

~~44. 2. 11~~

LVIII

E

42

op

(Civitas ch)

Secreta de jure Hospitalitatis publicae: s: jure Civitatis p: sti:
et Ordinis Imperatorum et Magnificorum.

In Monumentis Graecis ubi statu-
ae vel imagines viti aut mini-
lucris superimpositus corona,
ea corona mones uolunt uide-
ligamus uerbum στεφανω. Sic
in h. se. Marmoribus Oxon. p.
32. m. x. in medio coronae
ΟΔΗΜΟΣ infra autem ΑΠΟΛΛΩΝΙ,
ΑΝΚΗΦΙΣΟΦΑΝΤΟΣ minuf ac-
curate restitur Ποσειδων
Απολλωνία. Κεφισοφάντης
lege δ. Σίγνος στεφανω. Ανδ.
Αφρίαν κεφισοφάντος Ποσει-
δων coronat Απολλωνίαν
Κεφισοφάντη φίλιαν
Sic p. 126. n. lxxiii. δ. Σίγνος φ.
Αίστας Μερννος Ποσειδων κορο-
να Αφρίαν Αλκίμανος φίλιαν
am.

vid. et p. 145 ubi duae coronae
duabus statuis femininis in
peristylis conspicimus
vel nulla addita inscriptione.

Q. quales hae feminae, quae
a populo memorantur coronan-
tiae? an sacerdotes?

Huc etiam pertinet statua mu-
liebris, quam hactenus ineditam
ex collectione Horstiana
inscriptionem uero edidit Hel-
skius in Orach ante Gudii
inscriptiones et statuas.

Qua quatuorlibet notitia
statue suae inscriptiones an
vero polissimum Smyrnae?

pag. 4 in. *Doederici Syngnathorum sub fin.*
vb. 108. in desideratur vox. ex vb. sq.
init. legitur ΕΚΤ. h. m. ΔΗΜΟΥΚΑ...
ΕΚΤΜΑΤΗΣΙΑΣ. hic suppletur ὑποτε
του διου και των εκ τερουβιας μα
γνηβιας.

MARMORA OXONIENSIA.

E X

Arundellianis,

SELDENIANIS, aliisque conflata.

Recensuit, & Perpetuo Commentario explicavit,

HUMPHRIDUS PRIDEAUX

ÆDIS CHRISTI Alumnus.

Appositis ad eorum nonnulla

SELDENI & LYDIATI Annotationibus.

ACCESSIT

Sertorii Urfati Patavini *De Notis Romanorum Commentarius*:

Jacobus van Raasden

OXONII,

E THEATRO SHELDONIANO. MDCLXXVI.

MAR 10 1891

Atterbury

THE ATTERBURY COMPANY

NEW YORK

NEW YORK

NEW YORK

NEW YORK

NEW YORK

NEW YORK

NEW YORK

NEW YORK

Illustrissimo Heroi & Honoratissimo Domino

Domino Henrico Comiti Norwiciæ,

Comiti Mareſcallo Angliæ, Baroni de Caſtle-riſing, omniumq;

Nobiliffimæ Familiæ Howardiorum Norfolciensium

Virtutum & Honorum, Hæredi digniſſimo.

Quantum Oxonia noſtra honoris, & literatus orbis præſidii ab illis, quæ hic exhibentur, cimeliis fœnerantur, id maximam partem Howardiano nomini acceptum eſt referendum. Quæcunque enim Vir immortalitate digniſſimus Thomas Arundeliæ Co-

mes, legatione quaſi ſolenniæam obrem inſtitutâ, infinitis impenſis, & repetito ſæpius capitis periculo eruditiffimi Viri Gulielmi Pettæ, cui procuratio ea demandabatur, Europâ Aſiâque excuſſis, in Britannias noſtras deduxerat, Nepos ejuſdem tanto Avo non inficiandus, æternitati & Muſis hic loci demum conſecrabat: reliquiſque quotquot fuere eruditæ antiquitatis Patronis autor extitit, ut ad tanti Auspiciſ morem, quæcunque apud ſe laterent ex temporum naufragio Tabulæ, ibidem appenderent. Parum illuſtriſſimo nimirum Heroi videbatur, quod pretioſo atque ſplendido niteret Marmore Univerſitas noſtra, niſi illud eſſet

Epistola Dedicatoria.

& eruditum: atque istiusmodi præstaret decus, quod celeberrimum literarum Emporium deceret unice, & pariter faceret; ornaret admodum, sed magis instrueret. Quin & Athenarum rudera in Oxoniæ fabricam accessisse mirabamur; quemadmodum post Persicam cladem Templorum saxa urbismœnia construxere ex mutatâ sede nihil de pristino cultu & religione deperditura. Spoliata porro Græcia ruïnis gratulabatur suis, quod Academiæ, melioribus auspiciis in Britanniis collocatæ, instaurandæ inservirent. Epocha etiam Paria, nobilissimum literatæ antiquitatis monumentum, non tam elapsa retro sæcula, quam hæc ipsa, quibus postliminio orbi restituitur, tempora consignare gestiebat. Sacra demum Asiaticarum urbium fœdera, olim frustra inita, jam primum rata videbantur; quando Areopago nostro præfixa, nec a perfido hoste, nec ipsis civibus, lubricæ pariter fidei, deinceps sint violanda.

Patere ergo, Vir Illustrissime, quod dum Thesauros nostros in lucem proferimus, eorundem Auspicem, & tantum non Autorem gratanter profitemur. Insuper eundem, una cum filiis suis ad maxima quæque natis, Municipes atque Alumnos vendicamus; quod quidem publico nomine, summa fide, & impensissimò obsequio, præstat.

Comes Illustrissime

*Virtutum vestrarum cultor
humillimus*

Marmorum Oxoniensium

Editor.

PRÆFATIO.

CUM Lipsius, Gruterus, Scaliger, Seldenus noster, viri in omni Literaturâ consummatissimi, aliique his doctrinâ famâ pares tantos in conquiendis antiquorum Marmorum Inscriptionibus, in iisque edendis extantlaverint labores, satis hoc convincit; me, qui in eadem jam palæstra exerceor, opus nec exiguum nec inutile suscepisse. Quis enim credet viros tam eximii ingenii, tam acerrimi iudicii ad ineptias aut res parvi momenti tractandas velle unquam descendisse? aut circa exesa Marmora tantum temporis contrivisse, nisi ea non minus ob utilitatem & lucem, quam omni antiquæ doctrinæ afferunt, quam ob antiquitatem essent veneranda? Probant hoc omnium Philologicorum scripta; quoties enim hi, cum in explicandis antiquis Autoribus nullum aliunde habeant subsidium, ad Marmora confugiunt, ex iisque diu latitantem eruunt veritatem? Quoties ex his Historia non intellecta prius, lucem mutuatur; ita ut ea frustra sæpe in libris præservari videretur, nisi etiam explicaretur in Marmoribus? Fœdera, leges, & decreta, de quibus in scriptoribus tantum legimus, in his sæpe exhibentur integra. Per hæc etiam victoriarum, rerum gestarum, rituum, aliorumque, quæ ad intelligendas res antiquas maxime conducunt, novam quotidie acquirimus notitiâ; per eademque Imperatores, Duces, Consules, aliique viri insigniores, quorum memoria per multa secula oblivione penitus fuerat deleta, è terræ visceribus, unde hæc effodiuntur, quasi ad novam vitam resuscitati incipiunt iterum apud posteros suos gloriâ florere: Ita ut si eodem animo, si iisdem sumptibus, quibus Honoratissimus Comes Arundellia, Honoratissimi Domini Comitis Marescalli jam superstitis Avus, alii etiam bonarum literarum fautores vetustas Asiæ, Græciæ, & Italiæ civitatum ruinas ad conquienda Antiquitatis Monumenta, quæ in iisdem obvoluta delitefcunt, curarent perlustrandas; quantum Antiquæ Historiæ, quæ cum libris temporis injuriâ periit, sperandum esset per hæc Marmora aliquando iterum restituendum? Ea enim monumenta sunt, quæ primam Historiæ dederunt originem, quam maxime igitur idonea, per quæ eadem interempta iterum resurgat? His Dionysius Halicarnassensis præstantissimæ Historiæ suæ magnam partem debere profitetur. Ex his ea, quæ de antiquis Græcorum temporibus tam eximie solus habet, omnia hausit Pausanias. His etiam usus est Livius, eademque omnes, qui apud antiquos de rebus historicis scripsere, sæpissime consuluerunt; fidissimeque semper rerum antiquarum

* Vide librum illius historie primum.

PRÆFATIO.

memoriam invenerunt retinuisse. Hinc Manetho Historiam suam de Ægyptiorum regibus, cujus reliquias tam religiose colunt, cujus interitum tam impense lugent omnes literati, totam ipse ^b fateretur transscriptam. Cum enim doctissimis illis Ægyptiorum sacerdotibus, quas *ἱερογγραμμάτας* appellabant, utpote sacris registriis, incumberet, omnia à Regibus suis gesta in Commentarios redigere; fidissima, quibus hos committerent, maximeque idonea, per quæ incorrupti ad posterum transmitterentur, invenerunt marmora. In columnis igitur marmoreis sacris figuris, quas hieroglyphicas vocabant, quicquid eorum temporibus gestum erat, fidissime explicabant. Antiquitus igitur apud Ægyptios tota erat Historia in marmoribus, ex iisque quicquid illi *ἱερογγραμμάται*, aliis, quoties consulti erant, de rebus antiquioribus tradidere, prius hauserunt. Cum igitur ^c Herodotus, et ^d Diodorus Siculus omnia, quæ de rebus Ægyptiacis scribunt, à sacerdotibus dicant accepisse, hinc agnoscendum est, unde primo harum rerum fluxit notitia, quantaque ideo eorum etiam Autorum pars marmoribus debetur. Quæ in his stelis exarata erant transcripsisse primo dicitur Sancheoniatbon, ex iisque hausisse ea, quibus Phœnicum illam apud doctiores antiquitatis indagatores toties decantatam, composuit historiam. Cujus exemplum secutus ^e quidam ex Ægyptiorum sacerdotibus ob doctrinam Mercurius secundus dictus (usitatum enim apud Ægyptios erat, à Mercurio illo qui literas primo invenerat, doctiorem quemque Mercurium appellare) inde omnia ea, quæ ad res Ægyptiacas pertinebant, etiam in libros transfudit, eosque in sacratissimis templorum adytis reponebat, ubi magnâ religione à sacerdotibus diu servati, sacri Mercurii libri dicebantur, fidissimique rerum antiquarum commentarii apud eosdem non immerito forsan existimabantur. Cum igitur à Ptolemæo Philadelpho Ægyptiorum Rege, ut in instructissimâ suâ, quam ille condidit Bibliothecâ, uti aliarum gentium, sic etiam suâ haberet historiam, ^f Manetho unus ex his sacerdotibus jussus esset de rebus Ægyptiacis à prima gentis origine scribere, hos adiit libros, ex iisque totum composuit suum; atque ideo historia hæc, cujus fragmenta, quæ adhuc supersunt, ita venerantur doctiores, totam etiam marmoribus debuit originem; ea enim ex Mercurii libris, illi è stelis Hieroglyphicis componebantur. Stelæ, quæ hujus generis sunt, nonnullæ ab Imperatoribus ex Ægyptio magnis impensis Romam translatae, ibi adhuc manent videndæ, figuris Hieroglyphicis ex omni latere exaratae. Si harum interpretes satis

^b Vide Syncellum, pag. 40. ^c Lib. 2. ^d Lib. 1. ^e Euseb. de præparatione Evangelica, lib. 1. p. 32. ^f Syncellum pag. 40.

P R Æ F A T I O.

periti dari poterant, iique restituendæ antiquæ historiæ studio alia etiam inter Ægyptiacarum urbium ruinas hujus generis quærent monumenta, illudque permisisset Turcica barbaries, non desperandum esset, aliquando posse inveniri ipsa autographa historiæ, quæ desideratur, multaque plura inde restitui, quam adhuc cognoscimus perriisse. Sed quid in his immoramur? Nonne etiam per omnes gentes, et omnia secula fidissima semper rerum gestarum monumenta existimabantur marmora? Ab ipsa mundi origine horum noscebatur usus, iisque, si Josepho sit adhibenda fides, Setbus, primus ab Adamo, quicquid beneficio tam longæ vitæ in Astronomia aliisque item scientiis invenerat, commisit venturis seculis transmittendum, eaque ultra mundi ruinam ad sua usque tempora in loco quodam Syriade dicto idem Autor testatur durasse; per hæc Patriarcha Jacobus divinæ visionis illius, quam Berthele viderat, per hæc fœderis, quod cum Labone pepigit, memoriam curavit apud posteros suos semper celebrandam. Hæc etiam post traductos Israelitas in terram iis promissam tam mirandi transitus per multa secula fuisse monumenta, in illisque non dubito, quin tota illius miraculi sculpta erat historia, de iisque ideo prope Gilgalem positæ vocem סדרים (quæ sculptilia seu lapides sculptos significat) in libro Judicum, de quâ ita certant Critici, esse intelligendam. Per hæc Absolom prolis defectum reparavit, et cum nomen suum per filios vidisset non posse fieri diuturnum, per columnam marmoream curavit nunquam interiturum. Sed quid in his exemplis verba terimus? Nonne ipse deus cum populo suo leges dedisset in Tabulis Marmoreis exaravit, iisque debere postera secula, quod easdem semper habuere præservatas? Nonne hoc exemplum secuti postea Græci et Romani Legislatores eodem modo per Tabulas effecerunt, ut quas ipsi etiam tulerunt leges, quam diutissime apud eos, quibus lata fuere, permanent incorruptæ? quantum igitur humano generi profuerunt hæc monumenta, hinc satis constat, quod ab iis, et Divine, et Civilis Legis accepimus fundamenta. Sed ultra ad profanas progrediamur historias: quis Bacchum orientalem mundum, quis Herculem occidentalem subjecisse unquam memorasset, nisi hujus in freto Gaditano, illius in extremis Indiæ oris posita columnæ tantas per multa secula præ-

* Lib. 1. Antiquitatis Judaicæ, cap. 5. * Gen. cap. 12. com. 18. * Gen. cap. 37. com. 45. * Josue cap. 4. com. 20. * Compara Josue cap. 4. com. 20. cum Jud. cap. 3. com. 19. * Jud. cap. 3. com. 19. & com. 26. * 2 Sam. cap. 18. com. 18. * Pharaechus in Solone. * Dionys. Hal. lib. 11. Liv. Dec. 7. lib. 3. * Hæc Tabulæ exere factæ, & in Foro Curie Hostilæ affixæ ultra Septimii Severi tempora in eodem loco durarunt, nonnulla earum fragmenta in Palatio Farciano Romæ adhuc, ut dicunt, videntur. Vide Urfini notas ad Augustinum de Legibus & Senatusconsultis Romanis. * Vide Strabonem lib. 3. Eustathium ad Dionysii Periegetici carmen 64. Diodorum Siculum, lib. 4. * Vide Strabonem lib. 3. Eustathium ad Dionysii Periegetici carmen 63.

P R E F A T I O.

dicassent victorias? Quis Sesostris bellicas virtutes unquam cognovisset? Quem non felicissimi illius bellatoris semper laterent triumphi, nisi ² stela ab eo in omnibus, quas victoriis suis pervagatus fuerat, posita regionibus Historiarum supplevisset defectum, earumque vice in illis semper victoris gloriam conservassent? Quod cum secunda Livii Decade nulla pars, Duilli, gloriæ tuæ perit, ¹ columnæ debes, quæ immita illâ edacis temporis injuriâ tua semper à Pænis parta in ea urbe, pro quâ vicisti, ostendit trophæa: pro tam insigni victoriâ ² Senatus tibi dedit per totam vitam, hæc vero per omnia secula triumphare. Candelabrum, Mensa panis propositionis, & Sacra Tuba quanta erant religionis Judaica mysteria? quam necessarium ad sacros antiquæ ecclesiæ ritus, & leges, quas ei Deus dederat penitus intelligendas, ut simul qualia essent hæc divini cultus instrumenta, quam accuratissime cognosceretur? Frustra tamen in hac re sudarent doctissimi, nobisque in multis locis occulta semper manerent divina Oracula, nisi monumentum subvenisset marmoreum, & arcus Titi, quo de illis instrumentis triumphavit, eorum formas Romæ adhuc indicaret quam exactissime delineatas. Trajanum Imperatorem optimum & fortissimum prædicat fama, cum tamen res gestas illius una tantum Xiphi- lini abbreviata & nimis curta explicet Historia, quanta pars ejus gloriæ periisset, nisi Columna Romæ illius semper exhiberet triumphos? Marcum Antoninum in bello Germanico cum toto exercitu suo periturum, nisi preces duodecimæ legionis fulminatricis diæ, quæ tota Christiana erat, pluviam à cælo impetrassent, narrant ³ Christiani scriptores: ne contradicant pagani, ne contradicant Athei, ecce in columna triumphali, quam post felicem reditum ob victos hostes, & liberatum è tantis periculis exercitum idem imperator, licet paganus ipse, Romæ erexit, inter alias imagines milites Legionis Fulminatricis ⁴ genibus flexis orantes, & Cruces religionis Christianæ insignia in scutis suis gerentes usque ad hunc diem integre manent in tantæ rei memoriam indicandæ; indeque quantum effectum est, ne hujus miraculi apud ullos homines unquam pereat fides? Infinita aliâ sunt hujus generis exempla, unde ulterius indicari possit, quantum antiqua nobis profuerunt monumenta: si omnia enumerarem, ipsius libri molem præfatio adæquaret: missis ideo his, ulterius observandum est Marmora sola esse antiquitatis Monumenta

¹ Vide Strabonem lib. 16. pag. 769. & lib. 17. pag. 790. Herodotum lib. 2. Diodorum Siculum lib. 1. part. 2. ² Columna adhuc Romæ est rostris navium circumcirca undique adornata, & in memoriam clarissimæ victoriæ navalis à Romanis contra Carthageneses Duce Duillio primo portæ posita. ³ Ob illam victoriam Dñilius Senatus decreto hunc honorem habuit, ut reverenti à cornu tibicinis cerneret, & finale præferretur. vide epitomen Livii, lib. 17. Ciceronem de senectute, fidum lib. 2. cap. 2. Velerum Maximum lib. 3. cap. 6. ⁴ Vide Tertullianum, Eusebium, Xiphilinum, aliosque. ⁵ Vide Casaliu. de urbis, & Imperii Romani splendore, cap. 11. pag. 48.

PRÆFATIO.

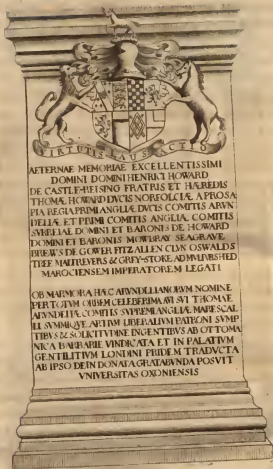
fide semper dignissima, cætera, quæ in libris habemus, non nisi hic interpolationibus illic defectibus vitata, & ubique fere mendis & erroribus plena nobis transmittuntur, sed hæc nullâ scribarum negligentia, nullis Criticorum conjecturis, & ineptis emendationibus mutata sincera & incorrupta semper per multa secula ipsa nobis exhibent Autographa. Quod in libris igitur corruptum est, quod in antiquis historiis injuriâ temporis vitatum unde melius potest restitui, quam ex his monumentis, quæ semper permansere immutata? Hoc Modernæ doctiorum in antiquos Autores observationes satis indicant, cum in iis sive defectus restituunt, sive mendas corrigunt, ex his fidissime semper & felicissime præstant utramque; ita ut à Marmoribus non tantum habemus, quod res antiquæ ab interitu vindicantur, sed insuper hoc etiam, quod alia eorum monumenta fiant digna non perire. Sed nimis latus est hic campus in eo diutius expatiari; adeas Lipsium, adeas Gruterum, adeas Ursatum, aliosque Antiquarum Inscriptionum collectores; apud eosque lege, & experire ipse, quantum est, quod Marmoribus debetur, ab antiquis, quod per ea memoria eorum virtutum & rerum gestarum ad posteros transmittatur, à nobis, quod easdem habemus in exempla. Adeas Autores, qui modernam describunt Romam, ex iisque disce, quantum vetusta conducunt monumenta, quæ in ea adhuc exsunt, ut quam plurima non ignoremus de antiquâ. Sed ut hæc omnia ulterius experiaris, adeas etiam marmora, si placeat, nostra, quæ non dubito plerisque aliis longius preferre, cum hoc de iisdem sub nomine Marmorum Arundellianorum prius editis omnes literati jam dudum tulerunt judicium. Hæc Seldenus, hæc Lydiatus, hæc Palmerius, viri doctrinæ famâ ubique celeberrimi, notis suis illustranda judicarunt dignissima. Ex his Petavius Doctissimus Jesuita, Reverendissimus Usberius Ecclesiæ Hibernicæ Primas, Salmasius, Vossius, multique alii, viri in omnimodâ scientiâ peritissimi in explicandis antiquis rebus sæpius, quam ex omnibus aliis, petiere subsidium; eademque cum Clarissimo Gassendo encomiis suis celebrarunt. In uno horum plura de antiquis Græcorum temporibus, quam in omnibus fere libris, habes explicata. In eo enim Cecropis, Deucalionis, Hellenis, Cadmi, Danaï, Minois, Triptolemi, Hesiodi, Homeri, aliorumque æva, de quibus dubitavit adhuc orbis literarius, exactissime tibi indicantur: In eo etiam Trojani excidii, non tantum annum, de quo ita certarunt Chronologici, sed mensem etiam & diem tibi datum babes. Quodnam aliud Ariopagiticæ Senatus, Amphyclionici Concilii, & Mysteriorum

P R Æ F A T I O.

quæ in Eleusine erant, tam optime exposuit origines? Quam multa præterea è rebus Græciæ antiquis semper laterent orbem literarium, nisi hoc Marmor indicasset? Sed ad alia etiam progrediamur è monumentis nostris; inter ea sædus babes gratiâ Seleuci Callinici inter Smyrnaeos & Magnetes initum, quod ævum illius regis duobus fere millibus hinc retro annorum indicat exaratum, aliudque etiam in alio Marmore inter Priansum & Hieraputnam urbes Creticas, ut credo, multo antiquius, & ob dialectum, quâ inscribitur, inusitatam, & a libi nunquam, nisi in una aut altera apud Gruterum inscriptione, le-ctam æstimatione nostrâ dignissimum. Supervacaneum est cetera memorare: Ecce omnia babes in sequentibus tibi edita, minimeque dubito, quin ob res antiquas, quibus refertissima sunt, tanti pretii existimabuntur, *ut ipsum etiam Librum, in quo continentur, non obstantibus Commentariis meis, doctiori cuiquam reddent gratissimum. Quantum igitur debemus Honoratissimo Domino Henrico Comiti Marefcallo, qui præstantissima hæc Antiquitatis Monumenta ab insignissimo Heroe Thoma Comite Arundellæ avo suo tam ingentibus impensis per Asiam, Græciam, & Italiam conquesta, Illustrissimæ Howardiorum familiæ, cujus est decus, & Clarissimorum Majorum, quibus in omnibus est par, studium & benevolentiam erga bonas literas imitatus; in earum progressum hic in Academia nostra reposuit servanda? Si perpendamus, quanto in pretio hæc Nobilissimus Heros, qui conquestus, quantoque totus orbis literarius ob res antiquas tanti momenti per eadem restitutas merito semper habuere, quantumq; ideo illa familiæ decus, quantum Palatii ornamentum forent, si intra ejusdem parietes semper servarentur; agnoscendum est hoc beneficium esse in nos, & bonas literas collatum, quod ob magnitudinem suam à solo tam eximii herois animo poterat prodire, qui inusitato his temporibus exemplo, contempto commodo suo, maxime ardet semper promovere publicum; cujus rei memoria ne unquam interiret, in illius æternitatem grata Academia inter monumenta, quæ ab eo dono acceperat, banc stelam, cum nondum insignissimus heros titulos meritis suis debitos consecutus fuisset, curavit ponendam.

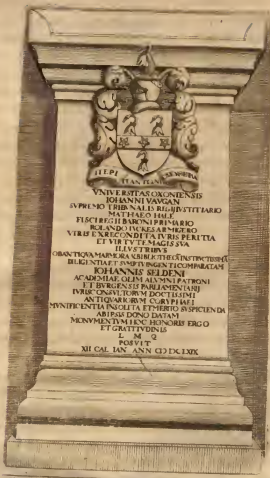
Sed

PRÆFATIO.

Sed præter hæc Arundelliana per totam Europam celeberrima aliis etiam Monumentis Cœmeliarchia nostra gloriamur ditata, ob res antiquas, quarum notitiam nobis exhibent, magni pariter pretii æstimandis : Horum VII^m. VIII^m. IX^m. X^m. XLIV^m. XLVII^m. XC^m. XC I^m. & CXXX^m. cum instructissimâ Bibliothecâ suâ libris omnium artium & scientiarum referriissimâ magnus Seldenus supremo Testamento suo, cujus insignissimos viros Mathæum Hale Banci Regii, Johannem Vaughan Banci communis capitales nuper Jusficiarios, & Rolandum Jucks Armigerum curatores fecerat, Academiæ nostræ legavit. In cujus tam insolitæ munificentæ memoriam in eadem Area, in qua illa Monumenta, hanc etiam stelam grati posuimus.

PRÆFATIO.

Hæc Donaria viri etiam alii insignissimi, Reverendissimus scilicet Archiepiscopus Cantuariensis Marmore CXLVII^{mo}. Dominus Hugo Cholmley Baronettus Marmore LXXXII^{mo}. Dominus Andreas Ricchards Miles & Aldermannus Londinensis Marmore LXXIX^{mo}. Gulielmus Denington Armiger, interioris Templi Baristarius, & Jurisconsultus doctissimus Marmore LXXXI^{mo}. & Franciscus Cholmley Armiger Marmore CXLVIII^{mo} magna illustrissimi Comitis Marefcalli, & Doctissimi Seldeni exempla secuti pari animi benevolentia auxere; unum etiam aut alterum in Angliam à mercatoribus Smyrnensibus forte illatum publicâ Academiæ pecuniâ emebatur; Præter Arundelliana igitur è marmoribus nostris circa viginti, Arundelliana vero plura quam
centum

PRÆFATIO.

centum & triginta numerantur; Hæc tamen vix ultra dimidiam partem eorum conficiunt, quæ insignissimus Arundellianus Comes collegerat; cetera, cum tempore nuperrimi belli civilis incendii in hortis Arundellianis Londini, pulsus inde dominus, diu neglecta jacuerint, aut furrim surrepta, aut servorum negligentia corrupta, aut à Lapidibus ad reficiendas ædes adbibita in magnum rei literariæ damnum amittuntur. Ea illustrissimus Comes, dum in Italia degerat, (quæ ei altera patria erat,) ex antiquarum Asiæ, Græciæ, & Italiæ urbium ruinis, operâ Doctissimi viri Gulielmi Pettæi in hac re usus, summis impensis conquisivit. Græcorum pleraque è Smyrna habuit, ea ibi Gassendus (si fides ipsi hac in re habenda sit) narrat operâ Peireskii sui primò detecta erutaque fuisse, persolutis quinquaginta Aureis per Sampsonem quendam illius negotia Smyrnæ procurantem; sed cum inde convehenda essent, Turcarum fraude Sampsonem in carcerem coniecto, ibi detenta erant, donec ea illustrissimus Arundellianus Comes majori pretio per Pettaeum redempta cum aliis, quæ per eundem procuratorem collegerat, Londinum in hortos Palatii Arundelliani, anno Dom. nostri 1627. curavit transferenda; quam primum illuc allata erant, instigante viro Clarissimo Domino Roberto Cottono Condo illo ac Promo vetustatis seculi sui locupletissimo, Eruditissimus Seldenus, in operis societatem ascitis Patricio Junio Bibliothecario Regio, & Richardo Jameſio Collegii Corporis Christi apud Oxonienses Socio, viris multijugâ doctrina claris, eorum auxilio Græcorum Marmorum viginti novem, & Latinorum decem, quæ ei celebriora videbantur, transcripsit, in eaque sequente anno librum aureum illum, sub titulo Marmorum Arundellianorum omnibus literatis satis notum, non minus in commodum rei literariæ, quam in famam suam scriptum in lucem edidit, qui ob insignissima antiquitatis monumenta, quæ in eo publici juris facta erant, à Bibliopoliſtâ statim tanto literatorum concursu emebatur, ab iisque tam arctissime semper retinetur, ut totâ jamdudum exhaustâ impressione per postremos hosce annos non possit licet summo oblato pretio comparari; cum igitur Honoratissimus Comes Marescallus hæc Monumenta ex ingenti illius munificentia in nostris Cœmeliarchiis reposuisset, instare statim doctiores, & impensus hoc à nobis flagitare incipiebant, ut ea una cum auctariis necessariis, tum in publicum rei literariæ commodum, tum in honorem illustrissimi donatoris aliâ editione donaremus, quorum desiderio, cum re Typographica ingenibus Reverendissimi Archiepiscopi Cantuariensis sumptibus hic restaurata, ad

* In vita Peireskii lib. 4. ad an. 1629.

PRÆFATIO.

hoc maxime intendat, summeque jam curet Academia, ut libri quicunque insigniores à literatis desiderantur, hic iterum in eorum commodum prodeant impressi, iustissimum arbitrabamur satisfacere, viro ideo cuidam apud nostros doctissimo hoc demandabatur opus, sed cum ille aliis negotiis implicitus per triennium distulisset, & tandem ob munus professorium, quo gravatus erat, negasset sibi ullum tempus ad alios labores posse vacare, mihi illud autoritate superiorum imponebatur tanto operi pro dignitate Academiæ perficiendo, tum ob ætatem meam, utpote qui nondum tum sextum annum in his Musarum scholis compleveram, tum ob tenues meos in iisdem progressus, fateor, omnino impari; Conscius igitur tenuitatis meæ tam grave recusassem onus, ab eoque humeros meos quam longissime statim subduxissem, si non ad illud me vidissem tantis obedientiæ & gratitudinis vinculis obligatum fuisse, quantis nec debui nec potui reluctari. Cum ideo nullus daretur subterfugii locus, quid aliud agendum erat, nisi ut totas meas convocarem vires, summam excitarem diligentiam, ut quod mihi incumberebat opus, quamvis non ut merito forsan expectant literati, secundum totas tamen quæ in me sunt, & doctrinæ, & ingenii vires perficeretur? Ad illud igitur me accinxi, primoque, cum vidissem è centum & quinquaginta monumentis, quæ in nostris Ceimeliarchiis reponuntur, tantum viginti septem in Seldeni libro inveniri, diligentiam adhibui, ut cetera ex ipsis marmoribus transcriberem, quod, cum inscriptiones sint in omnibus fere marmoribus, præsertim Græcis, sine vocum distinctionibus continuatæ, in multis inusitato his diebus charactere exarata, in aliisque ita vetustate deletæ & erasæ, ut vix litera manifeste tota appareat, non sine summa difficultate, & magno sæpe oculorum periculo, totum tamen ipse sine ullis auxiliis solis viribus nixus meis perfeci, summamque adhibui curam, ut exscripta exemplaria, quæ in Typographi manus tradidi, licet quoad Orthographiam sæpe satis culpanda, ipsis tamen marmoribus quam exactissime responderent, & nisi per Typothetarum forte incuriam aliquando contigisset, ut impressa à scriptis meis nonnunquam aberrarent, vix credo in sequentibus inscriptionibus, quas tibi edo, sive Græcis, sive Latinis una literula ab ipsis marmoribus, unde desumptæ fuerunt, deviatum fuisse; quod ideo arbitror mihi necessarium hic restari, quia cum pleraque horum marmorum ita longa antiquitate exesa sint, ut in futurum, credo, vix ab ullo alio possint legi, tota lectionis eorum veritas à sola mea deinde pendebit fide. Sed non tantum ut hæc, quin & ea etiam, quæ in Seldeni libro prius edita fuere, in nostra editione quam correctissima prodirent, parem contuli

P R Æ F A T I O.

diligentiam; quamvis enim eorum exscripta exemplaria in viri Eruditissimi libro habueram, iis tamen non fidebam, sed ad ipsa marmora recurrebam, eaque, ut hæc etiam tibi ederentur quam accuratissimè, eadem cura perlegi omnia, excepto uno tantum, eo scilicet, à quo incipit pars secunda, cujus cum dimidiam tantum partem habeamus (alterà à lapicida quodam ad reficiendum focum in Palatio Arundeliano adbibitâ) eamque ita totam erasam, ut vix una literula in illa jam legipossit, pro vera illius lectione soli Seldeno est fidendum; illud ideo eodem modo quo in viri eruditissimi libro inveneram, curavi edendum in meo. Postquam, absoluto hoc labore satis difficili, omnia monumenta nostra transcripta habueram, Græcis, quorum sensus ob lacunas non erat omnino imperfectus, versiones addidi, quas spero accuratissimas, & deinde ad componendas annotationes me accinxi, in animo habens nihil in publicum emitte, priusquam summo, quantum in me est iudicio, omnia perpensissem; sed in proposito meo quam subito me falli videram? Vix enim sex aut septem folia notis meis impleveram, quin ea statim iussus essem in manus Typographi tradere, & in futurum etiam curare, ut schedæ meæ illius labori continuo præberent materiam. Difficillima hæc provincia, eoque mihi gravior, quod, cum conscius essem, quanta mihi ad hoc opus in honorem Academiae perficiendum deesset doctrina, non tamen mihi daretur tempus modicâ eâ totâ uti, quam habueram. Ad tantum refarciendum temporis defectum nulla diligentia, nulla industria poterat sufficere, totam tamen, quam poteram, adbibui; Quot dies non obstanti sævislima frigida hiemis tempestate totâ in publica Bibliotheca absumpsi? Quos non perolvebam libros? Quos non penitus perscrutabar Autores, unde aliquid, quod ad nostrum propositum spectabat, erat eruendum? peritiori cuiquam satis hoc indicabunt ipsæ notæ, in quibus componendis iudicium deesse merito forsan, utpote in opere autoscbediastico, multi possent objicere, industriam vero nemo. Quod ad ipsa Marmora spectat, illa eodem ordine, quo in nostris Cimeliarchiis collocantur numeravi incipiendo ab insignissimo illo fœdere inter Smyræos & Magnetes inito; per totum autem opus curavi, ut ne una Eruditissimi Seldeni periret lineæ, ad quæcunque igitur Marmora ille aliquas notas composuerat, ad illa eas apposui subjuncto auctoris nomine; ubi vero ille nihil annotavit, aut quæ annotaverat, non satis omnia mihi videbantur explicare, ibi etiam notas adjunxi meas. Secunda pars incipit ab insignissimo Chronico Pario. Quanti pretii sit hoc monumentum ob antiquissima tempora, quæ in eo explicantur, quicunque Seldeni librum unquam inspexerant, satis cognoscunt; in

PRÆFATIO.

in eo ideo explicando prolixiores sumus. Primo posuimus Doctissimi Lydiati annotationes Chronologicas, quas proximo post editum Seldeni librum anno, dum in Regio Banco ob æs alienum gratiâ fratris contractum incarcerationatus erat, in hoc Chronicon composuerat, prius nunquam editas. Deinde notas Historicas subjunxi meas, in quibus primo lacunas suppleo in multis locis Doctissimum Palmerium sequutus, qui in hac palestra se prius satis feliciter exercuerat; ubi ab eo dissentio, dissensus rationem addo; & deinde post suppletas lacunas res historicas in Marmore memoratas ex antiquis autoribus explico. His nonnulla Seldeni interspersa sunt, quæ illius nomine notantur, ubi de antiqua Musica agendum erat, quoniam in hac re mihi minime benigna est natura, adjutorem habui magistrum Henricum Aldricium, virum hujus, uti & aliarum Artium & Scientiarum peritissimum, eique, quæ de hac re pag. 175, 176, 177, 178, 179, & 180. tibi eduntur, omnia debes accepta. Post notas Historicas habes apparatus Chronologicum, qui totus est Seldeni, ei subnectitur Canon Chronicus, quem in imitationem Canonis Chronici à Seldeno editi composui, sed ab eo, utpote novâ methodo formatus, multisque pluribus Epochis, unde melius pateat Synchronismus, insignitus, omnino diversus; post hunc Canonem curavi imprimendas etiam Seldeni Notas Chronologicas, quibus ipse etiam unam aut alteram interspersi Paragrapham. In componendis annotationibus in cetera, quæ deinde sequuntur, Monumenta, eandem, quam in prima parte, observavi methodum. Sed cum in Seldeni libro Inscriptiones Græcæ quatuordecim, & Latina item nonnullæ inveniantur, quorum Marmora, unde desumptæ erant, in nostris Cœmeliis cœtiis non reponuntur, ne hæc literato orbi perirent, in Appendice cum nonnullis aliis aliunde collectis adjeci, & deinde ut abbreviaturas, quæ in Latinis nostris aliisque item Monumentis occurrunt, possis intelligere, in fine apposui Sertorii Ursati Indicem, in quo quam optime explicantur; & sic tandem post exactum anni spatium iisdem semper gradibus, quibus Typographus, progressus faciens operi meo citius timeo quam feliciter finem imposui, illudque jam trado, Candide Lector, in manus tuas, si in eo invenias me aliquid rectius dicere, utere in commodum tuum, si in nonnullis errasse, ne incuses; spectes ætatem meam; spectes difficillimas scribendi condiciones: reputa, quam pauci sunt, qui in his circumstantiis positi possunt melius, iis igitur condona, quicquid in hoc opere culpandum est, à maturioribus studiis, si deus vitam dederit, & valetudinem ferendis laboribus idoneam, spera meliora.

In Marmora Arundelliana ab
Honoratissimo Henrico Comite Norwicensi
Et supremo Angliæ Marefcallo, Academia Oxoniensi
D A T A.

Siquando insignis Coelo dimittitur Hero,
Seu sit pace potens, vel inexpugnabilis armis,
Protinus assurgit Vatum numerosa propago,
Quæ canat æternæ gentes in pace futuras,
Victorisque sacræ frontem circumdet Olivæ,
Vel labentis equo describat vulnera Parthi,
Captivosque Getas narret, pulsumve Niphatem.
Ascendit sacrum nemo sine carmine montem,
Sed sequitur partos Clio officiosa triumphos.

Ergo favens adsis, & vati præcine, Phœbe,
Tranillatas Orientis opes, & quicquid ubique est,
Quod cultu sacrum fecit longæva Vetustas,
Pande mihi solido descriptas Marmore pugnæ,
Urnas, Pyramidasque Heroum gesta tenentes,
Et statuas: siquas olim spectare solebas
Eois sublimis equis, miraris, Apollo,
Jam Vespertino ruiturus in æquora curru.

Et Tu, Mœcenæ, audacibus annue ceptis,
Ambitiosa tuos dum Musa instaurat honores,
Te tua dona canunt, spirantia saxa loquuntur,
Te narrat, Princeps, arcæus ubique character,
Non intellecto lateant dum Marmore laudes.
Artibus his olim longum durabat in ævum
Picta Ægyptiacis Heroum fama figuris.

Quo me Musa rapit præceps, animumque sequacem
Insolitas jubet ire vias? feror æthere summo,
Vicinusque Polo subiectum metior Orbem,
Hinc juvat Italiæ lætas specularier urbes,
Et siquos sapiens miretur Græciæ campos,
Solvit divinos Tibi cultus utraq; tellus,
Howarde, & quamvis à Te spoliata triumphat,
Marmoræque etiam postquam periere ruinae,
Necet victrices tibi Smyrna & Mantua laurus.
Mantua, Te magni nutricem agnosco Maronis,
Aspicio vivosque lacus ac frigida Tempe,
Nec procul hinc sylvas sæpe olim Numine plenas
Virgilii, ô quid non umbræ meditarer in illa!
Sed (quæ Mæonio dedit incunabula vati)
Jam me Smyrna vocat, *Chronicumque* tuentibus offert
Antiqui Veneranda ostentans rudera saxi.
Jam fileat Memphis surgentes ære columnas,
Sydereum frustra jactat Rhodos alta Colossus,
Attonito majora orbi miracula pandit
Nobilis hæc moles, annos retinere figæ,
Et revocare potens, duplici dum munere cogit
Venturos olim nostri meminisse nepotés,
Heroumque facit præsentia gesta priorum.

Pingitur hesternò tanquam sit vulnere cæsis
Hector, quem bigis acer raptabat Achilles,
Crudelemque egit Trojæ insipiente triumphum.
Fœlix, qui potuit Trojæ sub mœnibus altis
Oppetere, & pulchram per vulnera quærere mortem,
Cui modo res gestas, & non delebile nomen
Divini Lapidis tenet immortale volumen:
Tuque Lapis, toto tantum cantaberis orbe,
Quantum Smyrnæi durabunt vatis honores.
Jam non incerto labuntur tempora cursu,
Non Te decipiet, neve indeprentus abibit,
Muta licet figat vestigia, lubricus anguis
Fallacis volvens sinuosa volumina caudæ,
Quem non audebit mordaci rodere dente,
Temporis ipse pater, metuendus talce minaci
Saturnus, quamvis lapides consumere suctus,
Te licet ingestis fecit latitare ruinis,
Obscurare volens Orbique sibique coævum.
Multa licet retro perierunt sæcula, virtus
Howardi tandem Te magna reduxit in auras,
Oppressum turpi postquam squallore situque
Vidit, & indigno jussit prodire sepulchro.
Sic infinitos tecum durabit in annos,
Munere dum grato modo quod dedit, accipit ævum.

Proxima Marmoreis erit inscribenda tabellis
Gloria, Floddenios olim quæsitæ per agros,
Emathiis quantam Cæsar non vidit in arvis,
Rumperet adversas acies cùm Marte secundo
Undique sanguineos spargens per gramina rores.
Musa, mihi causam memora, quæ dira rebelles
Egit in arma Scotos, aut quæ discordia cives
Cognatum impulerit maleuada sitire cruorem.
Henricus iusta quondam cum concitus ira
Duceret armatas in Gallica castra cohortes,
Amissoque diu titulos cum fœnore magno
Posceret, Imperii sacras qui tractet habenas,
Absentisque vices peragat, qui pondera tanta
Sustineat molis, nutu populosque potenti
Qui regat, & poenas violatis legibus æquet,
Howardum videt esse parem, stat nobilis Heros,
Cui Regina, sui & commissa potentia Regni est.
Qualiter Iliacæ peteret cum Jupiter Idæ,
Defereretque polum, Superi quem mille sequuntur
Vexaturum armis Troas, Graiosque furentes,
Occupat alta thronum, & Cœlesti fulminat aula
Juno tonans, Illam defendunt Numina circum
Gradivus Pater, & flexo Latonius arcu.

Interea Scoticum campo se effuderat agmen,
Ibat & ante alios Princeps ardentior omnes
Fatalem dextra crispans Jamecius hastam,
Impatientque moræ, quo præceps ira vocaret,
Irruit, & medio se fervidus ingerit hosti,
Ingentes animos juvenili in pectore versans,

Dii tamen adversi, atque impar Fortuna sequuta est
Te, Rex, in duri certamina martis euntem,

Ter felix, si non Tibi Causa inimica fuisset,
Howardus si non hostilibus iret in armis.
Si modo Te virtus ardens in bella vocasset,
Externos poterat, Juvenis, lenire furores,
Illis quanta seges laudum crevisset in oris?
Sed superi vetuere. Volat nam stridula cornus
Tempora per media, & Lethali vulnerat ictu:
Mox ruit, & sequitur, quo multas miserat ante
Pugnantum fortes animas, dum gloria facti
Ingens victorem Howardum super aethera tollit.

Tum vero multam nullo discrimine eadem
Suscitat, evertitque acies, pedibusque retundit
Scuta virum & galeas, stricto super intonat ense,
Has vestra (ingeminans) solvent perjuriam pœnas,
Et violata fides, & ruptæ fœdera pacis,
Protinus infestis nubes it densa sagittis,
Tum trepidare Scoti, percussique ordine nullo
Accipiunt inimicum imbrem. Quis funera tanta
Enarret, Scoticoque undantem sanguine Tuedam?
Pauci vitabant venientia fata fugaces,
A letho paucos Nox opportuna redemit.
Interea victor per strata cadavera miles
Armorum exuvias, & præmia debita lustrans,
Scutaque loricaeque auro tulit intertextas,
Ipse Heros casum percurrans agmina Regem
Vestigat, curruque altus lugubre trophæum,
Virtutisque suæ monumentum insigne ferebat,
Accipiunt reducem læto & clamore salutant
Angliadum proceres, quali olim Græca juvenus
Tydidem venientem à cæde & sanguine Divum.

sed jam propositum mea Musa relume laborem,
Et magnum sacro dic carmine Mæcænatem.
Ille vel Howardos poterit superare priores,
Atque paterna suis replebit Marmora gestis,
Quotquot inexhausto largus collegerat auro.
Ite, quibus cura est peregrinum invisere mundum,
Qui petitis terras alio sub sole jacentes:
Plus licet hic spectare domi. Quæcunque Vetustas
Jam pretiosa facit, nostros quæcunque Parentes
Visendi studio varios duxere per orbes,
Angliacis cernit collecta viator Athenis.
Ignarus seu quis Romanum Pantheon intret,
Hæret, & attonito quum lumine circumspexit
Tot simulachra Deum, gressu timet ire profano,
Et dubitat, primos cui religiosus honores
Solveret, atque animam nunc huc, nunc dividit illuc.

Nulla licet meritis poterit vis reddere grates,
Illud, Mæcenas, immensi pignus amoris,
Accipimus binos, ante omnia munera, natos.
Plus solito nostræ fulgent jam Palladis arces,
Quas pubes magnis exorta parentibus ornat,
Externi invident populi: livore maligno
Aspiciat nostras in cœlum exurgere laudes
Gens vicina, leves tantum exercere choræ
Docta, vel ingenuam nugis juveniam.

Jam mihi (nam quid non audax prædicere Musa
Tentabit ?) tædas videor spectare jugales,
Et quales Thalamos Howardi filius ambit :
Ipsa tori præses Juno sacra vincula necit ;
Venit Hymen, cæcusque optati vulneris autor,
Et Paphiam niveæ matrem advexere columbæ:
Illam læta cohors, & mille sequuntur Amores,
Qui magicis circum concentibus aëra mulecent,
Secum perpetuos instaurantes Hymenæos.
Hinc nova, Mæcenas, expectat gaudia, plures
Atque sui similes visura Britannia natos.

Ast Howarde, Tibi mox aurea surget imago,
Qua Templum cingunt tua munera Sheldonianum,
Famaque Marmoreis stabit suspensa columnis,
Et picturatas expandet mobilis alas,
Mox medias pernix cum sese attollat in auras,
Howardo dignum dabit aurea buccina cantum,
Et juxta ex auro Pallas, solidoque Elephanto
Assistet, duplici frontem cinctura coronâ.
Nec procul, abductis Parnassi à culmine musis,
Immortale Tibi carmen renovabit Apollo.

Ed. Barbour A. B. Ædis Christi Alumnus.

Monitio ad Lectorem.

CUM Preli correctioni non potuissem vacare, alii hoc negotium demandatum
fuit, cujus incuriâ, fateor, nonnulla errata evasere incorrecta, sed cum ea
plerumque sint in vocum Orthographia, & accentibus, spero non tanta sunt, qua
erudito Lectori moram facient.

Fœdus Smyrnezorum & Magnetum, ad Majestatem Seleuci Callinici Asiæ Regis tutius conservandam, circa annum ante vulgarem D. N. Jesu Christi Epocham CCXLIV, seu periodi Julianæ MMMCCCCCLXX, percussum, columnis singulis incisum, & in fano Veneris Stratoniceidis alibique apud utramque rempublicam ex pacto sacratum. Bina insuper Fœdus comitantia Decreta Smyrnezorum.

- 1 ΕΔΩΞΕΝ ΤΩ ΙΔΗΜΩ ΙΣΤΡΑΤΗ ΓΟΝΤΩ... ΗΠΕΙΔΗ ΠΡΟΤΕΡΟΝ ΤΕ ΚΑΘΟΝ ΚΑΙ ΡΟΝΟΒΑΣΙΑ ΕΥΞΕΛΕΥΚΟΥΣ ΥΠΕΡ
- 2 ΕΒΑΛΕΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΞΕΛΕΥΚΙΑ ΔΑΠΟΛΑ ΟΝ... ΑΙ ΜΕΓΑΛΟΝ ΚΙΝΟΥΝ ΟΝ ΠΕΡΙΣ ΤΑΝ ΤΟΝ ΗΜΠΟΛΙΝ ΗΜΩΝ ΚΑΙ ΤΗΝ
- 3 ΧΩΡΑΝ ΔΙΕΦΥΛΑΣΕΝ Ο ΔΗΜΟΣ ΤΗΜΠΡΟΣΑΥΤΟΝ ΕΥΝΟΙΑΝ ΤΕ ΚΑΙ ΦΙΛΙΑΝ ΟΥΚ ΑΤΑΡΑΓΕΙΣ ΤΗΝ ΤΟΝ ΕΝΕΝΑΝΤΙΩΝ ΕΦΘΟΝ
- 4 ΟΥΔΕ ΦΟΝΤΙΣ ΑΣΤΗΤΩΝ ΥΠΙ ΑΡΧΟΝΤΩΝ... ΔΙΔΕΙΛΑΣΑΛΛΑ ΠΑΝΤΑΣ ΕΥΤΕΡΑ ΗΓΗΣΑΜΕΝΟ ΣΕΙΝΑ ΠΡΟΣ ΤΟ ΔΙΑΜΕΙ
- 5 ΝΑ ΙΕΝΤΗ ΙΑΙΡΕΣ ΕΙΚΑΙ ΑΝΤΙΑΒΕΣ ΘΑΙΤΩ ΜΕΛΑΓΜΑΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΛΤΟΥ ΔΥΝΑΜΙΝ ΚΑΘΟΤΙ ΕΞ ΑΡΧΗΣ ΥΠΕΣΤΗΛΘΙ
- 6 ΚΑΙ ΟΒΑΣΙΑ ΕΥΣΞΕΛΕΥΚΟΣ ΕΥΣΕΒΩΣ ΤΑ ΠΡΟΣ ΤΟ... ΣΘΕΟΥΣ ΔΙΑΚΕΙΜΕΝΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣ ΤΟ ΓΕΝΟΣ ΤΑ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ ΜΕΓΑ
- 7 ΛΟΨΥΧΟΣ ΟΝ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΑΜΕΝΟΣ ΧΑΡΙΤΑΣ ΑΠΟ ΔΙΔΟΝΑΙ ΤΟΙΣ ΕΛΤΟΝ ΕΥΕΡΓΕΤΟΙΣ ΙΝΕ ΤΙΜΗΣΕΝ ΤΗΜΙΩΟΛΙΝ ΗΜΩΝ ΔΙΑ
- 8 ΤΕ ΤΗΝ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ ΕΥΝΟΙΑΝ ΚΑΙ ΦΙΛΟΤΙΜΙΑΝ ΗΝ ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΑΥΤΟΥ ΚΑΙ ΔΙΔΑΤΟ ΜΗ ΑΤΕ
- 9 ΡΑ ΑΥΤΟΥ ΕΘΕΛΟΝΤΙ Ο ΧΟΝ ΚΑΙ ΤΗΜΜΗΤΕΡΑ ΤΗΝ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΘΕΑΝ ΣΤΡΑΤΟΝ ΙΚΗΝΙ ΔΡΥΣ ΘΑΙ ΠΑΡΗΜΙΝ ΤΙΜΩΜΕ
- 10 ΝΟΥΣ ΤΙΜΑΙΣ ΑΣΤΟΛΟΓΟΙΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΠΛΗΘΟΥΣ ΚΑΙ ΠΑΙΔΕΥΣΕΚΑΣ ΤΟΥ ΤΩ ΜΠΟΛΙΤΩΝ ΚΑΙ ΕΒΕΒΑΙΩΣ ΕΝ ΤΩ ΙΔΗΜΩ ΙΣΤΡΑΤΗ
- 11 ΝΟΜΙΑΝ ΚΑΙ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΝ ΕΓΡΑΨΕΝ ΔΕ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΔΥΝΑΣΤΑΣ ΚΑΙ ΤΑΣ ΠΟΛΕΙΣ ΚΑΙ ΤΑΣ ΕΘΝΑΣ
- 12 ΩΣ ΑΣ ΑΠΟΔΕΞΑΣΘΑΙ ΤΟΤΕΙ ΕΡΟΝ ΤΗΣ ΣΤΡΑΤΟΝΙΚΙΩΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΑΣΥΛΟΝ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΤΗΜΙΩΟΛΙΝ ΗΜΩΝ ΕΡΑΝ ΚΑΙ ΑΣΥΛΟΝ ΥΝΤΕΥΤΕΡ
- 13 ΕΒΕΒΗΚΟ ΤΟ ΣΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΞΕΛΕΥΚΙΑ ΔΑΠΟΛΑ ΙΣΤΡΑΤΗ ΙΣΤΕΥΑΟΝΤΕΣ ΔΙΑΜΕΝΕΙΝ ΤΩ ΒΑΣΙΛΕΥΙ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑΣ ΥΜΕΡΟΝ ΤΩ ΣΩΣΙΕ
- 14 ΠΕΜΨΑΝΤΟ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΚΑ ΤΟΙΚΟΥΣ ΚΑΙ ΠΡΟ... ΤΟΥΣ ΥΠΑΙΦΟΥΣ ΙΝ ΠΠΕΙΣ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΣ ΚΑΙ ΙΕΝΕΣΤΕΙΛΑΝ ΕΣ ΑΥΤΩΝ
- 15 ΕΝΑΔΙΟΥΝΣ ΙΟΝΤΟ ΜΠΑΡΑΚΑΛΕΣΟΝΤΑ ΑΥΤΟΥΣ ΔΙΑ... ΛΑΣΣΕΙΝ ΤΗΜ ΦΙΛΙΑΝ ΚΑΙ ΣΥΜΜΑΧΙΑΝ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΕΛΕΥΚΟΙ ΕΙΣ
- 16 ΠΑΝΤΑ ΤΟΙΣ ΧΡΟΝΟΙΣ ΠΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝΟΙ ΔΙΑ ΤΗ ΡΟΥΝ ΤΩΝ ΑΥΤΩΝ... ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΑΥΤΟΝ ΕΦΟΡΓΟΝ ΚΑΙ ΦΙΛΟΝ ΗΓΟΥΜΕΝΟΝ ΥΠΙ ΑΡΧΕΙΝΑΥ
- 17 ΤΟΙΣ ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ ΚΑΙ ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΞΕΛΕΥΚΟΥ ΠΑΝ... ΑΤΑ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΑΚΑΙ ΚΑΛΩΣ ΕΧΟΝΤΑ ΚΑΙ ΑΠΟΔΟΘΕΝΣΕΣ ΘΑΙΧΑΡΙ
- 18 ΤΑΣ ΑΥΤΟΙΣ ΑΣΤΗΣΑΙ ΡΕΣ ΕΩΣ ΟΙΔΕ ΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑ ΠΑΡΑΚΑΘΕΝΤΕΣ ΚΑΙ ΑΥΤΟΙΟΝΤ ΕΣ ΠΡΟΫΜΟΝ ΠΡΟΣ ΤΟ ΔΙΑΨΑΛΑΣΣΕΙΝ ΤΩ ΒΑΣΙΛΕΥΙ ΤΗΝ ΤΕ
- 19 ΔΙΑΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΣΥΜΜΑΧΙΑΝ ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΗΡΕΙΝ ΑΥΤΩ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΤΑΤΕ ΑΣΙΩΘΕΝΤΑ ΥΠΟ ΤΩ ΝΕΤΡΑΤΗ ΓΩΝ ΦΙΛΟΤΙΜΩΣ ΑΝΕΔΕΞΑΝΤΟ ΚΑΙ ΕΠΑΓΓΕΛΑ
- 20 ΟΝΤΑΙ ΤΗΝ ΑΥΤΗΝ ΕΣ ΕΙΝΑΙ ΡΕΣ ΙΝ ΤΩ ΙΔΗΜΩ ΙΣΤΡΑΤΗ ΜΕΤΕΡΩΙ ΕΙΣ ΠΑΝΤΑ ΤΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΞΕΛΕΥΚΟΥ ΣΥΜΕΡΟΝΤΑ ΚΑΙ ΙΕΝΕΣΤΑΚΑΣΙΝ
- 21 ΠΡΟΣ ΗΜΑΣ ΠΡΕΣ ΕΥΤΑΣ ΕΓΜΕΝ ΤΩ ΚΑΤΟΙΚΟΝ ΤΩ ΜΑΝΑΚΑΙ ΕΡΟΚΑ ΗΝ ΕΓΔΕΤΩΝ ΥΠΙ ΑΙΘΡΩΝ ΔΑΜΩΝΑΚΑΙ ΑΠΟΛΑΘΗΚΕ ΤΗΝ ΤΟΥΣ Δ...
- 22 ΔΕ Ο ΜΕΝΟΥΣ ΤΗ ΜΗΝ ΚΑΙ ΑΝΟΙΣΧΝΤΑΣ ΤΗΝ ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ ΚΑΘΗΝΑΣΙ... ΥΣΙΝ ΕΥΝΟΕΣΘΑΙ ΤΗΜΠΡΟΣΑΥΤΟΥΣ ΦΙΛΙΑΝ ΕΙΛΑΧΘΕΝΤΕΣ ΔΕ ΚΑΙ Ο...
- 23 ΠΡΕΣ ΕΥΤΑΣ ΕΠΙ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ΣΥΝΑΕΛΑΝ ΚΑΣΙΝ ΥΠΕΡΑΠΑΝΤΩΝΑ ΚΟΛ... ΘΕΣ ΤΟΙΣ ΕΝ ΤΗ ΙΟΜΟΛΟΓΙΑΙ ΕΓΕΡΜΕΝΟΙΣ ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ ΔΕ ΔΟΧΘΑ
- 24 ΤΗΝ ΤΕ ΦΙΛΙΑΝ ΣΥΝΤΡΕΦΕΘΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙ ΕΠΙ ΑΣΙΩ... ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΞΕΛΕΥΚΟΥ ΣΥΜΕΡΟΥΣ ΙΝ ΚΑΙ ΑΠΟΔΕΙΞΑΙ ΠΡΟΣ ΑΥΤΟΥ...

- 25 ΠΡΕΣΒΕΥΤΑΣ ΤΡΕΙΣ ΟΙΤΙΝΕΣ ΕΣΤΙΝ Ο ΜΟΛΟΓΙΑΝΤΕΝ ΤΙΣ ΑΝΔΡΗΣΙΤΑΙΣ ΗΜΕΙΣ ΙΑΝΟΙΣ ΤΟΥΣ
ΝΑΥΤΟΙΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΤΑΓΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΝ ΕΝ ΑΥΤΗΙΣΙ...
- 26 ΛΕΓΕΙ ΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΚΑΛΕΣΟΥΣΙΝ ΑΥΤΟΥΣ ΔΕ ΧΕΣΘΑΙ ΤΕ ΚΑΙ ΣΥΝ ΤΕΛΕΙΝ ΤΑ ΕΝ ΤΗ ΙΟΜ
ΟΛΟΓΙΑΙ ΓΕΓΡΑΜΜΕΝΑ ΙΕΑΜΠΕΡΣΕΝΤΑΙ ΟΙ ΕΜ
- 27 ΜΑΓΝΗΣΙΑΙ ΟΡΚΙΣΑΤΕΣ ΑΝΑΥΤΟΥΣ Ο ΙΑΠΟΔΕΙΧΘΗΤΟ ΜΟΝΟ ΠΡΕΣΒΕΥΤΑΙ ΤΟΝ ΟΡΚΟΝ ΤΟ
ΝΕΝΤΗΙΟ ΜΟΛΟΓΙΑΙ ΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΝ ΗΨΟΔΕΣ ΑΜΕΝ...
- 28 ΔΕ ΤΑΥΤΑ ΤΟΝ ΕΜ ΜΑΓΝΗΣΙΑΙ ΚΑΙ ΥΝΣΕΡΑΤΙΣ ΑΜΕΝ ΤΗΝ ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ ΚΑΙ ΟΜΟΣΑΝΤΩ
Ν ΚΑΙ ΕΠΙ ΑΝΕΛΘΟΝΤΩΝ ΑΜΠΡΕΣΒΕΥΤΩΝ ΕΥ...
- 29 ΔΕ ΨΕΦΟΔΑΙΤΑ ΛΟΠΠΑΝΤΑ ΤΑ ΕΝ ΤΗ ΙΟΜΟΛΟΓΙΑΙ ΓΕΓΡΑΜΜΕΝΑ ΚΑΙ ΤΟ ΨΗΦΙΣΜΑ ΤΟ ΔΕ Α
ΝΑΓΡΑΦΗΤΟ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΜΟΝΟΝ ΑΝΑΓΡΑΦΗΤΩ ΔΕΚ...
- 30 ΣΤΗΛΑΣΕΙΣ ΔΕ ΚΑΙ Η ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΝΑΓΡΑΦΕΤΑΙ ΚΑΛΕΣΑΤΩΣ ΑΝΔΕ... ΕΠΙ ΜΗΝΟΙΤΗΣ ΒΛ
ΥΑΝΕΚΑΙ ΤΟΥΣ ΠΡΕΣΒΕΥΤΑΣ ΤΟΥΣ ΠΑΡΑΓΕΝ...
- 31 ΕΚΜΑΓΝΗΣΙΑΣ ΕΠΙ ΜΕΝΙΣ ΜΟΝΕΤΟ ΤΟΥ ΤΑΝ ΕΙΟΝΤΟΙΣ ΔΕ ΑΠΟΔΕΙΧΘΕ... ΣΙΝ ΠΡΕΣΒΕΥΤΑΙΣ
ΔΟΤΩ ΜΕΘΥΣΙΟΝ ΚΑΛΑΙΝΟΧΟΤΑΜΙΑΣ ΤΟ ΕΚ ΤΟΥ...
- 32 ΗΜΕΡΟΝΟΣ ΔΗΛΑΝΟ ΕΜ ΜΟΤΕΣ ΗΙ ΑΠΟ ΤΩΝ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΠΡΟΣΘΑΝΗΜΕΡΑΙΣ ΤΑΓΗΣ ΑΜΠ
ΕΝ ΤΕ ΠΡΕΣΒΕΥΤΑΙΣ ΔΕ ΔΕΚ ΨΗΦΙΣΑΝ ΑΝΟΧΗΜΟΣ ΜΙΚ...
- 33 ΔΙΟΥΝΥΣΙΟΣ ΔΙΟΥΝΥΤΑ ΠΑΡΜΕΝΙΣ ΚΟΣΙΤΥΘΕΟΥ.
- 34 ΕΠΙ ΠΕΡΩΣ ΗΓΗΣΙΟΥΣ ΤΕ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΔΕ ΤΥΦΟΔΩΡΟΥ ΜΗΝΟΣ ΑΗΝΑΙΩΝΟΣ ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ
ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΔΕ ΨΕΥΘΕΝΤΟ ΤΗΜΕΙΛΙΑΝ ΕΜΥΡΝΑΙ...
- 35 ΚΑΙ ΟΙ ΕΜ ΜΑΓΝΗΣΙΑΙ ΚΑΙ ΤΟ ΙΟΚΟΙΟΓΕΚΑΤΑΠΟΛΙΝ ΠΤΕΣ ΚΑΙ ΠΕΖΟΙΚΑΙ ΟΙ ΕΝ ΤΟΙΣ ΠΤΑΙΘΡ
ΟΙΣ ΚΑ... ΟΙ ΑΛΛΟΙ ΟΙΚΗΤΑΙ ΚΑΙ ΤΗΜΕΙΛΙΑΝ ΕΠΙ ΑΝΕΛΘΕΝ...
- 36 ΣΜΥΡΝΑΙΟΙ ΤΟΙΣ ΕΜ ΜΑΓΝΗΣΙΑΙ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΤΟΙΣ ΤΕΚΑΤΑΠΟ... ΙΝ ΠΤΕΥΣΙ ΚΑΙ ΠΕΖΟΙΚΑΙ ΓΤ
ΟΙΣ ΠΤΑΙΘΡΟΙΣ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΟΙΚΟΥΣΙ
- 37 ΤΗΜΠΟΛΙΝΕΦΟΤΟΙ ΤΗΜΜΕΝΕΥΜΜΑΧΙΑΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΥΝΟΙΑΝ ΤΗΝ ΕΙ... ΑΠΑΓΜΑΤΑ ΤΟΥ ΒΑΣ
ΙΔΕΣΣΕ... ΔΕΥΚΟΥ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΥΝΟΙΑΝ...
- 38 ΜΑΓΝΗΣΙΑΙ ΤΟΙΣ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΔΕ ΕΥΚΛΙΜΕΤΑ ΠΡΟΣΕΠΡΟΨΜΙΑΣ ΕΙΣ ΑΠΑΝΤΑ ΤΟΝ ΧΡΟΝΟΝ ΚΑ
ΙΟΣ ΑΠΕΡΙΕΛΑΦΑΝ ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΣΕΣ ΔΕΥΚΟΥ ΨΑΛΛΑΝΤΕΣ
- 39 ΕΙΣ ΔΥΝΑΜΕΙΝ ΙΑΙ ΤΗΝ ΑΥΤΩΝ ΑΠΟΔΕΣΟΥΣΙΝ ΤΩ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΔΕ ΕΥΚΛ... ΓΤΕΥΟΝΤΑΙ ΔΕ Μ
ΕΤΑΣ ΜΥΡΝΑΙΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΝΟΜΟΥΣ
- 40 ΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΣ ΤΟΝ ΑΥΤΩΝ ΕΧΘΡΟΝ ΚΑΙ ΦΑΙΟΝ ΗΓΟΥΜΕΝΟΙΣ ΜΥΡΝΑΙΟ... ΟΥΝΤΑΙ ΔΕ ΚΑΙ ΟΙ
ΕΜ ΜΑΓΝΗΣΙΑΙΣ ΜΥΡΝΑΙΟΙΣ ΚΑΙ ΣΜΥΡΝΑΙΟΙ ΤΟΙΣ ΕΜ
- 41 ΜΑΓΝΗΣΙΑΙ ΚΑΤΕΡΟΛΑΥΟΝΤΟΝ ΟΡΚΟΝ ΤΟΝ ΕΝ ΤΗ ΙΟΜΟΛΟΓΙΑΙ ΤΟΥ Γ. ΓΡΑΜΜΕΝΟΝ ΕΥΝΤ
ΕΤΑΣ ΕΝ ΤΩ ΔΕ ΤΟΝ ΟΡΚΟΝ ΤΑΜΕΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΑΥ
- 42 ΤΟΙΣ ΤΑΓΕΝ ΗΜΕΝ ΑΚΑΤΑ ΤΟ ΜΤΟ ΑΕ ΜΟΝΗΡΟ ΠΛΑΝΤΑΚΑΙ ΜΗ ΕΣΤΟ ΜΗ... ΕΣΤΕΡΟΙΣ ΕΓΚ
ΛΕΒΑΠΕΡΙΤΑΓΚΑΤΑ ΤΟ ΜΤΟ ΑΕ ΜΟΝΗΡΟ ΓΕΝΗ ΜΕΝ ΕΝ ΜΗΤΕ
- 43 ΔΙΑΔΙΚΗΣ ΜΗΤΕ ΚΑΤΑΛΑΟΝΤΟ ΡΟΠΟ ΜΗΘΕΝ ΑΕΙΔΕ ΜΗ... ΑΝΤΟ ΕΠΙ... ΟΜΕ... ΟΝΕΓΚΛΗΜΑΚΥ
ΡΟΝ ΕΣΤΕΡΩ ΔΕ ΔΕ Ο ΑΙΔΕΤΟ ΕΜ ΜΑΓΝΗΣΙΑΙ ΚΑΙ ΤΟΙΣ...
- 44 ΤΟΙΣ ΤΕΚΑΤΑΠΟΛΙΝ ΠΤΕΥΣΙ ΚΑΙ ΠΤΕΖΟΙΚΑΙ ΤΟΙΣ ΠΤΑΙΘΡΟΙΣ ΠΟΛΙΤΕΙΝ ΕΝ ΣΜΥΡΝΗ ΕΨΕ
ΗΚΑΙ ΟΜΟΙΑ ΤΟΙΣ ΑΛΟΙΣ ΤΑΙΣ ΟΜΟΙΩΣ ΔΕ ΔΕ...
- 45... ΗΜΠΟΛΙΤΕΙ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΑΛΛΟΙΣ... ΙΚΟΥΣ ΕΜ ΜΑΓΝΗΣΙΑΙ ΟΣΟΙ ΑΝΔΡΕΣ... ΔΕΥΘΕΡΟΙ ΤΕΚ
ΑΒΑΛΛΗΝ ΕΣΑΝΕΝ ΕΓΚΑΤΕΣ ΑΝΔΕ ΤΟΥΣ ΕΓΚΑΤΑΛΟΧΕΜ...
- 46... ΕΝ ΕΜ ΜΑΓΝΗΣΙΑΙ ΠΤΕ... ΕΚΑΠΕΖΟΝΤΟΝ ΤΕΚΑΤΑΠΟΛΙΤΕ... ΤΑΝ ΠΤΑΙΘΡΟΝ ΟΥΝΤΕΣ
ΓΡΑΜΜΑΤΕΣ ΤΩΝ ΤΑΓΜΑΤΩΝ ΕΠΙ ΤΩΝ ΔΗΜΟΝΤΩΝ ΔΕ ΑΛ...
- 47 ΟΙΚΗΤΩΝ ΤΗ ΓΡΑ... ΟΙ ΑΠΟΔΕΙΧΘΕΝΤΕΣ ΥΠΟ ΤΩΝ ΕΜ ΜΑΓΝΗΣΙΑΙ ΚΑΤΟΙΚΩ... ΑΝΔΡΕΣ ΟΤΑ
Ν ΕΤΙ ΕΝΤΑΙ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΛΟΧΕΜΟΥΣ ΟΙ ΓΡΑΜΜΑΤΕΣ ΚΑΙ ΟΙ
- 48... ΝΑΡΣΟΙΑ... ΔΕΙΧΘΕΝΤΕΣ ΤΗ ΓΡΑΦΗΝ ΤΩΝ ΑΛΛΟΝ ΟΙΚΗΤΩΝ ΟΡΚΙΣΑΤΕΣ ΑΝ... ΤΟΥΣ ΟΙΣ
ΕΤΑΣ ΤΑΙΣ ΠΤΟΧΜΗΤΡΟΝ ΟΥ ΕΡΩ ΕΝΕΟΚΑΥΤΟΙ...
- 49... ΤΕΣ ΗΜΕΝ ΑΠΟ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΟΥ ΑΝΕΝΗΟΧΕΝΑΙ ΤΗ ΓΡΑΦΗΝ ΤΩΝ ΟΝΤΩΝ... ΑΡΑΥΤ
ΟΙΣ ΚΑΤΟΙΚΩΝ ΕΠΙ ΕΝ ΚΑΙ...
- 50 ΠΤΑΙΘΡΑ ΤΕΣ ΟΜΕΝ ΔΟΤΟΥΣ ΔΕ ΑΝΔΡΑΣ ΤΟΥΣ... ΑΦΕΡΟΝΤΑΣ ΤΗ ΓΡΑΦΗΝ ΤΩΝ... Ε... ..
- 51 ΟΙΚΟΥΝ ΤΩΝ ΕΜ ΜΑΓΝΗΣΙΑΙ ΚΑΙ ΟΝΤΩΝ ΕΥΘΕΡΟΝ ΚΑΤΕΛΛΗΝΟΝ ΤΑΣ ΔΕ ΑΝΕΝΕΥ... ..
... ΕΣΤΕ ΤΑΣ ΤΑΙΣ ΠΑΡΑΔΟΤΕΣ ΑΝΤΩ ΓΡΑΜΜΑ... ΑΚΙΤΗΣ
- 52 ΒΟΥΛΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ ΟΣ ΕΘΕΣΘΕ... ΣΙΟΝ ΕΠΙΚΛΗΡΩΣΑΤΩΣ ΑΝΔΕ... ΑΠΕΣΤΑΣΦ
ΥΛΑΣ ΤΑ ΑΝΕΝΕΘΕΝΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΠΑΝΤΑ ΚΑΙ ΑΝΑ
- 53 ΓΡΑΦΑΤΕΣ ΑΝΕΣΤΑΚΑ ΗΡΟΤΗΡΙΑ ΚΑΙ ΣΤΩ ΜΕΤΟΥΣΙΑ ΤΟΙΣ ΑΝΑΓΡΑΦΕΙΝ... ΟΤΗΡΙΑ
ΠΑΝΤΩΝ ΕΓΚΑΤΕΣ ΑΛΟΠΙΩΝ ΕΠΙ ΤΑΙΣ ΜΕΤΕΣ ΤΙΝ
- 54 ΧΡΗΣΘΕΣ ΑΝΔΡΟΠΟΛΙΤΟ ΓΡΑΦΗΝΤΕΣ ΚΑΙ ΕΜ ΜΑΓΝΗΣΙΑΙ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΥΝΑΛ... ΟΝ ΚΑΙ
ΤΩΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΩΝ ΤΩ ΜΥΡΟΣ ΜΥΡΝΑΙΟΥΣ ΤΟΙΣ ΝΟΜΟΙΣ
- 55 ΤΟΙΣ ΜΥΡΝΑΙΩΝΣ ΧΕΣΘΕ ΟΣ ΑΝΔΕ ΚΑΙ ΕΜ ΜΑΓΝΗΣΙΑΙ ΤΟΝ ΟΜΙΣΜΑ ΤΟ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ... ΟΜΟ
ΝΚΑΙ ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΕΟΝ ΑΝΑΠΟΣΤΕΛΛΗ Ο ΔΗΜΟΣ ΚΥΡΕΥΟΝΤΑ ΤΕΤ
- 56 ΟΙΚΑΙ ΕΙΔΟΝ ΚΑΙ ΕΣΟΜΕΝ ΟΝΕΠΙΤΗΣ... ΥΛΑΚΗΣ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΗΡΗΣΟΝΤΑ ΤΗ ΜΠΟΛΙ
ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΔΕΥΚΛΙ ΠΑΡΑΔΕΟΝΤΑΙ ΟΙ ΕΜ ΜΑΓΝΗΣΙΑΙ Ο
- 57 ΤΩΣ ΑΝΔΕΣ ΜΥΡΝΑΙΟΙ ΚΑΙ ΕΣΚΑΤΑΣ ΚΗΝΟΙΝ ΤΟΙΣ ΑΠΟΚΕΥΑΖΟΜΕΝΟΙΣ ΤΩΝ ΕΜ ΜΑΓΝΗΣ
ΙΑΣ ΟΙΚΙΑΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΟΣΟΝΤΩΝ ΤΩ ΗΜΕΙΣ ΔΕ ΟΥ ΑΓΧΡΟΝ ΟΥ ΜΟΛΟ

- 58 ΓΙΑΣΥΝΣΦΑΓΙΣΘΗΕΙΣΕΑΜΗΝΟΝΜΙΣΘΟΥΣΘΩΔΕΟΤΑΜΙΑΣΤΑΝΟΣΙΝΑΠΡΟΣΟΔΩΝ. Α
ΣΟΙΚΙΑΣΜΕΤΑΤΩΝΣΤΡΑΤΗΓΩΝΚΑΙΤΟΑΝΗΛΑΙΜΑΙΔΙΔΟΤΗΝΙΟΥΤΩΝΤΗ.
- 59 ΠΟΛΕΒΣΠΡΟΣΟΔΩΝΟΜΟΣΙΑΔΕΤΟΥΣΜΕΝΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΚΑΤΟΙΚΟΥΣΤΑΝΤΕΚΑΤΑΠΟΛΙ
ΝΗΠΕΔΩΚΑΙΠΕΖΩΝΚΑΙΤΟΥΣΕΝΤΟΙΣΥΝΑΙΟΥΡΟΙΣΤΑΞΣΟΜΕΝΟΥΣΚΑ.
- 60 ΤΟΥΣΑΛΛΟΥΣΤΟΥΣΚΑΤΑΧΩΡΙΖΟΜΕΝΟΥΣΕΙΣΤΟΛΑΓΕΥΜΑΤΟΝΣΕΤΟΝΟΡΟΝΟΜΝΥΔ
ΔΙΔΓΗΝΗΑΙΟΝΑΗΔΘΗΝΑΝΑΡΕΙΑΝΚΑΙΤΗΝΤΑΥΤΟΠΟΔΟΝΚΑΙΤΗ.
- 61 ΜΗΤΕΡΑΤΗΣΠΥΛΗΝΗΚΑΙΑΠΟΛΑΟΤΟΝΕΜΠΛΑΘΕΚΑΙΤΟΥΣΑΛΛΟΥΣΘΕΟΥΣΠΑΝΤΑ
ΣΚΑΠΤΑΣΣΚΑΙΤΗΝΤΟΥΒΑΣΙΛΕΥΣΕΛΕΥΚΟΥΤΥΧΗΝΕΜΜΕΝΩΝ.
- 62 ΤΑΙΣΣΥΝΘΗΚΑΙΣΑΙΣΣΥΝΤΕΘΕΙΜΑΠΡΟΣΕΜΥΡΝΑΙΟΥΣΣΕΠΑΝΤΑΤΟΓΧΟΝΟΝ. ΑΙΔΙΑΤ
ΗΡΗΣΩΤΗΝΤΕΥΜΜΑΙΑΝΚΑΙΤΗΝΕΥΝΟΙΑΝΤΗΒΑΣΙΛΕΥΣΕΛΕΥΚΩ.
- 63 ΚΑΙΤΗΣΕΜΥΡΝΑΙΟΥΠΟΔΕΙΚΑΙΑΠΑΡΕΙΑΝΦΑΠΑΡΑΤΟΥΒΑΣΙΛΕΥΣΣΕΛΕΥΚΟΥΔΙΑΤΗΡΗΣΩΚ
ΑΤΑΔΥΝΑΜΙΝΤΗΝΕΜΗΚΑΙΑΠΟΔΩΣΕΤΗΒΑΣΙΛΕΥΣΕΛΕΥΚΩΚΑΙΟΥΘΕΝ.
- 64 ΠΑΡΑΒΗΣΟΜΑΙΤΟΚΑΤΑΤΗΝΟΜΟΛΟΓΙΑΝΟΥΔΕΜΕΤΑΘΗΕΠΙΤΟΧΕΙΡΟΝΤΑΤΕΓΡΑΜΜΕΝ
ΑΕΝΑΥΤΗΙΟΥΤΕΤΟΓΙΔΙΟΥΤΕΜΗΧΑΝΗΙΟΥΔΕΜΙΑΚΑΙΠΟΛΙΤΕΥΣΟΜΑΙΜΕΘΟ.
- 65 ΜΟΝΟΙΔΑΣΤΑΞΙΑΣΤΗΚΑΤΑΤΟΥΣΣΕΜΥΡΝΑΙΟΝΟΜΟΥΣΚΑΙΤΑΦΗΙΣΜΑΤΑΤΟΥΔΟΜΟΥ
ΚΑΙΣΥΝΔΙΑΤΗΡΗΣΕΤΗΝΤΕΑΥΤΟΝΟΜΙΑΝΚΑΙΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΝΚΑΙΤΑΑΛΛΑΤΑ.
- 67 ΕΠΙΚΕΧΩΡΗΜΕΝΑΣΕΜΥΡΝΑΙΟΥΣΠΟΤΟΥΒΑΣΙΛΕΥΣΣΕΛΕΥΚΟΥΜΕΤΑΠΑΣΗΣΠΡΟΘΥΜΙΑΣ
ΜΙΑΝΤΗΚΑΙΡΙΦΗΚΑΙΟΥΤΕΛΑΥΤΟΣΑΔΙΚΗΣΑΥΤΩΝΟΥΘΕΝΑΟΥΤΕΑΛΛΑΔΙΕΛ.
- 68 ΤΡΕΦΟΥΘΗΝΚΑΤΑΔΥΝΑΜΙΝΤΗΝΕΜΗΝΚΑΙΒΑΝΤΗΝΑΙΣΘΑΝΔΜΑΙΕΠΙΒΟΥΔΕΥΟ... ΤΗΠΙ
ΟΛΕΙΗΤΟΙΣΧΩΡΙΟΙΣΤΟΥΤΗΣΩΛΕΩΣΗΤΗΝΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΝΗΤΗΝΩ.
- 69 ΝΟΜΙΑΝΚΑΤΑΛΥΟΝΤΑΜΗΝΥΣΕΤΩΔΙΩΗΜΩΠΙΣΕΜΥΡΝΑΙΟΝΚΑΙΒΟΛΗΘΗΣΩΛΩ... ΕΝΟΣ
ΜΕΤΑΠΑΣΗΣΦΙΛΟΤΗΜΙΑΣΚΑΙΟΥΚΕΚΤΑΑΕΙΦΩΚΑΤΑΔΥΝΑΜΙΝΤΗΝ.
- 70 ΕΜΑΥΤΟΥΕΦΟΚΟΥΝΤΙΜΕΝΜΟΙΕΥΕΙΝΗΦΟΡΟΥΝΤΙΔΕΕΞΔΕΙΑΚΑΙΑΥΤΩΙΚΑΙΓΕ... ΟΙΕΣ
ΕΜΟΥΜΟΣΙΑΔΕΚΑΔΕΜΥΡΝΑΙΟΥΣΤΟΙΣΑΠΟΜΑΓΝΗΣΙΑΣΤΟΝΟΡΟΝ.
- 71 ΤΟΝΔΕΟΜΝΥΔΙΑΤΗΝΗΑΡΗΑΘΗΝΑΝΑΡΕΙΑΝΚΑΙΤΗΝΤΑΥΤΟΠΟΔΟΝΚΑΙΤΗΜΜΗ... Α
ΤΗΝΕΠΥΛΗΝΗΚΑΙΑΦΩΔΙΤΗΝΕΤΡΑΤΟΝΙΚΑΚΑΙΤΟΥΣΑΛΛΟΥΣΘΕΟΥΣ.
- 72 ΠΑΝΤΑΣΚΑΠΤΑΣΣΕΜΜΕΝΕΝΤΑΙΣΣΥΝΘΗΚΑΙΣΑΙΣΣΥΝΤΕΘΕΙΜΕΘΑΠΡΟΣΤΟΥΣ... ΑΓΝΗΣ
ΙΑΙΚΑΤΟΙΚΟΥΣΤΟΥΣΤΕΚΑΤΑΠΟΛΙΝΗΠΕΔΩΚΑΙΕΖΟΥΣΚΑΙΤΟΥΣΕΝΤΟΦ.
- 73 ΥΠΑΙΦΟΡΕΙΣΤΑΣΣΟΜΕΝΟΥΣΚΑΙΤΟΥΣΑΛΛΟΥΣΤΟΥΣΚΑΤΑΧΩΡΙΖΟΜΕΝΟΥΣΕΙΣΤΟ... ΤΕΥΜ
ΑΕΣΕΠΑΝΤΑΤΟΓΧΟΝΟΝΟΥΘΕΝΠΑΡΑΒΑΙΝΟΝΤΟΚΑΤΑΤΗΝΟΜΟΛΟΓΙΑΝ.
- 74 ΟΥΔΕΜΕΤΑΤΙΘΕΙΣΕΠΙΤΟΧΕΙΡΟΝΤΑΤΕΓΡΑΜΜΕΝΑΕΝΑΥΤΗΙΟΥΤΕΤΕΧΝΗΙΟΥΤΕ... ΝΗΙΟΥ
ΔΕΜΙΑΚΑΙΕΥΝΟΗΣΩΚΑΙΒΑΣΙΛΕΥΣΣΕΛΕΥΚΩΚΑΙΤΟΙΣΕΚΜΑΓΝΗΣΙΑΣΚΑ.
- 75 ΤΟΙΚΟΙΤΟΥΣΤΕΚΑΤΑΠΟΔΟΝΚΑΙΤΟΙΣΥΠΑΙΦΟΡΕΚΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΤΟΙΣΩΚΟ... ΜΑΓΝ
ΗΣΙΑΙΟΙΟΣΕΙΣΕΛΕΥΦΕΡΟΙΤΕΚΑΙΕΛΛΗΝΕΣΚΑΙΠΟΙΗΣΟΜΑΙΑΥΤΟΥΣ.
- 76 ΠΟΛΙΤΕΣΠΑΝΤΑΣΚΑΙΤΟΥΣΕΓΓΟΝΟΥΣΑΥΤΩΝΕΦΘΗΚΑΙΟΜΟΙΟΙΤΟΙΣΑΛΟΙΣΠΟΛΙ... ΚΑ
ΙΕΦΥΛΑΣΑΥΤΟΥΣΕΠΙΚΑΛΗΡΩΣΣΕΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΞΗΝΑΝΕΚΑΙΤΟΙΑΛΑΧΣΙΝ.
- 77 ΚΑΙΟΥΤΕΑΥΤΟΣΑΔΙΚΗΣΑΥΤΩΝΟΥΘΕΝΑΟΥΤΕΑΛΛΑΔΙΕΠΙΤΡΕΦΟΥΘΕΝΙΚΑΤΑΔ... ΑΝΤΗ
ΤΗΝΕΜΗΝΚΑΙΕΝΤΗΝΑΙΣΕΘΑΝΔΜΑΙΕΠΙΒΟΥΔΕΥΟΝΤΑΥΤΟΙΣΕΚΗΓΟΝΟ.
- 78 ΑΥΤΩΝΗΤΟΥΣΥΠΑΡΧΟΥΣΙΝΑΥΤΩΝΜΗΝΥΣΩΣΑΝΤΑΧΕΙΡΤΑΔΥΝΑΜΙΑΚΑΙΒΛΗΘ... ΜΕΤΑΦ
ΛΟΙΟΤΙΜΙΑΣΚΑΙΜΕΤΟΥΣΙΑΝΑΥΤΟΙΣΑΝΕΤΩΝΤΕΑΡΧΕΙΩΝΚΑΙΤΟΝΑΛΛΑ.
- 79 ΤΩΝΚΟΙΝΩΝΤΗΣΠΟΔΕΩΣΟΝΚΑΙΟΙΛΑΛΟΠΟΛΙΤΑΙΜΕΤΕΥΟΥΣΕΝΕΦΟΚΟΥ... ΜΟΤΕΥΕΙΝΗΦ
ΙΟΡΟΥΝΤΙΔΕΕΞΔΕΙΑΚΑΙΑΥΤΩΙΚΑΙΓΕΝΕΙΤΩΕΞΕΜΟΥΑΠΟΔΕΙΣ...
- 80 ΤΩΣΑΝΔΕΣΕΜΥΡΝΑΙΟΙΤΕΚΑΙΟΙΙΑΠΟΜΑΓΝΗΣΙΑΣΑΝΔΡΑΣ... ΑΝΕΚΑΤΕΡΟ
ΠΤΟΛΑΝΒΑΝΕΝΙΚΑΝΟΥΣΕΙΝΑΙΤΟΥΣΟΡΚΙΟΥΝΤΑΣΤΟΠΛΗΘΟΣ.
- 81 ΤΩΝΤΕΣΕΜΥΡΝΗΚΑΙΤΩΝΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΟΙΔΕ... ΝΤΕΣΤΗΠΡΟΤΕΡΟΝ
ΗΜΕΡΑΙΕΝΔΗΜΕΙΝΤΟΥΣΕΝΤΗΠΙΟΔΕΙΩΣΤΟΥΟΡΚΟΥΣΥΝ...
- 82 ΑΕΣΘΗΣΟΜΕΝΟΥΤΟΥΚΑΤΑΤΗΝΟΜΟΛΟΓΙΑΝ... ΚΙΖΕΤΩΣ... ΟΝΟΙΜΕΝΕΚΜΑΓ
ΝΗΣΙΑΣΑΠΟΔΕΙΧΘΕΝΤΕΣΕΜΥΡΝΑΙΟΥΣΤΟΙΔΕΕΣΕΜΥΡΝΗΣΤΟΥΣΕΜ.
- 83 ΜΑΓΝΗΣΙΑΙΤΑΔΕΕΠΙΕΙΛΑΕΔΕΤΑ... ΚΩΜΟΣΙΑΝΕΣΕΜΥΡΝ... ΑΠΟΝΟΑΘΩΝΑΝΦΗΙ
ΣΗΤΑΙΟΔΗΜΟΣΕΝΕΜΑΓΝΗΣΙΑΙΟΙΤΑΜΙΑΙΟΙΣΑΝΤΟΠΛΗΘΟΣ.
- 84 ΤΑΣΗΙΑΝΑΓΡΑΦΤΩΣ... ΔΕΚΑΙΤΗΝΟΜΟΛΟΓΙΑΝΕΣΤΗΛ... ΕΤΩΣΑΝΕΣΕΜΥ
ΡΝΑΙΟΙΜΕΝΕΝΤΩΤΗΣΑΦΩΔΙΤΗΣΤΗΣΤΡΑΤΟΝΙΚΔΩΣΙΕΡΩΙΚΑΙ.
- 85 ΕΜΟΙΓΝΗΣΙΑΙΠΗΠΡΟΣΕΤΙΜΑΙΑΝΑΡΕΝΤΩΤΗΣΑΡΤΕΜΙΔ... ΝΗΣΙΕΡΩΙΟΙΔΕ
ΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΚΑΙΟΙΕΝΤΕΠΙΛΑΓΟΡΑΙΠΑΡΑΤΟΝΒΟΜΟΝΤΟΥ.
- 86 ΔΙΟΝ... ΟΥΚΑΙΤΑΣΤΟΝΒΑΣΙΛΕΥΣΕΝΕΚΟΝΑΣΚΑΙΕΜΠΛΑΝΔΙΣΕ... ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ
ΚΑΙΕΓΓΥΝΕΝΕΙΝΤΟΥΑΠΟΛΛΩΝΟΣΑΝΑΓΡΑΦΤΩΔΕΚΑΙΟΓΡΑΜ.
- 87 ΜΑΤΟΥΛΑΑΣΤΗΣΒΟΥΛΗΣΚΑΙΤΟΥΔΗΜΟΥΤΑΝΤΙΠΡΑΦΑΤΗΣΟΜΟΛΟΓΙΑΣ... ΟΣΙΟΥΣΥΝ
ΣΦΑΓΙΣΑΕΩΣΑΝΕΤΑΣΟΜΟΛΟΓΙΑΣΤΗΜΜΕΝΕΣΕΜΥΡΝΑΙΟΙΣΑΘΕΘΕΟΜΕΝΗΝ.
- 88 ΟΥΣΑΝΑΠΟΔΕΙΧΤΟΚΟΙΝΟΝΤΩΝΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΟΙΣΤΕΒΑΥΤΟΝΔΑΚΤΥΛΟΙΣ... ΥΠΑΡ
ΧΟΝΤΙΚΟΙΝΑΠΗΝΔΕΕΣΜΑΓΝΗΣΙΑΝΔΘΗΣΟΜΕΝΗΝΕΦΑΓΕΑΕΩΣΑΝΕΣΕΜΥΡΝΑ...
- 89 ΟΠΕΣΤΡΑΤΗΓΟΙΚΑΙΟΙΕΤΑΣΤΑΙΤΑΙΤΕΤΗΣΠΟΔΕΩΣΔΑΚΤΥΛΟΙΚΑΙΤΟΙΣΑΥΤΑΝΤΑΥΤ
ΔΕΑΜΟΤΕΙΟΥΣΤΟΙΣΠΑΝΘΕΣΙΝΣΥΝΤΕΒΛΕΙΣΘΑΓΥΧΗΤΗΓΑΛΩΗ.
- 90 ΕΩΣΕΝΤΩΙΩΗΜΩΣΕΤΡΑΤΗΓΩΝΤΩΝΔΗΜΕΤΕΙΛΗΠΡΟΝΟΔΩΗΜΟΣΥΠΕΡΑΠΑΝΤΩΝ ΤΩΝΤ
ΟΥΒΑΣΙΛΕΩΣΣΕΛΕΥΚΟΥΣΜΕΦΡΟΝΤΩΣΕΤΕΒΕΙΚΑΙΠΡΟΤΕΡΟΝΤΗΝΤΕΒΑΣΙΛΕΙΑΝ.
- 91 ΑΥΤΟΥΣΥΝΑΥΣΩΝΚΑΙΤΑΠΡΟΓΝΑΤΑΣΙΑΤΗΡΩΝΚΑΘΕΟΣΟΝΗΔΥΝΑΤΟΣΚΑΠΟΔΑΛΕΝΤΕ
ΡΙΕΙΔΕΝΑΠΟΛΑΥΜΕΝΑΚΑΚΑΤΑΦΕΡΟΜΕΝΑΤΑΝΥΠΑΡΧΟΝΤΩΝΠΟΛΛΟΥΣΕΥΤΕΜΕΙΝ.

- 92 ΚΙΝΟΥΝΟΥΣΗΝΕΚΕΝΤΟΥΔΙΑΤΗΡΞΑΙΤΗΝΦΙΛΑΝΤΗΝΠΡΟΣΤΟΝΒΑΣΙΛΕΥΣΕΛΕΥΚΟΝΝΑΙ
ΝΥΝΦΙΛΟΤΙΝΟΥΜΕΝΟΣΑΥΤΩΣΥΝΔΙΑΤΗΡΞΑΙΚΑΙ...ΥΝΕΧΕΙΝΤΑΙΦΑΓΜΑΤΑΚΑΘΟΣΟΝ
- 93 ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΝΕΣΤΙΝΤΗΝΤΕΠΡΟΣΤΟΥΣΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΚΑΤΟΙΚΟΥΣΚΑΙΤΟΥΣΥΠΑΙΘΡΟΥΣ
ΥΣΠΗΒΕΙ...ΚΑΙΤΟΥΣΠΕΖΟΥΣΤΡΑΤΩΤΑΣΚΑΙΤΟΥΣΑΛΛΟΥΣΤΟΥΣΟΙΚΟΥΝΤΑΣΕΜΜΑ
- 94 ΓΗΝΣΙΑΔΥΝΤΕΘΕΙΤΑΙΦΙΛΑΝΤΗΝΑΔΙΑΦΥΛΑΣΣΟΥΣΙΝΤΗΝΣΥΜΜΥΧΙΑΝΚΑΙΤΗΝΕΥΝΟΙΑΝΤΩ
ΙΒΑΣΙΛΕΙΣΕΛΕΥΚΩΙΝΟΜΙΖΩ...ΝΑΓΚΑΙΟΝΕΙΝΑΙΤΗΠΙΟΛΕΝΤΑΡΑΛΑΒΕΙΝΚΑΙΤΟ
- 95 ΧΩΡΙΟΝΠΑΛΑΙΜΑΤΗΝΦΙΛΑΝΚΑΠΟΙΗΣΕΘΑΙΤΗΝΦΥΛΑΚΗΝΑΥΤΟΥΝΑΚΑΙΤΟΥΤΟΥΠΑΡ
ΑΛΗΦΘΕΝΤΟΥΥΠΟΤΗ...ΠΙΟΛΕΙΔΑΦΑΛΕΣΤΕΡΩΝΑΙΜΕΝΗΝΙΑΝΤΑΤΑΣΥΝΕΓΓΥ.
- 96 ΦΡΑΓΜΑΤΑΤΩΙΒΑΣΙΛΕΙΣΕΛΕΥΚΩΙΑΠΕΠΕΝΑΝΤΟΠΡΟΣΤΟΥΣΟΙΚΟΥΝΤΑΣΕΝΤΩΙΧΩΡΙΩ
ΙΚΑΠΙΠΕΚΑΛΕΣΑΝΑΥΤΟΥΣΑΙΡΕΣ...ΦΙΛΑΝΤΗΝΠΡΟΣΤΟΝΒΑΣΙΛΕΥΣΕΛΕΥΚΟΝ
- 97 ΚΑΙΠΑΡΑΔΟΥΝΑΙΤΑΣΧΑΕΙΔΑΣΤΩΙΑΡΧΟΝΤΙΤΩΙΑΠΟΣΤΑΛΕΝΤΥΠΟΤΟΥΔΗΜΟΥΚΑΙΠΑ
ΔΕΣ...ΣΘΑΙΦΥΛΑΚΗΝΤΗΝΕΥΝΔΙΑΤΗΡΗΣΟΥΣΑΝΜΕΤΑΥΤΩΝΤΟΧΩΡΙΟΝΤΩΙΒΑΣΙΛΕΙ
- 98 ΣΕΛΕΥΚΩΙΕΠΑΙΓΕΑΛΟΜΕΝΟΣΤΑΥΤΑΠΟΙΗΕΑΝΤΩΝΑΥΤΩΝΥΠΑΡΧΕΙΝΑΥΤΟΙΣΠΑΡΑΤΗΣ
ΠΟΛΕΩΣΑΝΤΑΤΑΦΙΛΑΝΦΡΟΠΑΚΑΚΑΔΕΣΧΟΝΤΑΟΙΩΘΕΙΟΥΝΤΕΣΕΝΤΩΙ
- 99 ΧΩΡΙΩΒΛΟΜΕΝΩΙΤΗΝΦΙΛΑΝΤΗΝΠΡΟΣΤΟΝΒΑΣΙΛΕΥΣΕΛΕΥΚΟΝΜΕΤΑΝΑΞΗΣΠΡΟΣΥΜΙ
ΑΣΠΡΟΣΕΔΕΞΑΝΤΟΤΑΚΙΟΥΜΕΝΑΥΠΟΤΟΥΔΗΜΟΥΚΑΙΤΑΣΤΕΚΑΕΙΔΑΣΠΑΡΑΔΕΔΩΚΑΙ
- 100 ΤΩΙΑΡΧΟΝΤΙΤΩΙΑΠΕΣΤΑΑΜΕΝΑΥΠΟΤΟΥΔΗΜΟΥΚΑΙΤΗΝΦΥΛΑΚΗΝΤΗΝΠΑΡΑΤΗΣΠΟ
ΛΕΩΣΠΑΡΕΔΕΞΑΝΤΟΘΕΙΤΟΧΩΡΙΟΝΑΓΑΦΗΤΥΧΗΙΔΕΔΟΥΦΑΙΠΟΑΙΤΑΣΤΕΕΑΥΤΟΥΣΕΙΝ.
- 101 ΚΑΙΥΠΑΡΧΕΙΝΑΥΤΟΙΣΤΑΥΤΑΟΣΑΚΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΠΟ...ΙΤΑΙΣΥΠΑΡΧΕΙΚΑΙΤΟΥΣΤΕΚΑ
ΗΡΟΥΣΑΥΤΩΝΤΟΥΣΔΥΟΟΝΤΕΘΕΩΚΑΙΣΤΗΡΑΝΤΩΙΧΩΡΙΩΕΛΕΥΧΩΡΙΩΝΑΥΤΟΙΣΚΑΙΠΙ
ΕΙΩ.
- 102 ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣΙΕΓΡΑΦΗΚΕΝΕΙΝΑΙΑΥΤΟΙΣΔΕΧΕΤΑΥΤΟΥΣΚΑΙΕΑΝΠΡΟΣΟΡΙΣΘΗ...ΠΡΑΝ
ΝΕΧΟΥΣΙΝΟΠΡΟΤΕΡΟΝΟΝΤΕΣΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΚΑΤΟΙΚΟΙΤΗΠΟΛΕΙΤΗΝΜΕΤΕΡΑΙ
- 103 ΥΠΑΡΧΕΙΝΑΥΤΟΙΣΤΟΥΣΤΡΚΕΚΑΗΡΟΥΣΔΩΡΕΑΝΚΑΙΤΗΝΑΤΕΛΕΙΑΝ...ΥΤΟΙΣΜΕΝΕΙΝΤΗΝ
ΕΥΝΥΠΑΡΧΟΥΣΑΝΚΑΙΟΖΩΙΑΥΤΩΝΑΚΑΗΡΟΥΧΗΤΟΙΩΘΗΝΑΙΑΥΤΟΙΣΚΑΥΡΟ.
- 104 ΠΗΛΙΚΟΝΔΩΡΕΑΝΤΩΝΠΑΡΑΚΕΙΜΕΝΩΝΤΩΙΧΩΡΙΩΥΠΑΡΧΕΙΝΔΕΚΑΙΤΙΜΩΝΙΚΑ...ΤΟΜΠΕ
ΖΟΙΣΤΟΙΣΤΕΤΑΙΜΕΝΟΙΣΥΠΟΤΙΜΩΝΑΤΟΙΣΑΠΟΤΑΧΘΕΙΝΑΠΟΤΗΣΦΑΛΑΓΙΩ.
- 105 ΕΠΙΤΗΝΦΥΛΑΚΗΝΤΟΥΧΩΡΙΟΥΤΗΝΤΕΠΟΛΙΤΕΙΑΝΚΑΙΤΗΝΑΥΤΗΝΑΤΕΛΕΙΑΝ...ΑΙΤΟΙΣΑΛ
ΔΟΙΣΥΠΑΡΧΕΙΚΑΙΕΙΝΑΙΑΥΤΟΥΣΕΝΤΩΙΧΩΡΙΩΥΠΑΡΧΕΙΝΔΕΚΑΙΩΜΑΝΕΙΝΑΙΤΟΙΣ
- 106 ΠΕΡΣΑΙΣΤΟΥΣΥΠΟΦΑΝΗΝΚΑΙΤΟΙΣΑΠΟΣΜΥΡΝΗΣΑΠΟΣΤΑΛΕΙΣΙΝΕΠΙΤΗΝΦΥΛΑΚΗΝΤ
ΟΥΧΩΡΙΟΥΜΕΝΕΛΕΙΤΕΚΑΙΤΟΙΣΥΠΑΥΤΟΝΤΑΣΣΟΜΕΝΟΙΣΤΗΝΔΕΦΟΛΙΤΕΙ...
- 107 ΚΑΙΤΑΛΛΑΦΙΛΑΝΦΡΟΠΑΚΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΤΟΙΣΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΕΣΕΝΗΟΙΣΤΑΚ...ΠΡΟΝΟΗ
ΣΑΙΤΟΝΔΗΜΟΝΟΠΩΔΑΥΤΟΙΚΑΙΔΩΤΑΕΚΒΑΣΙΑΚΟΥΤ...ΤΕΜΕΤΙΜΗΜΑΤΑΚΑΙΤΑΦΑΝΙΣ
- 108 ΤΑΛΛΑΟΣΑΕΙΩΘΕΙΕΚΒΑΣΙΑΚΟΥΔΙΔΟΣΘΑΙΑΥΤΟΙΣΤΟΛΕΦΗΜΕΜΑΤΟΣΑΝ...ΡΑΥΑΙΕΙ
ΣΤΑΣΕΤΗΛΑΣΤΑΣΑΝΑΤΕΦΗΜΕΝΑΕΝΤΟΙΣΕΠΡΟΙΣΥΡΟΤΕΤΟΥΔΗΜΟΥΚΑΙ...
- 109 ΕΚΙΜΕΓΗΒΙΣΙΑΝΑΤΕΓΡΑΦΕΙΔΕΑΥΤΟΚΑΙΕΝΤΟΙΣΔΗΜΟΣΙΟΙΣ

Eadem, charactere communi, cum versione. Hiatus vero & lacunæ, conjectura, iustis spatiorum mensuris, fugientium elementorum reliquiis, & circumstante vocabulorum textu nixæ, suppleuntur.

Smyræorum Decretum Federi pravi um.

ΕΔΟΞΕΝ τῷ δήμῳ σφα-
 γῶν γνώμη. Ἐπειδὴ πᾶσι
 ὄντι καὶ ὃν καιρὸν ὁ βασι-
 λεὺς Σέλευκος ὑπέβαλεν εἰς τὴν
 Σελευκίδα, πολλῶν καὶ μεγάλων
 κινδύνων πεισάντων τὴν πόλιν
 ἡμῶν καὶ τὴν χώραν, διεφύλαξεν
 ὁ δῆμος τὴν πρὸς αὐτὸν εὐνοίαν τε
 καὶ φιλίαν, καὶ καταπραγείς τὴν τῆς
 ἐναντίας ἰσοδοῦν, ἔδωκε φροντίδας τῇ
 τῆς ὑπαρχόντων ἀπωλείας, ἀλλὰ
 πάντα δούτεα ἡγοσάμενος εἶναι
 πρὸς τὸ διαμέναι ἐν τῇ αἰρέσει καὶ
 ἀνπλάσσει τῶν πραγμάτων καὶ
 τὴν αὐτῶν διώαμιν καὶ ὅτι ὁ
 δεξιὸς ὑπείκει. διὸ καὶ ὁ βασιλεὺς Σέ-
 λευκος δίκαιως τὰ πρὸς τοὺς Θεοὺς
 διακέμενος, καὶ φιλοσόργως τὰ πρὸς
 τοὺς γονεῖς, μεγαλόψυχος ὡς καὶ
 θεοσάμνος χαρίτας ἀποδίδοναι
 τοῖς αὐτὸν διεργετοῦσι, ἐπέμπετο τὴν
 πόλιν ἡμῶν διὰ τὴν τῷ δῷ
 νοίαν καὶ φιλοπρίαν ἣν ἐπεποιήτο εἰς
 τὰ πρᾶγματα αὐτῶν, καὶ διὰ τὴν πα-
 τέρα αὐτῶν Θεὸν Ἀντίοχον καὶ τὴν
 μητέρα τὴν τῷ πατρὶος Θεοῦ Στρα-
 τονίαν ἰδρυσθαι παρ' ἡμῶν, πρῶ-
 τινος πρᾶτος ἀξιολόγοις καὶ κοινῇ
 ὑπο τῷ πλήθει καὶ ἰδίᾳ ὑφ' ἑκάστου
 τῶν πολιτῶν, καὶ ἐκείναις τῷ δήμῳ
 τὴν αὐτονομίαν καὶ δημοκρατίαν.

PLACUIT Populo, Ducum
 consilio. Postquam nu-
 per, quo tempore Seleu-
 cus Rex expeditionem fecit
 in Seleucidem, multis magnisq;
 periculis civitati nostræ & ter-
 ritorio circumquaq; imminen-
 tibus, servaverit erga eum Po-
 pulus benevolentiam & amicit-
 tiam, & nec hostium impetu
 territus, nec rerum suarum cla-
 dem pensi habens, inprimis
 ante omnia optimum esse du-
 xerit in hoc perseverare pro-
 posito, majestatiq; ejus pro vi-
 ribus adesse sicut ab initio sus-
 ceperat; unde etiam Rex Se-
 leucus, Deorum cultui re-
 ligiose deditus, pius erga pa-
 rentes, magnanimus, & ad
 beneficia benè de se meren-
 tibus rependenda alacris,
 honorem accumulavit civita-
 ti nostræ, tum ob benevolen-
 tiam & studium, quo Populus
 ipsius majestatem affecerat, tum
 quod pater ejus, Deus Antio-
 chus & mater patris, Dea Stra-
 tonice, consecrati apud nos
 essent & honoribus egregiis ho-
 norati, tum publice à plebe, tum
 privatim ab unoque civium;
 & stabilivit Populo liberta-
 tem & statum popularem:
 quin

de quidem

quin porro scripsit ad Reges, Principes, Civitates & Gentes, fancivisse se non modo tantum Veneris Stratoniceidis inspoliata fore, sed & urbem item nostram sacram & inspoliata; & cum nunc etiam, simulac expeditionem fecerat Seleucus Rex in Seleucidem, Duces cupientes ut rerum status commodè Regi firmaretur, miserint ad Magnesium incolas & eos, qui in castris versantur, equites & milites (amandato ex ipsis quodam Dionysio qui invitaret eos ad amicitiam & belli societatem cum Rege Seleuco servandam perpetuam) & promiserint, si conservarent, illius majestatem & eundem cum illo hostem & amicum aestimarent, fore eis & à Populo & à Rege Seleuco omnimodum favorem & benevolentiam, & redditum eis iri beneficia ejusmodi optione non indigna; Magnesium vero invitati, etiam & ipsi ad servandam Regi Seleuco & amicitiam & belli societatem & conservandam ejus majestatem prout, ea, quæ postulabantur à Ducibus, avidè amplexati sint, polliciti eandem animi se habituros sententiam cum populo nostro ad omnia Seleuci Regis commoda, & miserint ad nos Legatos, ex incolis scilicet Potamonem

ἔγραψεν δὲ ἔως τὰς βασιλεῖς καὶ τὰς δυνάστας καὶ τὰς πόλεις καὶ τὰ ἔθνη ἀξιώσας ἀποδέξασθαι τὸ τε ἱερὸν τὸ Σεατνίκιδος Ἀφροδίτης ἄστυον εἶναι, καὶ τὴν πόλιν ἡμῶν ἱερὰν καὶ ἄστυον. Νῦν τε ὑπεβέλκοντο τῇ βασιλείᾳ εἰς τὴν Σελδουκίδα, οἱ στρατηγοὶ ἀσπιδόεντες διαμμένοι τῇ βασιλεῖ τὰ πρᾶγματα συμφέροντας, διεπέψαντο πρὸς τὰς ἐν Μαγνησίᾳ κατ'οίκους καὶ πρὸς τὰς ὑπαίθρους ἰπποεῖς καὶ στρατιώτας, καὶ ἀπεσείλαντο αὐτῶν ἕνα Διονύσιον τὸν παρακαλέοντα αὐτοὺς διαφυλάσσειν τὴν φιλίαν καὶ συμμαχίαν βασιλεῖ Σελδουκῇ εἰς πάντα τὴν χρόνον, ἐπαγγελλόμενοι, διατρέπων αὐτῶν τὰ πρᾶγματα καὶ τὰ αὐτῶν ἐχθροὺς καὶ φίλους ἡγεμύνας, ὑπαρξέειν αὐτοῖς πρὸς τὴν δῆμην καὶ πρὸς τὴν βασιλείαν Σελδουκῆς πάντα τὰ φιλόφροντα καὶ καλῶς ἔχοντα καὶ ἀποδοθῆναι χάριτας αὐτοῖς ἀξίας τῇ ἀρετῇ. Οἱ δὲ ἐν Μαγνησίᾳ πρὸς ἀκλισηντές, καὶ αὐτοὶ ὄντες πρὸς θυμοὺς πρὸς τὴν διαφυλάσσειν τῇ βασιλεῖ τὴν τε φιλίαν καὶ τὴν συμμαχίαν καὶ διατρέειν αὐτῶν τὰ πρᾶγματα, τὰ τε ἀξιοθέντα ὑπὸ τῶν στρατηγῶν φιλοπίμους ἀπεδέξαντο καὶ ἐπαγγέλλοντο τὴν αὐτῶν εἶναι αἰεσιν τῇ δῆμῳ τῇ ἡμετέρῃ εἰς πάντα τὰ τῇ βασιλείᾳ Σελδουκῇ συμφέροντα, καὶ ἀπεσάλκασιν πρὸς ἡμᾶς πρεσβυτάς ἐν μὲν τῇ κατοίκων Ποτάμονα

καὶ Ἱεροκλήω, ἐχὼ δὲ τὸ ὑπαίφρων Δά-
 μωνα καὶ Ἀπολλωνικέτω τὰς Δοπο-
 λομένους τε ἡμῖν καὶ ἀνείσαντας τὴν
 ὁμολογίαν καθ' ἡμᾶς ἀξιοῦσιν συνθεᾶς
 τῆς πρὸς ἐαυτοῖς φιλίας. Ἐπαχθέν-
 τες δὲ καὶ οἱ πρεσβυταὶ δὴ τὸν δῆ-
 μον συνλελαλήκασιν ὑπὲρ πάντων
 ἀκολουθῶν τοῖς ἐν τῇ ὁμολογίᾳ γε-
 γραμμένοις Ἀγαθὴ τύχη δέσχεσθαι,
 τὴν τε φιλίαν συνθεᾶσθαι πρὸς τὰς
 ἐμ Μαγνησίας δὴ πᾶσι τοῖς τε βα-
 σιλέωσι Σελεύκῃ συμφερούσιν, καὶ Δο-
 δεῖσαι πρὸς αὐτοὺς πρεσβυταῖς
 τοῖς οἱ πῶτες τὴν ὁμολογίαν τε ἥπερ
 αὐτὸς δόξῃ τῷ δήμῳ ἀνέδρασκον αὐτοῖς
 καὶ πρὸς τῶν γεγραμμένων ἐν αὐτῇ
 διαλεγεῖσθαι, καὶ παρεκαλέσ-
 σιν αὐτοὺς δεῖσθαι τε καὶ συντελεῖν
 τὰ ἐν τῇ ὁμολογίᾳ γεγραμμένα.
 Καὶ ἐάμας δεῖσθαι οἱ ἐμ Μαγνη-
 σία, ὅτε καὶ ἄνωσαν αὐτοὺς οἱ Δο-
 δεῖσθαι ὁμῶς πρεσβυταὶ τὸν ὅρκον
 τὸν ἐν τῇ ὁμολογίᾳ γεγραμμένον.
 Προσδεξαμένων δὲ ταῦτα τῶν ἐμ
 Μαγνησία καὶ συμφραζαμένων
 τὴν ὁμολογίαν καὶ ὁμοκρίαν καὶ
 ἐπανελθόντων τῶν πρεσβυτῶν, συντε-
 λείσθαι καὶ τὰ λοιπὰ πάντα τὰ ἐν τῇ
 ὁμολογίᾳ γεγραμμένα καὶ τὸ ψή-
 φισμα τὸ δὲ ἀναγραφῆται καὶ τὸν
 νόμον, ἀναγραφῆται καὶ εἰς στήλας
 εἰς αἷς καὶ ἡ ὁμολογία ἀναγραφῆ-
 σεται. Καλεῖσθαι δὲ οἱ δὴ
 μῆναι τὸ βυλῆς καὶ τὰς πρεσβυτάς,
 τὰς παρεγνομένους ἐκ Μαγνη-

& Hieroclem, ex iis vero,
 qui in castris versantur, Da-
 monem & Apollonicetem,
 qui nobiscum tractarent & ap-
 portarent Fœdus, juxta quod
 postulant iniri secum ami-
 citiam; Legati vero intro-
 ducti ad populum colloqui-
 um habuerint super omnia
 figillatim, prout in Fœdere
 sunt conscripta, cum Bo-
 na Fortuna censeri, ut
 amicitia contrahatur cum
 Magnesiis in omni quod
 Seleuco Regi commodum fue-
 rit, & ut designentur ad
 eos. Legati tres, qui Fœdus
 quod populo placuerit ap-
 portabunt illis, & de iis,
 quæ in eo scripta sunt, dis-
 ceptabunt, & eos invitabunt
 ad ea adprobanda & per-
 implenda quæ in Fœdere con-
 scripta. Postquam autem
 hæc amplexati fuerint Ma-
 gnesii, & Fœdus figillaverint,
 & juraverint, & Legati re-
 dierint, perimplentor item
 reliqua omnia quæ in Fœ-
 dere conscripta. Hoc ip-
 sum porro Decretum, ut
 lex exigit, perscribitor.
 Perscribitor etiam in colum-
 nis, quibus ipsum Fœdus
 perscribetur. Invitanto au-
 tem menstrui Senatus sa-
 crificuli etiam Legatos, qui
 è Magnesia advenerunt, in

Prytanium ad sacras epulas. Designatis vero Legatis præbeto commeatum Callinus, zrrarii præfectus, ex publico in tot dies quot populus statuerit, de proventibus urbis. Dies statuti sunt quinque. Designabantur Legati, Phanodemus Mic..... F. Dionysius Dionytæ F. & Parmeniscus F. Pythez.

σίας, ἐπὶ ξανισμὸν εἰς τὸ πρῶτον. Τοῖς δὲ ἀποδεχθῆσιμ πρεσβεστικαῖς δόταις μεθόδιον Καλλίου ὁ ταμίας τὸ ἐκ τῷ κοινῷ, ἐφ' ἡμέρων ὅσον αὐτὸ δὴμῷ τάξῃ ἀπὸ τῶν τῆς πόλεως πρεσβότων. Ημέραι ἑξαγχαμ πέντε, Πρεσβεσται ἀπεδέχθησαν Φανόδημῷ Μικ..... Διονύσιῳ Διονύτῃ, Παρμένισκῷ Πυθείῃ.

Smyræorum & Magnesium Fœdus.

PONTIFICE Hegesia, Stephanophoro autem Pythodoro, mense Lenæone, tum Bona Fortuna, Hisce conditionibus amicitiam inierunt Smyrnæi & Magnesiæ incolæ, cum equites & pedites qui in urbe sunt, tum qui in castris, & habitatores ceteri. Civitate donarunt Smyrnæi Magnesiæ incolas, tum qui in urbe sunt equites & pedites, & qui in castris, tum qui urbe habitant; ob quam rem, belli societatem & benevolentiam erga Regis Seleuci majestatem studiosissimè observabunt Magnetes Regi Seleuco idque perpetuo, & quæcunque acceperunt à Rege Seleuco, ea tuebuntur pro viribus suis, & reddent Regi Seleuco.

ΕΠΙ ἱερέως Ἡγυσίου, σεφανηφόρου δὲ Πυθοδώρου, μηνὸς Λυναιῶν, ἀγαθῇ τύχῃ. Ἐπὶ τοῖς δὲ συνθέντο τῇ φιλίᾳ Σμυρναῖοι καὶ οἱ ἐν Μαγνησίᾳ κάτοικοι, οἱ τε καὶ πόλιν ἱππεῖς καὶ πεζοὶ καὶ οἱ ἐν τοῖς ὑπαίθροις καὶ οἱ ἄλλοι οἰκηταί. καὶ τῇ πολιτείᾳ ἔδωκαν Σμυρναῖοι τοῖς ἐν Μαγνησίᾳ κατέκοις τοῖς τε καὶ πόλιν ἱππεύει καὶ πεζοῖς καὶ τοῖς ὑπαίθροις καὶ τοῖς οἰκῶσι τῇ πόλιν, ἐφ' ὅτῃ τῇ μὲν συμμαχίᾳ καὶ τῷ ἔννοια τῷ εἰς τὰ πράγματα τῷ βασιλέως Σελεύκου διατηρήσων οἱ ἐν Μαγνησίᾳ τῷ βασιλεῖ Σελεύκῳ μετὰ πάσης προθυμίας εἰς ἅπαντα τὸν χρόνον, καὶ ὅσα παρέληφان παρὰ τῷ βασιλέως Σελεύκου, φυλάξαντες, εἰς δύναμιν εἶναι τῷ αὐτῶν, ἀποδίδωσκων τῷ βασιλεῖ Σελεύκῳ.

Guber-

κα. Πολιτῶν) ὃ μὲν Σμυρναίων
 καὶ τὰς τ' πόλεως νόμους ἀσασίας,
 τὴν αὐτὴν ἐχθρόν καὶ φίλον ὁ γένεθροι
 Σμυρναίοις. Ομοίω) ὃ καὶ οἱ ἐμ Μα-
 γνησίᾳ Σμυρναίοις, καὶ Σμυρναῖοι
 τοῖς ἐμ Μαγνησίᾳ, ἐκάτεροι αὐτῶν,
 τὴν ὅρκον τὴν ἐν τῇ ὁμολογίᾳ ὑπογέ-
 γραμμένον. Συντελεσθέντων ὃ τῶν
 ὁρκῶν, τα μὲν ἐγκλήματα αὐτοῖς τα
 γεγενημένα καὶ τὸν πόλεμον ἦσαν
 πάντα, καὶ μὴ ἔξω μὴ ἐξέως
 ἐγκαλέσαι φεῖ τῶν καὶ τὸν πό-
 λεμον γεγενημένων, μήτε διὰ δικῆς
 μήτε κατ' ἄλλαν προσὸν μηδέν. Εἰ
 ὃ μὴ, πᾶν τὸ ἄπ' ἀφ' ὁμοῦ ἐγκλημα
 ἀκροῦν ἔσω. Δέδοται ὃ τοῖς ἐμ Μα-
 γνησίᾳ κατοικοῖς, τοῖς τε καὶ πόλιν
 ἱππέσι καὶ πεζοῖς καὶ τοῖς ὑπαίθεσι,
 πολιτείαν ἐν Σμύρῃ ἐφ' ἱερῇ καὶ ὁ-
 μοίᾳ τοῖς ἄλλοις πολίταις. Ομοίως
 ὃ δέδοται τῇ πολιτείᾳ καὶ τοῖς
 ἄλλοις τοῖς οἰκῶν ἐμ Μαγνησίᾳ,
 ὅσοι αὐτῶν ἐλθόντες τε καὶ ἔλ-
 λωτες. Ανενεγκάτωσαν ὃ τὰς μέγ
 καταλοχισμοὺς τῶν ἐμ Μαγνησίᾳ
 ἱππέων τε καὶ πεζῶν τῶν τε καὶ πόλιν
 καὶ τῶν ὑπαίθεων, οἱ ὅντες γραμμα-
 τῆς τῶν λαγμάτων, ἅπ' τὴν δῆμον.
 Τῶν ὃ ἄλλων οἰκητῶν τὴν γραφὴν οἱ
 ἀποδεχθέντες ὑπὸ τῶν ἐμ Μαγνησίᾳ
 κατοίκων ἀνδρες. Ὅταν ὃ τίται)
 τὰς καταλοχισμοὺς οἱ γραμματῆς
 καὶ οἱ ἀνδρες οἱ ἀποδεχθέντες τὴν
 γραφὴν τῶν ἄλλων οἰκητῶν, ὁρκισά-
 τωσαν αὐτοὺς οἱ ἔξω αὐτῶν ἅπ' τῇ

Gubernabuntur autem cum
 Smyrnæis juxta leges civiles
 à diffidio vacantes, & eisdem
 amicos & inimicos cum Smyr-
 næis habebunt. Smyrnæis ve-
 ro jurabunt Magnesi, & Mag-
 nesiis Smyrnæi alterutrinque,
 jusjurandum in Fœdere sub-
 scriptum. Præstitis autem ju-
 ramentis, controversiæ illis
 natæ tempore belli universæ
 perimantur. Neque alterutris
 liceat controversiam movere
 de iis quæ tempore belli factæ
 sunt, neque in forma judicii,
 neque ullo alio modo. Et si
 qua forte emerferit, plane ir-
 rita sit. Dari vero eis qui in
 Magnesia sunt incolis, tam sci-
 licet, qui in urbe sunt, equi-
 tibus & peditibus quam qui in
 castris versantur, jus civitatis
 in Smyrna æquale nec dissimile
 reliquorum civium juri. Simi-
 liter dari jus civitatis etiam re-
 liquis qui in Magnesia habitant,
 quotquot nimirum liberi sunt
 & Græci. Exhibento autem
 populo cohortes eorum qui in
 Magnesia sunt, tam equitum
 quam peditum, sive in urbe
 sive in castris, ii qui sunt agni-
 num Scribæ. Reliquorum ha-
 bitatorum descriptionem ex-
 hibento Viri à Magnesiæ inco-
 lis designati. Cum vero repræ-
 sentant cohortes Scribæ, & Vi-
 ri designati descriptionem ce-
 terorum incolarum, adjuranto

eos Quæsitores super ardentibus Fani Magnæ Matris victimis, Scribas nempe se optima fide edidisse descriptionem eorum qui apud se fuerint incolarum, equitum sc. & pedum, tam in urbe quàm in castris dispositorum. Viros autem qui ceterorum descriptionem retulerint adjuranto, se similiter edidisse ceterorum descriptionem qui Magnesiam incolunt & sunt liberi & Græci. Exhibitas autem descriptiones Quæsitores tradunt adtorū Senatus Populiq; custodi. Is publico archivo reponito. Sorte vero cooptanto Quæsitores in tribus edita nomina, & describunt in sortium tabulas. Quin participes sint ii, qui præscripti fuerint in sortium tabulis, regū omnium quarū participes sunt reliqui cives. Utantur autem, postquā civiū numero adscripti fuerint, etiam in Magnesia, in contractibus & actionibus quæ ad Smyræos spectant, legibus Smyræorum. Admittunt etiam Magnesii, numisma civitatis ut legitimum. Excipiunt item Præfectum quem miserit Populus, qui scilicet clavibus potietur, & præsidio erit Civitati, eamque tuebitur Regi Seluco. Præbent Smyræi pro habitaculis, iis qui à Magnesia emittuntur, ædes (quibus. Lectorum numerus fit pro

μπαρὸς ἱερῶν νεοκαύτης, τὰς μὲν γραμματεῖς ἤμην ἀπὸ τῆ βελτίστε ἀνεηποχέναι τὴν γραφὴν τῆς αὐτῶν παρ' αὐτῆς κατοίκων, ἰππέων καὶ πείων τῆς τε κτ' πόλιν καὶ τῶν κατ' ὑπαίθρα ταγομένων τὰς δ' ἀνδρας τὰς ἀναφέροντας τὴν γραφὴν πρὸ ἄλλων οἰκητῶν, ὁμοίως ἀνεηποχέναι τὴν γραφὴν τῆς ἄλλων οἰκόντων ἐν Μαγνησίᾳ καὶ ὕπαιθρον ἐλθούσων καὶ Ἑλλήνων. Τὰς δ' ἀνεχθίστας γραφὰς οἱ ἔξετασται παρὰ δότωσαν τῇ γραμματοφύλακι τ' βελῆς καὶ τ' δῆμῳ. Ὁ δ' εἰδὼς εἰς τὸ δημόσιον. Επικληρωσάτωσαν δ' οἱ ἔξετασται εἰς τὰς φυλάς τὰ ἀνεχθίστα ὀνόματα πάντας καὶ ἀναγραφάτωσαν εἰς τὰ κληρωτέα. Καὶ ἔσω μετὰ τῆς ἀναγραφῆς εἰς τὰ κληρωτέα πάντων ὧν καὶ τῆς λοιποῖς πολίταις μέτεσθαι. Χρησάτωσαν δ' οἱ πολιτογραφηθέντες, καὶ ἐν Μαγνησίᾳ, πρὸς τῇ συναλλαγμάτων καὶ ἐγκλημάτων τῶν πρὸς Συμμεναίους, τῆς νόμοις τοῖς Συμμεναίων. Δεχέσθωσαν δ' καὶ ἐν Μαγνησίᾳ τὸ νόμισμα τὸ τ' πόλεως ἑνομον. Καὶ ἀρχοῦντα δ' ὅν αὐτὸ ἀποσέλλῃ ὁ δῆμος κυρίως τε τῆς κλείδων καὶ ἐσόμενον ὅτι τ' φυλακῆς τ' πόλεως, καὶ διατηρήσῃ τὴν πόλιν τῇ βασιλεῖ Σελεύκῳ παρὰ δέξοντο οἱ ἐν Μαγνησίᾳ. Δότωσαν δὲ Συμμεναῖοι καὶ εἰς κατασκλίωσιν τοῖς ἀποσκδαζομένοις τῆς ἐκ Μαγνησίας, οἰκίας, κλίνων ὅσων αὐτὸ δῆμος δόξῃ, ἀφ.

ἀφ' ἧς αὖ γένηται ἡ ὁμολογία σιω-
 σφραγισθῆναι ἐξάμηνον. Μισθώσθω
 ὃ ὁ λαός τῶν ἐσθλῶν παροδῶν τὰς
 οἰκίας μὲν ἔξω στρατιωτῶν καὶ τῶν ἀνέλα-
 μα δότω δὲ τῶν πόλεως παροδῶν.
 Ομόσαι ὃ τὸς μὲν ἐν Μαγνησίᾳ
 κατ' ἑκάστην τε καὶ πόλιν ἰππέων καὶ
 πεζῶν καὶ τῶν ἐν ταῖς ἑκαταῖσθαις ταγο-
 μένους καὶ τὸς ἄλλους τὸς κατωχόμε-
 νους εἰς τὸ πολίτευμα, τῆς δὲ ὅλης.
 Ομνύνει δὲ Γῆν, Ἥλιον, Ἄρη, Ἀθηνᾶν
 Ἄρριαν, καὶ τὴν Ταυροπέλον, καὶ τὴν
 Μηνίαν, τὴν Σιπυλίαν, καὶ Ἀπόλ-
 λην ἐν Πανδίᾳ, καὶ τὸς ἄλλους θεοὺς
 πάντας, καὶ τὴν ἑβασίλειον Σελεύκην
 τύχην ἐμμενῶν ἐν ταῖς σινοδικαῖς
 αἰς συντίθεμαι πρὸς Σμυρναίους
 εἰς ἀπώλιν ἢ γὰρ χρόνον καὶ διατήρω
 τὴν τε συμμαχίαν καὶ τὴν εὐνοίαν τῇ
 βασιλῇ Σελεύκῃ καὶ τῇ Σμυρναίων
 πόλει. Καὶ ἃ παρέληφα πρὸς τὴν
 βασιλῆα Σελεύκην διατηρήσω καὶ δύ-
 ναμιν τὴν ἐμὴν καὶ ἀποδώσω τῇ βασι-
 λῇ Σελεύκῃ. Καὶ οὐδὲν πρὸς ἀλλοτρίαν
 εἶναι καὶ τὴν ὁμολογίαν, ἣ δὲ μετέβη
 ἐπὶ τὸ χεῖρον τὰ γράμματα ἐν αὐτῇ
 ὅτε τέλει ὅτε μετὰ τὴν ἐνέμειν. Καὶ
 πολιτεύσασθαι μετ' ὁμοσφαιῶν ἀσπα-
 ρας καὶ τὸς Σμυρναίων νόμους καὶ τὰ
 ψήφισματα τῆς δῆμης. Καὶ σιωδα-
 τήσων τὴν τε αὐτονομίαν καὶ δημοκρατίαν
 καὶ ἄλλα τὰ ἑκατοχόμενα Σμυρ-
 ναίους ὑπὸ τῆς βασιλείας Σελεύκην μὲν
 πάσης πρὸς θυμίας ἐν πόλει καὶ ἐξω.
 Καὶ ὅτε αἱ τὸ ἀδικήσω αὐτὸν ἐθέλω, ὅτε
 ἄλλῃ ἢ πρὸς τὴν ἐμὴν καὶ δύναμιν τὴν

arbitratu Populi) ab eo tempore
 quo Fœdus figillatum fuerit, in
 tempus semestris. Conducito au-
 tem publici ararii Præfexus cum
 Ducibus ardes illas, datâ pensione
 ex urbis proventibus. Juxta
 vero qui Magnesiæ sunt incolæ,
 tam equites & pedites in urbe &
 castris dispositi quam ceteri in
 hanc administrationis formulam
 admissi, juramentum hujusmodi.
 Juro per Terram, Solem, Mar-
 tem, Minervam, Martiam Dia-
 nam, Matrem Sipylem, Apolli-
 nem in Pandis, & reliquos De-
 os Deasq; omnes & per Regis
 Seleuci Fortunam; stabo pactis
 conventis quæ inivi cum Smyr-
 naeis in perpetuum, & observabo
 belli societatem & benevolen-
 tiam Regi Seleuco & Smyr-
 norum Civitati. Et quæ accepi
 à Rege Seleuco tuchor pro viri-
 bus meis, & reddam regi Seleuco.
 Et nihil eorum quæ in Fœdere
 sunt transgrediar, neque in pejus
 pervertam quæ in eo conscripta
 sunt, neque immutatione neque
 ullo commento. Vitam civilem
 institutam animo concordie, à dis-
 fidio vacans, juxta Smyræorum
 leges & decreta Populi; & simul
 conservabo Libertatem & Statum
 Popularem & cetera quæ indulta
 sunt Smyræis à Rege Seleuco,
 summa animi promptitudine, id-
 que perpetuo. Neque ipse eorum
 quenipiam injuriâ laceffam, nec
 alteri cuiquam id facere permit-
 tam,

tam, pro viribus nempe meis. Et si quem infidias aut Civitati aut Civitatis castellis struentem animadverto, aut Libertatem & Statum Popularem impugnantem, indicabo populo Smyrneo, & opem certatim feram, idque summo studio, neque cum deferam, quantum in me fuerit. Si sancte hæc servaverō, bene mihi sit; si pejeraverō, exitium & mihimet ipsi & posteris meis. Smyrnæi vero juranto iis, qui è Magnesia advenerint, juramentū hujusmodi. Juro per Terram, Solem, Martem, Minervam, Martiam, Dianam, Matrem Sipylenem, Venerem Stratonicidem, & reliquos Deos Deasque omnes; stabo pactis conventis quæ inivimus cum Magnesiæ incolis; equitibus scilicet & peditibus tam in urbe quam in castris dispositis & ceteris in hanc administrationis formulam admissis, in tempus perpetuum. Nihil transgrediar eorum quæ in Fœdere sunt, neque in pejus pervertam in illo conscripta, neque arte, neque commento aliquo. Et benevolus ero Seleuco Regi & Magnesiæ incolis, tam iis qui in urbe quam qui in castris dispositi sunt, & ceteris, qui in Magnesia habitant, liberis scilicet & Græcis; & faciā eos omnes, itemque qui ex iis nati fuerint, cives pari undiquaque cum ceteris civi-

ἐμῶν. Καὶ εἰς τὰ αἰσθάνομαι Ἰθακιδόοντα τῇ πόλει ἢ τοῖς χωρίοις τῆς πόλεως ἢ τῶν δημοκρατίαν ἢ τῶν ἱσονομίαν καθάλυντα, μὴνύω τὸ δῆμον καὶ Σμυρναίους καὶ βοιωτῶν ἀγωνιστὰς μὲν πατρὸς Φιλοπυμίας καὶ ἐκ ἐγκάλαειν καὶ δύναμιν τῶν ἐμαυτοῦ. Εὐσεκεῖν μοι, εἴη. Εὐσεκεῖν ἔξωλεια καὶ αὐτῶν καὶ γένεσθαι ἐμῇ. Ομοῖσαι δὲ καὶ Σμυρναῖοις τοῖς ἀπὸ Μαγνησίας τὸν ὄρεον τὸν δὲ Ὀμόνως διὰ τὴν Ἡλίον, Ἀγνῶν Ἀγναῶν, καὶ τὴν Ταυροπόλιν, καὶ τὴν μιντήρα τὴν Σιπυλίνην, καὶ Αφροδίτην τὴν Στρατονικίδα· ἐπεὶ τὰς ἄλλας θεὰς πάντας καὶ πάσας. ἐμεῖν ἐν ταῖς σωθήκαις αἰς σωτηρίαις μετὰ τοῖς ἐμὰ Μαγνησία κατοίκους τὰς τε καὶ πόλιν ἱππεῖς ἐπεὶ τὰς καὶ τὰς ἐν τοῖς ὑπαίθεροις ταγομένους καὶ τὰς ἄλλας τὰς κατὰ χωρίων καὶ εἰς τὸ πολίτευμα εἰς ἅπαντα ἐν χειρὶ, ἐδὲν παρὰ δύνανται τῶν καὶ τὴν ὁμολογεῖν, ἐδὲ μετὰ τῆς Ἰθακῆς γεγραμμένα ἐν αὐτῇ ἔτε τέχῃ ἔτε μηχανῇ ἐδὲ μετὰ καὶ εὐνοῶν καὶ βασιλεῖ Σελεύκῳ καὶ τοῖς ἐκ Μαγνησίας κατοίκους, τοῖς τε καὶ πόλιν καὶ τοῖς ὑπαίθεροις καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς οἰκῶσιν ἐμὰ Μαγνησία, ὅσοι εἰσὶν ἐλθόντες τε καὶ Ἕλληνες καὶ ποιῶσιν αὐτὰς πολίτας πάντας καὶ τὰς ἐγγόνους αὐτῶν ἐφ' ἱσθμῶν καὶ ὁμοῖα τοῖς ἄλλοις πολίταις. Καὶ εἰς φύλας αὐτὰς Ἰθακηνῶν καὶ κατὰ χωρία εἰς ἣν ἂν ἕκαστος λάχω-

σιν καὶ εἴτε αὐτὸς ἀδικήσω αὐτῶν
ἐξέτα, εἴτε ἄλλω ἄποστρέψω ἐξέτα
καὶ δύναμιν τιλὴ ἐμὴν καὶ ἐάν π-
να αὐδάνωμαι ἄποστρέψω αὐ-
τοῖς ἢ ἐκγόνοις αὐτῶν ἢ τοῖς ὑπαρ-
χούσιν αὐτῶν, μηδὲν ὥς ἂν ἔλθω
δίνομαι καὶ βοηθῶμαι μὲν φιλοπ-
μίας καὶ μετερίαν αὐτοῖς δύνω
τῷ τε ἀρχίῳ καὶ τῷ ἄλλῳ τῷ
κοινῶν τὴ πόλει ὧν καὶ οἱ ἄλλοι πο-
λίται μετέχουσιν. Εὐρεκέντη μὲν μοι
εἴη, ἐφρεκέντη δὲ ἐξώλεια καὶ
αὐτῷ ἐ γένει τῷ ἐξ ἐμῆ. Αποδει-
ξάτωσαν δὲ Σμυρναῖοι καὶ οἱ λοιποὶ
Μαγνησίας ἀνδρας ἐκατέρωθεν ὅ-
πως ἂν ἐκατέρωθεν ὑπολαμβάνωσαν
ἐκὼς εἶναι τὰς ἐρεκέντας τὴν πλῆ-
θον τῶντε ἐν Σμύρῃ καὶ τῷ ἐν
Μαγνησίᾳ· οἱ δὲ περὶ τοῦτοί τε καὶ
λοιποῖς τῇ πόλει ἐν ἡμέρᾳ ἐν-
δημῶν τὰς ἐν τῇ πόλει ὡς ἐρεκέν-
σωτελεσθῇ κοινῶν. Καὶ τὴν ὁμο-
λογίαν. Ορεκίετασαν δὲ τὴν ὁρ-
κον τὴν ἄνω γεγραμμένην οἱ μὲν
ἐν Μαγνησίᾳ λοιποὶ καὶ Σμυρ-
ναῖοι· οἱ δὲ ἐξ Σμύρνης τὰς ἐν Μα-
γνησίᾳ. Τὰ δὲ ἐρεκέντα καὶ τὰ ἐρ-
καμῶσα ἐν Σμύρῃ ἐτίμαζέτω
ὁ Καλλίνος ἀφ' ὧν ἂν ψηφίῃται
ὁ δῆμος. Ἐν δὲ Μαγνησίᾳ οἱ ἑτα-
μίαι οἷς ἂν τὴν πλῆθον ἐτάξῃ. Ανα-
γράφάτωσαν ἐν τὴν ὁμολογίαν ἐν
σπλάις ἐκατέρωθεν. Τὰς δὲ ἀνατιθέ-
τωσαν Σμυρναῖοι μὲν ἐν τῇ τῇ Α-
φροδίτῃ Στερενὴν κίδος ἐρεκέν, καὶ ἐν
Μαγνησίᾳ τῇ πόλει καὶ Μακάνδρῳ

bus jure. Et in tribus eos
forte distribuam, atque in eam
admittam quam unusquisque
fortitus fuerit. Eorum nemi-
nem injuriā laceſſam, neque al-
teri cuiquam id facere permit-
tam pro vitibus meis. Et si
quem animadvertero sive ipsis,
sive eis qui ex ipsis nati fue-
rint, aut possessionibus eorum
insidias struentem, indicabo
quam primum potero & studi-
ose opem feram. Et participes
eos faciā tum magistratū tum
rerum ceterarū in civitate pub-
licarū quarū reliqui cives, par-
ticipes sunt. Si hæc sancte serva-
vero, bene mihi sit; si p̄jera-
vero, exitium & mihi met ipsi
& posteris meis. Designanto
porro tum Smyrnæi tum Ma-
gnetes alterutrinque quot ido-
neos fore alterutri, existimave-
rint ad plebem tum in Smyrna
tum in Magnesia adjurandam.
Hi vero pridie edicto caveant,
ut in urbe hæc maneat donec
juxta Fœdus juramentum per-
ficiatur. Adjuranto autem jam
descripto juramento ii quos
designaverint Magnetes, Smyr-
næos. A Smyrnezis vero desi-
gnati, Magnesios. Victimās ad
sacra juramenti præstanda in
Smyrna præparet Callinus, un-
de decreverit populus. In Ma-
gnesia autem, præfecti quibus
id præceperit plebs. Prescri-
bunto etiam Fœdus in colum-
(B 3) nis

nis utrique. Has vero consecranto Smyrnæi tum in Veneris Stratoniceidis fano, tum Magnesiæ ad Mæandrum in fano Dianæ Leucophryenæ. Qui vero Magnesiæ incolunt, in foro ad aram Bacchi, & ad Regum statuas, & in Pandis in fano Apollinis, & in Grynæo in Apollinis fano, Describito autem actorum Senatus Populique custos exemplaria Fœderis in Archivum publicum. Insuper figillanto Fœdera; id scilicet quod ad Smyrnezos dabitur, ii qui à Communi Magnesiæ designati fuerint, tum suis figillis, tum eo quod Communi est. Id vero quod dabitur in Magnesiæ, figillanto Smyrnæi & Duces & Quæsitores tum Civitatis sigillo, tum figillis suis. Atque hæc ab alterutra plebe perimplentor cum Bona Fortuna.

ὅν τῷ τῷ Ἀρτεμίδῳ τῷ Ἀπολλωνίῳ
 νης ἱερῷ. Οἱ δὲ ἐν Μαγνησίᾳ κα-
 τοικοὶ ἔντε τῇ ἀγορᾷ πρὸς τὴν βα-
 μὸν τῷ Διονύσῳ, καὶ τὰς τῶν βα-
 ρύλων εἰκόνας, καὶ ἐν Πάνδοις ἐν
 τῷ ἱερῷ τῷ Ἀπόλλωνος, καὶ ἐν Γρυνέῳ
 ἐν τῷ ἱερῷ τῷ Ἀπόλλωνος. Αναγρα-
 ψάτω δὲ καὶ ὁ γραμματεὺς τῷ
 βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ τὰ ἀντίγραφα
 τῆς ὁμολογίας, εἰς τὸ δημόσιον.
 Σωσφραγισάτωσαν δὲ τὰς ὁμο-
 λογίας τὴν μὲν Συμεναίους δοθῆ-
 ραι μὲν ἐς τὴν ἀποδείξαι τὴν κοινὴν
 τῷ ἐν Μαγνησίᾳ, τῷ τε ἱαντῶν
 δακτυλίοις καὶ τῷ ὑπάρχοντι κα-
 νῶν. τῷ δὲ εἰς Μαγνησίαν δοθῆ-
 ραι μὲν σφραγισάτωσαν Συμε-
 ναῖοι οἷτε σφραγιστοὶ καὶ οἱ ἐξέταται
 τῷ τε τῷ πόλεως δακτυλίου καὶ τῷ
 αὐτῶν. Ταῦτα δὲ ἀμφοτέρω τῷ
 πλὴν τῷ σωσφραγιστῇ Τύχῃ τῇ
 Ἀγαθῇ.

*Smyrnaeorum Decretum quod Fœdus
subsequutum est.*

Εἴδοσαν τῇ δήμῳ στρατηγῶν γνώμη. Ἐπειδὴ ἀποθνήσκον τῷ βασιλεῖ Σελεύκῳ συμφερόντων διέτελει, καὶ ἀσθενέστερον τὴν τε βασιλείαν αὐτῷ σωμαίνον καὶ τὰ περιγμὰ διατηρῶν καὶ ὅσον ἰσὺ δυνάτος, καὶ πολλὰ μὲν ἀφείδει ἀπολλύμενα καὶ καθάφθιμεν τῶν ὑπαρχόντων, πολλὰ δὲ ὑπέμεινε κίνδυνος ἕκαστον, ὅτι διατηρῆσαι τὴν φιλίαν τὴν ἀπὸ τῆς βασιλείας Σελεύκου, καὶ κατὰ φιλοτιμίαν αὐτῶν συνδιατηρῆσαι καὶ συνέχεον τὰ πράγματα καὶ ὅτι οὐκ ἐνδεχόμενον ἔστι, τὴν τε πρὸς τοὺς ἐν Μαγνησίᾳ κατείκους καὶ τοὺς ὑπαίθρους ἱππεῖς καὶ τοὺς περὶ στρατιώτας καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς οἰκῶντας ἐν Μαγνησίᾳ, συντεθεῖν φιλίαν, ἵνα διαφυλάσσουσιν τὴν συμμαχίαν ἐπὶ τὴν ἑνοσίαν τῇ βασιλεῖ Σελεύκῳ, νομίζοντες ἀναγκαῖον εἶναι τῇ πόλει ἀσφαλεῖν καὶ τῇ χερσὶ Παλαιμαγνησίαν καὶ κοινὰς τὴν φυλακὴν δι' αὐτῶν, ἵνα καὶ τότε ἀσφαλὲς ᾖ τὸ ὑπὸ τῇ πόλει ἀσφαλέστερον διαμῆναι κατὰ τὰ σωστέρως πράγματα τῇ βασιλεῖ Σελεύκῳ, διαπέμψαντες πρὸς τοὺς οἰκῶντας ἐν τῇ χερσὶ καὶ παρεκάλεσαν αὐτοὺς αἰρεῖν τὴν φιλίαν τὴν πρὸς τὴν βασιλείαν Σελεύκου, καὶ

Placuit Populo, Ducum consilio. Postquam Populus universis Seleuci Regis commodis constanter prospexit, tum imperium ejus olim Promovendo, tum majestatem ejus conservando in quantum potis erat, & possessionum suarum multas circumspexerit deperditas & vastatas, multa item sustinuerit pericula ex eo quod conservavit amicitiam cum Rege Seleuco, quin nunc etiam summo contendens studio ejus conservare & tueri majestatem, in quantum possibile est, amicitiam iniecit cum Magnesiæ incolis, tum qui in castris sunt equitibus & pedibus militantibus, tum ceteris qui Magnesium habitant, ut nempe belli societatem & benevolentiam Regi Seleuco observent; perpendens vero necessarium esse Civitati, recipere etiam Castellum Palæmagnesium, & præsidium in eodem collocare, ut scilicet hoc etiam recepto commodius firmarentur omnes quæ vicinæ sunt res Regi Seleuco, miserit ad castelli incolas & invitavit eos ad amplexandam amicitiam cum Rege Seleuco, & cla-

ves tradendas Præſecto à Populo miſſo & excipiendum præſidium quod cum eis ſimul conſervaret caſtellum Regi Seleuco, pollicitus ſi hæc facerent, fore eis & à civitate, & à Rege Seleuco omnimodam benevolentiam & favorem; caſtelli autem incolæ amicitiam erga Regem Seleucum ſummâ animi alacritate amplexati affenſum præbuerint iis quæ à populo præſcripta ſunt, & cum claves tradiderint Præſecto à populo miſſo, tum præſidium à civitate receperint in caſtellum; cum Bona Fortuna cenſeri, Cives eos fore, & ad eos eadem ipſa pertinere quæcunque etiam ad ceteros cives pertinent; quin etiam prædia eorum bina, tam illud ſcilicet quod Deus & Soter Antiochus eis conceſſit quam illud de quo Alexander ſcripſit, fore eis decimarum immunitia; & ſi acceſſerit regio, quam occupant priſtini Magnetiæ incolæ Civitati noſtræ, fore eis prædia illa tria ſine onere, & libertatem eis firmari eandem quam nunc obtinent. Quotquot vero eorum ſunt quibus prædia nondum assignantur, traditum iri eis prædium equeſtre, ſine onere, ex eis qui caſtello adjacent. Fore item Timoni & peditibus ſub Timone diſpoſitis, qui nempe ab acie

καὶ παρὰδέναι τὰς κλείδας τῇ ἀρχοντι τῇ Δοπισαλένῃ ὑπὸ τῷ δήμῳ καὶ παρὰδέξασθαι φυλακὴν τὴν συνδιατηρήσαν μετ' αὐτῶν τὸ χῶριον τῇ βασιλεῖ Σελεύκῳ, ἐπαγγελόμενοι, ταῦτα ποιησάντων αὐτῶν, ὑπαρξέν αὐτοῖς παρὰ τὸ πόλεως πάντα τὰ φιλόφρωντα ἐκ καλῶς ἔχοντα. Οἱ δὲ οἰκῆντες ἐν τῷ χωρίῳ ἐλόμενοι τὴν φυλίαν τὴν παρὰ τὴν βασιλείαν Σέλευκον μετ' πάσης περὶ θυμίας περὶ ἐδέξασθαι τὰ ἐνέμεμα ὑπὸ τῷ δήμῳ καὶ τὰς τε κλείδας παρεδεδόκασι τῇ ἀρχοντι τῇ ἀπὸ σαλμῶν ὑπὸ τῷ δήμῳ καὶ τὴν φυλακὴν τὴν παρὰ τὸ πόλεως παρεδέξαντο εἰς τὸ χῶριον. Αἰσθῆναι τὴν δόξαν, πολίτας τε αὐτοὺς εἶναι καὶ ὑπαρξέν αὐτοῖς τὰ αὐτὰ ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις πολίταις ὑπαρξέν καὶ τὰς τε κλήρας αὐτῶν τὰς δύο, ὅτι ὁ Θεὸς καὶ Σωτὴρ Ἀντίοχος ἐπεχώρησεν αὐτοῖς καὶ περὶ τῷ Ἀλέξανδρῳ γεγραφέην, εἶναι αὐτοῖς ἀδεκατάτους καὶ εἰάν περὶ Κορίνθῃ ἡ χώρα ἢν ἔχουσιν οἱ περὶ τὸν ὄντας ἐμὴ Μαγνησία κάτοικοι τῇ πόλει τῇ ἡμετέρῃ, ὑπαρξέν αὐτοῖς τὰς τρεῖς κλήρας δωρεάν, καὶ τὴν ἀτέλειαν αὐτοῖς μένειν τὴν νῦν ὑπαρξέν αὐτῶν καὶ ὅσοι αὐτῶν ἀκλερέχοντο, δοθῆναι αὐτοῖς κλήρον ἰστικὸν δωρεάν, τῷ παρὰ καὶ μὲν τῇ χωρίῳ. Ὑπαρξέν δὲ καὶ Τίμωνι καὶ τοῖς περὶ τοῖς τὰ ταγμένοις ὑπὸ Τίμωνα τοῖς Δοπισαχθεῖσιν ὑπὸ τῷ Φάλαγος ἐπὶ τὴν φυλα-

φυλακὴν ἔχωσιν τὴν τε πολιτείαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀτέλειαν καὶ τοῖς ἄλλοις ὑπαρχει· καὶ εἶναι αὐτὰς ἐν τῇ χωρίῳ. Ὑπαρχειν δὲ καὶ Ὡμάνει ἐκ τῆς Πέρσεως τοῖς ὑπὸ Ὡμάνῳ καὶ τοῖς ὑπὸ Σμύρνης ὑποσαλεύουσιν ἐπὶ τῷ φυλακίῳ ἔχωσιν, Μενεκλεί τε καὶ τοῖς ὑπὸ αὐτὴν ταυτομέροισι τὴν τε πολιτείαν καὶ τ' ἄλλα φιλοθύρωπα ἀ καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς ἐκ Μαγνησίας. Εὐφύφισαι καὶ παρονοῆσαι τὴν δῆμον ὅπως αὐτοῖς δίδωται ἐκ βασιλικῆς τὰτε μετετήματα καὶ τὰ ὀψώνια τ' ἄλλα ὅσα εἰσάγει ἐκ βασιλικῆς δίδονται αὐτοῖς. Τὸ δὲ ψήφισμα τοῦ ἀνάγραφαι εἰς τὰς στήλας τὰς ἀνατεθρομύρας ἐν τοῖς ἱεροῖς ὑπὸ τε ἑ δῆμου καὶ τῆς ἐκ γερεσίας Μαγνησίας, ἀναγέγραφθαι δὲ αὐτὸ ἐν τοῖς δημοσίοις.

selecti sunt ad custodiam castelli, idem jus civitatis & eandem immunitatem quam alii obtinent, & permanfuros eos in castello. Fore item Omani, & Persis sub Omane, & eis qui à Smyrna ablegati sunt in praesidium castelli, & Menecli & eis qui ei subjiuntur, idem jus civitatis atque eandem benevolentiam quæ & ceteris Magnetibus. Decretum etiam est, populum praevifurum, uti eis praebentur, ex Fisco, demensa & annona, atque alia quaecunque ex Fisco praebere eis solita. Hoc vero Decretum, descriptum iri in columnis quæ sacrabuntur in fanis tum à populo tum à Senatu Magnetum. Quin & idem descriptum iri in archivis publicis.

*De Seleuco Callinico; cujus Majestatis tuendæ gratiâ Fœdus
inter Smyrnenſes & Magnēſios fuit initum.*

S Eleucus Calliniens Seleuci Nicanoris omnium Alexandri ſucceſſorum feliciffimi pronepos fuit, poſt eumque tertius Syriæ, Babyloniz, omnibuſq; aliis Aſiæ Provinciis, ^a quæ erant à mari Ægæo uſque ad Indum fluvium imperavit. Seleuci enim Nicanoris (à quo qui ei ſucceſſerunt Seleucidæ dicebantur) ^b filius erat Antiochus Soter, qui Stratonice, quæ in Marmore ~~ſe~~ dicitur, ^c patris Seleuci uxorem ab eo in remedium morbi, quem ex illius amore contraxerat, acceptam duxit, ex eaque genuit ^d Antiochum, ^e impiâ Mileſiorum adulatione ~~ſe~~, i. e. *Deus* cognominatum, qui ^f pater erat Seleuci Callinici, cujus gratiâ Fœdus hoc in Marmore exaratum inter Magnēſios & Smyrnenſes initum fuit. Hujus mater erat ^g Laodice, & præter Seleucum peperit etiam Antiochum ^h Hieracem cognominatum. Sed Antiochus ⁱ cum poſt grave & diuturnum bellum cum Ptolomæo Philadelpho Ægypti Rege geſtum, illius tædio defatigatus cœperit pacem optare, ut eam felicius conſequeretur, demiffâ Laodice Berenicen Ptolomæi filiam cum ingenti dote in uxorem accepit, de quibus nuptiis ^k Hieronymus interpretatur Prophetiam illam Danielis, ^l *Post finem annorum fœderabuntur, filiaque Regis Aſtri veniet ad Regem Aquilonis facere amicitiam.* Antiochus enim Aquilonis, & Ptolomæus Aſtri reges fuere. ^m Sed Ptolomæo non diu poſt has nuptias defuncto, Antiochus Berenice iterum demiffâ Laodicem priorem uxorem recipit, quæ contumeliæ memor, & viri inconstantiam verita, eum, quum in Regiam reducta fuerat, ⁿ veneno tollit, filiumque ſuum majorem Seleucum Callinicum in patris loco Regem conſtituit, ^o qui, quam ſubito in regno ſtabilitus fuerat, illius auſpiciis à parricidio exorſus Berenicem novercam ſuam cum parvulo ejus filio jubet occidendam: ea autem periculi admonita Daphnem fugâ elabirit, ibique clauſis portis obſidionem patitur: quo Aſiaticis civitatibus nunciato, omnes, exceptâ ſolâ Smyrnâ, quæ in fide erga Seleucum conſtantiffime manebat, hoc indigne ferentes ei auxilia miſere, Frater etiam Ptolomæus Evergetes, qui Philadelpho in Ægypto ſucceſſerat, periculo ſororis æterritus, relicto regno cum omnibus viribus advolat. Sed Berenice ante adventum auxiliorum, cum vi expugnari non poſſet, dolo circumventa cum infan- tulo filio trucidatur, ut prædictum fuit ^p à Daniele, *Non obtinebit fortitudinem brachii, nec ſtabit ſemen ejus, & tradetur ipſa, & qui adduxerunt eam juvenes ejus.* Indigna res omnibus viſa, maxime vero civitatibus quæ defece- rant, quæ omnes, audito tam horrendo facinore, in illius vindictam ſe Ptolomæo tradunt, qui cum ingenti exercitu, ſororis cædem ulturus Seleuci, Provinciâs invadit, ^q Laodicem captam interficit ^r totamque Syriam, Ciliciam, omniaque trans Euphratem uſque ad Babylonem, & ſeleuciam occupat, totoque regno ſeleucum exuiſſet, ſi non in Ægyptum domeſtica ſeditione eſſet revocatus. Eâ igitur redire ^s coactus, conſtitutis præfectis in iis Provinciis quas occupaverat, ingentem prædam direpto undique ſeleuci regno ſecum abducit, Argenti ſcilicet 40 millia Talentorum, vaſa pretioſa, & ſimulacra deorum ad duo milia quingenta, in quibus erant & illa, quæ Cambyſes captâ Ægypto in Perſiam portaverat. Atque ideo de hac expeditione Hieronymus bene interpretatur illud Danielis, *Et ſtabit de germine radicem ejus plantatio, & veniet cum exer-*

^a Appian. in Syriacis. ^b Eufeb. Chron. Appian. in Syriacis, aliique. ^c Appian. ib. Val. Max. lib. 5. c. 7. Plut. in Demetrio. Lucian. in Dea Syria Galeus *de agnitione* Julianus in Miſopogone. ^d Appian. ib. ^e App. ib. ^f App. ib. Hieronymus in noſis ad 11. cap. Danielis. Juſtin. lib. 27. alique. ^g Appian. Juſtin. & Hieronym. ib. Strabo lib. 16. ^h Juſtin. ib. Strabo lib. 16. ⁱ Hieronymus in Dan. cap. 11. ^j lb. ^k Cap. 11. com. 6. ^l Hieronim. ib. ^m Appian. in Syriacis. Hieron. ib. Val. Max. lib. 9. c. 14. Plin. l. 7. c. 12. Solin. cap. 1. ⁿ Juſtin. lib. 27. Hieronym. & App. ib. Val. Max. l. 9. c. 10. Polyzenus Stratagem. l. 8. ^o c. 11. com. 6. ^p Juſtin. ib. ^q Appian. in Syriacis. ^r Appian. ib. Juſtin. lib. 27. Hieronymus in Dan. cap. 11. Polyb. lib. 37. Polyzenus Stratagem. lib. 8. Joſeph. lib. 2. contra Apionem. ^s Hieronym. in Dan. c. 11. ^t Cap. 11. com. 7.

citu, & ingredietur provinciam Regis Aquilonis, & abutetur eis, & obtinebit insuper & Deos eorum & sculptilia, vasa quoque pretiosa auri & argenti captiva ducet in Ægyptum. ¹ Post discessum Ptolomæi Seleucus in Seleucidem maritimam Syriæ regionem profectus, ingentem ibi preparat classem civitatibus, quæ defecerant, bellum illaturus. Sed cum omnia parata essent, ortâ repente tempestate, tota classis cum eaque omnes copiæ, exceptis perpaucis qui cum Seleuco evaserunt, naufragio periere. Rem miseram dicit Justinus, sed Seleuco optandam, siquidem civitates, quæ odio illius ad Ptolomæum transferant, veluti Diis arbitris sibi satisfactum esset, repentinâ animorum mutatione in naufragii misericordiam veræ imperio se ejus restitunt, inter quas una erat Magnesia, quæ erga Seleucum deinde facta propensior, sequente anno, cum ² secundam expeditionem in Seleucidem fecisset, aliamque ibi parasset classem Ptolomæum invasurus, cum Smyrnonibus fidelissimis illius parvum fautoribus de ejus Majestate contra quoscunque hostes conservantâ hoc Fœdus iniit, quod in Marmore exaratur. ³ Eventus autem hujus secundæ expeditionis à Seleuco susceptæ atque ac prioris intellixit fuit: prælio enim victus, non multo quam post naufragium comitator trepidus Antiochiam confugit; inde per litteras Antiochi fratris auxilium implorat, oblata ei Asiâ intra Taurum pro lata ope. Ptolomæus igitur hoc cognito, ne cum duobus eodem tempore dimicaret, in annos decem pacem cum Seleuco facit; ⁴ sed pax ab hoste data interrumpitur à fratre, qui quamvis puer adhuc esset tantum 14 annos natus, supra modum regniavidus, ut illud sibi totum arriperet, isdem copiis, quas frater in auxilium implorabat, ei bellum infert, insignemque obtinet victoriam Gallorum virtute, quos circa illud tempus in Asiâ primo profectos mercenarios habuit. Hi autem prædæ assueti, cum nunciatum esset Seleucum in prælio occubuisse, contra alterum etiam fratrem, pro quo modo vicerant, arma vertunt, ut extinctâ omni stirpe Regiâ liberius Asiâ popularentur. Antiochus igitur jam perfidiam erga fratrem luens, à militibus suis, ut à latronibus, cogitur semetipsam auro redimere, & mox ab Eumene Pergami rege, qui eum, copiis illius ex superiori prælio adhuc faucis, invaserat, magnâ clade superatus, totoque regno exutus per multos annos apud Asiæ reges profugus hospitium querebat, quod cum nullibi tutum invenisset, tandem ad hostem suum Ptolomæum Ægypti regem decurrit, à quo carcêri demandatus, dum inde operâ cuiusdam meretricis adjutus, quam familiariter noverat, deceptis custodibus elabatur, in fugâ à latronibus interficitur. ⁵ Seleucus interim tot infortunis defatigatus, Arsacis, qui Parthiam & Hyrcaniam, & Theodoti, qui Bactriam, dum fraterno bello implicitus esset, occupaverant, defectiones, postquam belli aleam ⁶ cum Arsace semel infelicitè tentasset, ignave tulit, nec aliquid aliud post hæc, quæ circa regni initium gesta videntur, de eo narratum invenimus, nisi ⁷ quod inter eos qui ad instaurandam Rhodum eo regnante ingenti terræ motu dirutam opes suas contribuere, numeratur. Postquam autem regnasset ⁸ annos 20, minime in fine regni quam in initio felicior, domesticâ seditione oppressus, ⁹ dum amisso regno salutem fugâ quaesiverat, equo præcipitatus, circa idem tempus quo frater Antiochus in Ægypto, occubuit. ¹⁰ Filii illius erant Seleucus & Antiochus, Seleucus Ceraunus dictus, utpote natu major, primus regnavit, & post eum etiam Antiochus, qui Magnus cognominatus ob bella, quæ cum Romanis gessit, satis celebratur: qui deinde in Syria regnarunt, apud Appianum & Justinum habes successione ordine numeratos, quos consulè. Hæc autem de Seleuco Callinico ut necessaria ad melius intelligenda ea, tum quæ in præcedente habentur Marmore, tum quæ in notis subsequuntur, existimavimus præmittenda.

¹ Justin. lib. 27. c. 2. ² Vide Marmor. ³ Justin. lib. 27. Strabo lib. 16. ⁴ Justin. ib. ⁵ Justin. lib. 47. Appianus in Syriacis. ⁶ Ptolemaeus apud Arænum lib. 4. Justin. lib. 41. ⁷ Polyb. lib. 5. ⁸ Euseb. in Chron. ⁹ Justin. lib. 27. ¹⁰ App. an. in Syriac. Justin. ib.

Ad Smyrnæorum Decreta & Fœdus ab eis &
Magnetibus percussum.

TAM de Smyrneorum & Magnetum Fœdere ad Seleuci Callinici (qui Antiochus etiam dictus est, Eusebio teste, & Pogon, uti habet Polybius libro 2.) Asiæ propriè ita dictæ & Syriæ Regis majestatem tutius conservandam inito, quam de prævio atq; illo quod subsequitur Decreto, altum est apud scriptores silentium. Res item sub eo gestæ jejune nimis & perfunctoriè traduntur. Ceterum occasionem unde consilium, quo tum in paciscendo tum in decernendo usi sunt, ortum est, haud difficile forsan fuerit elicere. Nam binæ Regis in Seleucidem (Syriæ regionem maritimam) expeditiones in Decreto prævio memorantur. Etenim *ὑπερβαλλὼν εἰς τὴν Σελευκίδα*, bis in eodem Decreto usurpato expeditionem facere in Seleucidem fidenter vertimus, licet fateamur interim τὸ *ὑπερβαλλὼν* ea notione, pro *ὑπερβαλλὼν* scilicet, vix reperiri. Sed reperiri tamen non dubito. Diodorus Siculus non diverso sensu *ὑπερβαλλὼν εἰς τὴν Ἀσιονίαν* dixit. *Ἀπὸ τῶν ἀρχαίων* (inquit libro 1.) *ῥηθὼν ἄρτι Πτολεμαῖν τὸ φιλαδέλφῳ περιπαρορυσθέντι, ὃς οὖτος, πρὶς τῶν Ἑλλήνων ὑπερβαλλὼν εἰς Ἀσιονίαν, αἰμ' ὑπὸ μαχρῶν ὄσων πρὶς Αἰγύπτῳ περιπαρόντων, θύει ἄξινα πάντα ὡς τὸ πρὶς τοῦτος τούτοις ἔ παρπλῶς ἐπιπύδναι. Τὸ δὲ περιπαρόντων βασιλῶν μὲθ' ἡλλήνων δυνάμει εἰς Ἀσιονίαν πορεύτην στρατὸν ἔστειλεν.* Eadem hic notione *ὑπερβαλλὼν* usus est qua *περὶ βασιλῶν & στρατιῶν* quæ non aliud significare voluit. Neque enim de privatorum peregrinationibus locutum esse, sed de Imperatorum expeditionibus (utcumque se aliter habet viri docti latina interpretatio) mihi persuasissimum est. Quia res ipsa (pericula scilicet Smyrnæorum urbi agrisque circumjacentibus imminencia, quæ in Decreto memorantur) non modo versioni hujusmodi favet, sed nec aliam admittere debere suadet, quàm ejusmodi in qua educatas à Rege copias intelligamus. Expeditionum vero harum Secunda occasionem Decretis Fœderique præbuit. Atq; ea, puto, erat qua bellum Ptolemæo Evergeti Egypti Regi non magis feliciter intulit Seleucus, quam civitatibus, quæ defece- rant, primo intulerat. Utramque ex Justino seu Trogi Epitomes libro 27. potissimum discimus. A parricidio auspicia regni coeperat Seleucus, Berenice novercæ suæ, Ptolemæi Philadelphi filia & Evergetis Sorore, & parvulo fratri ex ea suscepto, trucidatis. Daphne se clauferat illa, ut cæderet, qua dolo circumventa paulo post erepta est, vitaret. Ibi obsidione cingebatur. In sororis auxilium advolans Evergetes ad Babylonem usque (quod scribit Appianus) ascendit; cui etiam Asiæ civitates quamplures, & perperati sceleris odio ductæ & crudelitatis exemplo territæ, se tradunt. Adversus has, Evergete domestica seditione revocato, Seleucus ingentem classem comparat. " Sed repente veluti diis ipsis (quæ verba sunt Justini) " parricidium vindicantibus, orta tempestate classem naufragio amittit. " Nec quicquam illi ex tanto apparatu præter nudum corpus & spiritum, " & paucos naufragii comites reliquos fecit. Misera quidem res, sed optanda " Seleuco fuit. Siquidem civitates, quæ odio ejus ad Ptolemæum transie- " rant, veluti diis arbitris satisfactum fuisset, repentina animorum mutatio- " ne in naufragii misericordiam versæ Imperio se ejus restituant. " Atque hæc prima, si fallor, est expeditio cujus heic mentio. Secunda sequitur

“in ejusdem verbis. “Lætus igitur malis suis & damnis ditior redditus, veluti par viribus, bellum Ptolemæo infert; sed quasi ad ludibrium tantum fortunæ natus esset, nec propter aliud opes regni receperisset quam ut amitteret, victus prælio non multo quam post naufragium comitator trepidus Antiochiam confugit. “Neque vero conjecturæ fidem adeo minuit quod nulla Justino Seleucidis hæc mentio sit. Etenim classe usum esse Seleucum tam in Secunda quam Prima Expeditione necessum est ut credamus. Nec fieri potuit ut aliter Ptolemæum lacefferet, nisi per Judæam aut Arabiam, immensis itineribus, in Ægyptum permeasset, quod nemo sanus autumet. Solvissæ autem classem in utraque, ex portuoso Seleucidis litore, quod regni clavis erat, suadet opportunitas loci, qui tam in civitates quæ defecerant, tum in Ægyptium copias commodissimè emittebat. Nec antequam se restituerant Civitates, aliunde emittere tuto potuisse Seleucum verisimillimum est. Id igitur quod in Decreto primo est *ὑπερβαλὼν ἐς τὴν Σελευκίδα* intelligimus, pro eo quod est copiis militaribus tam ad navale quam terrestre bellum instructis in Seleucidis littora transire. Quod ita bis sub initis regni sui Seleucum fecisse existimandum est. In civitatibus autem Asiæ quæ fidæ ei semper remanserant, Smyrnâ fuit, urbs utpote, quæ etiam, Romanis postea summa rerum potitis, constantissima fuit, eoque nomine ante alias omnes, liberas Asiæ civitates clarissima (quod memoratur in excerptis Polybii legationibus 25. & 26.) & *διαφορῆς τῆς Ἑλλάδος, Ἀσίας πόλεως, & πρώτης, Ἰονιᾶς πόλεως, & γὰρ ἀρχαῖα Ἀριστιδῆ, & κατὰ τὴν Ἰωνικὴν πόλιν* Luciano in Imaginibus dicta. In iis vero civitatibus quæ majestatem Regis comiter conservare desierant, & cum Smyrnæis, vicinis nempe, bellum gesserant, Magnesia erat, quod ex ipsis Decretis & Fœdere satis manifestò ediscitur. Post secundam igitur Seleuci expeditionem clademque secutam, Smyrnetorum (qui à Seleucide quamvis longe distiti, Regis tamen malis nimirum implicati erant) Duces, quibus nimirum belli pacisque, jussu à populo permissum est, cum Magnetibus legatione egerunt, ut eorum amicitia, tum civium libertati tum Majestati Regiæ provide consuleretur. Assentit Populus Magnesium, missis etiam legatis ad Smyrnetensem populum qui totius rei fundus factus est. Sed civiliter & prudenter quicquid de alterutra expeditione ultra dici potuit, tam in Decretis quam in Fœdere, omissum est, ne expressiori, sive invidiosæ regii apparatus causæ, sive infelicitis exitus memoriâ, aut defectionem Civitatibus aut parricidium Regi oblique exprobrari videretur. Populus autem uterque æquè liber erat ante Fœdus initum, uti etiam populus Palæmagnesium in Decreto, quod Fœdus sequitur, memoratus. Eo scilicet modo liberos fuisse sentio, quo populi, qui, cum sui Juris sint, superioris nihilominus majestatem comiter conservare tenentur ad mentem Proculi L. 7. D. de Captivis & Postliminio. Neque aliter *ἡ ἀρχαία τῆς βασιλῆως διαταρὴν & ἀρχαῖαν τὴν ἀρχαῖαν* hæc intelligo quam *τὴν ἀρχαίαν & δυναστείαν πρῶτην*, quo loquendi genere utitur Polybius aliquæ Græci pro eo quod est Imperium & Majestatem conservare, aut comiter conservare. De Phrasæos illius vi, Politici & Jurisconsulti obiter. Ipsa vero Fœderis, quod ex eorum genere est quæ inæqualia sunt, formulâ plurimum minuitur Magnetum libertas. Et quod specie Fœdus est, re vera eis precaria erat servitus.

Στρατηγὸν γινώμει. Etiam Psephisma Atheniensium de Legatis ad Philippum Regem mittendis, qui de Pactis servandis cum eo agerent, archonte Heropytho, apud Demosthenem oratione de Corona, & *ἐκ τῆς ἀρχαίας τῆς γινώμης* factum est; uti illud quod ibi sequitur *πολεμάρχου γινώμης*, Polemarchi seu Magistratus qui bello præerat consilio. Erant autem *στρατηγοί*, seu Duces, quos & *Πρωτορες* rectè dicas, atque etiam Polemarchi (hujus nominis unicus erat apud Athenienses, Magistratus ordinarius, illiusque decem)

Italiam petentes fana bina, prope Lencadem alterum, alterum apud Actium; quod memorat Dionysius Halicarnassensis lib. 1. Nam rarissima sunt exempla quæ Deos Deæ à personis aliis quam majoribus suis denominatos exhibent, licet quæ à locis sint passim obvia. Et satis obvii sunt etiam novi Dii, ex adulatione spurcissima nati, qui priscis cognomines, ut Pythonice Venus, Themaso Hercules, Julia Juno, & quæ sunt ejusmodi. Videtis Casauboni Animadvers. in Athenæum lib. 6. cap. 14. Hujus autem generis si hæc nostra fuisset, Stratonice Venus, non Stratonice, qui tantum denominativa est, dicta fuisset. Neque aliam opinor fuisse hanc Venerem quam ipsissimam Deam Syriam, Assyriam seu Hieropolitanam, quam à Stratonice longe ante alia nominata cultam satis ostendit Lucianus, ubi illam per insomnium, dum adhuc Nicatori cohabitaret, monitam, Hieropolim se contulisse narrat, templum Deæ instaurasse & per triennium operi assidue, cum Combabo itineris comite, incubuisse. Smyrnæi autem, ut siue Stratonicen ipsam, siue maritos, siue filium, siue nepotem, siue hosce omnes simul demererentur, templo etiam eidem Deæ sacratio, à Stratonice eam non immerito denominabant: obtento forsan interea (quod in rebus hujusmodi fieri solitum) oraculi imperio, uti etiam Romæ trecentis aut circiter annis postea obtendebant, quod ex Tacito mox ostenditur. Neque omnino obstat quod apud Lucianum non Aphrodite sed *Hῆρη* & *Hῆρη Ἀσσυρία* Assyria Juno numen Hieropolitanum indigitetur. Nam, ut prætermittam notissimam illam Numinum, apud Gentium Theologos confusio-nem, quæ eis quæ unius saltem sexus sunt, unitas etiam divinitatis plerumque tribuitur, Hierapolitana Dea non minus Aphrodite quam Juno nominanda erat; imo potius sane Aphrodite, quod etiam bene norunt Smyrnæi, indigitamentum ejus ad anulum proculdubio ab hierophantibus antea edocti quam nomen sacratum vulgarent. Ut ut enim Junonis Græcorum speciem præ se maxime ferebat, aliarumque quamplurimum Dearum quidpiam habebat; cæsto etiam seu adumbrandi amoris illecebras tunicâ (nam tunica cæsto erat, non cingulum; quod optime docet Nicolaus Rigaltius in Notis ad Onosandrum) induta sedebat. Indumentum autem illud proprium erat (quod ait etiam ipse Lucianus) duntaxat Uraniæ, quæ ipsissima Aphrodite seu Venus est. *Κεστὴν*, inquit, *ἔχει τῆς μὲν τοῦ Οὐρανίου ποικίλιν*. Atque disertè Plutarchus Hieropolitanam, tam Aphroditem quam Junonem, seu *Hῆρην* dictam scribit in vita Crassi. Quin Ptolemæus Deam Orientalibus quibuscunque nominibus vocatam, Aphroditem fuisse ait in secundo Tetrabibli. Hoc autem nomen atque ejusmodi alia Græcorum vocabula Assyriis plane peregrina erant. Iis vero Uraniam hanc *Μελίττα*, seu *Μελίτη* dictam esse testes sunt Herodotus in Clio & Hefychius. *Μελίττα* autem *Γενέτις*, seu Genetricem denotat Syris, ut *Ἀλνίττα* pro eodem numine Arabibus etiam, apud Herodotum loco citato, usurpatum. Ita omnia in Venerem conveniunt. Sed de Orientalium Venere, nos plura, in secundo Syntagmate de Diis Syris.

Ἀσυλὴ ἄστυ. Jus igitur Asyli, quo fruebatur Veneris stratonicedis famulum, magis Callinici Regis beneficium erat quam ex oraculo Apollinis natum. Hoc tamen solummodo ut juris sui argumento usi sunt Romæ, sub Tiberio Imperatore, Smyræorum Legati in certamine illo de Græcarum urbium Asyliis. Nam ubi, ex Decreto senatus, civitatum quæ in eo certamine & jura sua & Legatos miserant, aliæ Regum qui, aut vim Romanam, valuerant, sancita, ad Asyla sua firmanda, ediderunt, aliæ autem, quod scribit Tacitus Annalium tertio, obscuris duntaxat ob vetustatem initii nitescant; in his Smyræos ponit, utpote qui oraculum Apollinis, cujus Imperio Stratonicedi Veneri Templum dicaverant (quæ ejus verba sunt) prætexuere. Obscura scilicet numinis jussu magis quam expressissima hominum sancita, periclitanti causæ patrocinari satis imprudenter existimabant. Sed cautius postea egit Polemon Sophista juris peritissimus. Nam renascente, *κατὰ τὴν ὁρὴν τῆς*

Σμύρῃ τῶν, ἃ τῶν ἐπ' αὐτοῖς διεγίγνετο seu de fanis Smyræorum (quorum is Syndicus erat) fanorumque juribus controversiâ; orationi illius posthumæ in iudicio solum lectæ tanta argumentorum vis inerat, ut secundum Smyræos decerneret Imperator Antoninus, uti scribit in Polemonis vita Philostratus. Vix dubitare possum quin Asyli hujus jura in iudicium tunc revocata fuerint & regia sanctita (quorum in hoc Decreto mentio est) præ futili superstitione sub Tiberio neglecta, in legitimas probationes à sophista ritè adhiberentur.

Καὶ τὴν πόλιν ἑμὴν ἱερὰν ἃ ἀστυλόν. Ita non solum Fanum sed & Urbs tota & Deæ sanctitatis particeps & confugii locus erat. E Fano scilicet nemo in jus erat vocandus, nedum rapiendus; ex Urbe, nemo qui vicinis damnū injuriæve intulerat, in deditionem repetendus. Sac ἀστυλίας jus in utroque intelligo. Tempia autem aliquot Asyla, Lucos item, Aras, Statuas, apud veteres non raro habemus. Sed urbem totam asyli jure potitā esse, alibi quā apud Judæos (quibus in hac re casus erat tantum singularis, fortuiti scilicet homicidii) rarissimum est in scriptis veterum. Sed in Titi numismatis habetur ΠΑΡΑΤΩΝΙΩΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΚΑΙ ΑΣΤΥΛΟΤ & in Domitiani ΑΔΜΕΔΕΡΩΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΚΑΙ ΑΣΤΥΛΟΤ. Thaplaenorum Civitatem idem tribuitur in Trajani, Gabalitarum in Elagabali nummis. Et alia sunt ejusmodi. Nonnullis vero ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΚΑΙ ΑΤΤΟΝΟΜΟΤ reperitur. Ita dicitur Cæsarea in Septimii Getæ nummis. Ita alia aliquot. Etiam Senatus Smyrnenſis in Augusti aliquot ἱερὰ σύγκλητος, ἃ ἱεροδότες vocatur. Sed de Perficæ Hierocæsariensium Dianæ Templo & duobus millibus passuum tributa inviolabilis perſugii sanctitate, vide Tacitum annalium tertio. Quin incolas totius insulæ quæ Iparſis circa Britanniam & olim desertis proximabat, ἱερὰ πάντα ἃ ἀστυλὸς à Britannis habitos ait Demetrius perſuſtratum sub Hadriano Imperatore missus, apud Plutarchum libro de Defectu oraculorum. Et, uti Proclus locum Plutarchi intelligit in primo libro ad Platonis Timæum, insula ipsa cum fuerit sacra, erat διὰ τὴν ἀστυλὴν ἀειμένη καὶ τῶν κρατύνων, ideo etiam à principibus, ut asylum habitum. Samothracia item insula, sacra erat & augusti tota atque inviolati Soli, quod legimus apud Livium Decad. 5. lib. 5. Unde erat, quod Perſeus ultimus Macedoniæ Rex, à Paulo Æmilio victus, inviolatus extitit, uti etiam Plutarchus memorat in Æmilio. Ceterum licentia, quæ in prætexendo per urbes Græcas (in quibus Smyrna) Asyli jure nimium crebuebat, sub Tiberio Senatusconsultis coercita est, & modus præscriptus. Pacta, inquit Tacitus, "Senatus consulta, quæ multo cum honore modus tamen præscribatur; jussiq; ipsis in templis facere aras sacrandam ad memoriam, ne specie religionis in ambitionem delaberentur. Modus personarum qualitati, locorum spatio, temporis forte datus. Ita Asylorum jura per has Civitates tantum innovata erant, minimè autem omnia quæ usquam erant abolita, quod satis inconsiderate (ut rectè notat Lipsius) Suetonio elapsum est in Tiberio cap. 37. Et frustra nimis facit Petrus Gambacurta, qui Taciti verba Suetonio non adversari contendit. Videtis eum de Immunitate Ecclesiarum lib. 1. cap. 17. Gentium autem Fana, seu templa, nonnulla tantum asyla fuisse, unde Livius libro 35. sanctum lucumque Apollinis Delii ea dicit fuisse religione & eo jure sanctum, quo sunt templa quæ asyla Græci vocant. Videtis Strabonem de Neptuni asylo in Calauria lib. 8. Templum item Meccanum, in Alcorano, asylum est, quod legitur Azora 1. sed Christianorum in universum omnia, post ad cultum fere Christianismum, templa confugis salutem præstabant. Et majestatis crimen erat eos abducere, etiam verberibus, tonsurâ, & deportatione mendum. Vide Titulos de his qui ad Ecclesias confugiunt in utroque Codice, & de crimine sacrilegii in Justiniano, sanctionem item Theodosii & Valentiani Concilio Ephesino subjunctam. Consule etiam Petri Ærodi Rerum Judicarum lib. 1. tit. 9. Atqui præter juris tum Civilis tum sacri utriusque Imperii commentarios & varios singularium Gentium mores quibus

& firmatum sapius est & mutatum asyloꝝ in Ecclesiis jus, consue-
lenda est Constitutio nupera Gregorii XIV. Pontificis Romani, qua
modus etiam hnic juri præscriptus est. Reperitur apud Laertium Che-
rubinum in Bullarii tomo 2. pag. 694. Quin ea editis Prosperi Fari-
nacii & Petri Gambacurtæ interpretamentis illustratur. Vide item Pe-
tri Sarpi de Jure Asyloꝝ librum singularem. Nec vero omnino in-
gratum forsân fuerit si de singulari Asyli jure, quo etiam in universis suis ædi-
bus gaudebat olim tam Templariorum, dum steterè, sodalitiũ, quam Hospi-
talariorum, decisionem Anglicanam, eamque non contemnendam, ex ve-
tusto rerum Hospitalariorum Codice Ms. heic obiter adjecero. Maxime cum
in Commentariis juris nostri vix reperiatur id genus decisionum vestigium
aliquod, sed decisio ejusmodi integra omnino nullibi. Anno Henrici quarti
Angliæ Regis decimo, qui vulgaris est Christi 1446. mense Julio, sedentibus
pro tribunali Wintoniæ Gulielmo **Hankesford** & Gulielmo **Sikrene**, judici-
bus nempe ad reos, juxta patrium ritum, custodiã liberandos diplomate prin-
cipali constitutis, accusatus est furti Johannes **Goze**, qui se minime judicio
sistendum esse excipit, sed plane exinendum, eo scilicet quod à domo qua-
dam vi abreptus fuisset, quæ Hospitalariorum utpote possessio, jure asyli po-
tiebatur, uti & eorundem ceteræ; siue quod ipse (ut ipsissimã juris nostri formu-
lã, utcunque barbarã, utar) "pro feloniam prædictã fugit ad quandam domum
"Prioris & fratrum Hospitalis S. Johannis Jerusalem in Anglia in **Burghton**
"vocatam **Spittlehouse**, quæ quidem domus privilegiata existit, sicut ce-
"teræ domus ejusdem privilegiatæ existunt, petendo in eadem domo privile-
"gium hospitalis prædicti. Et dicit quod ipse ab eadem domo per Constabu-
"larios villæ prædictæ & alios æmulos suos manu forti contra voluntatem
"suam extractus fuit, & petit quod ipse ad domum prædictam restitatur.
Adest etiam Hospitalariorum Procurator, qui domum eam fuisse asserit olim
Templariorum, & Privilegia Templaris ab Innocentio..., Hospitalariis ab
Urbano III. indulta exhibet, "ne quis in illos, qui ad domos eorundem fra-
"trum pro salute sua confugiant, vel in res eorum infra ambitum domorum
"ipsarum, manus injiciat violentas. Eos, qui contra fecerint, anathemate fe-
riendos, appellatione omni cessante. Quin privilegio eodem perpetuo à tem-
pore primæ concessionis, tum Templarios tum Hospitalarios (ad quos etiam,
extincto sub Clemente V. Pontifice Romano, Templarios sodalitiũ, ple-
raque eorum bona, principum consensu, applicata sunt) ita usos esse, ut si
quis criminis cujuscunque, Feloniæ dicti, reus ad eorum domum quancunque
confugeret, non minus inviolatam ibi pacem fortiretur, quam si ad sanctam
Ecclesiam confugisset. Clementis Bulla de applicandis Templariorum bonis
habetur in Laerti Cherubini Bullario, tom. 1. p. 149. Ut autem de veritate,
ad ritum partium, constaret, evocant è vicinia indices duodecem viros, qui,
jaramentis præstitis, de privilegii usu pronuntiarent. "Hi dicunt super Sa-
"cramentum suum quod prædicta domus vocata **Spittlehouse**, nuper fuit in
"possessione Prædictorum religiosorum virorum fratrum Militiæ Templi, &
"modo in possessione prædictorum nunc Prioris & Fratrum Prædicti Hospi-
"talis S. Johannis Jerusalem in Anglia existit. Et quod prædictus Johannes **Goze**
"fugit usque eandem vocatam **Spittlehouse** pro Felonia prædicta, & petit ibi-
"dem privilegium prædicti Hospitalis S. Johannis Jerusalem in Anglia, & in
"eadem domo extitit quousque ab eadem domo contra voluntatem suam per
"quosdam æmulos suos manu forti extractus fuit, prout idem Joh. **Goze** supe-
"rius allegavit. Et ulterius dicunt super sacramentum suum, quod tam prædicti
"nunc Prior & Fratres Hospitalis prædicti necnon omnes prædecessores sui
"Priores & Fratres Hospitalis illius temporibus suis hujusmodi privilegium à
"tempore concessionis ejusdem habuerunt & semper hucusque continuarunt,
"videlicet quod quilibet homo siue femina ad aliquam domum tam prædicto-
"rum fratrum Militiæ Templi tempore suo quam prædictorum nunc Prioris &
Fratrum

" Fratrum Hospitalis prædicti ac prædeceſſorum ſuorum Priorum & Fratrum
 " Hospitalis illius temporibus ſuis pro aliqua Felonia, pro ſalute ſua fugiens
 " habuit in eadem domo ad quam ſic fugit & in qualibet domo domorum præ-
 " dictarum haberet huiusmodi privilegium & libertatem prout in ſacroſancta
 " Eccleſia tunc temporis pro eodem delicto exiſteret, prout Willielmus de
 " Wakefield (is Hospitaliariorum Procurator fuit) pro prædictis Prioribus &
 " Fratribus Hospitalis prædicti ſuperius allegavit. Et ulterius dicunt quod
 " licet aliquis pro ſalute ſua ad aliquam domum domorum prædictarum pro
 " aliqua felonia in forma prædicta fugiens ab eadem domo extractus fuiſſet,
 " ipſe ſemper occasione privilegii prædicti ad huiusmodi domum à toto tem-
 " pore prædicto reſtitutus fuit. De reſtitutione dubitant Iudices, unde cauſa
 " ampliata eſt etiam in æſtivam anni proximi ſeſſionem. Qua, poſtquam interea
 " à procuratoribus regis privilegium impugnatum eſt, & alterutrinque diſcepta-
 " tum, & res, à ceteris etiam qui iudiciis præerant, mature eſt perpenſa, ſecundum
 " rem, Aſyli nomine, fertur ſententia. Neque hæc ſane indigna quæ, formu-
 " la forenſi, interſeratur. " Auditis & plenius intellectis tam Recordo prædicto
 " quam diverſis & non modicis legis peritorum rationibus pro Domino Rege
 " in hac parte factis ac habito prius inde aviſamento tam Juſtitiariorum Domi-
 " ni Regis in utroque Banco, quam ſervientium Domini Regis ad legem,
 " necnon aliorum peritorum de ejuſdem Domini Regis conſilio per Prætaſ
 " Willielmum Hanchford, & Willielmum Shrene, pro jure Domini Regis in
 " hac parte ſalvando ad hoc requiſitorum, videtur Juſtitiaris hic quod præ-
 " dictus nunc Prior & Fratres Hospitalis prædicti huiusmodi privilegium,
 " prout ex parte ſua in forma prædicta allegatum extitit, habere debeant. Ideo
 " conſideratum eſt quod prædictus Johannes Goye, ad prædictam domum
 " prædicti Prioris Sancti Johan. Jeruſalem in Anglia vocatam Spittlehouſe
 " in Burghton, ad quam idem Johannes Goye pro felonia prædicta fugit
 " petendo ibidem privilegium Hospitalis prædicti & extra quam idem Johan-
 " nes Goye poſtmodum per Conſtabularios Villæ prædictæ & alios æmuloſ
 " ſuos manu forti contra voluntatem ſuam in forma prædicta extractus fuit,
 " reſtituatur. Et reſtituitur per Vicecomitem Comitatus prædicti. Accuſatio-
 " nis, Exceptionis, Amphationis, & ſententiæ formulam integram olim ex-
 " ſcriptam ex vetuſto, quem diximus, Codice qui locupletiffimus eſt ſerum
 " ad Hospitalarios ſpectantium Theſaurus. ſed ſub Henrico, Angliæ Rege VIII.
 " legibus in ordinum Comitibus latis antiquata ſunt huiusmodi Aſylorum jura, &
 " plane apud nos evanere.

Αγαθὴ τύχη διδοχ.δω. Bene ominandi cauſa ἀγαθὴ τύχη & ſermo cinationibus
 Græcorum adhiberi & inſcriptionibus præſigi ſolutum eſt nobiliſſimum eſt.
 Haud alia notione quam quod bonum felix fauſtumque ſit, fors ſunt, & que
 ſunt ejuſmodi Romanis in uſu erant. In utroque Decreto heic reperitur &
 ad extremum Fœderis. ſed non ita multa ſunt exempla huiusmodi, in Decre-
 tis aut Fœderibus, uſus. Vide annuas Athenienſium & Lacedæmoniorum in-
 ducias apud Thucydidem lib. 4. Ea τύχη ἀγαθὴ τῇ πῶν Ἀθωαίων πατὴρ ſunt.
 Laconum item Decretum, non diſſimili auspicio ſit, de Epictetæ Grinnii filii
 legato, apud Janum Gruterum in Inſcriptionibus pag. 217. Etiam pro eo quod
 eſt Romanis quod felix fauſtumque ſit expreſſe ſubſtituunt Græci Αγαθὴ τύχη
 uti habetur apud Appianum lib. 4. de bello Civili. Id χαλῶς ἡμῶν eſt Helle-
 niſtiſ Maccabeorum primo cap. 8. 23. Et Donatus ad Terentii Hecyræ ſors
 ſuat uſurpariat, pro bona fortuna ſit, unde etiam nos, cum bona fortuna, ver-
 bum verbo reddentes heic vertimus. Pro eodem præſigebant etiam edictis
 Romani Bonum fuſtum, quod videre eſt (ut teſtimonia id genus cetera, quæ
 ſatis obvia ſunt, prætermittam) in reciproco illo mathematicorum edicto de
 Vitellii nece apud Suetonium cap. 14. Ubi tamen non ſolum edictorum for-
 mulam eos irriſe pto, ſed etiam ſive artis ſux, cujus item amantior erat im-
 perator, vocabulis rite ſervatis ipſis (ſi Græcè ſcribebant, quod eſt ſatis ſi-
 mile

(E)

ϣ οὐκ ἔσονται· ἃ δὲ ἡ κακὰ πᾶσι αἰτίαν εἰς θανάτουσαν. Προϋπαρμολύει δὲ καὶ τὰ ἐν
 μέλει αἰθερίοις τοῖς ἁγίοις. Τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ὁ Ὁ θεὸς τοῦτον ἐφίξει καὶ κλήρω
 καὶ τὸ μερισμὸν, ὅπου ἀνὰ κληρίων τοποθετοὶ κύριοι ὡς πέντε· ὅπου ἀνὰ
 κλήρος καὶ ὁ τὸ μερισμὸν ἐκαθήρουν. Καὶ γὰρ οἱ ἄγιοι ἀποκατακαίρουσιν ἀλλήλους.
 Διαδοκίμῳ δὲ καὶ ὁ πρῶτος λόγος εἰς τὴν ἐπιμέλειαν. Ἐν δὲ τῷ ἀποδείκναι.
 Διὰ τὴν ἁγίαν· ἡ δὲ γὰρ οὗτος καὶ ὁ καλὸς τὸν κακόν· ἀγα-

ferme Vettius. Etiam ad has nugas, quæ velut antiquissima omnium quæ extant Astrologiæ judiciaræ specimina adduximus, fusius explicandas pluribus libro agit quarto. Tæ *ἡμετέριον* quæ assert, Schematis Cœli ut & oculis facilius accommodentur, representavimus. Planetarum autem & signorum heic characteres non prorsus similes sunt eis quos Codex MS. exhibet. Quales in Typographi loculis reperiuntur, talibus usi sumus. Sed nec ita discrepant ut alios omnino esse sentias, nisi ductum ejusmodi varietati, quæ ad figuras easdem ipsas representandas adhiberi solet, ignoscendum esse non velis. Varii sanè apud librarios, idem interea volentes, ductus sunt. Et codex MS. haud alios ferè habet quam Tetrabiblon Ptolomæi Græce editum. Sed hi & illi qui passim hodie in usu sunt, à veteribus scilicet, ut fieri amat, paulo deflexi, eadem ipsa, etiam quæ linearum ductus sunt, significant, & earundem rerum Sideribus singulis respondentium sunt imagines. Saturni plane, in utrisque, Falcem tantum innuit, Iovis fulmen, Martis Spiculum, Solis sive Globum lucidum, ut vulgò pingitur, sive radium Solarem, ut frequentius in libris Græcis, Veneris speculum, Mercurii caduceum, Lunæ ipsam novam: ita etiam in Signis, Arietis sc. Tauri & Capricorni, Cornua, quæ tamen satis distincta; Geminorum, amplexus mutuos, Cancræ, Chelas; Leonis, caudam; Virginis, pectinem; Libræ, jugum; scorpionis item caudam sed dissimilem Leonis; Sagittarii sagitam; Aquarii, lineas undulantes; Piscium, Pices, ut in Cœlestibus ejusce signi diagrammatis, comexos. Ita Sors Fortunæ rota plerumque denotatur. Quæ tamen omnia inartificialiter à Librariis solent formari. Tantum abest ut in hisce figuris, mysterii quidpiam latere sentiamus, cum iis qui nescio quos abditos naturæ sensus inde expiscari se frustra (ne quid gravius dicam) credidere. Solenne erat Græcis etiam vocabula alia sæpius occurrentia ejusmodi figuris abbreviare, uti in descriptis etiam videre est; ubi *ὁ δὲ δαίμων* est, (cujus partem habent seu Sortem cum aliis pluribus, præter Fortunæ, Astrologi) *ὁ δὲ δὲ οὐρανός*, *ὁ δὲ ἰσχυρός*. Etiam *ὁ* quod Solem vulgo indicat, Circulus est apud Vettium sæpius. Id genus habet compluria. At demum perpendant hæc & committant Ptolomæi caput *ὁ δὲ τὸ κλίμα τὸ πύριον* in Tetrabibli tertio, astrologorum filii. Ita intelligent etiam quis *ὁ οὐρανός* fuerit quem ibi memorat Ptolomæus. Necepsus plane est *ὁ οὐρανός*; ille, ita propter excellentiam dictus, uti *ὁ βασιλεύς ἡγεμόνων* & *ὁ βασιλεύς* & *ὁ πατριάρχης*, & interdum *ὁ οὐρανός* etiam à Vettio nominatur. Citat item Vettius Timæum, Abramum, Hermippum, Orionem, Critodemum, Astrologos, quorum plerique apud Firmicum item reperiuntur. Ideo autem Necepsus *ὁ οὐρανός* dictus est, ni fallor, quia primus fuisse creditus est, qui astrologiæ præcepta scriptis tradiderit. Quin is simul & Petosiris eadem causa simplici τῷ πατριάρχῳ nomine nonnunquam appellantur. Videsis exegsim veterem quæ Proclo tribuitur in caput quod diximus Ptolomæi. Scio *ὁ ἀγαθὸς πύριος* diversam Astrologos obtinere notionem. Nam domum schematis cœlestis quintam ita antiquitus vocabant, ut in Sexti Empirici quarto, Julii Firmici lib. 2. cap. 19. alibi item, legimus. Sed cum ea notione nihil huic loco est. Atqui Hesychius; *ἀγαθὸς πύριος*, ἡ Νύμφη & ἡ Θάλασσα.

Εμπόριος & *Ευλαΐς*. Antistites nimirum qui τὰ ἱερὰ μυστήρια, id est, *sacra Menstrua* sive pro tota urbe sive pro Senatu peragi solita faciebant. Idque novilunii. De *sacris* ejusmodi apud Græcos fusius, ex autoritate veterum, Iohannes Meursius in Græciæ Feriæ lib. 5. in *Νεμελῳα*. Ibi etiam de Epimeniorum nomine & functione in *sacris* illis. Doctissimi viri notis adjicjo, ad ea, ihsense nimirum redeunte semper celebrata, epulas menstruales, Plauto ita vocatas, spectare, Ergasilus parasitus in Captivis.

Dico unum ridiculum dictum, de dictis melioribus,
Quibus solebam menstruales epulas ante adipiscier;
Nemo ridet.

Quin & *ἐμπύλαι* sacrificulos ejusmodi aut sacrorum antistites generatim interdum denotare, uti & *ἐμπύλαι* sacras epulas quæ menstruæ non erant, sed annuæ, & *ἐμπύλαι* ita sacrificare. Id liquet tum ex testamento Epictetæ Grinni filiz, in Marmorea tabula Venetiis, tum ex Lacedæmoniorum psephisinate quo firmatur testamentum. Sacræ enim epulæ seu *ἐμπύλαι* plane ibi quotannis tantum celebrantur, idque diebus 19. 20. & 21. Delphini mensis. Et temere egit interpretes qui αὐτῶν μὴ ἐμπύλαις. Si quis mense suo sacris non ministraverit ibi vertit, & *ἐμπύλαι* menstruatim sacro deservientes, & *ἐμπύλαι* menses solennes. Debuit sane, si quis functioni suæ sacræ defuerit, epularum antistites sacri, sacræ epulæ, quod ex ipsis testamento & Decreto manifestum sit. Ea vise apud Ianum Gruterum. Ex frequentia scilicet sacrorum in noviluniis celebratorum, vocabula quæ ratione itati temporis primo indita sunt, nulla habita postmodum temporis ratione, ad similia seu quæcunque periodica sacra, periodis dissimilibus celebrata, translata sunt. Inde est etiam quod Hesychio Ἰσποροῖσι (ut scilicet sacerdotium id denotat, seu ut Brauronis sacrificabant quolibet quinquennio antistites ita dicti, sive Eleusiniis majoribus, aut id genus aliis redeuntibus, sacris, apud Pollucem in octavo non ut ἱεροποροῖσι & ἱεροποιῶν vocabulum est apud Philosophum Politicorum sexto) redduntur *ἐμπύλαι*, quod sacros antistites simpliciter, ut diximus, significabat. Tantundem habet Phavorinus. Ita ἱεργουλίας generatim tandem dies festi dicti; uti ex Demosthenis contra Timocratem ab Harpoeratione & Suida observatur. Et Hellenistis pari forsan ratione ἑρῆν quod novilunium est, & Νεμπύλαι sapius vertitur, item ἱερῆν seu Festum eis redditur 3. Regum cap. 12. comm. 33. Idque festum à novilunio remotissimum; quinto decimo scilicet die Marwhæcan mensis celebrandum. Scio ἑρῆν pro mense ibi ab aliis sumi. Sed res ipsa quæ narratur Seniorum interpretationi maximè favet.

Εἰ μὴ ἑρῆνός τις τὸ ἑρῆνός. Ipsa *ἐμπύλαι*, seu sacræ epulæ per ἑρῆνός innuuntur. Tempestas enim adventus legatorum è Magachia ejusmodi erat, ut instante novilunio opportune exciperentur. ἑρῆνός pro sacris ejusmodi epulis usurpatur apud Plutarchum in Demetrio. Decreverant misere adulantes Athenienses, Demetrium quotiescunque appelleret Athenas, τοῖς Διμήνεσσι δὲ Διονύσιον ἑρῆνός τι γὰρ Cereris & Liberi patris lautissimi seu epulis sacris excipere. Eodem nempe ritu honorem Regi, ut Numini, exhibere, quo Deorum, quos diximus, sacra celebrabant. De ea re consulas porro Calaubonum Animadversionum in Athenæum libro 6. cap. 15. Legati autem heic ad ipsorum deorum epulas tantum honoris causa invitandi, idque in Prytaneum, quod, uti ceteris Græciæ urbibus, ita Smyrææ proculdubio, erat locus, in quo tum victus publicus Hieronicis aliisque de republica optime merentibus dabatur, tum Vesta perpetuo sacrata, & publicæ epulæ pollucibiliter celebratae sunt. Doctissime item de Prytaneis Calaubonus dicti voluminis lib. 15. cap. 19.

Εἰ μὴ ἱερῆνός Ἡγῆνός. Eminentioribus apud utrumque populum dignitatibus, iisque annuis, ni fallor, Foederis annus notatur, quemadmodum Ephorum simul & Archontum ἱερῆνός nomina annos signare solebant in Lacedæmoniorum & Atheniensium foederibus, quod ex Thucydide & Demosthene satis cognoscitur. Sed dignitas hæc sacra est utraque. Et Pontificem summum par est ut credamus fuisse Hege-
siam. Quin, de anno Sacerdotiis variis signari solito, vide Arrianum ad Epi-
ctetum

Actum lib. 1. cap. 19. Flavius Josephus Ἀρχαιολογία lib. 14. cap. 16. 1. Maccabæorum cap. 13. commat. 42. & cap. 14. comm. 43. Ianum Drusium ad locum penultimum; Ioannem Meursium in Archontibus lib. 3. cap. 6. de sacerdotibus Iunonis apud Argivos, & in Græciæ Feniæ lib. 3. festo Ἡραίας. Echabet Dogma Melitenfium, incisum Romæ, hunc titulum ἐπὶ Ἡραίου, τῷ Ἰανῷ Ἰκνίτῃ, ἀρχόντῳ τῆς Ἡραίας & Κιττῆς, quod videlicet apud Gruterum in Inscriptionibus pag. 400. aliud item ejusmodi Agrigentinum ibidem pag. 401. Adde Platonis de Legibus lib. 12. Plutarchum in vita Demetrii, Decreta aliquot apud Demosthenem de Corona, Castorem apud Eusebium in Chronicorum priore, de Sicyoniorum Carniis & in Canone numero DCCCLXXXIX in addendis etiam pag. 213. Confule porro Meursium dicti de Archontibus operis lib. 3. cap. 16. & 17. Et durarunt ejusmodi alique varii distinctionis annuæ characteres usque ad Justinianum Imperatorem, adeoque ut Civitatis aliquot in more etiam tunc temporis positum esset, sine ulla alius notæ adjectione, annos instrumentis publicis & contractibus, suo duntaxat ritu, designare. Neque aliud innuit ille Novella 47. ubi ~~ἐκ τέρπον~~ ἐπὶ τῷ πᾶσι τοῖς πόλεωσιν *seu observationem in civitatibus temporibus maxime Orientalibus habitam memorat.* Eadem vero Novella primo sancitum est, ut non solum in Urbe, sed etiam in omnibus Provinciis & Civitatibus, actis singulis & instrumentis, actuarii, tabelliones, exceptores, & qui sunt id genus ceteri, præponerent Imperatoris annum, Consulem, iudicem, Mensëm & Diem, & demum, pro civitatum arbitrio, τὸ τῷ πόλεωσιν πᾶσι τρώπος ἐστὶν, *apnum*, scilicet, *qui quocunque modo civitati proprius erat.* Edita est hæc Novella anno Justiniani 9. Salutis nempe reparatæ DXXXVII. Dicebatur præterea dignitas apud Smyrῆnos primaria, eaque, qua annos significabant, Stephanephorus, uti altera illa heic memorata, quæ Magnetum est. Sed illius usus Smyrῆnæ, puto, nondum inoleverat, seculis utpote aliquot post Seleuci tempora receptus, de qua re statim plura.

Στεφανέφωρον δι Πυθιδωρον. *Stephanephorus* hic seu *Coronam gestans*, tum ex supremis erat, puto, Magnetum judiciis annuis, tum Solis & Apollinis sacerdos, itque primarius (nam plures etiam erant ejusmodi ibi sacerdotes) cuius nomen Falis ad annum delinquantum adeoque Foederi huius, pro more, adji- ciebatur, uti Archon primarius seu ἡνῶνιμος. Id sane elicere fas esse videtur ex Platonis lib. 12. de legibus, ubi de iudicium Supremorum & Correctorum electione verba faciens exemplum affert de Magnetibus. Utrum de iis qui in Thessalia & vicinis Thessaliæ Regionibus, an de nostris, non satis liquet. Cum vero ex veteribus doceamur, hosce illorum fuisse, idque diu ante Platonem, coloniam, non est cur dubitemus non ita diversa fuisse utrorumque instituta, maxime in sacris ceterisque quæ solenniora erant. Neque opinor sane, Platonem dum Magnetæ in civili illo de Magistratibus præcepto generali, meminit, ipsos, qui eis tunc fuere in usu, mores, non simul innuisse. Quotannis voluit in communis Solis & Apollinis templo, Civium conventu habito, post Solstitium æstivum, triumviros, qui supremi forent iudices simul & utriusque Numinis sacerdotes, ex optimis civibus, suffragiis, hisque paritate turbatis, forte eligi, & στεφανῶν seu fronde viridi coronari; tum promanentiari; Ὅτι Μαγνήτων ἡ τοῦ θεοῦ πάλιν τυγῶσα σωτηρία τοῖς λυσιππορίαις αὐτῶν Ἡλίου ἀνδρῶν τῶν ἀρίστων τρεῖς ἀποδείκνυντο Ἀπὸλλωνι ἡ τὸ πάλαντος τόκοι ἀγαθήσιν ἡνῶνις ἡ Ἡλίου. “Quod Magnetum civitas, instaurata sibi divinitus salute, dedi- gnatos suos soli triumviros optimos ut primicias, ritu veteri, Apollini & Soli communes consecrat. Ita nempe annum auspicabantur forte Magnetes. Trium- viros autem hisce minorum, scribit, Magistratum, correctorum scilicet seu ἡνῶνιμων, censuram competere, atque ab his ad illos reis provocare licere. Quin exuta post annum dignitate, singulari, dum vixerint, honore haberi, hos solos ci- vium Coronam lauream gestare, ac omnes Apollinis & Solis Sacerdotes perpe-

manere. Ἀρχιερεῖα δ', inquit, ἵνα κατ' ἑνιαυτὸν τὴν αὐτὸν κριθῇ περὶ τῶν γὰρ
 μόνον ἐκείνῳ περὶ ἑνιαυτοῦ τῶν ἱερῶν, ὃ τὶν ὄμα ἀναγράφειν τὴν κατ' ἑνιαυτὸν, ὅπως
 αἱ γήγηται μέτρον ἀριθμὸν τῷ χρόνῳ εὖς αὐτῇ πόλει οἰκίται, Summum vero facer-
 "dotem unum esse quolibet anno, atque cum qui prius renuntiatus est ex
 "his qui illius anni fuerint sacerdotes. Hujus autem nomen perscribi ad tem-
 "pora designanda dum civitas habitatur. Si hæc ad Magnetæ omnia spe-
 ctant, Stephanephororum eis genus duplex erat. Alii, tam Magistratum
 censuræ quam Deorum sacris, annis suis electi, præerant; alii exuta, post elap-
 sum annum, dignitate, profana seu administratione civili, perpetuo tam-
 en manebant sacerdotes honorarii. Saltem sacrorum cura ab his amplius
 haud erat exigenda, sed ultimo electis delegata. At Stephanephorum non minus
 hi quam illi dicti. Universis enim iisque solis Coronam eamque lauream gesta-
 re, fas erat. Primi autem generis tres duntaxat erant, quorum, is qui primus
 renuntiatus est, Pontifex erat maximus, & ἐπὶ αὐτῷ τῷ ἑνιαυτῷ seu anni signa-
 tor, unde illius nomen, quod sortitus est heic Pythodorus, cum Smyræorum
 Pontifice Hegesiae Fœderi præfigitur. In hanc dignitatem evectus est Tho-
 misthoxes cum sedes haberet Magnetæ, quam ut panem, sicut alias Orientis
 urbes ut vinum, obsonia, vestes, & stragula ei sigillatim subministrarent,
 dono à Xerxe acceperat. Ita Polis vetustissimus rerum Magneticarum Scri-
 ptor apud Athenarum libro 12. Πόσις ἐστὶν αὐτῶν, ait ille Μαγνητικῶν ἢ Θεσομυλια-
 φησίς ἐστὶν Μαγνητικῶν, ἢ Στεφανοφόρων ἀρχαῖον ἀνδραγώγου ἐπὶ καὶ Ἀδελφῶν, ὃς ἢ ἰσοπλῆς
 Παναθηναιῶνα ὀνομάσται. Neque vero est cur porro de vocabuli ratione solliciti si-
 mus. Tam notum est Coronas velut dignitatis maxime propria insignia ges-
 tasse sacros antistites, quam sacra eos fecisse. Atque inde vocabulum, ut sit,
 natum. Tarli idem dignitatis nomen Herculis Sacerdotem denotabat, quod
 scribit Athenæus libro 5. ubi Lytiam Philosophum Epicureum Stephanepho-
 rum ibi creatum ostendit & εἰσάγειν δ' αὖτις χρυσὴν ἐς αὐτὸν, Coronam lauream,
 quæ aurea etiam erat, gestasse. Metrodorum item Hermogenis F. à mystarum
 conventu Stephanephorum seu Sacerdotem Matris Deum renuntiatum habes
 in veteri inscriptione apud Gruterum pag. 309. 1. & pag. 1097. 5. Vide, si
 placet, Carolum Paschalium de Coronis lib. 4. cap. 14. atque adde magni
 Casauboni animadversiones in quintum Athenæi cap. 13. & ejusdem notas ad
 Suetonii Octavianum cap. 18. Ceterum non omnes Coronæ Sacerdotum pro-
 vincialium aureæ erant, quod tamen ex Tertulliani de Idololatria cap. 18. ab
 eo ibi elici videtur. Fuere duntaxat nonnullæ; neque aliter intelligendus
 Tertullianus. Nam aliæ laureæ in provinciis non minus quam Romæ erant,
 aliæ ex aliis frondibus, pro ritu vario. Etiam ipsi Atheniensium archontes
 myrto coronabantur, licet inde non denominati. Testatur Pollux in ὀκτάβοις,
 & videtur V. C. Iohannem Meursium Atticarum lectionum lib. 6. Postmo-
 dum autem & Smyræorum Pontifex maximus, cujus nomine annum signa-
 bant, Stephanephorus, seculis aliquot nimirum transactis, dici coepit ad alia-
 rum civitatum, quibus vox illa in usu, exemplum. Id comperimus sub tem-
 poribus Antonini Philosophi. Tunc enim Heraclides sophista (quod scribit
 Philostratus) Στεφανοφόρον ἀρχαῖον παρ' αὐτοῖς ἔργον, ἀπ' ἧς τοῖς τίδιν, Smyrnaίους
 τοὺς ὀνόμαται, "Coronatam dignitatem, seu eam quæ Stephanephorum est, apud eos
 "obtinuit à qua annis suis Smyræi nomina imponunt. Et ad Smyrnam spe-
 ctant, puto, & inde, ni fallor, translatae sunt illæ, quas supra dedimus, in-
 scriptiones avi Fœdere recentioris, in quibus habetur dignitatis hujus men-
 tio. Vide 4. 5. & 9. Arundellianarum quæ Græcæ sunt. A tam frequenti no-
 minis apud Orientales usu, Stephanephororum & eorum qui, coronas gesta-
 tes, alius tamen nominibus noti erant, sodalitis, & administrationis tum vi-
 cissitudinibus tum jure partario, dignitas hæc αἰετῶμα, τὸ ἀπὸ μέρους στεφανοφόρος
 seu σιμματαφόρος dignitas cui coronam gestandi jus erat partiarium interdum
 dicebatur, quo scilicet distingueretur à fastigio vere regio seu monarchico.

Ita intelligo Ptolemæum libro 4. Tetrabibli capite 2. *ἡ δὲ τῶν ἀξιώματι* seu *de fortuna dignitatum*, quam à luminarium & comitantium seu ſtipantium, *ἀδρυφοῦντων* nempe planetarum, poſitu ſumit. Si in maſculinis ſignis, iquit, & in angulis luminaria fuerint planetis quinque ſtipata, Reges naſcuntur. Si Planetæ ipſi ſtipantes angulos occupent, orbis decernunt imperium. Si, ceteris ita ſe habentibus, ſol fuerit in maſculino, Luna in feminino ſigno, atque horum alterum duntaxat angulum habeat *ἡγεμόνες μόνον ἢ (Cor) ὧν τὴ θρανίου κύριοι* “Principes erunt ſolummodo non ſupremi, vitæ tamen neciſque “poteltatem habentes. *Εἰς δὲ τοῦς τῶν τοις, αἱ, μὲν οἱ ἀδρυφοῦντες ἀστροὶ ἐπὶ τοῖς ὧν τὴ θρανίου τοῖς κύριοις, μεγάλοι μόνον ἔσονται*” & *ὅς ἐν ἀξιώματι τοῖς ἀπὸ μέρους σφαιροφόροις ἢ ὁδὸς τοῖς ἡγεμονικῶς*. Ubi MS. codex in Bibliotheca Collegii Corporis Chriſti Oxoniæ habet *μεγαλυνώμενοι ἔσονται* & *ἀξιώματι τοῖς ἀπὸ μέρους σφαιροφόροις ἢ ὁδὸς τοῖς ἡγεμονικῶς, ἢ σφαιροδερματικῶς ἢ ἱεροτικῶς* & *ὅς ἐν τοῖς ἡγεμονικῶς*. “Si ceteris ita ſe habentibus, ſtipantes planetæ angulos non occupent, neque eis teſtimonium præbeant, magni “erunt & dignitate, cui Coronam geſtandi juſ eſt partiarium, ſeu vicarij, ſeu “caſtroꝝ præſecti, ſeu ſacerdotali, minime autem principali dignitate, “conſpicui. Ita locus ille reddendus, quem depravarunt nimium Latini interpretes Gogava, Camerarius, horumque ſequaces, dum “Natalium ſplendore conſpicuus aut in dignitatibus generis illuſtres pro *ἀξιώματι τοῖς ἀπὸ μέρους σφαιροφόροις* plerunque ignoranter ſubſtituunt. Alii habentes magnum poſſe ſuper aliquam villam. ſed veri ſenſus veſtigia maxime habentur in verſione illâ Egidij Tebaldini ex Hiſpanico ſermone in Latino-barbarum ante ſecula aliquot edita, ubi legimus, “Erit natus magni nominis tantum, & ejus “valetudo velut illius, qui uni parti dominabitur, apparebit. Hiſpanica autem verſio Alſonſi Caſtellæ Regis juſſu ex Arabica ſumta eſt, verſione quam nondum vidimus. ſed partiarium dignitatis juſ Arabem agnoviſſe ibi palam eſt, quod aut diſſimularunt aut ignorarunt interpretes ceteri omnes. Neque doctius ſane eorum, qui Commentarios ad locum conſcrinarunt, quiſpiam. De alia quam hac ipſa ſtephanephoꝝ dignitate minimo capendum eſt illud in Hephæſtionis Thebani atque aliorum aliquot Aſtologorum priſcorum excerptis. Quibus aſcendit (aiunt) tertius Libræ Decanus, eorum nonnulli *σφαιροφορίστου* (ita in Codice typis edito) & *ἀρεῖς πολέων*. Plane legendum *σφαιροφορίστου*.

Μηνὸς Ἀναωνίου. Ut facta pleraque ita etiam Temporum nomina, ſolennes rationes, atque alia compluria Athenis in Ioniam, in tertia Coloniarum è Græcia migratione (de qua conſulendus Pauſanias in Achaicorum initio) transfretarunt. Cuinam igitur tempeſtati menſis hic, Smyrnæis & Magnetiſibus, puto & Ionibus ceteris, communis reſponderit, è nioribus Atticis illuc traductis, cum Ionicis alias deſtituti ſumus, eruendum eſt. Menſem Atticorum laterculos habemus apud recentiores, varios. In iis Lenæonis nomen non habemus, extra quam ubi à Grammaticis aliquot, accuratiores temporum rationes negligentibus, infarcitur. Et raro ſatis apud veteres omnino habetur. Apud Heſiodum occurrit, Verſus notiffimus eſt, *Μῶνα δὲ Ἀναωνία καὶ ἥματα βύδρεα πάντα, τῶτον ἀλυσάσθαι*, &c. Boetius erat poeta, ideoque menſem Boetium ita dictum, ſunt qui non abſurde colligunt. Sed Boetis menſem ita aliquem vocatum negat eruditiffimus Heſychius. Ianuarius pro eodem Heſiodi interpretibus plerumque ſubſtituitur, & nunc Gamelioni Attico nunc Poſideoni tribuitur. Vide Ioannem Tzetzen ad Heſiodum, & Theodorum Gazam de menſibus Atticis, qui *Κέκον* eum, puto, appellat de hac re agens. Quin Etymologici auctori menſium principium dicitur Lenæon & Choiaco Ægyptiorum conſvenire. ſed Choiacus in fixo Ægyptiorum anno intervallum quod à 27. Novembris ad 26. Decembris interjicitur, occupat

το *Ιός*, sed παρ' Ἑλλήσι Ληναίων *εὐλαῖται* in ea legitur. At vero Pithœgia 11. de Anthesterionis peragi solita, teste Plutarcho *Symposiaca* 3. quæst. 7. Sed & Hesychius, opinor, Anthesterionem ipsum Lenæonem appellat, ubi de Liberalibus in *Διονύσια* agit. *Διονύσια*, ait, *ἰορτή Ἀθηνῶν ἢ Διονύσου ἡγούμενη*. Τὰ μὲν, καὶ ἀρχὴς μηνὸς Ποσειδώνου, τὰ δὲ κλαῖα μηνὸς Ἀνταΐου, τὰ δὲ ὅν ἄρχει Εὐαφροδίτης. Triplicia proculdubio Liberalia Atheniensium docere heic voluit vir scientissimus. At Ruralia & quæ Urbana dicta, seu tritericia, suis mensibus recte tributa videmus. Illud vero τὰ δὲ κλαῖα verba nihili sunt. Emendarunt alii legentes τὸ δὲ πάλαι Ληναίων. Sed ita duplicia tantum erunt ibi Liberalia, & ea quæ Majora, annua, & maxime solemnia, contra morem Hesychianum, prorsus omissa. Quin nec ita heic satis congrua tradiderat ipse iis quæ, verbo Ἀθηναίων, dixerat. Alii τὰ δὲ Ἀθηναίων ibi legunt. Sed in iis etiam sunt qui summa interim incogitantia Leniza & Liberalia Ruralia etiam ipsi confundunt. Sed lectio hæc est appositissima, quam etiam firmatam habeo perspicacissimo iudicio Amplissimi & amicissimi viri Danielis Heinsii. Ita castigandum illum Hesychii locum me amanter litteris suis docuit Sidus illud orbis literati splendidissimum. Atque æquum certe est, ut aut eam lectionem amplexemur, aut τὰ δὲ ἀρχαῖα (pro κλαῖα) Ἀθηναίων substituamus. Utroque modo Anthesteria seu Dionysia in Lymnis, Lenæone, id est, suo mense, rite collocabimus. Etenim Dionysia hæc τὰ ἀρχαῖότερα Thucydidi, ideoque ἀρχαῖα seu vetusta, propter excellentiam & vetustatem dicta sunt. Sic triplicia Dionysia suis figillatim mensibus pulchre ab Hesychio ordinata. Et non solum Mensis nomen, sed & nominis ratio ad Ionas nostros Athenis migravit. Iis enim Lenæa etiam, Liberalia illa Majora & vetusta, eodem Anthesterionis, 12. nempe die, quo Athenis, quotannis peragebantur. Locuples est huius rei testis Thucydides libro 2. Ab australi arctis parte compluris scribit delubra Athenis fuisse sita, Jovis, inquit, Olympii & Apollinis Pythii, & Telluris sive Cereris & τὸ ὅν λιμένας Διονύσου τὰ ἀρχαῖότερα Διονύσια τῇ δωδέκτῃ ποιῶνται ὅν μὲν Ἀντιστερῶνι, ὅς ἐστι τὸ οἶον Ἀθηναίων Ἴονες ἢ τὸν νομίζουσιν, & Bacchi in Limnis cui vetustiora Liberalia sunt 12. die mensis Anthesterionis, quemadmodum nunc quoque Iones juxta morem celebrant. Ibi Scholiastes ἀρχαῖότερα, inquit, ὅτι, διότι ἐπὶ τῶν ἄλλων. Vetustatis nimirum nomine, à ceteris Liberalibus hæc signanter distincta. Atque hæc ipsa sunt Liberalia quæ ἡμεῖς ἀρχαῖα παλαιὰ Διονύσια celebrari solita etiam in Smyrna nostra, diserte memorat Aristides tum in *Σκυρνακῇ πολιτικῇ* tum in *προσφωνητικῇ*. Ea scilicet quibus Triremis sacræ pompa fieri solebat, de qua & ipse Aristides & Philostratus in v. ta Polemonis Sophistæ, ubi etiam expresse Anthesterioni mensi apud Smyrναeos Liberalia illa tribuuntur. *πῶς ποιεῖται*, inquit Philostratus, *τὸ μὲν Ἀντιστερῶνι μετὰ τὴν τελευτὴν τοῦ ἀρχαίου, καὶ ὁ τὸ Διονύσου ἱερὸς οἶον καθιεργήσιν ἐν Ἰόνει*. "Pompa fertur mense Anthesterione, sublimis Triremis in forum, quam dirigit Liberi patris sacerdos ut gubernator. Attamen male illi qui τὰ Διονύσια simpliciter dicta semper Anthesteria seu ἀρχαῖότερα significare volunt. Dionysia simpliciter dicta Ruralia etiam nonnunquam denotant, & interdum Urbana, cum scilicet aut expresse à Lenæis discriminantur, aut aliter ex ipsa, de qua mentio fit, re satis dignoscuntur. Thrasyllus apud Laertium in vita Platonis, *Τραγοῖδι*, inquit, *πέντε δρᾶμασι ἡγωνίζοντο, Διονυσίοις, Ἀνταίοις, Παναθηναίοις, Χόροις* "quatuor dramatis (seu tetralogia) certabant, in Dionysiis, Lenæis, Panathenæis & Chytris. Dionysia capienda heic esse pro aliis à Lenæis manifestum est. Panathenæa mensem Hecatombæonem occupabant, quod liquet ex psephismate Timocratis in Demosthenis, adversus eum, oratione. Chytrorum Festum Lenæorum postride celebratum. Similis vocabulorum, ni fallor, ratio est apud Pollucem lib. 8. ubi Archontem Dionysia ordinare ait,

Regem vero Sacrorum Lenæis præesse. Sic Eupolis in Urbibus (Comœdiæ nomen est) tributa Athenas à lociis *ἡς τὰ διορύσια* portari ex sancito solita ait apud Aristophanis Scholiastem in Acharnenses. Sed Anthesteria seu Lenæa ab Eupolide intellecta fuisse, sentire nequeo. Nam sub agonem Lenæum tributa loci non afferebant, quod diserte docet Aristophanes, utcumque Scholiastes eum ibi de Ruralibus agere perperam censet. Et quod de Comici Babyloñis & Cleoue traditur, ad Ruralia referendum est, non ad aliud Dionysiorum genus. Nam ad Urbana, quæ trieterica erant, nequit, quoniam tributa annuatim persolvebantur, ut ex Æschinis oratione *πρὸς Περικλέα* scimus. Dionysia autem Galeno intellecta libro de Antidotis primo, ubi de iis qui *τῇ Διορύσει βακχίους τοὺς ἰατρὰς* διασώζουσιν *ταὶς ἐνθάδε πανομένῃ μὴ τῇ ἡμέρᾳ ὅτε δ' ἀργυροῦν δέροι*, agit, ipta Urbana, ni fallor, seu Trieterica erant. Mensem enim Elaphebolionem indicare videtur qui Ver clausit. De eisdem Dionysiis intelligendus forsitan locus ille Aristotelis Metaphysicorum 5. c. 24. ubi de variis modis dicendi, aliquid ex aliquo fieri verba faciens, unum affert de eo quod aliud sequitur, & proinde ex eo fieri, dicitur. *ἴστω*, inquit, *ὅτι ἰσημερίας ἰγνέτο ὁ πῶς, ὅπ μὲ ἰσημερίας ἰγνέτο. καὶ ἐκ Διορυσίων Θαργέλια, ὅπ μὲ τὸ Διορύσια*, ut ex Æquinoctio sit navigatio quia post æquinoctium fit, & ex Dionysiis Thargelia, quia post Dionysia. Certe Dionysia illa Elaphebolionis seu Trieterica proxime suis annis præcedebant, interjecto Mense Munichione, Thargelia. i. e. alia non interveniebant Dionysia. Quod si de annuis Dionysiis capiendus sit Aristoteles, tunc Anthesteria seu Lenæa innuit, quæ interjectis, præter complures dies, mensibus integris, tam Elaphebolione, quam Munichione in anni Attici ratione Thargelia antevehebant. Crassum errorem aliquot interpretum, qui Thargelia ibi mense Februario collocant, & de iis nescio quid ignavum effutunt, libenter prætermittimus. Sed vero doctissimis ævi nostri viris placere video, Lenæa sacra à Ruralibus, quæ Posideone celebrabantur, non fuisse diversa. Nituntur illi plerunque autoritate Scholiorum in Acharnenses, quibus fateor Lenæa & Ruralia eadem sunt. Scholiis illis, & Marco Mufuro, qui eorum pleraque congestit, plurimum debemus. sed assensum heic præbere ego omnino nullus queo. Illud Dicæopolis apud poetam in Acharnensibus.

Εἰ γὰρ ἢ πολέμῳ ἢ χερσὶν ἀπαλλαγῇς

Ἀξω τὰ χερσὶ ἀργῦν, εἰσὶν Διορύσια.

“ Ego bello malisque solutus rus me conferam & Liberalia agam Ruralia. De Lenæis male interpretatur Scholiastes, & fallit dum fallitur. Nec melius eadem ipsa intelligi vult, quæ in eadem Comœdia postea hisce verbis traduntur.

Ἀντοὶ γὰρ ἐσθλὸν ἔπινον Λωαίῳ τ' αἰνῶν

Κῦπῳ ξένῳ τάρταριν. Οὐπὶ γὰρ φέρεται

Ἡκύν, ὅπ ἐκ τῶν πολέων οἱ ξίμαρχοι.

“ Nos ipsimet sumus. Certamen hoc in Lenæo est. Neque adsunt peregrini. Non enim hac tempestate adferuntur tributa, neque ex urbibus adveniunt focii. Primo loco Posideonis sacra nemo non vidit. Sed de iis verba ibi fiunt à persona Acharnensi, quæ gravioribus soluta curis, rus se conferre destinat. Et tempus in quo loquitur ad inducias, de quibus ibi mentio, spectat. Sed *ὅπ Λωαίῳ αἰνῶν* in secundo loco, ipsissima Anthesteria sunt seu Liberalia quæ in Limnis agebantur, id est, Lenæa, quibus scilicet Comœdia illa, Acharnenses, docebatur Archonte Euthymene, quod legimus in ejusdem argumento

gumento. Lenæon enim, nempe *Λεναιών* in urbe erat, non rure, locus, in quo certamina celebrabant Athenienſes ante Theatrum extractum. Ibi etiam Bacchi Lenæi fanum; adeoque à Limnis locus hic non diverſus. Tantundem afferere videtur mihi omni exceptione major Heſychius in *Ε' π' Λεναιών*. *Α' γ' οὖν ἐστίν*, inquit, *ὅτι τῶν αἰώνων περιβολῶν ἔχον μέγαν, ὃ ἐν αὐτῇ Λεναιῶν Διουρῶν ἐστὶν ὡς ἐπὶ πλῆνυν αἱ ἀγῶνες Ἀθηναίων ἀπὸν τὸ Σίαρον ὄρεος ὁμομαθῆναι*. Maniſeſtiſſimus eſt ad ſecundum Ariſtophanis locum commentarius, quem recentiorum Scholiis præponderare nemo dubitet. Atque inde etiam Suiſas, Etymologiſci autor, & Favorinus intelligendi in *Ε' π' Λεναιών*. Etymologus item corrigendus. Adeo autem Ariſtophanis Scholiaſtem in hiſce aberrare nemo miretur, qui eundem etiam in Autumno Lenæa collocare adverterit. Etenim Liberaliorum triplicium nulli locus erat in autumno, neque ejuſce rei apud veteres alibi veſtigium occurrit. Alibi etiam in ſacrarum ratione nimium fallit idem Scholiaſtes. Sed ab eo heic ſtat quod apud Stephanum de Urbibus legitur, *Λεναιῶν, ἃ γὰρ Διουρῶν ἐν ἀγῶνι δῶν τῷ Ἀθηνῶν*, & citatur Apollodori Chironicon. At quæ ſupra attulimus ſatis perſuadent, verba illa *ἐν ἀγῶνι* futile eſſe ſive Hermolai Epitomatoris ſive recentioris alicujus, magis gloſſicæ, quam ſive Stephani, ſive Apollodori (quorum uterque intercidit) mentem aperuiſſe. Et aut veteris Græciæ ſacrorum ignorantia eſt, aut incogitantia eſt nimia Procli ad Heſiodum, ubi de Bæotorum Hermæo menſe locutus, eundem eum cum Attico Gamelione facit, *καὶ δὲ*, inquit, *τῇ Λεναιῶν περὶ Ἀθηνῶν*, “quo tempore Athenienſibus Lenæa celebrari ſolita. Quis inquam ſive Lenæa ſive Dionyſiorum alia ulla Gamelioni antea tribuit? Adeoque nil ſatis obſtat, quin demum Lenæa, Dionyſia in Limnis, & Antheſteria eadem ipſa ſacra fuiſſe concludamus, atque inde menſem Lenæonem vocitatum, ac ſi Dionyſion ſeu Bacchius dictus fuiſſet, quæ idem ſonant. Nam & Baccho menſis ipſe ante alios ſacer habebatur, uti notat Harpocration, & pro varia Emboliſmorum, proſthaphæreſium & Cyclorum ratione, à Januario per Februarium in Martium, in Menſibus Julianis, diverſimode vagabatur. Vide nunc, ſi placeat, viros ſummos Joſephum Scaligerum de Emendatione temporum lib. 1. capite de Menſibus Atticis & Canonum Iſagogicorum lib. 1. pag. 57. & Iſacium Caſaubonum tum ad Theophratti characterm *ἐπὶ ἀδελφῶν* tum de Satyrica poeſi lib. 1. cap. 5. Adde Phavorinum in Lexico & Petri Caſtellani *Εορταλόγιον*. Nemo eſt horum cui non heic adverſamur, ſed non ſine ratione, qua aliter edocti ſententiæ libentiſſime renuntiabimus. De Liberalibus item Atticis conſule Dionyſium Petavium ad Themiiſti Oracionem 12. Sed de Menſe haſtenus. De anno item videbimus. Annos quorum initia loca habuere circa Solſtitia æſtiva, cum ceteris pleriſque Græciæ civitatibus, noſtris hiſce in uſu fuiſſe, vix eſt cur dubitemus. Et quod ex Platone ſupra notavimus de Stephanephorum electione tantundem firmare videtur in Magnesia. Seleucidarum autem anni tam incerti ſunt apud Scriptores, ut vix de eorum cujuſpiam initiis & exceſſu exacte ſatis conſueſcant. Sed ſi Euſebio fides, Seleucus Callinicus & Ptolemæus Evergetes, hic Ægypto, ille Aſia, regnare ceperunt anno 2. Olympiadis CXXXIII. qui periodi Julianæ eſt MMMMCCCCLXVII. Si igitur in occasione Fœderis ſupra non erravimus, quarto vel quinto Seleuci anno, ſeu anno 1. vel 2. Olympiadis CXXXIV. id initium eſſe non abſurdum erit conjectare. Detur enim Seleucum circa initia anni 2. Olympiadis CXXXIII. id eſt, æſtate, regnum accepiſſe. Auſpicio regni è patricidio cepiſſe ſcribit Juſtinus; & tam Ptolemæum in ſororiam ultionem advoſaſſe, quam Seleucum poſtea adverſus civitates quæ defeceſſerant claſſim comparat narrat, perinde ac ſi res; pro inceptorum magnitudine, ſellinantius à neutrò geri poſuiſſent. Trinarum autem, quas memorat ille Expeditionum tempora, Ptolemæi ſcilicet in Seleucum, Seleuci primæ in Civitates, ſecundæ in Ptolemæum, ſuos (ſi quod veriſimillimum eſt, id ſentiamus) habuere an-

nos faltem singulos. Quod non modocorum gestarum ratio suadet, sed & usitatissimus ille tam in Oriente mos quam in Occidente, tum claudendi maris, tum aperiendi. Nam quin maritimæ fuerint illæ expeditiones, nullus dubito. Claudebatur autem mare ab Autumno ad tempus vernum. Verno aperiebatur. De Romanorum in hac re more, Vegetus, alii passim testes. De Græcorum, Heliodus, Theophrastus. De Orientalium autem ipsorumque Syriarum Regum, testimonium in sacris literis perhibetur 2 Samuelis cap. 11. 1. & 1 Paralipomenon cap. 11. 1. *Factum autem est vertente anno eo tempore quo solent Reges ad bella procedere Quod ad mare etiam classibus apertendum spectat. Neque aliam præter vernam tempestatem ibi denotari vult Rabbi Chimchi, quem merito sequitur etiam magnus Scaliger in prolegomenis ad Canones. In Ebræo tempus illud vocatur זמן המלחמה *tempus expeditionis seu professionis regum.* Hellenistis *ὁ καιρὸς τῆς ἐξοδίου πρὸς βασιλείας.* Vere igitur anni 2. Olympiadis CXXXIII. seu primi Seleuci, Pontificatus in fororis auxilium cum classe advolavit. Vere anni 3. Olympiadis ejusdem adversus rebelles civitates Seleucus classem comparat. Adeo enim accisæ erant res ejus bello Ptolemaico, ut citius classem illam comparasse non sit credibile. Eadem anni 4. tempestate, instantis post naufragium, quod misere passus est in expeditione adversus civitates, viribus, bellum in Ptolemæum impulserit redintegrat. Atque ita necesse est ut Fœdus Anthestersione seu Lenæone, sub Februario scilicet post hæc clades proximo, initum cadat in annum 1. Olympiadis CXXXIV. Qui ita erit Seleuci quartus. Quod si regnare cœpit ille sub finem anni 2. Olympiadis CXXXIII. simili ratiocinio, Olympiadis CXXXIV. Secundo, *seu periodi Julianæ* MMMMCCCLXXI. qui ante vulgarem Christi Epocham est annus CCXLIII. tribui possit. Et diserte, hoc forsan calculi genere ductus, Sethus Calvisius utriusque Regis res gestas ita distribuit, ut ultimam Seleuci cladem quæ Fœdus, uti nostra sententia est, proxime antecessit, quarto ejus anno collocet. Annus autem Olympiadis CXXXIV. primus seu quartus Seleuci, est Calippicæ periodi secundæ 11. adeoque secundus duodecimus. Si igitur periodus illa etiam Smyrnæis in usu fuerit, etiam Anthestersionis seu Lenæonis initium & finis, in Mensibus Julianis ad (quod satis est credibile) varias Chronologorum rationes, maxime Scaligerianas, & Petavianas, quorum laterculos consulas, facile reperiri possunt.*

Εἰρηνοὶ. Quaestores hi erant ad quos rerum repetundarum, interversae pecuniae publicae, atque aliorum quae in administratione publica committuntur, criminum iudicium spectabat. aliis Δογματεῖς, ἑυνοδοὶ, συνιστορεῖς, dicti. Ita Aristocles Politicorum tertio cap. 8.

Ὅστι ἀπὸ τῶν ἐλευθέρων τῆς Ἑλλάδος, De civitatis donatione Attica, quæ
Ionica, seu Smyrnenſis, forſan non ita diſpar erat, conſule I. Meurſium de
Fortuna Attica, capite 5.

Εν τῷ Μαρτύρῳ ἱερὸς προέστυον. Fanum Magnæ Matris seu Metroum in planitie urbis (nam pars etiam montana erat) memorat Strabo lib. 14. super ἱερὸν προέστυον, quæ etiam ἱμπερα dicta, seu ardentis victimas, & ἐν τῷ μυσίῳ seu animalium immolationum profecta, aris etiam aliisve sacris fide tactis sive infectis, solenne gentibus erat jurare, uti Christianis super sacrosancta Evangelia, Cruces, Reliquias sacras. Etiam Εμπύρια inde ὄρκ. & ἀρκ. Cuius est apud Hesychium. Et Alcjdamas ὁμο. Cui τὸν Ἀπόλλωνα τὸ δῶρον ἀφ' αὐτοῦ, juravit per Apollinem, tacta lauro, quod habetur ex Nicandro apud Antonium Liberalem in Metamorphosi prima. De variis jurandi ritibus, consulendi Brissonius in Formulæ, Gulielmus Barclaius ad tit. de Jurejurando ff. Thomas Dempsterus & Baptista Hansenius libris de Juramento, præter Petrum Fabrum in Commentario de Magistratibus Romanis, Daniëlem Heinsium ad primum Siliî Italici, & Fredericum Lindebrogium in Glossario, verbo Jurare Adde porro Philippum Mauffacum ad Harpocracionem pagina 243. ubi de juramento in Agrauli

Agrauli ædibus ab Ephebis præstari solito. Nobis heic, quæ ii adnotarunt, compilare religio est. De Judæorum vero ritu in Juramenti veteri & satis portentoso, vide quod ex Tabulis Præfectoriis legitur in Juris Græco Romani lib. 1. pagina 119. Et Turcârûm Imperator Achmetes Fœdus cum Henrico Magno Galliarum Rege anno MDCIV. idum firmat juramento "per Veritatem Magni Dei, omnipotentis, creatoris Cœli & Terræ, & per animas avorum suorum & proavorum. Christiani autem aut tangunt plerumq; sacra; aut manum ad pectus admovent, sustollunt, aut protendunt, sacris inspectis. Nec dissimilem fuisse gentibus morem, cum non tangebant, æquum est ut opinemur. Quæ vero ita five tactis five inspectis, & admota, sublata, aut protensa manu præstantur juramenta, Corporalia dicuntur seu Corporaliter præstita, ut in C. tit. Si adversus venditionem l. 1. & tit. Si minor se majorem dixerit lib. 3. Et Cuiacius ad Novellam 51. de Mulieribus scenicis, Corporaliter inquit, jurat, qui jnrat tactis sacrosanctis Evangelis vel manu sublata, quos Balsamon vocat *συντακτικὸν ὄρκιον*. Quin vide, si placet, Linduvodum nostrum ad Constitutionem *Presbyteri*, tit. de Jurejurando, verbo *inspectis*. Et *ὄρκιον συντακτικὸν διδόναι & συντακτικὸν ὁμνῶναι* est Sacramentum corporaliter præstare Jurisconsulti Græcis. Consule Basilicon eclogam 10. tit. 25. cad. 4. & Harmonopoli Procheiron lib. 1. tit. 12. Id ipsum vocabant *ἀντὶ τῆ ἀληθείας ἰπνομῶσαι* seu ipsa veritate aut revera jurare, quo nempe corporaliter jurare distinguerent ab eo quod est *συμβολαῖον* five *ἱσχυράς μετ' ὄρκου βεβαιῶσαι* pro quo sub Diocletiano Romæ dicebant "in instrumento per sacramenti religionem" adseverare, ut in lege Codicis penultimo citata legimus. Non enim liebat restititio in integrum, si minor in instrumento per Sacramenti religionem se majorem esse adseverasset, nisi palam ex ipso instrumento constitisset illum nihilominus minorem fuisse. Sin vero corporaliter & revera præstitisset de ætate majori juramentum, haud restituendus erat omnino. De restitutionis illa seu *ἀντοκαταστάσις* lege, in dictâ Basilicon Ecloga, Ταῦτα ὅτι ὀτγράφη τῶ συμβολαίῳ ὑποτὸ ὄρκου, ἢ μὲ συντακτικὸν ἢ τῆ ἀληθείας ὁμνῶσαι ὁ νεώτερος ἰαυτὸν ὅτι μείζονα, quod non aliud sonat quam quod jam diximus. Putarunt igitur Græci Jurisconsulti Sacramenti religionem instrumento insertam, nec corporaliter præstitam, non esse τῆ ἀληθείας ὄρκιον. Certe fidem interpositam sine corporali juramento, corporali æquiparari, video apud clarissimum Jurisconsultum Andream Gaillium quem vides lib. 1. Observationum prædicarum 101 & lib. 2. observat 59. Adnotare heic non ingratum, puto, erit, ritum illum Londinensem veterem, quo, in Judiciis publicis, super mortuorum tumulos, de eo jurare solenne erat quod ipsi testarentur mortui, si in vivis superessent. In Tabulis publicis ab Henrico Angliæ Rege III. Civibus Londinensibus confectis, anno ejusdem Regni 52, die Martii 26. legimus. "Concessimus eisdem civibus, quod de placitis ad Coronam pertinentibus, de his maxime quæ infra civitatem prædictam & ejus suburbium fieri contingent, se possint disrationare secundum antiquam consuetudinem civitatis prædictæ, eo tamen excepto, quod super tumulos Mortuorum de eo quod dicturi sunt viverent, non liceat præcise jurare, sed loco mortuorum qui ante obitum suum electi fuerint ad eos disrationandos qui de rebus ad Coronam spectantibus appellati fuerint, vel rectati alii liberi & legales eligantur, qui idem sine dilatione faciant quod per defunctos memoratos, si viverent, fieri oporteret.

Κληροτίμια. Exigit res ipsa ut Sortium Tabulas, quibus eorum, qui in tribus sortito cooptabantur, nomina perscripta erant, heic intelligamus. Nec tamen alibi hac notione vocabulum occurrere memini, Scriptoribus tam pro locis ubi Magistratus Sorte creati sunt, quam ubi ejusmodi Magistratus in theatro sedere soliti, usurpatur. Item pro Sortium urnis. Videsis Pollucem lib. 9. & 10. & Scholia ad Aristophanis Ecclesiazusas.

Συναλλαγμάτων ἢ ἐγκλημάτων, *Contractibus & actionibus* vertimus. Συναλλαγματα eodem heic sensu capio, quod apud Aristotelem, in Ethicorum 5. cap. 5. ubi in ἐκύσια & ἀκύσια distribuuntur & totum illud satis comprehendunt, unde actiones apud Jurisconsultos nascuntur, quæ sive ex contractu, aut quasi contractu, sive ex delicto aut quasi delicto competunt. Etiam tota justitia quæ forensis est ita Συναλλάγματα nititur. De Aristotelis loco consule inprimis Andronicum Rhodium in paraphrasi lib. 5. cap. 3.

Οἰκίαι ὅσων εἰν τοῖ δῆμον δεξερ. Singularum ædium capacitatis sit prout populo placuerit. Nam à lectorum sive discubitoriorum sive cubicularium numero heic tam ædium capacitas, puto (quæ scilicet aut ad contubernaliū numerum aut familiarum amplitudinem attinebat) quam alibi sæpius œcorum & conclaviorum, æstimabatur. Oecorum æstimationem hujusmodi videre est maxime in Callixeni & Mochionis descriptionibus navium Ptolomæi Philopatoris & Hieronis Regis Syracusani apud Athenæum lib. 5. Inde œcus ibi πικτάλιος, περικαιδεύαλιος, & εἰς καλὴν ἐπὶ δὲ χόρμῳ.

Τὴν Σιπυλλεῖαν. Ut Matet Deum Berecynthia, Idæa, Phrygia, dicta à locis cognominibus in quibus colebatur, ita Sipylene heic à Sipylo. Sipylus autem mons Phrygiæ passim memoratur; Plutarcho de fluminibus in Mæandro, Hefychio, Straboni, & in proverbio ὅλον τὴ Σίπυλον ματαιοῦσι. Atqui & urbs erat Sipylus Phrygiæ, quod notat Stephanus, nomenque gentile esse Σιπυλλεῖος & Σιπυλλεύς. Notat autem ex Hellenici libro primo Γερῖον, sen de Sacrificiis Junonis Argivæ. Æschylus item in Niobe apud Strabonem in extremo libri 12. habet. Σίπυλον ἰδὲ αὖτὰ χθόνα Σίπυλον Ἰδæα in solo. Urbis ea multis abhinc seculis, regnante Tantalo, terræmotu eversa est, uti & complures circumjacentes. At celeberrimam fuisse inde liquet, quod dum terræmotum hunc memorant Scriptores, Sipyli nomine potissimum designant. Ita Strabo lib. 1. Quin Aristoteles in 2. Meteorologicorum cap. 8. terræmotus meminit in quo τὸ ἐπὶ Σίπυλον ἀνὰ τὴν Σίπυλον εὐτεβatur. Σίπυλον ibi male habet Cominentarius Alexandri Aphrodisiensis. Sed pejus multo facit vir doctus qui φλεγραῖον πῖδιον *Phlegraeum campum* eo in loco Sipylum, Philosopho. appellatum in Thesauro Geographico scribit. Non minus campum à Sipylo quam regionem Ligusticam distinguit ibi Aristoteles.

Ἀπολλῶν τὴ ἐν Πάνδι. Nec de Apolline in Pandis alibi legi, nec de ullo loco qui Pandi aut Panda dictus præter Sogdianorum (qui sub alio Cælo locati) oppidum quod Panda vocatur apud Plinium lib. 6. cap. 16. & Solinum cap. 52. Fieri sane potuit ut etiam inde nomen in Ioniam deduceretur. Altaria enim ibi constructa sunt, non solum à vetustissimis illis, Hercule, Semiramide, Cyro, sed etiam ab Alexandro magno, velut trophæa metarum imperii eoulque promotorum; eaque, ut videtur, Apollini. Ita enim conjectura est ex altaribus quæ eidem Numini Iaxartem fluvium postea transvectus Demodamas Seleuci & Antiochi Dux Apollini straxit, ut terminorum scilicet imperii prolationis insignia. Sed ultra quid heic affirmare plane nugari est, si hoc non est.

Καὶ τοὶ ἄλλοι θεοὶ πάντες ἢ πόλεις. Post insigniorum numinum nomina, pes omnes ita generatim jurabant, idque ex ritu Pontificio passim servari solito. Exempla sunt apud Homerum & Virgilium, ad ejus Georgicorum initium, "Post speciale, adnotat Servius, invocationem transit, ad generalitatem, ne quod numen prætereat. More Pontificum, per quos ritu veteri in omnibus sacris post speciales Deos quos ad ipsum sacrum quod fiebat necesse erat invocari, generaliter omnia numina invocabantur. Vide, si placet, jus jurandum quo foedus iniere Carthaginienſes & Philippus Macedonum Rex apud Polybium lib. 7. & fragmentum Foederis in Creta effossi apud Janum Gruterum pag. 505.

Καὶ τὸ βασιλεὺς Σελεύκου τὸ χῶ. Mos invaluit in Oriente jurandi sæpius per

per Fortunam, Salutem, Vitam, Caput Principis. Neque inter hæc in Gentilitatis Theologia discrimen erat. Vetusissimum est exemplum in Geneleos cap. 42. Ubi Josepho פֶּרֶשׁ חִי vivit Pharaoh, seu per vitam Pharaonis, ad Ebraeorum &, qui cognatas habent linguas, morem adjurandi profertur. Nec aliter transulit Aquila quam per ζῆ φαραώ ut & hodie Galli vive Pharaoh. Atqui senioribus redditur, Νὴ τὴν ὑγίαν φαραώ per salutem Pharaonis, quod retinet Latina. Nam vivere etiam est valere, lætari, felicem esse. Vetusissimum autem Geneleos exemplar MS. in Bibliotheca Cottoniana habet ibi, Μα τὴν ὑγίαν φαραώ. Jurat etiam Urias Davidi Regi חִיךָ חִי נִפְשְׁךָ "per vitam tuam & per vitam animæ tuæ, seu per salutem tuam & salutem animæ tuæ, ut in Latina editione. Habetur 2 Samuelis cap. 11, comm. 12. Et de capite Regis testatur R. Abenezra in Decalogum. Ubi eum capite plectendum, etiam suo ævo, scribit fuisse, qui apud Ægyptios שָׁרָפָה נֶרְכָּךְ per caput Regis pejeraverat, nec tanto auro, quantum ipse pendebat, redimendum. Sed hæc omnia in τὴν τύχην, pro veterum ritu, recidunt. Et Juramentum ita præstitum ὅρκῳ βασιλέως dictum videtur, salutem in Armenia. Adi Strabonem lib. 12. Ubi de fano Pharnacis mensis. Mænavit moxex Oriente ad Romanos. Decreverat Senatus Julii Cæsaris τὴν τύχην ὁμῶναι quod scribit Dio lib. 44. Eo occiso, populus Antonii oratione de ejus dignitate habita (ut fit) irritatus, percussoribus furibunde quæsitum it, & Senatores inculcat quod passi essent eum virum interfici, pro quo, uti quotannis publice vota conciperentur, decrevissent, ἢ ἂν τὴν τὴν ὑγίαν τὴν τὴν τύχην ὁμῶναι & per ejus Salutem & Fortunam juraissent. Ex Decreto erat quod jurabant. Atque inde indiscriminatim per salutem jurabant & per Fortunam. Honor hic qui in juramenti tributis est Julio, mansit etiam Augusto; sed à Tiberio vetitus est, postea redidivus. Videsis Dionem lib. 57. de Tiberio. In Epistolarum Stationariorum Tyriorum, Puteolis ad Tyrios ceterasque Phœniciz civitates sub Antonino Philopho scriptæ, fronte legitur Δια τῆς Θεῆς καὶ τῆς Πύξης ἡμῶν αὐτοκρατορῶς τύχην, quod videre est apud Janum Gruterum, in Inscriptionum corpore, pagina 1105. Et Aristo medicus, qui Romani martyris linguam Asclepiadis jussu sub Galerio Imperatore excuebat, accusatus (cum elinguis martyr summum Dei veri Optimi Maximi potestatem verbis, ut scribunt, copiose proferret) quod mercede ductus collusisset, nec linguæ nervos omnes abscidisset,

Testor, inquit, salutem Principis, me simplici
Functum secantis arte, judex optime,
Servisse jussis absque fraude publicis.

Ita Prudentius Peri Stephanon hymno x. Inhumaniter autem aliquos plecebat Caius, quod nunquam per Genium suum dejerassent, teste Suetonio capite 37. Ita Genius seu δαίμων idem cum Fortuna æstimatus. Nam & εὐδαιμονία Virtus cum Fortuna conjuncta recte Ciceroni redditur. Consule, si placet, 5. 101. Danielem Heinsium ad Hesiodi opera & dies cap. 17. Quin Plutarchus in præceptis politicis, Οἱ μεγάλοι inquit δαίμονα καὶ τύχην τῆς κατὰ δαίμονα συνωνιγράφουσι, "Magni viri rebus præclare gestis Genium & Fortunam, ut "authores, secum inscribant. Et in exemplis quæ adducit utrumque confundit. Sed & tam Partis seu Sortis δαίμων seu Genii quæ aliarum complurium Sortium, quæ in usu erant veteribus Astrologis, unica Fortunæ fors (de qua supra) Ptolemæo & ceteris plerisque, si Arabas & eorum sequaces excipias, vices sustinet. Per Genium autem Principis jurandi mos diu post Tiberium renatus, duravit. Vide acta Martyrii S. Polycarpi apud Eusebium hist. Ecclesiast. lib. 4. cap. 15. Et Ulpianus L. 13. si duo D. tit. de jurejurando sect. 6.

“si quis juraverit in re pecuniaria per Genium Principis dare se non oporteres
 “& pejeravit, vel dari sibi oportere, vel intra certum tempus juraverit se so-
 “luturum, nec solvit, Imperator noster cum patre rescriptis fultibus cum
 “castigandum dimittere, & ita ei superdici *οὐκ ἔστιν ἡμῶν ὁ κύριος, ἢ. e. petulanter*
 ne jurato. Nam pejerantibus per Principis Fortunam poena erat quam fustulit
 suo tempore Tiberius, uti est apud Dionem; minuit etiam ita Alcander Seve-
 rus, ut, qui, calore animi, non consulto pejeraverat, is minime puniretur C.
 tit. de rebus creditis L. 2. “Periculum corporis vel majestatis crimen (ait
 “Imperator) secundum constituta Divorum parentum meorum, etsi per Prin-
 “cipis venerationem quodam calore fuerit pejeratum, inferri non placet. Ita
 id quod primo in Juramentis Fortuna, salus, Genius erat Principis, in Vene-
 rationem etiam interdum inmutabatur, uti postea in Majestatem (quod vi-
 dere est apud Vegetium de re militari lib. 2. cap. 5.) item & in ipsum Princi-
 pem, per quem non tam ut fidei testem, quam ut perfidiae vindicem dejerare in
 more positum erat etiam Christianis, qui nec “tam per creaturam jurabant
 “quam per auctorem creaturarum, nec in creatura aliud quam creatorem
 “ipsius venerabantur, quod ait Gratianus C. 22. q. 1. c. 16. Et quemadmo-
 dum in dignitate seu potestate principum exprimenda, Majestas, Serenitas,
 Perennitas, & quæ sunt ejusmodi in codice utroque alibique, ita forsân in
 votis de eorum felicitate (qualia ejusmodi juramenta sunt) Salus, Vita, For-
 tuna, Genius, ipsas principum personas revera denotabant. Exemplum forte
 deductum est ex sacris literis, ubi *per sanctitatem Dei*, atque id genus alia pro
 Deo ipso usurpari notant viri docti. Vide Amosium prophetam cap. 4. & 1.
 Drusii lib. 14. Observat. cap. 15. & *ὅτι ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ*, seu *Majestate Dei*
 apud Hellenistas ad eam rem & doctissime & ingeniosissime magnus Heinsius
 in Aristarcho Sacro Exercitatione 15. At vero salus Principis Christianis ita
 discriminabatur à Genio, seu Fortuna, ut per hosce jurare nefas, per illam fas
 fuerit olim æstimatum. De Fortuna, vide Acta quæ diximus martyrii S. Po-
 lycarpi. De Genio, Tertullianus Apologetici cap. 32. “sed & juramus, in-
 “quit, sicut non per Genios Cæsarium, ita per Salutem eorum quæ est aug-
 “stior omnibus Geniis. Nescitis Genios dæmones dici, & inde diminutiva vo-
 “ce dæmonia. Nos judicium Dei suspicimus in Imperatoribus qui gentibus
 “illos præfecit? Id in eis scimus esse quod Deus voluit, ideoque & salvum
 “volumus esse quod Deus voluit, & pro magno id juramento habemus. Cete-
 “rum dæmonas, id est Genios, adjurare consuevimus, ut illos de hominibus
 “exigamus, non dejerare ut illis honorem divinitatis conferamus. Et ubi Ar-
 cadius & Honorius Imperatores rescripserunt, eos qui 25. annis majores ad-
 versus pacta vel transactiones libero arbitrio confectas, & invocato Dei Opti-
 mi Maximi nomine firmatas veniendum putaverint, infamia inuri, & emo-
 limento quod ex pacto fuerint consecuti prorsus carere. Ejusdem etiam legis
 pœnæ subijciunt eos qui (rescripti verba sunt) “nomina nostra placitis infe-
 “rentes salutem principum confirmationem initarum juraverint esse pactio-
 “rum, quod legimus C. tit. de transactionibus l. 41. si quis, & C. Theodos. lib.
 2. tit. 9. Ubi vetus Scholium ejusmodi jurantes esse eos ait, qui “Dominorum
 “nomina conjurant, placitis inferentes, dissinita implere neglexerint. Sed
 “lege Cum jurant, placitis, &c. Ita emendo ex MS. codice Theodosiano quem
 breviario suo ante D. annos de Romanis Imperatoribus ex Haymone Floria-
 censi confecto intexit Guiliehmus Monachus Malmesburiensis. Ceterum pro
nomina nostra veteres Orientis Jurisconsulti *numina nostra* proculdubio exem-
 plaribus suis ibi legere. Verteabant enim *οἱ τοῦ ἱππεύου δαίμονες τοῦ κυρίου*
 “*ταῖς διὰ τοῦ Θεοῦ συνθήκαις* id est, qui numen nostrum pactis aut transactionibus in-
 “ferentes, &c. Vide Eclogam Basilicon lib. 11. tit. 2. cap. 49. Item Marcelli-
 “nus in causa Donatistarum, per admirabile mysterium Trinitatis, per incar-
 “nationis dominicæ sacramentum, & per salutem supra memoratorum princi-
 “pum (Honorii & Theodosii) secundum allegationes partium se judicaturum
 promit-

promittit, in Collationis Carthagine habitæ primæ cap. quinto. De jure jurando hujusmodi per Principem locutus est Athalaricus Rex, literis ad populum Romanum. "Ecce, inquit apud Cassiodorum Variarum 8. formula 3.) "Trajani vestri claris seculis reparatum exemplum. Jurat vobis per quem juratis. Nec potest ab illo quisquam falli quo invocato non licet impune mentiri. Et Constantinus Harmenopolus, qui ante quingentos ferme annos Thessalonica: judex floruit, in Prochiri lib. 1. tit. 7. Οὐκ εἰς ὁμοῦς καὶ διὰ τοῦτο. ἔχοντες ἡμεῖς ὁ ὅρκος ἔχει πνεῦμα τὸ θεῖον, εἰ καὶ τῷ θεῷ ἡγήσασθαι. Εἰ δὲ καὶ βασιλεὺς κατὰ πρᾶξις ἀποκρίσται ὁμοῦς τοῖς, συγχωρεῖται. Οἱ δὲ καὶ ἡμεῖς καὶ τῷ βασιλεὺς ὁμοῦς καὶ ἐπορεύσας ῥοπαλίζεσθαι. Οἱ ἐκ δικαστικῆς ψήφου ἢ ἐξ αἰτίας τοῦ ἀντιδικῶν ὅρκον ἐπὶ τῶν ἐκκλησιῶν ἡμῶν ἀρξάντων ἐπαπολύθη. ἀναγγελλόν. ἐπορεύσας δὲ καὶ ταῦτα ἐλεγχθεῖς, γλωσσῶν πειρώσας τὰ αὐτὰ καὶ ἐπὶ μαρτύρων. "Nemo qui per Deum jurat, periclitatur. Sufficit enim juramentum vindicem habere Deum, si per Deum præstetur. Quod si quis per Principem (per venerationem Principis, habet Joannis Merceri versio) animi calore motus juravit, veniam consequitur. Qui in re pecuniaria per Principem (per Genium Principis, substituit heic Mercerus) juraverit, & pejeraverit, fustigatur. Qui vero sive ex sententia judicis, sive adversario postulate, just-jurandum in ecclesia præstiterit sacrosanctis tactis evangeliiis, & perjurii postea convicto lingua excindatur. Idemque in testibus observetur. Verba usque ad ῥοπαλίζεσθαι excerpta sunt ex Basilicis. Videfis Theodorum Balsamonem ad Photii Nomocanonem tit. 13. cap. 18. Eclogas Basilicon. lib. 40. tit. 30. Cujacium observat. lib. 2. 19. Cetera Harmenopuli fere in Ecloga Leonis & Constantini Imperatorum habentur, tit. 28. & apud Michaellem Athaliatam in Synopseos titulo 18. Sed de discrimine Inramenti quod per Deum & quod tactis Evangeliiis præstatur, vide illud D. Chrysostomo tributum C. 22. q. 1. C. 2. & Sententiarum lib. 3. distinct. 39. cap. 5. & ibi Magistros. Sed hæc obiter. Ceterum non modo per Salutem principum, sed etiam per suam litigantes ex præscripto legis jurabant. Uti & vetustioribus ævis per Capita, Oculos, & hujusmodi, tum sui tum parentum ex more passim jurabant, non aliter ac Hiberni hodie per manus sive parentum sive Domini. Videfis Brislonium Formularum lib. 8. De litigantibus vero per Salutem suam jurantibus, consule sis Ulpianum ff. tit. de Jurejurando l. 3. sect. 4. l. 5. & 33. Quin legimus in Basilicon Eclogis, lib. 22. tit. 5. cap. 30. Οἱ καὶ ταῦτα συντηρεῖς ὁμοῦς δοκῶν καὶ ὁμοῦς καὶ τῷ θεῷ, quod translatum est à Græcis Jurisconsultis iisque Christianis ævi medii ex illis Ulpiani verbis loco jam ultimo citato. "Qui per salutem suam jurat, per Deum jurare videtur. Respectu enim divini nominis ita jurat. Et Synchro non infreqens est in epistolis, jurare καὶ ἡ ἱερὰν τοῦ κεφαλῆ καὶ ἡ τῶν παίδων τῶν συντηρεῖς, "per sacrum tuum caput & per liberorum meorum salutem. Vide epistolas ejus 49, 85, 103, alias. Nec aliud puto voluit quam per Salutem suam aut Caput jurare Cosmas sub Alexio Comneno Patriarcha Constantinopolitanus, cum per suum nomen jurabat nolle se Patriarchali sede secedere, nisi Irene Imperatrix suis manibus insigniretur. Anna Porphyrogenneta in Alexiados lib. 3. Τὴν ἰδίαν ἐπομοσάμεθα καλῶν φησὶ κατὰ αὐτὴν καὶ τὴν Κοσμά, εἰ μὴ ἂν καὶ ἡμῶν καὶ τῶν ἰδίων ἐπὶ τῶν αἰώνων ἀλλήλων, τὴν ἀρχιερατικὴν ἀπόνοιαν ἀποστήσῃ, quod idem sonat. Et per vitam suam jurat Avicenna Arabs lib. de Almahad cap. 3. Videfis item Balsamonem ad Canonem 84. Synodi in Trullo. Idem autor τὴν ἐξουσίαν seu Juramentum Episcoporum Ægypti quod fidejussionis vicem supplebat, in Synodi Chalcedonenfis Canone 30. ita interpretatur, ut eam esse dicat, τὸ εἰς τὸ κεφαλὴ καὶ τὸ βασιλεὺς ἢ εἰς τὸ οἰκίαν συντηρεῖς ὁμοῦς πρᾶξις, "per Imperatoris caput, vel salutem suam quempiam jurare. Sed Zonaras ibi, per Imperatoris caput, & Salutem ejus ipsiusque jurantis jurare, ἐξουσίαν esse notat. Obtinuit etiam mos per Filiorum Regis Vitam jurare. Sed in

Occidente, lege ante annos 800 lata, hujusmodi juramenta vetita sunt, atq; inde puto in iudiciis exoluerunt. In Occidente dico. Nam in Oriente diutius mansisse scinus ex Græcis Iuriconsultis. Lex est, "Ut nullus præsumat per vitam Regis & filiorum ejus jurare. Habetur in Capitulis Karoli & Ludovici lib. 51. tit. 42. & Legum Longobardorum lib. 3. tit. 24.

Εφορκισμὸς ἢ ἐρκύλας ἢ ὠρκὸς ἢ ἡρκία τὸ ἐξ ἑμῶ. Imprecationes ejusmodi, diræ, seu αἰεσί, satis sunt frequentes apud veteres. Et Cicero de legibus lib. 2. "Perjuris pœna divina exitium, humana dedecus. Unde & Diagoras ille ἀδικησάντις ἑσπέρως ἐπορκήσαντες, ἢ μηδὲν ἐνεκα τῷ πατρὶος, μεθαρμόσαντο εἰς τὸ λίσσασθαι μὴ εἶναι θεοίς, quæ verba sunt Sexti Empirici, adversus Mathematicos lib. 8. Jurisjurandi autem formulam cum adjecta imprecatione & vetustissimam & horrendam subjungo ex Vettii Valentis Antiocheni pondum typis vulgati Scriptoris, Floridiorum seu Anthologiorum lib. 4. Ubi fratrem & ceteros omnes qui libro suo apotelefmatico initiandi erant, ita adjurat; Ορκίζω σε, ἀδελφεῖ μου, ημῶντα ἢ τὸς μετὰ τῶν μὲν ταῦτῃ τῇ Σωτηρίᾳ, ἡσαν μὲν ἀπερκετοὺν κῦρος, ἢ ὁ δουλοπρεπὴς ὅς θ' ἢ ἢ, ἢ τὸν εἰ. πλανήταις ἀγέρας, δι' ὧν ὁ πᾶς βίβει. ἡνιοχῶται, αὐτοὺς τὴν πύλιν Ῥόνοιαν ἢ Ἰερραγόκλιν, ἐν δακρυφοῖς παύτα σωτηρίας, ἢ μὴ μεταδιδῶναι τοῖς ἀπαυδῶνται, εἰ μὴ τοῖς αἰσίοις ἢ δακρυφοῖς Ἀσφυλάσσειν ἢ ἀμεδέσθαι δικαίως ὡς τῇ τῷ οὐαλίῳ τῇ εἰρηγῆ μὲν ἀέμεντος ἢ ἀγαθῶ φημι ἀντίμεναι ἢ καλῶτα δπηγόντας τὸ ἀφύονος ἢ τὸ εἰ ἀληθείας μέρους, ὡς κατ' ἡδὲν αἰδρῶν δπηλυμῶν αὐτοῖς ἐφώτῃ. μὴ ἢ παρίτας τὸ ἑμὸν ὄνομα ἱπρὺς ἐπισηρῶν παύτης Σωτηρίας, μὴ ἢ λαβῆσαι πνῆσθ' ἢ περὶ γεραμμένων ἢ μελλόντων λίγῶτα ἑρὸς τὸ ἀδικῆσαι τὸς δπηγόντας, ἢ μὴ ἴδωεν ἱπνῆσθαι. Καὶ ταῦτα μὲν Ἀσφυλάσσειν οἱ εφορκημένοι θεοὶ πάντες ἐμμένει ἴσονται ἢ βίβει, ὡς παύταις, ἢ καταδύμεθαι λοχισμῶν Σωτηρίας. Επορκῆσαι ἢ τῷ ὀνόματι μὴ τε γῇ βατή, μὴ τε δαίμονι πλανῇ. μὴ πὶ τίςιν σπορῶν, πύλλοις πὶ νῦν ἢ περὶ δόμῳ, ἢ ἀσφῶν, ἀρχόμενα βίον ἢ ἀπεπτόκων ἀγαθῶν ἰπῶν. Εὰν ἢ τις ἢ μὴ δαίμων ἐξ ἡκεῖν τοῦ ἢ χαλῶν ἀμοιβῇ, κακῶ ἢ ὅμοιον μεταλάβοιεν. Videbis Julium Firmicum Mathecos, lib. 7. in initio. Præter diras ejusmodi gentibus usitatas (quæ obvix sunt apud rituum veterum confarcinatores) Vide eas quæ Judæorum Constantinopolitanorum juramentis adjectæ erant ex tabulis præfectoris, in Juris Græco-Romani lib. 1. pag. 119. De iis etiam quæ Christianis olim in usu, consulas Novellam 8. Adde Durandi speculum tit. de Juramento calumniæ, sect. 3. Diræ autem illæ horrendæ 11. Novella 8. etiam ante Justiniani ævum vetustæ erant & solennes, ut in tremendo, scilicet, die Judicii perjurum haberet portionem Judæ, lepram Gezei, & tremorem Caini. De hisce enim ipsissimis loquitur Procopius in Arcana historia, αἰεσί πὶ πάσαις, inquit, ἐπέαλας, ὅσαι ἑρὸς ἢ πάλαισάντων ὠνομαζόμεναι εἶναι, quod Diris omnibus more majorum devotis non male vertit Nicolaus Alemannus. Diras scilicet congestis eas omnes quæ veteribus solennes habitæ. Juramenta autem per corpora celestia solenniter præstita, uti apud Vettium nostrum per Cæli Systema, Zodiacum, Lunam, & quinque Planetas ceteros (adjectis item Providentia & Fato) satis raro occurrunt in scriptis veterum. Certe in Mahumedis Alcorano aliquoties ejusmodi habemus formulas. Azoara 95. (ut Latine editionis numeri ducunt) seu Alburochu, legimus البرج والسماء ذات البرج quod per cælum significum veritæ Retinensis. Ubi Paraphrastes Arabs, qui Mahumedicis explicationibus in ipso contextu interfertis, verba Alcorani, lineis miniatis notata, interpretatur, habet النجوم في الغرقان Sydera 12 antiquitus delineata in Alphurcan seu Alcorano. Alia id genus occurrunt in Azoaris 96 & 63. Ubi per Stellam Vespertinam juramentum concipitur. Et in Azoara 89 والنجم, seu Per Auroram, أبى (inquit Paraphrastes ille) فجر كل يوم id est, per auroram diei ejuslibet. Azoara item 66, quæ 56 est in Arabico, legimus. Per loca occasus stellarum quod magnum sapientibus est Sacramentum, hic Alehoran optimus à Rege mundi compositus est. Id tamen (quod observavit nobis V. C. & doctissi-

mus Gulielmus Bedwellus) Arabicis minime convenit. Nec magis conveniunt quam plurima alia quæ in Latina illa versione veteri obtruduntur. In Arabicis autem legitur *فان اقسام بمواقع التجمع وادع لقسم لو تعلمون عظيم* id est, *Ne jura per occasus stellarum.* Nam illud juramentum, si noverris, magnum est. Sed vetustissimum penes me exemplar Latinum non aliter eo locose habet quam codex editus. Binis autem, quibus utor, exemplaribus Arabicis, ea quæ transcripsimus verba locum illum occupant. Alias in Alcorano jurandi formulas satis portentosas vide Azoara 85. 87. 95. 96. 99. & 100. Adde Alcorani Epitomes veteris orationem quartam. Et de Perjurorum poena vide Azoaram 68. Sed juramentis, quæ indicavimus, ipsum Deum Optimum Max. plerumque usum esse impie innuit impostor ille qui Alcoranum confarcinavit.

Μαγνησία τῆ ἀπὸς τῆς Μακεδονίας. Duplex Magnesia. Ad Mæandrum fluvium urbs altera erat, ad Sypilum montem altera. Neutriusque infrequens mentio apud autores utriusque linguæ. Mæonia: urbs utraque. Hæc autem illa multo Septentrionalior.

Εἰ τῆς ἑ Ἀπριμίδος Ἀδελφούρις ἱεpp. Ita populus alter in alterius Numinum fanis Fœdus ex pacto collocabant. Ideo autem hiatum Leucophryenes nomine supplevimus, quod tum elementorum numerus haud impar fuerit, tum quia Diana Leucophryne seu Leucophryene dicta impense Magnesiæ culta est, Strabone teste. "In ea quæ hodie extat urbe (inquit lib. 14. de Magnesiæ locus) fanum est Dianæ Leucophryenæ, quod magnitudine quidem Templici & donariorum multitudine Ephesio cedit: concinnitate autem & architectura delubri structura longe illud superat. Magnitudine etiam omnia Asiatica superat duobus exceptis, Ephesio & quod Didymis est. De fano hujus Deæ, quod nempe pseudodipteron erat, volumen conscripsit Hermogenes. Vitruvius in procemio libri 7. "Edidit volumen Hermogenes de æde Dianæ Ionia, quæ est Magnesiæ Pseudodipteros. Et Magnesiæ Dianæ nomine culta est, non dissimili fano, Alabandi, quæ Carizæ urbs erat, quod testatur idem lib. 3. Dianæ Leucophrynes meminere Tacitus, Clemens Alexandrinus, Arnobius. Videtis Lipsium ad Taciti Annalium lib. 3. Commentarii 121. Sed non minus Leucophryene, ut in vetustis aliquot Strabonis exemplaribus, quam Leucophryne dicenda est. Apud Magnesios magis Leucophryene. Nam in Numismate Marciz Otacillæ Severæ Aug. Philippi Augusti uxoris nomine insignito legitur (si Occoni fides) ΜΑΓΝΗΤΩΝ ΛΕΥΚΟΡΥΗΝΗ. A Leucophrynes nescio ejus funere nomen petitur ab Arnobio & Clemente. Fanum ejus etiam Asylum erat, teste, loco quem diximus, Tacito. Leucophryenem notari Dianam figurâ Dianæ nudæ arcitenentis in æreo Elagabali numismate cui inscribitur ΕΠΙ...ΜΑΓΝΗΤΩΝ vix est cur dubitemus. Idem dicendum de Maximini illo ejus pars altera Julium Verum F. exhibet, altera vero ΜΑΓΝΗΤΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ.

ΔΙΟΝΥΣΟΥ. Disrupto heic Marinore, elementorum ductus ferme disparuerit. Sed ex apicibus reliquis non est difficile hanc lectionem elicere.

Συρραγυρίδας. Vetustissimus est Sigillorum in Oriente usus, tamen ante Iliaca tempora non annalis, id est, sigillis, sed nodi notæ Epistolas, alia elaudi solita vult Plinius. Vide eum lib. 33. cap. 1. sed consule Genesios cap. 38. commate 18. Exodi cap. 28. 11. & 36. 1 Reg. cap. 21. 8. Danielis 6. commate 17. Jeremiæ cap. 32. 17. Esther cap. 3. 12. Tobit cap. 7. commate 14. præter historiâ Belii & Draconis. Adde Josephum Scaligerum in Elencho trihæresii Nicolaii Serratii cap. 11. Ante Sigillorum inventionem aiunt Græci nonnulli, eorum vice in usu fuisse virgulas seu asserculos à cimicibus variatim irrofos. Ifacius Tzetzes, ad illud Lycophronis.

Τὰ δ' ἄλλα ἀρτιπύκνῳ & ἄλῳ & διμῳ
Σφραγίδι δοκῶσι.

*Reliqua vero vermiculis exesum, intactum ædium Sigillum observabit, aut,
Intacta vermiculata claxendix domos servabis alias---*

Ut vertit Josephus Scaliger: πρὶν δ', inquit ibi Tzetzes, ἵερα δῶμα πᾶσι σφραγίδα, οἱ παλαιοὶ σφραγίδας ἐύλοιοι ἀπὸ θραπῶν βεβρωμένοι, ἀφ' οὗ ἐκτὸς πολυκίρπτα εἶναι, "priusquam sigilla recepta sunt, veteres sigillabant lignis cimicibus" irrolis, eo quod plurima eis inerant puncta. Quasi vero seculum ejusmodi unquam fuisset in quo Cimices tantum sive foranfina sive lineas qualitercunque ductas ligno incidebant, homines vero adeo stupidi ut incidere non possent. Atqui etiam ejusmodi virgulas seu asserculos Sigillorum officium sapientius præstitisse forsitan non est dubitandum. Etiam nunc forte interdum præstant. Ideone vero alia sigilla nondum inventa? Et intelligendus sane Lycophron potius ac si vetustatem duntaxat (cujus caries comes est) in sigillo notasset. Videtis autem Ammonium & Hefychium in *Θεσιπύκνῳ*, & Suidam in *Θρησιπύκνῳ*. Herculeum ejusmodi Sigillo Cimicibus exesō primo usum esse ait Philostephanus apud Hefychium. Ceterum ars etiam sculptoria cum sigillorum confectioe speciatim occurrit in sacris literis, idque seculis plurimis ante quidpiam memoriam, de Græcorum moribus, traditum Exodi cap. 28. commate 11. *οὐκ ἔστιν ἔργον* quod *calatura gemmarum* antiquitus vertitur, Senioribus septuaginta est γλῶσσαν σφραγίδος *calatura Sigilli*. Et Mensterus ibi, quem recentiores plerunque recte sequuntur, "Opere gemmarum" & qui Sigilli calaturas facit sculpe duos lapides, &c. Consulas etiam Exodi cap. 39. Neque infrequens est vocabuli *οὐκ ἔστιν*, pro eo quod est *sigillare*, metaphorā in veteri Instrumento, unde & sigillorum in Syria usus frequentia satis manifesta est. Sed Plinius annulos Sigillaritios (ut Vopiscus verbo utar) in defuetudinem maxime in Oriente postmodum abiisse scribit. Libro 33. cap. 1. "Nullos, ait, omnino annulos major pars gentium hominumque etiam qui sub imperio nostro degunt hodie habent. Non signat Oriens" aut Ægyptus etiam nunc literis contenta solis. Sed de veterum Persarum Sigillis, vide excerpta de Legationibus ex Menandro pag. 296. Editionis Latinæ, 1609.

Καὶ τῇ ἀπάρχῃ τῇ κρινῇ. Commune igitur Magnetum suum habebat sigillum; ita etiam Smyræorum Civitas; uti & ævis ceterioribus passim Corpora & Collegia. Sed de sigillo Communis alicujus populi alio in loco qui non fuerit plurimis seculis Marmore recentior, legisse me non memini. Etiam & sigillum hoc *ἀκτύλῳ*, dictum à pari, uti par est existimare, forma cum iis qui personarum singularum digitis gestabantur. Ideoque etiam curiosulus nonnullis ævi nostri, qui omnia purioris ævi sermone pronuntiare studiosius quam par est, cupiant, Annuli Sigilla sunt principum, tametsi revera non sint annuli sed crassiores laminæ nihil omnino annuli præ se ferentes.

Παλαμναγνησίαν. Quod Palæmagnesia, seu *vetus Magnesia* dicitur non aliud puto fuit quam sive Castellum, sive Urbecula in ea Planities, qui Thorax mons imminet, parte sita, unde Magnesia Civitas quæ tunc floruit & Fœdus percussit in alium ejusdem Planities locum translata est. Strabo de Mariis Dindymenes fano in veteri Magnesia & Thorace monte verba faciens lib. 12. οὐδ' ἐν ὅσῳ, inquit, τὸ ἱερὸν ἔστι τὸ πᾶν ἐν ἄλλοις μετακίονταί τ' ὅσον. Ita Scepsis & Palæscepsis urbes erant vicinæ in Phrygia & Mysia, ita Byblos & Palæbyblos in Phœnicia. Et sunt id genus aliae, Palæmagnesia igitur aut sui plane juris erat, aut ita saltem Magnetum, qui Fœdus cum Smyrænais per-

percuſſerant, imperium detreſtabant, ut, iſto Fœdere, Seleuci majeſtati hauſſatis proſpexiſſent Smyrnæi, niſi ſingulari legatione etiã hoſce ad illius amicitiam ſeorſum invitãſſent.

Δεκάτην. Prædia illa ſeu fundi bini, καλῶς dicti, Palæmagneſiæ incolis à Seleuci deceſſoribus assignati (de quibus nemo fruſtra expectet ut plura cognoscere videamur) Decima immunes erant, id eſt, annuo cenſu qui ſive jure tunc uſitato, ſive pacto convento, præſtari ſolebat, ubi privilegium aberat. Ita agri assignati, Romanis olim omni munere & collationis onere vacui erant L. 3. C. de fundis Limitotrophis. Duplex autem plerumque erat veteribus Græcis Decimatum, quæ, uti proventus publicus, pendebatur, genus. Portoria ſeu navium aut rerum importarum & exportarum veſtigalia, alterum erat. Ea quæ colonorum agri ſive Scripturarum, ſive Satiſtæni in oratione contra Leptinem quæ & ἑλκιάτης nominatur. Archæbius & Heraclides, inquit, Byzantium Thraſybulo tradentes, κατένευον ἡμῖν ἐπὶ τῷ Ἑλλεσπόντῳ ὡς ἡ Δεκάτην αὐτοῖς ἔδει, “Dominos vos (Athenienſes) fecere Helleſponti, adeo-ut decimis inde frueremini. Ubi Ulpianus adnotat ἡ Δεκάτην ἐκ τῆς ἑρπύωνος τῆς ἑμπερίωνος τῆς Ἑλλεσπόντου ἑλάμβανον. “Decimam negotiatorum mercium in Helleſponto accipiebant. Et Publicanis qui Decimam hanc colligebat Δεκατὸν τῆς, & δεκατὸν γῆς, dictus, uti & Arabibus عشار eadem notione quod alicubi item legiſſe me memini, & عشار pro ipſo veſtigali. Vide Harpocracionem & Suidam. Adde ſis Joannis Meurſii Atticarum lectionum lib. 3. cap. 2. Neque hæc decima raro occurrit. Alium genus quod huc ſpectat meminit Ariſtoteles Oeconomiconum 2. In Oeconomia Satrapica, docet ille, proventuum augendorum ratio eſt præſtantiſſima ex agrorum fruſtibus. Proventum inde natum (penſionem ſcilicet à colono pro agro Sativo præſtitam) οἱ μὲν, inquit, ἐκφόριον, οἱ δὲ δεκάτην περὶ τὸν πόλιν. “alii tributum, alii Decimam appellant. Aliam rationem ex re pecuniaria affert ſive ex agris ſcripturariis aut ἀπὸ τῆς βοσκῆς quæ ejus verba ſunt. Etiam & hunc proventum ἐκκαρτίαν & δεκάτην dictum ait. Vide porro 1 Samuelis cap. 8. comm. 15. Ejusmodi Decima etiamnum paſſim in Oriente à Turcarum Imperatore exigitur. Neque de alia olim intellexi illud in Alcorani Retinenſis Azoara 17. “De Decimis & beneficiis ſume & “inde ſecundum morem conſuetū operare. Sed Arabs habet العفو وامر بالعرف “quod tibi indultum eſt & ea quæ dari conſueſcunt. Paraphraſtes, quem diximus, Arabs habet, السبر من اهلات الناس ولا تحبس عنا, “quod à benevolentia hominum obvenerit, aut eorum beneficio, neq; ab eis quid extorque. In Arabico eſt Azoara 7. Verum & alibi Robertus ille Retinenſis, locis non diſſimilibus, Decimas ſubſtituit pro ejusmodi vocabulis. Et in Azoara 68, quæ in Arabico eſt 58. “Oratores & Decimatōres, inquit, Eſtote ſequendo Deum omnium operum cognitorem atque Prophetam, ubi Arabs habet, فاقبموا الصلوة واتوا الزكاة واطيعوا الله ورسوله id eſt, Preces celebrate & eiecemofynas date obediētes Deo & Prophetæ ejus. Sed hæc obiter. Ex agris item Satis Romanis, pendi ſolebat locatoribus Decima, quod ex Appiani Civilium primo cognoviſimus. Nec diſſimilis eſt Decimarum proventus qui tum ex annuis agrorum fruſtibus, tum ex foſſilibus, Gallis, Hiſpaniis, alibi in Europa, etiam alicubi in Anglia, penditur. Vide ſis Choppinum lib. 1. de Domanio Franciæ, tit. 1.

Ἡ γῆ ἐκ τῆς λῶ ἑξῆς οἱ πρότερον ὄντες ἐν Μαγνησίᾳ. Ager, puto, veteri Magnesiæ adiacebat quæſſem poſſidebant ii qui Magnesiæ olim fuerant incolæ, id eſt, qui ſedibus mutatis in Smyrnæum agrum tranſmigrarant. Hunc ſi Smyrnæorum Civitatis poſſeſſionibus accederet, Decretum hoc veteris Magnesiæ incolis ſeu Palæmagnetibus assignat nomine καλῶν ſeu prædii ſine onere poſſidendi.

Κλῆρον ἱπποκλόν. Prædium equestre heic non diversi fuisse generis autumò à fundis illis olim in Imperio Romano ad subministrandos rei militaris sumtus, assignari solitis. Eorum duæ species. Nam aut tam tironibus quam veteranis in perpetuum sive beneficium & Stipendium, sive præmium donabantur, aut, ad annonæ militaris duntaxat pensitationes, Colonis locabantur, idque plerunque fiebat in limitibus Imperii, unde agri limitanei dicti & fundi limitotrophici. De his videtis L. 15. Item si secl. 2. ff. de rei vindicatione & C. tit. de fundis limitotrophis. In Specie prima, planissima sunt Feudorum vestigia. Et, de vetustissima Feudorum natura, Consule quæ occurrunt de Ducibus limitaneis apud Lampridium in Alexandro Severo, & de Cimbris apud Lucium Florum lib. 3. cap. 3. Nec discrepabant τὰ κτήματα στρατιωτικὰ seu prædia militariaquæ in Imperii Orientalis legibus habentur: Constantini Porphyrogenetæ de iis Novella extat tum apud Leunclavium in Jure Græco Romano tum apud Cujacum in Feudis. Sed emendatior apud Carolum Labbæum in Constitutionibus Imperatorum Græcolatini, & Joannem Mcursum. Sed vero κλῆρος hic noster Equites tantum alebat ad hostes ab Imperii Magnetici seu potius, postquam isto inæquali Fœdere servitutem induerant, Smyrnæi finibus arcendos; adeoque κλῆροι ἱπποκλόν (si de prima Romanorum specie intelligas) ipsissima fere sunt Feuda quæ phrasi forensi Feuda militaria seu *fees de Chevalier* Anglis nuncupantur. Δυσπρὸν autem, quod *sine onere* vertimus, Decimas aut alias annonæ pensitationes, non Militiæ onus heic excludit.

II.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ
 ΚΑΘΑ ΕΨΗΦΙΣΑΤΟ Η ΚΡΑΤΙΣΤΗ ΒΟΥΛΗ
 ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΤΗΣ ΑΣΙΑΣ
 ΚΑΛΑΕΙ ΚΑΙ ΜΕΓΕΘΕΙ ΚΑΙ
 ΛΑΜΠΡΟΤΑΓΗΣ ΚΑΙ ΜΗΤΡΟ
 ΠΟΛΕΩΣ ΤΗΣ ΑΣΙΑΣ ΚΑΙ
 ΤΡΕΣ ΝΕΩΚΟΡΟΥ ΤΩΝ
 ΣΕΒΑΣΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΑ ΔΟ-
 ΓΜΑΤΑ ΤΗΣ ΙΕΡΟΤΑΤΗΣ
 ΣΥΝΚΛΗΤΟΥ ΚΑΙ ΚΟΣΜΟΥ
 ΤΗΣ ΙΟΝΙΑΣ ΣΜΥΡΝΑΙ
 ΩΝ ΠΟΛΕΩΣ
 ΑΥΡ ΦΑΥΣΤΑΝ ΑΥΧΙΕΡΕΙΑΝ
 ΠΟΜΠΩΝΙΑ ΚΛΑΥΔΙΑ
 ΦΑΥΣΤΑ ΛΟΥΠΕΡΚΙΑΝΗ
 Η ΚΡΑΤΙΣΤΗ ΤΗΝ ΧΡΗ
 ΣΤΗΝ ΤΗΘΗΝ
 ΕΥΤΥΧΕΙΤΕ.

Ἀγαθὴ Τύχη.
 καθ' ἡ ψήφισατο ἡ κρατίστη Βουλὴ
 τῆς πρώτης τῆς Ἀσίας
 κάλλει καὶ μεγέθει, καὶ
 λαμπροτάτης, καὶ μητρο-
 πόλεως τῆς Ἀσίας, καὶ
 τοῖς Νεωκόροις τῶν
 Σεβαστῶν κατὰ τὰ δόγ-
 ματα τῆς ἱερωτάτης
 Συγκλήτου, καὶ κόσμου
 τῆς Ἰωνίας Σμυρναί-
 ων πόλεως.

Αὐρ. Φάυστου Αὐχιερείαν
 Πομπώνια Κλαύδια
 Φαύστα Λυπερκιάνη
 ἡ κρατίστη τὴν Χρη-
 στήν τήθην.
 Εὐτυχεῖτε.

Bonæ Fortunæ
 Ut decrevit præstantif. concilium
 Primæ per Asiam
 Pulchritudine & magnitudine, &
 Splendidissimæ, & Metro-
 polis Asiæ, &
 ter Ædituæ
 Augustalium secundum de-
 cretum sanctissimi
 Senatus, & Ornamenti
 Ioniz Smyrneo-
 rum Civitatis.

Aureliæ Faustæ Summæ Sacerdoti
 Pomponia Claudia
 Fausta Luperciana
 præstantissima optimæ
 Amitæ suæ,
 Valete.

Romani majorum suorum imagines, per quarum numerum nobilitatem suam æstimarunt, magnâ ostentatione publicabant.

Aureliam Faustam summam Dianæ Sacerdotem fuisse, quamvis hoc non indicat Marmor (in eo enim solam legimus vocem Ἀρχιερίνα), ideo supponimus, quia solis Deabus administrabantur Sacerdotes temine; in Ionia autem, inter cujus limites erat urbs Smyrna, maxime & fere sola dearum colebatur Diana, cujus Templum insignissimum totiusque Ioniæ & Asiæ commune Ephesi erat, secundum plerique ab Amazonibus, cum Asiæ imperium tenuissent, secundum Pausaniam vero à Cresio indigena & Epheso filio Caystri, qui fluvio Caystro nomen dedit, multo antiquius conditum: Quantâ superstitione hic Diana, & διοτις ἀγάλμα illius (quod in Templo Ephesino ab Amazonibus positum tradit Pausanias) à Smyrnezis ceterisque Ioniæ & Asiæ incolis colebatur, legimus in Actis Apostolorum. Ad eam promovendam multum conduxisse videtur Templi magnificentia, illud enim ab Herostrato quodam ex pessimâ ambitione, ut eo facinore celebris apud posteros evaderet, circa tempus, quo Alexander nascebatur, incensum, Ephesii ceterique Asiatici tam magnifice & splendide iterum extruxerunt, ut merito deinde omnium apud Græcos Temporum maximum & præstantissimum iudicatum inter insignissima totius orbis opera, & septem illius miracula numerabatur; Quæ in hoc Templo Deæ sacris & mysteriis præerant, feminas fuisse constat inde, quod eas Massilienses & Mantinieneses, qui Dianam iisdem sacris iisdemque omnino ritibus, quibus Ephesii, colebant, pro antistibus habuerunt; Illæ autem Ephesi in tres Classes, eodem modo quo Virgines vestales Romæ, dividebantur, quæ in prima erant Μελισσαι, quæ in secunda Ἰεραῖ, quæ in tertia Παρυσσαι dicebantur. Μελισσαι erant candidatæ, quæ tantum ritus & mysteria, quibus Dea colebatur, discabant, in quibus perdiscendis cum definitum tempus peregissent, ad Sacerdotium admittæ Ἰεραῖ factæ erant, omniaque ministeria Templi per certum tempus peragebant: eo autem peractò, utpote sacerdotio defunctæ, ab omnibus illius ministeriis & officiis liberatæ in Παρυσσῶν classem promovebantur, iisque deinde solum incumberebat prospicere, ut omnia Deæ sacra à sacerdotibus rite peragerentur, eademque à candidatis discerentur. Unam ex iis, quæ Ἰεραῖ dicebantur, supponimus fuisse Ulpiam Marcellam, cui, cum sacerdotio defuncta esset, statua Thyatiræ è decreto Senatus istius urbis, è qua forte fuit, erigebatur, Append. Marm. 19. Quæ inter Παρυσσῶν prima, seu potius unaquæque illarum Ἀρχιερίνα dicebatur, qualis fuit Aureliæ Faustæ, quam hæc inscriptio statuam Smyrnæ à cognata sua Claudia Faustæ consecratam habuisse indicat. Eam enim potius Ephesi quam Smyrnæ, ubi illius statua collocata fuit, summam Dianæ sacerdotem fuisse arbitror. Iones enim omnes ad illam Deam colendam Ephesi conveniebant, atque ideo vix ulli eorum illius Deæ fanum in propriis civitatibus habuere, & si qui forte habuissent, de sacerdotibus, quæ in illis administrabant, hæc eadem possunt intelligi, cum nullibi Iones Dianam nisi eodem omnino modo, quo Ephesi, coluerunt: sed Smyrnæ hanc Deam Templum unquam habuisse in nullo autore invenitur.

Ἀρχιερί πύχρ. Hæc eadem verba Marmoribus 57 & 153, & in Appendice sæpius inscriptionibus habes præmissa, significant idem quod apud Latinos bene verat, seu sit Faustum felixque, seu cum bonis auspiciis, & apud Græcos

¹ Pythia enim Delphis non Sacerdos fuit sed vates, i. e. non sacra peragebat, sed tantum oracula à tripode accipiebat. ² Vide Strabonem lib. 14. & omnes fere antiquos scriptores. ³ Id. Apost. c. 19. v. 27. Asia tota dicitur Dianam Ephesium coluisse, & ejus Templum dicit Plinius à tota Asia conditum lib. 6. c. 40. & lib. 36. c. 14. ⁴ Vide Strab. lib. 14. & Pausan. in Achaïcis. Eustathius in Scholiis ad Dioryf. ad v. 828. ⁵ In Achaïcis. ⁶ Paus. lib. 4. ⁷ Cap. 19. ⁸ Strabo l. 14. ⁹ Virrov. præf. ad lib. 7. Cassiodor. Variarum, lib. 7. ¹⁰ Strabo lib. 4. ¹¹ Pausan. in Arcadicis. ¹² Plutarchus in libro De superstitione multa dicit. ¹³ Pleres enim in eodem Templo Ἀρχιερίνα fuisse nihil prohibet, cum vox Ἀρχιερίνα non tantum sacerdotem summam & omnium primam, sed unam inter summas seu primarias etiam significat, eodem modo quo Ἀρχιερίνα: & sic qui inter Sacerdotes primarios in Templo Hierosolymitano fuerunt, Ἀρχιερίνα dicuntur, Mat. 2. v. 4. ¹⁴ Vide Historiam de Phocæis. Strab. lib. 4.

buisset? Nulla hujus nominis mentio apud Homerum quem aut Asiæ aut Europæ nomen cognovisse negat ^b Stephanus Byzantinus; nec apud aliquem alium antiquum autorem, unde eliciatur illud ante Persicum Imperium, quod non nisi post 900 an. postquam hi Gigantes deleti erant, initium habuit, toti illi orbis parti, quæ jam Asia dicta est, inditum fuisse. Præterea quis unquam existimare potest totam hanc plagam à montanis his, qui unam tantum, aut alteram urbem in montibus Judææ, angustissimo & obscuro angulo illius, tenuerunt, nomen accepisse? Quis credet eorum famam ad Græcos, apud quos prima nominis origo, cum illi, prius quam Græci existerent, perissent, unquam transiisse. Deliria hæc omnia, in quæ tam doctum virum nollem incidisse. ^c Eustathius tradit, cum Asius quidam magicus Palladium Telemanice præparatum Troi, cum Trojam condidisset, in tutelam illius urbis obtulisset, illum Regem in Magici honorem totam Regionem, cui præerat, Asiam appellasse, eamque primam fuisse nominis originem; quod idem etiam ex Johanne Malela refert Tzetzes in Scholiis ad Lycophronem; illudque in ipso Malela MS in Bibliotheca Bodleiana invenio lib. 5. cujus verba hæc sunt, Παλαιόν, Ζωδίων τὸ Πάλαδον, μυχὸν ἐὺλινον, ὃ ἱλερον τῇ τετελεσμένῳ εἰς τίνος φυλάττονται τὸ πᾶν, ἐν δὲ ἀπικνύται, ἀστυλαττον, ἰδὼν τῇ Τρώϊ βασιλῆϊ μέλλοντι κτίζεν τὸ πᾶν ἁπλοῖς τῆ φιλόσοφου καὶ τελεσται. Καὶ ἑστὶν ἀρχαῖος οὗ Τρωῖ βασιλίδος εἰς μνήμην αὐτῇ τὸ ὡς αὐτὴ ὕπαι γέγραπται πᾶσι καὶ ὁρῶντι λογιζομένην Ἐπιτροπὴν (apud ^d Eustathium πικρὸν) μετεχρῶσαι ἁσίου. Sed hæc, uti & cetera omnia istius auctoris ex primo intuitu fabulam sapiunt. Liceat nihilominus hic notare, Artes Telemanicas, quæ à Zabiis (de quibus vide ^e Hottingerum, & ^f Clarissimum Pocockium) originem habuere, tam antiquas non fuisse, nec in Græcia ante Apollonii Tyanei tempora unquam notas. ^g Bochartus Asiam dictam vult à ἄστρ, quod dimidium & etiam medium fonat, quia media est inter Africam & Europam: quod falsissimum est, Asia enim non est inter Europam & Africam, sed à latere utriusque. Becmannus Asiam ab ὠν ἱγνίς derivat, quia in eâ regione ignis à Magis colebatur. Sed nugæ hæc, ineptiæ, nec nostrâ observatione digna, si non à viris summæ famæ & doctrinæ traderentur. His igitur rejectis, verissimum videtur solum Lydiam, quæ & Mædonia, ^h antiquitus Asiam appellari, sicut ea ⁱ sola Asiæ pars, in qua sita erat Carthago, primo Africa dicebatur, indeque nomen processu temporis ad denotandam totam continentem transiisse: & hæc est ^j Eratosthenis doctissimi inter antiquos Geographos opinio. Lydia autem Asia dicebatur, ^k ab Asio quodam, qui in ea regione olim regnabat (hoc enim circa tempora belli Trojani non inusitatum fuisse in iis Asiæ partibus virorum nomen, testatur ^l Homerus) ^m urbs etiam erat in Lydia sub Tmolo monte sita ab hoc Asio condita, ab illiusque nomine Asia appellata, eique & fluvio Caystro vicini erant, ab eodemque Asio sic denominati ⁿ, ἁπλοῖς λαμβάνει, quorum ^o Homerus & post eum ^p Virgilius meminere, in iisque ^q usque ad Strabonis tempora, qui sub ^r Augusto floruit, sacellum huic Asio consecratum ab incolis ostendebatur. Sárdibus etiam ^s Herodoti temporibus tribus erat Asias, quam Lydi ab hoc eodem Asio ^t sic appellatam dicebant, eumque & Regem suum & nominis Asiæ, quod tertiæ tunc orbis parti inditum fuit, autorem fuisse contendebant. Sed non nisi multis post Asium seculis nomen Asiæ in tam latâ acceptione notum fuit, Asius enim soli Regioni cui imperabat Asiæ nomen indidit, secundum morem

^a In Asia. ^b In Scholiis ad Dionysii Asii περιήγησιν. ^c In Scholiis ad Dionysii Asii περιήγησιν. ^d In Historia Orientali. ^e In specimine Historiæ Asiæ. ^f In Geographia Sacra. ^g Demetrius ut Sceptus apud Strabonem lib. 15. Apollonii Rhodii. Scholiastes vetus ad lib. 2. Eustathius ut ad Homerum lib. 8. pag. 366. ^h Vid. Casauboni notas ad Strabonem lib. 1. pag. 44. col. 2. ⁱ Apud Strabonem lib. 1. Vid. Casauboni notas ad illum locum. ^j Eustathius ut ad Homerum lib. 8. pag. 354. Phavorinus in Asia, & Erymol. magn. ^k In eo enim legitur de Asio Hyrraci filio Arabæ Rege qui Trojam à auxiliis tulit, & de Asio Hecuba fratre. ^l Stephanus Byzantinus in Asia. Erymol. magn. & Phavorinus ad eandem vocem. ^m Eustathius ut ad Homerum lib. 8. pag. 274. Erymol. magn. in Asio & Asiatibus. Strabo lib. 14. ⁿ Hom. lib. 8. v. 461. ^o Georgi corum lib. 1. Azæ d. lib. 7. ^p Strabo lib. 14. ^q Vide lib. illius 17. pag. 819. Vide etiam notas Casauboni ad lib. 12. Strabonis & quæ idem Criticus notis suis de Strabone & scriptis illius præmisit. ^r Herodoti lib. 4. ^s Herodoti lib.

gamus, Thyatira, Sardes, Philadelphia, & Laodicea, in Lydia sitæ fuerunt i de Pergamo enim ^a Xenophon & ^b Aristoteles, de Epheso Scylax Charyanden- sis & ^c Herodotus, de Sardibus Philadelphîa & Thyatîrâ ^d Ptolomæus, de Smyrna ^e Aristoteles & Scylax Charyandenfis, de Laodicea (quamvis hunc & alii Cariæ ^f alii Phrygiæ ob terminorum confusionem attribuunt) Stepha- nus ^g Byzantinus testantur. Et sic etiam Act. Apost. cap. 19. com. 27. ubi de Diana dicitur, *quam Asia tota & orbis terrarum colit*, in omnibusque item a- liis Sacræ Scripturæ locis nomen Asiæ est intelligendum; in eaque sola signi- ficatione in plerisque antiquis historicis, priusquam Romani exercitus Helle- spontum transissent, Asia, quoties strictè dicitur, accipienda est. Cum vero Romani Duce Scipione ^h Antiocho victo hanc Asiam occupassent (à qua Sci- pio denominatus est Asiaticus) eam Regibus Pergamenis dedissent, quic- quid deinde hi reges tenuerunt, inceptorat extenso nomine Asia strictè appella- ri: atque ideo cum Romani ⁱ ab Attalo horum regum ultimo regni illius hæ- redes scripti illud in Provinciæ formam redegerissent, Asiam Proconsularem no- minabant, eaque est, quæ apud ^k Strabonem & ^l Ptolomæum Asia *ἡ Ἰωνία καὶ ἡ Ἀσια* dicitur, quam ^m Cicero ex Caria, Lydia, Phrygia, & Mysia consistere dicit, quæ eadem etiam sub Augusto, cum Provinciæ Romani Imperii de novo ordinatæ essent, illius partes fuerunt. Dicit enim ⁿ Strabo eam tunc con- tinere totam illam Asiam, quæ eis Halym & montem Taurum erat, præter Galatiam, Bithyniam, Propontidem (cum Ponto) & regiones quæ ^o Amyn- tæ regi paruerunt, iis igitur subductis remanent in Asia Proconsulari eæ Re- giones, quæ ab ^p Onuphrio illi Provinciæ assignantur, Lydia scilicet, Ionia, Phrygia, Caria, Mysia, & Hellespontus Proconsularis (lege Consularis), ^q Hellespontus enim nunquam fuit Provincia Proconsularis, sed Consularis) eademque hæ sunt, è quibus Cicero supra dixit Asiam Proconsularem con- stare, Ille enim sub Lydiæ nomine Ioniam etiam & Æolidem, sub Mysiæ u- tramque Mysiam, & sub Phrygiæ utramque Phrygiam designabat. Nam Ionia & Æolis intra Lydiæ terminos continebantur, ut supra diximus, & sicut ^r Phrygia, sic etiam ^s Mysia erat major & minor. Phrygia major erat è parte Lydiæ Orientali versus septentrionem usque ad Bithyniam, versus Au- strum usque ad Lyciam & Cariam extensa; postea (circa Constantini tem- pora) ^t in Phrygiam salutarem, ejus Metropolis erat ^u Synnada, & in Paca- tianam, cujus mentio est ^v in subscriptione ad Epistolam Pauli ad Timothe- um, dividebatur. ^w Phrygia Minor Hellesponto, mari Propontide, & fluvio Æsepo, quo ^x à Mysia Minori & sinu Adramyttico, ^y quo à Mysia Majori di- videtur, undique terminata, quicquid antiquitus erat Priami regnum, con- tinebat, & sub Romanis etiam ^z Epictetus, & ab Hellesponto, ad quem sita erat, Phrygia ^{aa} Hellespontia, & à Troade Metropoli illius (cujus frequens mentio in ^{ab} Sacris Scripturis) ^{ac} Troas dicebatur. Inter utrasque has Phrygias à fluvio Caico, qui ^{ad} Lydiam è parte septentrionali terminabat, versus septen-

^a De Expedit. Cyri lib. 7. ^b In libro *ἑξ ὀκτώγωνος ἀναγραφῆς*, dicit enim ibi, *ἀπὸ τοῦ ἑξ ὀκτώγωνου περὶ τῆς Ἀσίας*. ^c Lib. 1. ^d In Geographicis. ^e Lib. 3. de poetica apud Plutarchum de vita & Poeti Homeri. ^f Ptolomæus in Geographicis. ^g Vide Subscriptionem ad Epistolam Timothei à Græca Ecclesia additam. ^h In *Ἀνακτορίᾳ*. ⁱ Liv. lib. 37. Polyb. Leg. Æol. ^j Strabo lib. 13. Justin. lib. 36. L. Florus 1. 2. c. 20. ^k Lib. 13. Æc. ^l In Geographicis. ^m In oratione pro Flacco. ⁿ Lib. ult. in ipso fine. ^o Quæ tam erant regiones quæ Amyntæ paruerunt, vide Strabonem lib. 12. ^p Commentar. de republica Ro- manæ, lib. 3. pag. 378. Edit. Franc. an. 1597. ^q Vide Notitiam Imperii Orientalis, & notas Pancirolli, cap. 101. ^r Strabo lib. 12. Ptol. lib. 5. c. 2. Dionys. Afr. Diodor. Sic. lib. 18. Liv. lib. 38. ^s Ptol. lib. 5. c. 2. ^t Notitia utriusque Imperii, sect. 2. & 19. Editionis La Mazar. ^u Concil. 5. collat. 8. ^v A Græ- ca Ecclesia hæc subscriptio addebatur. (Cujus in Expedit. Novel. 145.) Priusquam enim Constantius Imperii Provincias de novo ordinasset, eamque novas instituisset divisiones, nunquam additum fuit Phry- giæ Pacatianæ nomen. Illud à Pacatiano, qui Constantini temporibus Vicarius Britanniarum (vide cod. Theod. lib. 11. Tit. 7.) & postea præfectus Prætorio Orientis fuit (Theod. cod. 1. 10. Tit. 15.) prætur originem habuisse. Ex nova hæc divisio ortum fuit, quod Laodicea, quæ Lydiæ urbs erat, in hac subscriptione Metropolis Phrygiæ Pacatianæ dicitur. ^w Strabo lib. 13. ^x Homerus apud Strabonem lib. 13. ^y Strabo lib. 13. pag. 583. ibi enim dicit Promontorium Lætum terminum Phrygiæ Hellesponticæ à ultram fuisse. Illud autem in Sinu Adramyttii ostio erat. ^z Strabo lib. 12. pag. 129. & lib. 12. pag. 563. & 171. ^{aa} Diodor. Sic. lib. 18. Liv. lib. 38. Strabo lib. 13. ^{ab} Act. Apost. 16. com. 8. & 19. & cap. 20. com. 5 & 6. & Epistol. ad Corinth. c. 2. com. 12. & 2 Epist. ad Tim. c. 4. com. 13. ^{ac} Strabo lib. 13. ^{ad} Herodot. lib. 6. & 7. Strabo lib. 13. pag. 576. & 571.

Imperio immutata videtur mansisse in Notitia Imperii sub dispositione Asiæ, Asia, Hellepontus, & Insulæ; & sub dispositione Vicarii Diecepsos Asiæ * Lydia, Caria, Phrygia Salutaris, Phrygia Pacatiana, Lycia, Lycaonia, Pisidia, & Pamphylia numerantur. E ceteris duabus Dicecesibus, quæ trans Hellepontum erant, Pontica * Bithyniam, Galatiam, Paphlagoniam, Honoriam, Galatiam salutarem, Cappadociam primam, & secundam, Armeniam primam, & secundam, Helenopontum, & Pontum Polemoniæ, Orientalis Palestinam, Syriam, Arabiam, Mosopotamiam, Phœnicem, * Osrhoenam, Itauriam, Ciliciam, & Cyprum insulam continebant. E duabus igitur Dicecesibus, Asiā scilicet, & Ponticā, & Provinciā Proconsulārī Asiæ, si ē Pontica utramque abjicias Armeniam, & earum loco Ciliciam & Itauriam ē Dicecesi Orientali assumes, constabat ea Asia, quæ minor dicitur. Ducta enim à Tarso Ciliciæ ad Themiseyram lineā, quā Geographi versus Orientem hanc Asiam terminant, intra eam provincias, quas ei assignamus, invenies contentas, Asiam scilicet Proconsularem, Dicecesin Asiānam totam, & Dicecesin Ponticā, si Armenias auferas, cum Ciliciā etiam & Itauriā, quæ Dicecesos Orientalis partes fuere. Hæc Asia maxime apud Geographos nota erat, & postea, cum Dicecesi Orientali * à Saracenis occupata ea totum erat, quod in Oriente habuerunt Imperatores Græci, * ipsa tandem *ἀνατολική σίμα*, i. e. Orientalis Provincia, & *Ἀνατολίε*, & tandem corrupte omiſsa prima litera *Νατολία*, seu Natolia, quo nomine apud inodernos nostros Geographos cognoscitur, inceperat appellari. Hæ sunt variæ nominis Asiæ acceptiones, quas explicandas suscepimus, in quānam earum sumendum sit nomen * *Ἀσιæ*, quod in hoc Marmore bis habetur, jam restat inquirendum.

Nomen * *Ἀσιæ* in latissima acceptione pro eā, quæ jam quarta est orbis pars, minime in hoc Marmore acceptum fuisse nemo potest dubitare. Nec Asiam minorem, cum ea esset apud solos Geographos nota, atque ideo in nullis Imperatorum legibus, aut decretis invenitur, per nomen Asiæ in hac inscriptione denotatam fuisse omnino est probabile. Diecepsos Asiæ nomen, cum hoc Marmor exaratum fuit, nondum notum erat; Constantino enim Imperante, ut supra diximus, primo ortum fuit; eo autem Marmor antiquius esse inde apparet, quod in eo Smyrna dicitur *Νεώκηρος Σελασσῶς*; illius enim Imperatoris temporibus * abolitā Idololatriā definebant Civitates gloriarī se Augustalium * æditas fuisse. Vel igitur de Asia Proconsulari, vel de Asia Lydiana nomen Asiæ hic intelligendum est, cujus Smyrna urbs pulcherrima, maxima, splendidissima, & Metropolis fuisse dicitur. Cum autem ut supra diximus, ante Constantini regnum, & ut infra indicabimus, post Adriani tempora hoc Marmor exaratum fuit, eoque intervallo maxime per ora hominum ferebatur Asiæ Proconsularis nomen, nullam aliam Asiam in hoc Marmore credo intelligi. Publicum enim hoc Psephisma erat. In eo igitur Asia in illa sola significatione, quā publice nota, & in publicis per ea tempora decretis & edictis usitata fuit, accipienda est. A morte autem Artali Regis usque ad Constantini tempora Asiæ nomen stricte dictum pro sola Asia Proconsulari publice in omnibus Edictis & Decretis usitatum fuisse satis evidens est, cum in ea sola significatione Dominis Romanis notum fuerit, sub quibus per ea tempora omnes hujus Provinciæ partes sic eadem politiā, ejusdem Magistratus consuetudine, * communibus festis, ludis, & sacrificiis quotannis celebratis sic unitæ fuerant, ut non tantum in unam Provinciam, sed etiam in unam quasi

* Notit. Imp. scđ. 15. Ed. Lab. * Notit. Imp. scđ. 16. * Notit. Imp. scđ. 17. * Schol. lib. 1. & lib. 11. * Vide Elmæni-Historiam Saracenarum, Abul Pharagium De Dynastiis, Eutychum Barr e dem in * nalibus Ecclesiasticis in vita Omar Chalife, & Cedrenum in vita Heracli. * Constantinus * Augustinus. * Vide Eusebium in vita Constantini, in Socratem, & Sozomenum, & Theodoretum in lib. 1. Hist. Ecclesiast. * Consule Occorum de Numismatibus in eoque sæp. us invenies civitates Asiæ ante Constantini tempora nunquam post gloriarī se Numas fuisse. * *ἄσπερ ἡ Ἀσία* à tota Provincia Proconsulari celebratum fuisse infra ostendamus.

Regionem coalescebant; atque ideo ^b Strabo, qui Augusto, & ^c Ptolemæus, qui Antonino Imperantibus floruerant, eam *Ἀσίαν ἰθὺς καὶ λυδοίην* vocant, ut quæ maxime proprie eorum temporibus illo nomine nota fuerat; & in hac significatione Tacitus nomen Asiæ accipit, ^d cum dicit undecim Asiæ civitates coram Senatu certasse, in quam earum Templum Tiberio statueretur; harum enim urbium Ilium in Phrygia, Magnesia & Halicarnassus in Caria extra limites Asiæ Lydianæ fuerunt. Sed maxime de hac re valet Aristidis autoritas, quoniam ipse Smyrnenfis fuit, & eo tempore (^e Antoninis scilicet Imperantibus) floruerat, quo credo hoc Marmor exaratum fuit, quem, dum hæc eadem, quæ in Marmore habentur, de urbe Smyrna prædicat, eam scilicet fuisse, ^f *Ἀσίαν πόλιν, ἢ Ἀσίαν πόλιν, & Ἀσίαν Μητροπόλιν*, in iis locis Asiam Proconsularem intellexisse satis constat, cum ^h in alia oratione in qua his simillima de eadem urbe repetit, dicat Chios, Teios & Erythras, quæ in Ionia, & Halicarnassum, quæ in Caria sitæ fuerunt, inferioris Asiæ partis urbes fuisse. Secundum illum igitur pars superior erat Mysia & Phrygia, atque ideo per nomen Asiæ totam Provinciam, quæ tunc suberat Proconsuli Asiæ intelligit, nec aliquam aliam in hac inscriptione denotatam fuisse omnino dubito. Smyrnam igitur totius Asiæ proconsularis pulcherrimam, maximam, & splendidissimam fuisse gloriatur Marmor. ⁱ De hac urbe tradit Aristides, quod à Tantalò primump sub monte Sipylò, deinde à Theseo propius mari, & postremo ab Alexandro in eo ubi nunc est loco condita fuerat. Ex aliis autem colligo auctoribus, eam ab ^l Ephesiis primo conditam fuisse. Ephesi enim urbis regio erat ^m Smyrna, secundum plerosque à Smyrna ⁿ Amazone, quam volunt hanc urbem occupasse, appellata. ^o Porro qui eam incolebant in coloniam emissi Smyrnâ, ei urbis Ephesi partis è qua migraverant cognominem, ad Meletem amnem condidere, ^p quæ postea ab Æolibus occupata, multis illuc ex Æolicis civitatibus deductis colonis magnum accepit incrementum, & ad hoc respexisse videtur Eusebius, ^q ubi dicit regnante Athenis Thersippo Smyrnam in urbis modum ampliata fuisse, quamvis in assignando tempore paululum aberraverit. Thersippus enim, ut in Canone Chronico infra in parte secundâ videre possis, Homero recentior fuit; prinsquam autem hic Poeta nascebatur, Æoles Smyrnam occuparunt: cum iis enim, qui ex Æolicis civitatibus ad Smyrnam incolendam mittebantur, ^r è Cuma migravit Critheis Homeri mater, è furtivo concubitu tunc gravida, & paulo postquam Smyrnam advenerat Homerum peperit ad ripas Meletis amnis, qui Smyrnam præterfluit, atque ideo ille primo Melesigenes dicebatur, postea vero cum oculos amisisset, inceperat Homerus appellari. ^s Qui Smyrnam ante Æolensium adventum incoluerunt, inde pulsi Colophonem fugerunt, in eamque urbem recepti, ibi ipsi & posterius eorum diu manebant, donec tandem cum aliis Colophonibus per seditionem inde iterum exacti, in partem urbis à Smyrnatibus, oblitis hos esse, quos eadem olim expulerant, recepti fuere; sed antiquæ injuriæ, magis quam novi beneficii memores, observato tempore, quo Smyrnatibus omnes extra mœnia Baccho Sacra peragebant, eam urbem, unde olim expulsi fuerant, ^t portis contra hospites suos clausis, sibi iterum vindicarunt; ab eoque tempore, inito cum Ionibus fœdere, Smyrna pro civitate Ionicâ, cum prius Æolica esset, coepit reputari, ^u & ad commune Ionum concilium, & commune festum Panionium dictum admissa, numerum duodecim Ionicæ civitatum explebat, inter easque satis celebris fuit ulque ad tempora Gygis Lydorum regis: ^v ab eo autem diruta, &

^b Lib. 12. pag. 577. dicit enim ibi, *Ἀσίου τοῦ ἰσχυροτάτου τῆς Ἰωνίας καὶ Ἀφῆς Ἀσίας*, Asiam autem Phrygiæ urbem. ^c Ad finem lib. 8. Geograph. ibi enim dicit, *ἡ Ἀσία ἐστὶν ὁ φεγγαῖος*. ^d Lib. 4. c. 55. & 56. Annal.

^e Nonnullæ enim illius orationes erant eorum M. Aurelio dictæ. ^f In *ἑστῇ φωνῇ* *Σμυρναίων*.

^g Id. ^h Ad Imperatores Romanos de casu Smyrnæ terræ motu dirutæ. ⁱ In orationibus *Ἐπερ*. ^j Strabo lib. 14. pag. 634.

^k Strabo ibi. Eustathius ad Dionys. Afr. *ἡσυχία*, ad ver. 418. Plinius lib. 5. cap. 29.

^l Idem Autores ibi. vid. etiam Salmassium in notis ad Solinum, p. 808, 809, &c. ^m Strabo lib. 14. pag. 634.

ⁿ Strabo ibi. Herodot. lib. 1. Paulanias in Achaïcis. ^o In Chronicis. ^p Herodorus in vita Homeri. ^q Strabo lib. 14.

^r Comparsa Herodot. lib. 1. cum Salmassio lib. 14. p. 634. & Paulan. in Achaïcis. ^s Herodot. lib. 1. Paulan. in Achaïcis. Strabo lib. 14. ^t Idem Autores, ibi. ^u Strabo lib. 14. pag. 646.

sic apud = Thucydidem Corinthus Corcyrae, & apud * Dionysium Halicarnasenseum Alba Romæ Μητρόπολις dicuntur, & non tantum urbes, sed etiam Regiones, unde coloniae progressæ alicui civitati aut genti originem præbuerunt, respectu earum sic vocatas invenimus. * Apud Strabonem enim Dryopidem Regionem Thessaliæ tetrapolin sub Oetæis montibus sitam Dryopû, qui in Peloponneso habitabant, Μητρόπολιν fuisse legimus, & Dionys. Halicarnasenseus habet Μητρόπολιν γῆν. Frequentius vero, & significatione magis propria solæ civitates respectu Coloniarum Metropoles dicebantur. Sed cum apud antiquos Græcos hæ Metropoles Regionum, in quibus sitæ erant, semper urbes primariæ essent, in iisque omnes publici conventus, concilia, sacrificia pro totâ gente facta, & festa communia celebrarentur, inde obtinuit tandem, sub Romanorum scilicet imperio, cum hic honos non antiquissimis civitatibus, sed maximis & opulentissimis deferretur, ut quæcunque civitas alicujus Provinciæ regionis aut præcinctus, constituto ibi prætoris tribunali, facta erat primaria, quamvis nuperrime condita nullas emisisset colonias, mutato ab iis titulo, qui antiquitus erant primariæ, Metropolis diceretur. Et ea sola significatione videtur hæc vox Romanis nota fuisse, atque ideo in eorum * numismatibus nonnullas civitates simul Colonias & Metropoles appellari invenimus, * aliasque, quam primum conditæ fuerunt, hoc titulo insignitas, * ἡ πόλις ἡ πρώτη πόλις τῆ ἰσθμίου καὶ τῆς Ρωμαιοῦ, & non tantum civitates gentis alicujus aut præcinctus primas, sed alias etiâ sub primis constitutas, si modo insigniores & bene frequentatæ essent, Metropoles dictas notat Commentator in * Cod. Theodos. eoque forsitan sensu Philadelphia & Thyatira, quamvis nullius præcinctus primæ essent, Metropoleων titulos habuere, eorumque ideo Episcopi in * Apocalypsi inter Metropolitanos Asiæ numerantur.

In quânam harum vocis acceptionum Smyrna Metropolis dicitur, non difficile est investigare. In prima enim Smyrna minime Metropolis fuit, cum omnium Ionicarum civitatum * recentissime fuerat ab Ionibus habitata. Nec vero in secunda totius Asiæ, quia usque ad Constantini tempora in Romanis Provinciis, & sic etiam in Asia multæ Metropoles erant æqualis dignitatis, nec priusquam ille Imperator Romanum Imperium de novo ordinasset, in singulis Provinciis una tantum erat, ubi Prætor omnibus Provincialibus jus dicebat, Metropolis, * sed singulæ Provinciæ in multas jurisdictiones, quæ Conventus dicebantur, divisæ fuerunt, in singulisque earum una erat urbs ceteris insignior, quæ primis nostrorum in Anglia comitatuum oppidis (quæ *The Assize Towns* vocantur) non dissimilis Conventus caput fuit, ad quam Prætor seu præfectus, eodem modo, quo ad ea prima Comitatum oppida apud nostros Judices Itinerarii, statim anni temporibus * veniebat ad dicendum jus illius conventus incolis, qui sub ejus adventu omnes ad eam urbem congregati fuerunt, indeq; tota Regio unde hæc occasione conveniebat, Conventus dicebatur: maxime vero proprie & frequentissime urbs in qua hic congressus seu conventus celebratus fuerat eo nomine denotata erat, quæ cum jurisdictionis cnijs incolæ ad eam conveniebant, fuit semper nrbs primaria esset, etiam Metropolis vocabatur. Atque ideo bene observat doctissimus * Scaliger, voces Conventum & Metropolin promiscue acceptas fuisse, & Conventum Ulricensem apud Tertullianum nihil aliud quam Uticæ Metropolin significasse. Tales Metropoles seu Conventus in Gallia Ammianus Marcellinus 12. Sextus Rufus 14. recensent. In Hispania Plinius lib. 3. multas numerat, uti & in

* Lib. 1. * Lib. 3. * Lib. 9. * Lib. 1. * Vide Spanhemium de usu & præstantia numismatum lib. 9. pag. 377. &c. * Sic Cæsarea Capadociæ, & Cæsarea Philippi, quæ Augusto Imperante conditæ fuere in illius, & Tiberii Nummis mentionem dantur. * Procopius de edif. lib. 1. c. 4. * Tom. 1. pag. 41. col.

* Cap. 1. * Herodot. lib. 1. Scribo lib. 14. Pausan. in Chaicis. * Vide Plin. lib. 3. & l. 5. * Vide Eusebium in not. in Pandect. & Calv. n. Lex. Jur. C. in conventus. * In notis ad Euseb. Chron. ad annum MXXXI.

Asia lib. 5. inter quas una erat * Smyrna, quæ jurisdictionis seu præcinctus qui Australem Æolidem & Septentrionalem Ioniz partes continebat, caput sua it. Et hoc solo sensu, eo scilicet quem supra de secunda vocis acceptione agentibus explicavimus, hanc urbem hic in Marmore, ut & alibi, in * numismatibus scilicet, eam aliasque Asiæ civitates Metropoles dictas fuisse evidētissimum est. Nullo enim alio modo explicandum est, quomodo Smyrna, Pergamus, Laodicea, Sardes, Ephesus, aliæque inter ejusdem Provinciæ Asiæ limites sitæ Metropoles possunt appellari. Errat igitur * vir Clarissimus, qui ut explicet quomodo Smyrna & Ephesus, quæ utræque erant Ioniz civitates, Metropoles fuere, huic Asiæ, illi Ioniz primatum attribuit. Sed si Ephesus Asiæ prima esset, cur non etiam Ioniz? Hoc enim negare, idem mihi videtur, ac si dicetem Londinium Angliæ, non vero Mediæ laxæ, aut Lutetiam Galliæ, non vero Insulæ Franciæ urbes Primarias fuisse. Præterea quis unquam dixerat Smyrnam totius Ioniz Metropolin fuisse? Omnium Ionicarum civitatum * recentissima hæc & nuperrime in Communatæ recepta, atque ideo summo inter eos honore indignissima. Nunquam Ioniz civitates Smyrnæ festa, aut sacrificia communia, aut publica de tota gente concilia habuere; hæc enim Ephesi semper & celebrata fuerant: ubi etiam erat insignissimum * Dianæ Templum omnibus Ionibus commune, ad quod illi, eodem modo quo Judæi ad Templum Hierosolymitanum, ad eam colendam conveniebant, atque ideo hæc sola, quamdiu libera erat Ionia, illius gentis Metropolis fuit; postea vero, quum Romani rerum potiti essent, * Asia non per Regiones, sed Conventus dividebatur, & non quæ olim Regionum, sed quæ horum conventuum capita fuerant, Metropoles deinde dicebantur: ob quarum dignitatem * cum Episcopi, qui in iis sedebant, præminentiam quandam supra Episcopos inferiorum civitatum (his sponte concedentibus) adepti fuerint, omniumque Controversiarum, quæ in minoribus per singulos conventus seu jurisdictiones Ecclesiis ortæ erant, ob tantum eo tempore, quo Prætor ius dicebat, Christianorum ad Metropolin congressum, quos in iis dirimendis consulere, & determinationis testes adhibere poterant, iudices maxime idonei semper existimarentur, inde Episcoporum Metropolitanorum nomen & auctoritas in inferiorum civitatum Episcopos habuit originem, quæ in Ecclesia Christiana valde antiqua erat, atque ideo * in Apocalypsi omnes Asiæ Lydiæ Ecclesiæ per septem Metropolitanas repræsentantur. In Asia autem Proconsulari multo plures fuere Metropoles, quæ omnes diu erant dignitate pares, nullâ earum à dominis * Romanis aliis prælatâ, atque ideo sæpe inter eas erant controversiæ de Primatu, ut * ex Dionis Chrysostomi, & * Aristidis orationibus, quas ad eas sedandas dixerant, apparet; atque inde est secundum * nonnullos, quod multæ eorum in antiquis numismatibus se * *αρχαι* & *Ασιας* gloriantur, quia scilicet hunc titulum nulli datum omnes arrogabant. Alii autem * *αρχαι* & *Ασιας* opinantur idem esse ac *Μετρόπολις* & *Ασιας*, easque civitates, quæ in numismatibus *αρχαι* & *Ασιας* dicuntur, revera eo tempore, quo ea numismata cusa fuerant, totius Asiæ Metropoles fuisse: & sic vocem interpretatur * Vir Clarissimus supra laudatus, atque ideo dicit Smyrnam totius Asiæ Metropolin fuisse, quia Smyrnæi in Marinore Arundeliano nondum edito *αρχαι* & *Ασιας* dicuntur. Sed si ad hoc Marmor, aut ad Marm. 143, aut ad Append. Marm. 15. (quæ Marmora Arundeliana sunt & ante hoc tempus inedita) ut credo respiciat (nam inter Marmora Arun-

* Lib. 5. cap. 29. * Vide Oconem & Goltziū. * Cl. Isaacus Vossius in Epist. secunda ad Riveum. † Herodot. lib. 1. Strabo lib. 14. Pausan. in Achæia. * Diodor. Sic. lib. 19. Dionys. Hal. lib. 4. * Strabo lib. 14. 21. quæ. * Strabo lib. 13. p. 619. † Vide Armeanum in Geographica disquisitione de Asia, & in lib. de Or. 9. n. Metropoli inorum, & Hammond de Scythiæ, aliisque. * Cap. 11. * Primo enim Antoninus Ephesum prætulit. Ulpian. in L. observare D. de Offic. Procurat. * Orat. 14. * Orat. de Concordia. † Vide Spanhemium de usu & præstantia numismatum. * Cl. Vossius in Epistola secunda ad Riveum.

delianâ, quæ Academiæ nostræ dedit honoratissimus Comes Marefcallus, in nullo alio aliquid tale invenio) foedissime iterum errat, quia in his Smyrna non dicitur absolute, *αἰὼν* & *Ἀσίας*, sed *αἰὼν* & *Ἀσίας καὶ ἁλῆς*, ἢ *μαγίστης*, prima Asiæ civitas pulchritudine & magnitudine, i. e. pulcherrima & maxima. Quin ego numismata in quibus Asiæ civitates *αἰὼν* & *Ἀσίας* dicuntur, aliter interpretor. Hæc enim numismata eodem modo quo talia hisce nostris temporibus, non nisi magnis solemnitatibus aut ob actos Triumphos, aut Imperatorum nuptias, aut Templorum consecrationes, aut aliqua alia occasione, quam aut inscriptio, aut figura plerumque indicabat, celebratis edita fuere. In Asia autem frequentissimæ horum splendorem occasiones erant festa communia, & publica Sacra: atque ideo in plerisque Asiaticorum numismatibus Civitates, à quibus causa erant, *Νεώχρη* dicuntur, quia scilicet ea, cum hæc alicujus festi aut Sacri certaminis in Imperatoris aut numinis alicujus honorem celebrati curatrices essent, in vulgus spargebantur. Maximum autem in Asia Festum, & ob cujus celebrationem præcipue Asiæ civitates *Νεώχρη* dicebantur erat *Κοινὸν* & *Ἀσίας*, i. e. Commune Asiæ: hoc enim in honorem Imperatoris celebratum fuit ab omnibus Asiæ Proconsularis incolis, atque ideo civitas ad quam ad hoc festum celebrandum conveniebant, quod, hoc totius Provinciæ ad eam facto congressu, honorem, qui inter civitates Asiæ summus erat, consecuta earum Metropoleus vice fungeretur, omnium primatum pro eo tempore sibi vindicans, ea tum in vulgus spargebat numismata, quibus se *αἰὼν* & *Ἀσίας* gloriabatur, atque inde est, quod nunc Ephesus, nunc Smyrna, nunc Pergamus, in antiquis numismatibus hoc titulo insigniuntur; in omnibus enim his, ceterisque aliis Provinciæ civitatibus Metropolitanis observato quodam cyclo, per vices celebratum fuit, *Κοινὸν* & *Ἀσίας*. Smyrnæ Marmor. III. & Marmor Farnesianum apud Gruterum, & Epistola Ecclesiæ Smyrnenfis de Martyrio Polycarpi, Ephesi Act. Apost. cap. 19. & Euseb. lib. 4. cap. 13. Pergami Aristidis Orat. ad civitates Asiæ de Concordia, & in Phrygia Synnadæ scilicet aut Apamiæ ejusdem Aristidis Orat. Sac. 4. habitum fuisse testantur. Hæc igitur civitates, cum in iis hic conventus celebratus fuerat, totius Provinciæ, aliis autem temporibus tantum suarum jurisdictionum seu Conventuum, Primæ & Metropoleis fuere. Per *Μυρηνόπολιν* & *Ἀσίας*, igitur in Marmore intelligendum est, Smyrnam non totius Provinciæ Metropolin, sed tantum unam inter illius Metropoleis fuisse.

• *Καὶ τοῖς Νεώχρη* ἢ *Σαβασίων* ἢ *τῇ παύσει* & *ἱερουργίᾳ* *συγκλητῶν* Imperatoribus Romanis per Imperii Provincias decernente Senatu Aras & Tempia posita fuisse, & Sacros Ludos in eorum honorem institutos, & Historici, & alia prisca ævi monumenta testantur. Hoc olim in Romæ urbis dominæ honorem primo à Smyrnenfibus, & deinde ab Alabandenfibus factum fuit, ab illisque ei summa adulatione Tempia & Aræ ponebantur, Ludique Anniversarii ut Deæ in eorum civitatibus celebrati fuere. Postea vero cum Roma inceperit servire, ad Imperatores hic cultus translatus fuit, qui primo in partem honoris, qui huic urbi olim dabatur, admissi illum tandem soli habuere. Hoc autem initium habuit temporibus Augusti, qui post victoriam Actiacam à Ephesius, Nicæis, Pergamenis, & Nicomediensibus Romæ urbi & patri Julio conjunctim Tempia ponere, & Sacros ludos celebrare iis petentibus concesserat. Quod postquam semel factum fuerat, Provinciæ exemplam secuta per omnium deinde Imperatorum tempora fere usque ad Constantini Regnum magno sæpe conatu petiere, & pro summo semper beneficio habuere sibi jus dari, Imperatoris, qui tunc regnabat, Aras & Tempia in aliqua suarum urbium consecrare, ubi communi nomine populi totius Provinciæ honoris ejus causa & sacra facerent, & Ludos ederent. Tale Templum

• Vide Oeconem & Goltzium de numismatibus. • Vide eosdem Autores & Spanhemium de usu & præstantia numismatum, lib. 9. • Tacitus Annal. lib. 4. • Dio lib. 43. • Dio lib. 51. • Dio lib. • Vide Casauboni notæ ad Monumentum Ancyranum.

Lugduni in Gallia erat Augusto consecratum, & ara ad quam sexaginta populos ad ludos in ejus honorem celebrandos convenire solitos refert i Strabo. Tale etiam Athenis eidem Augusto 4 Reges socii cœperant extirpare. Tale 5 Tiberio ab Asianis Smyrnæ, Tale 6 Adriano ab Ægyptiis Alexandriæ, & in aliis Provinciis, alia tam his quam aliis Imperatoribus posita fuisse tanto quidē studio & adulatione, ut earum urbium incolæ, qui hujusmodi Tempia apud se haberent, non alio magis nomine superbirent, quam quod essent istorum νεώκρητ' numinum ædifici, & Ludorum, qui in eorum honorem edebantur, curatrices. Atque inde est, quod Smyrna hic in Marmore, uti & etiam ea, aliæque Asiæ civitates, quæ aut Tempia imperatoribus consecrata, aut suis ludos in eorum honorem edendi habuerunt, in antiquis 7 nummis toties se Νεωκρήτ' fuisse gloriantur. 8 Νεωκρήτ' enim est ædificius, quem Titulum Smyrnæ tunc primo obtinuisse videntur, cum i Templum in honorem Tiberii condendi privilegium, quod à Senatu Provinciæ Asiæ datum fuerat, illi præ omnibus aliis Asianis ejusdem Senatus decreto obtinere. De voce Νεωκρήτ' plura legas in iis quæ infra annotantur ad Marmor 28.

Κόσμος. 9 & Ιωνίαι, eandem Smyrnâ Κόσμον 10 & Ασίας, apud Aristidem oratorem 1 in loco, quem de pulchritudine Smyrnæ agentes supra citavimus, invenies appellatam.

De tempore, quando hoc Marmor exaratum fuit, jam restat inquirendum. Observat Seldehus in notis ad Marm. XXVIII. post Gallieni tempora defuisse civitates se Νεωκρήτ' appellare. Gallieno igitur antiquius Marmor, in quo eo Titulo Smyrna insignitur, & tertia vice habuisse dicitur: atque ideo Adriano, cum illius tempore secundâ tantum vice Smyrna Νεωκρήτ' esset, recentius fuisse indicat Marmor XXVIII. Cui vero hujus intervalli partem prima Marmoris consecratio assignanda sit difficilius est determinare. Si post Terræ motum, qui Imperantibus M. Aurelio & L. Vero, 2 Smyrnâ totam destruxerat, aliquid ab antiqua illius urbis pulchritudine & magnitudine, ut credo detractum fuisset, ante hunc Terræ motum ex eo, quod Smyrna hic dicitur, 3 Ασίας 4 & 5 Ιωνίαι 6 & 7 μεγαλήν 8; & si per Μητρόπολιν 9 & Ασίας intelligendum sit hic Smyrnâ gloriari se primam totius Asiæ Metropolin fuisse, ut nonnulli scio sunt interpretaturi, ante Antonini Edictum, 10 quo sancivit omnium Asiæ Metropoleon primam fore Ephesum, atque ideo circa initium illius Imperatoris conjectare hoc Marmor primo positum fuisse.

1 Lib. 3. 2 Suetonius lib. 2. 3 Tacitus Annal. 1. 4. 5 Vide Osiandroni notæ ad Spartianum de vita Adriani. 6 Vide Oconem & Goltziū. 7 Vide Phavorinum in Νεωκρήτ'. 8 Tacitus Annal. lib. 4. 9 In αἰὲς ὅτι ἡ Σμύρνα. 10 Aristides in ῥητορ. τῶν Σμυρναίων. Syncellus pag. 333. 11 Elipian L. observare D. de Orit. Procon G.

III.

C. Ant. Septimii Publii Citharædi Victoriæ.

Γ.ΑΝΤ.ΣΕΠΤΙΜΙΟΣ ΠΟΠΛΙΟΣ
 ΠΕΡΓΑΜΗΝΟΣ ΚΑΙ ΣΜΥΡΝΑΙΟΣ ΚΑΙ ΑΘΗΝΑΙΟΣ
 ΚΑΙ ΕΦΕΣΙΟΣ ΚΙΘΑΡΩΔΟΣ ΜΟΝΟΣ ΚΑΙ
 ΠΡΩΤΟΣ ΤΩΝ ΑΠ' ΑΙΩΝΟΣ ΝΙΚΗΣΑΣ
 ΤΟΥΣ ΥΠΟΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΥΣ ΑΓΩΝΑΣ
 ΣΜΥΡΝΑΝ ΟΛΥΜΠΙΑ Η' 5^η Ρ' ΑΔΡΙΑΝΙΑ
 ΡΩΜΗΝ Β' ΠΟΠΟΛΙΑΣ Β' ΝΕΑΠΟΛΙ
 ΑΙΝ Γ' ΑΚΤΙΑ Β' ΤΗΝ ΕΞ ΑΡΓΟΥΣ ΑΣ-
 ΠΙΔΑ ΝΕΜΙΑ Γ' ΠΑΝΤΑΣ ΚΑΘΕΞΗΣ
 ΣΜΥΡΝΑΝ ΚΟΙΝΟΝ ΑΣΙΑΣ ΠΕΡΓΑ-
 ΜΟΝ ΑΥΓΟΥΣΤΕΙΑ Γ' ΤΡΑΙΑΝΕΙΑ
 ΑΣΚΛΗΠΕΙΑ ΚΟΜΟΔΕΙΑ Β' ΠΥΘΙΑ
 ΤΑ ΕΝ ΔΕΛΦΟΙΣ ΕΦΕΣΟΝ ΑΔΡΙΑΝΕΙΑ
 ΕΦΕΣΟΝ: ΕΦΕΣΗΝ ΒΑΡΒΙΛΛΗΝ
 ΕΠΙΔΑΥΤΟΝ ΑΣΚΛΗΠΕΙΑ ΑΘΗΝΑΣ
 ΑΔΡΙΑΝΕΙΑ ΣΑΡΔΕΙΣ ΧΡΥΣΑΝΘΙ-
 ΝΟΝ ΤΡΑΛΛΕΙΣ ΠΥΘΙΑ ΜΕΛΙΤΗ-
 ΤΟΝ ΔΙΔΥΜΕΙΑ ΡΟΔΟΝ ΑΛΕΙΑ Β'
 ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΑ ΜΑΝΤΙΝΕΙΑΝ
 ΘΕΜΑΤΙΚΟΥΣ ΔΕ ΚΑΙ ΤΑΛΑΝΤΙΔΟΥΣ
 ΠΑΝΤΑΣ ΟΣΟΥΣ ΗΓΩΝΙΣΑΤΟ
 ΥΠΟ ΦΩΝΑΣΚΟΝ Γ' ΑΙΔΑ ΑΓΑΘΗΜΕΡΟΝ
 ΕΦΕΣΙΟΝ ΚΑΙ ΣΜΥΡΝΑΙΟΝ ΚΑΙ
 ΠΕΡΓΑΜΗΝΟΝ ΚΙΘΑΡΩΔΟΝ ΙΕΡΟΝΕΙ-
 ΚΗΝ ΚΑΙ ΜΕΛΟΠΟΙΟΝ ΕΝΔΟΞΟΝ ΠΕΡΙ
 ΠΑΝΤΑ ΕΥΝΟΥΝ ΓΕΝΟΜΕΝΟΝ ΔΕΣΦΥΣΕΙ
 ΠΑΤΕΡΑ.

Idem, cum versione.

Γ. Αντ. Σεπίμιος Πόπλιος (ναῖος
 Περγάμηνος καὶ Σμυρναῖος καὶ Ἀθη-
 ναῖος καὶ Εφέσιος κιθαρωδὸς μόνος καὶ
 πρῶτος τῶν ἀπ' αἰῶνος νικῆσας
 τοὺς ὑπογεγραμμένους ἀγῶνας·
 Σμύρναν Ολύμπια Η' 5^η Ἀδριάνια
 Ῥώμην Β', Ποπόλιας Β', Νεανπό-
 λιν Γ', Ἀκτια Β', τὴν ἐξ Ἀργεὺς Ἀσ-
 πίδα, Νέμια Γ', πάντας καθέξης.
 Σμύρνην κοινὸν Ἀσίας, Πέργα-
 μον Αὐγέσεια Γ', Τραιανεία,
 Ἀσκληπεία, Κομόδεια Β', Πύθια
 τὰ ἐν Δελφοῖς, Ἐφέσον Ἀδριάνεια,

C. Ant. Septimius Publius, Per-
 gamenus, Smyrnaeus, Athenien-
 sis & Ephesus, Citharædus,
 solus & primus, qui post homi-
 nes natos vicit subscripta cer-
 tamina. Smyrna Olympia H
 5^h, Adrianalia Romæ II, Pu-
 teolos II, Neapolim III, Adia
 II, ex Argis clypeum, Nemea III,
 omnia ordine continuo. Smyr-
 nae commune Asia, Pergami
 Augustalia III, Trajanalia, Æf-
 culapia, Commodalia II, Py-
 thia in Delphis, Ephesi Adria-

Εφεσον

Ἐφεσον :: Εφεσηῖα, Βαβυλιῖα,
 Επίδουρον Ασκληπεία, Αθῆνας
 Ἀδριάνεια, Σάρδεες Χρυσάνθη-
 νον. Τράλλεις Πύθια, Μίλη-
 τον Διδύμεια, Ῥόδον Ἀλεῖα Β',
 Λακεδαίμονα, Μοτυνείαν.
 Σεματικὸς δὲ καὶ ἑλασπαιῖος
 πάντας ὅσους ἡγωνίζατο
 ὑπὸ Φανασκὸν Γ' Αἰλ. Ἀγαθήμερον
 Εφέσιον καὶ Σμυρναῖον καὶ
 Περγὰ μιν κίθαροδόν, ἱερωνεί-
 κην καὶ μελοποιὸν ἐνδοξον, ὥς
 πάντα εὖνεν γαρόμενον ὡς φύσει
 πατέρα.

nalìa, Ephesi :: Ephesia, Bar-
 billea, Epidauri Æsculapia, A-
 thenis Adrianalia, Sardis
 Chrysanthium, Trallibus Py-
 thia, Mileti Didymeia, Rhodo
 Halia II, Lacedæmonem, Man-
 tineam. Omnia proposita præ-
 mia sua habuere & fuere diffi-
 cillima. Certavit sub modera-
 tore C. Ælio Agathemero E-
 phesio, Smyrno & Pergame-
 no, Citharædo, Hieronice, &
 modis faciendis clarissimo, in
 omnibus benevolo; non aliter
 ac si naturalis pater fuisset.

Notæ ad C. Ant. Septimii Publii Citharædi Victo-
 rias, seu Marmorum Oxoniensium III.

E Vanuere ex Marmore, superiores elementorum septem primorum
 apices. Sed ex reliquiis inferiorum conjecturâ F. ANT. ΣΕΠ. sub-
 stituimus. Hujusmodi autem ἀναγραφὰ ἧς ἱερωνικῶν qualis erat in
 agonibus Musicis Septimius noster Publius, λιδικῆς seu *Saxæ Hiero-
 nicarum descriptiones*, ut vocantur Lycurgo, frequentes erant apud veteres.
 De eis autem videlicet Scholiastem ad Pindari Olympiorum oden 7. & Marmor.
 10. pagina 40. præter ejusmodi alia aliquot apud Lipsium & Gruterum.

Περγὰ μιν, καὶ Σμυρναῖον, καὶ Ἀδριανείαν, καὶ Εφεσον. A plurium civi-
 tatum populis civitate donatus, tot habuit denominationes tum hieroni-
 ces hic, tum moderator ejus C. Ælius Agathemerus, Sic Artemidorus &
 Daldianus erat & Ephesius, uti ipse testatur Onirocriticon, lib. 3. cap. 67.
 sic alii.

Σμύρνας Ολόμματα Η η Π Bini scilicet Smyrnæ erant, sub Adriano, ago-
 nes Olympici seu quinquennales; id est, Olympia bina, præter ea, quæ, pro
 Communis Asiæ votis, ibi sæpius celebrari solita; de quibus etiam mox. Ea
 quæ sic simpliciter dicta sunt, atque ea quæ Olympia Adriania, ab Adriano
 nempe sive instituta, sive concessa, nuncupabantur. Neque hæc alia, ni fal-
 lor, fuere, ab ἀγωνίᾳ illo ἱερῷ Smyrnæorum, cujus, sub sequentis Inscriptionis
 finem, mentio est. Frequentia autem ejusmodi agonum à gliscente provin-
 ciarum, postquam servituti egregie litare cœperant, adulatione sub Octavio
 duxit initium. Suetonius in ejus vita, cap. 59. *Provinciarum pleraque, super
 templa & aras, ludos quoque quinquennales pene oppidatim constituerunt.* Ex in-
 dulto nimirum aut jussu Principali constituerunt provinciæ urbes, oppida.
 Unde indiscriminatim sive à Principe, sive à Provinciis, urbibus, oppidis,
 certamina instituta fuisse sæpius dicebatur. De binis quæ diximus Smyrnæ
 Olympiis

Olympiis vide V. Cl. Claudium Salmasium ad Adrianum Spartiani. Adi item Hermodori illam Farnesianam, quæ habetur in Lipsii Auctionario & apud Gruterum est, pag. 314. & Philostratum in Polemonis Sophistæ vita, præter Pausaniam in Eliacorum primo & Philippi epigramma quod citat Petrus Faber Agonistici libro 3. cap. 17. Sed vero fallitur eruditissimus Faber, capite præcedente, ubi Farnesianæ inscriptionis τὴν Ἀδριανίαν de ludis in Antinoi honorem institutis intelligenda esse, persuasum habet. Erant sane in Antinoi honorem ludi gymnici alibi instituti. Atqui non Adriania dicta sunt, sed Antinoeia, de quibus etiam postea. Quid vero sibi heic velint notæ illæ H η (p) omnino nescimus nos. Nodum mihi hæc inextricabilem, solvant eruditiores. Prima earum ita typis repræsentari debuit, ut superior, quæ transversa est linea, sinistro τὴ H apici conjungeretur, ac si T & H in unum coaluissent. De secunda figura, quæ sive τῆς ἑβραϊκῆς sive Hebraico non profus est dissimilis, & non semel in sequentibus etiam iterari videtur, vide, si placet, Gruterum in Inscriptionibus pag. 585. 2. & Nicolaum Alemannum ad Procopium pag. 42. Sed nos heic planissime cæcutimus, quod fateri, ubi aliter non suppetunt vires, nunquam pudet.

Ἀδριανία Ποίμνη Β'. Romæ, Athenis, Ephesi, Adrianalia vicit Septimius, quod testatur Marmor. Passim ferme certaminum sibi cognominum Autor fuit Adrianus. Xiphilinus; ποιῶν, inquit, ἡ διαταγή ἡ ἀγωνία ἀπαγορεύουσα τοῖς πόλεσι. Id ipsum Spartianus; In omnibus pene urbibus & aliquid edificavit, & ludos edidit.

Ποιῶν Β'. Apud Puteolos Adriani memoriæ sacrauit Antoninus Pius quinquennale certamen & Flamines & Sodales, & multa alia quæ ad honorem quasi numinis spectarent, quæ verba sunt spartiani. Illud Εὐσεβία in Farnesiana dicitur seu Pialia, & certamen erat iselasticum. Hieronicis nempe jus erat singulare, diruta parte moenium, pompâ in urbem invehî. Videlicet Casaubonum & Salmasium ad Spartiani extremum, & Josephum Scaligerum 5. de Emendatione Temporum, pag. 447. Melphitana autem, quâ ad hanc rem utuntur, inscriptio est apud Gruterum pag. 254. n. 4. Ἀγὼν ἐν Ποιῶσι hic memoratur etiam in Stationariorum Tyrriorum Epistola, quem Gruterus habet pag. 1105. Stadium item hujus Agonis innuit Artemidorus Oniroticorum lib. 1. cap. 28. ubi Εὐσεβία τὰ ἐν Ἰταλίᾳ ἀρχόντων ἐπὶ βασιλέων Ἀνακτορίῳ ἐπὶ τῆς πατρὸς Ἀδριανῶν memorat, de cursore verba faciens, qui per infomnium se luminibus orbatum esse vidit, atque victor evasit.

Νεανπόλις Γ'. Σίεσας seu Augustalia agon hic dictus in Farnesiana, ut Σίεσας ἐν Νεαπόλει, &c. Quinquennalis item erat & Octavio à Neapolitanis, ut videtur, sacratum. Memoratur Statio, Suetonio, Senecæ. Consule si plura velis, P. Fabri Agonistici 3. cap. 26. & Scaligerum loco jam citato. Adde Julium Cæsarem Capacium Historiæ Neapolitanæ, lib. 1, cap. 15.

Ἀκτῖα Β'. Agon in Ætio Apollini sacer erat; quem post victoriam Ætiacam, condita urbe Nicopoli, instauravit Augustus; testibus Strabone & Dione. Vide sis Fabrum loco nunc supra dicto, & Scaligerum 5 de Emendatione Temporum, capite de primo Agone Ætiaco.

Τὴν δὲ Ἀργυρῶν ἀσπίδα. Etiam Nemeos ludos ab Argivis celebrari solitos esse; in quibus cum clypeis decurrebant armati, constat, quales ἀσπίδες ὄντων ὁμήρου δρόμους vocavit Pindarus Isthmiorum primo. Romæ item in vinea Cardinalis Carpenfis τὴν δὲ Ἀργυρῶν ἀσπίδα τοῖς, corona circumdatum exhibet saxum quadratum. Vide Pausaniam in Eliacorum primo, Hyginum Fabula 170, & 273. quem in hujus agonis nomine depravatam recte emendavit V. Cl. Joannes Meursius in Græcia Feriata, verbo Ἡραῖα. Eum item ibi consule. Adde Agonistici P. Fabri libri 2. caput 23. præter Farnesianam illam seu Hermodori, apud Gruterum, inscriptionem.

Σμύρναν κρινόν Ασία. Commune scilicet Asiæ, quod ex pluribus etque celeberrimis Asiæ civitatibus conflatum; velut ex Ephesiis, Smyrnezis, Pergamenis, Milesiis, aliis, qui concordiam foventes & societatem, & sacris eam firmare studentes, communia Asiæ sacra certamina in urbe, de qua sive in comitiis omnium convenerat, sive aliter decretum erat, celebrabant. Atque hisce præfuere puto, Asiarchæ; de quibus ad Marmor proximum. Ita nomen Caracallæ interpretatur Scaliger 5. de Emendatione Temporum. ΚΟΙΝΟΝ ΘΡΑΚΩΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙ. ΑΙΝ. ΦΙΛΙΠΠΟ. ΠΥΘΙΑ. Communia, inquit, tria, (unde unum item confectum) Thraciæ celebrabant Pythia Thraciæ. Vide in Farnesiana, Σμύρναν ἡ. κρινά. Ασίας δὲ. Et κρινῶ ἤν. Κρητῶς habetur agnon quinquennalis apud Gruterum pag. 1094. 5. Certamina hæc Communis Asiæ ipsissima esse, τὰ ἤν. ἡ Ασίας Ολύμπια, apud Philostratum in vita Polemou Sophistæ, vix dubitare queo, pace viri doctissimi qui ad Spartianum hæc eadem esse cum Adriani Olympicis ibi institutis obiter affirmat. Neque obest quod Polemoni & posteris ejus datum sit Adrianeis, περιεῖναι seu præsidere, & quod præfedit postea πῶς ἤν. ἡ Ασίας. Decreto civitatis duntaxat Smyrnenfis est perpetua illa præsidendi Adrianeis prærogativa data. Sed Communis Asiæ sacris Commune item Asiæ tantum, aut Senatusconsultum Romanum, aut rescriptum principale, non civitas aliqua singularis cum præficere, puto, potuit. Communia autem Asiæ sacra hæc fuisse, opinor, uti alia sæpius apud Græcos, Majora & Minora. Majora quæ pentæterica. Minora quæ Annua. De hac distinctione, uti etiam de ἡ. κρινοῖς, in Farnesiana, paulo post plura.

Πέργαμον Αὐγούστια Ρ'. Postquam Pergameni Templum Augusto sacraverant, etiam iis permissum est ut sacros ludos, honori ejus ampliando, instituerent. Ita Dio lib. 51. Hi Augustalia seu Αὐγούστια dicta, adeoque quod in Farnesiana legimus, Ο' μοῖσις ἐν Σμύρνη Ολύμπια ἢ Αδριανία Ολύμπια, Πέργαμον Αὐγούστια τοῖς, vertendum est, Similiter in Smyrna, Olympia, & Adrianalia Olympia, Pergamo Augustalia 3. Neque erat sane cur de Augustalibus illis, quæ plane Pergami collocantur, ita sollicitus esset vir magnus in 5. de Emendatione Temporum. Qui item alii sive Farnesianam edidit, sive vocabula, quæ adtulis, citarunt, male hæcenus ea intellexerunt. Apud Gruterum pag. 109. legimus ex Sepulchro quod via Appia, 7 ab urbe miliari, visitur, Πέργαμον καὶ Δαρμῆς. Adjuncta est corona hederacea.

Τραϊανία. Spectacula, Parthica dicta, sacravit Adrianus Trajano; teste Xiphulmo. Ea Romæ celebrari solita. Gymnasium etiam erat Romæ, Trajani opus, architecto Apollodoro. Utrum ad hoc an ad illa Trajanalium nomen heic spectet, non liquet.

Ασκληπεία. Horum item in Farnesiana mentio. Et Μεγαλοασκληπείων Γυμνασίων in alia, apud Gruterum pag. 410. n. 3. Atque etiam Æsculapia Smyrnæ fuisse videntur. Aristides in Oratione sacra prima. Ἐδίκων οἱς ἐν Σμύρῃ ποῖς Ἐστίαν ποῖς Κίαν τῇ ἱερῇ τῷ Ασκληπίῳ ἤν. ἐν τῇ Γυμνασίῳ. Tam Gymnasium quam Templum in Gymnasio extructum Æsculapio forsân sacrum ibi erat.

Κομῆδία Β'. Commodaliorum seu Κομοδίων mentio in Saxo Venetiis. Corona nempe ipsum vocabulum ΚΟΜΟΔΕΙΑ circumdat, sub Epigrammate in Achirilti athletæ honorem. Vide Gruterum pag. 317. n. 1. Alibi, puto, apud Veteres, non occurrunt. Instituta forte à Severo Imperatore Commodum in Divos referente.

Ἐφεσον Αδριανία. Ut Smyrnæ Adrianalia Olympia erant, ita Ephesi, quæ heic memorantur, nec alibi, puto, omnino præterquam in Farnesiana; ubi habemus, Ἐφεσον Γ'. Αδριανία Ολύμπια.

Ἐφεσον: Ἐφισία. In Festis deorum cognominibus enumerat Julius Pollux lib. 1. Ἀρτίμυθον Ἀρτημίσια ἢ Ἐφισία. Vide item Meursium in Græciæ Feriæ

lib. 3. de Ephesiis. Sed an ad hoc Dianæ festum agoni hic spectet, non constat.

Βαβιλῶνα. In Farnesianæ inscriptionis Editione Gruterianâ legimus BAB-BIAΔHA quod ipsum in Lipsianâ, unde sumtum est, punctulis subnotatur, ac si de lectione inter exscribendum dubitatum fuisset. Marmor nostrum BAR-BIAΔHA habet manifesto, quod ut in BABBIAΔHA sive quadratarii, sive exscriptoris incuriâ migraret, non erat difficile. Sed non minus nescimus unde nomen hoc natum, quam hanc veram Marmoris nostri lectionem esse certo scimus. Vide ipsi Auctarium pag. 57. Hætenus Seldenus. Sed quod de origine nominis & agonis Barbillæorum proficitur se ignorasse vir eruditissimus, ex excerptis è Dione à doctissimis Valesio postquam Seldenus hæc scripserat editis quam optime explicari potest; in illis enim de Vespasiano hæc leguntur, πῶς τὴν Ἀγῶνάνην οὐκ ἔρωμαι δὲ θέλωσι, καὶ ἵτοι πᾶσι τοῖς ἀγῶσι αὐτῶν χρῆμα, ὡς καὶ ὁ βαβυλιῶν πρὸς ἀνδρᾶς τριπύργου ἀγῶνα τοῖς Ἑρεσίοις ἐπέβη, ἄγῶν συγχαρῆσαι, ὅτι πρὸς ὑμῶν ἄλλῃ πόλει ἐνεμύθη, i. e. Astrologos etiam urbe expulit, etsi peritissimis eorum uteretur, ut in gratiam Barbilii cuiusdam Astrologi Eph. sis sacrum Agonem celebrare concesserit, quod nulli alii civitati indulsit.

Επίδαυρον Ασκήματα. Hæc memorat etiam Farnesiana, Alibi occurrere non memini.

Ἀδριανὰ Ἀθριάναια. Adrianalia Athenis habentur in Inscriptione illa de Achiristo apud Gruterum pag. 317. quam vide item apud Scaligerum ad numerum Eusebium 2147, sed emendatorem in Salmasii Notis ad Spartianum. Fanum Adriano Athenis sacratum est, Panellenion dictum; atque is ἐν αὐτῷ, seu *juxta idem* (ut scribit Xiphilinus) Certamen instituit quod ipsa Adrianalia heic fuisse existimo. Neque cur Panellenia id nuncupatum esse censendum sit video, tametsi, eo quod Panum Panelleniū dicebatur, ideo & agonem cognominem fuisse velit vir doctissimus. Memoratur, opinor, hæc sacra certamina cum alijs in Farnesiana Hermodori; ἐ Παναθηναῖα, Ολύμπια, Γαργαλιώσια, Ἀθριάναια δὲ, Viro summo qui tum in libris de Emendatione, tum ad Eusebium, quatuor hæc vocabula unum agonem, adeoque ipsa tantum Adrianalia Athenis denotasse vult, nullus assensum præbeo. Quot vocabula, tot certamina magis innuuntur, atque omnia Athenis peracta. Per ἱ. παναθηναῖα Panathenæa Pentaeterica, seu majora intelligo. Nam Minora (quæ & vetustiora erant) quotannis, seu post minorem periodum elapsam, celebrabantur. De utrisque vide quæ supra notantur in Notis Historicis ad Græcorum Epochas, præter Harpocratonem, Suidam, & autorem argumenti Orationis Demosthenis adversus Midiam. Ut igitur juxta Certaminis distinctione expressior honoris Victori fieret accessio, ἐ Παναθηναῖα dici videntur, pro Πενταετηρεῖς seu *quinquennialibus*. Neque ab alia ratione opinor ἡ ἱ. postea postea in eodem Saxo præfigitur τοῖς ἑξήκοντ' ἐ Ἀσίᾳ. Quemadmodum enim Panathenæa (quo nomine signanter dicta sunt sacra Atheniensium, seu omnium qui Attici ruris accolæ erant, Certamina Communia) & minora erant, & majora quæ etiam quinquennialia, ita etiam in Asia minori, quæ Atticos mores plerumque imbiberat, Communia sentiendum est sacra ad eundem modum quandoque divisa esse. Et Panionium, pro communibus Ionum sacris non dissimili notatione legitur apud Philostratum in vita Apollonii lib. 4. cap. 2. Ita fit ut ἱ. ἑξήκοντ' Ἀσίᾳ, pro quinquennialibus Communibus Asiæ capienda sint, non pro quinque communibus seu Civitatibus Asiæ, ut volunt aliqui. Ita recte à minoribus etiam determinata sunt. Olympia, quæ in Farnesiana hoc loco sequuntur, Attica item erant, uti etiam Panellenia. Atque eorum origines Adrianum seculis plurimis anteverunt. Videtis Scholiam ad Pindari Olympicon Odem 7. Quin & Adrianalia ibi, Attica similiter puto erant, sed Athenarum nomine ideo forte minime notata quod, post Panathenæorum

mentionem, cetera, quæ continenter sequuta sunt, ad Athenas pertinere, neminem dubitaturum non immerito senserit is qui conscripsit.

Σαρδεις Χρυσηϊδων. Etiam Chrysanthina Sardis occurrunt in illa Hermodori. Item Nummus Alexandri Mammeæ F. habet, ΧΡΥΣΑΝΘΙΝΑ ΣΑΡΔΙΑΝΩΝΤΡΙΞ ΝΕΩΚΟΡΩΝ, quod ex Oecone discimus. Id ipsum innuit Martianus Jurisconsultus ubi Certaminis Chrysanthiani meminit, L. 24. D. de Annuis legatis, "Cum erat certa pecunia, inquit Martianus, id est certum reipublicæ Sardinorum (in nonnullis Editionibus Pandectarum, male legitur Sardinianorum) relicta per quadriennium Certaminis Chrysanthiani, nisi, Divus Severus & Antoninus rescripserunt videri perpetuam pensationem rem reliquisse testatorem per quadriennium, non in primum quadriennium. Sed Chrysanthini potius legendum. Et certamen inde nomen habuisse putat Faber, "quod è floribus aureis Coronæ fertave contexterentur, atque præ mii loco victoribus, sicut apud Tolosates poetico agone annuo argentei, præstarentur. Apollinis oppidum in Chrysa, & quod de Chrysanthide ex Pausania adnotat Dionysius Gothofredus huc spectare mihi parum videntur, Aliis à Chrysanthio, nomine instituentis Lydio, nomen hoc certaminis mansisse videtur. Certe & summi Lydiæ, cujus urbs primaria Sardes, Pontificis, sub Juliani tempora, nomen erat. Et Certamina, sub nomine instituentium quandoque celebrari, non modo ex Adrianalis liquet, verum etiam ex illo Lucii Titii Testamento apud Scævola L. 21. liberto D. de annuis Legatis sect. 3. Et sane ἡ ἱερὴ ἱσχυρὸς δυνάμις, sive Sacrorum in Lydia insinuatione diserte ab Eunapio, apud quem de Chrysanthio, utpote ejus præceptore, complura legimus, tribuitur. Sed hic ita multo recentior est quam cui Certaminis, sub Severo eodem nomine celeberrimi, origo aut nominis ratio assignetur. Adi Cujacium lib. 23. observat 7. & Petrum Fabrum Agonistic. lib. 3. cap. 26.

Τελλαις Πύθια. Gymnasium, quod terræmotu Trallibus collapsum esse memorat Strabo, libro duodecimo, satis ostendit seculis vetustioribus certamina ibi celebrari solita. Ad idem forte redintegratum spectant hæc Pythia.

Μαίλαρον Διδύμεια. Apollini Didymæo agone sacrum fuisse, saltem ex illo nomine natum, non est cur dubitemus. Apollinis Didymæi oraculum in Branchidis apud Milesios, cultum habet Strabo, lib. 14. Stephanus de urbibus, Sozomenus Ecclesiasticæ Historiæ lib. 1. cap. 7. & Nicephorus Callistus lib. 7. cap. 45. De Didymæi nominis ratione consule Macrobius Saturnaliorum lib. 1. cap. 17. Neque de Didymæis hisce alibi legisse me memini.

Ῥόδου Ἀλεια. In Hermodori Farnesianâ legitur ΡΟΔΟΝΑΛΕΙΑ. Et tam recte in conficiendis ad Gruteram indicibus Ἀλεια inter sacra Certamina inde numerat magnus Scaliger, quam male in castigationibus ex ΡΟΔΟΝ ἢ Ῥόδου facit & ad ΑΣΚΑΗΡΕΙΑ, quod ibi præcedit, retrorahit, ac si de cursu seu stadio Æsculapio sacro, locus foret intelligendus. Sed extra controversiam esse puto aut quadratarium Farnesianæ, pro Græco Ρ ὁ Π ibi perperam incidisse, aut Lipsium exscriptorem fugientibus elementi apicibus deceptum, pro ΡΟΔΟΝΑΛΕΙΑ, ΡΟΔΟΝ ΑΛΕΙΑ edidisse (nri videre est in ejus Anuario) quem secutus temere magis peccavit sive Gruterus, sive quis alius qui Latina versione Podonalia, quod verbum nihili est, substituit. Ad Rhodum plane pertinent hæc Sacra: quæ Ἀλεια &, ad ævi ceterioris scribendi rationem, Ἀλεια eis dicta. Aristides in Ροδιακῶ, Rhodios alloquens ἡ ἑρμῶ, inquit, ἡ ἑρμῶ Ἀλίων ἀγῶνα ποιεῖσιν, Ludos Halios, seu Agonem Haliorum peragetis. Haud alias forsitan erat agon hic ab illo, qui Tlepolemus item vocatus Soli seu Ἠλίου (unde nomen, ut videtur, ortum est) sacer erat, & Corpixi soli seu Ἠλίου (unde nomen, ut videtur, ortum est) sacer erat, & Corpixi mensis die 24 celebratus seu 6 die à Nemeis. Corona in eo præmium erat populea. Videbis Scholiasten ad Pyndari Olympionicas, Od. 7.

Λακεδαιμόνα. Farnesiana Hermodori habet, Εὐρύκλεια ἢ Λακεδαιμόνα. Lacædæmonis

IV.

Κλαύδιος ἰητῆς Ἀγαθήμερος ἐνθάδε κείμεναι
 Παντοίης δέδωκε κραίνον ἀκέεμα ψόεω.
 Εὐθὺν τούτῳ δέ μοι καὶ Μυρτάλη εἶδε εὐνετην
 Μνήμα. Μὲν' εὐσεβίων δ' ἐσμεν ἐν Εὐσείῳ.

Claudius Agathemerus medicus hic jaceo,
 Omnigeni qui cognoveram presentissimum remedium morbi.
 Commune hoc mihi est & aequè Myrtalæ conjugii
 Monumentum; cum Piiis autem nos sumus in Elyfio.

V.

D. M.
 L. PONTIUS HELENUS
 MATRI SUAE
 JUNIAE SATURNINAE
 BENEMERENTI
 FECIT

VI.

D. M.
 L. ANNAIO FIRM.
 VIXIT ANNIS. V.
 M. II. D. VI. H VI.
 QUI NATUS EST
 NONIS JULIIS
 DEFUNCTUS
 EST IIII IDUS
 SEPTEMBRIS.
 ANNAIA FERU
 SA VERNAE SU
 O KARISSIMO.

D. M.

D. M. i. e. Diis Manibus, quas voces aut integras, aut abbreviate per primas literas eodem modo quo in his Marmoribus signatas in omnibus fere Marmoribus sepulchralibus Epitaphio præfixas invenimus. Iis apud Græcos respondent, *Θεοῖς καὶ ἄνδράσι*, quæ etiam abbreviate per primas suas literas Θ. Κ. frequentius exprimuntur, ut in Marmoribus nostris 28, & 143. habes exempla.

VII.

ΟΙ ΔΙΣΧΟΙ ΣΥΝΟΜΑΙΜΟΙ ΙΩ ΞΕΝΕ ΤΑΙΣ ΥΠΟ ΤΥΜΒΑΙ
ΑΥΛΥΣΤΟΙ ΤΕΚΝΩΝ ΚΕΙΜΕΘΑ ΚΟΥΡΙΔΙΩΝ
ΙΚΕΣΙΟΣ ΚΑΓΩ ΝΕΑΡΑΝ ΠΑΗΡΟΥΜΕΝΟΣ ΗΒΑΝ
ΕΡΜΙΠΠΙΟΣ ΚΡΥΕΡΟΝ ΤΟΝΔ ΕΧΟΜΕΝ ΘΑΛΛΑΜΟΝ
ΑΙΔΑΝ ΕΓΚΥΡΕΑΝΤΕΣ ΑΛΑΜΠΕΤΟΝ ΕΥΓΕΝΕΤΗΣΔΕ
ΘΕΥΔΟΤΟΣ ΟΥ ΣΤΥΓΕΡΟΝ ΠΕΝΘΟΣ ΕΦΕΙΔΕ ΠΑΤΗΡ
ΜΗΤΗΡ Η ΔΥΣΤΗΝΟΣ ΟΔΥΡΕΤΑΙ ΟΙΑ ΤΙΣ ΑΚΤΑΙΣ
ΑΛΚΥΟΝΙΣ ΓΕΟΡΟΙΣ ΔΑΚΡΥΣΙ ΜΥΡΟΜΕΝΑ
ΜΗΤΡΙ ΞΗ ΑΠΙ ΑΔΕΛΦΟΣ ΕΡΗΜΩΘΕΙΣΑ ΔΕ ΤΕΚΝΩΝ
ΓΗΡΑΙΟΝ ΒΙΟΤΑΣ ΤΕΡΜΑ ΑΝΕΠΑΝΗΣΣ ΚΑΚΟΝ.

Οι διαδοὶ συνόμαιμοι, ἰὼ ξένε, τῷ δ' ὑπὸ τύμβῳ
Ἄψαυτοι τέκνων κείμεθα κυρίδιον,

Ικέσιν^Θ κα' γ'ὼ νεοσσὸν πληγέμενον ἦσαν
 Ἑρμιππ^Θ κρυερὸν τόνδ' ἔχομεν θάλαμον
 Αἰδῶ ἐγκύεσσας ἀλάμπειν, εὐφροσύνης ᾗ
 Θείδοτ^Θ ἔσσυερὸν πέφθ^Θ ἔφεδ' ἐπατήρ.
 Μήτηρ δ' ἡ δίσπος ὀδύρει, ἥ α' τις ἀκταῖς
 Ἀλκυονίδος γοεργὴ δάκρυσι μυρμήνα.
 Μητὲρ σὴ λιπ' ἀδελφός, ἐρημιθεῖσα ᾗ τέκνων
 Γηραιὸν βιώσας τέρεμ' ἀνέπλησε κακόν.

Nos duo fratres, ὁ hospes, sub hoc tumulo
 Jacemus non affecuti liberos teneros.
 Hiccius, & ego recentem complens adolescentiam
 Hermippus, frigidum hanc habemus Thalamum
 In orcum incidentes tenebricosum, nobilis vero
 Theudotus pater non pepercit gravi luctui.
 Mater, vero infelix luget, sicut aliqua in ripis
 Halcyonis, lachrimas fundens lugubres.
 Matri tuæ reliquit frater, orbata vero filii
 Senilem vitæ terminum implevit malum.

VIII.

Νικηφόρε χρηστὴ
χαίρει

Nicephore bone
vale.

Hoc Monumentum quoad Inscriptionem simile est iis quæ apud Sicyoni-
os in usu fuisse tradit Pausanias lib. 2. ea enim sic describit. Αὐτοὶ δὲ Σικωνῖοι
πὰ πολλὰ τοιαῦτα θρόνοι διαίττουσι, πρὶ μὲν σῶμα γῇ πρύπτουσι, λίθῳ δὲ ἐποικοδο-
μῶσιν κρητῆρα κίονας ἐφίστοι, καὶ ἐπ' αὐτοῖς ἐπίδημα ποῖουσιν, καὶ τὰς αἰετὺς μέ-
λισσι τὰς ἐκ τοῖς ναοῖς ἐπιγραμματα δ' ἄλλο μὲν γράφουσιν ἑῶν, ὅς δ' ὄνομα ἐφ' ἑ-
αυτῷ καὶ ὃ πατρὸς ἐπαγορεύει καλῶσι καὶ νεκρὸν χαίρουσι. i. e. Interprete A-
malæo. Ad hunc ferme modum suorum cadavera condunt Sicyonii Corpus
terrâ contegunt, deinde lapideâ basi extructâ columnas erigunt, iisque fa-
stigium imponunt, eo fere modo quo aquilas in Templis. Inscriptionem
autem aliam addunt nullam, sed defunctum suo tantum nomine omittâ patris
mentionem appellatum valere iubent.

IX.

Ακεστέμη Δημαγόρου
γυνὴ δ' Ἀρτεμιδώρου χαῖρε

Acestime Demagotæ filia
Uxor vero Artemidori vale.

(L)

X.

Ὁ Δῆμος
 Ἀπολλωνίαν Κηφισοφώντος

Populus
 Apolloniæ Cephisophontis.

XI.
SERVAEO
SAGARI
C. INGONTA
EV CARPEA
MARITO OPTIMO

XII.
D. M.
LIVIAE CASTAE CONIVGI
L. VALERIUS APRILIS FECIT ET SIBI

XIII.
D. M.
M. CORNELIO PIO
QVI. V. A. XIII. M. XI. D. V
M. CORNELIVS
ONESIMVS
FILIO KARISSIMO
FECIT.

QVI. V. A. XIII. M. XI. D. V. i. e. qui vixit Annis tredecim, Mensibus undecim, Diebus quinque. Sic supra Marm. VI. habes, Annis. V. M. I. LD. VI. H. VI. Lege ibi, Annis quinque, Mensibus duobus, diebus sex, horis sex.

XIV.

Sub capite mulieris Marmoreo pulcherrime exciso.

SVLPICIA CAIINI.

XV.

ΚΟΣΜΗΤΕΥΟΝΤΟΣ ΣΤΑ ΣΕΡΑΠΙΩΝΟΣ ΧΟΛΛΕΙΔΟΥ
ΚΑΙ ΚΟΣΜΗΤΕΥΟΝΤΟΣ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΑΝΙΟΥ ΣΤΕΙΡΕΩΣ
ΠΟΡΦΟΝΙΣΤΗΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥ ΕΠΕΝΔΟΝΤΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΝΙΟΥ
ΤΟΙΣ ΗΦΗΒΟΙΣ ΤΟΝ ΗΡΑΚΛΕΑ ΑΠΟ ΤΗΣ ΕΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΝΙ ΝΕΙΚΗΣ.

Κοσμητῶντος Στα Σεραπίωνος Χολλείδου
Καὶ Κοσμητῶντος Καὶ Απολλανίου Στεϊρείως

(L 2)

Σα

Σαφεινῆς Ἀθῆναι^ο Σπένδοντος Ελευσεῖνιος

Τοῖς ἐφέβοις τὴν Ἡρακλείαν ἀπὸ τῆς ἐν Ελευσεῖνι νίκης.

Παιδοτριβῆτος Ἀβασκάντης

Τῆς Εὐμόλπου Κηφισίως ἔτος κγ.

Cosmetæ magistratum gerente Στᾶ Serapione Collidæ filio

Et Cosmetæ magistratum gerente Κασί Apollonio Stirienfi

Sophonista Athenæus Spendontis filius Eleusinius

Ephebis Herculem ob victoriam in Eleusine.

Pædotribâ Abascanto filio

Eumolpi Cephisiensi, anno 23.

Hoc Marmor Athenis positum fuisse, indeque huc allatum, Sophronista Athenæi, & Steirienfis, Eleusinii, Cephesiensis, Δήμου Athenienfium nomina, & causa consecrationis illius, parta scilicet in agone Eleusinio victoria, in quo soli certabant Athenienses, satis convincunt. Locum habuit in uno è Gymnasiis, in eâque parte illius, ut ipsum indicat Marmor, in quâ Ephebi exercebantur, Ephebo dictâ; atque ideo Cosmetarum & Pædotribæ seu Gymnasiarchæ nominibus, qui tempore consecrationis illius coram exercitiis præerant, signatur.

Κοσμηδίωντος. Cosmorum Cretensium, qui decem erant, & non dissimile Ephoris Lacedæmoniorum tenere imperium, fufius meminit Aristoteles Politicorum lib. 2. & de Protocosmis item Cretensibus plura habentur in Saxi vetustis ex Lytti Cretæ urbis ruinis erutis, quæ Typis mandavit Gruterus, pag. 1084. num. 8, 9, 10, &c. & pag. 1094. num. 5. An Κοσμηδίωντες hic iidem fuerint cum Cosmis illis non satis perspectum habeo. Hactenus Seldenus. Sed quare putaret vir eruditissimus hos Κοσμηδίωντας eosdem fuisse cum Cosmis Cretensium nulla est ratio; non enim legitur Κοσμηδίωντες sed Κοσμηδίωντες, atque ideo hic non de Cosmo, sed de Cosmeta agitur. Κοσμετα, autem non fuere in republica, ut Κόσμοι Cretensium, sed tantum in Gymnasiis magistratus. Eorum mentio in antiquis Marmoribus frequentius habetur, & vix unquam alibi: atque ideo ex his maxime intelligendum fit, quinam fuerat Κοσμηδίων magistratus; apud Gruterum, in quibus de eo legitur, hæc inventiuntur,

Ἀγαθὴ τύχη.

Ἐπὶ Κλ. Ἀτάλλου Ἀγ

χωντος, Κοσμητῆς

Ἐφέβων ἱερέως Ὀυῖ

καὶ Θεᾶς Εἰρηναί

ος ὁ Παιδευτής,

Ἐφέβων αὐτῶ

Cum bona fortuna.

Sub Claudio Attalo

Archontē, Cosmeta

Epheborum fuit Sacerdos Dei

& Dex irenæus

Pzanienfis,

Ephebus factus erat ejus

* Grut. pag. 317. Habes etiam apud Petrum in Commentar. ad leges Attic. pag. 299. Fabr. Agonist. lib. 1. c. 21. Mæurium Attic. Lect. lib. 1. & Gruterum etiam vide pag. 77.

ὅς Διονύσιος
Εἰρηναίῃ Παιανί-
εὺς, ἐγυμνασά-
ρχῃς ἔνιαυ-
τῷ τὰς ἐφέβους
Φλ. Στατόλαος
Φυλάσιος, ἐγένον
το ἐφέβοι διακό-
σιοι καὶ δύο.

Λάμπάδα
νικήσας
συνεφέβους σήλα
ν ἔθηκεν Ὁ
τιγίδης
Παντωνίου
Τυχίδης
Ἀθμονίης

b Ἐπὶ Θείωνος
Ἀρχοντος,
Κοσμητῷ Διονύ-
σιος, Μάρκος
Ἀναφλύστιος,
γυμνασιάρχης.

* Κοσμηθέντος Πλουτάρχου
Ἀχαρνέως
ἦσεν Ἀχέρειος
σήλων, &c.

filius Dionysius
Irenzi fil. Pzanien-
sis, Gymnasiarcha
erat Ephebo-
rum hujus anni
Flavius Stratolaus
Phylasius, fuerunt
Ephebi ducenti
et duo
In certamine lampadifero
vincens
iis qui simul Ephebi erant
cippum posuit O
tigides filius
Pantoni filii
Tychidæ
Athmonienfis.

Sub Theone
Archonte
Cosmetâ Dio-
nysio; Marcus
Anaphlystius
gymnasiarcham egit.

Cosmetâ Plutarcho
Acharnenfi
posuit Acheristus
cippum, &c.

Exceptis his Marmoribus in solo Erotiano vocem invenies; dicit autem illic in Lexic. Hippocr. Κοσμητῶν τὰς ἐφέβους ἀνταξίας περιποιῶνται. Κοσμητῶν igitur erant boni ordinis & modestiæ Epheborum in Gymnasiis curatores; vox enim ἀνταξία utrumque, tam modestiam scilicet quam bonum ordinem significat. Athenis autem fuisse Magistratum, qui curabat, ne quid contra modestiam & pudicitiam puerorum & Epheborum in Gymnasiis fieret, testatur ^d Æli-

^b Græf. & Petit. & Meurf. ib. ^c Græf. ib. Meurf. ib. ^d In orat. contra Timarchum.

chines. Cum enim * Athenienses Pæderastiæ pessime dediti fuerint, horrendumque illud lasciviæ genus maxime iis in voluptate esset, atque ideo † Gymnasia frequentare, & exercitiis, in quibus adolescentēs certabant nudi, interesse eos maxime delectabat, ibique sapissime inceperint corrumpere, quos libidini suæ subiciebant, juvenes; ‡ Leges de præservanda puerorum & Epheborum pudicitia latæ erant severissimæ, ne scilicet Gymnasiarchæ ante ortum solis scholam aperirent, ut clauderent ante occasum, ut puerorum Gymnasiarchæ nullum adultum in scholam admitterent, præsertim dum festa *Μυσῆα* & *Ερμῆα* celebrarentur (in quibus multa lascive agi solita testatur † Diogenes Cynicus) sub poenâ capitali. Ut hæc leges ceteræ que omnes in hunc finem latæ observarentur, magistratus creabatur, cui incumbēbat hoc curare, illeque videtur fuisse *Κοσμητής*; de quo in Marmore agitur, atque ideo, cum illius munus esset omnibus aliis Gymnasiorum curatoribus præesse, cavereque, ut juvenes sub eorum tutelâ modeste & pudice agerent, & ut omnia secundum leges fierent, præ omnibus, qui in Gymnasis aliquod munus exercebant, tam in hoc quam in aliis Marmoribus primus nominatur.

Καὶ Κοσμητὸν Θ. Hinc apparet duos *Κοσμητὰς* fuisse, quod notat † Petitus, dicitque unum *μῆδον*, & alterum *ἰφῆον* fuisse, & hunc esse, qui *Κοσμητὴς ἰφῆον* (ut in primo Marmore è Grutero) & illum, qui *Κοσμητὴς* simpliciter (ut in secundo Marmore è Grutero) appellatur. Sed quamvis hoc forsân verissimum sit, observandum tamen est, illum de Cosmetis hæc sine ulla auctoritate asseruisse, cum nulla omnino nisi ex hoc Marmore, quod Petitus nunquam viderat, habenda sit, unde constare possit eos duos fuisse. Forsân vocalis ΣΤΑ & ΚΑΣΙ, quæ Seldenus non explicavit, voces, quæ diversas horum *Κοσμητῶν* Provincias distinguunt, abbreviate signantur, cum quid aliud ea hic denotent, non omnino possum conjectare.

Ἀπολλωνίου Στιριεύς. i. e. Apollonio, Stiriensi seu *δῆμῳ* Stiriensis populari: in more enim erat Atheniensibus semper fere post nomen, cuius *δῆμῳ* erant, adjungere. Atque ideo † Themistocles *Φραεῖδης*, i. e. populo Phreariensis, * Pericles *Χολαργίδης*, i. e. populo Cholargensis. * Aristides & Socrates *Ἀλοπεκῆς*, i. e. populo Alopecenchæ dicebantur, & sic Apollonius hic *Στιριεύς* dicitur, *ἀπὸ τῆς Στιρίας* δῆμῳ Ἀστικῆς Tribus Pandionidis, cuius *δῆμῳ* populares etiam erant † Theramenes, * qui unus è triginta erat, qui post captas à Lyfandro Athenas urbi præerant, & * Thrasybulus, * qui ex palis his Triginta patriam ab eorum Tyrannide liberavit, & a scriptoribus pariter *Στιριεύς* dicuntur. Ab hoc populo * urbs Stiris in Phocide nomen habuit, quod ex iis, qui duce Pæteo Ornei filio Atheniensi hanc urbem condidere, plerique Stirienses fuerunt.

Σωφρονιστὴς Ἀδινάου Θ. Seldenus habet *φρονιστὴς Ἀδινάου*, sed in Marmore manifeste legitur *φρονιστὴς* sine literâ τ, Lacunam in initio lineæ duabus literis recipiendis æqualem, literis Σω suppleo, legoque *Σωφρονιστὴς Ἀδινάου*, i. e. Sophronista Athenæus, *Ἀδινάου* Θ. enim non est *Atheniensis*, ut interpretatur Seldenus, sed nomen viri, ut ex adjunctis constare observavit vir in omni doctrina summus * Reverendus Episcopus Cestrensis. * *Σωφρονιστὴς* igitur magistratum denotat, quem Athenæus Eleusinius gesserat, cum hoc signum

* Apud eos enim tam frequens erat, & ita ab omnibus usitatum horrendum hoc amoris genus, ut Zeno Stoicorum pater, severissimus in moribus inter Philosophos eo etiam se polluisse fateatur, ne ei in approbationem esset ad amale humanum genus. Diog. Laert. in vita Zenonis. † Vide Patach. in *Ἰωνίῳ*. * *Ἀλεχίνης* in initio orationis in Timanctum. vide etiam Petrum in Comment. ad leges /iticas, pag. 197. † In Epistola illius ad Græcos. † In Comment. ad leges /iticas, pag. 199. † Vide Plut. in vita Them. floct. * Vide Plut. in vita Periclis. Vide Plut. in vita Aristidis, & Diog. Laert. in vita Socratis. * Strabon. li. 9. Suidas. Hecychius, Harpocrat. & Stephanus Byzantinus in *Συμπόλῃ*. Lucianus in Dial. Meretr. † Scholiastes Aristupis. ad Raras. † Vide Diodorum Siculum, & Xenophontem. * *Ἀλεχίνης* in Ctesiphontem, & Diodor. Sic. lib. 14. † Vide virum illi us apud Cornelium Nepotem. * Pausan. lib. 10. † In vindictis *ῥυστῶν* in post cap. 12. † Vide Sigonium de Republica Athenensi lib. 4. c. 3.

consecrasset. ¹ Σοφρονιστῆν enim Athenis Ἀρχοντὶ πρὸς Χαιρόνιαι τῆς δὲ τῶν ἀεθλῶν ἐκείνης πολλῆς, ἐπιμελῶντο ὃ ὅτι ἐφ' ἑαυτῶν σοφροσύνην; i. e. Sophronista Athenis erant magistratus quidam populi suffragiis creati numero decim per singulas tribus, curam vero gerebant pudicitiae adolescentum. Idem igitur erat Sophronista in tribu sua, quod Κοσμητὴς in Gymnasio: atque inde est, quod σοφροσύνη apud ² Thucydidem aliosque, castigatorem seu monitorem significat, cum allusione scilicet ad hunc magistratum, cujus Athenis munus erat juvenum mores corrigere, eosque quoties deliquerint, officii monere.

Ελευσινίαι, i. e. ἐκ δήμου Ελευσίνων. ³ Ελευσίς enim Atticae δήμος, erat Tribus Hypothoontidis, & urbs etiam totius Atticae post Athenas maxima, & ob Templum Cereris, & mysteria ibi celebrata olim insignissima: de ea Lege ⁴ Pausaniam, & è modernis ⁵ Johannem Meursium.

Τοῖς ἐφηβοῖς. Hinc apparet signum hoc in Ephebo, in ea scilicet Gymnasii parte, ubi Ephebi exercebantur, locum habuisse. ⁶ Ephebi autem dicebantur juvenes, qui sub primis erant pubertatis annis. Varii enim erant ætatum gradus apud Athenienses: quam subito enim eorum filii in album φερατῶν inscripti in Tribus admittebantur, utpote jam Athenienses facti, publicis Magistris instituendi traditi fuere, sub quibus in Gymnasii loco διδασκαλίῃ διέκτο ⁷ literis tantum, musicis, & palaestris exercitiis usque ad decimum octavum ætatis annum παῖδες dicebantur: eo ⁸ autem completo in superiorem classē promoti, & ad tractanda arma admissi, ⁹ per duos deinde annos Ephebi dicebantur, quibus robustioribus exercitiis & artibus bellicis, utpote, ¹⁰ qui jam ὁ πῶς περιπλοῖσι si quid ibi ingruente hoste gereretur bellum, tenebantur militare, studium & operam dabant, iisque sub proprio Gymnasiarchā, ¹¹ qui ἐφ' ἑαυτῶν dicebatur, instructi erant, donec tandem completo ¹² ὁ ἐφ' ἑαυτῶν tempore post annum vigesimum ἐξέφηβοι facti, ¹³ & Lexiarcho inscripti, inter viros deinde omnibus eorum privilegiis donati inceperat numerari. Sed de his ætatum gradibus contraria tradit Censorinus, dicit enim ille ¹⁴ de tertia ætate adolescentulorum tres gradus esse factos in Græcia, priusquam ad viros perveniant, quod vocent annorum quatuordecim παῖδες, μετὰ τὸν αὐτὸν quindecim, dein sedecim ἐφηβοι, tunc septendecim ἐξέφηβοι, cum quo etiam conveniunt Aristoteles ¹⁵ apud Scholiastem Aristophanis, & ¹⁶ Artemidors, quod hic ¹⁷ ὁ ἐφ' ἑαυτῶν tempus per unum tantum annum durasse, & ille à decimo sexto ætatis anno id initium habuisse dicunt, nisi forte, ¹⁸ ut opinatur Petrus, apud Scholiastem Aristophanis pro literis ¹⁹ 16, 17, sint restituendæ. Sed diversa hæc ab his autoribus tradita bene conciliari possunt, si eos ad diversa tempora, aut diversas civitates, in quibus diversi mores obtinere, supponamus respexisse. Athenis vero olim decimo octavo ætatis anno Ephebos primo factos, & ad militiam admissos fuisse, istius civitatis incolarum filios, cum à plerisque autoribus tradatur, iisque fide dignissimis, videtur verissimum.

Τὸν Ἡρακλῆα. Imaginem Herculis in Gymnasiis consecrare apud antiquos frequentissimum fuit (de qua re vide ²⁰ Petrum Fabrum) ²¹ Hercules enim fuit Gymnicorum agonomæ Deus, & primus inventor, atque ideo ²² πρὸς τὸς γυμνικῆς ἀγῶνας σμάνεσθαι Ἡρακλεῖος ἀγῶνας ἐπάλεγε.

Ἀπὸ ²³ ὅς Ελευσίνι γίγναι. i. e. Post victoriam in certamine Eleusinio partam. Gymnicum enim certamen erat in urbe Eleusine tempore celebratio-

¹ Phavorinus & Etymolog. in Σοφροσύνη. ² Lib. 3. & lib. 6. ³ Stephanus Byzant. in Ελευσίς. ⁴ Lib. 1. ⁵ Lib. de Eleusiniis. ⁶ Su dam in ἐφ' ἑαυτῶν, Hesychius & Phavorinus ad eandem vocem. ⁷ Plato in Cratone & Theæg. ⁸ Pollux lib. 8. c. 9. Harpocration in ἐπιδότιν. ⁹ Plutarch. in Phocione. Ulpianus ad Demosthenis orat. Olymp. 3. ¹⁰ Ἀχιλῆος ἐπ' ἑαυτῶν & ὁ δὲ φερατῶν ἀγῶνας. ¹¹ Pollux & Harpocration. ubi supra. ¹² Ἀχιλῆος & Pollux, ubi supra. ¹³ Arrianus in Epictetum lib. 1. ¹⁴ Pollux lib. 8. cap. 9. Vide etiam Hesychium, Harpocrationem etiam & Su dam in Ἀφροδισίου. ¹⁵ Ad Vespas. ¹⁶ Onirocrit. lib. 1. cap. 16. ¹⁷ in Commentar. ad leges Atticas pag. 150. ¹⁸ Agonisti. lib. 1. cap. 16. & Semestrium lib. 2. cap. 11. ¹⁹ Vide Fabrum ib. ²⁰ Pollux lib. 3. cap. 10. scd. 9.

nis mysteriorum singulis quinquenniis propositum: de eo vide, quæ infra annotavimus ad Ep. Mar. 17. Athenæus autem Sophronista, cum in hoc certamine victor exutisset, hanc Herculis imaginem, aut ab eorum aliquod inter certandum ei Deo factum, aut in victoriæ ostentationem, videtur consecrassè.

Παιδοτριβὴν τὴν Ἀσπασίου. i. e. Pædotribæ seu Gymnasiarchæ munere fungente Abascanto; παιδοτριβὴν enim idem quod γυμνασιαρχίην & παιδοτρέχειν idem quod γυμνασιαρχία significat; quamvis enim παιδοτρέχειν primo & sensu stricto solum Gymnasiarcham puerorum, eumque * qui hos jaculandi arte, aliisque exercitiis instituerat, significasset, postea tamen æque latam ac γυμνασιαρχίας significationem obtinuit, cum eoque promiscue usurpatur pro quocunque exercitiorum in Gymnasis magistro, atque id * Pollux habet, τὰ γυμνασία τὴν ἀσκήσιν διπλοτέρων, γυμνασίων, παιδίστρα, κορίτρα, ἢ ὁ ἱερεικὴς παιδοτρέχειν π, ἢ γυμνασίη, & Helychius, & Suidas παιδοτρέχειν, ἀλείπτειν, γυμνασίη, * & Alexander Aphrodisiensis dicit, Athletas, antequam luctatum veniant, oleo præmolliri εἰς τὴν παιδοτριβήν, voces igitur, γυμνασιαρχία, γυμνασίη, παιδοτρέχειν, & ἀλείπτειν, eandem habent significationem, & παιδοτρέχειν idem est qui γυμνασιαρχία. Gymnasiarchæ autem in singulis Gymnasis multi fuere, alius enim παιδων, alius ἐφήβων, alius in Palestrâ, alique in aliis exercitiis Gymnasiarchæ seu Pædotribæ erant. Abascantum autem, de quo hoc agitur, ex eo, quod hoc Herculis signum Ephebis donatur, in eorumque scholâ, ut videtur, positum fuisset, Epheborum Gymnasiarcham fuisse manifestum est; eos enim proprium in Gymnasio locum, ubi exercebantur, * Theophrastus, & Vitruvius, & proprium Gymnasiarcham * Arrianus in Epicetum, & Marmor è Grætero supra allatum, in quo Flavius Statolaus Epheborum Gymnasiarcha dicitur, testantur habuisse.

Κηφισίως, i. e. Populo Cephisiensis * Κηφισία enim, seu ut rectius scribi debuerat Κηφισία δῆμος, erat Atticæ tribus Erichtheidis, cujus popularis Κηφισίδης dicebatur.

* Anstiphr. ἐν ἀνδραγίῳ φῶν αἰσώσις. * Lib. 5, cap. 30. sed. 9. * In παιδοτρέχειν. * Problem. lib. 2. * In Eth. Charact. εἰς ἱερεικῶν. * Lib. 5. c. 12. * Lib. 1. c. 1. * Harpocrat. in Κηφισίῳ, & Κηφισίῳ etiam meminere Dion. Laert. in Platone, Ilexus in orat. εἰς Φίλακτον καὶ Ἀλέξ. Lyfist. ἐν τῇ Νικομήτει, Philostratus de vita Sophistarum lib. 2. A Gellius lib. 10. cap. 10.

XVI.

I.

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΧΡΥΣΙΠΠΟΥ ΤΟΥ
 ΑΝΤΙΦΑΝΟΥ ΤΟΥ ΦΥΣΙ ΑΤΤΑ
 ΛΟΥ ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥ
 ΚΡΙΤΩΝΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΤΟΥ
 ΚΟΝΑΝΟΣ P
 ΛΕΟΝΙΚΟΣ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΑΝΙΟΥ ΤΟΥ ΗΦΑΙΣ
 ΤΙΔΝΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ
 ΑΠΟΛΛΑΝΙΟΥ ΤΟΥ ΗΦΑΙΣΤΙΔΝΟΣ
 ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΑΡΤΕΜΙΔΑΡΟΥ ΤΟΥ ΗΦΑΙΣ
 ΤΙΔΝΟΣ P
 ΤΙΜΟΘΕΟΣ ΜΗΝΟΚΡΙΤΟΥ ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ
 ΘΕΙΟΥ ΤΙΜΟΘΕΟΥ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΟΔΩ
 ΡΟΥ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΒΙΟΥ ΚΑΙ ΑΔΕΛΦΟΥ
 ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΜΗΝΟΚΡΙΤΟΥ
 ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ N
 ΜΗΤΡΑΣ ΠΑΡΑΜΟΝΟΥ Ο ΝΕΩΤΕ
 ΡΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΑΥ
 ΣΑΝΔΡΑΣ ΤΗΣ ΣΤΡΑΤΑΝΟΣ
 ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΑΝΟΣ ΚΑΙ ΑΔΕΛΦΟΥ ΜΗ
 ΤΡΩΔΑΡΟΥ ΤΟΥ ΜΗΤΡΩΔΑΡΟΥ ΤΗΙΟΥ. N
ΛΗΣ ΜΗΤΡΩΔΑΡΟΥ. P
 ΑΡΤΕΜΙΔΑΡΟΥ. P
 ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΥΠΕΡ ΤΕ
 ΚΑΙ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΓΛΥΚΗΝ
 ... ΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥ ΚΑΙ ΘΥΓΑΤΡΟΣ
 ... ΤΟΥ Σ
 ΑΓΝΗΤΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ
 ... ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ
 ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ
 ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΑΝΙΟΥ ΤΟΥ NP
 ΜΕΝΟΚΡΑΤΟΥ ΤΟΥ ΙΚΚΣΙΟΥ
 ΑΔΕΛΦΩΝ ΑΡΤΕΜΙΔΑΡ...
 ... ΑΡΤΕΜΙΔΑΡΟΥ ΤΟΥ ΠΟΞΕΙΔΟΝΙ
 ΟΥ ΝΕΩΤΕΡΟΥ ΚΑΙ ΙΚΚΣΙΟΥ ΤΟΥ
 ... ΑΤΟΥ P

Multa delentur.

II.

... ΟΙ ΔΕ ΕΠΗΓΕΤΑΙΑΝΤΟ
 ... ΚΕΡΑΜΙΔΑΣ N
 ΑΡΤΕΜΙΔΑΡΟΣ ΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥ ΤΟΥ
 ΚΛΕΙΝΙΟΥ ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΥΙΟΥ Α
 ... ΚΛΕΙΝΙΟΥ ΚΕΡΑΜΙΔΑΣ... ΠΙ...
 I.... ΕΡΜΙ... Σ
 ΙΔ... ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣ...
 ΚΕΡΑΜΙΔΑΣ... Σ
 ΑΠΛΩΝ ΠΟΤΑΜΟΝΙΟΣ ΚΕΡΑΜΙΔΑΣ. Σ

III.

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΑΣΚΛΕΠΙΩΝΟΣ...
 ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΜΗΤΡΩΔΑΡΟΥ ΑΠΑΜΕΥΣ ΚΑΙ
 ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΗΣ ΜΗΝΟΘΕΑΣ
 ΤΗΣ ΜΗΤΡΩΔΑΡΟΥ ΑΠΑΜΕΙΤΙΔΟΣ N
 ΗΡΑΙΟΣ ΜΗΝΟΦΙΛΟΥ ΠΕΡΤΑΜΗΝΟΣ N
 ΑΙΑΜΩΝΙΔΗΣ ΔΑΜΟΝΟΣ ΑΠΑΜΕΥΣ N
 ΠΑΡΑΜΟΝΟΣ ΑΠΟΛΛΑΝΙΟΥ ΑΠΑΜΕΥΣ ΚΑΙ ΥΠΕΡ
 ΣΩΣΤΡΑΤΟΥ ΤΟΥ ΠΗΡΑΧΟΥ ΑΠΑΜΕΛΣ N
 ΜΗΝΑΤΟΡΑΣ ΜΗΝΑΔΟΣ ΝΙΚΟΜΗΔΕΥΣ ΚΑΙ
 ΥΠΕΡ ΑΝΘΡΑΚΙΟΥΣΗΣ ΔΗΜΗΤΡΟΣ
 ΑΝΤΙΟΧΙΣΣΗΣ ΑΠΟΛΛΙΝΗΣ N
 ΑΝΤΙΟΧΟΣ ΑΝΤΙΦΑΝΟΥ ΓΑΖΕΥΣ ΚΑΙ ΥΠΕΡ
 ΤΟΥ ΤΡΟΦΙΜΟΥ ΑΡΙΣΤΟΓΕΝΟΥ
 ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΟΓΕΝΟΥ N
 ΒΑΚΧΙΟΣ ΠΕΡΙΓΕΝΟΥ ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣ N
 ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΑΡΑΠΙΔΑΝΟΣ ΤΟΥ ΑΝΤΙΟΧΟΥ
 ΘΥΑΤΕΡΗΝΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ
 ΣΤΡΑΤΟΝΙΚΗΣ ΤΗΣ ΗΡΟΦΙΛΟΥ ΗΡΑΚΛΕΙ
 ΟΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΠΑΤΡΑΙΟΥ ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ
 ΤΟΥ ΗΡΟΦΙΛΟΥ ΤΙΜΟΛΙΤΟΥ N
 ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣ ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΥ ΠΕΡΙΝΘΙΟΣ N
 ΜΕΠΙΡΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΕΡΑΣ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ ΑΠΑΜΕΙΣ N
 ΒΑΚΧΙΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΠΕΡΙΤΕΡΝΙΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΡ
 ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ ΜΗΝΟΦΙΛΑΣ ΤΗΣ ΗΡΑΚΛΕΙ
 ΔΟΥ ΠΕΡΙΤΕΡΝΙΑΣ N
 ΚΟΣΜΟΣ... ΕΙΜΕΝΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΚΑΤΑ ΔΙΑ
 ΘΗΚΗΝ ΥΠΟ ΜΗΝΟΔΩΤΟΥ ΔΙΟΔΩΡΟΥ
 ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΗΡΟΝΙΚΗΣ ΚΑΙ
 ΑΡΤΕΜΙΣΙΟΥ ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ N
 ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΥ ΘΥΑΤΕΡΗΝΟΣ N
 ΑΡΧΙΑΣ ΜΗΝΟΦΙΛΟΥ ΛΥΣΙΜΑΧΕΥΣ N
 ΑΠΟΛΛΑΝΙΟΣ ΠΟΛΙΟΥ ΚΑΤΑΝΑΙΟΣ
 ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΥΙΟΥ ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ (N
 ΑΠΟΛΛΑΝΙΑΣ ΤΗΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΑΚΑΗΡΙΤΙΣΣΕΩΣ
 ΔΙΟΓΕΝΗΣ ΛΥΣΙΟΥ ΛΑΟΔΙΚΕΥΣ ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΗΣ
 ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΕΥΡΕΝΙΑΝΤΗΣ ΠΙΠΟ... ΛΟΝ
 ... ΤΟΣ ΠΕΡΙΝΘΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ N
 ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΛΕΟΝΤΙΟΥ ΚΝΑΞΙΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΡ
 ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΚΑΘΟΠΑΤΡΑΣ ΤΗΣ ΑΔΕΛ
 ΦΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΤΙΔΟΣ ΑΛΕΞΑΝ
 ΔΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΑΠ ΑΙΓΥΠΤΟΥ N
 ... ΙΔΕΟΣ ΑΝΤΡΩΠΕ... ΛΥΜΠΗΡΝΟΣ ΑΓΟ
 ΛΥΚΙΑΣ ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΥΙΟΥ N
 ... ΕΠΙΟΣ ΗΡΑΚΛΕΩΝΟΣ ΑΦΡΟΔΙΚΕΥΣ N
 ΩΝ ΠΡΟΣ ΘΑΛΑΣΣΗ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΟΥ
 ΤΩΝ ΜΕΝΕΚΡ... ΜΑΓΝΗΣ... ΚΑΙ ΓΥΝ...

Cetera delentur.

Exarata hæc sunt in Marmore fere quadratæ formæ, & in tres columnas diviso, in quarum primâ ea habentur, quæ in initio sub numero .I. posuimus multis in fine erasis. In secunda omnia fere evanida sunt præter ea, quæ sub Num. II. posita in fine columnæ leguntur. In tertia vero columnâ pauciora desiderantur, ex eadem omnia sub Num. III. habes transcripta, nisi pauca sub fine, quæ fracto Marmore videntur deesse. De tempore quando hoc Marmor exaratum fuit non possum conjectare, antiquitate vero valde exesum est, & jam in plerisque locis vix legendum; atque ideo multa eorum, quæ super habes, etiam desiderata essent, nisi, quæ inde transcripsit, cum literæ minus evanidæ essent, communicasset nobis Dominus Isaacus Vossius, vir in omni literaturâ stupendè doctus, & patre suo major, qui Angliam nostram, cujus jam est inquilina, Ecclesiæ Windelloriz ob ingentia merita erga rem publicam literariam & Regiam familiam Præbendarius nuper constitutus, & ævum suum ornat. Marmor continet nomina eorum, qui ad publicum aliquod ædificium opes suas contribuere: in more enim fuisse antiquis Gymnasia, Balnea, Tempia, aliaque publica opera junctis symbolis ædificare, & nomina eorum, qui ad ea aliquid contribuere in columnis incisa, in insigniori aliquo novi ædificii loco publicare, & sic ad posteros transmittere, testantur multa ex antiquis Marmoribus, & è nostris Marm. 28. & 80. De qua re etiam vide *Diogenem Laertium, qui è tali columna, quæ continebat nomina eorum, qui Balnei conditores fuere, probat Zenonem Philosophum Cittiensem fuisse, in ea enim inscriptus Cittienfis dicebatur. Cum vero hoc Marmor tantum propria nomina contineat, nec versione, nec ulteriori explicatione mihi indigere videtur.

* *servita Zenonis.*

XVII.

D. M. CAECILIA
AMPELIS CAECI
LIAE TREPTINIFI
LIAE PIENTISSIMAE

XVIII.

MHNAS MHNOYTOY
HHEAPXOY KATE
ΣΚΕΥΑΣΕ ΤΟ ΕΝΣΟ.
PION.
ΠΑΤΡΙ ΚΑΙ ΚΑΥΤΩ ΚΑΙ
ΤΟΙΣ ΙΔΙΟΙΣ ΕΓΓΟΝΟΙΣ.

Μήνας Μήνς τῷ
Ἡγῆαρχῳ κατὰ
σκέυασε τὸ ἐν Σο
είον
πατὲρ καὶ ἑαυτῷ
καὶ τοῖς ἰδίοις ἐγγόνοις.

Menas filius Menæ filii
Hegesarchi præpa
ravit hunc locu
lum
Patri & sibi &
posteris suis.

XIX.

DIS. MANIBVS.
 ANCHARIAE. AMPELIDI.
 FECERUNT.
 M. ANTONIVS. M.
 ANTONI. M. F. FLORI
 LIBERTI. APRILIS. LIBERTVS.
 POTHINVS. CONIVGI.
 SVAE. CARISSIMAE. BENE
 MERITAE. DE. SE. ET.
 M. ANTONIVS ANTONI.
 POTHINI. FILIVS. CLAVD.
 JVS TVS. MATRI. SVAE
 PISSIMAE. ADQVE
 INDVLGENTISSIMAE.

XX.

D. M.
 CAVLIAE. EVPOLIDI
 CONIVG: BEN. MER.
 SIX. CAVLIVS. MARSIC.
 FECIT.

XXI.

Q. APPVLEIVS. Q. L. SALVIVS.
 VICELIA. M. L. ARESCVSA.
 Q. APPVLEIVS. Q. L. NICO.
 M. VICELIVS M. L. SERVIVS. PATRONVS.
 ARESCVSAES.

XXII.

D. M.
 ATANIAE. NOE
 MATRI. ET
 IVLIAE. LVPAE. AVIAE.
 BENE. MERENTIBVS.
 ATANIA. FIRMINA. FECIT.

XXIII.

L. SESTIVS.
 SOTERICVS. SIBI.
 ET. SESTIAE. PRISCAE.
 COLLIBERTAE. ET.
 CONIVGI. SVAE. BENE.
 MERENTI. CVM. QVA.
 VIXIT. ANNIS. XXX.
 DE. QVA. NIHIL. DOLVIT.
 NISI. MORTE.
 ET. T. TITIO. BASSO. AMICO.
 SVO. HOMINLOPTIMO.
 ET. SINGVLARIS. EXEMPLI:
 ET. LIBERTIS. LIBERTABVSQVE.
 SVIS. POSTERISQVE. EORVM.
 IN FRONTE. P. XII. IN AGRO. P. XII.

XXIV.

BONAE. DEAE. VENERI. CNIDIAE.
 D. IVNIVS. ANNIVS. HYMENAEVS. ET. INVICTA. SPIRA. ET. HAE DIMIANA.

Inscripta sunt haec in superiori ostii parte, quod in fronte erat Fani Veneri Cnidiae consecrati, Venus autem Cnidia à Cnido * urbe Doridis in Caria, ubi colebatur, eodem modo quo etiam b Paphia & c Erycina à Papho Cypri & Eryce Siciliae urbibus, appellata fuit, in iis enim Templis habuit, & prae aliis numinibus colebatur. Frequentissimum enim fuit apud antiquos Diis Deabusq; suis attributa dare ab urbibus ubi maxime colebantur sumta, atque ideo Jupiter d Olympius, e Larissaeus, f Lycæus, & g Capitolinus; Juno h Argiva, i Samia, & k Lacedaemonia; Apollo m Pythius, n Delphicus, o Imenius, & p Grynæus; Venus q Cytherea, r Erycina, s Paphia, t Cnidia, & u Olympia cognominabantur. Veneris autem notissima attributa erant Paphia, & Cnidia, atque ideo Horatius habet,

* O Venus Regina Cnidi Paphique.

Paphii enim * antiquissimi Graecorum erant, qui hanc Deam coluere: ejus cultum illi ab Ascalonitis, Ascalonitæ vero ab Assyriis primis hujus Deæ cultori-

* Strabo lib. 14. Herodot. lib. 1. b Strabo lib. 14. Pausan. lib. 2. c Strabo lib. 6. Pausan. in Arcadici-
 cis. d Pausan. in Atticis. Sueton. lib. 2. Vitruv. Praefat. lib. 7. Strabo lib. 9. Plut. in Solone, &c. e Pau-
 san. lib. 2. f Pausan. in Arcadiciis. g Paul. lib. 2. & i Lat. autoribus passim. h Paul. lib. 2. i Pausan. in
 chalcis. j Pausan. lib. 6. k Paul. in Phocicis. Strabo. lib. 9. & in aliis passim autoribus. l Pausan. in Boeoticis.
 m Pausan. lib. 1. n Virgil. Aen. lib. 1. o Strabo lib. 6. Paul. lib. 1. p Pausan. lib. 1. & q. Strabo lib. 14. r Paul.
 lib. 2. s Paul. lib. 3. t Lib. 1. Od. 30. u Pausan. lib. 1. vide Seldenum de Diis Syris, Syntag. 2. lib. 4.

bus accipere; à Paphiis autem ad alios Græcos transmissus fuit; & uti in aliis urbibus, sic etiam Cnidi Templum habuit; quando vero ibi Dea primo coleretur, non satis constat. Religionem autem illius in eo loco maxime auxit statua ejus à Praxitele ibi consecrata, eaque primo effecit, ut Veneris Cnidie nomen per Græciam celebraretur, & Perfectissimum enim hoc per totum orbem artis statuarie opus ab antiquis Græcis existimabatur, atque ideo multos Veneris cultores Cnidum traxit, effecitque ut ibi potissimum Dea coleretur. Statua hæc tota nuda erat, nisi quod altera manu pudeo da obtegerit, eam & Praxiteles ad imaginem Cratinæ Meretricis suæ dicitur effinxisse, tantæque pulchritudinis fecisse, ut eam à nobili quodam adolescente aliquando perditæ amatam, ab eoque concubitu pollutam tradunt; eam & Templum in quo posita fuit prolixius describit Lucianus, quem vide. Hæc autem Dea sub titulo Veneris Cnidie non tantum Cnidi, sed aliis etiam in urbibus colebatur. Apud antiquos enim Græcos in more fuit, quoties aliquod numen excellenti modo in aliqua civitate coleretur, illud sub titulo ab ea civitate accepto in aliis etiam civitatibus colere, eique Tempa condere. Sic Diana Ephesina à Massiliæ, & à Mantinæ; sic à Apollo Grynaeus, & à Apollo Pythius Athenis; sic Venus à Erycina Romæ Tempa habuere; & sic Venus Cnidia in aliis urbibus præter Cnidum colebatur. De Templo, quod ea Athenis habuit, sic scribit Pausanias, *ἡ δὲ τῆς θεῆς Κόνων φησὶ δῆμιον Ἀφροδίτης ἵερον, ὁποῖον οἱ Λακεδαιμόνιοι καταστράφησαν. ὅτε Κνίδιον δὲ τῆς καλεῖται Χερσονήσου. Κνίδιος γὰρ πρῶτος Ἀφροδίτην μύληται, καὶ οἷον ἐξ ἱερῆς ἐστὶν ἐκείνῃ, πρὶν γὰρ ἀρχαῖον εἶναι Δωριέων, μετὰ δὲ τῶν Ἀρκάδων, καὶ τῶν Κνιδίων οἱ πολλοί, Κνίδιοι δὲ αὐτοὶ καλεῖται Εὐπλόαι, i. e. Prope mare vero Conon extruxit Veneris Templum, postquam Triremes Lacedæmoniorum ad Cnidum in Caria Cherfonnello profugaverat, Cnidii enim maxime colunt Venerem, & apud eos sunt Tempa Deæ. Antiquissimum eorum erat Veneris Doritidis, post hoc aliud Veneris Acrææ, novissimum vero Deæ, quam Cnidiam plerique, ipsi vero Cnidii Euploeam Venerem appellant. An vero Templum hoc supra cujus ostium hæc scripta erant, quæ in nostro Marmore habentur, Athenis, seu Romæ, seu in aliqua alia civitate erat à D. Junio, Anniano Hymenæo, Inviçtâ Spirâ, & Hædimiznâ conditum, cum nescimus, unde Marmor huc allatum fuerat, nobis non omnino constat.*

γ. Lucian. de Amoribus. * Vide Lucianum de Amoribus. Philostrat. vit. Apollonii, lib. 6. cap. 9. * Clemens Alexandrinus in Protreptico edit. Hens. pag. 26. b. Lucianus de amoribus. Philostratus in vita Apollonii Tyanei, lib. 6. cap. 17. c. De Amoribus. d. Strabo lib. 4. pag. 179. * Pausanias in Arcadica. Pausanias lib. 1. e. Strabo lib. 6. h. In Attica.

XXV.

D. M.
CLAVDIAE VENERI
ÆCONIVGI SANG
TISSIMAE, Q. IN
STEIVS PROBATVS
SIBI SVISQVE
POSTERISQVE
EORVM.

XXVI.

D. M.
RESTITVTO.

XXVII.

DIS
MANIBVS
POMPONIO
MODESTO.

XXVIII.

XXVIII.

Donariorum ad gymnasii, ut videtur, Smyrnenſis
ornatum recensio; ſed mutila.

..... ΔΡΙΑΣ
ΔΕΙΟΣ..... ΑΡΕΤΟΣΤΟ §
ΕΦΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥΝΤΟΣ ΥΠΕΣΧΟΝΤΟ
ΟΙ ΔΕ ΚΑ. ΒΑΣΙΛΟΣ ΑΓΛΑΘΕΤΗΣ
ΝΕΜΕΣΕΩΝ ΣΤΡΑΣΕΙΝ ΤΗΝ ΒΑΣΙ
ΛΙΚΗΝ ΦΟΥΣΚΟΣ ΕΡΓΟΝ ΠΟΙΗΣΕΙΝ
ΝΙ Ζ ΧΕΡΣΙΦΡΩΝ ΑΣΙΑΡΧΗΣ ΤΟΥΣ
ΚΗΠΟΥΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΦΟΙΝΙΚΩΝΑ
ΛΟΥΚΙΟΣ ΠΟΜΠΗΙΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΦΟΙ
ΝΙΚΩΝΑ ΝΙ Ε. ΛΟΥΚΙΟΣ ΒΕΣΤΙΝΟΣ
ΤΗΝ ΒΑΣΙΛΙΚΗΝ ΣΤΡΑΣΕΙΝ ΤΗΝ
ΠΡΟΣ ΤΩ ΒΟΥΛΕΥΤΗΡΙΩ ΚΑΙ ΧΑΛ
ΚΑΣ ΤΑΣ ΘΥΡΑΣ ΠΟΙΗΣΕΙΝ
ΣΜΑΡΑΓΔΟΣ ΠΥΡΤΑΝΙΣ ΝΑΟΝ ΤΥΧΗΣ
ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΕΙΝ ΕΝ ΤΩ ΦΟΙΝΙΚΩ
ΝΙ ΚΑΛΥΔΙΑΝΟΣ ΠΥΡΤΑΝΙΣ ΧΡΥΣΩ
ΣΕΙΝ ΤΟΝ ΟΡΟΦΟΝ ΤΟΥ ΑΛΕΠΤΗΡΙΟΥ
ΤΗΣ ΓΕΡΟΥΣΙΑΣ ΚΑΙ ΟΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΧΑ
ΡΙΣΤΗΡΙΟΝ ΝΕΩ ΚΕΙΟΝΑ ΣΥΝ ΣΤΕΙ
ΡΟΚΕΦΑΛΩ. ΝΥΜΩΔΙΑ ΑΡΧΙΕΡΕΙΑ
ΚΑ. ΑΡΤΕΜΥΛΛΑ. ΚΑ. ΠΩΛΛΑ
ΚΑΛΥΔΙΑ ΝΕΙΚΗΤΟΥ ΘΕΥΔΙΑΝΟΣ
ΣΤΕΦΑΝΗΘΟΡΟΣ. Β. ΦΑ. ΑΣΚΛΕΠΙΑΚΗ
ΕΙΣΙΔΩΡΟΣ ΣΟΦΙΣΤΗΣ ΑΝΤΩΝΙΑ
ΜΑΓΝΑ ΚΑ. ΑΡΙΣΤΙΟΝ ΑΛΒΙΔΙΑ
ΜΑΓΝΑ. ΝΙ ΚΑ. ΗΛΕΙΑ ΝΙ ΚΑ. ΧΑΡΙΣ
ΝΙ ΚΑ. ΔΕΟΝΤΙΟΝ ΝΙ ΚΑ. ΑΥΡΗΑΙΑ
ΚΕΙΟΝΑΣ ΚΥΜΒΕΛΛΕΙΤΑΣ ΣΥΝ
ΣΤΕΙΡΟΚΕΦΑΛΩΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΦΟΙΝΕΙ
ΚΩΝΑ ΝΕ. ΟΙ ΠΟΤΕ ΙΟΥΔΑΙΟΙ ΝΙ
ΜΕΤΡΟΔΩΡΟΣ ΝΕΙΚΑΝΟΡΟΣ ΕΙΣ
ΤΟΝ ΦΟΙΝΙΚΩΝΑ Χ Ζ Φ. ΜΟΥΡΜΟΣ
ΚΑΙ ΚΙΛΙΑΝΟΣ ΝΙ ΚΑΙ ΟΣΑ ΕΠΕΤΥ
ΧΟΜΕΝ ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ
ΑΔΡΙΑΝΟΥ ΔΙ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΠΟΔΕΜΑ
ΝΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΔΩΤΗΜΑ ΣΥΝΚΑΗΤΟΥ
ΚΑΘΟ ΔΙΣ ΝΕΩΚΟΡΟΙ ΓΕΓΟΝΑΜΕΝ
ΑΓΩΝΑ ΙΕΡΟΝ ΑΤΕΔΕΙΑΝ ΘΕΟΛΟΓΟΥΣ
ΥΜΝΩΔΟΥΣ ΜΥΡΙΑΔΑΣ ΕΚΑΤΟΝ
ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑ ΚΕΙΟΝΑΣ ΕΙΣ ΤΟ
ΑΛΕΠΤΗΡΙΟΝ ΣΥΝΝΑΔΙΟΥΣ Ψ Β
ΝΟΥΜΕΔΙΚΟΥΣ Κ ΠΟΡΦΥΡΕΙΤΑΣ §
ΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΘΗ ΔΕ ΚΑΙ Η ΗΛΙΟΚΑ
ΜΕΙΝΟΣ ΕΝ ΤΩ ΓΥΜΝΑΣΙΩ ΥΠΟ ΣΕΒΤΟΥ
ΑΡΧΙΕΡΕΩΣ.

ΔΙΗΗΝΟΣ
ſupra « ΝΙ-
ΚΑΝΟΤΟΣ
inferitur in
Margine.

Ἀδριανὸς δι' Ἀντωνίου Πολέμου-
 ρου, δόντερον δόγμα Συνοκλητῆ
 κατ' ὃ δις ἐνώκειν γεγόναντο,
 ἀγῶνα ἱερὸν, ἀτέλειον, θεολόγας,
 ὑμνοδοῦς, μυριάδας ἑκατὶν
 πωτήκοντα κείνας εἰς τὸ
 ἀλεπτίρειον Συνοδικῆς Ὑ Β
 Νυμεδικῆς Κ. Πορφυρεῖταις ἧ
 Κατεσκούδαπ ὅ ἡ ἡλιοκἀ-
 μεν. ἐν τῇ γυμνασίῳ ὑπὸ Σέξτε
 Λεχερέως.

Adriano per Antonium Po-
 lemonem, secundum nempe
 Senatusconsultum, quo tem-
 pore bis aditui eramus, Cer-
 tamen sacrum, Immunitatem,
 Theologos, Hymnorum can-
 tores, Myriadas centum quin-
 quaginta, Columnas in un-
 gendi locum Synnadræ DC-
 CCII. Numidicas XX. Por-
 phyritas XC. Sed constructū
 est etiam Solarium in Gymna-
 sio à Sexto Pontifice summo.

Notæ ad Smyrnensem Donariorum, in Gymnasii
 • ornatum, Recensione.

Nεμεσίς. Nemesium Panum occurrit apud Pausaniam sub Achaico-
 rum initio, idque ut Smyræorum præsertim tutelarium Numi-
 num. Et de Smyræis ille. Νεμέσις πλὴν τοῦ νόον ἀπὸ μᾶτι, ὃ
 μήτις αὐταῖς φασιν εἶναι Νύκτα. Nemeses plures, pro ma, statuant
 & earum matrem esse Noctem.

Χερσίφρον Ἀσιάρχῃ. Asiarchæ erant, qui ludis Theatralibus, certaminibus,
 seu spectaculis aliis, in Deorum honorem haberi solitis, præerant; uti etiam
 Bithynarchæ, Syriarchæ, Lyciarchæ, Phoenicarchæ, Cappadocarchæ, & id
 genus ceteri, quorum nomen votiva Festivitatē solennia dedicavit, ut aiunt Ho-
 norius & Theodosius A. A. in constitutione de Expensis Ludorum C. Theodos.
 lib. 15. tit. 9. L. 2. Horum functio Asiarchia, Bithynarchia, Lyciarchia,
 Cappadocarchia dicebatur. Etiam Munerarius, quod munera seu spectacula
 edebat, Ἀσιάρχῃ vertitur Rufino in s. Polycarpi martyrio apud Eusebium
 lib. 4. cap. 14. Quod vero spectacula seu munera, quibus præerant, sacra e-
 rant, ideo Sacerdotes indigiti sunt. Quin à ratione, tum nominis, tum
 dignitatis, quæ eminentior erat, & honoris eximii, & fides etiam vocaban-
 tur, & functio tam Præsidatus, ἀρχή, ἡ ἀρχή, seu Præfectura, quam Sacer-
 dosium denominantis Provinciæ nuncupari solebat. Id videre est apud Papi-
 nianum, L. 8. D. tit. de Vacatione & excusatione Munerum, Ulpianum L. 6.
 sect. 14. D. tit. de Excusationibus & Strabonem lib. 4. ubi de Trallibus agit
 & paulo post ubi de Lyciis. Εἰς τὴν πρώτην, inquit, Lyciorum ἀρχὴν μὲν
 Ἀσιάρχῃ αἰρετοῖ, εἰς ἀλλὰ ἀρχῇ αὖ τῷ ὑπομαρτυροῦ, “ primo eligitur Lyciarcha;
 “ postmodum etiam qui sunt ceteri reipublicæ magistratus. Nec erat sanè cur
 vir summus, non tam ὑπομαρτυροῦ quam ἡ ἀρχή, dici voluerit hanc dignitatem,
 ad Strabonis locum ubi de Trallibus loquitur. Inde etiam Principes dicti. Nam
 πρῶτος ἡ Ἀσιάρχῃ, in Actis Apostolorum cap. 19. comitate 31. in vulgata
 editione quidam de principibus Asia redditur, idque recte satis, puto, ut eun-
 que non sine reprehensione à nonnullis id excipiat. Eodem ipso sensu Syrus
 ibi

ibi habet, רישא דאסיה & Arabs روماء اسيا. Utrumque *Principes Asiae* denotat. Sed *Principum* vocabulum, uti etiam ejusdem notio in ἡς Ἀσιαρχίας, ex singulari usu loquendi, ad Asiam simul & ad sacra spectacula restringebatur, non aliter fere ac *Princeps* in *Principe Dalmatarum* aliarumque sub inclinante imperio Romano provinciarum, singulari notione, provincias simul & acta tantum judiciorum Praefectorum pratorio, Comitum Provinciarum & hujusmodi aliorum quibus suberat, respexit. De ea re videtis Cassiodorum lib. 7. Formulam 24. & utriusque Imperii Notitiam. Ita etiam *apud veteres* ἡς ἱεραρχίας seu ἱεραρχίας & *Primates Provinciarum* Christianis dicuntur sacrorum antistites summi; nullā tamen, in nominis notatione, sacrorum ratione expressā. Gallica autem versio tuto in Aetis retinet *Asiarches*. Sed vero & eadem vocabula tam *Principes* quam *Sacerdotes* saepius alias significant. Ebraeis כהנים utrosque denotat. Et tam Atheis, quam Romæ βασιλεὺς seu *Regem* fuisse qui sacris duntaxat præerat, nemo nescit. Indiscriminatim etiam Pontifex Romanus Rex & Papa ab Arabico autore Geographiæ Nubiensis appellatur في مدينة رومية قصر الملك للمسيح البابا. "In urbe Romæ sunt ædes Regis qui Papa vocatur. Locus est in parte 2. climatis 5. Alia sunt obvia quæ huc spectant. Certamina autem sive alia spectacula quibus præerant sacri hujusmodi Gentium præfides seu *Principes* (hac notione) provinciarum, ea, puto, erant quæ à singularium Gentium aut Provinciarum Communibus, statis temporibus, Diis peragebantur. Et qui ἡς ἁσias ἡγεμῶν seu Communis Asiæ ita propriæ dictæ, hujusmodi sacris (de quibus supra, ubi de Adrianaliis Atheniensibus) præfectus est, is Asiarcha dicebatur, uti qui ἡς ἡγεμῶν & Συρίας sacris, Syriarcha. Ita Lyciarcha, reliqui. Communis autem Asiæ, seu urbium (ex quibus, pro partium studiis conflatum est id quod Communis Asiæ nomen obtinebat, quod idem est) id genus sacra, in Asianarum aliqua civitatum eminentissima haberi solebant: unde Asiarcharum Ephesi mentio in Aetis Apostolorum, & Smyrnæ in Policarpi martyrio. Ubi enim sacra celebrata erant, ut ibi officio suo fungerentur necesse erat sacrorum hi præfides, in comitiis scilicet, ut videtur, sive à Communis procuratoribus sive à civitatibus in quibus præerant, sive alias undecunque legitime electi. Et sane auctor sanctus ubi Asiarcharum Ephesi meminit, Demetrii Fabri argentarii verba perinde refert, ac si ipsissimum τοὺς ἡγεμῶν & Ἀσίας seu *Commune Asiæ*, pro ritu provinciarum, communibus sacris celebrandis adiuvisse expressissime docere voluisset. Locus est Aetorum capite 19. Καὶ θεωροῦντες, inquit Demetrius, ὃ ἀκούετε, ὅτι ὁ νόμος ἔφασκεν ὅτι οὐκ εἰσὶν ἄλλοι θεοὶ ἢ Ἀσίας ὁ Παῦλος. ὅτι οὗτοι ποιεῖται μετὰ πολλοῦ ἡγεμῶν ὄχλου, λέγων ὅτι οὐκ εἰσὶν ἄλλοι θεοὶ ἢ χριστὸς γενόμενος. "Et videtis & auditis quod non solum Ephesi, sed et pene totius Asiæ Paulus hic suadens avertit multam turbam, dicens non esse Deos qui manibus fiunt. Monet non modo Ephesiorum, sed & ceterorum ferme omnium totius Asiæ (sic proprie dictæ) incolas, tunc temporis Ephesi à D. Paulo in persuasionem novam tractos. Tot nimirum civitatum singularium cives, pro more, ad Communis sacra peragenda convenerant, ut θεοὶ οὐκ εἰσὶν ἢ Ἀσία ferme ita Asia non injuria dicerentur. Id quod inprimis etiam adstruit Syrus, qui pro ὅτι οὐκ εἰσὶν θεοὶ ἢ Ἀσίας, &c. habet ἡμεῖς οὐκ εἰσὶν θεοὶ ἢ Ἀσίας. "Sed etiam ἡς ἡγεμῶν seu Communis Asiæ per-suasit iste Paulus atque illud pervertit. Nec quid rectius ibi sonat κοινόν, quod κοινόν seu multitudo plerumque vertitur, notione haud discrepante. Neque aliter intelligo Eusebium, ubi πῶς τὸ κοινόν, ait, ἡς ἡγεμῶν, ἡ Ἰουδαίας & Συρίας ἐκτοιχεύων, sacram Polycarpo exprobrasse doctrinam & Philippo Asiarchæ inclamasse, ut Leonem, qui discerperet virum sanctum, emitteret. Rufinus vertit, "Universa multitudo tam Gentilium quam Judæorum Smyr-nensium civitatis. Rectius forsan, Commune Gentium & Judæorum quod Smyrnæ tunc agebat. Civitates enim, ex quibus Commune seu κοινόν conflatum, illuc, ad Communis sacra spectacula celebranda, commigraverant.

rant. Similiter pronuntiandum est de aliarum Gentium seu provinciarum, sive Asiarchis, sive *παις χειροῖς*. Videtis porro Gruterum, pag. 415. n. 1. 410. n. 3. & 1025. n. 4. de *χειρῶν* Galatiz & Galatarcha, & de Asiarcha, pag. 522. 1. *Εμαδερχῶν* apud eundem non alio sensu usurpari videtur, quam pro eo quod est *τῶν ἑμαδῶν* *χειρῶν* sacris ejusmodi præesse. Præter ea quæ citavimus consulas etiam de Dignitatis genere, C. tit. de Naturalibus liberis L. 1. Tit. de Officio Comitum Orientis L. unica, C. Theodof. lib. 6. tit. 3. de Prædiis Senatorum L. 1. & lib. 12. tit. 1. de Decurionibus L. 103. Adi item Cnjacium lib. 2. Observat. 13. Antonium Augustinum ad Modestinum, Petrum Fabrum Agonistici, lib. 1. cap. 18. & lib. 3. semeltrium cap. 1. Gabrielium Albaspinum lib. 1. Observat. 22. In defuetudinem, cum ceteris Gentium sacerdotiis, tandem abiit hæc dignitas. Et postrema ejus, ut scilicet quæ evanuerat, mentio apud veteres, est, ni fallor, in Justiniani Novella 89. S. Laurentium Archilevitam vocat, apud Prudentiam, Præfectus (quo jubente passus est is martyrium) Mysteriarchen; Bene est quod ipse ex omnibus *Mysteriarches* incidit. Nonne ad nomina illa, de quibus heic egimus, similiter terminata, allusit? Mysteria illa seu sacra, Christianorum *χειρῶν* seu communia erant. Ipsi Christiani, seu Ecclesia Commune erat, Et Laurentius,

— Primus è septem viris
Qui stant ad aram proximi,
Levita sublimis gradu,
Et ceteris præstantior,
Claustri sacrorum præerat
Cœlestis arcanum domus
Fidis gubernans clavibus
Votæque dispensans opes.

Non aliter fere se habuere forsan Asiarchæ, Bithynarchæ, & qui id genus alii, ad sacra, quæ diximus, & proventus Gentilitatis sacros, quam S. Laurentius ad Christianorum thesauros.

Πολέμων. Nonne hic Antonius Polemo, ipse Polemo Sophista est cujus vitam scripsit Philostratus? Certe Polemonem Sophistam, Adrianum Imperatorem adeo ad Smyræorum (quibus charissimus sophista ille erat) favorem pellexisse prodit ille, ut uno die mille Myriadas in eorum Civitatem impenderit. Myriadas habemus in Marmoretantum 150. Ceteras forte columnarum, heic numeratarum, pretium supplet. Nam ex Myriadibus illis, *Τάτε τῶν αὐτῶν* (inquit Philostratus) *ἐμπεριον ἑξήκοντα, καὶ γυμνάσιον ἑπὶ τῶν Ἀσίων μεγαλοπρεπέστατον, καὶ τοῖς πλεῖστον οὐκ ἔστιν ἄλλου*, "Emporia annonæ & gymnasium omnium quæ in Asia sunt præstantissimum constructa sunt; item Templum in promontorio situm.

Διδοτεροι δὲ οὗτοι Συμμελίται τῶν ὁ δὲ: *Νεωχῆροι γεγόνασιν*. "Secundum Senatusconsultum per quod bis æditui facti sumus. Ac si ita innui voluerint ii qui conscribere aliud etiam præcessisse, idque sub Adriano, procurante Polemone, Senatusconsultum quo primum æditui facti fuerant. Si ita intelligatur, tum *Νεωχῆροι* in Provinciis Senatusconsulto Romano, interdum saltem, creati; quod alibi non lectum est. Quin & de jurisdictione data forte intelligi oportet, qualis permixta est Ephesidis *Νεωχῆροι*, ut mox ex Actis Apostolorum adnotamus. Sed libero fruatur quisque judicio. Ceterum de *Νεωχῆροι*, hac notione accuratius videndum est. Eos *ædituos* latine vocamus, & *Neocoros* interdum in Latio dictos scimus ex inscriptione, quæ Romæ in hortis Matthæorum visitur, & apud Gruterum legitur pag. 1102. 2. Ita dictos Templorum ædituos nemo nescit; seu *ιεροδῶλοι* uti interpretatur Theophylactus ad Acta Apostolorum, cap. 19. Sed quid nomen illud, cum illiusmodi

modi temporis characterismo conjunctum aut de Civitatum populis dictum, denotet, haud inter doctos convenit. Sæpius ita in Græcis Numismatis occurrit. In libris, puto, nasquam; Si D. Lucam excipias. Neque præter nonnulla, quæ inter hæc Oxoniensis nostra, & in Appendice habes, & unum mutilum apud Gruterum, ullum adhuc invenitur Marmor, quod observavimus vocabulum hoc sensu exhibuisse. In Numismatis autem, & sine temporis characterismo, & cum eo, de Civitatum tamen populis dictum, non raro habetur. In Augusti ΚΑΙΣΑΡΕΩΝ ΦΙΛΙΠΠΟΛΕΙΤΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ. In Caii, ΣΕΛΕΥΚΕΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ. Etiam ἡ βουλὴ ἡ δῆμος ἡ πόλις Νεωκώρων Ἱερουσαλὴμ legitur in Appendice Marmor. VII. Alia ejusmodi sunt in Nummis quamplurima usque ad Gallieni ævum. Interdum etiam vocabulo, ita usurpato, Numen adjicitur, ut ΜΑΓΝΗΤΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ ΑΡΤΕΙΜΙΔΟΣ, quod legimus in Maximini nummis. Sacra quandoque item certamina simul memorantur, ut ΑΚΤΙΑ ΠΡΩΙΑ ΠΕΡΙΝΘΙΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ, quod videre est in nummis Septimii Severi, Caracallæ, & Antonii Gordiani. Sæpissime autem Temporis etiam nota conjungitur, ut Εφεσίων δις, aut Β. Νεωκώρων τρις aut Γ. ut Νικημοδιών τρις Νεωκώρων & interdum Τετραχίς aut Δ. Νεωκώρων, quod occurrit in Numismatis Crispinæ Augustæ Aurelii Commodi uxoris, Juliæ Μαρτᾶς Heliogabali avix, Alexandri Mammeæ & Licinii Valeriani; ut Ἱερουσαλὴμ Δ. Νεωκώρων, Εφεσίων Δ. Νεωκώρων. Et, in Thesauro Cottoniano,

Caracallæ nummus hujusmodi visitur. Neque majorem numerorum notas vocabulo Νεωκώρων adjectas observavi. Sed Εφεσίων Α. Νεωκώρων habemus, & Εφεσίων πρυταν νεωκώρων, & in Aurelii Veri Nummo Εφεσίων δις νεωκώρων πρυταν Ασία. Nam & Asia sæpe adjicitur ubi Νεωκώρων mentio fit; ut Λαοδικέων δις νεωκώρων Ασία in nummis Antonini philosophi, quomodo & Dianæ nomen, cum temporis nota, aliquando additur, ut in Caracallæ, Εφεσίων δις νεωκώρων ἡ Ἀρτέμιδος. Temporis item nota, cum certamine sacro, nonnunquam apponitur; ut in illo Alexandri Mammeæ F. Χρυσαίνθινα, Σαρχάσιον τρις νεωκώρων. Vide supra, ubi de Chrysanthinis. In ejusdem item Imperatoris, Ακκπα Πύλια Περινθίων, . . . β'. Νεωκώρων. Et in Antonii Gordiani, eadem & ΔΙΣ ΝΕΩΚΟΡΩΝ. Atque ut ad Smyrnæos nostros, quorum hanc recensionem Marmoream fuisse merito conjectamus, tandem revertamur, Ipsi sunt etiam τρις νεωκώροι in Gallieni numismatis. Vide item Adolphum Occo- nem, pag. 446. in Philippo. Hæc scilicet ex Huberto Goltzio, Antonio Augustino, Sebastiano Eritzio, & Occone olim collegimus. Atque apud eos sunt alia ejusmodi plura. Quin figuræ sæpius, Numerorum hisce inscriptionibus, Numinum & Sacrarum ædium, interdum Victo- riarum, Coronarum, rerum id genus aliarum accedunt. Et in illo Smyrnæorum figura visitur turrita quæ dextera lauream tenet; & Deum mater est. Per adjectionem autem ἡ πόλις Νεωκώρων Colonias, ob quam rem nescio, fuisse qui intellexere. Alii vocabulo idem denotari volunt quod in DEVOTUS NUMINI MAJESTATIS- QUE EJUS exprimitur, & temporis notas sive Imperatorum Romanorum annos (certe ante Monarchiam Romanam cusa hujusmodi numismata nondum animadverti) sive quoties fuerint numismata in honorem sive Numinis ejus-
piam sive Imperatoris recusa. Alii δις νεωκώρων de gemino templo Julio scilicet

cet & Augusto sacro capiunt, perinde ac si Civitas (cujus nummi ita inscripti) utriusque se ædituos, pro solenni seculi adulatione, professi fuissent. Nam etiam in Augusti nummis *Κρονίω δὲ νουνόπωρ* legitur. Sed vero non est omnino cur *Numen Majestatemve* Imperatoris Vocabulum spectare conjectemus. Dissuadet tum aliorum numinum sæpius adjunctæ figuræ, interdum & nomina, tum ipsi scriptores rerum Romanarum veteres, qui dum Magnitudinem Romanam & ingentem Imperatorum apud externos gloriam satis ambitiose prædicant, divini hujusmodi honoris, quo nihil amplius, nihil pluris tuisset æstimandum, ne minimum quidem habent vestigium. Nec magis est cur annos Imperatorum aut numismatis reculi, numerorum notis, quæ rarissime ultra quartum excreverint & plerumque secundum exprimunt, signari putemus. De gemino autem Julii & Augusti Templo sententiæ accedere nemo poterit, qui Imperatorum insequentium numismata ita inscripta in memoriam revocaverit. Sont etiam qui ut rem inextricabilem, dum in veteris numismatis explicandis toti sunt, sponunt. Videfis tandem Antonium Augustinum dialogo 5. Sebastianum Eritzum parte secunda de Numismatis veterum, Ludovicum Nonium, Goltzium & Isaacium Casaubanum ad Ancyranum monumentum in anmadversionibus Suetonianis. Sed mihi persuasum satis est, uti *Νουνόπος* heic ad panegyres illas seu certamina Sacra, sive pentaeterica, sive aliis tempestatibus annuis, pro vario ritu, innovata, quæ Provinciarum Communium (de quibus superius aliquoties nonnihil diximus) erant, attinuisse, etiam Numinum, quibus sacra illa dicata, plane ædituos fuisse, curatores, & vindices, ipsasque urbes velut ædes sacras ad Communium nempe sacra illa peragenda. Communium autem hujusmodi Majora erant alia, alia Minora. Majora ut Asiæ, Syriæ; Minora ut Lyciæ, Lydiæ, Phœniciæ, Galatiæ. Nulla, neque in his neque in illis, Civitas proculdubio erat quæ eximios se fortiri honores, & alia commoda quamplurima lucrificere toties non existimabat, quoties intra moenia sua Communis illius, cujus pars erat, sacra, redeuntibus periodicis, celebrabantur. Id quod aut Communis etiam vota, pro more patrio, aut Imperatoris, aut Senatus autoritas, statis temporibus decernebat. Inde evenit, quod Ephesi, Smyrnæ, Magnesiæ, celebratis Communis Asiæ, puto, hisce sacris, eorum Cives *Νουνόποι* in Numismatis dicantur. Ut enim persona singularis, qui ædituus est alicujus fani, illud curat, ita, non adeo disparili analogiâ, universitas Civium qui urbem suam panegyribus & in ea Gymnasium certaminibus (Numini, cui sacra ea erant, devoti) aptabant, ædituorum officium omnino præstabant sive ædituabant. Et Asiarchæ, verbi gratia, in Communis Asiæ sacris, quemadmodum alii ejusmodi terminatione & ratione nominis noti alibi, velut Agonotheræ, publicis eisdem sacris præsidebant. De Asiarchis, supra diximus. Majoris id genus Communis, Ædituorum exempla habemus in iis, quæ supra, ex Numismatis, memoravimus de Ephesiis, Magnesiis, forte aliis. Nam ad Asiæ Commune, cujus sacra hujusmodi Dianæ, ni fallor, erant, ea spectant. Et ad idem non alio modo, ni fallor, Smyrnenfes *Νουνόποι*, in Recensione quæ præ manibus est. Minoris Communis Æditui, forte erant Sardiani. Chrysanthina scilicet pentaeterica, ut videtur, sacra erant Communis Lydiæ. Hæc Sardibus cum tertium (idque continenter, de qua re mox plura) celebrabantur, cives ter Æditui seu Τετὶς *Νουνόποι* fuere. Nam si *τὴν Νουνόπωρ*, in illo Alexandri Mammeæ F. nummo, ad Chrysanthina pertinet, ut pertinere verissimum est, tunc sequi videtur, non Majns commune aliquod innui. Nam Chrysanthina ultra Lydos nullibi extendebantur; Nec ad Sardianos ita restricta esse videntur, ut alibi in Lydia celebrari nequirent, utcumque apud eos, primarios nempe Lydiæ cives, sæpius quam alia aliqua in urbe agebantur, quod indicari etiam, ad hanc rem, videtur à Martino Jurisconsulto, loco supra adducto, ubi de Chrysanthinis scorsim. Atque ut Chrysanthina se habere heic ad sardianos, ita forte ΑΚΤΙ ΑΠΡΘΙΑ, ad Perinthios, qui *Νουνόποι* dicti in Numismata-

τίς supra memoratis cum adjectione horum certaminum. Et ad agones illos quorum Numinibus illi Νευχέραι erant, omnia illa Numismata quibus Νευχέραι cum ea adjectione vocantur Perinthii, attinere, non inique censendum. Neque alio spectare idem, in inscriptione illa Auctarioli nostri, nomen sine Numine, Tempore, aut Sacris usurpatum. Neque enim horum ullum perpetuo addebatur, sed frequenter tamen. Et cum sine ulla hujusmodi distinctionis nota τὴ Νευχέραι duntaxat civium nomini subjungeretur (ut in exemplis quæ occurrunt non paucis) non dubito quin, à notissimo & patriæ & seculari ritu, tam sacra singula quam Numina, quibus illa dicata sunt, in singulis ejusmodi monumentis, Communium maxime Majorum, satis liquido tuas temporis intelligerentur, utcumque ita jam plerumque non modo obscura sint sed & inaccessa, idque eruditissimis etiam viris, qui hæc non aliter omaino scire possunt, quam veterum scripta, quorum pars ingens intercidit, suggerunt. Temporum autem Notæ seu numeri adjecti non annos, puto, non agones (continuos inquam) signant, sed tantummodo Muneris ἢ Νευχέραι vices continuas, unde fiebat, ut intervalla prorogatione, aliâ nimirum ad ædificandum urbe sufficîa, cives qui hoc munere antea bis, ter, quaterve continenter functi essent, vices suas seu prorogationes denuo minime unquam dinumerarent, sed à prima vice, si quando iterum pluries Νευχέραι fierent, similiter, ut primo, redauspicarentur. Ita tamen ut vicem primam, temporis notâ, raro satis distinguere, Ne scilicet prorogationem forte ambitiosius sperare viderentur. Id quod etiam, in Consulatus, olim observatum. Ceteris vero deinceps numeris, opus forsenerat, ad vicidiora certaminum tempora, quæ succedebant, sic breviter distinguenda. Ita τὴ Νευχέραι sine Temporis notâ, primam, autumo, vicem indicat, aut non continenter iteratam, quod heic idem est. Attamen & fuere qui etiam primis vicibus numerum adiciebant, ut videre est, in nummis supra allatis, ubi Ephesii Α' Νευχέραι sunt, ac si forte tum prorogationem, ob egregiam urbis dignitatem, spe devorassent, tum neque spem illam neque dignitatem in nummis non obtendi ambitiosiores noluisent. Quæ pronius eos fecisse credendum est, quod etiam τὴ πρώτη & Ἀίας in Anrelii Veri Nummis (si Occoni fides) cum δ', Νευχέραι essent, ipsi se etiam dici voluerint. Sed forsân & Α' Νευχέραι male exculptum habemus pro Δ Νευχέραι. Elementorum Α & Δ numismatis & inscriptionibus maxime, maxima est similitudo. Ceterum de Numerorum heic notis, viderint porro eruditi. Quod autem de Νευχέραι significatio- ne diximus mire firmat D. Lucas in Actis Apostolorum cap. 19. Ubi etiam Asiarchas (de quibus supra) memorat. Sacrum tunc temporis agebatur Communis Asiæ certamen seu spectaculum Diane sacrum Ephesi. Præsidebant uti agonotheætæ publici aut certaminum Sacerdotes, Asiarchæ. Νευχέραι ideo seu æditui dicti Ephesii, seu, quod idem est, Ephesiorum civitas Νευχέραι erat. Expressissime sanctus autor, postquam de Demetrii Fabri argentarii monitis, sociorum ejus ira & clamore, Asiarchis, Theatro, & infans multitudinis ad asserenda Diane sacra & D. Paulum, & comites ejus Aristarchum & Caium inculandos conventu, verba fecerat, κατεπαύει δ', inquit, ὁ γράμματῶν & ὄχλος, φωνή, ἄνδρες Ἐφεσίοι, περὶ ἧς ἐστὶν ἀνάρηται ὁ ἐν ἡμῶν καὶ Ἐρεσίου πολὺν Νευχέραι ὅπως & μεγάλῃ τιμῇ Ἀρτέμιδος, & τῷ διοπατεῖς Ἀγαπηρίτων ἔν ὅτῳ τῶν τῶν, ἥτοι ἐστὶν ὅτις κατεπαύμενος ὑπάρχων, & μετὰ σεπτεῖς τεράλαι. Ἡ γὰρ ὅτις τῶν ἀνδρῶν τῶν αὐτῶν ἔτε τοῦ ἱεροῦ αὐτῶν ἔτε βλασφημοῦντας & θένει μὲν. Εἰ μὲν οὖν Διαιμνέταις, & οἱ οὐ κατὰ τερῶν τῶν πᾶσι λόγοις ἔχουσιν, ἀρεσταὶ αὐτοῖς, & ἀνδρῶν αὐτοῖς ἐγκαλέσθαι ἀλλήλους. Εἰ δὲ πᾶσι ἰστέον ὅτι κατὰ τῶν ὀνομαζομένων ὀκλήσας. Καὶ ὅτι κατὰ τοῦτο ἐγκαλέσας αὐτοῖς καὶ σήμερον, μηδὲν αὐτοῖς ὑπάρχοντες, καὶ ὅτι διανοήσας διανοήσας λόγον & συροφῆς αὐτοῖς, & παύσας ἑαπὶ ἀπίλους & ὀκλήσας. Et cum sedasset Scriba turbam, dixit, viri Ephesii quinquam

" quisnam est hominum qui ignorat Ephesiorum civitatem *Νεωχόρου* seu *Ædi-*
 " tuam jam esse Magnæ Deæ Dianæ & simulachri ejus à cœlo lapsi? Cum
 " hisce igitur contradici nequeat, oportet vos sedatos esse & temere nil agere.
 " Adduxistis enim homines istos, qui neque Sacrilegi sunt neque Deam ve-
 " stram blasphemia læsere: Quod si Demetrius & qui cum eo sunt artifices
 " habent adversus aliquem causam, conventus forenses aguntur & Procon-
 " sules sunt. Agant invicem. Si quid de ceteris queritis, in legitimo conventu
 " poterit absolvi, Nam periculum est ne seditionis hodiernæ arguamur, cum
 " nulla omnino sit causa, unde tumultus hujusmodi ratio reddi possit. Qui-
 " bus dictis, dimisit eos qui convenerant. Qualesnam *Νεωχόρου* fuerint, ubi
 " ita cives vocantur, hinc perspicuum esse videtur. Scribi, qui velut Syndicus e-
 " rat urbis, ut sedaret tumultuantem de Dianæ sacris Ephesiorum turbam à De-
 " metrii, ut suo quæstui consulere, excitatam, & in theatrum ruentem, moner
 " eam ut in memoriam revocaret, Ephesi cives tunc temporis *Νεωχόρου* Dianæ
 " esse. Scimus enim ex Maximini numismatis Magnesium ejusdem fuisse alias
 " *Νεωχόρου*; Ut Laodicensis Asiæ *Νεωχόρου*, quod idem est, ex Antonini philo-
 " sophi nummis, & Ephesios bis dici Dianæ *Νεωχόρου* in Caracallæ, & semel in
 " Aurelii Veri. Instat igitur Scriba, causam non omnino subesse cur in Ari-
 " starchum, Caium, D. Paulum, omnino inclamarent, cum neque sacrilegi
 " essent neque in Dianam blasphemii. Neque enim in Dianam illorum convivium
 " haberi voluit Scriba, quod Deos esse denegasset Paulus qui artificum manibus
 " confecti essent. Nam ne simulachrum ejus, quod colebant, ut manibus arti-
 " ficum confectum esse, sed ut de cœlo lapsum venditabat civitas, unde diserte
 " τὸ δῶμα: quod idem est, & ad rem maxime, mentio sit scribæ perquam op-
 " portuna. Et hisce sane *Νεωχόρου* horum munus non obscure indicatur. Ho-
 " norem Numinis, ædes, vasa sacra curabant, & de eis etiam jurisdictionem ex-
 " ercebant, quod Senatusconsulto seu scripto principali forte permitti soli-
 " tum. Et de eis solum. Nam si quam Demetrius aut socii ejus injuriam tu-
 " lissent, actio eis competeat in foro prætoris aut aliorum magistratuum
 " Romanorum, quorum in potestate tunc erant cetera quæcunque judicia,
 " Nam ita etiam scriba innuit. si quid autem, inquit, de ceteris, de Sacrile-
 " gio puta, aut de blasphemia in Dianam, quarum rerum cognitio ad cives jure
 " *Νεωχόρου* spectat, tempestive de eis agi poterit & judicari in legitimo
 " civium conventu seu Comitibus eorum sacris, sive ut apposite Syrus vertit,
 " *לכנוניה בן נמוסא ריהכא מן נמוסא* id est, *in loco qui à lege destinatus est Comitibus*
 " *habendis*. Atqui tunc plebs coalescens tumultuose in theatrum (ubi simul cum
 " primoribus civitatis aderat Scriba qui hæc locutus est) irruerat, quin & ido-
 " neum illud Comitibus ad damnandos Christianos, utpote adversarios, habendis,
 " locum imprudenter æstimaverat. Ceterum, monente Scriba seu Syndico,
 " tempestive eis ostensum est, nec ejusmodi de qua civibus, jure nimirum
 " *Νεωχόρου*, jurisdictio erat, actionem adversus eos ne ceptam quidem esse, nec
 " locum Comitibus habendis idoneum seu legitimum. Nihil puto in vetustis-
 " simis Scriptis munus *Νεωχόρου* ac singularem eorum juris dicendi potestatem æ-
 " que aperit. Vulgata editio pro *Νεωχόρου* ibi *cultricem* habet, quod frigide vim
 " verbi explicat. Syro melius vertitur *כסרתא* quod plane *editus* est aut *anti-*
 " *stes sacra*.

Ibidem, *ισπὸς ἀγῶνα*. De eo satis supra, ubi de Smytnensibus Olympiis, ad
 Marmor 3.

XXIX.

OSSA HIC SITA
ACHILLIS CEIL.

XXX.

NONIA P. L.
PRIMA
HIC SITA EST.

XXXI.

CHRESTENIS PONTIAE OSSA HEIC
REQVIESCVNT AVCTVS
SVAE CONSERVAE ET OECVMENE
SOROR FECIT.

XXXII.

L. POMPEIVS
L. F. COL NIGER.

XXXIII.

OLIA ACVME SIBI
ET SVIS

XXXIV.

M. IVNIVS M. L. ACHILLES
IVNIAM. L. PALLADIO L.
M. IVNIO M. L. FAVSTO P
SIBI ET SVIS
LIBERTIS LIBERTABQ
POSTERISQ EORVM

XXXV.

L. CRIMILLVS. L. I.
CHRESTVS. SIBI. ET.
C. ORCHIIVS. EROTI.
C. ORCHIVIO. ET.
ALEXANDRO.
ORCHIIVIAE. ET.
SATVRNINAE.
POSTERISQVE.
EORVM.
VETTIA. C. L. SABINA.
SIBI ET.
T. VICILLO. FELICI.
POSTERISQ EORVM.

XXXVI.

SEX APPVLL
MEMORIAE.
VIXIT ANNOS
XX.

XXXVII.

D. M. S
VICTORIAE ET SALACIO
FILIS DVLCISSIMIS
FELIX ET NYMEE
PARENTES FECERVNT

XXXVIII.

DIIS MANIBVS
L. CONSI. L. F. FABIA
CORNELIANI
VIX. MEN. III. DIES VII.

XXXIX.

Θ . X
Τ ΑΙΔΙΟΣ
ΗΡΑΚΛΕΙΑΗΣ
ΚΑΙ ΑΙΔΙΑ ΦΗΛΗΤΗ
ΚΑΙ ΤΟΥΤΑΝ ΟΙ ΥΙΟΙ
ΗΡΑΚΛΕΙΑΗΣ ΚΑΙ
ΚΡΟΝΙΟΣ
ΦΙΛΟΥΜΕΝΩ
ΕΤΑΝ ΙΑ
ΜΗΝΩΝ Γ
ΗΜΕΡ ΚΓ
Μ. X.

Θεοῖς καταχθονίοις

Τ. Ἀλίου

Ἡρακλείδης

καὶ Αἰχία Φιλήτη

καὶ τῶν αὐτῶν οἱ υἱοὶ

Ἡρακλείδης καὶ

Κρόνιος

Φιλυμένω

ἑτῶν ια'

Μηνῶν γ'

ἡμερῶν κγ'

Μνήμης χάριν.

Diis Manibus

Titus Ælius

Heraclides,

& Ælia Philete,

& horum filii

Heraclides &

Cronius

Philumeno, qui natus erat

annos XI.

mensēs III.

dies XXIII.

Memoriæ gratiâ.

XL.

DIIS MANIBVS

P. VETTIVS EPITYNCHANVS

SIBI ET

VETTIAE SYNTICHE CONIVGI

BENE MERENTI

FECIT

XLI.

D M

PHLECYSE

AVG. LIB.

XLII.

D.M

AVRELIO DIO

CENO QVI VI

XIT ANN. XXI

MENS. VII. DI

EBVS XIII.

H. II.

XLIII.

D M

PRIMAE

SORORI PISSIM

VIX. ANN. XXX

FECERVNT

GENETHLIYS

FRATER ET

HERMES CONIVNX.

• XLVI.

XLIV.

XLVI.

XLV.

D.M
P. OPSIO
SEVERO
FECIT
ARRIA
MARCELLINA
CONIVGI
OPTIMO.

.....ΣΙΑΝΩ ΥΜΝΩΔ.....
.....ΔΑΡΙΑΝΟΥ ΚΑΙ ΥΜΝ.....
ΕΚΠΡΟΓΟΝ.....
ΥΙΟΣ Γ. ΚΛ.....
ΠΟΜΠΗΙΟΥ
ΒΟΥΛΕΥΤΟΥ
ΠΡΥΤΑΝΕΩΣ
ΕΓΓΟΝΟΥ
Γ. ΚΛ. ΟΥΔΑΛΕΡΙΟΥ
ΛΙΚΙΝΝΙΑΝΟΥ
ΙΕΡΕΩΣ
ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ
ΚΑΙ ΑΛΥΤΑΡΧΟΥ
ΠΕΙΣΑΙΩΝ
ΤΟΙΣ ΓΝΗΣΙΟΙΣ
ΣΥΝΥΜΝΩΔΟΙΣ
ΘΕΟΥ ΔΑΡΙΑΝΟΥ
ΤΟΝ ΒΑΝΟΝ
.....ΡΩΝ
.....ΑΓΩ.....

.....σιανω υμνωδω Θεω
Αδριανω, κη υμνωδω...

.....fiano Cantori Divi
Adriani & Cantori

Εκ προγονων
υος Γ. Κλ.
Πομπηίου
Βελουτῆ,
Πρωτανῆος,
ἐγγονος
Γ. Κλ. Ουαλερίου
Λικιννιανῆος
ιερέως
Ασκληπίου
κῆ Αλυτάρχου
Πεισαιῶν.
Τοῖς γιοῖσι
συνημνωδοῖς
Θεῷ Αδριανῆος
τὸν βαμὸν
καθιερώω
.....

A pro genitoribus
filius C. Claudii
Pompeii
Senatoris,
Prytanis,
Nepotis
C. Cl. Valerii
Licinniani
Sacerdotis
Æsculapii
& Alytarchæ
Pifzorum:
legitimis
Concentoribus
Divi Adriani
hanc aram
dedicans
.....

Τῆς δὲ Θεῷ Ἀδριάνου, & συγμνησθῆς Θεῷ Ἀδριάνου. Hymnodos seu Hymnorum cantores Adriani indulto acceptos habemus etiam cum Theologis Marmore 28, & ad Smyrnenfes ni fallor tam hoc quam illud spectat. Seid.

Βουλῆτι δὲ Πρυτανεύς. Quicumque erat Πρύτανης seu Πρυτανεύς (utroque enim modo vox scribitur, sed non è contra. * Βουλῆτι enim omnes ii dicebantur, qui supremum urbis senatum constituebant, b Πρυτάνεις vero ii erant è Senatu electi, quorum curæ ἀπαντα τὰ κατὰ βουλὴν πατρίδα διοικῆν, omnibusque reipublicæ rebus propius prospicere pro definito tempore committebatur. Et magistratus, & nomen τῶν Πρυτάνων apud Athenienses originem habuere. Theſeus enim, c cum omnes Atticæ δῆμος Athenis congregasset, Curiam, quam d Πρυτανεῖον appellabat, condidit, & Πρυτάνεις, quos in ea congregatos de publicis regni negotiis consuleret, & imperii (mutato jam ab aboluta monarchia urbis Regimine) quasi socios haberet, primo constituit. Postea vero Πρυτάνεις dicebantur, qui è Senatorum numero electi per vices reipublicæ, & Senatui præerant, e Senatus autem Solonis instituto è quadringentis Senatoribus constabat, centum scilicet è singulis Tribubus (quæ tunc tantum quatuor erant) quotannis electis. f Postea vero, cum Clisthenes post expulſos Pisistratidas Rempublicam de novo ordinasset, populumque Atheniensem in decem tribus distribuisset, Senatorum deinde Numerus ad quingentos augebatur, quinquaginta ex unaquaque tribu constitutis, qui à Tribulibus suis g quotannis electi per unum annum summæ rerum præerant, illudque constituebant concilium, quod frequentius apud autores à Senatorum numero h βουλὴ τῶν πρυτανέων vocatur. i Cum autem quingenti plures essent, quam à quibus simul reipublicæ negotia sine confusione administrari poterant, non omnes simul, sed tantum una classis eorum eodem tempore imperabat. Senatorum autem classes decem erant, è tot enim tribubus eligebatur. Secundum harum igitur numerum annus in decem partes dividebatur, earumque unam singulæ classes per vices secundum ordinem, quem in initio anni sortibus obtinuerant, accipiebant regendam. Singulæ autem classes è quinquaginta Senatoribus constabant, tot enim ab unaquaque Tribu in Senatum cooptabantur, qui pro eâ decimæ anni parte, quâ imperium fortiebantur, Senatus Vicarii constituti, totaq; illius induti autoritate, maxima reipublicæ negotia tractabant, ad quæ curanda cum in publica civitatis Curia Πρυτανεῖσι dicta per totum imperii tempus plerumque versari tenebantur, atque ideo ibi l publicis impensis alerentur, inde illa decimæ anni pars per quam imperabant, m Πρυτανεία, & ipsi Πρυτάνεις dicebantur, è quorum numero Caius Claudius Pompeius, de quo in hoc Marmore, & Smaragdus, & Claudianus de quibus in Marmore 28 agitur, quando ea primo exarata erant, fuisse. Horum Πρυτανέων munus erat toti reipublicæ prospicere, & curare, ne eâ quid detrimenti acciperet, n atque ideo penes eos fuerat, quotiescunque vellet, ob reipublicæ negotia senatum in Curiam, aut populum in concionem convocare. Utriusque etiam concilii o hi præfides fuisse, maxime vero Senatus: ab h's enim omnia, quæ in eo rogata erant, proponebantur, o ab his Senatorum suffragia colligebantur; ab iisdemque quicquid à pluribus decretum fuerat pronunciabatur sancitum: atque ideo si aliquid in Senatu agendum

* Vide Argumentum ad orationem Demosthenis contra Androtonem. b Harpocration in Πρυτανεύς. Suidas & Phavorinus ad eundem vocem. Pollux lib. 8. c. 9. Argumentum orationis Demosthenis contra Androtonem. Ulpian. in Scholiis ad Demosthenis orationem contra Midiam. c Plutarchus in vita Theſei. d Plutarchus lib. Theocy. lib. 2. e Plutarch. in vita Solonis. f Herodot. lib. 2. Paulan. lib. 1. g Argumentum orationis Demosthenis contra Androtonem. h Argumentum orationis Demosthenis contra Androtonem. i Harpocration & Suidas in Πρυτανεία. l Pollux lib. 8. l. 1. 1. Athenæus lib. 5. Harpocration & Suidas in Πρυτανεία. m Suidas. Harpocration, & Phavorinus, & Etymolog. in Πρυτανεία. n Demosthenis orat. de Corona. Aſchinius orat. contra Ctesiphontem. Theocy. lib. 6. p. 201. Pollux lib. 8. c. 9. o Pollux lib. 8. c. 9. Ulpian. in Scholiis ad Midiam Demosthenis. p Ulpian. in Scholiis ad Midiam Demosthenis.

esset, ad hos primum, per eosque ad Senatum referebatur; [†] qui aliquid à Senatu petaturi erant, hos primum adibant, per eosque, si iis visum esset, in Senatum admittebantur; & [‡] si quid novi in republica accideret, aut aliquid in ejus politia ad commune commodum deesse deprehenderetur, ad Prytanes referebant, ut illi, si res gravior esset, indicto Senatu, aut populi concilio, novis legibus, & decretis contra omne damnum & reipublice incommodum providerent. [†] Senatus autem hi quotidie, nisi dies *ἀγῶν* esset, Populum vero non nisi quater in Prytania sua ordinariè convocabant, extraordinariè vero quocunque tempore, si graviora reipublice negotia requirebant, indictum fuit utrumque concilium. Populi conciones ordinariæ, quæ quater in singulis Prytaniis habita erant, *κυρία ἐκκλησία* vocabantur, ad quarum imitationem videntur Romani [†] nono quoque die nundinas suas celebrasse. Ad has omnes cives conveniebant, in iisque, præsentibus & omnia proponentibus Prytanibus, de summis reipublice negotiis agebant. In [†] prima *κυρία ἐκκλησία* Magistratus à populo approbatos confirmabant, & improbatos ob justam causam deponebant. In illa etiam *παῖς αἰσαγγελίας ὁ βουλευόμενος αἰσαγγέλλει*, [‡] τὰς ἀπαρχαὶς *ὅς* *δημοδομεῖται ἀπαγορεύουσιν οἱ πόλις* *παῖς ὅτις*, [§] τὰς λήξεσι *ὅς* *κλήρων*. In secundâ *Κυρία ἐκκλησία* volentibus darum erat, supplicatione factâ, intrepide loqui de rebus privatis & publicis. In tertiâ *Κυρία ἐκκλησία* Præcones & Legati introducebantur, quos ante concionem oportebat Prytanibus scripta sua tradere. In quarta *Κυρία ἐκκλησία* referebant Prytanes de sacris & sanctis, illi enim in Republica Atheniensi, [†] tam sacrarum rerum, quam civilium supremi curatores fuere. [†] Unaquæque autem Prytania per quam hi Prytanes imperabant, cum decima anni pars esset, è triginta quinque diebus constabat, Annus enim Atheniensis Lunaris erat. Annus autem Lunaris constat diebus 354, qui decies in se continet dies 35, & quatuor supra; Dies enim 35 decies multiplicati sunt 350, ii igitur soli in Prytaniis dividebantur, quatuor quæ supererant in nulla erant. [†] Ne igitur his diebus *ἀρχαία* esset, per eos quatuor Senatorum classis, quæ quatuor primis anni Prytaniis reipublice præerant, singulis eorum unum diem fortientibus, iterum erant in imperio, sub iisque [†] per hos quatuor dies facta erat novorum Senatorum & Magistratum electio, atque ideo illi *ἀρχαιεσιμὴ* dicebantur. Per has autem Prytantias, Prytanes non omnes simul imperabant, sed ipsi pariter [†] per vires gerebant imperium: quinquaginta enim Prytanibus, qui per unam Prytaniam imperabant, in quinque decurias, & Prytania ad earum numerum in quinque partes, quarum singulæ septem dies inde Hebdomades dictæ continebant, divisæ, per singulas Hebdomadas singulæ Decuriæ, & per singulos Hebdomadam dies, unus è Decuria præ ceteris, secundum ordinem, quem in initio Prytaniæ fortibus obtinuerant, imperium habuere. Ii qui Decuriam constituebant, per illam Hebdomadem, quæ imperabant, *Περίετος* dicebantur: qui ex iis per unum diem ceteris præerat, *Ἐπιετιμὴ* vocabatur. Qui pro Imperii tempore [†] Arcis, & quæ in ea erant *Ἐραρί* publici, & Tabularii claves, & publicum sigillum custodiebat, atque ideo, ne inde arrepta esset occasio Tyrannidem occupandi, legibus cautum erat, ne aliquis hunc Magistratum ultra diem, aut bis in eodem anno gereret: illud enim, quod dicitur *ἐν ἑξῆσι ἡμέραις ἢ αὐτὸν ὄντων*, de eodem anno, & non de tota vita, ut volunt nonnulli, intelligendum esse satis inde apparet, quod si novus Epistates quotidie

[†] Aristophanes in Equitibus, & Scholiastes ad illam Comediam. [‡] Aristophanes in *Θυσιαστικῇ*.
[§] Pollux lib. 8. c. 9. Aristoteles de Atheniensium Politia apud Suidam, & Harpocratioem. [†] Pollux lib. 8. c. 9. Aristoteles *ὁ* *τῶν αἰσίων πολιτικῶν*. [†] Dionys. Hal. lib. 2. [†] Pollux lib. 8. c. 9. [†] Aristot. Polit. lib. 2.
[†] Argumentum Demosthenis orat. in Androtionem. Erymolog. Suidas, Harpocratio, & Phavorinus in *Περὶ πολιτικῆς*. [†] Argumentum orationis Androtionis. Suidas in *Περὶ πολιτικῆς*. [†] Argumentum orationis Demosthenis contra Androtionem. Suidas in *Περὶ πολιτικῆς*. [†] Argumentum orationis Demosthenis in Androtionem. [†] Argumentum orationis Androtionis. Suidas in *Περὶ πολιτικῆς*. [†] Demosthenis Græci Lexicographi in *ἐπιετιμῇ*. Pollux lib. 8. c. 9.
[†] Argumentum ejusdem orat. Lexicographi Græci in *ἐπιετιμῇ*. Pollux lib. 8. c. 9. scilicet. 8. Eustath. ad Odyss. Homer. 1.

eligeretur, idemq; iterum per totam vitam hunc Magistratū nunquā reciperet, numerus civium, qui tanto in Republica imperio digni erant, ei non oratione sufficeret, nec idem civis ultra secundam vicem in Senatum poterat cooptari, quod ex Atticis scriptoribus, in quibus multos invenies, qui per plures, quam duos annos, βουλευταὶ fuerunt, facile deprehendes esse falsissimum. Præcipuum vero Epistatæ munus erat, si quod aut populi, aut Senatus conciliū illius magistratus die celebratū esset, in eo præsidere. Epistates enim & βουλευτῶν, & Πρυτανίων tempore imperii sui primus erat, atque inde est, quod Paternianus Marmore 116. quia hunc Magistratum gerebat, Πρύτανις πρῶτος vocatur. Si quod igitur illius imperii die, aut à Senatu, aut à populo decretum factum esset, ejus nomine signabatur. Sic in initio decreti apud Andocidem legis, Ἐδῆς τῆς ἐνλῆς, ἢ τῆς δέκα. Αἱ ἀρεταὶ ἐπρυτάνει, Κλεογόνος ἱεραμμάττει, Βόνδοι ἐπυστάει, &c. i. e. visum est Senatui & populo, Senatores Aiantidis tribus Prytanes erant, Cleogines scriba erat, Boethus Epistates: & apud Thucydidem, Ἐδῆς τῆς δέκα. Ἀκάμαρνος ἐπρυτάνει, Φαινίππῳ ἱεραμμάττει. Νικιάδης ἐπυστάει, &c. i. e. visum est populo, Senatores Acamantidis tribus Prytanes erant, Phænippus scriba erat, Niciades Epistates. Sic locus vertendus est. ἡ Ἀκάμαρνος enim est tribus nomen, ab Acamante Thesei filio sic dictæ, & non viri, ut omnes Thucydides interpretes ex ignorantia Atticæ antiquitatis existimarunt; in quo errore etiam est Hobbis noster, non enim ille Anglicanus Thucydidem suum ex ipso Græco fonte, ut gloriatur, sed è Latinâ illius versione ab Æmilio Porta editâ transtulit. Quicumque Hobbii versionem cum Latina hac, & ipso Græco fonte comparaverit, facile hoc observabit, cum neglectâ Græcâ Phrasiologiâ Latinam hujus interpretis ab ea diversam in infinitis locis sequatur: quod hic ideo noto, ut sciant lectores, istum religionis contemptorem, quamcunque habet doctriinæ laudem, aut in impietate, aut in furtis fundasse.

Πρυτάνεις, ut supra dixi, ἀπὸ τῆς Πρυτανείας, quod Curia erat, in qua conveniebant de publicis rebus consulturi, nomen habuit. illa autem Πρυτανεία dicebatur secundum nonnullos, quia Πυρεὶ ταμείων, in ea enim ut in Curia Romanis perpetuus ignis in honorem Vestæ asservabatur. secundum alios vero Πρυτανείον est quasi πυρὴ ταμείων, quia in eo recondebatur publicum frumentum, ibique illud accipiebant ei, qui publicis impensis alebantur; * Athenis enim & in aliis Græcis civitatibus, iis, qui præclarior à republica meruerunt, posterisque etiam eorum sæpius in virtutis præmium datum erat in Prytaneo ali, sic Athenis Harmodii, Aristogitonis, & Cleomantis posteri ob majorum merita, & in aliis civitatibus alii in Prytaneo alebantur. In multis enim aliis civitatibus præter Athenas, ut indicat * Clarissimus Casaubonus, & Prytanæ, & Prytanes fuere, sed sæpe diverso sensu; ° Corinthi enim olim, qui ex Bacchiadis per annum urbi præerat, Πρύτανις dicebatur, sic etiam ° Rhodi, & ° Mileti Prytanis erat unus Magistratus, qui per annum in iis civitatibus summo in imperio erat, cujus tanta erat autoritas, ut ° Mileti regimē urbis à Prytanibus in Tyrannidem sæpe versum fuit, & ° Rhodii, cum Alexandro urbis suæ dominium tradidere, eum Πρύτανις suum creaverunt. Cum enim qui Πρυτάνεις Athenis erant totum fere habuere reipublice regimen, ° ἐπρυτάνειν deinde imperare (quo sensu vocem in Demosthene, aliisque Atticis Oratoribus, & in Philone Judæo sæpe invenies) & ἐπρύτανις quicumque in aliquo imperio erat, inceperat significare, atque ideo ἐπρύτανις apud Suidam est

* Lib. 3. & Pauf. lib. 1. * Suidas & Etymolog. in Πρυτανείας. ° Dionys. Hal. lib. 1. & 2. Etymol. & Suidas in Πρυτανείας, Thucydides lib. 2. & Scholiastes illius Pollux lib. 1. c. 1. Aristides in Panathenais. Plut. in Numæ. ° Etymolog. in Πρυτανείας. ° Lycurgi orat. in Leocratem. Diarchi oratio in Demosthene. Isteus ἀπὸ Δικαιοκρίτου κλέει. Scholiastes Aristophanis ad equites. Diag. Laert. in vita Socratis, & Platon in Apologia pro Socrate. Cicero de orat. lib. 1. ° Schol. Thucyd. lib. 2. ° In notis ad Athenæum ad lib. 11. cap. 19. ° Eusebius in Chronicis. Diodor. Sic. apud Syncellum. Paulan. in Corinthiis. ° Appianus Bel. Civil. lib. 4. ° Aristot. Polit. lib. 5. cap. 5. ° Aristot. ib. ° Appianus lib. ° Vid. Henricum Stephaniū in Πρυτανείας.

διοικητῆς, φροσύνης, φύλαξ, βασιλεὺς, ἄρχων, ταμίης, ἑξαρχός. Et sic etiam Hesychius & Phavorinus vocem interpretantur, iisque significationibus apud Autores sæpe usurpatur; apud Athenæum enim vinum ^{αἰνῶτατον} *πρύτανις* dicitur; & Sapientię cap. 13. legitur *πρύτανις* καὶ *κοινὸν*, i. e. mundi rector, & apud * Gregorium Nazianzenum, *ὁ τ' ἀλκιμίας φρύτανις*, & *ἀντιπρύτανις* Θεοῦ. Non vero lato hoc, sed strictiori sensu, quem supra explicavimus, vox *Πρύτανις* in hoc loco sumitur, pro eo scilicet, qui unus ē quin-
quaginta erat, qui ē numero Senatorum electi per mensem præerant, quod satis inde indicatur, quòd qui *Πρύτανις* hic, *βουλευτὴς* etiam appelletur. Nec *Πρύτανις* hujus generis tantum Athenis, sed in aliis etiam Græcis civitatibus fuisse; cum enim Athenienses post victum Xerxem Imperium Græciæ obtinuerunt, in omnes fere civitates, quæ illis suberant, politiam suam introducere, quam civitates Ionię, cum Atheniensium Coloniae essent, atque ideo eos in omnibus moribus & institutis imitarentur, tenacissime diu retinuerunt; una autem ex Ionię civitatibus Smyrna erat, in qua Prytanes fuisse, & plures simul, eodem modo quo Athenis, indicant Marmor 28, (in quo duo dominantur, Smaragdus scilicet & Claudianus, qui eodem tempore urbis Prytanes fuere) & nummus antiquus apud * Spanhemium, in cujus reversa parte legitur *Σμυρναίων πρυτάνεις*, ē quorum numero C. Claudius Pompeius, de quo in hoc Marmore agitur, cum illud ē Smyrna huc allatum fuisset, videtur unus fuisse.

Ἱερὸς Ἀσκληπίου. Æsculapium Medicinæ Deum fuisse notissimum est: quæ de illius parentibus, natalibus, vitâ inter homines, & Apotheosi ab antiquis Historicis, & Mythologicis traduntur, collecta legas apud ^b Liliū Gyradum, & ^c Natalem Comitem. Apud Græcos ^d Epikauri præcipue, quæ urbs in Argolide erat ad mare Egæum sita, hic Deus colebatur, ibique Templum habuit insignissimum, in quo, qui aliquo morbo laborabant, post sacrificia Deo oblata totum capientes per illum, quo remedio sanarentur, à Deo doctos fuisse dicunt. Inter alios ^e Archiam Aristæchmi filium Pergamenum à Convulsione membrorum, quâ inter venandum apud Pindasum correptus fuerat, Epidauri sic sanatum fuisse tradunt, atque ideo ille Pergamum reversus Æsculapii cultum in illam urbem secum transtulit, ibique ei Templum condidit, in quo quantâ religione iste Deus colebatur, in omni fere oratione docet Ariltides Rhetor, maxime vero in Sermonibus Sacris, & oratione de Concordiâ. ^f A Pergamo Smyrnam traducta fuit Dei religio, ibique etiam Templum ei conditum fuit, in eoque C. Claudius Valerius Licinianus, de quo in hoc Marmore agitur, cum illud, ut supra monui, ē Smyrna huc allatum fuisset, Æsculapii Sacerdos videtur fuisse.

Πρωτὶν Ἀλυτάρχην. Vox Alytarchis in utroque Codice, Theodosiano scilicet & Justiniano, aliquoties occurrit. In Codice Theodosiano lib. 15. tit. 9. cum Syriarchis, Agonothetis, Asiarchis, aliisque quorum nomen votiva festivitatis solemnitas dedicabat, conjungitur, eodem igitur modo, quò hi, ludis sacris præsidebat, & ut Asiarcha in Asia, Bythiarcha in Bythinia, Lyciarcha in Lycia, sic Alytarcha Antiochiæ ^g sacerdos fuit, cui hoc munus demandabatur, ut enim Asiarchia Asia, & Lyciarchia Lyciæ, sic Alytarchia Antiochiæ peculiaris fuit; nec si excipias Phavorinum & Etymologici auctorem, ullam omnino habebis auctoritatem, nisi ex hoc Marmore nostro (ut observavit ^h Doctissimus Gothofredus, qui illud in Seldeni Marmorum Arundelianorum editione transcriptum legerat) unde constet in aliqua alia civitate Alytarcham fuisse. Sed revera Alytarchia Pisæorum, cujus mentio fit in hoc Marmore, eadem est, quæ postea Antiochenium fuit, qui enim apud

^a Athenæus lib. 2. ^b In orationibus. ^c Orat. 11. ^d Lib. 5 de usu, & Præstantia numismatum, b De Diis Syris Syntag. 7. ^e Lib. 4 cap. 11. ^f Pausan. lib. 2. Scrabo lib. 3. ^g Pausan. lib. 2. ^h Pausan. 2. ⁱ Vide Cuperium observationum. lib. 3. c. 13. & Gothofredum in notis ad Codicem Theodosianum, lib. 15. tit. 9. ^k In notis ad Codicem Theodosianum, lib. 15. tit. 9.

libus observant ¹ Jurisconsulti, cujusmodierant. 1° Quod ante alios omnes Agonothetas semper nominatur. 2° Quod cupressi unius è luco Daphnensi excindendis, quod nulli alii datum fuit, jus habuerat, illud autem immutatum postea unâ librâ auri ex re privatâ principis accipiendâ. 3° Quod ejus ludi majoris judicis curâ, puta Comitibus Orientis, aliorum vero Agonothetarum minoris judicis, puta Provinciæ præfecti aut præcinctus præsidis, exhibebantur.

Quomodo autem Ludi Olympiaci, & cum illis Alytarchæ, qui eos exhibebat, sacerdotium à Pisæis ad Antiochenes transferebantur, historiam sic narrat idem supra citatus Johannes Antiochenus. * Sosibius quidam Antiochenus vir ditissimus, Romæ temporibus Augusti non diu post victoriam Actiâcam diem obiens, omnes facultates & possessiones suas urbi Antiochiæ ad ludos ibi omnifarios quinto quoque anno per 30 dies edendos testamentum suo legavit, à quibus cum annuus reditus 15 Talentorum auri, i. e. nostræ monetæ 8437 l. 10 s. (auri enim talentum Syriacum, cum contineat pondus 1500 drachmarum Atticarum, valet nostræ monetæ 562 l. 10 s.) urbi obvenisset, tantæ pecuniæ beneficio ludi omnifarii, scenici scilicet, Athletici, Equestris, aliique in initio satis splendide quinto quoque anno exhibebantur: postea vero Magistratus, quorum curæ his ludi edendi committebantur, sumptibus destinatos in proprios usus convertentes eos penitus omiserunt, nec, quamvis * Claudii edicto iterum restaurati essent, quinto quoque anno, sed aliquando decimo quinto, & aliquando vicesimo tantum edebantur: † donec Imperante Commodò, Populus Antiochenus de hac re ad eum Imperatorem referrebat, cujus decreto factâ copîâ Ludos Olympiacos ab Olympia Antiochiâ transferendi, illi hos ludos dato Pisæis pretio ex pacto ab iis per 90 edendi Olympiades sen annos 336 acceperunt celebrandos, cum isque Alytarchiæ etiam sacerdotium alioque item Magistratus ad ludos edendos necessarios Antiochiâ simul transfulerunt, ab eoque tempore quinto quoque anno sine intermissione Antiochiæ ludi exhibebantur, & Alytarchia, quæ prius Pisæorum, deinde Antiochenis fuerat sacerdotium.

Præter autem Alytarcham ludis hisce Olympiacis Antiochiæ celebratis duo etiam alii præsidebant, ob habitum deorum, quem gerebant, æque fere honorati, quorum alter Γραμματῆς, alter Ἀμφιδελῆς vocabantur. De utrisque his sic dicit, * idem Johannes Antiochenus, ὁ δὲ γραμματῆς περιχρησάμενος πορφυρῇ, καὶ βυλῇ, καὶ τῷ δῆμῳ ὀνόματι Πομπειανῶν Κοινῶν ἐκ ἡμῶν συγκατακτῆς Ρωμαῖς ὑπαρχόν, φορίσας, καὶ αὐτὸς τοὺς ὀλοὺς, καὶ σφαιρὰς ὀλοχρῶσας τύποι φιλοδοξῶντων, οὕτως ἐπιμνηστὴς πορφυροῦντων, ὡς πρὸς φησὶν Ἀπολλωνία. Ἡ αὐτὴ δὲ βυλὴ καὶ ὁ δῆμος πάλιν πορφυροῦς ἄλλοτε Ἀμφιδελῆς ὀνόματι Κάσιον Ἰλλυρίων φορῶντα ὡς αὐτὸς τοὺς ὀλοὺς ἀπὸ τοῦ σιλικῆν, καὶ σφαιρὰς σιλικῆν ὅπως ἀπὸ θαρύνων φύλλον, καὶ ὅς τῃ μίσει σιλικῆν ἡγεσθῆναι ἔχον, τὸ Διὰ ὅτι πρὸς Ἀμφιδελῆς ἐπιμνηστὴς πορφυροῦντων ὡς τὸ Εἰμῶν, καὶ οὕτως ὁ σφοδρὸς Δομνίνῳ, ὁ ἀρονογράφῳ πάντας ταῦτα συνεγράψατο. i. e. * Scriba vero tum primum à Senatu & Populo electus fuit Pompeianus Quæstor, è familia Senatoria Romæ oriundus, qui & ipse stolam quoque candidam gestabat, & coronam ex auro solido in Laureæ formam fabrefactam, hunc vero honorabant & adorabant tanquam Apollinem. Senatus insuper & populus Amphithalem designarunt homine Cassium Illustrem, qui stolam similiter candidam holofericam gerebat, & coronam ex lauri foliis contextam, cujus in medio sigillum erat Jovis aureum, quem Amphithalem colebant, & adorabant tanquam ipsum Mercurium, sicut hæc omnia sapiens Dominus Chronographus literis prodidit. Hactenus Johannes Antiochenus: apud alios vero scriptores nulla horum, nec γραμματῆς scilicet, nec ἀμφιδελῆς, occurrit mentio. Si antehos ludos Olympiacos Antiochiâ translatos unquam fuis-

¹ Gothofredus & Cujacius in locis supra citatis. * Lib. 9. Chron. Alexand. pag. 459. * Julianus Antiochenus lib. 10. † Johannes Antiochenus lib. 11. * Ib.

sent, apud Pisæos solos, post vero eodem modo quo Αλυτάρχης apud Antiochenes solos videntur extitisse; in nulla enim alia civitate eos fuisse ex aliquo scriptore patet. Errat igitur * Gregorius noster, qui Γερμασία, qui tumultum Ephesi contra Paulum excitatum sedaverat, eundem cum eo, qui à Johanne Antiocheno describitur, fuisse asserit; ii enim Ludi, in quibus Ephesi iste tumultus excitatus fuit, erant, qui χριστὸς & Ἀσίου vocabantur, non in Dianæ ut tradit Gregorius, sed in Imperatoris Romani honorem ab omnibus Asiæ Proconsularis incolis celebrati, in iis vero non Αλυτάρχης, Γερμασίης, & Ἀμφιαλῆς, * sed decem Asiarchæ præsidebant. Interpretes igitur nostri vocem Γερμασίης in eo Actorum Apostolorum loco, nequequam reclamante Gregorio, rectius videntur reddidisse, *The Town Clerk*, honoratori autem titulo verti poterat, *The Secretary of the City*, hanc enim esse vocis significationem apud omnes Græcos autores, ubi ea occurrit, evidentissimum est; maleque supponit Gregorius, illum qui hoc sensu urbis Γερμασίης fuerat, non tantæ esse autoritatis, ut populi tumultum potuisset sedare: cum enim † ille omnes leges, Plebiscita, & Senatusconsulta in tabulas referebat, eorumque custos & interpres fuerat, & in omnibus plerumque Psephismatibus * nomen suum, & ante Epistatæ nomen, qui Senatus pro Magistratus tempore Præses fuerat, præscriptum habisset, satis inde constat Γερμασίης in Græcis urbibus summis Magistratibus, nec dignitate, nec autoritate, fuisse inferiorem. Atque ideo qui in Græco fonte Γερμασίης, apud interpretes Syrum & Arabem urbis Princeps appellatur, & vocem τῶν, quæ præfectum seu judicem significat LXX Interpretes sæpe, ut observat † Druhus, per vocem Γερμασία interpretantur. Præterea observandum est, qui Ephesi & in aliis Græcis civitatibus Γερμασίης erat, eundem esse magistratum cum eo, qui Marm. 116. Γερμασίόλαξ vocatur. Γερμασίης enim secundum Pollucem erat, ὁ κλεῖσθαι τὸν ἐν τῇ γραμματεῖ φylaτῆιν, seu (ut tradit Harpocration) qui erat γραμματέων κύριος, ἢ τὸ ψφισματα τοῖς ἡνιμύμα φυλάττειν. γραμματέως igitur γραμματεφύλαξ. Cum autem idem (Onesimus scilicet Paternianus) qui Marm. 116. urbis Smyrnæ γραμματεφύλαξ dicitur, fuerit etiam Στρατηγὸς ἐν τῷ ὅπλῳ, ἢ Νεωτέρῳ τῷ μεγάλῳ Θωῶν Νηματοῖς, ἢ Ἰππαρχῶ, ἢ Πρύταρι πρῶτῳ. (seu Επορίτῳ) ἢ Ἀρχηγῶ, ἢ Ταμίᾳ & πύλαις, ἢ τοῖς λοιποῖς ἀρχαῖς φιλοτάκτως ἐκτέλειος, satis inde constat, qui in Græcis urbibus Γερμασίης fuerant, non ex infima plebe, ut vult Gregorius, sed ex prima nobilitate, & honoratissimis plerumque viris electos fuisse.

Qui Alytarchiæ Sacerdotium gerebant ex honoratissimis semper totius Syriæ fuerunt; pro quanto enim honore hoc habebatur, ex iis, quæ de Dioclesiano Imperatore Romano narrat idem supra citatus Johannes Antiochenus, satis constat, dicit enim ille, « Ἐν δὲ τῇ πόλει τῇ Ὀλυμπίῳ κατέδρασαν ἐν Ἀποχρίᾳ ὁ αὐτοῖ βασιλεὺς Διοκλητιανὸς ἐλθὼν ἐξ Ἀγίτης, ἢ τῷ Ὀλυμπικῷ ἀγῶνι μέλλοντῶ ἐπιτελεῖσθαι, ἐφόρον τὸ γῆμα τῷ Ἀλυτάρχῃ ὁ βασιλεὺς Διοκλητιανός. Τὴν δὲ πόλιν ὁ Αλυτάρχης ἀσπὼν ὀλοσεν τὴν ἐφόρον, ὁ δὲ βασιλεὺς ἀπὸ τῆ ἀσπῶς ἐφόρον περφυρὴν τὰ δὲ ἄλλα πάντα, αἷς τῷ Ἀλυτάρχῃ φορῶν κρατὶν * ἱερὰν ῥάβδον, ἢ σφραγίδαν * δῆμον ὁδοῦντος * Ὀλυμπικῶν ἀγῶνα τὰς τενομοσύνας πᾶσι ἡμέραις, ἢ ἐκ τῶν ἀγχιματικῶν αὐτῷ κατήχοντο πνεῖς ἐν τῷ Ὀλυμπικῷ ἀγῶνι ἐπιδεικνύμενοι ἀρετῇ χάριν. ἢ οἱ μὲν ἐπύλαιος, οἱ δὲ ἐπὶ κλέδῳ, οἱ δὲ ἐπαγγρατῆας, οἱ δὲ ἱσχυροί, ἢ τῷ νικῶσι περὶ τοῦ Σάκρας, ἢ τῷ Σι ποταμῷ ἐπιλοπμάσαν, ἢ αἰνῶς Δομειανός ὁ Κορνήλιος ἀμειχανίαται. Καὶ Αλυτάρχης ἐν Ἀποχρίᾳ ὁ αὐτοῖς Διοκλητιανός, ἢ ἀσπιδόμῳ, τὸ βασιλεὺς γῆμα, μὲν τὴν πληρώσιν τὰ Ὀλύμπια ἕκ

* In Miscellaneis cap. 9. † Aët. Apost. cap. 19. * Vide Strabonem lib. 14. & Aristidem orat. Sec. 4. * Cassiodorus lib. 13. var. 21. Ciceronem orat. 3. in Verrem. Lexicographi Græci in Γερμασίης. Pollux lib. 8. cap. 16. § 11. Scholiastes Thucydida. * Vide ex decretorum insula quæ, supra in notis ad hoc Marmor habemus us. † In notis ad cap. 19. Aët. Apost. & Lib. 12.

ἐλθε βασιλεύουσι, λέγων ὅτι ἀπεδίμην τῇ βασιλείᾳ, καὶ ἐπέμπεσθαι ἡμᾶ τῷ ἀθανάτῳ
 Διὶ, καὶ ἐκ πύθωνος ἔμεινεν ὑμῖν, τελευτᾷ δὲ ἰδίῳ θανάτῳ ὡς ἐν αὐτῶν ὁβ'. 1. c. O-
 lympiacis autem appropinquantibus Antiochiæ, Imperator Dioclesianus il-
 luc ex Ægypto venit, & cum ludi Olympiaci celebrandi essent, ipse Impe-
 rator Alytarchæ habitum suscepit. Moris autem erat, ut Alytarcha Stolum
 albam holosericam gestaret, Imperator vero pro alba purpuream gerebat, in
 ceteris vero habitum Alytarchæ per omnia referebat, sacra inq; manu ferens
 virgam, & populum pro more veneratus, per dies constitutos omnes Olym-
 pica certamina spectabat. Itaque ex Optimatibus etiam ejus nonnulli in iis
 Olympiacis virtutis suæ specimina exhibuere, quorum hi Palæstrâ, illi Pu-
 gilatû, alii Pancratio, Cursu vero alii decertabant: victoribus autem sa-
 cras dedit, omnibusque munera assatim dispertivit, uti sapientissimus Dome-
 tianus hæc scripta reliquit. Dioclesianus autem Alytarcha Antiochiæ factus
 Imperatorium habitum deposuit, nec amplius finitis Olympiacis Imperato-
 rio fungi munere voluit, dicens, Imperio memet abdicavi, Jovisque im-
 mortalis habitum gestavi. Hunc itaque vitæ statum deinceps amplexus est,
 naturæque tandem cessit annos natus LXXII. Hæc eadem etiam à Maximia-
 no Dioclesiani in imperio socio proximâ Olympiade Antiochiæ facta, im-
 periumque simul post gestum Alytarchæ habitum depositum fuisse idem nar-
 rat Johannes Antiochenus. Sed alii plerique consentiunt autores Dio-
 clesianum, & Maximianum eodem anno utrosque imperium deposuisse.

Cum autem Justinus Imperatoris temporibus Ludi Olympiaci Antiochiæ
 ob frequentes tumultus & seditiones à Præfinitis & Venetis inter se concertan-
 tibus ibi in iis celebrandis excitatas interdicti, & Imperatoris decreto penitus
 ablati essent, cum iis etiam Alytarchæ sacerdotium, postquam per 77 Olym-
 piades Antiochiæ durasset, videtur omnino periisse.

† Ib. † Zozim. lib. 2. Euseb. lib. 8. Hist. Ecclesiast. cap. 13. Oros. lib. 7. c. 15. † Johannes Antiochenus
 L b 17. † Johannes Antiochenus ib.

XLVII.

M. ANNI. AVCTI. ET.
 SEMPRONIAE. SCVRRAE.
 IN. FR. CVM. VSTRINO. P. LIII.
 IN. AGRO. P. XXIII.
 M. ANNIVS. M. ANNI. FELICIS. F.
 SATVRNINVS. VIX. ANN. XIII. PIVS. ET
 SANCTVS. IS. EREPTVS. MATRI. NEC.
 ILLAE. POTVIT. GRATIAM. REFERRE.

XLIX.

SILVANO SACRVM SODAL
 EIVS ET LARVM DONVM
 POSVIT TL CLAVDIVS AVG.
 LIB. FORTVNATVS A
 CVRA AMICORVM
 IDEMQVE DEDICAVIT
 ET EPVLVM DEDIT
 DE CVRIS IIII.
 K. AVGVSTIS C. MINV
 CIOFVNDANO ET
 C. VETTENNIO SE
 VERO COS.

XLVIII.

DIS. MANIBVS. N.
 OGVLNIVS. FORTVNATVS.
 V. A. VIII. M. VI. NOGVLNIVS,
 FORTVNATVS. PATER.
 PISSIMVS. FEC. FILIO.
 PISSIMO.

Silvano Sacrum. De Silvanis tribus, quibus inscriptiones sacræ fieri solitæ, vide, præter alia quæ magis obvia sunt, Josephum Scaligerum ad Festi *Marpedis*. "Silvano sacrum sodalibus ejus & Larum donum posuit Ti. Claudius, &c. Italego. Sodales ejus, puto, erant Hercules plerunque, Liber pater, Mercurius, qui item Larum sodales. Silvanus igitur hic Domesticus erat & possessionibus consecratus, ut custos, quem & Silvanum Larum dictum esse vult Scaliger. Ex ipso hoc Saxo dum Romæ in vinea quadam extra portam Flumentanam inter viam Flaminiam Tiberiumque visebatur, descripsit illud Smetius quod legitur apud Gruterum, pag. 63. 1. quem vide item pag. 65. 2. Quod autem pag. 66. 1. habetur *Silvano sancto sacrum Philemon*, legit Scaliger, loco jam citato, *Silvano Sancto Larum*, &c.

Ibid. *A cura Amicorum.* Inter Officia Domus Augustæ erat cura *Amicorum Augusti*. Et qui hoc fungebantur ministerio *A cura Amicorum* dicti sunt; Et semper aut plerunque Liberti Augustorum erant. De iis vide Gruterianas Inscriptiones, pag. 70. 2. & pag. 598, sæpius. Eadem notione Aurelia Livie Augustæ serva à cura *Catellæ* dicitur in Saxo quod visitur Romæ in hortis Carpensibus. Vide Gruterum pag. 578, 51. Amici Augustorum heic ii erant quos in contubernium & interiorem familiaritatem, atque à conciliis sibi adscisciebant Imperatores. Nec unius erant classis. Sed primæ alii, alii secundæ, item tertiæ. Lampridius de Alexandro Severo, "Moderationis tantæ fuit "ut nemo unquam ab ejus latere submoveretur, ut omnibus se blandum affabilemque præberet, ut Amicos non solum primi ac secundi loci sed etiam inferioriores ægrotantes viseret. Quin sub Tiberio totidem item Amicorum ejusmodi classes, quarum extrema *Grati* dicti; universi vero *Comites Peregrinationum Expeditionumque*. Atque hinc nata illa Comitiva dignitas, quæ ab hac origine etiam triplex est in Eusebio de vita Constantini lib. 4. cap. 1. Et hallucinantur viri docti, qui Constantinum triplicis illius differentie autorem faciunt. De qua re nos fufius in Titulis nostris universæ Europæ Honorariis. De Tiberii autem Comitibus, vide Suetonium in ejus vita cap. 46. Et de Augusti Amicis porro Cl. Salmasium ad Spartianum.

Ibid. *Minucio Fundano & C. Vettensio Severo Coss.* Minucius Fundanus & Vetennius Severus Consules erant, anno Claudii Imperatoris 11, non ordinarii, sed suffecti. Neque in veterum Fastorum quæ extant fragmentis occurrunt. Sed annum eorum scimus ex Onustii Fastis, ubi vetus legitur hæc inscriptio, *Ti. Claudius Drusi F. Caesar Augustus Germanicus Pont. Max. Trib. Pot. 11. Imp. 24. Cos. 5. P. P. Restituit C. Minucio Fundano & C. Vettensio Severo Cos.* Habetur item in Gruterianis, pag. 188. 6. Quæ in hoc Marmor annotantur omnia sunt Sekdeni.

LI.

L.

MANLIA. DORCHAS.
T. MANLIVS. PHVRAMVS.
V. A. III.

D. M.

STABERIAE. GEMELLAE.
CONIVGL. OPTIMAE.
ET. BENE. MERENTI.
FECIT
T. STABERIVS
EVCHRV.....
MEMORIAE. CAUSA.

LII.

ALFENA AIAX
PHILEMA FRATER

LIII.

VLPIAE. HEGEMO
NIDI. MATRI. CARISSI
MAE. ET. VLPIO. DOMES
TICO. FRATRI. CARIS
SIMO. VLPIVS. FELICISSI
MV. B. M. F.

LIV.

D. M.
VIBIAE. PRIMAE. COIGI. SANCT.
BENE MERENTI. CVM. Q. VIX. ANN.
XXX. M. VLP. HILARVS MAR. ET. LIBER
TI FECERVNT.

LV.

DM
C. GRESIO APO
LAVSTO. GRESI
VS. MERCATOR
PATER. ET FLAVIA
BASSA. MATER
FILIO. PIENTISSI
MO. FECERVNT
VIXIT. ANNIS. X.
MENS. XI. DIES. XVIII.

LVI.

DM
L. SEIO
SEVERO
L. CONETANIVS
PROCVLVS
AMICO
B.M.

LVII.

TREBELLIA IL TERTIA
SIBI ET
SILIAE :.... FELICIAE DELICIO
LIBERTABVSQVE.... QVI VBI
EGO CONQVIESCO CVM VRNATAVICINERES
SVAS PONAT QVAE ADVERSVS FECERIT
DAMNA SISIO D. HS. H. M. H. N. S.

(P 2)

LVII.

LVII.

Fœdus inter Heraputnenses & Priantios Cratæ Populos initum magnæ antiquitatis Monumentum, & dialecto vix alibi usitata scriptum.

ΑΤΑΘΑΙΤΥΧΑΙΚΑΙΕΠΙΣΗΤΗΡΙΑΙΕΠΙΚΟΣΜ.....
 ΙΕΡΑΠΥΤΝΑΙΤΩΝΣΥΝΕΝΙΠΑΝΤΙΤΩΕΡΜΑΙΩ.....
 ΙΜΑΛΙΔΕΝΔΕΠΡΙΑΝΣΙΟΙΕΠΙΚΟΣΜΟΝΤΩΝΣΥ.....
 ΧΙΜΑΡΩΚΑΙΜΗΝΟΣΔΡΟΜΗΩΤΑΔΕΣΥΝΕΘΕ.....
 ΔΟΚΗΣΑΝΑΛΛΑΟΙΣΙΕΡΑΠΥΤΝΙΟΙΚΑΙΠΡΙΑΝΣΙΟΙ.....
 ΤΕΣΕΝΤΑΙΣΠΡΟΥΠΑΡΧΩΣΑΙΣΕΤΑΛΑΙΕΙΔΙΑΙΤΕ.....
 ΓΟΡΤΥΝΙΟΙΣΚΑΙΙΕΡΑΠΥΤΝΙΟΙΣΚΑΙΤΑΚΑΚΟΙΝΟ.....
 ΚΑΙΙΕΡΑΠΥΤΝΙΟΙΣΚΑΙΠΡΙΑΝΣΙΟΙΣΚΑΙΕΝΤΑΙΦΙΛΑΙ.....
 ΧΙΑΚΑΙΟΥΡΟΙΣΤΟΙΣΠΡΟΓΕΓΟΝΟΣΙΕΝΤΑΥΤΑΙΣ.....
 ΚΑΙΕΠΤΑΙΚΡΑΙΑΙΕΚΑΤΕΡΟΙΕΧΟΝΤΕΣΚΑΙΚΡΑΤΟΝ.....
 ΘΗΚΑΝΕΘΕΝΤΟΙΣΤΟΝΠΑΝΤΑΧΡΟΝΟΝΙΕΡΑΠΥ.....
 ΚΑΙΠΡΙΑΝΣΙΟΥΣΗΜΕΝΤΑΡΑΛΛΑΟΙΣΕΣΟΠΟΛΙΤΕΙΑΝΚΑΙΕΠΙΓΑ
 ΜΙΑΣΚΑΙΕΝΚΤΗΣΗΝΚΑΙΜΕΤΟΧΑΝΚΑΙΘΕΙΩΝΚΑΙΑΘΡΑΠΗΝΩΝ
 ΠΑΝΤΩΝΣΟΙΚΑΒΑΝΤΙΕΜΦΥΛΟΠΙΑΡΕΚΑΤΕΡΟΙΕΚΑΙΠΙΔΑΝ
 ΤΑΣΚΑΙΩΝΩΜΕΝΟΣΚΑΙΔΑΝΕΙΖΟΝΤΑΣΚΑΙΔΑΝΕΙΖΟΜΕΝΟΣ
 ΚΑΙΤΑΛΑΠΑΝΤΑΣΥΝΑΛΛΑΣΧΟΝΤΑΣΚΥΡΙΟΣΗΜΕΝΚΑΤΑ
 ΤΟΣΥΠΑΡΧΟΝΤΑΣΠΑΡΕΚΑΤΕΡΟΙΣΝΟΜΟΣΕΣΤΩΔΕΤΩΙ
 ΤΕΙΕΡΑΠΥΤΝΙΟΙΣΠΕΙΡΕΝΕΝΤΑΥΡΙΑΝΣΙΑΙΚΑΙΤΩΠΡΙΑΝ
 ΣΙΕΝΤΑΙΙΕΡΑΠΥΤΝΙΑΙΩΣΙΤΑΤΕΛΕΑΚΑΘΑΠΕΡΟΙΑΛΛΟΙ
 ΠΟΛΙΤΑΙΚΑΤΑΤΟΝΟΜΟΣΤΟΣΕΚΑΤΕΡΗΚΕΙΜΕΝΟΣΕΙΔΕΤΙ
 ΚΑΟΙΕΡΑΠΥΤΝΙΟΣΥΠΕΧΘΗΤΑΙΣΠΡΙΑΝΣΙΟΝΗΟΠΡΙΑΝΣΙΕΥΣ
 ΕΣΙΕΡΑΠΥΤΝΑΝΟΤΙΟΥΝΑΤΕΛΕΑΕΣΤΩΚΑΙΕΣΑΓΟΜΕΝΟΙΚΑΙ
 ΕΣΑΓΟΜΕΝΩΙΑΥΤΑΚΑΠΟΥΤΩΝΤΟΣΚΑΡΙΟΣΚΑΙΚΑΤΑΓΑΝ
 ΚΑΙΚΑΤΑΘΑΛΑΣΣΑΝΩΝΔΕΚΑΙΑΠΟΔΟΤΑΚΑΤΑΘΑΛΑΣΣΑΝΩ
 ΣΑΣΕΣΑΓΩΓΑΤΩΝΥΠΕΧΘΗΣΙΜΩΝΑΠΟΔΟΤΩΤΑΤΕΛΕΑ
 ΚΑΤΑΤΟΝΟΜΟΣΤΟΣΕΚΑΤΕΡΗΚΕΙΜΕΝΟΣΚΑΤΑΥΤΑΔΕ
 ΚΑΙΕΠΙΣΚΑΝΕ.Μ.ΕΛΗΣΕΣΤΩΔΕΚΑΕΙΝΗΤΑΙΑΠΟΤΕΙΣ
 ΤΩΤΑΕΠΙΤΙΜΙΑΣΕ.ΜΕΝΟΣΚΑΤΑΤΟΝΟΜΟΣΤΟΣΕΚΑΤΕΡΗΚΕΙ
 ΜΕΝΟΣΠΡΕΙΓΗΙΑΔΕΩ.ΑΧΡΙΑΝΕΧΗΠΟΡΗΩΠΑΡΕΧΟΝΤΩΝ
 ΟΙΜΕΝΙΕΡΑΠΥΤΝΙΟΙΚΟΣΜΟΙΤΟΙΣΠΡΙΑΝΣΙΕΥΣΙΟΙΔΕΠΡΙΑΝΣΙΕΣ
 ΚΟΣΜΟΙΤΟΙΣΙΕΡΑΠΥΤΝΙΟΙΣΔΑΕΜΗΠΑΡΙΣΧΑΙΕΝΑΠΟΤΕΙΣΑΝ
 ΤΩΝΟΙΕΠΙΔΑΜΟΙΤΩΝΚΟΣΜΩΝΤΑΠΡΕΠΕΙΑΣΤΑΤΗΡΑΣΔΕΚΑ
 ΟΔΕΚΟΣΜΟΣΤΩΝΙΕΡΑΠΥΤΝΙΩΝΕΠΙΕΤΩΕΝΠΡΙΑΝΣΙΟΙΣ
 ΤΩΑΡΧΕΙΩΝΚΑΙΕΝΕΚΑΗΣΙΑΚΑΘΗΣΘΩΜΕΤΑΤΩΝΚΟΣΜΩΝ
 ΩΣΑΥΤΩΣΔΕΚΑΙΟΤΩΝΠΡΙΑΝΣΙΩΝΚΟΣΜΟΣΕΠΙΕΤΩΕΝΙΕ
 ΡΑΠΥΤΝΙΑΙΣΤΩΑΡΧΕΙΩΝΚΑΙΕΝΕΚΑΗΣΙΑΚΑΘΗΣΘΩΜΕΤΑ
 ΤΩΝΚΟΣΜΩΝΕΝΔΕΤΟΙΕΡΩΙΚ...ΣΚΑΙΕΝΤΑΙΣΑΛΛΑΙΣΕΟΥΤΑΣ
 ΟΙΠΑΡΑΤΥΓΧΑΝΟΝΤΕΣΕΡΙΟΝΤΩΝΠΑΡΑΛΛΑΛΟΣΕΣΑΝΩΡΗ
 ΟΝΚΑΘΩΣΚΑΙΟΙΔΑΛΟΠΟΛΙΤΑΙΑΝΑΓΙΝΩΣΧΟΝΤΩΝΔΕΤΑΝ
 ΣΤΑΛΑΝΚΑΤΕΝΙΑΥΤΟΝΟΙΤΟΚΑΕΙΚΟΣΜΟΝΤΕΠΑΡΕΚΑΤΕ
 ΡΟΙΣΕΝΤΟΙΕΥΤΕΡΩΙΟΙΣΚΑΙΠΡΟΠΑΓΓΕΛΛΟΝΤΩΝΑΛΛΑ
 ΔΟΙΣΠΡΟΔΑΜΕΡΑΝΔΕΚΑΗΚΑΜΕΛΛΟΝΤΙΑΝΑΓΙΝΩΣΚΕΝ
 ΟΠΟΙΟΙΔΕΚΑΜΗΑΝΑΓΝΩΝΤΙΗΜΗΠΑΡΑΓΓΗΛΑΝΤΙΑΤΩ
 ΤΕΣΑΝΤΩΝΟΙΑΤΤΩΙΤΟΥΤΩΝΣΤΑΤΗΡΑΣΕΚΑΤΟΝΟΙΜΕΝ
 ΙΕΡΑΠΥΤΝΙΟΙΚΟΣΜΟΙΤΩΝΠΡΙΑΝΣΙΩΝΤΑΠΟΛΕΙΟΙΣΕ
 ΡΙΑΝΣΙΕΣΙΕΡΑΠΥΤΝΙΟΝΤΑΠΟΛΕΙΕΙΔΕΤΙΣΑΔΙΚΟΙΗ
 ΤΑΣΥΓΚΕΙΜΕΝΑΙΑΙΑΛΥΔΗΚΟΣΜΟΣΗΜΩΤΑΣΕ
 ΕΣΤΩΤΩΙΒΟΥΛΩΜΕΝΩΙΔΙΚΑΣΩΑΙΕΠΗΤΩΚΟΙΝΩΙ
 ΚΑΣΤΗΡΙΩΤΙΜΑΜΑΕΠΙΡΑΤΑΜΕΝΟΣΤΑΣΔΙΚΑΣΚΑΤΑΤΟ
 ΔΔΙΚΗΜΔΟΚΑΤΙΣΑΔΙΚΗΣΗΚΑΙΕΚΑΝΙΚΑΣΘΗΙΑΔΕΤΩΤΟ
 ΤΡΙΤΟΝ

ΤΡΙΤΟΝ ΜΕΡΟΣ ΤΑΣ ΔΕ ΠΑΘΟΝΤΕΣ ΑΜΕΝΟΝ ΤΟΣ ΕΛΘΙΝΟΝΤΕΣ
 ΤΩΤΑΝ ΠΟΛΕΩΝ ΑΙΔΕ ΤΙΘΕΝ ΝΟΛΑ ΜΕΝΟΝΕ ΛΟΙΜΕΝΑΤΑ
 ΘΟΝΑΠΟ ΤΩΝ ΠΟΛΕΜΙΩΝ ΗΚΟΙΝΑΙ ΕΞΟΔΟΥΣ ΑΝΤΕΧΝΙΔΙΑΤΙ
 ΝΗΣ ΠΑΡΕΚΑΤΕΡΩΝ ΗΚΑΤΑΓΗΚΑΤΑΘΑΛΑΣΣΑΝ ΑΛΛΗ
 ΧΑΝΟΝΤΩΝ ΕΚΑΤΕΡΟΙΚΑΤΑ ΤΟΣ ΑΝΔΡΑΣ ΤΟΣ ΕΡΠΟΝΤΑΣ
 ΚΑΙ ΤΑΣ ΔΕ ΚΑΤΑΣΔΑΜΒΑΝΟΝΤΩΝ ΕΚΑΤΕΡΟΙ ΕΣΤΑΝ ΙΔΙ
 ΑΝ ΠΟΛΙΝΥ ΠΕΡΑ ΕΤΑΝ ΠΡΟΓΕΓΟΝΟΤΩΝ ΠΑΡΕΚΑΤΕΡΟΙΣ
 ΑΔΙΚΗΜΑΤΩΝ ΑΦΩΤΟΚΟΙΝΟΔΙΚΙΩΝ ΑΠΕΛΙΠΕΥΡΩΝ ΑΠΟΙΗ
 ΣΑΣ ΘΕΝΤΑΝ ΑΙΔΕ ΑΓΩΓΑΝ ΟΙΣ ΥΝΕΜΙΝ ΠΑΝΤΙΚΑΙΝ ΕΝΔΙΚΟΣ
 ΜΟΙΕΝ ΔΙΚΑΚΟΙΝΑΙ ΔΟΘΕΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ ΑΜΦΟΤΕΡΑΙΣ ΤΑΙΣ ΠΟ
 ΛΕΣΙ ΠΑΥΤΩΝ ΚΟΣΜΟΝΤΩΝ ΚΑΙ ΤΟΣ ΕΙΓΥΟΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΑΝ
 ΤΩΝ ΝΥΠΕΡ ΤΟΥΤΩΝ ΑΦΑΣΚΑ ΜΕΡΑΣ ΑΣΤΕΛΑΤΕΘΗ ΕΜΜΗ
 ΝΙΥ ΠΕΡΑ ΕΤΑΝ ΥΣΤΕΡΟΝ ΕΓΓΙΝΟΜΕΝΩΝ ΑΔΙΚΗΜΑΤΩΝ ΠΡΟ
 ΔΙΚΩ ΙΜΕΝ ΧΡΗΣΘΗΝ ΚΑΘΩΣ ΤΟ ΔΙΑΓΡΑΜΜΑ ΕΞΙ ΠΕΡΙΔΕΤΩ
 ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΙ ΕΠΙΣΤΑΜΕΝΟΙ ΚΑΤΕΝΙΑΥΤΩΝ ΠΑΡΕΚΑΤΕΡΟΙΣ
 ΚΟΣΜΟΙ ΠΟΛΙΝΣΤΑΝ ΥΣΘΕΝΑΓΚΑ ΑΜΦΟΤΕΡΑΙΣ ΤΑΙΣ ΠΟΛΕΣ
 ... ΣΗ ΕΞΑΣ ΤΩ ΕΠΙΚΡΙΤΗΡΙΟΝ ΤΕ ΑΕΤΑΙ ΚΑΙ ΕΓΥΟΣ ΚΑΘΙΣΤΑΝ
 ΤΩΝ ΑΦΑΣΚΑ ΜΕΡΑΣ ΕΠΙΣΤΑΝΤΙ ΕΠΙ ΤΟ ΑΡΧΕΙΟΝ ΕΝ ΔΥΜΗΝΩ
 ΑΙΔΕ ΕΞΑΓΟΝΤΩΝ ΤΑΥΤΑ ΕΝ ΑΥΤΩΝ ΚΟΣΜΟΝΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟ
 ΔΟΧΘΕΝ ΚΟΙΝΑΙ ΣΥΜΒΟΛΟΝ ΑΔΕΚΑ ΜΗ ΠΟΙΗΣΩΝΤΙ ΟΙΚΟΣ ΜΟΙΚΑ
 ΘΩΣ ΕΓΓΡΑΨΤΑΙ ΑΠΟ ΤΕΙΣ ΑΤΩΚΑΣ ΤΟΣ ΑΥΤΩΝ ΕΣΤΑΤΗΡΑΣ
 ΔΕΝΤΗΚΟΝΤΑ ΟΙ ΜΕΝ ΕΡΑΠΥΤΝΙΟΙ ΚΟΣΜΟΙ ΠΡΙΑΝΣΙΩΝΤΑΙ ΠΟΛΕΙ
 ΟΙ ΔΕ ΠΡΙΑΝΣΙΟΙ ΚΟΣΜΟΙ ΕΡΑΠΥΤΝΙΩΝΤΑΙ ΠΟΛΕΙ ΑΕΤΑΙ ΕΤΙΚΑ
 ΔΟΞΗ ΑΜΦΟΤΕΡΑΙΣ ΤΑΙΣ ΠΟΛΕΣΙ ΒΛΟΥΜΕΝΑΙ ΕΞΕΙΤΩ ΤΩ
 ΚΟΙΝΑΙ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΙ ΔΙΟΡΘΩΣΑΣ ΑΙΚΥΡΙΟΝ ΕΣΤΑΤΩ ΔΙΟΡ
 ΘΩΘΕΝ ΕΣΤΑΣΑΝ ΤΩΝ ΔΕΤΑΣ ΤΑΣ ΔΑΔΟΙΕΝ ΕΣΤΑΚΟΤΕΣ Ε
 ΚΑΤΕΡΗΙΚΟΣ ΜΟΙ ΕΛΑΥΤΩΝ ΚΟΣΜΟΝΤΩ ΜΟΙ ΜΕΝ ΕΡΑΠΥ
 ΤΝΙΩΝ ΕΝΤΩ ΠΕΡΙ ΤΑΣ ΑΘΑΝΑΙΑΣ ΤΑΣ ΠΟΛΙΔΟΣ ΚΑΙ ΟΙ
 ΠΡΙΑΝΣΙΟΙ ΕΝΤΩ ΠΕΡΙ ΤΑΣ ΑΘΑΝΑΙΑΣ ΤΑΣ ΠΟΛΙΔΟΣ
 ΟΠΟΤΕΡΟΙ ΔΕ ΚΑΜΗΣ ΤΑΣ ΕΝΤΩ ΚΑΘΩΣ ΕΓΓΡΑΨΤΑΙ ΑΠΟ
 ΤΕΙΣ ΑΝΤΩΝΤΑΥΤΩΝ ΡΟΕΤΙΜΑΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΕΡΙΤΩΝ
 ΔΙΚΑΙΩΝ ΕΓΓΡΑΨΤΑΙ

Idem Charactere communi cum versione Pricai.

Θεός αγαθός.]

Bonus Genius.

Αγαθὰν τύχην καὶ ἡσυχίαν. Ἡ
 κοσμ[όντων ἐν] Ἱεραπύτναι καὶ συ
 νενιπαιτὶ τῷ Ερμαίω.
 μαλίσ, ἐν τῷ Πειδυσίῳ Ἡ[κοσ
 μόντων. Συ..... χιμείω καὶ
 μιλῶς Δρομήῳ. τὰ δὲ συνείδε[τε
 καὶ οὐκ] ἔδωκεσαν ἀλλήλοις. Ἱερα
 πύτνις καὶ Πειάνσις, [ἐγγράφει]
 τες ἐν ταῖς προὔπαρχαίς, ἐδ
 λαις, ἰδίαις τε [ἐπιμέμειναις]. Γορ
 τυνίσις, καὶ Ἱεραπυτνίσις, καὶ καὶ χα
 ταχοῖο[ν] καὶ τῶν καὶ Ἱεραπυτνίσις καὶ

Cum bona Fortuna & Salute.
 Cosmi Magistratum cum Po
 pulo in Hierapytna gerentibus
 Hermeo. imalii: in
 Priansio Sy..... chime
 ro: mense Dromeo, con
 sensu: mutuo hæc pacti sunt
 Hierapytnii & Pryansii, in
 scripti olim quidem columnis
 proprie Gortyniis & Hiera
 pytniis, iure confortii etiam
 Priansii erectis, proq; amici
 tia, bellandi societate, jura
 men-

mentisq; in iisdem stelis contradis, qui ex utraque parte & urbem incolunt, & in territorio dominantur, huiusmodi fœdus conventumque in perpetuum interunt. Hierapytniis nempe & Prianfiis civitatum, conimbiorum, & possessionum jura mutua fore, divinorum item ac humanorum omnium communionem, iis qui alterutrius populi indigenæ erunt; vendentes etiam & eementes, fœneratō dantes & sumentes; aut quodcunque commercii genus exercentes, habituros jus civium utrinque, prout antea sancitum est. Hierapytnio seminare apud Prianfios licitum esto; Prianfio apud Hierapytnios idem juris esto, dummodo ut reliqui cives tributum penderit, secundum leges utrinque constitutas. Uter in alterius urbem intulerit quid, ejus importandi, atque adeo exportandi nomine nil quidquam solvat, nec illorum quæ ab eo terra aut mari provenire poterunt. Pro iis autem pro quibus mari exportandis pendi vestigal solet, pro iisdem invenchendis solvatur etiam, prout ab utrisque conventum est. Hæc qui servassit, immunis esto; qui violassit, solvat is poenæ nomine, quantum utrinque leges constitutæ ju-

κὺ Πειανυσίοις, κὺ ἐν ταῖς Φιλίαις, [κὺ
συμμά]χiais, καὶ ὅσοις τῆς πορ-
γεγονόσι ἐν ταύταις, [ἐπὶ ταῖς πόλεϊ]
καὶ ἐπὶ ταῖς χορδαῖς ἐκάτεροι εἶ-
χοντες κὺ κρατύν[τες, συμ]θήκαν
ἐξ αὐτοῖς τὴν πάντα χεῖρον. Ἱεραπυ-
[τνίης] καὶ Πειανυσίου; ἡμῶν παρ'
ἀλλήλοις ἱσοπολιτείαν, καὶ ἑπιγα-
μίας, κὺ ἑκποσιν, κὺ μετχάν, κὺ
θέρων, καὶ ἀνθρώπων πάντων, ὅσοι
καίαντι ἑμφυλοὶ παρ' ἐκατέρω, κὺ
πωλόντας κὺ ὠνιμύθου, κὺ δα-
νείζοντας, ἐ δακτυλομύθου, κὺ τ'
ἄλλα πάντα συναλλάσσοντας, κυ-
εῖθ' ἡμῶν κατὰ τὰς ὑπαρχοντας
παρ' ἐκατέρω νόμου. Εἰς τὴν δὲ τῶν
τε Ἱεραπύτνιόσπερ ἐν ταῖς Πειαν-
υσίαις, κὺ τῶν Πειανυσίῳ ἐν ταῖς Ἱερα-
πύτνιαις, δίδωσι τὰ τέλεια καθάπερ οἱ
ἄλλοι πολῖται, κατὰ τὰς νόμου τὰς
ἐκατέρω κεμύθου. Εἰ δ' ἐτι καὶ
ὁ Ἱεραπύτνιου ὑπερχῇ) ἐς Πει-
ανυσίαν, ἢ ὁ Πειανυσίος ἐς Ἱεραπύ-
τναν ὁποιῶν, ἀτέλεια ἐσω ἐ ἐξαγο-
μύθου, ἐ ἐξαγομύθου αὐτῶν, ἐ τόνων
τὰς κατῶν, ἐ κατὰ γῆν ἐ κατὰ
θάλασσαν. ἂν δὲ δώδω) κατὰ θά-
λασσαν αὐτῶν ἐξαγωγῆς, ἐπὶ ὑπε-
ρχῶν μὴ δώδω) τὰ τέλεια, κατὰ
τὸς νόμου τὰς ἐκατέρω κεμύθου.
Κατὰ ταῦτα δὲ ἐ ἐπὶ καὶ τοῖς μ... τοῖς
λας ἐσω, αἱ δὲ καὶ τῶν) δώδω) [αἱ]
τὰ τὰ ἑπιτίμια. τοῖς μῦθος κατὰ τὰς
νόμους τὰς ἐκατέρω κεμύθου. Πρι-
ανυσία

γῆα ὃ ᾧ[ν κ.] ἀχρεῖαν ἔχει ποσῆϊα, παρεχόντων οἱ μὴ Ἰεραπύτνιοι Κόσμοι τῆς Πειδυσίδου, οἱ δὲ Πειδυσίδης Κόσμοι τοῖς Ἰεραπυλίοις. αἱ δὲ μὴ παύσονται, ὅποτε δύνανται οἱ Πρίδαμοι τῶν Κόσμων ταῖς Πρεγύαις σαπῶρας δέκα. Ὁ δὲ Κόσμος τῶν Ἰεραπυτνίων ἐπέτω ἐν Πειδυσίῳ ἐς τὴν ἀρχεῖον, καὶ ἐν ἐκκλησίᾳ καθύσθω μὲν τῶν Κόσμων, ὡς αὐτῶς δὲ καὶ ὁ τῶν Πειδυσίδου Κόσμος ἐπέτω ἐν Ἰεραπύτνῳ ἐς τὸ ἀρχεῖον, καὶ ἐν ἐκκλησίᾳ καθύσθω μὲν τῶν Κόσμων. Ἐν δὲ τῆς Ηρωικῆς, καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις ἐοξάσις, οἱ παρὰ τὸν γάμοντες ἐπρόντων παρ' ἀλλήλους ἐς ἀνδρῶν, καθὼς καὶ οἱ ἄλλοι πολῖται. Αναγνωσκόντων δὲ τῶν σάλας καὶ ἐνιαυτὸν οἱ τόκασι Κοσμοντες παρ' ἐκατέρου ἐν τοῖς Ὑπερβοίοις, καὶ παρὰ τὸν γάμον αλλήλους παρ' ἀμείρου δέκα ἢ καὶ μέλλοντι ἀναγνώσκον. ὅποιοι δὲ καὶ μὴ ἀνάγνωσι ἢ μὴ παρὰ τὸν γάμον, ὅποτε δύνανται οἱ αἰτιοὶ τῶν σαπῶρας ἑκατὼν. οἱ μὴ Ἰεραπύτνιοι Κόσμοι τῶν Πειδυσίδου ταῖς πόλεσι, οἱ δὲ Πειδυσίδης Ἰεραπυτνίων ταῖς πόλεσι. Αἱ δὲ πρὸς ἀδικίᾳ τὰ συγκείμενα διαλύσιν, ἢ Κόσμος, ἢ ἰδιώτης, ἔξω τῶν βελονῶν δικάζεσθαι Πρί τῶν κοινῶν δικαστῶν, ἥματι Πριγραψάμενος τῆς δίκας καὶ τὸ ἀδικημα ὃ καὶ πρὸς ἀδικήσῃ, καὶ εἰ καὶ νικάσῃ, λαβέτω τὸ τρίτον μέρος τῆς δίκας ὃ δικαζάμενος, τὸ δὲ λοιπὸν ἔστω τῶν

bent. Ætarium quidquid opus ad Legationes habessit, præbento Cosmi Hierapytniorum Prianfiis; vicissim Cosmi Prianfiorum Hierapytniis: qui nec fecerint, cives eorum Ætario stateres decē solvunt. Cosmus Hierapytniorum in Prianfiorum curiam intrandi jus habeto, sedendique cum eorum Cosmis in concilio; nec minus Cosmo Prianfiorum apud Hierapytnios jus esto intrandi in eorum Curiam, atque inter Cosmos sedendi. In Heroicis & aliis festis, qui alterutrinque supervenerint, ad Sacras epulas æque ac loci cives intranto. Columnam pro tempore utrinque Cosmi existentes in Hyperboiorum festo quotannis legunto, decemque antequam legant dies mutuo nuncianto. Qui non legerint, vel nec indicassint, alteris stateres centum solvunt. Si quis hæc pacta imminuerit, sive is Cosmus, sive privatus fuit, ei ad commune forum qui voluerit diem dicito: litis autem secundum noxam commissam æstimationem facito. Si vicerit, multæ trientem capito, reliquum civitatum esto.

Porro

Porro si qui publicis privatisve auspiciis ex utraque parte expeditiones terra aut mari fecerint, virtute Deum boni quid ab hostibus retulerint, fortiuntur utrique pro numero exeuntium, decimasque in civitatem suam vicissim ferunt.

Quod spectat damna atque injurias hinc inde factas, ex quo promiscua jura nostra exoleta sunt, compensant ea cum Populo Communitatum, Cosmi antequam magistratu abeant, foro quo videbitur cunque ambabus civitatibus; nec non & vades eo nomine exhibent, abusque die ipsa qua hæc pacti sumus. Si posthac damni quid illatum fuerit, Patroni ad sciscuntor, prout in decreto publico statutum est. Forum autem qui quotannis utrinque Cosmi erunt, eo loco stabiliunt, quem ex hinc utraque Civitas in examen delegerit; insuper sponsores danto ex quo primum Curia præfuerint

hæc componentes omnia, dum in Magistratu sunt, prout uterque Populus auctores fuerint. Cosmi secundum scripta heic si non fecerint, solvunt singuli eorum stateras quinquaginta: Hierapytnii

πόλεων. Αἱ δ' ἐτι Θεῶν βαλομένηων ἔλοι μὲν ἀγαθὸν διὰ τῆς πολέμειαν, ἢ κοιναῖς ἐξοδῶς (οἱ τε αὖτε ἢ ἰδία πῆρες παρ' ἐκατέρω, ἢ καὶ γὰρ ἢ καὶ θάλασσαν, λουχανόντων ἐκάτεροι καὶ τὰς ἀνδρας τὰς ἑσποντας, καὶ τὰς δεκάτας λαμβανόντων ἐκάτεροι ἐς τὴν ἰδίαν πόλιν. Ὑπὲρ δ' τῆς παροργισθέντων παρ' ἐκατέρω ἀδικημάτων, ἀφ' ὧν τὸ κοινοδικιον ἀπέλιπε χρεῖν, ποιησάσθων τὴν διεξαγωγὰν οἱ συνενπαιτὶ καινῶν Κόσμοι, ἐν ᾧ καὶ κοιναῖς δόξῃ δικασθῶν ἀμφοτέρω ταῖς πόλεσι, ἐπ' αὐτῆς Κοσμώντων, καὶ τὰς ἐγγύς κατασάσων ὑπὲρ τύτων, ἀφ' ἧς καὶ ἀμέρας ἄς τ[αὐτ]α τεθιμῆμι. Ὑπὲρ δ' τῆς ὑστερὶ ἐγγωμῶν ἀδικημάτων παρὰ δίκην μὲν χρεῖσθων, κατὰ τὸ διάγραμμα ἔχει. Περὶ δ' τῆς δικασθείας, οἱ θεσάμφοι κατ' ἐναντιὰν παρ' ἐκατέρω Κόσμοι, πόλιν συνίσθων ἀγ' καὶ ἀμφοτέρω ταῖς πόλεσι [δὲ] ἐν ἑξῆς τὸ θεῖον κριτικὸν τελεῖται, καὶ ἐγγύς καθισθόντων ἀφ' ἧς καὶ ἀμέρας θεσάμφοι θεῖον τὸ ἀρχαῖον ἐνδυμῶν. Καὶ διεξαγόντων ταῦτα ἐπ' αὐτῆς Κοσμώντων καὶ τὸ δοχθῆν κοιναῖς σύμβολον. Αἱ δ' καὶ μὴ ποιήσωνται οἱ Κόσμοι κατὰ τὸ γέγραπτον, δόστω ἕκαστος αὐτῆς σατήρας πεντήκοντα οἱ μὲν Ἱεραπύτνιοι Κόσμοι Πελοπόννησον ταῖς πόλεσι,

πόλει. Αἱ δ' ἐπὶ καὶ δόξῃ ἀμφο-
τέρας ταῖς πόλεσι βαλνομένης ἐπὶ
τῇ κοινῇ συμφέροντι διαθώζατος,
κύβειον ἔστω τὸ διαθωθέν. Στα-
στάτων δ' ἡ τῆς θάλας οἱ ἐνεσάκότες
ἐκατέρῃ Κόσμοι ἐπ' αὐτῇ Κοσ-
μώντων, οἱ μὲν Ἱερραπύτνιοι ἐν τῷ
ἱερῷ τῆς Ἀθανάϊας, τῆς Πολιάδος,
καὶ οἱ Πελαγιοὶ ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀ-
θανάϊας τῆς Πολιάδος· ὁπότεροι
δὲ καὶ μὴ εἰς τὴν καθὼς γέγρα-
πται, ὑποτεινάντων τὰ αὐτὰ πρὸς
σιμα, καθὼς καὶ πρὸς τῇ δικαίῃ
γέγραπται.

Prianſiorum civitatē, Prianſil
Hierapytniorum. Porro ſi
pro bono communi utrique
quid mutandum cenſuerint,
quicquid ſtatuerint denuo, jura-
tumque eſto. Pilaſ autem
qui ex utraque parte impræ-
ſentiarum Coſmi ſunt, in Mi-
nervæ Poliadiſ fano, ante-
quam Magiſtratum exuant,
collocanto. Utri non e-
rexerint, tantum iis damni
eſto, quantum ſtatutum ſu-
pra eſt, ubi de Controver-
ſiis.

Hoc Marmor olim tranſcriptum Johannes Pricæus, & in notis ſuis ad Apulei-
um in publicum edidit cum verſione Latinâ, quam, ob famam & doctrinam
viri, qui olim fuerat noſter, totam retinuiſimus, notafque etiam illius ſubje-
cimus, quæ ut à noſtris diſtinguantur, ejus nomine notantur.

Aliud hujus fœderis fragmentum paulo antiquius, exſtat apud Gruterum e-
tiam pag. 505. Ejus eſt anterior pars non compareat, ſuperſteſt in altera ta-
men haud pœnitendum quid. Sub noſtri Marmoris initium juramenta occur-
runt mutuo concepta: horum in fragmento eo ſpecimen abſolutum viſitur,
videturque à Prianſiis præſtitum Hierapytniſ. Superſteſt ut aliquid moneam
de verſione noſtra, quæ ſi non aliquâ conſtaret, otioſa foret. Habe ergo, at
quam poteſt breviffime, vel enim tribus (ut aiunt) lineis: nam hercle diu eſt
quod extra orbitam ſumus. Pricæus.

Θεὸς ἀγαθός. Ἀγαθὴν πύχνη. Potui ſpecioſius vertere, *Diis bonis faventibus*. Et
continuo, *Quod fauſtum, felix ſit, ac ſalutare*. Volui ſimplicius autem, idque ob
ἀγαθὸν Δαίμονα. (heic ſub Θεῷ nomine expreſſi) & ἀγαθὸν πύχνη contubernium;
quod me docuit Cl. Seldenus, pag. 130, ad Marmora Arundell. Pricæus.

Επὶ χρυσόντων, i. e. ſub Coſmiſ. Κόσμοι enim (quæ vox infra in hoc Mar-
more ſæpe occurrit) * in Creta Magiſtratus erant numero decem, penes quos
fuit ſummum reipublicæ imperium. Quamdiu in ea inſula reges impera-
bant, iidem erant Coſmi in Creta qui Ephori Spartæ: Regis ὁ ſcilicet pote-
ſtatem moderabantur, & ei limites ponebant; poſtea vero ablātῃ ibi Regi aſ-
toritate, totum Regimen penes Coſmoseſt, quorum primus πρῶτος κοσμοῦ
dicebatur. Qui hunc Magiſtratum gerebant, apud * Gruterum multos inve-
nies,

Ἱερραπύτναι. * Hierapytna eſt urbs Cretæ maritime in auſtrali inſulæ parte
ſita, poſtea Hierapetra vocabatur: indeque mihi probabile videtur, apud
antiquos Cretenſes, Πύτναι appellari, quod apud Græcos πῖτρα, atque
ideo unus è collibus Idæ montis, * Πύττρα dicebatur, quod forſan totus ſaxeus
eſſet.

* Ariſtot. politic. lib. 1. cap. 7. ὁ V. de Plotarchum in Agide & Cleomene, quæque de Ephoriſ habent
Cragius, & Johannes Meurius Miſcel. Lacon. lib. 2. * Pag. 1084. & 1094. * Strabo lib. 10. * Strabo
lib. 10.

Συνοικισμένοι. Compositum alibi nusquam lectitatum: occurrit infra etiam lin. 59. verti utrobique *cum populo*: & ut arbitror, toleranter: status Democraticos innui non est ut dubitemus. Pricæus.

Πριανόσιοι. Priantum urbem Cretæ etiam fuisse ex hoc Marmore constat, alibi autem illius mentionem non invenio. In Stephano Byzantino legitur, Πριανόσιος Κρίτης, ὃς οἱ πολλοὶ τῶν Πριανόσιων, ἢ Πριανωίδων, non dubito quin falsæ, veramque lectionem ex hoc Marmore restituendam esse, Πριανόσιος Κρίτης, ὃς οἱ πολλοὶ τῶν Πριανόσιων, ἢ Πριανωίδων, tam Πριανωίδων enim quam Πριανόσιων in hoc Marmore occurruunt.

Μηνὸς Δρομήσιος. Ita disjunctim lego, ex solemnī forma post Magistratum nomina mensum appingendi. Mensis *Dromæus* haud an alibi occurrat, scio: nec eo minus tamen inter Cretenses locum occupasse putem, quam *Boedromionem* mensem inter Atticos. *Menosdromæus* autem pro appellativo sumtum, inconditum quid, vel etiam barbarum sonaret, remotumque quantum ego judico, ab omni consuetudine. Pricæus.

Τεθνηκυμένοις. Ita eam lacunam implendam censui, cum ob sententiam quam subesse suspicor, tum ob id quod infra, lin. 62. lego. Pricæus.

Γορτυνίοις. Gortynii à Gortyne Cretæ urbe, quam incolebant, dicebantur. Grotys autem inter tres maximas & potentissimas Cretæ urbes numerabatur, ceteræ duæ erant Cnossus & Cydonia. Aliquando illa ambitum 50 stadiorum habuisse memoratur. Semper habuit cum Cnosso bellum, & quotiescunque illius partibus Cydonia accedebat, totius insulæ habuit imperium.

Κυρίαὶ Πύλοι. Non video qui hoc trahi ad quæ sequuntur potest, est igitur æquum ut ad præcedentia feramus. Si vertissem *Dominos, Patronos*, aut quid ejusmodi, neque mihi, neque ulli sensui satisfactum essem. verti, *jus civium habitueros*, non inconvenienter: si tamen hoc minus placuerit, potes ita, *pro indigenis habendos*: nempe ac si κύριοι opponantur Ἰλλυδοποιῶν: nec moreris ut hæc notio insolentior sit: bene habet si præsentī loco non inconcinna sit. Sciunt doctiores usquequo heic progredi licet: scripta hoc genus non intra Lexicorum septa coercenda: satisque de Interpretis fide ac judicio constare, qui sciat ubi legem sequi, ubi dare oporteat. Pricæus.

Ὡς ὃς ἀπόδοται. Mihi quæ præcedunt proxime, hunc locum impeditorem reddunt: satis non facit mihi versio mea, quia non satis sententiam video; & hoc sponte fateri malui quam ab aliis revinci. Pricæus.

Εἰ τίς τις... μ... εἰς... ἱσῶ. Verti ac si legerem ἀπλῆς, at nil egi idcirco: cardo sententiæ enim vertitur in præcedenti voce, cujus etsi initium superest in τῷ τίς particulâ, ejus jacturam tamen non potui ad libidinem sarcire: sensum quem potui interim loco commodiorem finxi. Pricæus.

Τὰ ἐπιτήμια σι... μῦθος. Verti quasi sculptum fuisset, ὁ σινομήθης quum tamen Marmor exscriberem videbatur σι legendum. Pricæus.

Πρωγνία ὃς ὡς χροῖαν ἔχει. Πρωγνίαν *Ærarium* verti, sola serie sequentium nixus, alibi præsidium enim non invenire potui. Videtur simile fuisse Atticorum *Prytaneo*, ex quo Legatis dabantur commeatūs, quos heic πονηρίῳ nomine designari puto: quod nihilominus verti, ad *Legationes*: salvus & sensus erit si sic vertas, *Legatis ultro citro meantibus ex Ærario Cosmii commeatum præbent*: ego Syntaxi Græcæ me astrinxi. Pricæus.

Αποταίνονται, &c. τῶν Πρωγνιῶν αὐτῶν δις. Plane hæc scrupulum injiciunt de prioribus, modo sit eorum sensus is quem posuimus. Multæ enim cum delicto fuisset nulla proportio, si quod Factum tanti constaret, infectum tam parvo lueretur (hactenus Pricæus): decem enim Stateres nostræ monetæ valent tantum quinque coronas, nam αὐτῶν apud Græcos idem valet quod dimidium coronæ apud nostros, αὐτῶν enim & ex quatuor drachmis constat; drachma

† Strab. lib. 10. Apud Ἱεφέλιον enim legendū est, ἐν τῷ πρὸς δραχμῶν & non πρὸς χαρμῶν.

autem octava pars uncie, & uncia argenti est pondus coronæ Anglicanæ: dimidium igitur coronæ Anglicanæ valore idem est cum statere Græco: & ejusdem etiam valoris erat Siclus argenti Hebræorum, quod ex ¹ autoritate Josephi, qui dicit siclum Judaicum quatuor drachmas continere, et etiam ex 17 cap. Mathæi satis manifeste constat, ibi enim Petrus dicitur pro Christo, & scipio unum Staterem Templo Hierosolymitano solvisse: Singuli autem dimidium sicli tenebantur dare. Stater igitur, qui pro duobus solvebatur, Siclus erat, cujus dimidium ² erat διδραχμον, i. e. duas drachmas continebat.

Εἰς Ἀρδραίων. i. e. Ad sacras epulas seu festa solennia. * Ἀρδραία enim festa erant apud Cretenses certis anni temporibus, eodem modo quo φαιδρία Spartæ celebrata, cum hac solâ differentia, * quod in Creta victus è publico paratus erat, Spartæ vero ad illum omnes, qui ad epulas admitti volebant, contribuere. * Utraque festa olim Ἀρδραία dicebatur, postea vero cum Lacedæmonii post latas Lycurgi leges valde parci in his Epulis esse inceperint, ³ ea deinde φαιδρία à φείδω parco appellabant, ab coque tempore vox Ἀρδραία erat apud solos Cretenses nota. De his festis apud eos celebratis hoc tantum traditur à scriptoribus, quod Phiditiis Lacedæmoniorum similia erant, qualia autem erant Phiditia Lacedæmoniorum doctissime tibi ostendit Meursius in Misc. Lacon. lib. 1. c. 9. & 10.

Οἱ Τόξα ἡγομόρτες. Dorismus, ut ego puto, pro Τόξα: itaque pro tempore verti: τόξα certe sæpius occurrit, at cum ⁴ in fine, plane quid velit nescio, nisi si incognitus quis Dorismus sit, legebam ideo aliquando τὸ πρὸς τὸν χρόνον, & in posterum semper: singulis annis nempe, τὸν apud Diores pro τὸν frequens etiam. Pricæus.

Συνεπιταρτή ἡγομόρτες. Verti cum Populo Communitatum. ἡγομόρτες duplici Dorismo puto ἡγομόρτες esse. Pricæus.

Ἀπὸ ταύτης πειρίσμελως. Ita supplevi, favens potius conjecturæ meæ, quam quod vestigia Marmonis plene assequutus sum: nam profecto exscribere videbat mihi ἀπὸ ταύτης πειρίσμελως. Pricæus.

Προδίκων. Potui arbitrum, placuit Patronum vertere, neque tam privatum quam publicum, sive Civitatis defensorem subintelligi velim. Pricæus.

Δοξὴν ἔχει τὸν δῶν, &c. Ita hæc supplenda censui & distinguenda: ἔχει Dorismum puto pro ἔχει esse. Pricæus.

Τελόμην. Alius Dorismus pro τελόμην, h. e. δουράν, itaque fidenter verti deligere. Pricæus.

Εὐδύμνην. Videor mihi difficiliore locos quosdam intelligisse, & tamen heic non potui expedire me: deest in fine apex quispiam, at hoc minime negotium facessit. Plane nil habeo quo hanc vocem explicare possim, sensum interdum somniavi istiusmodi esse. ⁵ Insuper sponsores danto ex quo primam Curiæ præfuerint, nullibi quam eo foro cogniturum se. Excutiant doctiores, nos hæc pauca non citra tædium attulimus. Pricæus.

Περί τῶν διχαιών. h. e. τῶν διχαιών. verti de controversiis: nimirum iis de quibus supra lin. 57. & deincipitibus mentio, è quibus multæ etiam heic non signatæ modus constat, stateres 50. nempe. Pricæus.

Ἀθηνάιας τῆς Πολιάδος &c. i. e. Minervæ Poliadis seu urbanæ, sic enim Minerva dicebatur in iis urbibus, in quibus maxime colebatur, & Tutelaris civitatis Dea putabatur, maxime vero Athenis Minerva Πολιάς dicebatur, de qua re legas Meursii Cecropiam, cap. 10.

¹ 1. Th. 3. c. 9. ² Com. 27. ³ Josephus Bell. Jud. lib. 7. cap. 27. Exod. c. 30. com. 13. & 2 Cron. cap. 5. com. 6 & 7. ⁴ Derr. Cassius lib. 26. Maimonides in Shekelim. ⁵ Matth. 17. com. 24. ⁶ Strabo lib. 10. Per. Synopsi. lib. 7. Quæst. 9. ⁷ Aristot. Polit. lib. 2. c. 7. ⁸ Strabo lib. 10. Aristot. Pol. lib. 2. cap. 8. ⁹ Plut. in Lycurgo.

LIX.

D. M.
CALPVR
NIAE NEREI
DI CONIVGI
SANCTAE CA
RAE OPTIMAE
CASTAE PIEN
TISSIMAE
BENE MEREN
TI. C. CALPVR
NIVS EROS FECIT
ET SIBI POSTERISQ SVIS

LX.

D.M.S
OBELLIAE, SECV
LARI. VIX. AN. LXXV.

Ἀθηνίων Ἀξιμνή Σε
στ. Καλλιόπῃ Ἐρ
μοχῷ τῇ ἰδίᾳ γυ
ναικί. Χρῆσῃ καὶ ᾧ
λυπε Χαῖε.

LXIV.

C. IVLIVS. IASON. ET.
COCCEIA. TRYPHAENA.
FECERVNT. SIBI. ET.
LIBERTIS. LIBERTABVSQVE.
SVORVM. DVMTAXAT. QVI.
EX. FAMILIA EORVM. FVISSENT.
IN. FR. P. VI. S. IN. AGR. P. VIII.

LXV.

D. VOLVMNIAE. GLYCERAE. M.

LXI.

D. M.
VAL. PATERNI.
SPECVL. EXERCIT.
BRITTAN.
CVRA. AGENTIBVS
SEMP. PV DENTE
MIL. FRVM.
ET. CVTIO. EVPLV.
MINISTRO. SPEC.
B. M. FECERVNT
IN. FR. P. VII. IN. AG. P. VI

LXII.

.....
I . . . HEORO.

LXIII.

Ἀθηνίων Ἀξιμνή Σε
στοῦ Καλλιόπῃ Ἐρ
μοχῷ τῇ ἰδίᾳ γυ
ναικί Χρῆσθ καὶ ᾧ
λυπε Χαῖε.

Athenion Aximnaz
Sesti. Calliopæ Her
mochus uxori suæ.
Bona & omnis
doloris jam expers vale.

LXVI.

D. M.
RVBELLIAE
SPEI
VIX. AN. XVI.
M. VIII. D. XVIII.

LXVII.

LXVII.

Nat. 67

LXVIII.

Num. 58

LXIX.

D.M.S.
PONTIAE TITI SPHORIDI
QVAE VIXIT ANN. XXXII.
MENS. II. DIEB. XVI.
CONIVGI B. M.
H. S.

LXX.

... NVS VARI F
.... ARISTO.

LXXI.

DIS. MAN. CORNELIAE. EXOCHÉ.
CORNELIA. FELICIA. LIBERTA.
ET. CLODIVS. HELIVS. PATRONAE.
BENEMERENTI. FECERVNT.
ET. COLLIBERTIS. COLLIBERTABVS.
POSTERISQVE. SVORVM.

LXXII.

D. M.
PV DENTIS. VIX. AN. VI.
MENSIBVS. III.
IVLIA. ACORINTIAS.
VERNAE. DVLCISSIMAE.
FECIT.

LXXIII.

W. Burgess delinavit et fecit

LXXIV.

ΕΠΑΓΓΟΛΙΤΟΣ ΑΠΑΛ
ΟΥ ΤΟΥ ΠΕΡΙΓΕΝΟΥ ΚΑΤ
ΕΣΚΕΥΑΣΕΝ ΤΗ ΣΥΜΒΙΩ
ΧΕΙ ΤΩΝ ΣΥΠΝΙΝΑΛΩΝ
ΚΑΜΑΡΑΝ ΠΡΟΧΕΡΧΟΜΕΝ
ΩΝ ΔΕ ΣΙΑΧΕΡΙΤΩ ΗΡΩΩ ΕΙ
ΤΙΣ ΠΟΤΕ ΔΟΚΙΜΑΣΘΕΙΣ
ΕΝΕΠΕΘΗΕ ΤΑ ΥΠΟ
ΤΗΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ.

LXXV.

Marmor, unde hæc transcripta sunt, ita jam antiquitate exesum est, ut totum legi non possit; quæ igitur tibi exhibuimus, accepta debemus viro Clarissimo Domino Isaaco Vossio, qui ea è Marmore, tum literæ minus evanidæ essent, transcripta nobis communicavit. Inscriptionem igitur habes, ut in Charta viri Clarissimi legitur. Sed cum in ea nonnullæ literæ sint, quas in nullas Græcas voces possum formare, peritioribus relinquo interpretandam.

LXXV.

LXXVI.

LXXVI.

LXXVIII.

LXXVII.

D. M.
L. AVRELIVS SABINVS
FABIAE SABINAE MATRI.

.....
.....
... ΝΕΚΡΟΡΟΣ ΤΩΝ ΣΕ
ΒΑΣΤΩΝ ΚΑΙ ΚΟΙ
ΜΟΣ ΤΗΣ ΙΟΝΙΑΣ ΚΑ
ΤΑ ΤΑ ΔΟΓΜΑΤΑ ΤΗΣ
ΙΕΡΑΤΑΤΗΣ ΣΥΝΚΑΗ
ΤΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΩΝ ΠΟΛΙΣ
ΒΟΜΒΛΙΩΝ ΚΟΡΝΗΛΙΩΝ
ΛΟΛΛΙΑΝΩΝ ΗΛΙΑΝΩΝ
ΤΟΝ ΑΣΙΑΡΧΗΝ ΚΑΙ ΠΗ
ΤΟΡΑ ΥΠΑΤΙΚΩΝ ΣΥΝ
... ΕΝΗΤΗΣ ΠΕΡΙ ΑΥΤΗΝ

(R)

Ημερον

[Ἡ πρώτη τῆς Ἀσίας
 Κάλλι καὶ μεγέθει, καὶ
 λαμπρότητι, καὶ Μητροπό-
 λιν τῆς Ἀσίας, καὶ
 τῆς] Νεωκόρου τῆς Σε-
 βασῶν, καὶ Κόσ-
 μου τῆς Ἰωνίας κα-
 τὰ τὰ δόγματα τῆς
 ἐξουσίας συγκλή-
 τῃ Σμυρναίων πόλιν,
 Κορνήλιον Πομπώνιον
 Λολλιανὸν Ἡδιανόν,
 Τὸν Ἀσιάρχον, καὶ Ρή-
 τορα ὑπαρχῶν συν-
 .. ἐν τῇ πόλει αὐτῇ.

Prima per Asiam
 pulchritudine & magnitudine,
 & splendidissima, &
 Metropolis Asiæ, &
 ter Æditua Augu-
 stium, & orna-
 mentum Ioniæ se-
 cundum decretum
 sanctissimi Senatus,
 Smyræorum urbs
 Pomponio Cornelio
 Lolliano Hadiano,
 Asiarchæ & Rhetori
 Consularium
 circa eam

Quæ in priori Marmoris parte desiderata erant ex Marmoribus 2 & 143. restituimus, quæ enim relinquuntur integra satis manifeste ostendunt, hoc idem cum illo initium habuisse.

J. 1725

LXXIX.

ΑΓΟΡΑΣΑΣ ΤΟ ΘΩΡΑΚΕΙΟΝ ΚΑΙ
 ΤΑΣ ΕΝ ΑΥΤῳ ΣΟΡΟΥΣ ΤΡΕΙΣ ΚΑΙ
 ΠΡΟΣΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΑΣ ΤΗΝ ΚΑΤ' ΑΥ-
 ΤΟΥ ΚΑΜΑΡΑΝ ΝΕΙΛΩ ΟΙΚΟΝΟΜῳ
 ΑΣΙΑΣ Τῳ ΕΑΥΤΟΥ ΠΑΤΡΙ ΚΑΙ ΕΑΥ-
 Τῳ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΙ ΚΑΙ ΤΕΚΝΟΙΣ ΚΑΙ
 ΕΓΓΟΝΟΙΣ ΚΑΙ ΘΕΡΕΜΜΑΣΙΝ ΤΑΥ-
 ΤΗΣ ΤΗΣ ΕΠΙΓΡΑΦΗΣ ΑΠΟΚΕΙΤΑΙ
 ΕΞΕΦΡΑΓΙΣΜΑ ΕΙΣ ΤΟ ΕΝ ΣΜΥΡΝΗ

Ἀγοράσας τὸ Θωράκειον, καὶ
 τὰς ἐν αὐτῷ σοροὺς τρεῖς, καὶ
 προσκατασκευάσας τὴν κατ' αὐ-
 τῷ Καμάρεν Νείλῳ Οικονόμῳ
 Ἀσίας τῷ ἑαυτοῦ πατρὶ, καὶ ἑαυ-
 τῷ, καὶ γυναικὶ, καὶ τέκνοις, καὶ
 ἐγγόνοις, καὶ θερέμμασιν ταύ-
 τῆς τῆς Ἐπιγραφῆς ἀποκεῖται
 Ἐξοφράγισμα εἰς τὸ ἐν Σμύρῃ

[Ἀρχεῖον.]

Emens hoc Thoraceum &
 tria in eo sepulchra, &
 insuper extruens in eâ
 Camaram Nilo Oeconomo
 Asiæ patri suo, & sibi,
 & uxori, & filiis, &
 nepotibus, & alumnis.
 Hujus inscriptionis reponitur
 Tabula signata in Smyrnæ
 Archivis.

Οικονόμος

Οἰκτρόμω † Asiae. De hoc Oeconomo nullibi nisi in hoc Marmore legitur. Marm. 129. vox Οἰκτρόμω, occurrit, ibi vero intelligenda est de eo solo, qui urbis Smyrnæ Οἰκτρόμω, erat, sed alius Asiae Οἰκτρόμω, quem ex vocis significatione apparet, cum fuisse, qui in publicis ludis, qui à tota Asia celebrati erant, dispensatoris munere fungebatur.

LXXX.

ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΣ ΕΡΜΟΤΟΡΟΥ ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ
ΠΥΘΕΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΟΜΟΜΗΤΡΙΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ ΜΟΣΧΟΥ

ΤΟΥ ΜΟΣΧΟΥ ΤΟΥ ΑΛΥΜΕΙΟΥ ΑΥΣΙΜΑΧΟΥ PN

ΧΡΥΣΑΝ ΑΥΣΙΜΑΧΟΥ ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

ΕΙΡΗΝΗΣ ΤΗΣ ΜΕΝΕΛΑΟΥ ΑΝΤΙΟΧΙΣΣΗΣ

ΑΠΟΔΑΜΕΥΣ P

ΣΩΤΑΛΟΣ ΣΩΤΑΛΟΥ ΤΟΥ ΝΑΥΚΡΑΤΟΥ P

ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΤΟΥ ΝΑΥΚΡΑΤΟΥ ΚΑΙ

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΥΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ P

ΤΙΜΟΘΕΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ Ο ΦΥΞΙ ΗΡΟΓΕΙΤΟΝΟΣ

ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΑΙΜΟΚΡΙΤΗΣ ΤΗΣ ΤΙΜΟΚΛΕΟΥ P

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΥ P

ΜΗΝΟΔΩΤΟΣ ΠΕΡΙΔΑΝΙΟΥ Ο ΝΕΩΤΕΡΟΣ ΚΑΙ

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΥΙΟΥ ΠΟΣΕΙΔΑΝΙΟΥ P

.....ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥ Ο ΝΕΩΤΕΡΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΒΙΟΤΗΣ ΤΗΣ ΠΟΣΕΙΔΑΝΙΟΥ ΚΑΙ

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΥΙΟΥ ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥ P

ΑΣΧΕΝΙΟΣ ΔΗΜΕΤΡΙΟΥ Ο ΚΑΛΟΥΜΕΝΟΣ ΤΡΑΣΙΑΣ

ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΑΡΤΕΜΟΥΣΙΑΣ

ΤΗΣ ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΥΙΩΝ ΔΗΜΕΤΡΙΟΥ

ΚΑΙ ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΥΙΩΝ

ΦΑΝΕΙΟΥΣ ΚΑΙ ΑΡΧΙΠΠΟΥ P

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΦΑΝΕΙΟΥΣ... Ο ΝΕΩΤΕΡΟΣ ΥΠΕΡ

ΤΩΝ ΥΙΩΝ ΦΑΝΕΙΟΥΣ ΚΑΙ ΕΡΜΙΠΠΟΥ

ΚΑΙ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΝΙΚΟΣΤΡΑΤΗΣ P

ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΣ ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΥ Ο ΝΕΩΤΕΡΟΣ ΔΙΕ

ΠΙΤΡΟΠΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΝΕΙΟΥΣ ΤΟΥ ΜΕΩΤΕΡΟΥ P N

.....ΧΤΟΥ...ΝΗΣ ΝΙΚΑΙΟΥ ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΥΙΩΝ

.....ΚΑΙ ΓΛΑΥΚΙΟΥ

.....ΔΙΟΣΚΟΥΡΙΔΟΥ ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΗΣ...

.....

Cetera delentur.

Hoc Marmor ejusdem formæ est cum Marmore 16. eodemque modo in tres columellas dividitur. Quæ in prima earum habentur hic exhibeo, quæ in cæteris sunt, legi non possunt. Hæc nec minore charactere transcripsimus, nec Latinitate donavimus: cum enim sint tantum nomina propria eorum, qui ad publicum aliquod ædificium symbola sua contribuere, nec hac, nec ulteriori explicatione videntur indigere.

LXXXI.

ΑΤΤΑΛΟΣ ΓΑΙΟΥ Ο ΚΑΛΟΥΜΕΝΟΣ
 ΓΑΙΟΣ ΕΛΕΜΠΟΡΟΣ ΑΓΟΡΑΣΑΣ ΤΗΝ
 ΚΑΜΑΡΑΝ ΚΑΘΑΡΑΝ ΕΠΕΣΚΕΥΑΣΕΝ
 ΕΑΥΤΩ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΙΔΙΟΙΣ ΜΗΑΕΝΟΣ Ε
 ΧΟΝΤΟΣ ΕΞΟΥΣΙΑΝ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑΝ
 ΜΟΥ ΠΡΑΞΕΙΝ ΤΗΝ ΠΡΟΒΗΛΟΥΜΕΝΗΝ
 ΚΑΜΑΡΑΝ
 ΔΙΑ ΤΟ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟ ΠΡΥΤΑΝΕΩΣ ΚΑΙ
 ΒΟΥΛΕΥΤΟΥ.

Ἀτταλὸς Γαίῳ ὁ καλέμενος
 Γαίῳς Ελέμπωρος ἀγοράσας τὴν
 Καμάραν καθαράν ἐπεσκεύασεν
 ἑαυτῷ καὶ τοῖς ἰδίῳις, μηδενὸς ἔ-
 χοντος ἐξουσίαν κληρονομίαν
 μου πρᾶξαι τὴν προβηλούμενην
 Καμάραν
 Διὰ τὸ εἶναι αὐτὸ Πρυτανεὺς καὶ
 βουλευτῆς.

Attalus Caii filius, qui vocatur
 Caius Elemporus emens
 hanc Camaram purā instauravit
 sibi & suis, nullo potes-
 tatem habente ex hæredibus
 meis vendere supradictam
 Camaram,
 Quia est Prytanis, &
 Senatoris.

LXXXII.

P. BESIO, P. F. QVIR. BETVINIANO
 C. MARIO. MEMMIO. SABINO.
 PRAEF. COH. I. RHAETORVM. TRIB. LEG. X. G. P. F.
 PRAEF. ALAE. DARDANORVM. PROCVRATORI
 IMP. CAESARIS. NERVAE. TRAIANI. AVG. GERM. DACICI.
 MONETAE. PROC. PROVINC. BAETICAE. PROC. XX. HER. FD. PROC. PRO
 FIG. PROVINC. MAURETANIAE. TINGITANIAE. DONIS. DONATO. AB
 IMP. TRAIANO. AVG. BELLO. DACICO. CORONA. MYRIAL. VALLARI. HASTIS.
 EXACTI. EXERCITVS. [PVR. VEXILLO. ARGENT.

P. BESIO. P. F. QVIR. BETVINIANO. i. e. Publio Besio, Publici filio
 Quirino, Betuiniano. Inter nomen enim & cognomen Patris nomen inter-
 ponere apud Romanos in more erat. Betuinianus est nomen appellativum à
 loco seu urbe, è qua P. Besius fuerat, desumptum.

PRAEF. COH. I. RHAETORVM. i. e. Praefecto Cohortis primæ Rhae-
 torum. * Cohors militum manus erat in exercitibus Romanis, eaque dupli-
 cis generis, Legionaria scilicet, & quæ nullà Legionem inclusa erat. Cohors
 Legionaria decima erat Legionis pars. Exercitus enim Romani ex civibus Ro-
 manis, & auxiliariis constabant. Auxiliares immediate in Cohortes, Ro-
 mani vero primo in Legiones, & deinde in Cohortes, dividebantur; atque
 ideo has Cohortes Legionarias voco, quales in singulis Legionibus decem er-
 rant, sed in æqualiter divisæ; Prima enim ceteris multo major erat, Nume-
 rus auctera militum, tum qui in hac, tum qui in ceteris continebatur, incertus
 erat. ^b Legio enim cujus decimæ partes Cohortes fuere in initio minor erat,

* Modestus de vocabulis rei militaris Romanorum. Vegetius de Re Militari Romanorum. lib. 2. ^b Dionys.
 Hal. lib. 2. Plut. in vita Romuli.

& tantum ex 3000 peditibus, & 300 equitibus constabat, postea ad 4000, & deinde ad 6000 augebatur. Numerus autem militum nunquam in ea certus erat, sed nunc major nunc minor, prout ducibus placuisset, secundumque illius incrementum & decrementum, Cohortes simul auctæ & diminutæque fuere, & Modesti Temporibus, qui Tacito, & Vegetii, qui Valentiniano Imperantibus de re militari Romanorum scribere, legio ex 6190 peditibus, & 730 equitibus constabat, in prima igitur Cohorte tunc 1105 pedites, & 136 equites; & 555 pedites, & 66 equites in singulis aliis fuere, exceptis quartâ & septimâ, quæ 600 pedites continebant: & hæc proportio, cum Legiones minores essent, in divisione earum videtur semper fuisse observata. Cohortes autem sic dicebantur, quod Cohortibus, quæ in villis erant, similes fuere, eæ autem loca erant, ubi Gallinæ servabantur, vox enim in exercitibus Romanis primario, non ipsos milites, qui decimam Legionis partem constituebant, sed Tabernacula eorum, ut sejunctim à ceteris sibi invicem copulata erant, significabat, cum vero ea sic in Castris disposita & pluribus Contuberniis simul conjunctis, eodem modo quo Cohors in villis ex pluribus tectis sibi copulatis constaret, inde Cohortis nomen in exercitibus Romanis habuit originem; primoque Tabernacula, in quibus una militum manus sejunctim à ceteris, simul, dum in castris erant, debebant, & deinde ipsos milites significabat. In singulis autem contuberniis decem milites fuere, qui cum in prælio semper à conjunctis manibus pariter dimicaret, manipulus dicebatur, qui decima Centuriæ pars erat, singulæ enim Cohortes in tot Centurias, quot militum centurias continebant, & Centuriæ in tot Manipulos, quot decurias, dividebantur. Manipuli à Decurionibus, Centuriæ à Centurionibus, Cohortes, prout Duci exercitus aut principi placuisset, aut à Tribunis, quales sive in singulis legionibus erant, aut à præpositis regebantur. Prima autem Cohors cum primaria Legionis esset, & non tantum ex pluribus, sed etiam ex fortioribus, & nobilioribus constaret, eique ideo Aquila, quæ totius Legionis signum erat, & Imperatorum imagines committerentur, cum semper pro duce habuit, qui inter Tribunos primus erat, qui ideo dictus erat Tribunus Cohortis, Præfectus vero nunquam. Prima igitur Cohors hæc, cujus præfectus erat C. Marius Memmius, non Legionaria fuit, sed auxiliarium. Rhæti enim, à quibus constabant, non Romani erant, sed Transalpini Germaniæ incolæ, qui nunc *Che Grisons* vocantur: inter auxiliares igitur numerandi. Illi autem nunquam in Legiones, ut Romani, sed præceptis à Consulibus aut exercitus duce præfectis, sub iis immediate, si equites essent, in Alas, si pedites, in Cohortes dividebantur, atque ideo Tacitus Alas & Cohortes auxiliarium à legionibus distinguit. Dicit enim ille de Tito. Tres eum in Judæa Legiones, quinta, & decima, & quintadecima, veteres Vespasiani milites, exceperet. Tradidit & Syria duodecimam, & adductos Alexandriæ duo & vicefimos Tertianosque. Comitabantur viginti sociæ Cohortes, & octo equitum Alæ. Cohortes igitur peditum, & Alæ equitum auxiliarium extra legiones erant, quot vero milites in sociâ Cohorte peditum, aut alâ equitum continebantur incertum erat, ad numerum enim præfectorum, quos consul aut exercitus imperator dabat, Copiæ auxiliares dividebantur in Alas & Cohortes. Si plures unius gentis Cohortes essent, eodem modo, quo Cohortes legionariæ primæ, secundæ, aut tertiæ Legionis, sic illæ primæ, secundæ, aut tertiæ illius gentis secundum ordinem, quem in acie tenebant, dicebantur, & sic deinceps; atque ideo in notitia Imperii est

* Dionys. Hal. l. 6. ibi enim dicit, *ἡ δὲ πρῶτη ἐκ δέκαταις ὁμογενεῶν ἱσταν*. i. e. decem Legiones, & quatuor mille viris singulis. Liv. lib. 6. Bello Volscio, quatuor Legiones, quatuor milium scribi dicit, & bello Punico secundo Sempronius dicit Legiones duas, ex quatuor millia peditum erant, & trecenti equites, Liv. lib. 21. * Polyb. lib. 6. Liv. lib. 30. * Ib. ubi supra. Varro lib. 4. de lingua Latina. * Dionys. Hal. lib. 2. * Varro lib. 4. de lin. Lat. Vegetius lib. 2. cap. 13. Plutarchus autem aliam vocem tradit Etymologiam, quem videlicet vixi Romani. * Dionys. Hal. lib. 2. * Vegetius lib. 2. * Polyb. lib. 6. * Modestus, & Vegetius lib. 2. * Strabo lib. 4. Plineus lib. 3. c. 20. &c. * Polyb. lib. 6. * Hist. lib. 3. c. 1.

Cohors tertia Galatarum, Cohors secunda Asturum, Cohors quarta Numidarum, Chamavorum undecima, & alæ hujus generis multæ, eodemque modo Cohors cujus præfectus erat C. Marius Memmius Sabinus, prima Rhætorum dicitur, quia ea inter Auxiliares Rhætos primum in acie locum tenebat.

TRIB. LEG. X. G. P. F. i. e. Tribunæ Legionis Decimæ, Geminæ, Piar, Fidelis. Tribuni autem Legionis erant, qui illius duces fuere. Quum enim exercitus scribendus esset, primo designati erant Legionum Tribuni, qui militum delectum faciebant, iisdemque in exercitu imperabant. In initio tres tantum in singulis Legionibus fuere. Cum enim Romulus primam Legionem scripsisset, * 1000 pedites, & 100 equites deligebat ex singulis tribubus, quæ tunc tantum tres erant, pro earumque numero Tres Legionis duces constituit, quorum singuli tribui suæ imperarent, indeque * Tribunorum & nomen & ternarius eorum numerus habuit originem. Postea autem cum Legionibus ad numerum 4000 militum, quatuor, & cum ad numerum 6000 augerentur, sex Tribuni, qui eorum singulis imperarent, constituti fuere; & tot * Polybius, qui historiam suam circa tempus tertii belli Punicii scripserat, suo tempore fuisse tradit: nec deinde unquam aucti fuere, sed sex semper in singulis Legionibus erant, quorum in Decima Legione, Imperante Trajano, C. Marius Memmius unus fuisse hic in Marmore memoratur. Plura de his Tribunis legas apud * Polybium, Modestum, & * Vegetium, & Commentatores Polybii & Vegetii * Lipsium, & * Steweccium.

Legio Decima dicebatur secundum ordinem delectus, quia hæc scilicet decimo loco delecta erat: sed cum pro variis imperii partibus diversi delectus habebantur, inde evenit, ut sicut * tres tertiæ, & duæ sextæ, sic * duæ etiam decimæ Legiones in exercitibus Romanis essent, quarum una Fretensis, altera Gemina vocabatur, & eaque est, cujus in Marmore est mentio. Gemina vero dicebatur, * quod ex duabus aliis, quæ clade forsan, aut aliquo alio casu diminutæ erant, simul mixtis conflata fuerat, ob quam eandem rationem * septima, decima tertia, & decima quarta Geminæ etiam appellatæ fuere. Legiones enim urbanæ quæ prius 25 numerabantur, postea in 22, & deinde, Dionis Cassii scilicet Temporibus, in 19 contractæ fuere, quæque earum ex duabus simul mixtis compositæ erant, Geminæ dicebantur.

Præf. Alæ Dardanorum. Ut Auxiliarium pedites in Cohortes, sic equites in Alas immediate dividebantur, atque ideo equites auxiliares apud Livium Alarii dicuntur, per illudque nomen à Legionariis seu Romanis distinguuntur. Sic lib. 35, dicit, *C. Livium Salinatorem, qui præerat Alariis equitibus, quam citatissimos equos emittere jubet, & Legionarios equites in subsidiis esse.* Et rursus lib. 40, *Alari equites, postquam tam memorabile facinus Romanorum equitum viderunt, & ipsi virtute eorum accensi.* Alæ autem in Exercitibus Romanis primario & propriè erant equitatus ex utroque peditum latere in acie collocatus, quæ ideo sic dicebantur, * quod ad similitudinem alarum peditum aciem, quæ in medio erat, ex utraque parte protegebant; ob quam rationem etiam Cornua exercitus vocabantur. Cum igitur antiquitus diu Romani exercitus ex duabus tantum Legionibus constarent, equitatu sic ad utrumque latus disposito, Equites unius Legionis unam alam constituiebant; indeque obtinuit tandem, cum Romani exercitus auctiores essent, ut vox non tantum Cornua aciei, sed talem equitum manum, qualis ad unam Legionem pertinebat, significaret, & partes, in quas Equestris auxiliarii copię immediate dividebantur, cum singulæ earum plerumque unius Legionis equitatus responderent, alæ dicerentur. Tot

* Dionys. Hal. lib. 2. * Varro de Ling. Lat. lib. 4. * Polyb. lib. 6. * Lib. 6. * Lib. 2. * De Remilitari Romanorum lib. 1. b In notis ad secundum librum Vegetii. c Vide Dionem Cassium, lib. 55. d Antiqua cunctio in qua Legionum nomina scribuntur: ea transcripsi habes apud Rosinum de Aniquitatibus Romanis lib. 10. e. 4. & Pancirolium in Commentario ad notitiam Imperii Orientalis, cap. 35. * Cass. Com. lib. 3. bel. civi. f Dion. Cass. lib. 55. g Dion. Cass. lib. 6. Vegetius lib. 2 cap. 1, & Cincius apud A. Geilium. * Polyb. lib. 6.

autem in alâ sociâ, quot in unâ Legionē Romanâ equites fuisse ex Livio patet, dicit enim ille, ¹ *Ala Campanorum quingenti equites*, & ² *et rursus Ala Numidarum quingenti equites*: & tot unius Legionis fuisse, cum ea tunc temporis ad numerum 4000, aut 5000 militum augetetur, proportio, quam equites in Legionibus Romanis ad pedites semper habuere, requirit. Hæ autem equitum auxiliorum Alæ, ³ cum vexillis uterentur, vexillationes etiam appellatæ fuere; vexillatio igitur & Ala apud Notitiam Imperii idem significat. Si harum plures ejusdem gentis essent, eodem modo quo Cohortes, primæ, secundæ, aut tertiæ illius gentis secundum ordinem, quem in acie habuere, dicebantur: atq; inde est, quod in Notitiâ imperii habetur Ala secunda Armeniorum, Ala tertia Arabum, Ala octava Vandalorum; si vero una tantum alicujus gentis Ala in exercitu esset, Ala istius Gentis simpliciter dicebatur, cujus generis erant Ala Arcadiana in Notitia Imperii, ab Arcadia Ægypti urbe sic dicta, & Ala Dardanorum, cujus præfectus Marius Memmius hic in Marmore fuisse dicitur, & Dardani autem gens Illyrica erat à Trojanis orta è parte australi Macedonibus, è parte occidentali Dalmatis contermina.

PROCURATORI IMP. CAESARIS, &c. i. e. *Procuratori Imperatoris Caesaris Nervæ Trajani, Augusti, Germanici, Dacici, Monetæ Procuratori, Provinciae Baticæ Procuratori, Vicefime hereditatum Procuratori. Procuratori Fisci Provinciae Mauritaniae Tingitanæ.* HER. FD. enim pro HERED. & FIG. pro FIS. Quadratarum errore scripta fuisse manifestum est.

Omnia hæc Procuratoria munera sub Imperatore Trajano gessit Memmius noster. Procurator autem is erat apud Romanos, qui alterius negotia suscipiebat, pro eoq; curabat, indeq; Procuratoris nomen, quod jurisconsultis eâ significatione satis notum est, Procuratores vero aut publici aut privati fuere. Privati erant, qui alicujus privati negotii eo delegante procurabant, Publici vero, qui publicos imperii redditus colligebant, aliaque iis ab Imperatoribus de mandata per provincias exequiebantur: ideoque hi Procuratores Caesaris & Procuratores Augustales vocabantur, qualis sub Trajano Memmius fuisse hic memoratur. Hi Procuratores ab Augusto primo constituti sunt, postquam devicto Antonio Senatus decreto Principatum acceperat, hic enim cum ordinatis imperii Provinciis alias Senatui populoq; reliquisset, alias sibi accepisset, regendas. ⁴ *Τὸν ἐπιτροπὴν (ὅτι καὶ τοὺς τοὺς τοὺς τοὺς τοὺς ἐκλήγονται, καὶ περιεπαγμένα ἐφίον ἀναλίσκοντας ὀνομάζοντο) οἱ ὅμοιοι τῷ ἴδιῳ τὰ ἰαυτῷ δὲ, καὶ τὰ τῷ δέον, τοὺς μὲν δὲ καὶ ἵππων, τοὺς δὲ καὶ ἐκ τῶν ἀπαιδίδων τιμὰς, πλὴν καὶ τοῖς τὴν φόρῃ οἱ ἀνδράσι περὶ τὴν ἀρχαίαν ἰαυρότιναι. i. e. Procuratores (sic enim vocamus eos, qui publicos redditus colligunt, & impensas sibi mandatas faciunt) quorum alios ex equitibus, alios è libertis elegerat, in omnes pariter, & suas, & populi Provincias emittit, nisi ubi Proconsules ab iis, quibus imperant, tributa exigunt. Procuratorum igitur officium erat, in Provinciis, in quas mittebantur, Fisco, seu Erario publico præstare, idemque per illas præstare, quod Quæstores, seu Præfecti Ærarii Romæ. Publici enim redditus eorum curæ committebantur, ex iisque quascunque Provinciarum res requirerant, aut Imperatores mandabant, ipsi omnes faciebant impensas; quæque deinde supererat, pecuniam in Romanum Ærarium deferrebant, ut ideo officia sua melius præstarent, ⁵ Judices etiam erant in causis Fiscalibus, sed sine omni jurisdictione. Cum igitur Lucius Capito ⁶ Procurator Asiæ constitutus vim Prætoris usurpaverit, & manibus militum ad spoliandos Provinciales usus fuisset, in exilium à Tiberio mittebatur, ⁷ *ὅτι καὶ τὸν τοὺς τοὺς ἀντιπροσέχοντες ἀρχαίαν διὰ τὸν ἴδιον τοὺς τοὺς τοὺς τοὺς τοὺς ἐκλήγονται, καὶ ἐπὶ τῶν ἀρχαίων ὅτι τῇ ἀρχῇ, καὶ τῇ τὸν τοὺς τοὺς ἐπὶ τὸν ἴδιον τοὺς διὰ τὸν ἴδιον. i. e. non enim tunc licitum erat Imperato-**

¹ Lib. 10. ² Ibid. ³ Vegetius lib. 2. cap. 1. ⁴ Strabo lib. 7. pag. 313. Plin. lib. 4. cap. 2. Solinus cap. 8. ⁵ Dio Cassius lib. 53. ⁶ L. 2. C. Si advers. Fisc. l. cum hi scilicet transgressionis. D. de transact. l. Si hereditum, Eod. Ulp. l. nequiquam, sed. D. de offic. Procon. ⁷ Dio lib. 57. Tacitus annal. ⁸ Dio lib. 57.

» rium pecuniam Procurantibus aliquid, amplius facere, quam statutos redditus
 » colligere, & de litibus in foro, & secundum leges ex æquo privatis dicere.
 » Poenas igitur non infligebant, sed si aliquis eorum sententiis non submittet-
 » ret, aut debita Fiscalia non solveret, aut trimen aliquod in iis, quorum in-
 » terrogatio ad illos pertinebat, commississe deprehenderetur, * in eo puniendo
 Prætoris aut Provinciæ Præfecti, non suâ utebantur autoritate; nisi simul &
 Procuratores & Præfides fuissent, in Provincias enim Præfides frequenter
 mittebantur, qui utrumque magistratum habuere, ut ab Ulpiano dicimus,
 l. 8. de Officio Proconsulis. Atque ideo Tacitus dicit, *Hist. l. 1. Duæ Mau-
 ritanie, Rhætia, Noricum, Thracia, & quædam alia à Procuratoribus cohærentur.* i. e.
 Procuratores habuere Præsidum autoritate indutos, aliter ab iis cohiberi non
 poterant. Et in antiquis inscriptionibus multos invenimus, qui simul Præfides
 & Procuratores fuere, & tales in Judæa Pilatus, alique, qui eam Provin-
 ciam usque ad Hierosolymæ destructionem administrarunt, fuere, aliter jus
 gladii, quod illi tam crudeliter sæpe exercuerunt, non poterant habuisse.
 Illorum enim, qui tantum Procuratores erant, legitima autoritas tota ea
 est, quam supra descripsimus, intraque eos terminos in singulis Provinciis
 ad earum Præfectis diu continebantur; iis enim usque ad Claudii tempora
 suberant, sed postquam ille † à Senatu exegisset, ut rata essent, quæ Procuro-
 ratores in judicando statuerent, ac si statuisset ipse, ab iis deinde nulla erat
 nisi † ad ipsum Cæsarem provocatio; ab eo igitur tempore ab omni alio im-
 perio liberati latus evagari cœperant, omnimodamque in Provinciales auto-
 ritatem, summamque eorum facultates rapiendi libertatem arrogare; quoscun-
 que enim vellent, sub prætextu debiti Fiscalis pecuniæ, prædii, ceterisque
 bonis privabant, atque ideo Procuraciones sub Galba, qui post Neronem
 Claudio successerat, amplissimas vocat † Suetonius, brevissimumque deinde
 iter, † inquit Tacitus, credebatur acquirendæ pecuniæ per procuraciones ne-
 gotia Principum administrare. Merito igitur, † *queriebantur Britanni in formam
 Provinciæ redacti, singulos sibi olim reges fuisse, nunc binos imponi, à quibus Legatus
 in sanguinem, Procurator in bona se vires.* Quid enim, inquit † idem Tacitus,
 non auderent illi, qui interiorem potestatem adepti sunt, & quorum acta gesta-
 que sic comprobantur, quasi à Principe gesta essent. Atque hinc factum, quod in im-
 perio Romano rapacissimum hominum genus, summumque ideo Provinciali-
 um gravamen diu Procuratores fuere, donec à melioribus principibus, Nerva
 scilicet & Trajano, reprimerentur: à quorum ultimo sic intra officii limites
 coercerantur, ut eo imperante, inquit † Plinius, cives non alios iudices mal-
 lant. Major igitur nostri Memmii gloria, quod sub tali Principe hoc officium
 gessit, qui nullos habuit Procuratores, nisi qui fuerant iustissimi. Trajani
 exemplum † Adrianus, & Antoninus Pius, alique item imperatores secuti sunt;
 donec tandem eorum legibus Procuratorum autoritatis limites ponebantur, ex-
 tra quos in Provincialium damnum non poterant evagari. Postquam Constan-
 tinus Imperii statum de novo ordinasset, † dispositioni præfecti sacri Aerarii,
 qui tunc Comes sacrarum Largitionum dicebatur, subiecti fuere. Qui igitur
 prius Procuratores Cæsaris, Comitibus sacrarum Largitionum deputati facti
 Procuratores summæ rei, seu Procuratores summæ (i. e. pecuniæ, quæ
 Tributi nomine in eorum Provinciis solvebatur, summa enim pro pecuniæ
 summâ accipitur) deinde vocabantur, eoque nomine ab aliis Procuratoribus
 apud autores distinguuntur, tandem enim multi Procuratores, præsertim
 post Constantini regnum, præter eos Fisci Curatores, de quibus egimus, in
 omnes Imperii Provincias emittebantur, † quorum alii Baphiorum, alii Lini-
 ficatorum, alii Gynæceorum, alii metallorum, alii vicissimæ hæreditatum,

* Lib. 4. C. ad legem Fab. de Plag. l. 1. C. de Pen. * Lib. 3. De de Offic. Procurat. C. 1. † Suetonius in Claudio c. 12. Tacitus lib. 11. Annal. † Lib. 1. C. ubi Caus. Fisc. † In Galba. † Annal. l. 16. † In viro Agricola. † Tacitus lib. 1. Hist. † In Paneg. † Spartianus in Adriano. † Capitolinus in Antoni-
 no Pio. † Vide Notitiam Imperii. † Vide Notitiam Imperii, & Codicem Theodosianum.

alii rerum privatarum Procuratores dicebantur. ¹ Duplex enim ærarium Imperatores habere, Publicum, & Privatum, quorum hoc privati Principis Patrimonii, illud publicos imperii redditus continebat: ex priori Imperatoris domus, ex posteriori publicæ totius Imperii impensæ solvebantur. Qui hinc præerat Præfectus ærarii majoris, & tandem * Comes Sacrarum Largitionum, qualiter præfectus ærarii privati, seu minoris, & tandem * Comes rerum privatarum domus divinæ dicebantur. Hi in urbe Imperatoriæ semper manebant; atque ideo in Provinciis deputatos habuere, qui redditum, qui ad utrumque ærarium pertinebant, curatores fuere; ei autem vel in totâ Diœcesi, vel in una tantum Provincia illius hoc munus gerebant, Qui per totam Diœcesim Fisci curatores erant, honoratori titulo Comites Sacrarum Largitionum per illam Diœcesim, qui per unam Provinciam tantum, Procuratores vocabantur; quorum Procuratores summarum, Baphiorum, Gynæceorum, Linificiorum, Metallorum, vicefimæ hæreditarum, & monetarum, Comiti Sacrarum Largitionum, Procuratores rerum Privatarum Comiti rerum Privatarum Domus Divinæ suberant. * Procuratores Baphiorum Baphiis, i. e. Officiis, in quibus purpuræ tingebantur, Procuratores Gynæceorum Textrein, Procuratores metallorum tributo è metallis, Procuratores vicefimæ hæreditatum tributo ex hæreditatibus defunctorum Principi debitis, Procuratores Monetarum monetæ cudendæ, Procuratores Linificiorum curæ lini ad Principis usum comparandi præerant. Sed hæc de statu Imperii post Constantini tempora intelligenda sunt. Primo tantum publici Fisci & privati Imperatoris patrimonii Procuratores erant, quorum hi è libertis Cæsarum, illi ex equitibus Romanis eligebantur. Priores in omnes Provincias siue erant Imperatoris, siue Populi, si modo in iis Imperator aliquod privatum patrimonium habuisset, posteriores vero in solas Imperatoris Provincias mittebantur, in iis enim solis Fiscus penes Imperatorem, in ceteris vero penes populum fuerat, qui earum dominium & regimen habuit. Et sic intelligenda sunt Dionis verba supra citata, ubi de Augusto dicit, τὰς δημοτέλειαις πάντα ὅμοιαι τὰ ἱερὰ ἔτασαν αὐτῷ δὲ, ἢ τὰ τῷ δήμῳ, τὰς δὲ ἐν ᾧ ἵππων, τὰς δὲ ἐν ᾧ ἀπὸ λαοδιδίων πύλων. i. e. Procuratores publicorum reddituum ex equitibus Romanis eligebat, & in solas suas, Procuratores vero rerum Privatarum è libertis, & in omnes Provincias tam suas quam Populi, si in illis privatas habuisset curandas, emittebat. Posteriores hi obscuri erant, nec ullam jurisdictionem, aut auctoritatem habuere. De prioribus igitur intelligenda sunt, quæcunque apud Suetonium, Tacitum, aut Dionem de Procuratoriis occurrunt. Equites Romani si fere semper erant, Procuratorium enim munus equestrem nobilitatem vocat * Tacitus, & tandem non nisi ex iis, qui apud Imperatores magno in honore erant, eligebantur, * iisque sæpe Senatorii honores, & insignia consularia decreta fuere, atque ideo non tantum rari pacissimi li, de quibus supra egimus, sed præstantissimi sæpe viri, & honoratissimi inter Romanos hunc magistratum gessere, quales erant * uterque Agricola ævus, * Tacitus Historicus, * Plinius, alique; quibus Memmii nostrum idem Procuratorium munus sub principe optimo gestum, imperia, quæ in exercitu habuit, & præmia, quæ in bello à fortissimo Imperatore acceperat, probant nec nobilitate, nec virtutibus, nec favore apud Principem inferiorem fuisse. Hactenus de Procuratoriis in Genere, jam de iis quorum in Marmore est mentio paucis agendum est.

Monetæ Procuratori. Monetæ Procurator erat, qui Monetæ cudendæ præerat, apud nostros vocatur, *The Master of the Mint*, quales in impe-

¹ Vide Jurisconsultos, Gutherium scilicet lib. 3. de officiis domus Augustæ, Pancirolum in Commentario ad Notitiam imperii, Geshofredum in not. ad Cod. Theod. aliosque, & etiam Salmasium in notis ad Spartianum Severum, & Lampriidii Aetozium Diademenam. * Vide Notitiam Imperii & Cod. Theod. * Vide Pancirolum in Commentario ad Notitiam imperii, Gutherium lib. 3. c. ult. aliosque item Jurisconsultos. * Lib. 35. * In vna Agricola. * Tacit. l. 12. Annal. Suet. in Claudio. † Tacitus in Agricola. ‡ Plin. l. 7. Hist. cap. 14. * Plin. lib. 1. Epist. 5.

rio occidentali sex fuisse in Notitia Imperii memorantur, quorum primus Romæ, secundus Siscie in Pannonia, tertius Aquileie in Gallia Cisalpina, quartus Arelatæ ad ostium Rhodani, quintus Lugduni in Gallia Transalpina, sextus Treviris in Germania monetam cudendam procurabant; tot enim in Occidentali Imperio officina monetariæ fuisse. Quot vero in Orientali erant Notitia Imperii non tradit: in aliis vero autoribus * Constantinopoli, * Cyzici, * Alexandriæ, & * Antiochiæ monetam cusam fuisse invenimus. Qui Romæ olim officinus monetariis præerant Triumviri monetales dicebantur. Eorum meminere Cicero Epist. famil. l. 7. Epist. 13. & Dio lib. 54. & Marmor * Gruterianum, in quo Imperante Caracalla cujusdam est mentio, qui III. VIR. MONET. A. A. A. F. F. i. e. Trium vir Monetæ auro, argento, ære stando, feriundo, dicebatur. Triumvirorum igitur monetarium nomen & auctoritas usque ad Caracallæ Imperium duravit. Memmius ideo noster, qui sub Trajano vixerat, non Romæ, sed in aliqua alia Imperii urbe Monetæ Procurator erat; nisi forte, qui Romæ Triumviri, Procuratores etiam promiscuo nomine appellabantur.

Provincia Bætica Procuratori. Procuratoris Patrimonii per Bæticam meminit * Codex Theodosianus, & Procuratoris Augusti Provincie Bæticæ Marmor, quod citat Salmassius in notis ad Pertinacem Capitolini. Per Procuratorem ideo Provincie Bæticæ hic etiam Patrimonii sacri, seu Fisci curator ille, quem supra descripsimus, videtur intelligendus.

Vicesima Hæreditatum Procuratori. Procurator vicesimæ hæreditatum is erat, qui vicesimam partem hæreditatum defunctorum Imperatoribus ex Augusti lege solvendam colligebat. Augusti legem his verbis apud * Dionem habemus, * ἡ δὲ εἰσφορά τῆς τε κλήρης, ἡ τῆς διανοῆς, αἱ δὲ οἱ τελευτῶντι πάλιν τῆς πέντης οὐκ ἐκ τῆς πέντης) καταλείπονται, κατηρίστα, αἱ δὲ ἐκ τοῖς τῷ Καίσαρι ὑπομένεσσι οἱ πλῆθ. τῷτο γνησάμειον ἰσχυρῶν, ab eo igitur tempore vicesima pars hæreditatum, & legatorum, exceptis his, quæ proxime genere junctis ac pauperimis morte aliorum relinquebantur, in ærarium inferebatur, qui- que huic Tributo præerat, Procurator vicesimæ Hæreditatum dicebatur. * Grave hoc tributum fuit, atque ideo * Nerva ex clementia sua multos necessitate vicesimæ absolvit, * Trajanus & * Antoninus eam temperarunt, * Gratianus tandem omnino sustulit, sublatamque tempore suo * Justinianus in Codice testatur.

Procuratori Fisci Provincie Mauritanie Tingitanæ. Idem igitur Memmius in Mauritania Tingitana, quod prius in Bætica Procuratorium munus gessit, Publicos scilicet redditus Imperii procurabat, ærarioque istius Provincie præerat, atque ideo hic Fisci Procurator dicitur, Fiscus enim & Ærarium * λόγῳ non ἴσῳ differebant. * Fiscus autem dicebatur à Fiscis, Fiscinis, seu Fiscellis, quæ Spartea sunt utensilia ad majoris summæ pecunias capiendas, unde quia major est summa pecuniarum publicæ, quam privatæ, ut pro censu privato loculos & arcam dicimus, sic pro publico Thesauro ærari dicitur Fiscus, Fiscus enim pecunia publica est, ex quo confiscari dici solet.

Mauritania Tingitana Provincia * Præfidalis fuit, & post Constantini Tempora inter Hispaniarum Provincias numerata. Sic dicta fuit à Metropoli illius Tingi, eoque nomine à duabus aliis Mauritanis Cæsariensi scilicet & Setifensi distinguitur. Tingis autem ad ostium Freti Gaditani sita est, & antiquissimæ originis urbs fuisse dicitur. * Eam à Seddedo filio Hadi, quem Regem antiquissimum, & totius orbis Monarcham volunt, ut ei regia esset, conditam, ab

* Vetus urbis Constantinopolitane descriptio, cum Notitia Imperii edita. * Sozom. lib. 5. cap. 14. * Ammianus Marcellinus lib. 21. * Lampridius in Severo. * Pag. 179. Num. 7. * Lib. 9. Tit. 42. l. 3. * Lib. 1. c. 1. * Vide Dionem lib. 64. * Elin. Vaneq. * Flin. lib. 6. * Capitolinus in Antonino. * Vide familiæ orationem gratulatoriam Imperatori Gratiano pro Consulatu dictam & Notæ Elzev. Veneti in illam orationem. * L. ult. in prin. C. Divi. * dr. tol. * Dio Cass. lib. 13. Gutherius de officio domus Aug. lib. 3. * Vide Notitiam Imperii. * Leo fricanus lib. 3.

perabat, ut omnes, qui res Phœnicias scribere, consentiunt. In eo tractu numerosæ gentes erant, Gergesæi, Jebusæi, quosque aliis nominibus Hebræorum annales memorant. Hi homines, ut impares se advenæ Imperatori videre, derelicto patriæ solo ad finitimam primum venerunt Ægyptum, sed ibi capacem tantæ multitudinis locum non reperiens, erat enim Ægyptus jam ab antiquo sæcunda populis, in Africam profecti multis conditis urbibus omnem eam Herculis Columnas usque obtinuerunt, ubi ad meam ætatem sermone Phœnicio utentes habitant, etiam in Numidia Castellum potuerunt, quo loco urbs est nunc dicta Tingis. Hic duæ stant in lapide candido columnæ propter magnum fontem, inscriptæ Phœnicias literas, quarum ex sermone Phœnicio hæc est interpretatio. Nos illi sumus, qui Prædonem effugimus Jesum filium Nayæ. Ante aliz colebant Africanæ gentes, quæ ob vetustatem habitationis terrigenæ nuncupantur. Inde est, quod Antaus, qui Afrorum Rex cum Hercule Clupeæ luctatus est, Tetræ filius dicitur. Hæc Procopius: Ad ea omnes, qui de dispersione Gentium agunt, invenies respexisse. Ut igitur Autoris verba habeas, ea omnia tibi hic exhibemus. Phœnices equidem circa Fretum Gaditanum omnes Africæ & oppositæ etiam Hispaniæ oras ab antiquo tenuisse ex historia certissimū est. Primum enim hi in mari Mercaturam exercuere, cujus studio ad has regiones ulteriusq; navigasse, in iisque colonias ab antiquissimis temporibus posuisse, Diodorus Siculus, Strabo, Mela, alique testantur: & ad Alfraganum potat Doctissimus Golius Mauritaniam secundum Arabicos antiquitatum scriptores Barbariam ideo appellari, quia ab extraneis, Philistæis scilicet & Amalechitis, qui è patrio solo fugati illuc venerunt, habitata fuerat; Arabibus enim uti & Syris *ج* est *extra, foris*, & *ج* inde derivatum *extranei, Peregrini*, & inde etiam vocem *باجا*, quæ Græci omnes extraneos vocabant, deductam putat; sed hujus vocis ex ipsis Græcis, qui de ea optime statuere poterant, infra aliam damus Etymologiam.

Sed quamcunque Tingis originem habuerat, eam antiquissimam fuisse, & totius Mauritanie Tingitanæ (quæ omnem eam regionem, quæ jam in regna Fezzi, Morocci, & Suzi dividitur) Metropolin certissimū est. Primo sub Phœnicibus, deinde sub Carthaginensibus, & tandem victis Carthaginiensibus sub Romanis fuit. Primo ab iis Tributariis Principibus data erat, deinde vero, Mauritaniam post occisum à Caio & Ptolemæum Regem in formam Provinciæ redacta, Præfidi illius paruit, in eaque ille utpote Provinciæ Metropoli sedem habuit. Eam Romanorum primus Sertorius vi cepit, deinde Julius Cæsar occupavit, & incolarum partem in novam Coloniam in oppositis Beticæ oris traduxit, quæ inde à Romanis Julia Traducta dicebatur, ab incolis vero Julia Joza; M^a enim in lingua Phœnicia, quæ tunc utebantur Tingitani, idem est quod in Latina Traducta, nam Arabibus *جوار* *gawar*, & Syris *جوز* *guz*, est *Trajicere, transvehere*, uti observavit Doctissimus Bochartus. Hanc patriam suam fuisse dicit Mela Geographus, à quo etiam secundum emendationem Salmasii Tingis altera, secundum emendationem vero Doctissimi Vossii Tingis Cetraria vocatur; qui etiam duplicem Plinii errorem de hac urbe bene observat, primo quod ille hanc Juliam Traductam cum Tingi Africanâ contra aliorum Geographorum autoritatem confundit, & deinde quod Coloniam ibi à Clandio Cæsare primo locatam dicit. Si enim à Claudio Cæsare ea Colonia ibi primo locata esset, quomodo Strabo, qui Imperante Tiberio occubuit, illius mentionem facere, quomodo Mela, qui Claudii temporibus floruit, in ea nasci poterant? Sequimur igitur viri

³³³ Lib. 1. cap. 2. & 48. & lib. 3. p. 150. & pag. 175. ³³⁴ Lib. 1. c. 6. ³³⁵ Pag. 91. ³³⁶ Part. 2. pag. 333. ³³⁷ Vide Suetonium in vita Cæsar. & Dionem Cassium lib. 58. ³³⁸ Plut. in Sertorio. ³³⁹ Vide Strabonem lib. 3. pag. 140. & Melam lib. 2. cap. 6. ³⁴⁰ Vide Procopii verba in loco citato. ³⁴¹ & Melum lib. 2. cap. 6. ³⁴² Geog. Sac. part. 2. lib. 1. cap. 24. ³⁴³ Lib. 1. cap. 6. ³⁴⁴ In notis ad Solinum pag. 4. ³⁴⁵ In observationibus ad Melam lib. 2. cap. 6. ³⁴⁶ Vide lib. 1. cap. 1. in initio capitis. ³⁴⁷ Vide Strabonem lib. 3. pag. 140. & Melam lib. 2. cap. 6. ³⁴⁸ Lib. 3. pag. 140. ³⁴⁹ Viri Casauboni præfationem ad notas suas in Strabonem. ³⁵⁰ Vide quæ habet Atlas Venetus de Mela. ³⁵¹ Vide Melam lib. 2. cap. 6. circa finem. ³⁵² Voss. in notis ad Melam, lib. 2. c. 6.

clarissimi sententiam, Julium Cæsarem hujus Coloniar, ut nomen satis manifeste indicat, & non Claudium autorem fuisse, primoque verisimilius esse in Plinii codicibus à C. I. Cæsare (pro Caio Julio Cæsare) *Juliam Traductam* primo appellatam, deinde Scribarum errore à Cl. Cæsare, & tandem à Claudio Cæsare scribi, & his gradibus in approbatum autorem fœdissimam mendam irrepsisse.

Post Romanos Tingis dominos habuit Gothos, post Gothos Saracenos, qui Imperante Moawia filio Abu Sophiani Califarum septimo, Ducibus Moawia filio Amiri, & Balhero filio Artahi, anno Christi 669. Hegiræ 49. totam Africanam & Mauritaniam occuparunt. Primo sub his, Califarum Præfectis, deinde Omniadis Hispaniæ Regibus, & tum Xeriffis Fessenibus paruit, donec ab Alphonso Portugalliæ Rege, ejus nominis quinto in tertia illius in Africanam expeditione, A. D. 1463. susceptâ capta fuisset. Ab eo tempore penes Lusitanos fuit, qui eam frustra sæpe oppugnantibus Fessenium Regibus usque ad annum 1662 tenuere, eo vero anno Lusitani bello Hispanico oppressi, ubique igitur diutius tuendæ impares facti, illam in manus Caroli secundi Potentissimi optimique Regis nostri, qui tunc Donnâ Catharinâ Johannis Portugalliæ Regis filiam in Reginam acceperat, pro parte dotis tradidere.

In quali statu sub Saracenis hæc urbs fuerat, è saracenicis discendum est autoribus, è quibus Abul Feda Rex Hamæ in præstantissimâ Geographiâ suâ Climate quarto hæc habet "Tangia urbs antiquissima, incolæ ejus novam sibi urbem à veteri circa spatium milliarii distitam condidere supra montem, ut ibi se melius munirent. Aqua Tangiæ canalibus è longinquo adducitur, fructibus abundat, præcipue uvis & piris. Incolæ ejus stolidi esse, & imbecillis ingenii observantur. A Tangia ad Septam (seu Ceutam) octodecem milliaria. Hactenus Abul Feda, de qua etiam urbe hæc Autor Geographiæ Nubienfis, "Tangia urbs antiquissima. Regio ejus ab illa denominatur, sita est supra montem Mari imminens; domus incolarum in acclivi illius sunt ad litus Marinum. Urbs est pulchra, in qua sunt Fora, & opifices, & artifices, in ea etiam est naupegium, & velorum & Sarcinarum depositorium; sita est in Terra protensa in continentem; incolæ ejus sunt Barbari, genus deducunt à Sanhajab. Hæc à duobus peritissimis Geographiæ scriptoribus de Tingi nostrâ traduntur. Quæcumque ceteri Arabes (quorum plures in Bibliotheca Pocockiana consului) de hac urbe habent, eadem sunt. His adjungas Leonem Africanum, qui de Mauritania, utpote Manritanus ipse, longe optimam descriptionem dedit. De Tingi ejus verba hæc sunt. "Tingis urbs semper nobilis, beneque exulta fuit, structurisque sumptuosissimis varii generis admiranda. Ager non admodum felix, nec frugibus ferendis valde accommodus, ceterum valles habet, qui fontibus assiduis irrigatæ omnium generum fructibus fœcundissimam reddunt: reperias quoque extra urbem vites aliquot, verum in solo arenoso: Incolis frequentissima permansit ad ea usque tempora, quibus à Lusitanis expugnata fuit Arzilla, tum enim cives rumore bellico perterriti collectis rebus omnibus Fessam profugerunt. Cetera, quæ de hac urbe habet idem Leo Africanus, in ipso autore, cum liber sit in omnium fere manibus, possis perlegere. Tingis igitur, quam nostrates tenent, non est eadem cum ea Tingi, quæ olim Mauritaniæ Tingi-

* Vide Leonem Africanum lib. 3. Procopium atque rerum Gothicarum scriptores. * Elmacinus & Abul Pharusius, & Abul Feda in vita Moawiz. * Vide Elmacinum lib. 2. c. 3. * Leo Af. lib. 3. Duardus Nonnus de vera regum Portugalliæ origine aliique rerum Lusitanarum scriptores. * Non intelligo Epitomen, quæ Arabicè Romæ & Latine Parisiis prodixit, sed ipsum librum, è quo epitome facta fuit, ejus autor erit Sherif ol Edrisi, de quo vides Clarissimi Pocockii Nomenclaturam Autorum Arabicorum Specimini Historiæ Arabicæ adjectam. Notandum autem hic est omnia hæc quæ citavimus ab Epitomatore omissa fuisse. * Sanhajab est nomen Tribus apud Barbaros, eorum enim quinque Tribus Primariæ numerantur. viz. **رياح** Zenaze, **غمارو** Gomorz, **عوارو** Hewarz, **مصبون** Mustboud, & **منهاج** Sanhajab. Ultima hæc de qua hic agitur, & ab Ara'ibus originem habuisse censetur. * Lib. 3.

tanx Metropolis fuit, sed nova urbs à Saracenis Condita: Urbs vetus circa spatium milliarij ab ea distat, quæ jam Tingis vetus vocatur, illius nunc solæ remanent ruinz, è quibus hoc Marmor erutum in novam Tingin translatum fuit, indeque à viro Honoratissimo Domino Hugone Cholmley Baronetto, cujus consilio & curâ Portus Tingitanus tam mira arte in ipso Oceano, invitis ventis & fluctibus, condebatur, in Angliam allatum ab eo hic in Academia nostra, ut Venerabile Antiquitatis Monumentum reponeretur.

Donis donato ab Imp. (i. e. Imperatore) Trajano Aug. (i. e. Augusto) bello Dacico Coronâ murali, Vallari, Hastâ Purâ (i. e. Puris) Vexillâ Argenteâ (i. e. Argenteo) Exastri exercitus. De Trajano & Bello Dacico ab eo gesto legas Xiphilinum, Zonaram, aliosque. Coronas Murales & Vallares præmia esse militibus data, qui in urbium aut castrorum hostium expugnatione eorum muros aut valla primi transierant, satis notum est. Hasta pura etiam præmium militare fuit iis, qui insigniori facinore hostem aliquem in prælio hastâ suâ peremisset, præcipue data; atque ideo Festus habet, *Romani viros fortes sæpe hastâ donarunt*, & Marius apud Salustium uti & Asconius, inter militata militum præmia hastas & vexilla recensent. Utrumque præmium Aurelianus post bellum Gothicum, & Probus post Sarmaticum ab Imperatore Valeriano accepere; & sic Claudius Ptolemæus Spudonem libertum suum in triumpho Britannico hastâ purâ donavit, & de hac Hastâ intelligendus est Propertius ubi dicit,

Sed tua sic domitis Parthæ telluris alumnis,

Pura Triumphantis hasta sequetur equos.

Et Virgilius lib. 6. ubi dicit.

Ille (vides) juvenis, purâ qui nititur hastâ.

ad quod carmen notat Servius, hastam puram præmium militare fuisse, & sic dictam, quod nullo ferro armaretur.

Vexillâ Argenteâ. Vexilla etiam apud Romanos præmia fuisse viris fortibus in bello data, quæ supra è Salustio & Asconio, & quæ de Aureliano & Probo è Vopisco citavimus, satis probant. Hoc autem Vexillum erat, vel Purum, vel Cæruleum, vel Aureum, vel Argenteum. Vexillum purum erat, quod totum purpureum, nec aurum nec argentum intextum, nec aliquem alium colorem immixtum habuit; & talia erant quatuor Vexilla, quæ Probus ab Imperatore Valeriano in bello Sarmatico accepit. Cæruleum Vexillum colorem cæruleum habens maris colorem representabat, præmium igitur erat militibus tantum in bellis navalibus datum; Tali D. Octavianus M. Agrippam in Cilicia post navalem victoriam donavit. Vexillum Aureum dicebatur, quod aurum intextum habuit, hujus meminit Polybius apud Sukdam, ubi legitur, ὅτι Πολύβιος τὴν δι' ἡμῶν χερσὶν ἐφάρμακτον τὴν Λαγάρου, i. e. Polybius dicit, hoc vero honoravit Vexillis aureis & hastis. Vexillum Argenteum argentum intertextum habuit, & hoc apud milites præcipue in usu erat, ut indicat Plinius Naturalis historie suæ lib. 33. cap. 3. ubi de auro agens hæc habet, *Præcipuum gratiam huic materia fuisse arbitror, non colore, quod in argento clariore est magisque diei similis, & ideo militaribus signis familiarior, quam in auro is longius fulget.* Atque ideo etiam pro præmiis hoc Vexillum frequentius dari videtur. Ejus meminit Marmor antiquum, in quo de C. Julio Corinthiano legitur, *Cui ob virtutem suam Sacratissimi Imper. Coronam muralem, hastam puram, & vexillum argenteum insigne dederunt.* Et Tale Vexillum Argenteum erat, quod Marius Memmius ab Imperatore Trajano in fortitudinis præmium hic in Marmore accepisse memoratur. Si consulas Indicem Gruterianum sextum, plures invenies, tam qui Vexillis, quam qui hastis puris in virtutis præmium donabantur.

• Vide Euphratum Roburum, Stewecum, aliosque qui de præmiis militaribus scripserunt. • In voce *hastæ* & *optionatus*. • In *lugaribus*. • Vopiscus in Aureliano, & Probo. • Suet. in Claudio. • L. • Vopiscus in Probo. • Suetonius in Augusto. • In voce *argenteum*. • Grut. pag. 435. num. 5.

LXXXIII.

MARSIDIA AGATH

MARSIDIA STAB

EVTHEMERIS FIL

SI PIETATE ALIQVEM REDIMI FATALE FVISSET SI

MARSIDIA STABILIS PRIMA REDEMPITA FORET

QVAMVIS MATER ERAM NATARVM PROLE DECORA

NAM GEMINAS HABVI CARVS ERATQVE NEPOS

SEPTVAGINTA SVPER MESSES NATALIBVS EGI

SYMMA SENECTVTIS PRAEMIA PASSA CREMOR

QVOD SI NON CINERES AGATHEMORIS IMMATVRA

AVXISSET NOSTROSMATER ET IPSA FORET

TVNCE EGO NOBILIOR CVNCTARVM SORTE FVISSEM

QVIPPE.

Multa delentur,

LXXXIV.

Q. DELL

Q. L.

PTOLLA.

LXXXV.

P. ALFEN. . . .

PHILOMVS V. . . .

LXXXVI.

L. SESTIVS. M. FVLVIVS.

L. L. O. L.

EPAPHRODITVS. TERT.

LXXXVII.

DELLIA.

Q. L.

CHRËSTE.

Πραιμάτῃ ἰδίᾳ γυναι-

κὶ Λεόντας Τιβεριεύ,

Ιαλίῳ Κέλσῳ Πολε-

μαιανῷ Δουλῷ,

Κοσμίῳς ἔα μείν-

πῶς συνζήσαν

αὐτῷ ἔτη δέκα τὸ

Μνημεῖον τοῦτο ἐκ τῆς

ἰδίων ἐποίησε.

Τοῦτο τὸ μνημεῖον ἔχει

εἰσόδον καὶ ἐξόδον.

LXXXVIII.

ΠΡΕΙΜΑΘ ΙΔΙΑ ΤΥΝΑΙ

ΚΙ ΛΕΟΝΤΑΣ ΤΙΒΕΡΙΟΥ

ΙΟΥΛΙΟΥ ΚΕΛΣΟΥ ΠΟΛΕ

ΜΑΙΑΝΟΥ ΔΟΥΛΟΥ

ΚΟΣΜΙΟΥ ΚΑΙ ΑΜΕΝ

ΠΤΑΙΟΥ ΣΥΝΖΗΚΑΧ

ΑΥΤΩ ΕΤΗ ΔΕΚΑ ΤΟ

ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΤΟΥΤΟ ΕΚ ΤΑΝ

ΙΔΙΩΝ ΕΠΟΙΗΣΕ

ΤΟΥΤΟ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΕΧΕΙ

ΕΙΣΟΔΟΝ ΚΑΙ ΕΞΟΔΟΝ.

Primatæ uxori

Suz Leontas Tiberii fil.

Julii Celfi Pole-

mazani Servus

decenter & incul

pabiliter conviventi

sibi annos decem

Hoc Monumentum

ex propriis fecit.

Hoc monumentum habet

ingressum & egressum.

LXXXIX.

CARTORIAE

XC.

C. CARTORIUS

HORAIVS.

VXORI OPTIMAE, ET

MARTIALIS AVG. LIB. ET

ELPISTVS CESARIS.

MATRI PISSIMAE.

Caput quod
dicunt Alexandri.

CXI,

XCI.

(T)

CXII.

XCII.

ΠΟ ΑΙΛΙΟΣ ΕΠΙΚΤΗΤΟΣ ΗΓΟ
ΡΑΣΕΝ ΕΑΥΤΩ ΚΑΙ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΙ ΑΙ
ΔΙΑ ΕΠΙΚΤΗΣΕΙ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΤΕΚΝΟΙΣ
ΚΑΙ ΘΕΡΜΜΑΣΙΝ.

Πο. Ἀλιου Επικτητου ηγό-
ρασεν εαυτω, καὶ τῇ γυναικὶ αἰ
δια ἐπικτήσσει, καὶ τοῖς τέκνοις
καὶ θερμασίω.

Pub. Ælius Epictetus emit
sibi, & uxori in perpe-
tuam possessionem, & filiis
& Alumnis.

XCIII.

M. CAESI. M. L. FAVSTI.

XCIV.

LOLLIA A.
M. L. HELENA . . .
VIX. ANN. XXV.

XCV.

. . . M.
. . . EUPHEMO
. . . LXXXX.

XCVI.

MES. III. FECIT. FELICIS
SIMA. LIB. BENE ME
RENTI.

XCVII.

Q. NAEVIVS. FILL. LARO
QVI. VIXIT. ANNIS. III.
M. X. D. XXI. Q. NAEVIVS
MOSCHVS. PATER. FIL.

XCVIII.

L. AETIDI. S. P. F.
ARN. OSSA. HIC
SITA. SVNT.

XCIX.

D. M.
VERRIAE. FERVSÆ.
GEMINIA. FERVSÆ.
FILIA. ET. FLA.
VENVSTINVS
MARITVS B. M.
FECER.

C.

LYCRIO A.
ET. C. FABIVS. C. ET. . . .
MAG. T.
TRICLINIVM. EX. . .

CI.

EVTYCHIDI
VIXIT. ANNIS. XXI.
M. VI. DIES. XIII.

CII.

ΦΙΛΕΝΟΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥ Β. ΤΟ ΜΝΗ
ΜΕΙΟΝ ΕΔΟΙΗΣΕΝ ΑΥΤΩ ΚΑΙ ΤΟΙΣ
ΙΔΙΟΙΣ ΠΑΣΙΝ ΚΑΙ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΟΙΣ
ΟΥΑΑ. ΜΟΙΡΑΤΕΝΟΥΣ ΜΝΗΜΕΙΟΝ
ΚΑΙ ΤΩΝ ΤΕΚΝΩΝ ΑΥΤΟΥ.

Φίλεω Αθηναίῳ Β'. τὸ μνη-
μεῖον ἐποίησεν αὐτῷ, καὶ τοῖς
ἰδίοις πᾶσιν, καὶ ἀπελευθέροις

Philenus Athenæi II. hoc
Monumentum fecit sibi, &
suis omnibus, & libertis.

Ἰουαλ. Μαιραγένος μνημῆϊον
 καὶ τῶν τέκνων αὐτοῦ.

Valerii Mairagenis Monumentū,
 & filiorum illius.

CIII.

D. M.
 BALERIA. THEODOTE. FECIT. AVR
 ELIO. ALEXANDRO. AVGVSTOR
 VM. LIBERTO. BENE. MERE
 NTI. ET. LIBERTIS. LIBERTABV
 SQVE. POSTAERISQVE. AEORVM.

CIV.

D. M.
 C. L. PAMPHILES
 M. VLPIVS. APOLAVSTVS
 CONIVGI
 INCONPARABILI
 ET. C. L. CARPIMVS. LIBERTIS.
 LIBERTABVSQVE. POSTERIS.
 Q. EORVM.

CV.

D. M.
 L. MAMIO.
 TROPHIMAE.
 PATRI. MAMI
 VS. FORTVNA
 TIANVS.
 FILIVS.

CVL

DIS. MANIBVS. T. MARCI
 VS. CLEMES. FECIT. SIBI. ET.
 POSTAERIS. QVAE. SVIS.
 ET. MARCIAE. PVRALIDI.
 V. A. XXXIII.

CVII.

ΚΟΚΚΕΙΑ
 ΧΡΗΣΤΗ
 ΕΤΑΝ. ΙΕ. Μ. Β.
 ΗΜΕ. ΚΓ.

Κοκκεία
 Χρῆστη
 ἐτῶν. ιε'. μ. β'.
 ἡμῶν. κγ.

Cocceia
 Chreste
 annorum 15. Mens. 2.
 Dierum 23.

CVIII.

C. PEDANIVS. EUTYCHES.
 ET. PEDANIA. IRENE.
 FECERVNT. SIBI. ET SVIS.
 LIBERTIS. LIBERTABVS.
 QVE. POSTERIS. QVE. EORVM.

CX.

C. CANINIO. C. L. TERTIO
 ET CANINIAE C. L. TERTIAE.
 SIBI POSTERISQVE SVIS.

CIX.

SEX. TITENIVS. D. L. EROS.
 SI.
 P. CLODIVS. P. L. TELAMO. SIBI. ET.
 P. CLODIO. P. L. CORINTHO. CON
 ET. CHIAE. L. [LIBER.
 C. IVNIVS. AP. C. L. SENO. SIBI. ET.
 EVARISTO. L. ET. CORNELIAE. O. L. SECVNDAE.
 C. FANNIVS. C. L. ALEXANDER. SIBI. ET.
 CRENVSAE. L. ET. INACHO. L.

CXI.

C. VETTENO. SOCRATI. ET.
 VETTENAE PRIMAE.
 M. SATELLIVS FLORVS FECIT
 ET SIBI POSTERISQVE SVIS ET
 EORVM.

CXII.

CAECILIAE. Q. L. EVPOSIAE.
 CAECILIAE. Q. L. MACARIAE.
 Q. MINVCIO. S. L. SALVITTONI.
 C. IVLIO. C. L. TYRANNO.
 CAECILIA. S. L. IRENE.
 FECIT. SIBI. ET. LIBERTIS. LIBERTABVS.
 SVIS. POSTERISQVE. EORVM.

CXIII.

D. M.
 P. AELIO. AVG. LIB.
 ERASINIO. DVLCISSIMO.
 ET. PIENTISSIMO.
 AEMILIA. HELENE. CONIVNX.
 ET. P. P. AELII. AVG. LIB.
 MVSICVS. ET. HELENVS. FILL.
 FECERVNT. ET. SIBI. ET. SVIS. LIBERTIS. LIBER
 TABVSQVE. POSTERISQVE. EORVM.
 ITA. NE. LICEAT. HOC. MONVMENTVM. VENDERE.
 VEL. DONARE. QVOD. SI. FACTVM. FVERIT.
 VTRISQVE. ARK. PONTIFICVM.
 H. S. XXX. M. N. PAENAE. NOMINE.
 INFERET. H. M. D. M. A.

CXV.

CXIV.

PEDIMVS. CONDIT
 OR. SACRARI. VENERIS.
 CHENDIIS. CVM. PO
 RTICVM. ET. COCINA
 TORIVM. COST. IIVI
 IT. IN TE DONAVI.

SE. VIVO. SIBI. ET. SVIS. LIBERTIS.
 LIBERTABVSQVE. POSTERISQVE.
 EORVM.
 ITAQVE. SI. POS. OBITVM. NOSTRVM.
 VOLVERIT. BENDERE. HAC. DONARE.
 VOLVERIT. INFERET. ARCE. PONTIFICVM.
 S-S CENTVM MILIA. NVMMVM.
 H. M. H. N. S.

CXVI.

.....ΥΑΗΝΗΣ ΑΝΕΣΤΗΣΕΝ ΦΛ. ΠΑ
 ΤΕΡΝΙΑΝΟΝ ΠΑΤΕΡΑ Τ. ΦΛ. ΟΝΗΣΙΜΟΥ ΠΑΤΕΡ
 ΝΙΑΝΟΥ ΤΟΥ ΕΛΥΤΗΣ ΑΝΔΡΟΣ ΚΑΙ Τ. ΦΛ. ΟΝΗΣΙΜΟΝ
 ΠΑΤΕΡΝΙΑΝΟΝ ΣΤΡΑΤΗΓΟΝ ΕΠΙ ΤΩΝ ΟΠΛΩΝ ΚΑΙ ΝΕΩΚΟΡΟΝ
 ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΘΕΩΝ ΝΕΜΕΣΕΩΝ ΠΡΗΛΥΤΟΝ ΓΡΑΜΜΑ
 ΤΟΦΥΛΑΚΑ ΠΡΥΤΑΝΗΝ ΠΡΩΤΟΝ ΑΓΟΡΟΝΟΜΟΝ ΤΑΜΙΑΝ
 ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ ΤΑΣ ΛΟΙΠΑΣ ΑΡΧΑΣ ΦΙΛΟΤΕΙΜΩΣ ΕΚ
 ΤΕΛΕΣΑΝΤΑ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΕΙΣ ΕΙΣ ΕΡΤΟΝ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣ ΚΑΙ
ΚΑΙ ΕΛΥΤΗΝ ΣΤΗΣΑ.

.....υληνης ανέστησεν Φλ. Πα-
 τερνιανόν πατέρα Τ. Φλ. Οησίμω Πατέ-
 ριανῆ ὁ ἑαυτοῦ ἀνδρὸς, καὶ Τ. Φλ. Οησίμω
 Πατερνιανόν στρατηγόν ἐπὶ τῶν ὀπλῶν, καὶ Νεωκόρον
 τῶν μεγάλων θεῶν Νεμεσίαν, Ἰππαρχον, Γραμμα-
 τοφύλακα, Πρύτανι πρῶτον, Ἀγορονόμον, Ταμίαν

τῆς πόλεως, καὶ τὰς λοιπὰς ἀρχὰς φιλοτίμως ἐκ-
τελέσσοντα, ἀλλὰ καὶ εἰς εἰς ἔργον κατὰ σπουδῆς, καὶ
..... καὶ ἰαυτὴν σπῆρα

..... crexit Fl. Pa-

terniano patri T. Fl. Cnesimi Pater-
niani viri sui, & T. Fl. Cnesimo

Paterniano Praefecto armorum, & ædituo

magnarum Dearum Nemesium, magistro equitum, custo-

di Rotularum, Prutani Primo, Agoronomo, Quaestori

Civitatis, & alios magistratus honoris studio

executo,

Vox Νεωκίρη. à τοῖς *Templum*, quod Attice τοῖς, & κοῖον verò dextrata,
primario & proprie significabat sacrificulum illum, qui Templum veriebat, a-
liaque circa illud inferiora ministeria peragebat: cum nos Anglice vocamus
a *Serton*: Deinde vero primi inter Sacerdotes, ut exprimerent, quam hu-
mitem & dimissum erga deos habuerint animum; & tandem ipsæ etiam civita-
tes, in quibus Dei colebantur, ob eandem rationem, infimum hunc titulum
magnâ quâdam superbiâ affectarunt. Quomodo civitates Νεωκίρη vocaban-
tur, supra dixit Seldenus, vox hic Sacerdotem significat. Hic igitur Pater-
nianus Magnarum Dearum Nemesium Sacerdos Smyrnæ fuisse dicitur; &
Smyrna enim Marmor huc allatum fuit, ibique maxime hæ Deæ colebantur,
urbis quippe fundatrices, ejusdemque numina tutelaria credebantur. De Ne-
mesibus Deabus legas Lilius Gyraldus, Natalem Comitem, ceterosque ve-
teris Græcorum Theologiae scriptores. De origine cultus harum Dearum a-
pud Smyrναeos (quod ad rem nostram magis spectat) hanc Historiam narrat
Pausanias, * Σμύρνας δ' ὅτε ταῖς δώδεκα πόλεσιν ἔχον Αἰολίαν, καὶ οἰκιστὴς ἦν
χρὺς καὶ ἡ ἐμὴ ἱστ., πόλιν ἦν χαλδῶν ἀρχαίων, Ἰωνεὶ ἐκ Κολοφῶν. ὁρμηδόντες ἀφε-
λόμενοι τὴν Αἰολίαν ἔργον. Χρόνῳ δ' ὅπερ καὶ Ἰωνεὶ μετόδον Σμυρναίους τῷ ὄντι Παι-
ωνίῳ συλλόγῳ. Αἰεξανδρὸς δ' ὁ Φιλίππου ἡμεῶν πόλιν ἐξήνευ οἰκίῃς κατ'
ὅσον ἐνέειρεται. Αἰεξανδρὸν δ' ἀνελόντα ἐν τῷ ὄρει τῇ Παγῷ, ὡς ἐξήνευ ἀπὸ τῆς
ἐκεί, ἀφ' ἧς ἀπὸ τοῦ Νεμέσου λέγουσιν ἱερὸν, καὶ πρὸς τὴν ἐκταχθεὶς αὐτῶν, καὶ πλαταίνῃ
πρὸς τὴν ἱερῇ, πεφυκίῃ δὲ ἐκ τῆς ὑδατὸς, καὶ ἀπὸ τῆς πλαταίνῃς κατὰ δώδεκα καλῶν φα-
σὶν αὐτῇ τοῖς Νεμέσους ἐμφανέσθαι πάλιν ἐν ταύτῃ οἰκίσαν, καὶ ἄρ' ἐν εἰς αὐτὴν Σμυρ-
ναίῃς ἀναστήσεται ἐκ τῆς ἐρηρίας. Αποτίλλουσιν ὅτι ἐκ Κλαρον διαρὴν οἱ Σμυρναῖοι
ἀπὸ τῆς παρόντων σφίσι περυσίου, καὶ αὐτοὶ ἐξήνευ,

Τερισμῆαυται κίνοι καὶ τὴν αὐτὴν ἀνδρὶ ἱστοται,

Οἱ αὐτῶν οἰκίσται περὶ ἱεροῦ Μίλκτου.

ὅτε μετόπισθε ἐθιλονται, καὶ θεῶν Νεμέσους πλείους τομύσιν ἀπὸ μακρῆς καὶ μετῆρα αὐ-
ταῖς φασὶν ἢ Νύκτα. i.e. » Smyrnam verò veterem, cum una esset & duodecim
Æolensium urbibus, & Regio non minus quam nunc frequenter haberet in-
colas, Iones ἐκ Colophone eruptione factâ Æolensibus ademtam occuparunt.
* In sequentibus deinde temporibus concilii sui jus cum Smyrναῖς Iones com-
municarunt. Hujus verò, quæ nunc extat, urbs conditor extitit Alexan-

der Philippi filius per visum in quiete, ut id faceret, monitus; Venationibus enim intentum Alexandrum in Pago monte à venatione reversum ad Neme-
sum fanum accessisse aiunt, ibique offendisse fontem, & Platanum, quæ ante
fanum aquas suis ramis adumbrabat, quum vero sub Platano somnum cape-
ret, obversatas in somniis Nemesis mandasse, ut eo in loco urbem cõderet,
atque ut eo Smyrnezos deduceret. Smyrnez i g i t u r c o n s u l t o r e s C l a r u m m i t-
tunt de præsentis rerum statu interrogaturos, quibus hoc datum est Ora-
culum,

‘ Felices illi sunt terque quaterque futuri,

‘ Quos Pagus accipiet trans sacra fluenta Meletis.

‘ facile itaque se deduci Smyrnez i p a s s i s u n t : A c N e m e s i s q u i d e m p l u r e s n o n u-
‘ nam tantum venerant, & earum matrem Noctem perhibent. Hactenus
Pausanias. Ab eo igitur tempore, quo Alexander Smyrnam de novo condi-
dit, magnâ religione in illa urbe Nemesis Deæ colebantur, iisque Tempia &
fana condita, & Sacerdotes, qui earum cultum curarent, è primariis & nobi-
lissimis civibus (qualem Paternianum nostrum, qui hic Νεμῆδος ἱερεὺς
Ἰων Θεῶν Νεμίσαν dicitur, alii quos gessit magistratus, fuisse satis probant)
electi fuere. Basilica apud Smyrnezos Nemesis Deabus consecrata in Mar-
more 28 occurrit mentio.

Eis αἰετὸν. Eis hic ex oscitantia quadratarii duplicatur: cetera, quæ in
fide sunt, vetustate deleta jam legi non possunt.

CXVIII.

ΜΑΡΚΟΝ ΕΥΝΤΕΝΗ
ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ ΕΥΕΡΓΕΤΟΥ
ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΕΥΣΗΣ ΚΛΕΟΠΑΤΡΑΣ ΚΑΙ
ΕΠΙΤΡΑΤΗΩΝ.
ΛΥΚΙΟΣ ΚΑΙ ΓΑΙΟΣ ΠΕΔΙΟΙ-ΓΑΙΟΥ ΥΙΟΙ
ΡΩΜΑΙΟΙ ΑΡΕΤΗΣ ΕΝΕΚΕΝ ΚΑΙ
ΚΑΛΟΚΑΓΑΘΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΥΣ
ΕΥΝΟΙΑΣ. ΑΠΟΛΛΑΝΙ ΑΡΤΕΜΙΔΙ.

CXVII.

DIS MANIBVS
Q. MANLI
CÆLERIS.

Μάρκον ευντηνῆ

Βασιλέως Πτολεμαίου Ευεργέτου
ἡ Βασιλίσσης Κλεοπάτρας ἡ
Επιστρατήν.

Λύκιον ἡ Γαίον Πέδιοι Γαίου υἱοὶ
Ῥωμαῖοι ἀρετῆς ἕνεκεν, καὶ
Καλοκαγαθίας, ἡ τῇ εἰς αὐτοὺς
εὐνοίας. Ἀπόλλωνι Ἀρτέμιδι.

Marco cognato

Regis Ptolemæi Euergetæ
& Reginæ Cleopatrz &
Imperatori.

Lucius & Caius Pedii Cæii filii

Romani ob virtutem &
Probitatem & erga suos
benevolentiam. Apollini. Dianæ.

Hoc Marmor balis statuz erat, quam Marco Ptolemæi Euergetæ Egypti
Regis, & Cleopatrz Reginæ cognato Lucius & Caius Pedii in insula Delo po-
suere. Ab insula Delo Marmor huc allatum fuisse ultima inscriptionis verba,
viz. Ἀπόλλωνι Ἀρτέμιδι, manifeste indicant. Apollini enim & Dianæ tota in-
sula sacra erat, atque ideo statuz etiam, quæ in eâ in alicujus honorem pone-
bantur, utpote in ornamentum loci iis sacri collocatz, aut alternatim, aut utrius-
que eorum inscriberantur. Prioris generis Marmor 132. & Marmor 27 Appen-
dicis; posterioris hoc, de quo jam agimus, fuisse.

Lucius & Caius Pedii, qui statuas posuere, ut tum Marmor, tum nomen indicant, Romani fuere. Pedii enim familia Romæ ex equestri ordine, ut è Marmoribus Gruterianis constat, in quibus mentio est * L. Pedii & M. Pedii Equitum Romanorum, & * Sexti Pedii Procuratoris Augustalis, Procuratorium autem munus * equestris nobilitas fuit. Ex his Pedii pauci in historia noti, celeberrimorum erat Q. Pedius, * qui Cæsaris in Hispaniâ contra Pompeii filios legatus fuit, * de iisque victis triumphavit, inde Cæsaris favorem adeptus ab eo * Cohæres Augusto dabatur; Augusti igitur partes summo studio sequebatur, atque ideo ab eo, * cum post occisos Hirtium & Pansam, primum consulatum gessisset, in collegam assumtus fuit, in quo Consulatu contra Cæsaris occisores legem tulit, quæ ab ejus nomine Lex Pedia dicebatur. * Hujus Pedii nepos erat alius Q. Pedius, qui cum natura mutus esset, pingendi arti sededit, & quæ evasit celeberrimus. De Duobus his Pedii in Historia lego, de aliis vero hujus nominis (exceptis Marmoribus Gruterianis, quæ supra citavimus) nullibi, quinam igitur fuerant Lucius & Caius Pedii, de quibus hic agitur, nullam habeo auctoritatem, unde possim indicare.

Duo Ptolemæi erant Egypti Reges, qui Evergetæ dicebantur, tertius scilicet & septimus. Tertius * filius erat Ptolemæi Philadelphii (qui Biblia è Lingua Hebræa in Græcam * transferenda curavit) & Ptolemæi Lagi (qui Macedonum primus * in Egypto regnavit) nepos. De bello illius cum Seleuco Callinico Syriæ Rege in vindictam cædis Sororis Berenices gesto, & expeditione illius in Syriam & Babyloniam susceptâ * supra diximus. Post reditum ab illa expeditione, * quod capta Babylonia inter spolia vasa pretiosa & Deorum simulacra, quæ Cambyles olim captâ Egypto in Persas portaverat, ad Egyptos iterum secum reducerit, ab iis debita sua iterum recipientibus, quasi summus erga eos benefactor, Evergetæ deinde dicebatur. Hujus uxorem fuisse solam invenio Berenicem, * cujus comam (quam ipsa marito in Syriam profecto pro ejus salute devovens post felicem reditum succisam in delubro quodam Diis consecraverat) Conon Mathematicus in Cælum sublatam fingens inter Constellationes numeravit. Fallitur igitur magnus Armachanus, qui dicit Ptolemæum Evergetam præter Berenicem etiam Agathocleam uxorem habuisse, eamque Ptolemæi Philopatoris matrem fuisse, cum eum Strabo dicat, * *ἡ δὲ φιλοπάτωρος ἡ Ἀγαθοκλείας*, intelligendum est ibi Ptolemæum non Agathocleæ filium, sed amasium dici, cum enim meretricem * Agathocleam dictam habuisse, cujus illecebris se totum dedit, satis notum est in Historia. In simili errore etiam est * Simpsonus, secundum quem tum ille Egypti Rex, ad quem ab Onia Pontifice, Josephus filius Tobie, tum ad quem ab eodem Josepho Hyrcanus filius illius legationes susceperant, Ptolemæus Evergetes fuerat: atque ideo ille reginam Cleopatram dictam ex auctoritate Josephi habuit, * Josephus enim in utriusque legationis historia Cleopatæ Reginæ mentionem facit. Sed hic Error ex ipso Josepho facile est diluendus, uarrat enim * ille, Josephum Tobie filium susceptum ad Ptolemæum legatione tributo totius Syriæ colligendo præpositum fuisse, inde valde divitem evasisse, & in senectute Hyrcanum filium suum ad Ptolemæum, eo tempore quo è Cleopatra Regina filium susceperat, cum donis misisse, * & tandem regnante in Syria Seleuco filio Antiochi magni mortem obiisse, cum 22 annis vestigalibus Syriæ Judææ & Samariæ præfuisset. Post ejus obitum, narrante * eodem Josepho, Hyrcanus cum fratribus aliquandiu de imperio certavit est, sed tandem trans Jordanem pulsus, ibi septem annis vestigalibus illius regionis colligen-

* Grut. pag. 448. * Grut. pag. 595. Marm. 8. * Tacitus in vitâ Agricolæ. * Dio Cass. lib. 43. * Dio Cass. lib. 41. * Plin. lib. 35. c. 4. * Plin. lib. 19. * Dio Cass. lib. 46. * Plin. lib. 1. * Vide Justinum Strabonem l. 17. Polybium, aliosque. * Josephus l. b. 12. * Vide Diodorum Siculum. Plutarchum in Eumene. Justinum, aliosque. * In vita Seleuci Callinici notis ad Marmorum primum præmissis. * Hieronymus in 11 cap. Danielis. * Hefychius in Lexico. Nonnus in Historiarum commentariis. * Ad an. I. P. 4493. * Lib. 17. * Vide Plutarchum in Cleopatre, & Justinum lib. 30. * Ad A. M. 3761. * Vide Josephum lib. 10. c. 4. * Jos. lib. 1. * Jos. lib. 1. * Jos. lib. circa finem capituli. * Lib. 12. c. 5.

dis praeuit usque ad initium regni Antiochi Epiphanis. eo autem post fratrem Seleucum in Syria regnante, Hyrcanus ob timorem illius semetipsum occidit. Primus autem annus Antiochi Epiphanis quintus erat regni Ptolemæi Philometoris in Ægypto, Antiochus enim incepit regnare anno 137 æræ Seleucidarum, iste autem annus æræ Philippi erat 148 (duodecimo enim anno æræ Philippi incepit æra Seleucidarum) quem quintum Ptolemæi annum in regno Ægypti fuisse à Canone Ptolemæi constat. Ab eo igitur si septem annos, quibus Hyrcanus vêtigalibus trans Jordanem praeuit, retro supputes, primus eorum in annum 22 Ptolemæi Epiphanis incidit, inde si quinque alios, quibus Hyrcanus cum fratribus certaverat, etiam retro supputes, incidet in 17 annum ejusdem Ptolemæi, qui primus erat 1 Seleuci Soteris Syriæ Regis, quo Josephum Tobiaæ filium, postquam 22 annos vêtigalibus Syriæ Judææ & Samariæ colligendis præfuisset, obuisse dicit 1 Josephus Historicus, quos annos 22 si eodem modo etiam retro supputes, incidet in annum duodecimum Ptolemæi Philopatoris: eo igitur legationem ab Onia Pontifice in Ægyptum suscepit Josephus, & Syriæ τελευταις tunc primo constitutus fuerat. Depravatus igitur est ille Josephi locus, ubi hoc de Ptolemæo Evergeta narratur, aut autor iste quam foedissime sibi metipsum contradicit; ex neutra igitur legatione nec Hyrcani scilicet, nec patris illius autoritate Josephi probari potest Ptolemæum Evergetem, qui istius nominis primus in Ægypto regnabat, reginam unquam Cleopatram dictam habuisse. Cleopatra enim, quæ in Historia primæ Legationis, Josephi scilicet, Regina dicitur, Ptolemæi Philopatoris, quæ in secunda, Ptolemæi Epiphanis uxores fuere. Prior mariti soror erat (à Cambyfis enim temporibus in usu erat apud Reges Persiæ & Ægypti sorores ducere) à Polybio Arsinoe, à Justino * Eurydice appellatur, apud Livium vero, uti apud Josephum, Cleopatraz nomen habet. Posterior Antiochi magni Syriæ regis * filia erat, quæ Ptolemæum Philometorem & Ptolemæum Physconem, utrosque postea Ægypti reges, peperit, alterque horum erat, cujus nativitatē gratulandæ gratiā Hyrcanus Legationem in Ægyptum suscepit, credo ego tunc Ptolemæum Philometorem nasci, & quoniam ille valde juvenis patri, qui 24 annos regnabat, dicitur successisse, ejus nativitatē uti & legationis Hyrcani tempus in ultimum vitæ Josephi, & decimum sextum regni patris Ptolemæi Epiphanis annum rejicio. Hactenus indicavi Ptolemæum Evergetam ejus nominis primum Reginam Cleopatram dictam non habuisse; de eo igitur in hoc Marmore non agitur: quod etiam ulterius probatur, quod cum Ptolemæus Evergetes ejus nominis primus ante initium secundi belli Punici, atque ideo diu priusquam Romani in Græciam penetrassent, occubisset, non omnino verisimile est illius temporibus Lucium & Caium Romanos statum in Delo insula posuisse, aut illum regem Cognatum habuisse Romano nomine Marcum appellatum. Quæ igitur in antiquissimo hoc Marmore habentur, de altero Ptolemæo Evergete interpretanda sunt; is autem regum Ptolemæicorum septimas erat, & prioris Ptolemæi Evergetæ pronepos. Primus enim Ptolemæus Evergeta genuit Ptolemæum Philopatorem, cujus filius erat Ptolemæus Epiphanes, qui genuit Ptolemæum Philometorem, & Ptolemæum Evergetam secundum. Primo hic Cyrenæis imperavit, post patris autem obitum Ægypti etiam regnum obtinuit; nequissimus hic omnium Ægyptiacorum Regum fuit, & corpore turpissimus, præsertim ob ingens ventris abdomen, atque ideo à plerisque Φυσαυρ, i. e. ventricosus cognominabatur, sagina enim ventris, inquit Justinus, bellæ magis quam homini

* 1 Macchab. cap. 1. com. 20. 2 Vide Diod. Sic. lib. 19. 3 Seleucus enim Soter 12 annos regnabat Euf. Chron. Lib. 11. cap. 4. in fine capituli. 4 Lib. 12. c. 3. sub fine capituli. 5 Lib. 15. p. 719 & excerpt. Valer. pag. 67. 6 Lib. 30. 7 Lib. 27. 8 Joseph. lib. 12. c. 5. 9 Eusebius in Chronica. Hieronymus in cap. 11. com. 27. Don. elia. Appian. in Syriacis. 10 Joseph. lib. 12. c. 5. 11 Vide Canonem Ptolemæi. 12 Justin. lib. 38. 13 De ejus flagitiis, & crudelitate legas Justinum lib. 38. 14 Excerpt. Valer. p. 370. & p. 92. & 370. Athenæum lib. 4. Lib. 1. 19 Jul. obf. de Prodig. Orof. l. 5. c. 10. Val. Max. l. 9. cap. 2. 15 Justin. lib. 38. 16 Lib. 38. 17 Justin. lib. Athenæus lib. 4. & Strabo lib. 17.

similis, ab adulatoribus vero ^a Euergeta dicebatur, eoque ipse nomine maxime delictabatur, ab Alexandrinis vero ob nequitiam & horrendam crudelitatem ~~αυτοκρατορ~~ vocabatur. Regnum hic auspiciatus est eodem anno, quo deleta est Carthago, cum jam Romani Græciæ, Asiæ, Africæque imperium obtinuissent, Romanaque nomina in exteris gentibus non tantum nota, sed etiam assuetudine quâdam usurpata fuissent, maxime in Ægypto, ^b quæ tam Physconis, quam fratris Philometoris temporibus Romanorum tutelæ suberat. Duas hic Reginas habuit utraq; Cleopatras appellatas; prima ^c soror illius erat, quam prius fratri Philometori nuptam post obitum illius ipse etiam duxit, sed eâ non diu postea repudiata, illius filiam ^d Cleopatram etiam dictam, quam prius stupraverat, in uxorem accepit, eamque per totum vitæ tempus retinuit. Cum igitur nihil obstat, quo minus hæc, quæ in Marmore habentur, de hoc Ptolemæo interpretemur, nec aliquis aliüs Ptolemæus Euergeta inter Ægypti reges inveniendus sit cui eadem possunt applicari, manifestum est hunc Ptolemæum Euergetam in Marmore Ptolemæum Physconem fuisse, qui in Ægypto anno ante Christum natum 144 regnare inceperat, & Cleopatram Reginam illius uxorem fuisse. An vero hæc Cleopatra ea erat, quam Physcon in initio regni duxit, sive filia illius, quam postea repudiata matre in uxorem acceperat, cum nesciamus tempus quo Marmor exaratum fuerat, manet incertum.

Marcus nomen Romanum fuit, qui vero eo denominabatur, cum Ptolemæi cognatus esset, aut Syrus, aut Ægyptius fuisse videretur. Si Romanus esset, hoc de eo, æque ac de Lucio & Caio Pedii indicaretur. Exteros autem crescente Romano imperio Romana nomina sæpe assumpsisse, usitatum erat. Huius rei Marcus Evangelista aptissimum & omnibus notissimum præbet Exemplum.

^a Vide Prol. Can. & Strabonem l. 17. ^b Vide Justinum lib. 30. & lib. 38. ^c Justin. lib. 38. ^d Justin. lib.

CXX.

CXIX.

Hoc Marmor exhibet imaginem Frontis Templi. In superiori parte illius inscriptio erat, sed temporis iniuria tota est deleta.

D. M.
BELLENIAE
SABINAE
MATRI PISSIMAE
C. IVLIVS SABINVS
FIL. ET SIBI
POSTERISQ. SVIS.

Finis partis Primæ.

M A R M O R A
OXONIENSIA.

Pars Secunda.

M A R M O R A
OXONIENSIA.

Part Second.

Epochæ veterum Græcorum nobiliores, seu insigniora
Annorum Intervalla ferme universa, anno, ante vul-
garem D. N. Jesu Christi epocham, CCLXIII,
seu Periodi Julianæ MMMMCCCCCL, con-
scripta.

- 1ΟΥ.....ΝΤΑΝ...ΩΝ.....ΝΑΝΑΝΕΓΡΑΨΑΤΟΥΣΑΝ....
- 2ΑΡΕΑΜ...ΟΣΑΠΟΚΕΚΡΟΠΟΣΤΟΥΠΡΑΤΟΥΒΑΣΙΛΕΥΣΑΝΤΟΣΑΘΗΝΑΙΩΣΑΥΧΟ
ΝΤΟΣΕΜΠΑΡΩΙ...
- 3ΥΑΝΑΚΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΑΔΔΙΟΥΓΗΤΟΥ ΑΦΟΥΚΕΚΡΟΨΑΘΗΝΩΝΒΑΣΙΛΕΥΣΕΚΑΙΗ
ΧΙΡΑΚΕΚΡΟΨΑΕΚΑΗΘΗΤΟΠΡΟΤΕΡΟΝΚΑΛΟΥ
- 4 ΜΕΝΗΑΚΤΗΚΗΛΑΡΟΑΚΤΑΙΟΥΤΟΥΑΥΤΟΧΘΟΝΟΣΕΤΗΧΗΗΔΙΠΠΙΑΦΟΥΔΕΥΚΑΛΙΩΝΠΑΡΑΤΟ
ΝΤΑΓΝΑΣΣΟΝΕΝΑΥΚΗΡΕΙΑΒΕΒΑΣΙΛΕΥΣΕ...ΣΙΔΕ...
- 5 ..ΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΚΕΚΡΟΠΟΣΕΤΗΧΗΗΔΑΦΟΥΔΙΚΗΑΘΗΝΖΙ...ΝΕΤΟΑΡΕΚΑΙΠΟΣΕΙΔΩΝΙΥ
ΠΕΡΑΔΙΠΡΟΦΟΥΤΟΥΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣΚΑΙΟΤΟΠΟΣΕΚΑΗΘΗ
- 6 ΑΡΕΙΟΥΣΠΑΓΟΣΕΤΗΧΗΗΔΙΠΠΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΚΡ...ΟΥΑΦΟΥΕΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣΕΠ
ΙΔΕΥΚΑΛΙΩΝΟΣΕΓΕΝΕΤΟΚΑΙΔΕΥΚΑΛΙΩΝΤΟΥΣ
- 7 ΟΜΕΡΟΥΣΦΥΓΕΝΕΓΛΥΚΗΡΕΙΑΣΕΙΔΑΘΗΝΑΣΠΡΟ...ΟΝΚΑΙΤΟΥΔΙΟΥ...ΥΟ...Α...ΜΤΟΥΤΟ
ΠΡ...ΟΝΙΔ...Ο...ΤΑΣΕΠΤΗΡΙΑΕΘΥΣΕΝ
- 8 ..ΤΗΧΗΗΔΙΠΠΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΚΡ...Ν...ΟΥΑ...ΚΤΥΩΝΔΕΥΚΑΛΙΩΝΟΣΕΒΑΣΙΔΕ
ΥΣΕΝΘΕΡΜΟΠΥΛΑΙΣΚΑΔΕΥΝΗΓΕ
- 9 ...ΟΥΣΠΕΡΙΤΟΝΟΡΟΝΟΙΚΟΥΝΓΑΣΚΑΙΩ...ΜΑΣΕΝΑΜΟΥΚΤΥΟΝΑΣΚΑΠ...ΝΟΥ...ΚΑΙΝΥΝΕ
ΤΙΟΥΟΥΣΙΝΑΜΟΥΚΤΥΟΝΕΣ
- 10 ...ΤΗΧΗΗΔΙΠΠΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΑΜΟΥΚΤΥΟΝΟΣΑΦΟΥΕΛΛΗΝΟΣΔΕΥΚ...Ω
ΤΙΔΟΣΕΒΑΣΙΛΕΥΣΕΚΑΙΕΛΛΗΝΕΣ
- 11 ...ΟΜΑΣΘΗΣΑΝΤΟΠΡΟΤΕΡΟΝΤΡΑΚΟΚΑΔΟΥΜΕΝΟΙΚΑΙΤΟΝΑΓΩΝΑΠΑΝΑΦ...ΝΑΙ...
ΩΚΗΗΔΙΠΠΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ
- 12 ΑΘΗΝΩΝΑΜΟΥΚΤΥΟΝΟΣΑΦΟΥΚΑΔΜΟΣΟΛΗΓΗΝΟΡΟΣΕΙΔΩΝΒΑΣΑΦΚΕΤΟ...ΕΚ
ΤΙΣΕΝΤΗΝΚΑΔΜΕΙ
- 13 ΑΝΕΤΗΧΗΗΔΙΠΠΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΑΜΟΥΚΤΥΟΝΟΣΑΦΟΥ...ΝΙΚΗΣΕΒΑΣΙ
ΛΕΥΣΑΝ
- 14 ΕΤΗΧΗΗΔΙΠΠΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΑΜΟΥΚΤΥΟΝΟΣΑΦΟΥΝΑΥ...Η...ΩΝΕ
ΣΑΙΓΥΠΤΟΥ
- 15 ...ΕΤΗΜΕΑΛΑΔΑΔΕΥΣΕΚΑΙΩΝΟΜΑΣΘΗΕΝΤΗΚΟΝΤΟΣΕΒΑΙΩΣΑΝΑΟΥΟΥΤΑΤΕΡΕΣ
.....ΩΝΗΚΑΙΒΑ...
- 16 ...ΔΑΡΕΥΟΚΑΙΕΔΙΚΗΚΑΙΡΕΧΑΙΚΗΑΠΟΚΑΗΡΟΣΕΙΔΑΥΠΟΤΩΝΑΛΙΩΝ...Α
ΝΤ...
- 17 ΚΑΙΕΘΥΣΑΝΕΠΙΤΗΣΑΚΤΗΣΕΜΠΑΡΑ...ΑΣΙΕΝΑΙΝΑΔΙΤΗΡΟΔΙΑΣΕΤΗΧΗΗΔΑΔΙΠΠΙΒΑΣΙΛ
ΕΥΟ.....
- 18 ΘΟΝΙΟΣΙΑΝΑΘΗΝΑΙΟΣΤΟΙΣΠΡΑΤΟΙΣΓΕΝΟΜΕΝΟΠΑΡΜΑΣΕΥΣΕΚΑΙΤΟΝΑΓΩΝΑΕΔΙΚΗΝ
ΥΕΚΑΙΑΘΗΝΑΙΟΥΣ...ΟΝ...ΑΙ...
- 19 ..ΕΘΝΜΗΤΡΟΣΕΦΑΝΗΕΚΥΒΕΛΟΙΣΚΑΙΥΑΓΝΩΦΟΥΣΑΥΑΟΥΣΠΡΑΤΟΣΗΥΓΕΝΕΓΚ...ΑΝΝΑΙ
...ΣΦΡ.....
- 20 ΟΥΜΕΝΗΦΟΥΤΕΠΡΑΤΩΝΗΥΑΝΣΕΚΑΙΑΛΑΟΥΣΝΟΜΟΥΣΜΗΤΡΟΣΑΙΟΥΝΥΣΟΥΠΙΑΝΟΣΚΑΙ
ΤΟΝΕΛ.....
- 21ΕΤΗΧΗΗΔΑΔΑΝΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΕΡΦΙΧΘΟΝΙΟΥΤΟΥΤΟΑΡΜΑΣΕΥΣΑΝΤΟΣΑΦ
ΟΥΜΙΝΕΣ...ΠΡ...ΒΑ.....
- 22 Δ...ΛΟΝΙΑΝΔΙΚΙΣΕΚΑΒΙΔΗΡΟΣΗΥΓΕΘΕΝΤΗΙΔΗΕΥΤΟΝΤΩΝΤΩΝΙΔΑΙΩΝΔΑΚΤΥΛΩ
ΝΚΕΑΜΙΟΕΚ....
- 23 ..ΔΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΙΑΝΔΙΟΝΟΣΑΦΟΥΑΝΗΜΗΤΗΡΑΦΙΚΟΜΕΝΗΣΑΘΗΝΑΣΚΑΡΠΟΝΕΦΟΥ
ΥΕΝΚΑΗΡ...ΠΡΑ...ΩΤΗΔ.....
- 24 ..ΡΙΝΤΟΛΕΜΟΥΤΟΥΚΕΛΕΟΥΚΑΙΝΕΑΠΡΑΣΕΤΗΧΗΗΔΑΔΙΠΠΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΕΡΦΙΧ
ΘΕΩΣΑΦΟΥΡΙΠΤΟ.....
- 25ΕΣΤΙΠΕΡΕΝΤΗΡΑΡΤΑΚΑΛΟΥΜΕΝΗΔΕΥΣΙΝΙΕΤΗΧ...ΔΑΔΑΠΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗ
ΝΩΝ.....

- 16 ΥΙΟ...Ν... ΑΥΤΟΥΤΟΙΗΣΙΝΕΣ...ΘΗΚΕΚΟΡΗΣΤΕΑΡΠΑΓΗΝΚΑΙΔΗΜΗΤΡΟΣΖΗΤΗΣΙΝΚΑΙΤΟΝ
ΑΥΤΟΥ...
- 27 ...ΘΟΣΤΩΝΥΠΟΔΕΣΑΜΕΝΑΝΤΩΝΚΑΙΤΩΝΕΤΗΝΗΔΔΙΒΑΣΙΑΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΑΝΕΡΙΧΘ
ΕΙΣ.....
- 28 ...ΝΟΥΤΑΜΥΣΤΗΡΙΑΑΝΕΦΗΝΕΝΕΛΕΥΣΙΝΙΚΑΙΤΑΣΤΟΥ.....ΟΥΣΑΙΟΥΤΟΙΗΣ...ΣΕΚΕΘ
ΗΣ.....
- 29 ...ΔΙΤΟΥΠΑΝΔΙΟΝΟΣΑΦΟΥΚΑΘΑΡΜΟΣΠΡΩΤΟΝΕΓΕΝΕΤΟ...ΟΥΠΡΩΤΗΛΑΟΝ...ΕΑ
ΝΤ.....
- 30 ...ΔΙΒΑΣΙΑΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΑΝΠΑΝΔΙΟΝΟΣΤΟΥΚΕΚΡΟΠΟΣΑΦΟΥ...ΝΕΛΕΥΣΙΝΙΟΥΓΥΜ
ΝΙΚΟΣ.....ΑΦΟΥ.....
- 31 ...ΑΙ...ΤΑΥΚΑΙΑΕΝΑΡΚΑΔΙΑΙΕΓΕΝΕΤΟΚΑΙ...ΚΚΕ...ΑΥΚΛΑΟΝΟΣΕΘΟΗΣΑΝ...ΤΟ
ΙΣΕΑΛ...ΣΙ...Η...Ν...ΒΑΣΙΑΕΥΟΝ
- 32 ΤΟΣΑΘΗΝΑΝΠΑΝΔΙΟΝΟΣΤΟΥΚΕΚΡΟΠΟΣΑΦΟΥ...Γ...ΒΕΣΙΑΗΡΑΚΛΗΣ...Ν...
...Δ...ΔΩΣΤ...
- 33 ΒΑΣΙΑΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΑΙΓΕΩΣΑΦΟΥΑΘΗΝΗΣΙ...ΣΤΑΝΚΑΡΤΩΝΕΓΕΝΕΤΟΚΑΙΜΑ
ΝΤΕΥΟΜΕΝΟΣ...ΑΘΗΝ...ΑΛΛΗΝΕΝΗ...
- 34 ...ΣΥΠΟΣΧΕΝ...Α...ΑΜΜΙΝΩΣΑΓΙΩΣΙΕΤΗΧΔΔΙΒΑΣΙΑΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΑΝΑΙΓ...ΑΦ
ΟΥΗΣ.....
- 35 ΑΘΗΝΑΝΤΑΣΔΩΔΕΚΑΠΟΛΕΙΣΕΙΣΤΟΥΑΥΤΟΣΥΝΩΚΙΣΕΝΚΑΙΠΟΛΙΤΕΙΑΝΚΑΙΤΗΝΔΗΜΟΚΡ
ΑΤΙΑΝΑΠΡΕΩ...
- 36 ...ΟΣΑΘΗΝΑΝΤΟΝΤΩΝΙΣΘΜΙΝΑΓΑΓΝΑΕΘΗΚΕΣΙΝΙΝΑΒΟΚΤΕΙΝΑΣΕΤΗ...ΕΡΗΝΗΗ...ΔΔ
ΔΔΠΑΠΟΤΗΣΑΜΜΟΝ...ΤΗ.....
- 37 ΔΔΔΙΒΑΣΙΑΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΑΝΘΗΣΕΩΣΑΦΟΥΑΡΓΕΙΟΝΕΥΔΑΡΑΣ...ΒΑΣΙΑΕΥΣΑΝΚΑΙ
ΟΝΑΓΓΗΝΑ...Ν...Α...ΗΘ...ΑΝ...
- 38 ...ΕΤΗ...ΕΡΗΝΗΗ...ΔΔΔΔΙΒΑΣΙΑΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΑΝΘΗΣΕΩΣΑΦΟΥΟΙ...ΝΕΣΙΣΤΡ
ΟΙΑΝΕ...ΡΑΤΕΥΣ...ΕΤΗ...ΕΡΗΝΗΗ...ΔΔΙΒΑΣΙΑΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗ
- 39 ...ΣΙΣΘΕΛΣΤΡΕΙΣΚΑΙΔΕΚΑΤΟΥΕΤΟΥΣΑΦΟΥΤΡΟΙΑΗΛΘΕΤΗ...ΕΡΗΝΗΗ...ΔΔΔΔΙΒΑΣΙΑΕΥΟΝ
ΤΟΣΑΘΗΝΑΝ...ΔΔΕΥΤΕΡΟΥΕΤΟΥΣΜΗΝΟΣΘ...
- 40 ...ΝΟΣΕΒΔΟΜΗΘΕΙΝΟΝΤΟΣ...ΑΦΟΥΡΕΣΤΗ...ΙΟΙΑΙΤΑΝΑΥΤΟ...Γ...ΙΓΙΣΘΟΥΘ
ΥΓΑΤΡΙ...ΟΝ...ΓΙΣΘΟΥΚΑΙΑΥ...
- 41 ...ΑΟΕΝΑΡΕΙΟΥΠΑΓΩΓΗΝΟΡΕΣΤΗΣΕΝΙΚΗΞΕΝ...ΩΝ...ΕΤΗ...ΗΗΗΗΔΔΔ...ΙΒΑΣΙΑΕ
ΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΑΝΔΗΜΟΦΩΝΤΟΣΑΦΟΥ...
- 42 ...ΚΥΠΡΩΙΤΕΥΚΡΟΣΔΙΚΙΣΕΝΕΤΗ...ΕΡΗΝΗΗ...ΔΔΔΔΙΒΑΣΙΑΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΑΝΔΗΜΟΦΩΝ
ΤΟΣΑΦΟΥΝ...ΕΥΣΔΙΚΙΣ...Γ...ΑΛΛΗΧΑΡ...ΣΙ...
- 43 ...ΑΝΕΦΕΣΟΝΕΡΥΦΑΣΚΑΛΑΖΟΜΕΝΑΣΤ...ΗΝΚΑΤΑΓΡΟΝΟΥΠΟΚΟΛΟΦΩΝΑ...ΤΥΟΥΝΤΑ...
...ΣΑΜΟΝ...ΤΑ...ΙΩΝΙ...ΕΓΕΝΕΤΟΕΤ.
- 44 ...ΔΙΒΑΣΙΑΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΑΝΜΕΝΕΣΘΑΣΤΡΕΙΣΚΑΙΔΕΚΑΤΟΥ...ΥΣΑΦΟΥ...ΙΩΔΟΣΟ
ΠΟΙΗΤΗΣ...ΗΕΤΗ...ΕΡΗΝΗ...ΔΔΔ...ΒΑΣΙΑΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΑΝ...
- 45 ...ΑΦΟΥΟΜΗΓΟΣΟΠΟΙΗΤΗΣΕΦΑΝΗΕΤΗ...ΕΡΗΝΗ...ΔΔΔΔΙΒΑΣΙΑΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΑ...ΙΟΓΗ
ΤΟΥΑΦΟΥ...ΔΩΝΟΑΡΓΕΙΟΣΕΒΔΗΜΕΥΣ...ΝΕΥ...
- 46 ...ΕΣΚΕΥΑΣΕΚΑΙΝΟΜΙΣΜΑΡΓΥΡΟΥΝΕΝΑΙΓΙΝΗΠΟΤΗΣΕΝΕΝΔΕΚΑΤΟΣΩΝΑΦΕΡΑΚΛΕΟ
ΥΣΕΤΗ...ΕΡΗΝΗ...ΔΔΔΔΙΒΑΣΙΑΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΑΝ...
- 47 ...ΟΥΣΑΦΟΥΑΡΧΙΑΣΕΥΑΓΗΤΟΥΔΕΚΑΤΟΣΩΝΑΠΟΤΕΜΕΝΟΥΣΧΟΡΙΝΘΟΥΗΓΑΓΕΤΗΝΑΠΟ
ΙΚΙΑΝ...ΣΥΡΑΚΟΥ...
- 48 ...ΤΟΣΑΘΗΝΑΝΑΙΣΧΥΛΟΥΕΤΟΥΣΕΙΚΟΣΤΟΥΚΑΙΕΝΟΣΑΦΟΥΚΑΤΕΝΙΑΥΤΟΝΗΡ...ΕΝ...Ρ
...ΩΝΕΤ...ΗΗΗΗΔΔΔΑΦΟΥ...Ο...Υ
- 49 ...ΕΤΗΗΗΗΗΔΔΠΙΛΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΑΥΣΙΑΔΑΦΟΥΤΕΡΙΑΝΔΡΟΣΟΔΕΡΑΕΝΕΟΣΟΛΕΣ
ΒΙΟΣΤΟΥΣΝΟΜΟΥΣΤΟΥ...Α...ΩΝ...Δ...ΟΥΣΘΑΙΑΥΑΗΤ...
- 50 ...ΑΗΣΕΚΑΙΤΗΝΕΜΠΡΟΣΘΕΜΟΥΔΙΚΗΝΜΕΤΕΣΤΗΣΕΝΕΤ...ΗΗΗ...ΔΔΔΔΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝ
ΗΣΙΝΑΡΩΠΙΑΟΥΑΦΟΥΑ...ΣΑΥΔΟ...ΣΙΑΕΥΣ...
- 51 ...ΔΔΔΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΑΡΧΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣΑΦΟΥΣΑΦΩΔΕΓΜΙΤΥΛΗΝΗΣΕΙΣΤΙΚΕΛΙΑΝ
ΕΠΙΛΕΥΣΕΦΥΓΟΥΣΑ...ΟΑ...Θ...
- 52 ...ΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΜΕΝΚΡΙΤΙΟΥΤΟΥΠΟΤΕΡΟΥΕΝΣΥΡΑΚΟΥΣΑΙΣΔΕΤΩΝΟΜΟΡΩΝΚΑΤΕ
ΧΟΝΤΩΝΗΝΑΡΧΗΝ...ΤΟ...

- 53 ... ONTEKYPPANKAIOΓAΓNOΓYMNIKOZETEΘHXPMATITHΣAΠOTONAAΦYPPNETH
H... ΔΔΠAPOXONTOZAΘHNHΞIMB... OZAAOY...
- 54 ... ANITHΣAΓONPIAINEETEΘHETHNHIIHΠIAPXONTOSAZOHNHΞIMAMZIOYTOY
ΔEYTEPOYAOYENAE... AIZOMM... P... EΘH... ZANI
- 55 ... TONIKAPIEONHYTONOZOUZAPIONOZKAIΔOAOH... TEΘ... ΠIATONEXAA...
APXIKO... NOINOY... EP... OZ...
- 56 ... AΦYITEIETPATOSAZOHNHNETYPANNEYZENETHNHIZΔΔΔΠIAPXONTOS... IK... OYAA
OYKPOZOS... AZIAZ... ΔEAOZEA...
- 57 ... ΔΔΔAIPXONTOSAZOHNHNETOYAHMOYAAOYKYPOZOΠEPZONBASIAYEYCAPAEIZ
EAAEKAIKPOZONOTIO... HΞZAA...
- 58 ... KAIΠIOTANA KATATOYTONOIAMBOPIOZAAOYΘEΣΠEOTIOTHTHΣ... AXI... OZEA
ΔAEENAA... CTIN... TEΘHO... PAΓOZ... X... ETHNHIZ... APXONTOSAZO...
- 59 ... NAIOYTOYTPOTEPOTYAAOYΔAPEIOZΠEPZONBASIAYEYCEMAΓOYTEAEYTHZANTOZE
TH... IZΠIAPXONTOSAZOHN... AΦOYAPMOZIOZKAI... ITONAPIKETE...
- 60 ... POKHTEIETPATOTYAA... ONKAIATHNAIOZE... P... HZANTOYZEΠEIZETPATIZAEZKI...
... KAAZ... IOYTEIOYXOZEETHHΔΔΔΠIAPXONTOSAZOHNHΞI
- 61 ... AΦOYKPOZAPPTONHΓONIZANTOANAPNONΔIZAEZYTO... KOZOXAAKIAE... ENI
K... ETHNHΔΔ... APXONTOSAZOHNHΞIAYZAΓO... OYAAOYNE... IZPIA...
- 62 ... ENAΘHNHΞIETHHΔΔΔIAPXONTOSAZOHNHNETYΘOKPITOYAAOYHNEMAPPAONIM
AXHEΓENETOATHNAIOIZETPOZTOYΣIEPEZAZ... APIENTEAS... ONΔAPEIOYΔEΔ
- 63 ... NTONEPATHTONENIKANAΘHNAIOIETHHΔΔΠIAPXONTOSAZOHN... ΔEYTEPO
Y... ENMAKHIZYNNHΓONIZATOIZXYAZOZONOTHTHΣ
- 64 ... ΔΔΔIAPYCEIMHNIHZEZOIMONIZOYIAPHTOZTOYTOIHTHΣONKAI...
... NHZIKAIΔAPEIOZTEAEYTAIEPEHZEΔEOYIOZBAZIAEYI...
- 65 ... ΔIAPXONTOSAZOHNHΞINAPIZTEIAOYAAOYAIEXYAOZONOTHTHCTPAΓΔAIAPPT
ONENIKHZEKAIYEYPIIΔHZEONOTHTHZEΓENETOKAIZETHΣIXOPOZΠOINTHΣ
- 66 ... THZEAAAZA... OETHNHΔΔIAPXONTOSAZOHNHΞIIZIOKTPATOYAAOYEPHIZETHHCK
EIZANEZYTEZENEAATHZONTOKAI... ENAINENΘEPMO
- 67 ... ΣMAKHIEΓENETOKAINAYMAKHIAEAAHZEΠEPIZAAAMINAPPOZTOYΣIEPEZASHNENIKO
MOIEAAHNEZEETHHΔΔΠIAPXONTOSAZOHNHΞIKAA... ΔOYAAOYHEN
- 68 ... TAIIZEMAKHIEΓENETOATHNAIOIZETPOZMAPONIONTEONEPETOYETPATHTONHNENIK
ONATHNAIOIKAIMAPONIOZETEAEYTHZENETHIMAXHIKAIOTYPERYHK...
- 69 ... EATAPEPITHNATINANETHH... ΠIAPXONTOSAZOHNHΞIANTIPOTYAAOY... AON
OAEINOMENOZ... ETYPANNEYZENETHHΔIAPXONTOSAZOHNHΞITIMOSON
- 70 ... TIMONIZHZAEEΠPEΠOYZOKEIOZOTOMNHMONIKONHYANENIKHZEPAOHNHΞI
NΔIZAEKONKAIIEΓONZECTAZOHNANAPMOZIOYKAPIZTOΓEITONOXETHNH...
... APXONTOSAZOHNHΞI... MANTOYAAOYEPONZYPAKOYCEANETYPANNEYZENETHHΠI
APXONTOSAZOHNHΞIX... H... OZHNAEKAIEIETHAPMOZONOTHTHCKATATOY...
- 72 ... TONMOYCOOKAHZEZOPIA AOYOEKKOANOEYENIKHZECTPAΓΔAIETONHNAΠIETH
HIIAPXONTOSAZOHNHΞINATHIONOZAAOYENAIΓOZOTAMOIOZIOZEETPEZ...
- 73 ... KAIΣIMONIZHZEONOTHTHZETEAEYTHZENBIOYSETHIZΔΔΔETHHIIAPXONTOSAZOHN
HΞIΘEA... NIΔOYAAOYAA... ANAPPOZETEAEYTHZENOAΔEYIOZIT... ΔIK
- 74 ... KAEAMKEΔONONEBASIAEYETEETHIZΔΔΔIPIII APXONTOSAZOHNHΞINEYΘIΠTOYAAOY
AIZXYAOZONOTHTHΣEIOZAEETHIZΔΔIPIIETEAEYTHZENEN...
- 75 ... AITHE... KEAIZSEETHHIZΔΔΔIPIIAPXONTOSAZOHNHΞI... AAA... OYTOYTPOTEPOTYAA
OYEYRPIIANTHETONHΔΔΔIPIICTPAΓΔAIAPPTONENIKHZEETHHIZΔΔ...
- 76 ... ONTOZAZOHNHΞIAION... ZAN... EKATEYRPIIΔHZEOKPATHEKAI... EZAPOPAZAO
YAPKEAAOZEMAKEDONONEBASIAEYCEIEPΔIKKOYTEAEYTHZANTOZEETHH...
- 77 ... ONTOZAZOHNHΞIAZTYIAOYAAOYAIIONYZIOZYPAKOYCEANETYPANNEYZENETHH
ΔΔΔIPIIAPXONTOSAZOHNHΞINEYKTHMONOZAAOYEYRPIIΔHZE...
- 78 ... AEYTHZENETHHΔΔΔIAPXONTOSAZOHNHΞINANTIGENOYZ... IO... AHEOΠOIT
HZEIOZAEETH... ΔΔΔIETEAEYTHZENKAIKYPOZANEP...
- 79 ... ONTOZAZOHNHΞIKAAAIOTYTPOTEPOTYAAOY... EAEETHZEAA... NIKHSENAOHNHΞI
INETHHΔΔIPIIAPXONTOSAZOHNHΞINMIKONHZAΦOY...
- 80 ... AKYPOYANABANTEKAICTOKPATHEZIAOZO... EAEYT... O... ETHHIZΔETHHΔΔ
ΔIPIAPXONTOSAZOHNHΞINAAKH...
- 81 ... AΘHNHΞINEETHHΔΔIAPXONTOSAZOHNHΞINAPIZTOCTOKPATOUZE... OZ... ME...
... PIANOZAIOPYAMBONENIKHZENAOHNHΞINEETHH...
- 82 ... OYIAOZENOMAIOPYAMBOPIOZTEAEYTAIBIOYSETHIZΔETHH... ΠIAPXONTOSAZO
HNHΞINYΘEOYAAOYANAEANAPHZEOKOM...
- 83 ... AΘHNHΞIKAAAOYAAOYASTYΔAMAZAZOHNHΞINENIKHZENETHHIIAPXONTOSAZOHN
HΞINAZETE... OYKATEKANAEOTOTEKA...

Idem Charactere communi cum versione & Lactinarum fere omnium supplementis. Supplendi rationem infra damus in Notis Historicis ad singulas Epochas. In initio Epocharum seu Periocharum indicatur in secunda columna numerus eorum, in primâ in quâ Marmoris lineâ singulæ incipiunt.

... ου.... υπαν...ων...ων ἀνέγραψα
τὰς ἀνωθεν χρόνους ἀρχαίμυθον ἀπὸ
Κέκροπος ὃ πρώτος βασιλεύσαν-
τος Ἀθηναίων, ἕως ἀρχοντος ἐμ
Πάριου Ἀστυνάκτου, Ἀθήνησι τῷ Διο-
γνήτῃ.

L 3. ΑΦ' ὃ Κέκροψ Ἀθηναίων
ἐβασίλευσε, καὶ ἡ χώρα Κεκροπία ἐ-
κλήθη, τὸ πρῶτον καλεῖται Ἀκτι-
κὴ ἀπὸ Ἀκταίης ὃ Αὐτόχθονος, ἐπὶ
ΧΗΗΗΔΠΙΙΙ.

L 4. ΑΦ' ὃ Δουκαλίον πρῶτος
τὴν Πάρνασσον ἐν Λυκωρίᾳ ἐβασί-
λευσε, βασιλεύοντος Ἀθηναίων
Κέκροπος, ἐπὶ ΧΗΗΗΔ.

L 5. ΑΦ' ὃ δίκη Ἀθήνησιν ἐ-
γένετο Ἀρεῖ καὶ Ποσειδῶνι ὑπὲρ
Ἀλλιρόθιος ὃ Ποσειδῶνος, καὶ ὁ τό-
πος ἐκλήθη Ἀρειος πάγος, ἐπὶ
ΧΗΗΗΔΠΙΙΙ, βασιλεύοντος Ἀθη-
ναίων Κεραναῦ.

L 6. ΑΦ' ὃ κατὰ κλυσμός
ἐπὶ Δουκαλίοντος ἐγένετο, καὶ Δου-
καλίον τὰς ὄμβρες ἐφυγεν ἐγ Λυ-
κωρίας εἰς Ἀθήνας πρὸς Κεραναῖον,
καὶ ὃ Διὸς Φυξίης καὶ Ολυμπίης τὸ
ἱερὸν ἰδρύσασα, καὶ τὰ σπῆλαια ἔδυ-
σαν ἐπὶ ΧΗΗΗΔΠ βασιλεύοντος Ἀ-
θηναίων Κεραναῦ.

..... Descripti
superiora tempora orsus à
Cecrope, qui primus regnavit
Athenis, usque ad Archontem
in Paro quidem Astynactem,
Athenis vero Diognetum.

Epoch. 1. A quo Cecrops
Athenis regnavit, & regio Ce-
cropia dicta est, quæ prius di-
cebatur Actica ab Actæo indi-
gena, anni MCCCXVIII.

Ep. 2. A quo Deucalion à-
pud Parnassum in Lycoria re-
gnavit, regnante Athenis Ce-
crope, anni MCCCX.

Ep. 3. A quo lis Athenis
intercessit Marti, & Neptuno
super Hallirrothio Neptuni fi-
lio, & locus dictus est Arius Pa-
gus, anni MCCLXVIII, regnan-
te Athenis Cranao.

Ep. 4. A quo Diluvium
tempore Deucalionis evenit,
& Deucalion imbres fugit è
Lycoriâ Athenas ad Cranaum,
& Jovis Phyxii & Olympii
Templum extruxit, & sacra
pro salutē fecit, anni MCCLXV,
regnante Athenis Cranao.

Αθηναίους μετανόμασε, καὶ ἄγαλμα τ' ἑωὺν μητρὸς ἐφάνη ἐν Κυβέλοις, καὶ Ὑάγνης ὁ Φρυξ αὐλὴς πρῶτος ἦν ἐν Κελαίναϊς τ' Φρυγίας, καὶ τὴν ἁρμονίαν τὴν καλὴν μὲν Φρυγίᾳ πρῶτος ἠύλησε, καὶ ἄλλους νόμους Μιτρῶς, Διονύσου, Πάνος, καὶ τῶν Ἀπχωρίων θεῶν, καὶ ἡρώων, ἔτη ΧΗΗΔΔΔΔΠ, βασιλεύοντος Αθηναίων Εὐχρῶντος τ' ἁρμαζούχου.

L. 21. ΑΦ' ἔ Μίνως ὁ πρῶτος ἐβασίλευσε, καὶ Κυδωνίαν ἔκτισε, καὶ σίδηρος δίδρυ ἐν τῇ Ἰδῇ, δίδρυτάν τῶν Ἰδαίων Δακτύλων Κέλμιος καὶ Δαμνανεύς, ἔτη ΧΗΒΔΠΙΙ, βασιλεύοντος Αθηναίων Πανδίωνος.

L. 23. ΑΦ' ἔ Δημήτρε ἀφικομένη εἰς Αθήνας καρπὸν ἐφύττειν, καὶ παρὰ ἄλλους ἐπεμύσε πρῶτη διὰ Τριπτόλεμῶ τ' Κελεῖς ἐΝεαίρας, ἔτη ΧΗΔΔΔΔΠ βασιλεύοντος Αθηναίων Εὐχρῶτος.

L. 24. ΑΦ' ἔ Τριπτόλεμος καρπὸν ἔσπειρεν ἐν τῇ Ραεΐᾳ καλὴν μὲν Ἐλευσίνοι, ἔτη ΧΗΔΔΔΔΠ βασιλεύοντος Αθηναίων Εὐχρῶτος.

L. 26. ΑΦ' ἔ ... υἱο... ν... αὐτὸ πάσις ἐξέθηκε κόρης τε ἀρπαγὴν καὶ Δημητρώς ζήτησιν, καὶ τὴν αὐτὴν καὶ μύθους τῶν ὑποδείκμων τὴν καρπὸν ἔτη ΧΗΔΔΔΠ βασιλεύοντος Αθηναίων Εὐχρῶτος.

L. 28. ΑΦ' ἔ Εὐμόλπος ὁ Μεσσήνιος τὰ μυστήρια ἀναφῆκεν ἐν

Athenienses eo nomine appellavit, & simulacrum matris Deorum apparuit in Cybelis montibus, & Hyagnis Phryx tibus primus invenit in Celenis urbe Phrygiæ, & harmoniam dictam juxta Phrygiū modum primus tibiis cecinit, & alios nomos magnæ Matris, Dionysi, Panis, & illum deorū patriorū & Heroum anni MCCXLII regnante Athenis Erichthonio, qui currum junxit.

Ep. 11. A quo minos ejus nominis primus regnavit, & Cydoniam condidit, & ferrū inventum est in Ida, inventoribus Idæis Dactylis Celmi, & Damnaneo, anni MCLXVIII, regnante Athenis Pandione.

Ep. 12. A quo Ceres adveniens Athenas fruges seminavit, & ad alias gentes emisit per Triptolemum filium Celei & Neææ, anni MCXLV, regnante Athenis Erichtheo.

Ep. 13. A quo Triptolemus fruges sevit in Ratiā dictā Eleusine, anni MCXLII, regnante Athenis Erichtheo.

Ep. 14. A quo ejus Poesin edidit, & puellæ raptū, & Cereris investigationem, & fabulas de iis, qui fruges accipiebant, an. MCXXXV, regnante Athenis Erichtheo.

Ep. 15. A quo Eumolpus Musæi filius Mystéria exhibebat

bat in Eleusine, & patris sui
Musæi poemata edidit, anni
.... regnante Athenis Erich-
theo filio Pandionis.

Ep. 16. A quo lustratio pri-
mo facta fuit per cædem
anni MLXII regnante Athenis
Pandione filio Cecropis.

Ep. 17. A quo Gymnicum
certamen in Eleusine propone-
batur, anni regnante Athe-
nis Pandione filio Cecropis.

Ep. 18. A quo humana sa-
crificia, & Lycæa celebrata fu-
ere in Arcadia Lycæ-
onis dabantur inter Græcos,
anni M.... regnante Athenis
Pandione filio Cecropis.

Ep. 19. A quo lustratio facta
fuit Athenis, & Hercules pri-
mus initiatus fuit Agris, & Sa-
cellum conditum fuit, an. M....
regnante Athenis Ægeo.

Ep. 20. A quo Athenis ste-
rilitas frugum contigit, & con-
sultus Apollo responsū dedit,
ut pœnas subirent, quascunq;
Minos postularet, an. MXXXI
regnante Athenis Ægeo.

Ep. 21. A quo Theseus duo-
decim Atticæ urbes in unam
civitatem collegit, & reipubli-
cæ formam, & statū popularem
constituit, se ipso Athenis re-
gnante, & Isthmiorum certa-
men proposuit, postquā Sinin
occiderat, an. DCCCCLXXXV.

ἐν Ελευσίνι, καὶ τὰς ἑ πατρὸς
Μυσαίης ποιήσεις ὤξεδθηκεν ἔτη
βασιλεύοντος Ἀθηῶν Εὐχχέως
ἔ Πανδίωνος .

L. 29. Ἀφ' ἑ καθαρμὸς πρῶ-
τον ἐγέρσθ' διὰ φόνος πρῶτῳ αὐτῷ
ἐανλ... ἔτη ΧΙΞΔΙΙ βασιλεύοντος
Ἀθηῶν Πανδίωνος ἔ Κέκροπος.

L. 30. Ἀφ' ἑ ἐν Ελευσίνι ὁ γυ-
μνικός ἀγὼν ὤξετέθη ἔτη.... βα-
σιλεύοντος Ἀθηῶν Πανδίωνος ἔ Κέ-
κροπος.

L. 31. Ἀφ' ἑ αἱ ἀνθρωποθυ-
σίαι καὶ τὰ Λυκαῖα ἐν Ἀρκαδίᾳ ἐ-
γέρσθ', ἐλ.... κκε..... Λυκάονος ἐ-
δόθησαν ἐν τοῖς Ἑλλησιν ἔτη ΧΗ...
.. βασιλεύοντος Ἀθηῶν Πανδίωνος
ἔ Κέκροπος.

L. 32. Ἀφ' ἑ καθάρσια ἐγέρ-
σθ' Ἀθήνῃσι, καὶ Ἡρακλῆς ἐμυή-
θη ἐν Ἀγραῖς πρῶτος, καὶ ἑδος ἐ-
ποιήθη ἔτη Χ.... βασιλεύοντος Ἀθή-
νησιν Αἰγέως.

L. 33. Ἀφ' ἑ Ἀθήνῃσι στείρω-
σις τῆς καρπῶν ἐγέρσθ', καὶ μεν-
τεύομενος τοῖς Ἀθηναίοις Ἀπέλλων
ἤνεγκεν δίκας ὑποσχέσθαι ἅς ἂν Μί-
νος ἀξιόσταιε ἔτη ΧΔΔΔΙ βασιλεύ-
οντος Ἀθηῶν Αἰγέως.

L. 34. Ἀφ' ἑ Θησεύς Ἀθηῶν
τὰς δώδεκα πόλεις εἰς τὴν αὐτὴν
συνώκισεν, καὶ πολιτείαν, καὶ τὴν
δημοκρατίαν κατέστηκεν, ἑαυτῷ
βασιλεύοντος Ἀθηῶν, καὶ τὴν τῆς
Ισθμίων ἀγῶνα ἔθηκε Σίνων ὑπο-
κρίνας ἔτη ΠΤΗΗΗΗΗΞΔΔΔΔΠ.

L. 36. ΑΦ' ἧ, ὡς τ' Ἀμμων.....
ἐτη ΒΡΗΗΗΗΔΔΔΔΠΙ, βασιλεύοντος
Ἀθηνῶν Θησέως.

Ep. 22. A quo anni
DCCCCLXXXII regnante Athe-
nis Theseo.

L. 37. ΑΦ' ἧ Ἀργείων Ἐτεόκλος,
"Ἀδρας, καὶ Ἀμφιaraus ἐβασίλευ-
σαν, καὶ τὴν ἀγῶνα ἐν Νεμέᾳ συνήθ-
λυσαν πρῶτοι ἐτη ΒΡΗΗΗΗΗΔΔΔΠΙ
II, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Θησέως.

Ep 23. A quo Eteoclus, A-
draustus, & Amphirauus Argis re-
gnarunt, & in Nemeâ certamen
primi celebrarunt, anni DCCCC-
LXXXVII, regn. Athenis Theseo.

L. 38. ΑΦ' ἧ οἱ Ἕλληνες εἰς
Τροίαν ἐξετάδυσαν, ἐτη ΒΡΗΗΗΗΗ-
III βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Μενεσθέως
τρεις καὶ δεκάτε ἔτες.

Ep. 24. A quo Græci ad Tro-
jam expeditionē suscepērunt, an.
DCCCCLIV regn. Athenis Mene-
stheo an. reg. illius decimo tertio.

L. 39. ΑΦ' ἧ Τροία ἔλθῃ, ἐτη
ΒΡΗΗΗΗΗΔΔΔΔΠΙ βασιλεύοντος
Ἀθηνῶν Μενεσθέως δαυτέρῃ καὶ εἰκοςῇ
ἔτες μηνίς Ἰαργελίωνος ἐβδόμῃ
φθίνοντος.

Ep. 25. A quo Troja capta fu-
it, an. DCCCCXLV regnante A-
thenis Menestheo an. regni illius
vicefinio secundo mensis Tharge-
lionis die septimo ante finem.

L. 40. ΑΦ' ἧ Ορέστης ἐν Σκυθίᾳ
τῷ αὐτῷ μανικῶν ἰάσθῃ, καὶ Αἰγίδα θυ-
γατρὶ Ἥειγόνῃ ὑπὲρ Αἰγίδα, καὶ αὐτῷ
δίκη ἐγένετο ἐν Αἰείῳ πάγῳ, ἣν Ορέστης
ἐνίκησεν ἰσὺν Ἰψίφῳν υἱῶν, ἐτη ΒΡΗΗ-
ΗΗΔΔΔΔΠΙ βασιλεύοντος Ἀθηνῶν
Δημοφῶντος.

Ep. 26. A quo Orestes in Scy-
thia infania sua sanatus fuit, & Iis
in Arcopago intercessit illi & E-
rigonæ filiz Ægisthi de Ægistho,
in qua vicit Orestes suffragiis nu-
mero æqualibus existentibus, anni
DCCCXLII, regnante Athenis
Demophonte.

L. 42. ΑΦ' ἧ Σαλαμίνα ἐν Κύ-
πῳ Τεῦκερς ὤκεισεν, ἐτη ΒΡΗΗΗΗ-
ΔΔΔΠΙΙΙ βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Δη-
μοφῶντος.

Ep. 27. A quo Teucer Sala-
mina in Cypro condidit, anni
DCCCXXXVIII regnante A-
thenis Demophonte.

L. 42. ΑΦ' ἧ Νηλεὺς ὤκεισε Μί-
λητον ἐν Καρίᾳ λαὸν ἀγείρας Ἰωνῶν οἱ
ἐκπῆσαν Ἐφεσον, Ερυθράς, Κλαζο-
μύρας, Τέως, καὶ Λέβεδον, καὶ Κολοφῶνα,
Μυῦντα, Φαικαίαν, Περίνην, Σάμον,
Χίον, καὶ Πανιώνια ἐγένετο, ἐτη ΒΡΗΗ-
ΗΔΠΙΙ βασιλεύοντος Ἀθηνῶν μὲν Νη-
λεὺς τρεῖς καὶ δεκάτε ἔτες.

Ep. 28. A quo Neleus incoluit
Miletum in Caria gentem con-
gregans Ionum, qui condiderunt
Ephesum, Erythras, Clazomenas,
Teon, & Lebdeū, & Colophonem,
Myuntē, Phocēā, Prienen, Samum,
Chiū, & Panionia instituta fuere,
an. DCCCXIII, regnante Athenis
quidem Neleo an. decimo tertio.

Ep. 29.

Ἰόνησιν μὲν Κερκίᾳ ἔσθ' ὡς ἔτερον, ἐν
Συρακούσαις δ' ἤν' ὁμοῦ κατὰ
χρότων τῶν ἀρχῶν.

L. 53. ΑΦ' ἧς Ἀμφικτύονες
ὀνείκων ἐλόντες Κύρραν, καὶ ὁ
ἀγων ὁ γυμνικὸς ἐτέθη χρεμα-
τίης διὰ τῆς λαφύρας, ἐπὶ Η-
ΗΗΔΔΠΙ, Ἀρχοῦντος Ἀθή-
νησι Σίμωνος.

L. 54. ΑΦ' ἧς Σεφάνιτις ἀ-
γὼν πάλιν ἐτέθη, ἐπὶ ΗΗΗΔ-
ΠΙΙ, Ἀρχοῦντος Ἀθήνησι Δα-
μασίῳ ἔσθ' ὡς ἔτερον.

L. 54. ΑΦ' ἧς ἐν Ἀθήναις Κω-
μῶδια πρῶτον ἐτέθη ἐν σάνδι, τῆς
Ἰκαριέων ἀρετῶν Σωζαρίου, καὶ
Δόλωνος, οἱ τερτίπτερον ἐν ἰχθύων
ἀρεσθῶν, καὶ πίθων οἶνον ἀνέφερον,
ἐπὶ ΗΗΘ... Ἀρχοῦντος Ἀθήνησι
.....

L. 56. ΑΦ' ἧς Πεισίστρατος
Ἀθηνῶν ἐπικράτησεν, ἐπὶ ΗΗΘ-
ΔΔΔΔΠΙ, Ἀρχοῦντος Ἀθήνησι
Κωμίας.

L. 56. ΑΦ' ἧς Κροῖσος τῆς
Ἀσίας βασιλεύσας, καὶ εἰς Δέλ-
φους ἀπέστειλεν, ἐπὶ ΗΗΘΔΔΔ-
ΠΙ, Ἀρχοῦντος Ἀθήνησι Εὐ-
θυδήμῳ.

L. 57. ΑΦ' ἧς Κύρος ὁ Περ-
σῶν βασιλεὺς Σαρδῶν ἔλαβε, καὶ
Κροῖσον ὑπὸ Πυθίης σφαλλο-
μήμον ἐζώρησεν, ἐπὶ ΗΗΘΔ-
ΔΠΙΙ, Ἀρχοῦντος Ἀθήνησι...
..... καὶ Ἰωνάταξ καὶ τῶν ὁ Ἰ-
αμβοποιός.

te Athenis quidem Ctesia pri-
ore, Syracusis vero rerum po-
tinentibus finitimis.

Ep. 38. A quo Amphictyo-
nes victoriam obtinuerunt Cyr-
tham capientes, & Agon gym-
nicus editus fuit Chrematites
dictus ē spoliis, anni CCCXXVII,
chonte Athenis Simone.

Ep. 39. A quo Stephanites
agon denuo editus fuit, anni
CCCXVIII, Archonte Athenis
Damasiā secundo.

Ep. 40. A quo Athenis Co-
mœdia primum acta est in sec-
nâ tabulata, inventoribus Su-
fariōne & Dolone Icarienfi-
bus, qui pro præmio ficuum co-
phinum, & vini dolium qua-
drigâ exportarunt, anni CCL...
Archonte Athenis...

Ep. 41. A quo Pisistratus A-
thenis Tyrannidem occupavit,
anni CCLXXXVII, Archonte
Athenis Comia.

Ep. 42. A quo Croesus in A-
sia regnavit, & ad Delphos le-
gatos misit, anni CCXCII, Ar-
chonte Athenis Euthydemo.

Ep. 43. A quo Cyrus Persa-
rum rex Sardes expugnavit, &
Croesum a Pythia deceptum vi-
vum cepit, anni CCLXXVIII, Ar-
chonte Athenis & hu-
jus tempore floruit Hipponax
Iambicus Poeta.

γύλος ὁ Ποιητὴς ἐτῶν ὧν Δ-
ΔΔΠ.

L. 63. ΑΦ' ἔ Σιμωνίδης
ὁ Σιμωνίδης, πάππος ἔ ποιη-
τῆ, ποιητὴς ὧν καὶ αὐτὸς ἐφά-
νη Αθήνησι, καὶ Δαρεΐου τε-
λαυῖα, Ξέρξης ὁ ὁ υἱὸς βασι-
λεύς, ἐτῆ ΗΗΔΔΠ, Ἀρχοντας
Αθήνησιν Λευσίδεα.

L. 65. ΑΦ' ἔ Αιγύλος ὁ
Ποιητὴς τραγωδία πρῶτον ἐνί-
κησε, καὶ Εὐριπίδης ὁ ποιητὴς
ἐχθρὸς, καὶ Στυφίοχος ποιητὴς
εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀφίκετο, ἐτῆ
ΗΗΔΔΠ, Ἀρχοντας Αθήνησι Φι-
λοκράτης.

L. 66. ΑΦ' ἔ Ξέρξης τὴν
χεῖραν ἐξέβηεν ἐν Ἑλλησπόντῳ,
καὶ Ἑλλήων ἐν Θερμοπύλαις
μάχη ἐχθρὸς, καὶ Ναυμα-
χία Ἑλλῆσι παρὶ Σαλαμῖνα
παρὸς τοὺς Πέρσας, ἦν ἐνίκαν οἱ
Ἕλληνες, ἐτῆ ΗΗΔΠΙ, Ἀρ-
χόντες Αθήνησι Καλλιᾶδεα.

L. 68. ΑΦ' ἔ ἡ ἐν Πλα-
ταίαις μάχη ἐχθρὸς Αθηναίους
παρὸς Μαρδόνιον τὸν Ξέρξεω στρα-
τηγόν, ἦν ἐνίκαν Αθηναῖοι, καὶ
Μαρδόνιος ἐτελεύτησεν ἐν τῇ
μάχῃ, καὶ τὸ πῦρ ἐρρύθηκεν ἐν
Σικελίᾳ παρὶ τὴν Αἰτνίαν, ἐτῆ
ΗΗΔΠΙ, Ἀρχοντας Αθήνησι Ξαν-
τίππεα.

una certavit Æschylus Poeta,
quando erat annorum XXXV.

Ep. 50. A quo Simonides
avus Simonidis Poetæ, qui e-
tiam & ipse Poeta fuit, Athe-
nis clarnit, & Darius mortuus
est, Xerxes vero filius illius
regnat, anni CCXXV, Archonte
Athenis Aristide.

Ep. 51. A quo Æschylus
Poeta Trágœdiâ primo vicit,
& Euripides Poeta nascitur, &
Stefichorus Poeta in Græciam
venit, anni CCXXII, Archon-
te Athenis Philocrate.

Ep. 52. A quo Xerxes na-
vigiorum pontem junxit in
Hellefponto, & à Græcis in
Thermopylis commissa est pu-
gna, & etiam pugna navalis ad
Salaminem à Græcis contra
Persas, in qua vicerunt Græci,
anni CCXVII, Archonte Athe-
nis Calliade.

Ep. 53. A quo ad Platæas
commissa est pugna ab Athe-
nienfibus contra Mardonium
Xerxis ducem, in qua vice-
runt Athenienses, & Mardoni-
us occubuit in pugna, & ignis
difflebat in Sicilia circa Æt-
nam, anni CCXVI, Archonte
Athenis Xantippo.

(Y)

Ep. 54.

L. 74. ΑΦ' ἔ Αἰχύλος ὁ ποιητὴς βιώσας ἔτη ΕΔΠΠΠ ἔτελεύτησεν ἐν Γέλα τῇ Σικελίας, ἔτη ΗΕΔΔΔΔΠΠ, Ἀρχὸντος Ἀθήνησι Καλλίε ἔ πρώτῳ.

L. 75. ΑΦ' ἔ Εὐεπίδης ἑτῶν ὧν ΔΔΔΔΠΠ Τραγωδία πρῶτον ἐνίκησεν, ἔτη ΗΕΔΔΠΠΠΠ, Ἀρχόντος Ἀθήνησι Διφίλῳ, ἐβίωσαν δὲ καὶ Εὐεπίδην Σωκράτην, καὶ Ἀναξαγόραν.

L. 76. ΑΦ' ἔ Αρχέλαος Μακεδόνων ἐβασίλευσε Περίδικα τελευτήσας, ἔτη ΗΕΠΠ, Ἀρχόντος Ἀθήνησιν Αστυφίλῳ.

L. 77. ΑΦ' ἔ Διονύσιος Συρακυσῶν ἐπυράνεισεν, ἔτη ΗΔΔΔΔΠΠ, Ἀρχόντος Ἀθήνησιν Εὐκτήμονος.

L. 77. ΑΦ' ἔ Εὐεπίδης βιώσας ἔτη ΕΔΔΠΠ ἔτελεύτησεν, ἔτη ΗΔΔΔΔΠ, Ἀρχόντος Ἀθήνησιν Ἀντιγένους.

L. 78. ΑΦ' ἔ Σοφοκλὴς ὁ Ποιητὴς βιώσας ἔτη ΕΔΔΔΔΠ ἔτελεύτησεν, καὶ Κύρος ἀνέβη εἰς Περσίαν, ἔτη ΗΔΔΔΔΠΠ, Ἀρχόντος Ἀθήνησι Καλλίῳ ἔ δευτέρῳ.

L. 79. ΑΦ' ἔ Τελέστης Σελινούντιος ἐνίκησεν Ἀθήνησιν, ἔτη ΗΔΔΔΠΠΠ, Ἀρχόντῳ Ἀθήνησι Μυκῶνος.

Ep. 60. A quo Æschylus Poeta, cum vixisset an. LXIX, diem obiit in Gela Siciliæ, anni CXCIII, Archonte Athenis Callia primo.

Ep. 61. A quo Euripides, cum annos natus esset 43, Tragœdiâ primum vicit, anni CLXXIX, Archonte Athenis Diphilo; vixerunt autem tempore Euripidis Socrates, & Anaxagoras.

Ep. 62. A quo Archelæus apud Macedones regnavit Perdicca defuncto, anni CLVI, Archonte Athenis Astyphilo.

Ep. 63. A quo Dionysius Syracusis Tyrannidem occupavit, anni CXLVII, Archonte Athenis Euctemone.

Ep. 64. A quo Euripides mortuus est, cum vixisset annos LXXVII, anni CXLV, Archonte Athenis Antigene.

Ep. 65. A quo Sophocles Poeta, cum vixisset annos 91, mortuus est, & Cyrus in Persiam ascendebat, anni CXLIII, Archonte Athenis Calliâ secundo.

Ep. 66. A quo Telestes Selinuntius vicit Athenis, anni CXXXIX, Archonte Athenis Mycone.

Αθήνησιν, καὶ ἀκίωτη Μεγάλη
πίλις ἐν Αἰκαδία, ἔτη ΗΠΙ,
Ἄρχοντος Αθήνησι Δυσκινότης.

L. 86. ΑΦ' ἔ Διονύσιος ὁ
Σικελιώτης ἐτελεύτησεν, ὁ δὲ
ἰὸς Διονύσιος ἐπυρραίνετο, καὶ
Ἀλέξανδρος ἐν Φεραίς βασι-
λεύει, ἔτη ΗΙΙΙ, Ἄρχοντος Α-
θήνησι Ναυκλήριος.

L. 87. ΑΦ' ἔ Φωκῆς ὁ
ἐν Δέλφοις ἱερὸν ἐσύλανε, ἔτη
ΙΔΔΔΔΙΙΙ, Ἄρχοντος Αθήνη-
σι Κηφισοδώτης.

L. 88. ΑΦ' ἔ Τιμόθεος
Βωτιάς ἔτη ΙΔΔΔΔ ἐτελεύ-
τησεν ἐν Αθήνησι, καὶ Φιλίππος
τὴν πόλιν ἐκπύρετο ὁ Φίλιππος
Μακεδόνων βασιλεύς, καὶ Ἀλέ-
ξανδρος ὁ Φεραῖος ἐτελεύτησεν,
καὶ τὰς Διονυσίας σεραγεῖας ὁ
Δίας ἐνίκησεν, ἔτη ΙΔΔΔΔΙΙΙ,
Ἄρχοντος Αθήνησιν Ἀγαθοκλέ-
ης.

L. 91. ΑΦ' ἔ Ἀλέξανδρος
Μακεδόνων βασιλεύς ἐχθρὸς
ἔτη ΙΔΔΔΔΙ, Ἄρχοντος Αθή-
νησι Καλλιστράτος, καὶ Αἰτιστοῦ ἐλ-
ὁ Φιλόσοφος καὶ τῶν.

L. 92. ΑΦ' ἔ Κάλιππος
Δίονα ἀποκτείναντα Συρακοσίων ἐ-
πυρραίνετο, ἔτη ΙΔΔΔΔ, Ἄρ-
χοντος Αθήνησι Διοτίμος.

thenis, & condita fuit Megalo-
polis in Arcadia, anni CVI, Ar-
chonte Athenis Dyscinito.

Ep 75. A quo Dionysius Si-
culus obiit, filius autem ejus
Dionysius Tyrannidem occu-
pavit, & Alexander Pheris
regnat, anni CIV, Archonte A-
thenis Naufigene.

Ep. 76. A quo Phocenses
Templum Delphicum expila-
runt, an. ΙΧΧΧΙΙΙ, Archon-
te Athenis Cephisodoto.

Ep. 77. A quo Timotheus
annos natus LXXX diem obi-
it Athenis, & Philippus ur-
bem condidit Philippus Mac-
edonum rex, & Alexander Phe-
raeus occubuit, & Dionysii præ-
fectos Dion superavit, anni
LXXXIII, Archonte Athenis
Agathocle.

Ep. 78. A quo Alexander
Macedonum Rex nascebatur,
anni LXXXI, Archonte Athe-
nis Callistrato, quo tempore
flornit Aristoteles Philosophus.

Ep. 79. A quo Calippus,
cum Dionem interfecisset Ty-
rannidem Syracensis occupavit,
anni LXXX, Archonte Athe-
nis Diotimo.

Cetera desiderantur.

Thomæ Lydiati
OXONIENSIS
ANNOTATIONES
AD
Chronicon Marmoreum.

Lectori Præfatio.

Quamquam Lydiati nomen apud Eruditos jure merito in honore sit, non videtur supervacuum eorumquæ, scripserat, Catalogum apponere; quia cum dispersa jaceant, ad publicam notitiam vix pervenere.

Præter Annotationes hæcæ scripsit.

Traclatum de variis Annorum formis.

Prælectionem Astronomicam de Cælo & Elementis.

Disquisitionem Physiologicam de origine Fontium.

Defensionem traclatus de variis Annorum formis.

Additamenta quædam ad prædictum opus.

Solis & Lunæ periodum, sive Annum magnum.

De Anni Solaris mensurâ.

Emendationem Temporum.

Numerum Aureum.

De Sabbato.

Traclatum de Altaribus in Ecclesiis cum defensionibus variis.

Mesolabum Geometricum.

Canones Chronicos.

Seriem Summorum Magistratum & Triumphorum Romanorum.

*Annotationes primæ ad Chronicon Marmoreum,
de Morte Darii Hytaspis, &c.*

VELIM sanè ad magis asserendam Marmorei hujus Chronici dignitatem & Autoritatem, quam equidem maximopere assertam cupio; ut, perinde ac de Consularibus Romanorum Fastis Marmoreis, ante annos plus minus octoginta Romæ in Comitio effossis, memoriz mandetur, ubi, quando, & quomodo, inventum sive repertum fuerit; quod etiam forte nonnihil ad melius intelligenda ejus nonnulla conduxerit. Quum vero citimus ejus terminus sive finis fixus sit principio Olympiadis centesimæ viciesimæ nonæ; primū animadverti idem ipsum esse tempus suscepti à Romanis, scilicet Appio Claudio Caudice & Marco Fulvio Flacco Consulibus, belli Punici primi, adeoque primi transmarini, nimirum in Sicilia geri coepta (scilicet ubi Polybius suam Historiam inchoavit, quem terminum etiam Historiæ suæ posuit Dionysius Halicarnassæus, qui & ipse quoque breve Chronicon per Atheniensium tempora digestum edidit.) Unde subinde subit animum meum suspicio, quam tamen adjunctum Smyræorum & Magnesium fœderis monumentum nonnihil retundit, an non ad Pharum Insulam Adriatici maris aliquo modo spectet, & ipsam quidem Pariorum Coloniam, secundum Oraculum quoddam conditam, Dionysio Seniore Siciliæ tyranno auxilia suppeditante, anno quarto Olympiadis nonagesimæ octavæ, Archonte Athenis Dexitheo, juxta Diodorum Siculum, libro 15. Hoc tantum ausim dicere me haud temere credere posse, Epocham Chronici Marmorei casu fortuito incidisse in initium primi Romanorum belli Punici, primi inquam transmarini, ejusque in Sicilia suscepti.

Porro quod anno 1252. mancum extat -- *νινι ιβασιδων*, forsitan non tam Phœnices reges Cadmum & Phœnicem, quam Lacônices Eurotam & Lacedæmonem spectat: quandoquidem auctor ferme intra Græciæ fines se continet, nisi in Persicis Imperatoribus, sed & iis finium Græciæ invasoribus.

Ad annum 1291. nempe primum Olympiadis quinquagesimæ sextæ, nomen Archontis Atheniensis mutilum -- *δμν*, quod Latine redditur Populo, mea series summorum Magistratum Romanorum & Archontum Atheniensium manuscripta ante annos sedecim, unaque cum aliis manuscriptis nostris apud me suppressa, & in tenebris delitescens, exhibet Euthydemum: autore, si bene memini, libris jam ferme biennium viduatus, Diogene Laetio in vita Chilonis.

Anno 1253. quarto Olympiadis sexagesimæ quintæ, initium regni Darii Hytaspidæ, Mago defuncto, positum quadriennio serius quam Ptolemæo Astronomo, & aliis, videtur commodissime referri posse ad Babylonem ab eo captam Zopyri dolo, quam antiquissimam Imperii Metropolim Magi factio, & forsan aliquis ex eadem Consanguinitate eo usque rebellem contra ipsum tenuerat: quâ occasione postea idem Darius appellatus sit Assyriæ Rex, Ezræ 6. quem admodum annotavi nostra Emendatione Temporum ad annum Mundi 3489.

Anno 1227. ac secundo Olympiadis septuagesimæ secundæ nomen Archontis Atheniensis oblitteratum, relicto solum, secundo, *δννρ*, quo Datis Darii Hytaspidæ Dux prælio Marathonio à Miltiade & Atheniensibus profligatus est, restituitur è Plutarcho in Aristide, Phanippo sive Phænippo secundo. Fuit autem prior Phænippus Archon, initio Olympiadis quadragessimæ octavæ, juxta Clementem Alexandrinum, primo Stromate, si recte memini: cum apud Eusebium in Chronico, idem Phænippus Archon Athenis, tanquam ex eodem Clemente referatur ad Olympiadem 47. Insequente Anno, nempe 1226. (ita enim legendum apparet, licet Seldenus ambigat utrum ita, an 1225. uno

anno minus) ac tertio Olympiadis septuagesimæ secundæ Darii Hystaspidæ mors assignata, Archonte Athenis Aristide, quem idem Plutarchus in ipsius Aristidis vitâ diserte asseverat, Archontem Eponymum fuisse proxime post Phœnippum, quo Archonte prælium Marathonium commissum fuerat: li-
quido confirmat nostram ex Ctesia Chronologiam, referentem ejusdem Darii mortem, ejusque filii Xerxis regni initium, quinquennio citius quam auctore Herodoto vulgus autumat: quæ ex consequenti viam sternit statuendo Artaxerxis Longimani filii Xerxis etiam regni initio, citius eodem quinquennio, pariterque nostræ restitutioni initii septuaginta hebdomadam Danielis, anno regni hujus vicessimo, tantopere controversi, & tanti momenti. Quam quidem Chronicam Annotationem antiquissimi & nobilissimi Monumenti, eodem nomine, utcunque alii æstimaverint, ipse sane magni æstimo: necque enim paucorum millium animarum salutis æternæ interest, demonstratum habere Articulum temporis quo Messias ille manifestandus fuerat.

Anno 193. quum mentio fiat Archontis Callæ prioris, iterumque anno 143. forte hic pro *Ἰππονίχῃ*, legendū videatur, vel *Ἰππονίχῃ*, vel *Ἰππονίχῃ*, nisi potius *Ἰππονίχῃ*, aut *Ἰππονίχῃ*, nempe divite illo Hipponici filio, qui Conviviū Xenophontem præbuit. Verum hæc aliaque hujusmodi minutiora sunt, quam ut animadversione digna videri queant, adeoque magis mirum videatur, doctissimos & diligentissimos vetustissimorum & obliteratorum marmorum Interpretes toti obcurissima tam acute vidisse, quam haud usquequaq; omnia perspexisse; Me vero quod attinet, veniam à literatis omnibus peto, quod hæc hæcenus absque promptâ librorum suppellectili attingere ausus sim, quæ sine abundanti eorum copia protraheri nequeant. Ut autem eodem desinam inde exorsus sum, hortor ipsos Interpretes, ut sciscant porro de modo, loco, tempore, aliisque circumstantiis reperti talis monumenti, confirmandæ ejus dignitati & auctoritati, quæ honoratissimus Comes nostrâ quidem sententiâ præclare de posteritate meritis est.

Disquisitio de tempore Dynastie, & Mortis Gelonis Syracusani, in quo Marmoreum Chronicon Arundelianum septennio differt à Diodoro Siculo, & communi opinione. Eaque occasione de aliis quibusdam differentiis ejusdem Chronici à receptis opinionibus.

STATUIT Auctor Chronici Marmorei Gelonem Dinomenis filium tyrannidem obtinuisse (sc. Syracusis, antea enim Gelis aliquandiu dominatus erat juxta Herodotum, Lib. 8.) annis 215. ante Epocham suam sive Chronici finem, nempe Olympiadem 129. id est, Olympiadis 75. anno secundo, Archonte Athenis Timosthene: Hieronem autem Gelonis fratrem septennio postea, annis 108. ante Epocham, id est, Olympiadis 73. anno primo, Archonte Athenis Charete, tanquam Gelone tunc demum mortuo. Atqui Diodorus Siculus, in rebus suæ gentis, inquam Siciliæ, pro ratione instituti operis prope dixerim nimis, libro undecimo, scribit, Hieronem Geloni fratri tanquam mortuo, postquam regnaverat annos 7. successisse in Principatu, anno tertio Olympiadis 75. Archonte Athenis eodem Timosthene: & inde regnavisse Syracusis annos undecim & menses octo, ac proinde etiam hunc, Olympiadis 78. anno secundo reliquisse Regnum Thrasybulo fratri Archonte Lysistrato: arque hunc post unum tyrannidis annum ejectionem esse à populo Syracusano, anno tertio ejusdem Olympiadis Archonte Lysaniâ; indeque Syracusanos popularem statum servasse propemodum 60 annos, usque ad tyrannidem

dem Dionysii. Libro autem 13 scribit, Dionysium ex scribâ & promiscuâ multitudinis idiotâ maximâ Civitatum Græcarum tyrannum evasisse Olympiadisq; anno tertio, Archonte Athenis Calliâ, utriq; integro annorum 60 intervallo postea, qui contra in marmoreo Chronico legitur tyrannum Syracusis extitisse quinquennio citius, utpote annis 147 ante Epocham, i. e. anno secundo Olympiadis 92 Archonte Athenis Eudemone. Eusebius autem in Chronico, refert Gelonem obtinuisse Syracusas anno secundo Olympiadis 73, ac Hieronem Syraculis regnasse anno tertio Olympiadis 75, i. e. novennio postea. Ad quæ loca annotat Arnoldus Pontacus Episcopus Vazatensis, in sua Chonici Eusebiani editione nuncupatâ Henrico IV. Galliarum Regi, A. D. 1604. etiam Dionysium Halicarnasæum, Libro 7. referre initium imperii Gelonis ad annum secundum Olympiadis 72, ejusque exitum Fabio & Emilio Mamercio Romæ Consulibus, qui inciderunt in annum primum Olympiadis 74: Pausaniam quoque scribere, Libro 6. Gelonem rerum potitum Syraculis anno secundo Olympiadis 72: sed & Aristotelem Politicorum Libro 5. cap. 12. scribere Gelonem regnasse annos 7, ac mortuum esse anno octavo.

Veruntamen etiam in iisdem ipsis Auctoribus nihilominus videor mihi videre expressâ vestigia veritatis à redivivo Chronico Marmoreo stantis. Nam & in Chronico Eusebiano, quum ad annum tertium Olympiadis 75, crassius & imperfectius ponatur, *Hieron Syraculis regnat*: triennio postea distinctius & significantius exprimitur, *Hieron post Gelonem Syraculis tyrannidem exercet*. Annotat autem Pontacus nonnulla vetustissima Chronici Eusebiani Exemplaria, nominatim verò Fuxense, sc. è Bibliotheca Collegii Fuxensis Tholozæ depromptum, Gelonis regnum Syraculis in Sicilia statuere demum anno secundo Olympiadis 75, nempe eodem ipso quo Marmoreum: nec ullam habere mentionem Hieronis ante Olympiadem 76: Græcæ autem Eusebiani Chronici apud Georgium Syncellum, & Cedrenum testantur Gelonem Syraculis rerum potitum annis 17: qui deducti ab anno secundo Olympiadis 73, differunt ejus mortem & Hieronis initium ad annum tertium Olympiadis 77, etiam serius biennio quam Chronicon Marmoreum: verum iidem coepta integrâ Olympiade citius juxta Dionysium Halicarnasæum & Pausaniam, decennium ejus terminant ad Xerxis transitum in Græciam: & reliquum septennium uno anno infra posteriorem regni Hieronis situm in eodem Chronico, nempe ad annum tertium Olympiadis 76, tantummodo biennio citius quam Marmoreum; ita ut hoc inter illa duo extrema medium feriat.

Porro autem Chronicon Eusebianum suppeditat aliud etiam validius argumentum & tecmerion veritatis Chronici Marmorei. Nam ad annum tertium Olympiadis 79. in Eusebiano legitur, *Sicilia à populo regebatur*, adjecto in Exemplari Fuxensi, *seditione factâ*: ubi quin de Syraculis à Thrasibuli tyrannide liberatis agatur, nullum dubium videtur, ne Scaligero quidem in Eusebii Chronico à se edito, biennio post Pontacii editionem, nihilominus imputanti istic errorem & metachronismum triennii Eusebio. Verum quum non modo Diodorus Siculus, sed etiam longe antiquior eo Aristoteles, Lib. 5. Politicorum cap. 12. Geloni, Hieroni, & Thrasibulo ascribat omnino annos 18. tyrannidis Syracusanæ (ubi Aristotelis verba sunt, Ἡ πόλις Ἱέρωνα ἔχει τὴν ἀρχὴν [τυραννίαν] καὶ Σωκράτους ἐπὶ τῷ αὐτῷ πολλὰ διέμεινε, ἀλλὰ καὶ συμπαῖντα διότι διόγναι εἰσὶν. Τίλων μὲν καὶ ἐπὶ τῇ τυραννίδι καὶ τῷ ὀλίγῳ ἔτι εἶναι ἐπιλύπῃσιν διὰ τὴν Ἱέρων. Θερασίου δὲ καὶ τῇ ἐλευθερίᾳ καὶ ἐξέτισιν) illi anni 18. retro putati à tertio Olympiadis 79 desinente, referunt nos ad desinentem annum primum Olympiadis 75, id est, ad ipsum initium regni Gelonis in Chronico Marmoreo anno insequente prælium ad Platæas.

Si quis vero rationem quærat, cur hinc demum fiat initium regni Gelonis Syraculis, nempe post illud biennale bellum Medicum dictum apud Diodorum, satis idoneam suppeditat ipse Diodorus, scilicet, quod post clarissimam victoriam ab illo partam contra Pænos & eorum finitimos, Xerxi confederatos,

eodem die quo Leonidas rex Lacedæmonius cum Persis confligit ad Thermopylas; ex nuncio accepto victoriæ Græcorum navalis contra Xersem ad Salaminem, omisso apparatu quem studiosissime fecerat ferendi suppetias Græcis, renovans fœdera, & stabiens pacem tum inter ipsos Siculos, tum etiam cum Pœnis, deinceps voluntate & consensu populi una voce proclamantis eum benefactorem & servatorem, & Regem, βασιλιά, regnavit Syracusis, quas antea vi armata obtinuerat; ac tunc demum ausus est publicis cætibz sine stipulatoribus aut satellitio, adeoque nullis indutus armis, absque militari tunicâ, se committere, quod nunquam antea fuerat.

Cujusmodi initium regni Gelonis demum dono Populi, etiam Ælianus significat, variz historiz lib. 13. cap. 37. scribens in hanc sententiam, "Gelon Syracusanorum tyrannus mansuetissime se in regno gessit. Seditiosi vero quidam ei tendebant insidias. Quod cum rescivisset Gelon, convocata Syracusiorum Concione, armatus in Concionem ascendit, & commemorans quantorum bonorum illis causa fuerat (ὅτι ἀγαθὰ αὐτοῖς ἐργάσθη) simulque detegens insidias, mox arma deposuit, dixitque ad universos: Ecce igitur tunicula solum amictus absque armis alto, & dedo me vobis, ut pro voluntate libituque mecum agatis. Quare Syracusani mirati ejus sententiam, tum insidiatores puniendos ipsi tradiderunt, tum etiam regnum ei dederunt, (ὃ τὴν ἀρχὴν ἔδωκεν) Hic contra populo puniendos istos reliquit. „ Quamobrem Syracusani statim quoque ei posuerunt in discincta tunica. Atque hoc fuit ejus ad populum Concionis monumentum, & postea in secula regnaturis documentum. Quinetiam antea, nempe lib. 8. cap. 11. idem Ælianus diserte significat hoc factum esse post pugnam ad Himeram Siciliz urbem, ubi Gelon Pœnos, occiso Amilcare eorum duce, devicit: & quidem ejusdem victoriæ potissimâ occasione, ita scribens, "Gelon postquam ad Himeram devicerat Carthaginenses, universam Siciliam in potestatem suam adegit. Inde prodiens in forum nudatus armis, aiebat se redditurum civibus potestatem. Hi vero non solum accipere, experti ejus humanitatem, & quod popularis potestate uteretur, quam Monarchæ solerent. Quapropter etiam (nimirum reddito & Confirmato ei regno) posita est ipsi in Junonis Siculæ templo statua nudatum armis ostendens, opposita quoque scriptura quæ id Gelonis factum declararet. „ Hætenus Ælianus.

Denique antiquus Scholiastes Pindari Lyrici Poetz, in ejus Pythionici, Odâ 3. diserte refert initium regni Hieronis Syracusis ad desinentem Olympiadem 76, utpote Pythiadem 28. cujus annus primus cepit ultimo aut penultimo mense anni tertii ejusdem Olympiadis, quum primus Agon Pythicus Stephanites institutus sit eodem anno tertio Olympiadis 49. atque juxta Chronicon Eusebium ac Marmoreum. Quare initium septennis absolutæ tyrannidis sive dynastiz Gelonis non potuit prævertere initium Olympiadis 75. Itaque nullo modo verum esse potest, quod Pontacus Dionysio Halicarnasseo autore refert, Gelonis Mortem Fabio & Emilio Mamercino Consulibus Romæ, qui juxta ipsum Dionysium inciderint in annum primum vel secundum Olympiadis 74: hoc pacto enim mortuus fuisset triennio aut minimum biennio ante conflictum Græcorum & Persarum ad Thermopylas, quo tempore ipse Amilconem sive Amilcarem, & Pœnos celeberrimo prælio vicit in Sicilia: quum ipse Dionysius, initio libri noni, Xerxis expeditionem in Græciam ascribat Consulatu ejusdem Cæsonis Fabii secundo, & Spuri Furi Fusi, tanquam incidenti juxta ipsum quum in primum, verum juxta Fabium Pictorem & nos in quartum annum Olympiadis 75. ideoque Gelonis mors multo propius conveniat in Emilio Mamercini à Pontaco memorati Consulatum secundum, incerto Collega, sive is fuerit Servilius Struthus juxta communem opinionem, sive Cornelius Lentulus juxta Diodorum Siculum, sive idem, sive alius cognomento Esquilinus juxta Fastos Marmoreos, sive ipse Cæso Fabius, anno proxime præcedente tertium, hoc autem quartum Consul: aliis habitus eodem

eodem anno omnium Romanorum primus Proconsul, creatus gerendo bello Veienti, quod anno præcedente genti suæ Fabiæ deposcerat, & quo bello, anno insequente, cum tota sua gente ferme usque ad internecionem occisus est. Hi autem Consules, juxta nostram seriem summorum Magistratum Romanorum, inciderunt in annum tertium Olympiadis 76, perinde ac in decimum septimum à primo initio tyrannidis Gelonis Syracusis, juxta ipsum Dionysium. Quocirca ad eandem Olympiadem quasi desinentem haud dubie spectat tempus mortis ipsius juxta eundem.

Hic est noster *ἡγεμὼν*, quum ipse Auctor non sit ad manus impræsentiarum, nec ullo modo mihi parabilis. Ubi etiam ambobus quod aiunt ulnis amplexamur insperatum *ἐπιπλῆρες*, sive Accessorium ultro se nobis offerens ad confirmationem Calculi Annorum Romæ Conditi, quem in nostra Emendatione Temporum innumis, amplius autem in illa serie nostrâ demonstrandum, & confirmandum suscepimus, nempe Fabiani omnium antiquissimi, statuentis Romam Conditam initio octavæ Olympiadis saltem triennio serius quam Catoniani & Dionysiani.

At vero, quid si dicamus Pontacum hallucinatum esse in nomine Auctoris, referentem Dionysium addere Gelonem vitâ functum Coss. Fabio & Aemilio Mamerco: quum neutiquam ita scripsit Dionysius, verum Diodorus; ii autem Consules juxta Dionysium quidem inciderint in annum Olymp. 74. at juxta Diodorum in annum tertium Olymp. 75. Archonte Athenis Timotheus, quo ipse Gelonem vitâ functum refert. Ita demum videtur manifestè hallucinatio Pontaci in nomine Auctoris, levicula illa quidem, & quæ meritisime doctissimo ac diligentissimo, summaque ingenuitatis viro condonetur. Ceterum quod ad initium tyrannidis Dionysii senioris Syracusis attinet, agnoscit Pontacus illud in Eusebiani Chronici exemplaribus manuscriptis plerique pariter ac editis respondere, anno 16, aut 17 Imperii Persici Darii Nothi, i. e. anno primo Olympiadis 93. quo etiam editio Scaligeri idem refert; quamquam nec Pontaco, nec sibi satis probatum; Pontaco propter auctoritatem non modo Diodori Siculi, lib. 13. sed etiam Dionysii Halicarnassæ, lib. 7. scribentium, Dionysium invasisse tyrannidem anno tertio Olympiadis 93. incurrente in annum 19 Darii; Scaligero propter concurrentia eodem anno initia Dionysii senioris tyranni Siciliæ, & Archelai posterioris, regis Macedoniæ, mortisque duorum celeberrimorum Poetarum Tragicorum, Euripidis & Sophoclis, utrique vero pariter improbatum propter ipsius Dionysii mortem post annos 38 tyrannidis suæ complētos demum anno primo Olympiadis 103.

Verum enimvero redivivum Chronicon Marmoreum etiam ipsum conjunctæ exhibet initium tyrannidis Dionysii mortisque amborum Tragicorum Poetarum, viz. tribus annuis Atheniensium Archontibus Euctemone Antigone & Callia continuo succedentibus: quorum primi exitus tertiiq. initium poterat, nimirum, in eundem cum medio annum Lunarem Macedonicum è Cyclo vitioso Cleostrato, aut Harpalio, aut etiam Oenopideo Embolimzum, sive intercalarium incidere. Unde ecce quam audaculus *ἡγεμὼν* sim: (quum editio Seldemiana præsto non sit, nec alia mihi ex ea annotata præter paucula illa huic disquisitioni præmissa, in qua forsan, vel idem, vel simile quippiam jam ante fuerit annotatum:) Quandoquidem constet tres illos Archontas Atticos convenire juxta Diodorum quidem, & communem sententiam in annos primum, secundum, & tertium Olympiadis 93. juxta ipsum autem Marmoreum Chronicon, è congrua serie ceterorum Archontum eodem exaratorum, vel in eosdem annos, vel in proxime præcedentes; subit animum meum Conjectura, pro annis HΔΔΔΠΙΙ ferme oblitteratis, ideoque lectu difficilibus, & ambiguis ascriptis Archonti Euctemoni, facillimâ emendatione legendos esse HΔΔΔΠΙΙΙ, ac proinde pro HΔΔΔΔΙΙ, ascriptis Antigeni, HΔΔΔΔΙΙΙ: quo pacto Dionysii Senioris tyrannidis initium omnino congerit circa finem anni primi Olympiadis 93. consentaneè Chronico Marmoreo cum Eusebiano, & exigui

exigui momenti differentia à Diodoro Siculo & Dionysio Halicarnasseo: quum Auctores utriusque Chronici tempus quo Dionysius novis res agere, publicisque actionibus se immiscere, & adversus duces exercitus Syracusani insurgere, potentiamque affectare cepit: illi vero tempus quo rerum potitus tyrannidem obtinuit, respexerint.

Sed & ea occasione videtur dilatum initium tyrannidis Dionysii apud alios, quod intra biennium ejus usurpatæ, nec dum confirmatæ, ab eadem exactus & exul factus sit: unde Trogus Justini, Lib. 5. notat eundem annum insignem fuisse expugnatione Athenarum à Lacedæmoniis, & morte Darii Nothi Regis Persarum, & exilio Dionysii Siciliæ Tyranni: atque Xenophon libro secundo Historiarum Hellenicarum, statuit initium tyrannidis ejusdem (nimirum ab exilio redintegratæ & confirmatæ) medio illo anno, quo expugnatæ sunt Athenæ, præcedente autem Olympiadem 94.

Porro autem, quatenus incidimus in mentionem Archelai Regis Macedoniæ, apud quem Euripides Poeta mortuus sit; mira quædā de eo comminisci videtur Josephus Scaliger in sua Olympiadum Anagraphā, & Animadversionibus in Chronicon Eusebii ad initium regni Archelai filii Perdiccæ & Orestis filii ejus, ac Dionysii Senioris Syracusani, alteriusque Archelai Macedonici juxta ipsum eodem anno, de quo, inquit, præcipue advertendum; nam oportet initio ejus regni Euripidem extinctum apud eum fuisse; necnon sub finem libri tertii Canonum Chronologicæ Isagogicorum, in successione Regum Macedoniæ, asserens Archelaum, undecimum in ordine Regum, mortuo Perdiccæ in regnum successisse anno tertii Belli Peloponesiaci, assignatis nimirum suo more duobus certis Characteribus, Epaminonis Archontis Attici, & Mortis Periclis eodem anno: præter tertium omnium certissimum, scilicet annum fux Periodi Julianæ; unde astruit initium regni ejusdem Archelai, annis 26. citius quam ipse proposuerat, è Diodori Siculi reliquiis sive fragmentis, nec illius solum, sed Theopompi, & Dexippi, atque aliorum, parum belle compactis, tanquam ab Africano in suo Commentitio libro priore Chronographiæ Eusebii, Atqui Thucydides Auctor idoneus sine satisfactione, qui iisdem temporibus claruit & scripsit, libro secundo, & anno tertio ejusdem belli (nisi me fallunt adversaria mea) de Perdiccæ rege Macedoniæ scribit in hæc verba: ---ἵπμψε ὁ Περδίκκας κρυφαὶ καὶ Ἀθλωαίων χλίνε καὶ Μακεδόνων, nempe suppetias eorum adversariis. Posteaque, Σιταλκῆς [Thracum Rex] ἐξερτάδωκεν ἐπὶ Περδίκκας --- τὴν Φιλίππου [fratris ejus] υἱὸν Ἀμιόντα, οὗ ἐστὶ βασιλεὺς Μακεδόνων ἔργα. Rursumque postea Ὁ δὲ ξερτὸς καὶ Θρακῶν ἐκ τῆς Δαβύρῃ ἐπέβαλε, πρῶτον μὲν οὐ καὶ Φιλίππου πρότερον ὡς ἀρχὴν. --- τὴν Φιλίππου υἱὸς παρόντων. Posteaque rursum, Σιταλὲς --- ἀναπεισάμενος ὑπὸ Σίθου τῷ Σπαρτιάδῃ ἀδελφῇ οὐκ ὄντι --- ὃν κρυφαὶ Περδίκκας πορεύσας --- ἀιετοχόρπεν ἐν οἴκῳ. Περδίκκας δὲ ὕπερ Σερωνίων καὶ ἑαυτοῦ ἀδελφῆν διδύμῳ Σελῶν, qui nimirum etiam post Sitalcem regno Thraciæ potitus est. Ergo adhuc vivebat Perdiccas, atque etiam aliquot annis postea; Nam libro quarto, & octavo anno belli, illa porro de eodem scribit Thucydides, Περδίκκας Βρασιδᾶν [nempe celeberrimum illum ducem Lacedæmoniorum] λαβὼν --- ξερτανοῦ ἐπὶ Ἀρβιδάου τῷ Βερμῶν Λυκαίων Μακεδόνων βασιλεῖ. Quinetiam ipse Diodorus Sículus, Diodorus inquam ipse, non ejus umbra vel larva Scaligerana, libro 12. de morte quidem Periclis anno quarto Olymp. 87. Archonte Epaminondā juxta ipsum, qui Athenæ dicitur Epaminon, scribit in hæc verba, Ἐν τῷ Ἀθλωῶν Περικλῆς ὁ ξερτανοῦ ἐπιδότωκεν. --- ὁ δὲ διμῶ φιλοπυμνίμῳ καὶ ξερτῷ ἰλῶν καὶ Ποτίδαιας, ἔκατιστῃ δὲ ἑγὼνα ξερτανοῦ ἵχοντα καὶ δύναμιν ἢν πορτερεν ὡς Περικλῆς. Verum de Perdiccæ Macedoniæ rege adhuc vivo, anno infequente Olymp. 88. primo, Archonte Diotimo, scribit ita, Σιταλκῆς ὁ Θρακῶν βασιλεὺς --- πορτερεν Περδίκκας καὶ βασιλεῖα καὶ Μακεδόνων ἀλλοτρίως διακείμενῳ. ἔκρινε κατὰ γὰρ ἐπὶ καὶ Μακεδόνων βασιλεῖαν Ἀμιόντα καὶ Φιλίππου. Quapropter omiſſa Scaligeri Regum Macedoniæ Chronologiā (quamlibet accommodatā suæ decantatæ Perio-

do Julianæ) pariter ac spuris Diodori reliquis ab ipso ostentatis, quod Aus-
tor Chronici Marmorei notat Perdiccam Alexandro patre mortuo, apud
Macedonas regnare cœpisse, anno 199. ante Epocham suam, i. e. anno scē
cundo Olympiadis 79. Archonte Athenis Euthippo, Archon quidem hic vi-
detur idem qui apud Diodorum legitur Euippus, & qui apud eundem ac-
commodatur anno quarto ejusdem Olympiadis, sicut annus postremis re-
gni Alexandri patris & decessoris Perdiccæ, in Chronico Eusebii. Unde
equidem suspicor saltem unam virgulam, unum inquam iota redundare nu-
mero annorum in Chronico Marmoreo, legendumque H¹ ΔΔΔΔΠΙΙΙ, 198,
cum Archonte Euthippo accommodandum anno minimum tertio Olympia-
dis 79. Archilaus autem, Perdiccā mortuo, apud Macedonas cœpisse regnare,
numero annorū obliterato in Chronico Marmoreo, legitur Archonte Athenis
Astyphilo: qui nimirum fuerit Diodori Aristophilus ascriptus anno primo O-
lympiadis 90. sed istic forsitan imputatus anno 157. ante Epocham suam,
quarto autem Olympiadis 89, completis 41 annis regni Perdiccæ: quod
confirmat conjecturam postram de Euthippo Archonte referendo summum
hæud ultra annum unum ante calculum Diodori, sicut neque ullo alio Ar-
chonte per totum illud Chronicon: quippe quum ubicunque numerus an-
norum ab Archonte discrepet, tutius fidatur Archonti quam annorum nu-
mero, & apud Diodorum post Euippum ascriptum, anno 4 Olymp. 79. Aristo-
philus ascriptus anno primo Olymp. 90, est Archon 41, quibus proinde utriusq;
annis Olympiadicis ascribenda videantur Archontes Euthippus & Astyphilus
Chronici Marmorei. Namque Perdiccæ omnino totidem, viz. 41. annos
regni ascripsisse Nicomedem Acanthium historicum (scilicet ex Acantho
urbe ad pedem Montis Athō, & Xerxis fossam in consinibus Thraciæ & Ma-
cedoniæ) refert Athenæus, lib. 5. atque totidem intra unum, nempe 40,
Anaximenem, (quem Diodorus, lib. 15. notat fuisse Lamplacenum, suamq;
historiam primam rerum Hellenicarum, terminasse pugna Mantinensi,
quā etiam Xenophon historiam suam) quorum utriusque numeri annorum
finis, ac majoris initium exacte representatur Chronico Marmoreo, mino-
ris vero initium eidem fini congruum Eusebiano. Atque Archelaum Mace-
doniæ regem tantummodo hunc unum agnoscere videtur Diodorus, quem
lib. 13. ac anno tertio Olymp. 92. Archonte Athenis Glaucippo, refert
Pydæas rebelles domuisse: libro autem 14. decennio postea, utpote anno
primo Olym. 95. Archonte Lachete, (quo etiam Socratem Cicuta potatum,
morteque multatum unā cum Marmoreo Chronico refert) idem scribit il-
lum interfectum esse à Cratero amasio suo, postquam regnaverat annos
septem, manifesto mendo in numero annorum regni ejus; huic autem suc-
cessisse filium Orestem puerum: quo sublato ab Ærope tutore, hanc regnasse
annos sex, ac deinde ejus filium Pausaniam annum unum: tum vero Amyn-
tam annos 24. (circa initium regno pulsum ab Illyriis per biennium, Argeo
illud vel usurpante, vel administrante) patrem Alexandri secundi, atque
etiam Ptolemæi Aloritz, & Perdiccæ, & Philippi Patris Alexandri Magni,
qui omnes post illum regnaverunt: nullo loco relicto alteri Archelao, cu-
jus regni initio Euripidem extinctum esse apud ipsum sciscit Scaliger. Sed
& locus Aristidæ Sophistæ de Archelao, quantum conjicere licet non habenti
librum, videtur male allegatus à Scaligero, Τί τ' ἐν Ἀρχέλαῳ, & αὐτὸ διορί-
στω ὃ ὅτιον ἀνακρίναι κατὰ τὸ ἀρχαῖον, ὅτι ἰστορεῖται πάντων τῶνδε διὰ τὸ ἐξαρτῆσθαι αὐτὸν,
videtur enim legendum Ἀρχέλαον, accusat, casu, subaudito nominat. Æropus,
agiq; de cæde Archelai ac ejus filii Orestis ab ipso Ærope, aliisque conjuratis
Cratero sive Crateri & Decamnico. De Cratero præter Diodorum, etiam
Ælianus meminit, lib. 8. cap. 9. nomine Crateræ, his verbis, Ἀνέκταντο δ'
ἐκείνην ὁ Κρατήρην Ἀρχέλαον τοῖς τυραννέσι τὸ ἐν εὐδαίμονι αὐτοῖς ἰσχυρῶς, ὅτι
δ' ἡ πόσις οὐκ ἔμελλεν ἔσθαι τυραννίδα κατὰ τὸν τὸ μετὰ τὸν, πάλιν αὐτοῖς ἐπὶ ἐκείνου
ἐφ' ἑτέρων ἰσχυρῶς. De Decamnico autem Aristoteles, lib. 5. Politico-
rum,

rum, cap. 10, ita, καὶ τὸ Ἀρχελάου δ' ἐπιδείκνυται Δεξιμόνυχον ἡγεμῶν ἔχοντα, παροξύνον τὴν ἐπιδεικνύμεναι πρῶτον, ὡς ποὺ τὸ ὄργιστον, ὅτι αὐτοὶ ἐξέδωκεν μοσιγῶσαι Ἐυελπίδην τῷ πικτῷ. Nisi igitur *Æropus*, caput ut videtur hujus Conjurat-ionis, demum regnum adeptus, nomen *Archelai* sibi imposuerit, alius certe *Archelaus* Macedoniae Rex, præter illum *Perdiccæ* filium, non fuit. Atque illi, *Perdiccæ* inquam filio, *Euripidem* Poetam convixisse, etiam hoc *Aristo*-tehs testimonio constat, secus quam *Scaligero* visum. Hujus autem regni completi sunt viginti anni, à *Perdiccæ* morte, juxta *Marmoreum Chronicon* ad *Archontem* *Lachetem*, quo *Diodorus* ipsum mortuum refert: apud quem proinde pro ἔκτω, legendum videatur ἑκῆσι, haud insolenti Scripturæ differe-ntiâ. *Alexander* vero ille, cujus regni mentio fit in *Chronico Marmoreo*, ad annum 104, *Archonte* *Naufigene*, quo *Dionysius junior*, mortuo seniore, *Syraculis* tyrannidem obtinuit, dubium est an intelligatur secundus *Mace*-donicus *Amyntæ* filius, an potius *Alexander Pheræus* à quo *Pelopidas* *The*-banorum *Dux* prælio occisus est, quem *Diodorus*, libro 15, sublato fratre *Polydoro*, sub hoc ipsum tempus *Thessaliæ* regno potitum esse scribit.

Antequam vero huic disquisitioni finem imponam, illud etiam observetur, complures *Archontas* *Atheniensium* in *Chronico Marmoreo* à *Calliade*, quo *Xerxes* invasit Græciam, usque ad *Lachetem*, quo *Cyrus* minor expeditionem fecit contra fratrem *Artaxerxem* Memorem, uno anno *Olympiadum* antevterere calculum *Diodori*: *Chronici* autem calculum referentem *Cal*-liadæ Magistratum, pariter ac *Xerxis* transitum in annum quartum *Olympi*-adis 74. (in quem annum nostra Emendatio temporum viginti abhinc an-nis edita hunc retulit) quos *Diodorus* cum vulgo refert in primum *Olympi*-adis 75, liquido confirmari memorabili illâ solis eclipsi, quam *Xerxes* *Sardi*-bus movente contigisse diserte narrat *Herodotus*, libro 7. his verbis, Ἐπεὶ οὖτα χειμερίαισι αἶμα τῆς Ἰατρίας παρσικυασμένη. ὁ στρατὸς ὅτε τῆς Σαρδίων ἀρχῆς τοῦ ἔλυναι αἰς Ἀβυδὸν ὁρμήσας δι' οἱ ὁ ἡλίου ἐκλείπτειν ὅτε τῷ ἔκτῳ ἔθρῳ, ἀφ' αὐτοῦ πρὶν ὅτι ἐπὶ τοῖς ἰσθμοῖς αἰδρίσιν πρὶν τὰς μάχας ἀντὶ ἡμέρας πρὶν ἢ ἔχοντα. Hanc solis eclipsim octodeseccentaria *Periodus* nostra monstrat contigisse anno à *Mundi* con-ditu, 3524. sextæ indidem *Periodi*, anno 564, ac 288. posterioris partis ejus, die vicesimo tertio ab apparente *Æquinoctio* *Verno*, sole obtinente ferme vicesimum tertium gradum *Dodecatemorii Arietis*, secundo ejusdem anni *Novilunio*, die septimanæ quarto, circum meridiem *Sardibus*, *Lunâ* appro-pinquante nodo devehenti à septentrionali latitudine ad *Austrinam*. Fuit autem haud dubie totalis, si non ipsis *Sardibus*, ubi forte *parallaxi* *Lunæ* ma-jori quam latitudine, supremus solis limbus relictus est, at in locis aliquanto magis *Austrinis*. Fieri vero potuit ut *Herodotus* eam historię mandaverit, quemadmodum prædicabatur, ubi maxima conspecta est; quæ eadem *Sardi*-bus, torique adeo *Xerxis* exercitui inde moventi valde notabilis fuerat. Ea-dem autem ætate quâ *Xerxis* transitum, non modo pugnam ad *Thermopy*-las, sed etiam navalem victoriam Græcorum ad *Salaminem* statuit *Chroni*-con *Marmoreum*, & quidem recte juxta *Herodotum* æque ac *Diodorum*, at-que etiam *Plutarchum* in *Camillo*, referentem hanc circa *Boëdromionis* tertii mensis *Attici* ab æstivo *Solstitio* diem vicesimum. Quanquam ego in illa nostra Emendatione *Temporum*, atque etiam in *Defensione* nostrâ, cap. 5. antequam *Herodotum* denuo perlegerem ac perpenderem, quasi fascina-tionis *Scaligeri* *Authoritate*, libro 1. suæ Emendationis, cap. de transitu *Xer*-xis, & libro tertio *Canonem* in caput octavum primi, victoriam ad *Salami*-nem retulerim, integro anno revoluta post transitum, in ver sequens ex mala Interpretatione loci *Plutarchi* in libro, *Utrum Athenienses clariiores fuerint ob bellum quam ob sapientiam*, ubi scribit in hæc verba, Τὴν δὲ ἐκείνῳ ἐπὶ δόξαν τῷ Μυνηχίῳ. Ἀρτίμας καὶ δέκοντα ὅτι ἡ πῶς Ἕλλησι περὶ Σαλαμίνα νικῶσιν ἐπὶ λαμψέῳ ἡ δόξα παροξύνεται. Enimvero hæc victoria diligentius reo consi-deranti demum videtur nullo modo potuisse esse illa totius *Classis* Græco-
rum

multoq; minus illa Miltiadæ ad Marathonem facta est sexto die mensis Thargelionis: verum tresalix celeberrimæ, utique navalis ad Artemisium, Gelonis ad Himeram, & Leonidæ illa fatalis ad Pylas, eodem die, quasi altero mense post solis eclipsin Herodoto memoratam sub Xerxis transitum in Græciam: omnes inquam Attico mense Thargelione (qui debebat esse secundus Vernus) prolapsa, Oæoteridis vitio ad instans ætatis: cujus ipsius mensis plenilunio, quasi octiduo post illas pugnas, celebrata sunt in Græcia non quidem Olympia, ut opinatus est Herodotus, & secundum eum Diodoros Siculus, cum vulgo Historicorum, verum Pythia, sub initium anni quarti Olympiadis 74, juxta Marmoreum Chronicon, atque nostram Emendationem temporum.

Quocirca nihil adhuc occurrit in redivivo illo Chronico Marmoreo adeo paradoxum, quod non aliorum Historicorum suffragiis & autoritate comprobetur. Quapropter etiam Darii Hystaspidæ Imperii Persici, initium pariter ac finem par est existimare idoneis rationibus, recteque in eodem esse constitutum. Atque huic disquisitioni, quæ aliquanto longius protractum quam initio proposueram, hic finis esto.

*Redintegratæ Annotationes ad Chronicon Marmoreum.
Pars prima à Cecroe ad Trojam Captam.*

POTERAM pro confirmando tempore mortis Darii Hystaspidæ (quo dudum restituto, & nuper comprobato redivivâ antiquissimâ Chronologiâ Marmoribus incisâ, vix aut ne vix quidem me à gloriatione aliquâ, saltem in levamen & solamen ægritudinis meæ quâ teneor cohibere valui) ad asserendam veritatem ejusmodi Chronologicæ contentas esse iis quæ de Gelonis Siculi Dynastæ celeberrimi, aliorumque temporibus circa illud seculum, per eandem correctis & corrigendis, haud ita pridem disputavi. Sed ecce animus inquires à studio inquirendi veri, nec (ut verum fateor) ullam aliam humanam huic similem, aut secundam ægritudinis medelam inveniens, quanquam mediis (inquam libris) fere omnino destitutus, nec alia propemodum subsidia habens præter aliqua ad-versaria nostra, eaque interlineationibus & lituris adeo plena, ut ne mihi quidem ipsi absque autoribus è quibus olim ea collegi, usquequaq; sint legibilia, nihilominus subinde eodem relabitur, ut etiam in antiquiora ejusdem Chronologicæ Inscriptionis inquiram, in quorum plerisque major temporum à communiter receptis differentia cernitur; tentemque an non etiam nobiliorum ex illis eventorum & gestorum tempora, tametsi non ad exploratam veritatem & liquidam certitudinem (quod de adeo antiquis eisque Ethnicis vix sperandum videatur) attamen ad probabilitatem & verisimilitudinem saltem acquiri & perducì queant. In hunc itaque finem ante aliquot dies Seldenianam editionem illius Inscriptionis mutuatus sum, in quæ eorum pleraque diligenter notata esse, quum Oxonii eam utendam haberem, lapsante licet cespitanteque memoriâ, aliquatenus recordabar.

Antiquissima redivivi Chronici Marmorei Epochæ est initium Regni Cecropis primi Athenis, nempe mille trecentis & octodecim annis ante citium terminum sive Epocham ejusdem, ad quam præcedentes omnes referuntur, & per quam determinantur, quam ipse conferens ad Manuscriptam nostram seriem summorum Magistratuum & Triumphorum Romanorum, cum annis Nabonazari Babylonii & Olympiadum Græcarum, & Archontum

chontum Atheniensem, inserto breviario Romanæ Historiæ, conscriptant annis abhinc ferme octodecim, mox deprehendi esse initium primi Romanorum belli transmarini in Sicilia contra Pœnos suscepti, quem Dionysius Halicarnassæus suæ viginti librorum Historiæ Romanæ utiq; terminum fixit. Claruit autem eodem tempore Timæus Siculus, historicus longe & eruditissimus vel Ciceronis iudicio, & celeberrimus: qui præter Chronicum Breviarium Olympionicis distinctum, Suidâ è veteribus authoribus referente, scripsit Sicula duplicia, altera Hellenica, sc. cum Græcis communia, altera vero Italica, tanquam cum Romanis coherentia, separato autem volumine Bellum Tarentinum Pyrrhi Epirotarum Regis cum Romanis, auctore eodem Dionysio in proœmio suæ historiæ, & Cicerone Epistolâ ad Lucæcium libro quinto ad familiares. Fuisse autem Timæum exactissimum trutinatorem Scrupulorum Chronologicorum, tum agnoscit Diodorus Siculus, lib. 5. tum colligere licet è Censorino, cap. 18. libelli de die Natali, ubi ipse etiam diligens temporum notator citat ejus calculum intervalli temporis inter Ilium captum, & Epocham Olympicam decennio excedentem vulgarem Eratostheneam. Verum autor Chronici Marmorei, præterquam quod videtur destinata opera vitasse supputationem temporum per Olympionicas, sive Olympiades, de quibus nulla omnino extat in eo mentio; deprehenditur etiam statuere intervallum inter Iliæ excidium & Olympiadum Epocham plusquam altero decennio majus quam Timæus. Alioqui sane haud omnino improbabiler referri posset tum occasio termini Chronici Marmorei, fixi bello à Romanis primum trans Mare in Sicilia geri cœpto, ad hujus historiæ Italico-Siculam: tum editio ejusdem ad vicinam Pharum Insulam Adriaticam sive Liburnicam, quippe quæ etiam ipsa Paros quoque appellata fuerit teste Scymno Chio Historico apud Stephanum de urbibus scribentem in hæc verba, Ἐστὶ δὲ ἄλλη Πάρος, ἢ Λέβυρος, ἧς φησὶ Σκύμνος, ὅτι Χίος ἐν πρώτῃ περιήγησιν. Est autem altera Paros, Insula Liburnorum, ut ait Scymnus Chius, libro primo descriptionis Orbis terrarum.

Quum vero Epochæ Chronici Marmorei consignentur omnino omnes per Atheniensem Regem, & Archontum sive Principum annos, non est dubium quin hæc ipsorum Historicis potissimum defuerint, & determinatæ sint. Atticarum autem rerum Historici propter insignem Atheniensem & virtutem bellicam, & doctrinam fuisse multi nobiliores vero qui ad notitiam nostram pervenerunt, hi.

Antiquissimus eorum, qui de Atheniensem Antiquitatibus ex professo scripserit, videtur fuisse Pherecydes Historicus, dictus & Lerins, quod ex Insula Lero ortus vel oriundus esset, & Atheniensis, quod Athenis vitam degeret, & Genealogus, quod Atheniensem Archæologias & Genealogias perquam amplè & fuscè decem aut duodecim libris pertractaverit: Pherecydes illo è Syro Insula Philosopho & Ethnico Theologo aliquanto junior, Hecateo Milefio Historico ferme æqualis: quem Dionysius Halicarnassæus, libro primo Archæologiæ Romanæ citans ornat hujusmodi elogio, Pherecydem Atheniensem, virum ex antiquis scriptoribus, sive historicis Atheniensem Genealogorum nulli secundum; quem etiam apparet ex Marcelino in vita Thucydidis deduxisse historiæ saltem ad Miltiadem, nempe illud Victoriæ Marathonis contra Darii Histaspidis duces partâ celeberrimum, utpote de cujus genere fragmentum ex eo citat.

Hellani Lesbii sive Mitylenæzi, alias per errorem ut videtur, dicti Milefii, secundus liber Historiæ Atticæ citatur ab Harpocrate in Lexico, dictione *Alope*. Ejus autem Historiæ Conclusio videtur fuisse brevis Congeries gestorum ab Atheniensibus post victoriâ Marathoniam, usque ad sua tempora, cujus meminit Thucydides libro primo. Eodem autem spectant ejusdem Gentium & Urbium Origines, atque Historia Deucalionea pluribus libris conscripta, citata ab Athenæo, lib. 10.

Marſyas Pellæus, natus eadem ætate, eademque civitate, unaque eductus cum magnanimo illo Pellæo Juvene, cui unus non ſufficiebat Orbis, præter librum de educatione *ἐμὲλικός* ſui, inquam Alexandri Magni, & decem rerum Macedonicarum à Carano primo Argivo, Macedoniæ Rege, edidit etiam 12 libros, de rebus Atticis, teſte Suidâ.

Demetrius Phalareus, eruditiffimus etiam Ciceronis iudicio, ſi non prorsus, certe propemodum attigit citimum terminum Marmorei Chronici, utpote regnum Ptolemæi Philadelphi in Ægypto, cujus Bibliothecæ cum præſuiſſe multi ſunt autores: quum Diogenes Laertius ſcribat eum à Philadelpho poſt mortem Ptolemæi Lagidæ ſive Soteris patris ſui, quod huic ſuaderet ut filio ex altera matre regnum relinqueret, aſſervatum eſſe tanquam in libera cuſtodia (forte circa ipſam Bibliothecam) ubi mæltior vixit, donec veluti dormitans, ab aſpide manum morſus è vita migraret. Hic Demetrius, quum antea Athenis magnâ gloriâ decennio præſuiſſet, ſtatuiſque trecentum ſexaginta, ferme tot quot lucas habet annus abſolutus, honoratus eſſet, libro edidit *Ἀναγχαφίς* deſcriptionem, ſive recenſionem Archontum Athenienſium: quam idem Diogenes ſæpe citat in vitis Philoſophorum, ut primi omnium Thaletis, quem ex eodem refert primum ſapientem appellatum Archonte Athenis Damafiâ, poſteaſque Autore Apollodoro in Chronicis, natum anno primo Olympiadis 35, quod videtur ita intelligendum, quaſi hoc anno, eodem Archonte natus fuerit Thales, qui poſtea demum primus ſapiens appellatus eſt.

Iſtus ſive Iſter, Callimachi Cyrenzi diſcipulus, inde cognominatus Callimachus, cum ad ipſum finem Marmorei Chronici clareſceret, Timæo Siculo ætate fere æqualis, cujus etiam hitoriiſ contrarias edidit, indito ipſi cognomine Epi-Timæi, ob ejuſ crebras & acerbas reprehentiones: ſcripſit Atticarum Antiquitatum Colleſtanea, multis libris: quippe cum eorum decimum tertium citet Athenæus libro 14, idemque opus Plutarchus in Theſeo.

Sed omnium fuſiſſime & ampliſſime Antiquitates, & res Atticæ, univerſam inquam Atticam hitoriam explicuit Philochorus Athenienſis, Cyeni filius, annis ferme viginti poſt Chronici Marmorei terminum, libris 17. teſte Suidâ, uſque ad tempora Antiochi *Θεῶ*, qui regnare incepit omnino quatuor annis poſt finem ejuſdem Chronici inſtituto opere adverſus Leonidæ Damonis hitoriam Atticam (cujus librum quintum etiam Athenæus citat, Plutarcho in Theſeo vocatur Demon:) tum aliis bonis autoribus ſæpenumero, tum etiam Euſebio in Chronico memoratus. Eorum librorum pars fuiſſe videtur opus de Archontibus Athenienſibus, niſi potius fuerit eorundem, ſaltem ex quo tempore Athenis Archontes annui creati ſunt, Epitome: quam haud ſaris certò ex Suidâ colligitur, an ipſe Philochorus, an vero aliquot ſæculis poſtea, Pompeio Magno Romæ potente, & poſt eum Julio Cæſare Dictatore, Afinius Pollio Trallianus, Romæ Scholam habens, fecerit.

Apollodorus Athenienſis circa Olympiadem 165, ſcripſit Chronica tum aliis multis ſcriptoribus memorata, tum ſæpenumero Diogeni Laertio, utpote in Carneadis vitâ, quem ex eo refert mortem oppetiſſe anno quarto Olympiadis 161, quo tempore Luna eclipſin paſſa eſt: Eundem autorem ſecutus Diodorus Siculus præmio hitoricæ Bibliothecæ ſuæ ſtatuit à Trojâ capta ad Heraclidarum reditum in Peloponeſum annos oſtaginta, inde vero ad primam Olympiadem dinumerans temporâ per Lacedæmoniorum reges annos trecentos & duodeciginta: quo pacto ſtatuit intervallum inter Trojæ excidium, & Epocham Olympiadicam annorum 408, uno tantummodo arino majus quem Eratoſthenes.

Porro Archontum Athenienſium pariter ac Olympionicarum recenſionem edidit etiâ Steſiclides Athenienſis, teſte Diogene Laertio in vita Xenophontis, ubi eo auctore ſcribit Xenophontem obuiſſe anno primo Olympiadis 105, Archonte

chonte Callidemide : quo Archonte etiam Phisippus Amyntæ filius in Macedonia regnare incepit: Sed hujus seculum ignoratur; ut & seculum Asclepiadæ Alexandrini, quem Atheniensium utique populi sigillatim sive per Democratiam, id est, ut videtur, singularum tribuum Atticarum Archontes scripto consignasse, autor habetur Scholiastes in Nubes Aristophanis; & Andronis, quem Atticam historiam scripsisse refert Strabo, libro 6, & Andronis, forte ejusdem ac Andronis, quem idem fecisse refert Pausanias, libro sexto sive posteriore Eliacorum & Phœicis, ubi agit de origine Amphycitionum; & Clitodemi, quem vetustissimum Auctorem Atticorum *ἱστοριῶν* laudat Pausanias item in Phocicis: forte ejusdem quem Athenæus lib. 6. Clidemum vocat, Atthidis scriptorem, Plutarchus etiam citat in Theseo, &c. & Posidonii Olbiopolitæ, quem Atticæ historiam scripsisse libris 4, testis est Suidas. Et Phonodemi, quem literis tradidisse Atticam Archæologiam asserit Dionysius Halicarnassensis libro primo Archæologiæ Romanæ: horum inquam ignoratur sæcula, nisi quod his ipsis qui eorum meminerint antiquiores esse constet. Thucydides vero Xenophon & Democrates, Demosthenis sororis filius non veniunt in hunc numerum, quia non Archæologiam Atticam, sed sui tantummodo sæculi historiam scripserunt.

Hi sunt qui nobis impræsentiarum occurrunt Historici & Chronographi Antiquitatum Atticarum, usque ad Dionysium Halicarnassensem, & postremorum aliqui forsitan aliquanto post ipsum: in quorum recensione me quatuor libris Joannis Vossii, Leidæ editis, A. D. 1623. de Græcis Historicis, adjurum esse ingenue agnosco. Equem vero horum sibi in omnibus sequendum proposuit Auctor Chronici Marmorei, an ipse ex omnium collatione hoc suum peculiare Chronicon fecerit, haud facile dictu est. Etiam si vero non magis affirmare possumus ipsum esse æque antiquum ac Chronici sui finem sive citimum terminum, quam Dionysium Halicarnassensem ac suæ Romanæ historiæ finem: tamen satis est verisimile, illum haud ita multo fuisse juniorem. Atqui vigente adhuc Ethnicismo Marmora hæc ita insculpta erectaque, ac propterea Chronica hujusmodi Inscriptionem perantiquam esse, id vero plane constat. Jam ad primam & antiquissimam ejus Epocham, scilicet initium antiquissimi & primi Atheniensium Regis Cœropis, venimus.

Epoch. i. A. M. C. 2423. Ante Evan. 1610. Periodis 55.

*A quo Cœrops Athenis regnavit, & Regio Cœropia dicta est,
quæ prius dicebatur Aethica ab Aethio Indigena,
[fuerunt] anni MCCCXVIII.*

Recte observavit industrius & eruditus amicus noster Seldenus initium regni Cœropis primi Athenis, antiquius statui in hoc Marmoreo Chronico, quam in Eusebiano, viginti sex annis. Sed & aliorum deinceps Regum & Archontum Atheniensium initia, ferme usque ad annuos Archontas relata sunt antiquius illis quam istis propemodum annis totidem. Id vero primum de ipso Cœrope ita demonstratur. A decimo quinto Anno Imperii Tiberii Cæsaris, & Exordio, sive Initio prædicationis Evangelii Domini nostri Jesu Christi, Consulatu Romano Caii Rubellii, & Caii Fusii, utriusque cognomento Gemini, fere completi Olympiade ducentesima primâ, quæ vera est & genuina Epochâ Chronici Eusebiani, ab ipsis Evangelistis suppeditata; sicut vera & genuina ab Eusebio in Præfatione Chronici sui, pro stabiliendo ejus fundamento, adhibita ratio supputationis inde retrorsum, sc. versus antiquiora, quâ supputandi ratione convenit illicum Chronico Marmoreo; à Principio inquam Evangelii,

gelii, & fine Olympiadis 201, ad secundum annum regni Darii Hystaspis, initio Olympiadis 65 retro supputat Eusebius Olympiades integras 137, annos vero quater totidem, sc. 548. Inde ad primam Olympiadem, Olympiades 64, annos autem 156: qui cum 548 component annos 804: inde item retrorsum ad Trojam captam supputat 406, una cum 804, omnino 1210: atque hinc itidem retro ad initium regni Cecropis Diphyis primi Atheniensium regis, annos 374, simul cum 1210 compositos, 1584. At Chronici Marmorei citatam Epocham, convenientem initio Olympiadis 129, deprehendimus antiquiorem Epochâ Evangelii, Olympiadibus 73, id est, annis octodetrecentis five 292, cui addita hæc antiquissima initii regni Cecropis Diphyis, scilicet 1318, constituit temporis intervallum inter initium ejusdem regni, & Principium Evangelii 1610 annos: omnino 26 plures quam fert Eusebiana supputatio.

Veruntamen hæc propterea falsi temere arguendus fuerit Marmoreus calculus. Siquidem antiquissimi Chronologi etiam Christianorum, Tatianus Assyrius, Clemens Alexandrinus, & Julius Africanus, quos alias laudat, & à quibus Chronologicorum præcipua mutuatus est ipse Eusebius, initium regni Cecropis primi Athenis, statuunt aliquot annis antiquius quam ille: ita ut Marmoreus cadat inter Eusebianum & illorum calculum, proprius autem accedens ad hunc. Hujusmodi autem calculum nobis exhibent Barbaro-latina Excerpta ex Africano, quæ Claudius Puteanus Scaligero communicavit, hic autem una cum Eusebii Chronico edidit: de quibus vere dicere liceat multas auri micæ in sterquilinio projectas esse. Hæc Excerpta statuunt ab initio regni Cecropis Proceri (ita interpretantur Diphyem) ad finem Codri annos 492, quinque plures quam Chronicon Eusebianum exhibens 487: verum ab initio regni Cecropis ad primam Olympiadem anno secundo Æschyli Archontis ad terminum vitæ annos 814, quum Eusebii Chronicon habeat tantum 780, nimirum 34 pauciores. Itaque juxta Excerpta ex Africano, initium regni Cecropis primi Athenis fuerit annis 1618, ante principium Evangelii, octo annis antiquius calculo Marmoreo, ac triginta quatuor Eusebiano calculo. Atque hoc etiam alio in iisdem subjecto calculo confirmatur: ubi ad finem Eryxiæ principatûs annorum 10, dicitur cessasse regnum sive Principatum Atheniensium in Olympiade vicesimâ quartâ, anno sc. ejus primo: factoque esse totius Dominatûs Atheniensium, à Cecrope usque ad Oxurium (utrobique legendum Eryxiam) annos nongentos & septem. Additis enim Olympiadum 23 annis 92 ac primo 24 Olympiadis (quo consentaneè Chronico Eusebiano ad Eryxiæ Archontis Decennalis finem statuitur terminus Decennalium Archontum Athenis) summæ annorum 814 ante primam Olympiadem, conflatur annorum 907 summa in Excerptis consignata. Sed & particulares numeri annorum singulis Regibus & Archontibus Atheniensium, ab initio Cecropis primi ad Eryxiæ Exitum, in excerptis assignati, licet alias eadem innumeris numerorum mendis scatant, majores summas constant. Namque ab initio primi Cecropis sub finem Menesthei & initium Demophontis, ubi ab aliis statuitur Troja capta, etsi illic nulla fiat ejus mentio, colliguntur anni 384, decem plures quam putat Eusebius. At à fine Menesthei ad mortem Codri anni 117 Eusebio putante 112 quinque pauciora. Porro à morte Codri Regis, ad completum secundum annum Æschyli, & primam Olympiadem, anni 324, Eusebio putante summum 293, viz. triginta & uno pauciores. Demum vero à primâ Olympiade, & tertio anno Æschyli ad finem Eryxiæ, primumque annum Archontem Athenis, colliguntur in Excerptis anni 93 totidem quot Eusebio, sed aliter quam huic. Itaque è particularibus Excerptorum numeris, ab initio Cecropis primi ad mortem Codri postremi Regis Atheniensium, colliguntur anni 501, quorum compositorum cum 324, inde ad primam Olympiadem summa est annorum 825, additisque postremis 93, 918, utraque undecim annis major. Ceterum ab exitu Menesthei Regis, & initio Demophontis, sub quod tempus alii statuunt captam Trojam, ad primam Olympiadem,

in iisdem Excerptis colliguntur anni 441 : atque neglecto hoc undecennio è particularium numerorum mendis emergente, saltem 430, viginti quatuor plures quam putat Eusebius, ac tantummodo tres pauciores, quam exhibet Calculus Marmoreus signans 433. Interim vero, quoad Intervallum ab initio regni Atheniensium usque ad finem Diogneti, sive Diogeneti, septimi Archontis Medontidæ, ad terminum vitæ, atque etiamnum aliquanto postea, videtur convenire Eusebiano calculo cum Marmoreo. Ac proinde eoque singulorum Regum & Archontum Atticorum initia & fines, adeoque singulos regni & Magistratûs annos apparet pari intervallo annorum 26, scilicet statui in Eusebiano Chronico, quam in Marmoreo.

Præterea vero Paulus Orosius Presbyter Christianus, tempore antiqui Patris Augustini Episcopi Hipponis libro primo, capite 9, ponens Amphictyonem Athenarum tertium à Cecrope Regem annis 810 ante Romam Conditam, eo pacto initium regni Cecropis facit etiam antiquius quam Excerpta. Posito enim Romæ Conditu juxta Fabium Pictorem circa initium octavæ Olympiadis sexcentio serius quam vulgo statuitur, id est, ante Evangelium 776, additisque 810, regnum Amphictyonis, vel iniens convenit anno 1585 ante idem, ac proinde Cecropis undeseleginta annis antea, anno ante Evangelium 1643, nempe annis 60 antiquius quam statuit Chronicon Eusebianum, 34 quam Marmoreum, ac 26 quam Excerpta. Præterea ipse quoque Eusebius in Chronico ad annum 1555 ante Evangelium, Diluvio quod Deucalionis tempore contigit, adjungens Incendium, sive ætium & squalorem tempore Phaëtonis evenientem, tanquam saltem eodem sæculo, veluti intra summum triginta annos postea, quasi circa annum 1525, eo pacto arguit regnum Cecropis serius quam par erat, à se poni. Siquidem Apollodoro teste, libro tertio, Phaëton fuit quintus à Cecrope, utpote Tithoni filius saltem supposititius, vel eo patre dubio, alicujus Adulteri sub solis aut Phœbi larvæ notus, Cephali Nepos, Herfes pronepos, Cecropis Abnepos, cujus propterea regni initium, quanquam admodum juvene ac pene puero tunc Phaëtonis, juxta illud Patris monitum, *Parce per stimulo*, &c. plus minus centum annis antecesserit.

Porro autem ab hoc (ad viginti sex annorum Intervallum) diverso situ Regum Atticorum apud diversos Autores, est, quod in Chronico Eusebiano, subinde idem eventus eodem Intervallo ac distantia temporis repetitur. Verbi gratiâ, in Editione Scaligeranâ, Pontaco quoque in notis suffragante, Apollinis Delii templum ab Erychthone filio Cecropis fabricatum est, ad annum Regni Cecropis 37, 13 ante ejus finem, ac 1548. ante Evangelium; iterumque post 26 annos Templum Deli constructum ab Erychthone filio Cecropis, ad annum regni Amphictyonis 4, ac 1522. ante Evangelium. Cujus rationem cum nesciret Scaliger, ita ad hunc annum inquit, "Vide quæ supra notavimus. Nam eadem est perioche, & cur hic repetatur, aut cur ibi locum habeat, si hic ponenda erat, non video." Nimirum juxta Chronicon Marmoreum, applicatâ alterâ remotiore Epochâ Evangelica ad alterius citerioris regis annum, convenit in annum quidem 4 Amphictyonis, verum in 1548. ante Evangelium.

Itaque hinc consequens est regnum Amphictyonis, ideoque & Cranaï, & Cecropis Regum præcedentium constitutum esse viginti sex annis antiquius ab aliis etiam ipsius Eusebii Autoribus, quam ab aliis. Astæum vero illum, à quo terra prius dicta est Astæa, sive Adica, quæ postea à Cecrope Cecropia, agnoscit etiam Eusebius, referens eum ad tempus Phorbantis regis Argivorum libro 10. de Præparatione Evangelicâ, cap. 3. ubi ita scribit, Κατὰ τὴν Φορβαντον (ἐργασίαν) Ἀστὰς, ἀπὸ Ἀστὰς ἢ Ἀτίνης. Verum Strabo, lib. 9. eundem vocat Astæonem, scribens ita, Ἀστῆων μὴ δὲ ἀπὸ Ἀστῆων ὡς φαίνεται. Ἀπὸ δὲ τῆς Ἀτίνης δὲ Ἀτλίδος τὴν Κεραυνῶν, ἀπὸ τῆς Κεραυνῶν οὐρανίου. Pausanias vero in Articiis eundem perinde ut Autor nollet & Eusebius Astæum nominat,

nominat, iniquens Ἀχταῖον λέγουσιν τῇ νύϊ Ἀτλὶκῇ βασιλεύσαι πρώτον. Addit autem Cecropem Ἀχχι filiam habuisse uxorem cujus jure ei in regno successerit.

Epoch. 2. A. M. C. 2431. ante Evang. 1602. Period. 5. 63.

In quo Deucalion apud Parnassum in Lycoræa regnavit, regnante Athenis Cecrope, anni MCCCX.

Initium regni Deucalionis circa Parnassum in Lycoræa, quod Marmorea Inscriptio statuit anno nono regni Cecropis, in Eusebiano Chronico parum certo statuitur juxta Pontaci Editionem, anno 20, juxta Scaligeranam anno 16 ejusdem. Quanquam vero octennii aut duodecennii differentia parvi est momenti, præfertim in re tam antiquâ, atque in novorum regnorum initis, quibus paulatim acquiritur potentia, & per Intervalla, quasi gradibus quibusdam scanditur ad illud absolutæ potestatis fastigium: tamen ipse Eusebius suppeditat probabile Argumentum propinquioris accessus initii regni Deucalionis ad initium regni Cecropis: quatenus triginta annis ante hujus initium, refert quosdam scribere Prometheum & Epimetheum (sc. Deucalionis ejusque uxoris Pyrrhæ parentes) & Atlantem fratrem Promethei fuisse illis temporibus: nonnullos autem ante Cecropem annis 60 aut 90, quemadmodum ipse duobus locis antea posuerat. Enimvero siquidem Prometheus & Epimetheus claruerint vel triginta annis ante Cecropem, par est Deucalionem & Pyrrham eorum liberos coepisse clarescere intra quadagesimum annum postea, i. e. intra primum decennium regni Cecropis. Itaque quod eodem hoc tertio loco adijcit Eusebius, alios scribere Prometheum ceterosque ejus Coævos fuisse ætate Cecropis, hi nimirum fuisse videantur iidem quos Orosius Autores secutus est, statuentes initium regni Cecropis annis 60 antiquius quam Eusebius; 34, quam marmora, ac 26, quam Excerpta-Barbarolatina, & ipsa eisdem regno Cecropis referentia. Quod autem Eusebium istic vellicat Scaliger, quasi male referentem ipsos ante regnum Cecropis, è Tatiano & Clemente, scribentibus eisdem fuisse tempore Triopæ regis Argivi, cujus in Eusebiano Chronico initium statuitur anno quinto Cecropis, id haberet nihil ponderis, si iidem Autores non magis augerent & longius extenderent ultra Eusebianas rationes Argivi regni antiquitatem (quemadmodum à nobis dudum observatum est nostrâ Emendatione temporum ad annum Mundi, 2049.) quam Autor Chronici Marmorei, antiquitatem regni Attici. Lycoræa autem regionis circa Parnassum, ubi Autor Chronici Marmorei Deucalionem regnasse statuit, meminit Strabo, Lib. 9. Dictio vero significat montanum tractum lupis abundantem. Pausanias in Phocicis scribit ita dictam, quia luporum in montana refugientium à Diluvio, servandi sui causâ, ulularum homines secuti sunt, vel à Lyco-ro Apollinis & Coryciz filio.

Epoch. 3. A. M. C. 2473. ante Evang. 1560. Period. 5. 105.

A quo lis Athenis intercessit Marti & Neptuno super Halirrothio Neptuni filio, & locus dictus est Arius Pagus, anni MCCLXVIII. regnante Athenis Cranao.

A quo tempore Mars in judicium capitis arcessitus est à Neptuno patruo super occiso Halirrothio hujus filio, eoque criminis absoluto, locus judicii dictus est Arius pagus, sive Martia rupes, ponuntur Marmoreo Chronico anni 1268

ante

ante ipsius finem, (id est, 1580. ante Evangelium) regnante Athenis Cranæ; nimirum anno regni ejus primo, post Cecropis annos 50. At in Eusebii Chronico, ex Arnoldi Pontaci editione, collatâ præcipue ad Henrici-Petrinam Bafilensem, vulgari anno Dom, 1529. factam, tanquam aliis castigatorem; ad annum ante Evangelium 1536, regni autem Cecropis 49, sive penultimum, legitur, "Areopagus apud Athenas nomen judicii constitutus, id est, tribunal Judicii Athenis constitutum loco, qui ex eo tempore nomen obtinuit ut diceretur Areopagus; nimirum à Martis in judicium ibi vocati absolutione à crimine cædis Halirrothii patruelis sui, filii Neptuni.," De hac autem cæde duplex fertur Narratio, altera fabulæ propior, altera historica verisimilior. Utraque vero sapienter apte quadrat tempori assignato Marmoreâ Inscriptione. Fabulam narrat Servius Honoratus Virgilii Scholiastes in illud Georgicorum, *Oleæque Minerva Inventrix*---, his verbis. "Eo tempore (scilicet Minerva invenit oleam) quo adversum Neptunum de nomine Civitatis Athenarum (ipsa dicta Græce Ἀθήναι) contendit: Quod (inquit) jam supra dictum est. Cui fabulæ hoc additur, quod postquam Minerva Neptunum inventâ oleâ vicerit, indigne ferens Halirrothius Neptuni filius, oleas cepit excidere, cui dum hoc facit, scitrum de manu decidit, & ei caput amputavit. Neptunus vero dolens filii sui obitum, Martem homicidii cepit arguere. Inde effectum est ut Mars & Neptunus de hac re judicium apud Athenas experirentur, unde locus ubi Judices sederunt Areopagus (nimirum quod Mars ibi causâ vicerit) Judices autem Atheniensium (sc. in causis capitalibus, sive quibus capitis rei aguntur) Areopagites appellati.," Hactenus Servius. Igitur hoc acciderit quoad annos Regum Atticorum, tantummodo biennio ferius; & quoad Epocham Evangelii annis 24, (intra idem biennium sc. illis supradictis, 26 sitis regni illorum) citius Chronico Marmoreo quam Eusebiano. Judicium vero de contentione Neptuni & Minervæ super nomine regionis & urbis Athenarum notatur Eusebiano, regni Cecropis anno 23, ac ante Evangelium 1562, quod Marmoreo juxta eundem viginti sex annorum superiorem & antiquiorem situm regni Cecropis, commodissime convenit regni ejus anno 49, biennio ante litem Neptuni & Martis. Verum historiam de illa cæde & lite Apollodorus libro 3. narrat in hanc sententiam, quod Mars Halirrothium Neptuni ex Eurydæ Nympha, filium deprehensum in violanda pudicitia Alcippæ filiz suæ, neptis autem Cecropis ex ejus filiâ Aglauro, interfecerit. Apollodori testimonium de causâ cædis Halirrothii confirmat Pausanias in Atticis, ita scribens, Ἐστὶ δὲ ἐν αὐτῷ [Ἀσκληπιῶν ἱερῷ] κρήνη παρ' ἧς λέγουσι ποιεῖσθαι τὴν καὶ τὴν Ἀλirroθίου θυγατέρα Ἀρείου Ἀλirroθίου αἰχμῶντα ἀποθανόντος αὐτοῦ Ἀρείου, & διὸ καὶ ἐπὶ τῷ τῷ φόνῳ γινώσκουσιν ὡς ἐστίν. Est in Æsculapii xede fons, apud quem aiunt Neptuni filium Halirrothium, quum filiz Martis Alcippæ pudorem violasset, morte multatum esse à Marte, primumque capitis judicium de hac cæde fuisse factum. Posteaque Καὶ δὲ [τῷ Ἀπόλλωνι & τῷ Πανί] ὁ Ἀρείου παῖς, Ἐστὶ δὲ Ἀρείου παῖς, καλεῖσθαι, ὅτι πρῶτος Ἀρεὶ ἐσταυρῶν ἐκείνῃ καί μοι & ταῦτα διδάσκουσιν ὁ λόγος, ὡς Ἀλirroθίου ἀνέλοι, & ἐφ' ὅτῳ κατένευ. Κρίσθαι δὲ ὑπερὸν Ὀρίωνος λέγουσιν ἐπὶ τῷ φόνῳ τῆς μητρὸς. Juxta Apollinis & Panis xedem est Arius pagus. Dicitur autem est Arius pagus, quia primus Ares nempe Mars ibi judicium capitis subiit. Dicitum vero mihi superius, ut Halirrothium interfecerit, & quam ob causam. Atque ibidem postea Orestem aiunt subivisse capitis judicium de cæde matris. Porro celebrem fuisse historiam cædis Halirrothii inde liquet, quis Libanius Sophista pro subiecto contrariarum Declamationum, Neptuni sc. accusantis, Martis autem defendentis eam sumsit, Declam. 22, & 23. Itaque xquo convenit initio regni Cranæ, quod Alcippe Cecropis ex Aglauro filiâ neptis, tunc fere nubilis fuerit, atque antiquiori viginti sex annis situi regni Cecropis, quod Mars tunc ex Aglauro ejusdem filiâ Alcippæ jam fere maturam viro suscepit.

Epoch. 4. A. M. C. 2476. ante Evang. 1557. Period. 5. 108.

A quo diluvium tempore Deucalionis evenit, & Deucalion imbres fugit à Lycorea Athenas [veniens & Jovi Phyxio] pro vitâ servatâ, gratulatoria Sacra obtulit, anni MCCLXV, regnante Athenis Cranao.

Diluvium tempore Deucalionis, quando is imbres fugiens, Athenas venit, ibique Jovi Phyxio, id est, fugientium servatori Eucharistica Sacra fecit, quod Chronologica Marmorum Inscriptio refert annis 1265. ante citimam Epocham suam, i. e. 1557. ante Epocham Evangelii, quoad tempus convenit Eusebii Chronico intra biennium aut triennium, exhibenti idem anno 1555. aut 1554. ante Evangelium. Verum in rege Attico sub quo evenierit, est differentia, Eusebio referente ad annum 30 vel 31 regni Cecropis, Marmore autem ad Cranaum regem, regni nimirum ejus annum 4. viz. propemodum eodem discrimine annorum 26 inter utrumque in situ regum Atticorum. Hac autem in re Marmor non modo medium ferire, quod ipsum per se admodum probabile est veritatis Argumentum, sed etiam verum proxime attigisse locupletissimo suffragio, apparet. Medium inquam ferit inter Eusebii Autores referentes illud ad Cecropis regnum, & Autores Pauli Orosii referentes idem ad regnum Amphyctyonis loco paulo superius allegato, ubi scribit in hæc verba, Anno 810 ante Romam Conditam, Amphietyon Athenis tertius à Cecrope regnavit, cujus temporibus aquarum illuvies majorem partem populorum Thessaliæ absumpsit, paucis per refugia montium liberatis, maxime in monte Parnasso, in cujus circuitu Deucalion tunc regno potiebatur. Verum autem proxime attigit Marmoreum Chronicon locupletissimo suffragio & testimonio Marci Terentii Varronis, nempe illius qui seculo Romanorum doctissimo, Doctissimus Romanorum habitus est: adeoque cujus præter ceteram doctrinam, diligentiam & sagacitatem etiam in Chronologicis laudat Censorinus, erudito libello suo de die natali. Hujus vero testimonium proferat gravissimus Pater Augustinus Hipponensis Episcopus, in eximio illo suo opere de Civitate Dei, Lib. 18. cap. 10. scribens ita, His temporibus, ut Varro scribit, regnante Atheniensibus Cranao successore Cecropis, ut autem nostri, Eusebius & Hieronymus, adhuc eodem Cecrope permanente Diluvium fuit, quod appellatum est Deucalionis, eo quod ipse regnabat in earum terrarum partibus, ubi maxime factum est. Varronis autem sententiam non fuisse eam, ut existimaret diluvium Deucalionæum tanto serius contigisse, sed plane eandem ac Chronici Marmorei, Cranaum tanto citius regnare coepisse, docebimus duplici ipsius Varronis calculo, quorum utrumque attigimus libello nostro de Emendatione Temporum ad annos Mundi 1852. & 1878. Alter est ab initio regni antiquissimi Ogygis, primumque ab eo conditis Thebis Bœotii: de quibus in proœmio tertii sui libri de re Rustica (nisi me fallit fragilis memoria, quam liber sit domi meæ, ego autem sexaginta fere millibus passuum inde distans) scribit in hæc ferme verba: nempe eo tempore, quando ipse scripsit, vere dici posse, quod Ennius Poeta falso cecinerat de suo

Septingenti sunt paullo plus aut minus anni,

Augusto augurio postquam inclyta condita Roma est.

Atque ad hoc tempus ab eo quo Ogyges ille rex antiquissimus, primum in Græcia Oppidum condidit Bœotias Thebas, fuisse annorum duo millia & centum. Statuit autem Varro Romam conditam circiter medium Olympiadis sextæ, post duos & viginti annos (ut loquitur Velleius) quam prima constituta erat, i. e. annis septingentis octoginta duobus ante Epocham Evangelii. Itaque Thebas Bœotias statuit antiquiores Româ bis septingentis, i. e. mille

mille & quadringentis annis, tanquam conditas annis 2182. ante Evangelii principium, Ogygè tunc iis locis regnante: cujus regni anno 27 circiter annum 2155. ante Evangelium, contigerit Diluvium Græciz prius, ab ipso dictum Ogygium. Ab eo autem ad posterius dictum Deucalionem, Cæio Julio Solino etiam teste, Polyhistoris cap. 17. statuit idem Varro intercessisse annos sexcentos. Quapropter Varronis sententiâ Deucalionem diluvium contigit circa annum ante Evangelium 1555, vel tanto tempore citius, quanto Ogyges regnare incepit, antequam Thebas condere cepisset, veluti plus minus biennio; quod Marmoreæ Chronologiæ prorsus congruit. Alter Varronis calculus habetur apud Censorinum, cap. 21, quo à priore cataclysmo dicto Ogygio ad Olympiadem 1. colliguntur anni mille & circiter CD: ita enim legendum esse constat, non DC juxta vulgata Exemplaria, inquam mille & quadringenti. Unde iterum deductis sexcentis inter Ogygium & Deucalionem, relinquitur Deucalionem contigisse annis ferme octingentis, haud dubie vero propius octingentis, quam septingentis ante Olympicam Epocham. Quocirca deducto Intervallo annorum 804 inter Epochas Evangelii & Olympicam, ab intervallo annorum 1557 inter diluvium Deucalionem & Evangelii principium juxta Chronicon Marmoreum, relinquitur intervallum annorum omnino 753, inter idem diluvium & primam Olympiadem; quo minus hic Varronis calculus profecto non admittit. Porro Deucalionem Athenis ædificasse Templum Jovi Olympio, ibique mortuum & sepultum esse tradit Pausanias in Atticis.

Epoch. 5. A.M.C. 2483. ante Evang. 1550. Periodi 5. 115.

A quo Amphictyon Deucalionis filius regnavit Thermopylis, & [primates] in vicinia habitantes convocavit, & appellavit Amphictyones, & [Pylaicos conventus instituit, quibus] etiam nunc adhuc sacrificant Amphictyones, anni MCCLVIII. regnante Athenis Amphictyone.

Amphictyonem Deucalionis filium regnasse Thermopylis, & convocatis finitimis, eorum primores appellasse Amphictyones, & Pylaicum Concilium instituisse, quo ad suum usque seculum sacrificarent Amphictyones, refert Autor Chronici Marmorei annis 1258. ante citimam Epocham, nempe 1550. ante Evangelium, regnante tunc Athenis etiam Amphictyone, nempe anno secundo. Ac sane initia regnorum filiorum Deucalionis maturâ senectute, magnâque autoritate defuncti, confirmant initium regni ipsius Deucalionis, ante annos 51, ejusque diurnitatem & durationem per tot annos Marmoreo Chronico consignatam. Regni autem Amphictyonis, natu majoris, ut apparet ex Amphictyonum Senatu autoritate ejus instituto, initium confirmatur ex initio regni Hellenis fratris junioris, quo de, insequente Epochâ. Senatus vero Amphictyonum summæ autoritatis in Græcia, eorumque Concilii Pylis sive Thermopylis instituti antiquitatem si non testaretur Dionysius Halicarnassæus, libro 4, in Servio Tullio Rege Romanorum, Strabo lib. 8 & 9, Pausanias in Phocicis, Demosthenes oratione *τῆς πρώτης*, Diodorus Siculus libro 16. anno Archontis Athenis Elpini, præcipue vero Archontis Archiz (ubi Philip-pum Macedonum Regem conscriptum esse in ipsum, eique concessum duplicem calculum, sive duplex suffragium narrat, quod prius habuerant Phocenses, ejus jure propter Philomeli sacrilegium exuti & depulsi) aliiq; ipsum certe nomen ejus originem satis arguit.

Epoch. 6. A.M.C. 2484. ante Evang. 1549. Periodi 5. 116.

A quo Hellen Deucalionis filius [in Phthiotide] regnavit, & Hellenes appellari sunt, qui prius Græci dicebantur; & Agonem Panathenæicum [instituendum suasis] MCCLVII. regnante Atheniæ Amphictyone.

Hellenem Deucalionis filium regnavisse in Phthiotide, & ab eo Hellenes appellatos, qui antea dicebantur Græci, eundemque suasisse instituendum Agonem Panathenæicum, quod significatur Chropico Marmoreo, annis 1257. ante citimam Epocham (qui sunt 1549. ante Evangelium) regnante Athenis Amphictyone, sc. anno tertio, utique in Chronico Eusebiano, ab Hellene Deucalionis & Pyrrhæ filio, hi qui prius Græci Hellenes nuncupati sunt, juxta Arnoldi Pontaci Editionem annis 1547. ante Evangelium, tantummodo biennio serius; quantulo & quam exigui immo nullius momenti discrimine, in tanta rei antiquitate. At juxta Scaligeranam annis 1548. unico duntaxat anno serius, in notis vero annis 1549. nec unico quidem: verum ad Cæcropis annum 35, 15 ante finem, utpote siti annis 26 inferius in hoc quam in illo. De hoc Hellene Deucalionis filio, & Hellenibus ab eo appellatis in Phthiotide regione Thucydides in historiæ suæ proœmio ita scribit, Δοκᾷ δὲ μοι -- σφεῖς Ἕλληνας τὴν Διὸς γένεσιν. ἢ πάντων ἰδὲ οἷα ἢ ἐπὶ χερσὶν αὐτῶν [τῷ Ἑλλάδου] καὶ ἰσχυρὰ ἢ ἄλλα πρὶν ἢ τὴν Πελασγικὴν ἐπὶ πλεονεξίᾳ, ἀφ' ἑαυτῶν ἢ ἐκ παλαιῶν παρὰ χερσίν. Item, Ομηροῦ -- πολλὰ ὕμνοι ἐπὶ τῷ Τρωϊκῷ ἡρώδει, ὅθεν καὶ τῆς ἑνὸς πάντας ἀνέμασεν [Ἕλληνας] ὁ δὲ ἄλλος ἢ τὸν μετ' Ἀχαιῶν. ἐκ τῷ Φιδίω τῷ δ. Latine ita, Videtur vero mihi, ante Hellenem Deucalionis filium, nondum fuisse appellatio hæc [Hælladis] sed secundum gentes tum alias, tum præcipue Pelasgicam à se denominationem habuisse, sc. qui postea uno nomine dicti sunt Hellenes. Quinetiam Homerus, qui vel Trojano bello multo posterior extiterit, nusquam universos nominavit Hellenes, sed solummodo eos qui cum Achille duce è Phthiotide ad bellum Trojanum profecti sunt. Aristoteles autem sub finem libri primi Meteorologicorum, loquens de diadivio Deucalionco, Περι τῷ Ἑλληνικῷ, inquit, ἰσχυρὸν μέλιτι πόσιν, ἢ τὸν περὶ τῷ Ἑλλάδι τῷ ἀρχαίῳ. Αὐτὸ δ' ἔστιν ἡ σφὲρ Δωδαικίῳ καὶ τῷ Ἀχελῷον ὅθεν καὶ οἱ Σελῶν ἐκπαύσαντες οἱ καλόμενοι τότε μὲν Γραικοί, νῦν δὲ Ἕλληνες; Latine, Factum est præcipue circa regionem Hellenicam, & hujus regionis, circa Hælladem antiquam. Ea autem est circa Dodonem & Acheloum Fluvium: ibi enim habitabant Sellæ, & qui appellati sunt tunc Græci nunc autem Hellenes. Etenim vero in Dicæarchi fragmentis ad Theophrastum, editis cum aliis ὁ γεωγραφικὸν Geographorum fragmentis, Augustæ, anno vulgari 1600. in quo legitur ita, Ἑλλὰς τὸ πάλαιον ὄνομα ποτὶ πόλιν ἀφ' Ἑλλῶος τῷ Αἰόλῳ ἐκλήθη πρὶν ἢ ἀπὸ τοῦ τῆς νῦν Θήσπιδος ὄνομα, ἀνὰ μέσον Φαρσάλου καὶ χαμῆνης, καὶ τῆς σφῆς Μεγαλταίων πόλεως. Pauloque post citatur versus Homericus, Μυρμιδόνες ἢ καλῶνται καὶ Ἕλληνες καὶ Ἀχαιοί. adjectâ hæc Interpretatione, Μυρμιδόνες καὶ λέγονται καὶ τῆς σφῆς Θησπιδίας φθίας κατωικῶνται, Ἕλληνες ἢ τὸν μετ' αὐτοῦ σφετέρῃ ἐκλήθηται. Itemque post, Ἐστὶν ἡ Ἑλλὰς ὁφ' Ἑλλῶος ὀνομασθεῖσα πόλιν πρὶν ἢ χαμῆς. Latine; Hellas antiquitus cum esset Civitas, ab Æolo filio Hellenis nominata conditaque fuit, in Thessaliæ regione sita, inter Pharsalum & Meliteorum civitatem -- Quocirca Poeta ait. Myrmitones dicti sunt Hellenesque & Achæi, Myrmitones appellans eos qui circa Thessaliam Phthiam incoluerunt, Hellenes vero paulo antea dictos. -- Hellas igitur ab Hellene habitata est & Civitas & Regio: Fortasse vero post μετ' αὐτοῦ ἐκλήθηται, deest Γραικοί, paulo

paulo antea dictos Græcos. Siquidem secundum Aristotelem etiam Plinius significat prius dictos Græcos qui postea Hellenes, Lib. 4. cap. 7. ita scribens, "Illam partem Thessaliæ cognominatam Græciam à Græco Rege ibi genito, & Helladā, atque Hellenes ab Hellene item Rege, hos eosdem, viz. qui prius Græci.", Atque eidem sententiæ accedit Apollodorus, qui Hellenis filios tres recensens, Dorum, Xuthum, & Æolum, subiungit, *Αὐτοὶ μὲν ἀπ' αὐτοῦ τῆς καλεωμένης Γραϊκῆς οὐρανόφρονες Ἕλληνας.* Ipse quidem Hellen à se, qui dicti fuerant Græci agnominavit Hellenes. Ubi animadversione dignum, omnium trium Hellenis filiorum, atque etiam nepotis è Xutho filio Ionis, nomina videri Hebraicæ originis. Dorus enim Hebraicæ fuerit דור Xuthus דור. Æolus αἰὼν & Ion manifeste ἰων. Atque iidem fuerunt Auctores trium præcipuarum Dialectorum linguæ Græcæ, nempe Doricæ, Æolicæ & Ìonicæ, præter communem omnibus Hellenismum, à quo quarta Dialectus Attica, ab Attide Cranai filiā, Hellenis etiam tempore orta, quam minimum differebat. Pausanias vero scribit, Amphictyonem Atheniensem, quum ductā Cranai filiā Attide in uxorem, à qua regio dicta Attica, eum nihilominus regno expulisset, ipsum postea regno privatum esse ab Erichthonio: quem Apollodorus Lib. 3. è Cranæ Attidis filiā, natum esse refert. Græci vero filius Thessalus, Thessaliæ rex in Chronico Eusebiano statuitur annis 170 ante Helenem circiter annum 1820. ante Evangelium. Ceterum duos fratres Deucalionidas, Hellenem cum fratre Amphictyone, suasisse Erichthonio regi Atheniensium hospiti suo, ut Panathenæicum certamen institueret, colligimus paulo post in regno Erichthonii.

Epoch. 7. A.M.C. 2486. ante Evang. 1547. Period. 5. 118.

A quo Cadmus Agenoris filius Thebas advenit [et condidit Cadmeam, anni MCCLV, regnante Athenis Amphictyone.

Cadmm Agenoris filium advenisse Thebas, ibique condidisse Cadmeam arcem in Marmore notatur annis 1255. ante Epocham, i. e. anno ante Evangelium 1547. regnante Athenis Amphictyone, anno sc. 5. Eusebius vero in Chronico Cadmi adventum Thebas statuit, annis ferme nonaginta postea plerisque aliis astipulantibus. Haud tamen propterea error temere imputandus fuerit Marmoreo Chronico. Siquidem Cadmus post adventum Thebas, uxorem accepit Harmoniam Martis & Veneris filiam, ex qua immensam prolem suscepit, magnaque felicitate diu floruit, antequam in calamitatem recideret, quemadmodum canit Poeta Ovidius.

Jam stabant Thebæ; poteras jam Cadme videri
Exilio felix; foci tibi Marisque Venisque
Contigerant: huc adde genus de Coniuge tanta,
Tot natos nataſque, & pignora chara Nepotes:
Hos quoque jam Juvenes.

Quandoquidem igitur Alcippe ab Halirrhothio violata, & Harmonia Cadmo in uxorem tradita, eodem patre Marte (adhuc sc. terrestri Heroe, nondum cœlicola in divorum numerum relato, aut per vicarium adulterum rem gerente in terra) prognatæ fuerint: certe Cadmus videtur advenisse Thebas, circiter hoc idem tempus. Quod ex ætate Dionysii Nepotis Cadmi è filia Semela paulo post confirmabitur.

Epoch. 8. A.M.C. 2489. ante Evang. 1544. Period. 5. 121.

*A quo Eurotas & Lacedæmon in Laco]nicâ regnarunt, anni
MCCCLII. regnante Athenis Amphictyone.*

Epochâ proxime sequente in Chronico Marmoreo, quidam, quorum nomina oblitterata sunt, dicuntur regnasse in regione, cujus etiam terminatio sola --*νικα*--nicâ superstes est, ante citimam annis 1252. id est, anno ante Evangelium 1544. regnante Athenis Amphictyone, nimirum anno 8. Eos autem (quemadmodum dudum ratus sum) fuisse Eurotam & Lacedæmonem Eurotæ fratrem utrumque juxta nonnullos, generum vero juxta alios, utpote Apollodorum lib. 3. ac Pausaniam initio Laconicorum, qui secundum Lelegem & Myletem obsoletæ antiquitatis, veluti secundum Actæum Cecrops in Attica memorantur primi regnasse in Laconicâ, à quorum altero fluvius, altero urbs nomen accepit, satis probabili argumento fuerit, quod in Chronico Eusebiano legitur Lacedæmon condita à Lacedæmone Semeles filio, anno primo Regis Atheniensium Erichthonii, id est, tantummodo triennio post octavum annum Amphictyonis, verum anno ante Evangelium 1515. utique eodem duntaxat triennio superante solenne illud discrimen annorum 26 inter utrumque in situ regum Atticorum.

Epoch. 9. A.M.C. 2494. ante Evang. 1539. Periodi 5. 126.

*A quo Navis--- ex Ægypto in Helladem appulit, quæ appellata est
pentecontoros, & Danai filia--- & Helice, & Archedice, sorte
lectæ ab aliis--- & sacrificabant super littus--- in Lindo Rho-
diâ urbe, anni MCCXLVII. regnante---*

Danai cum quinquaginta filiabus, navi quæ dicta est Pentecontoros, nempe quinquaginta-remis, ex Ægypto appulsum in Helladem, refert Chronicon Marmoreum, annis 1247. ante citimam Epocham, anno 1539. ante Evangelium, regnante eo Athenis, cujus nomen quoque oblitteratum est, verum ut apparet, post decennium regni Amphictyonis Erichthonio, & quidem anno tertio. Eusebiano vero ponit annum quintum & postremum regni Armei sive Danai in Ægypto, quem Josephus, & Manethone, & Apione Ægyptiacis Historicis refert regnasse ibi præcise annos 4 & mensem. 1) anno quarto regni Erichthonii, ac 1512. ante principium Evangelii. Quocirca convenit Danaum circa finem ejusdem anni quinti ab initio regni sui in Ægypto, appulisse in Helladem, annis omnino 27. citius quam statuit Eusebius: quorum unus tantummodo imputandus fuerit annis regum Atticorum, reliqui autem 26, inferiori eorum situi in Chronico Eusebiano, quam in Marmoreo. Orosius hoc refert annis 12 citius, utpote 775 ante Romam conditam, id est, 1551. ante Evangelium.

Epoch. 10. A.M.C. 2499. ante Evang. 1534. Perîod. 5. 131.

A quo Erichthonius Panathenæis primo celebrandis currum junxit, & Agonem edidit, & Athenienses---: Sacra deorum matris in Cybelis instituta sunt: & Hyagnis Phryx tibia primus invenit; &---[harmoniam dictam, juxta Phrygium modum primus tibiis cecinit, & alios nomos sive Harmonices leges aut modos Matris [deum] Bacchi, Panis, &---; anni MCCXLII. regnante Athenis Erichthonio, qui currum junxit.

Erichthonium Atheniensem regem Panathenæis primo celebrandis, junxisse equos curru & Agonem edidisse, & Sacra Matris Deorum in Cybelis Instituta, atque Hyagnem Phrygem tibiæ primum Inventorem, & Harmonia dictæ juxta Phrygium modum, peculiare nomos sive Harmonices leges & modos peragendis Sacris Matris Deum Dionysii & Panis, accommodasse statuit Chronicon Marmoreum ante citatam Epocham annis 1242. anno ante Evangelium, 1534. eodem Erichthonio regnante, sc. anno 8. Nolo ego hic me immiscere disputationi de prima quadrigarum Inventionem, ludorumve Panathenæicorum aut aliorum celebratione, vel de distinctis Harmonices nomis sive legibus & modis: de quibus fuscæ & erudite Sekdenus noster ad hunc locum: neque animus est immittere falcem in alienam messem, sed propositum solummodo urgere, quod erat ostendere veritatem sive probabilitatem Chronologicam Chronici Marmorei, idque ad confirmandum & illustrandum tempus Mortis Darii Hystaspidæ, à me dudum libello de Emendatione temporum restitutum, ac nuper rediivi hujus Chronici calculo, haud mediocri nostro solatio, inter tantum à lividis Momis contemptum, & vituperationem studiorum ac laborum nostrorum per Dei gratiam comprobatum. Erichthonium primum quadrigam junxisse in Græcia, quum antea esset apud alias nationes, quod annotatur in Chronico Eusebiano, è suo loco plura non capiente luxatum significat Arnoldus Pontacus; atque in aliis exemplaribus positum ad Erichthonii annum 17, in aliis vero ad 13, quæ Scaliger in sua Editione secutus est. Itaque haud injuriâ utriusque generis exemplaria corrigantur Marmoreæ Inscriptione, quæ licet annum regni Erichthonii non assignet, tamen per annum Epochæ suæ assignatum satis aperte significat Scaligerano situi adhuc deesse quinquennium ad annum regis Attici, & ex consequenti viginti sex annos plures, omnino autem 31, ad verum situm ante Epocham Evangelii. Ad alteram vero partem ejusdem Periochæ quod attinet, quæ Hyagnis Phryx dicitur invenisse Musicos modos aptatos Sacris solenniis Cybeles Deorum matris tum primum institutis, item Dionysii sive Bacchi, Panis, &c. tametsi non est rationi consentaneum intelligere ita quasi Phrygius ille Harmostes omnes hos modos Harmonicos simul invenerit, aut primis illis Cybeles Sacris singulos tibiis cecinisset, tamen oportet haud aliter accipere quam eum, quum primos inventos ejusdem Cybeles Sacris, sive Festo cecinisset, (enimvero ita accipio quasi non modo eodem tempore, sed etiam eodem loco primum Artis suæ specimen ediderit) deinceps invenisse, ac eorundem aut aliorum similium Sacrorum & Festorum solennium celebritate cecinisset, tum alios nomos, tum etiam Dionysii, quando nimirum hujus Sacra dicta Dionysia sive Orgia primum instituta & celebrata sunt, eodem Erichthonio adhuc regnante. Atqui in Chronico Eusebiano, Dionysius, qui Latine Liber Pater, natus ex Semele fertur annis ferme 120 postea. Hinc itaque Dionysii Semeles filii, & ex antecedente avi ejus materni Cadmi patris Semeles, seculum, quod supra recepinus, diligentius investigandum, & confirmandum

mandum nobis est. Enimvero in Eusebii Chronico supra ad postremum annum Cecropis ex editione Arnoldi Pontaci, ac 1535. ante Evangelium, legitur, Vitis inventa à Dionysio, sed non Semeles filio: quæ postrema verba videntur addita sub eorum personâ qui opinati Dionysium Semeles filium multis annis, adeoque; aliquot sæculis juniorem, negare tamen non possent, Vitem sive Vitis culturam apud Græcos hoc sæculo inventam esse, idque à Dionysio quodam, quicumque ille fuerit. Atqui Græca Eusebii ad eundem locum spectantia sunt, Ἀμφικτυρία ὑπὸ Διονυσίου ἔγνωσθαι τὴν ἐκ Σεμέλης, Vitis cultura nota facta est à Dionysio illo Semeles filio, nimirum Cadmi è Semele filiâ Nepote. Ecqueni enim alium quam Bacchum, illum inquam ipsum Semeles filium, vini inventorem agnovit Græca Antiquitas? Ut merito annotet Scaliger, Augustinum Lib. 8. cap. 12. (Operis de Civitate Dei) hunc Eusebii locum habuisse in animo, quum scriberet, His temporibus Dionysium, qui etiam Liber Pater dictus est, & post mortem ejus Deus habitus, Vitem ferunt ostendisse in Attica terra hospiti suo. Quid? quod ferme quadraginta annis postea etiam in Eusebii Chronico legitur, Dionysius Nysam in India cõdidit, & à suo nomine eam sic appellavit. Quæ verba etiam si amovenda censeat Arnoldus Pontacus in Notis, sicut proxime præcedentia, quod item occurant plus minus centum annis postea, quo minus tamen expungeret, prohibuerunt eum nonnulli manuscripti libri, ac præterea editi omnes: ideoque inquit, quum eorum lectio recepta sit, nefas nos ea rejicere. Atqui Scaligero postea nulla religio fuit, in sua editione silentio prætermittere, ne uno quidem verbo ratione omissionis reddita. Unde quâ integritate ac quam sincero ac sano judicio in ea se gesserit, apparet. Incidit hic Nysæ Conditus in annum ante Evangelium 1494. Erichthonii vero Regis Athenarum annum 12, juxta Eusebium. Verum retentis utrobique iisdem annis Epochæ Eusebianæ ante Evangelium, propter antiquiorem annis 16 situm regum Atticorum in Chronico Marmoreo, Cultura vitis inventio contigit septimo anno Erichthonii anno proxime præcedente prima ejus Panathenæica, Nysæ autem Conditus ejusdem anno 48. Quod si hoc pacto Vitis Inventio juxta situm ejus in Chronico Eusebii videatur propius accedere ad Cadmi adventum Thebas, longiusque antecedere Nysæ conditum quam par est: possit hæc improbabilius differri decennio ad primum annum Amphictyonis juxta Eusebium, juxta Marmora vero Erichthonii annum 17, at ante Evangelium 1525. Ad quem annum in Eusebii Chronico annotatur, Dionysium quamquam non Semeles filium sed Deucalionis (opinione sc. eorum qui Semeles filium Cadmi nepotem multo juniorem autmarunt) quum in Atticam pervenisset, hospitio acceptum à Semacho, filiæ ejus caprinam pellem largitum esse. Sed nimirum hic diligenter attendendum ista Latina longe alium præ se ferre sensum, quam habent Eusebii Græca, viz. hæc, Κατὰ Ἀμφικτυρίαν ἡ Δευκαλιὼν τοῦ πρώτου πατρὸς Διόνυσος εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐλθόντα ἐξέγνωσθαι Σεμέλην. Latine, Tempore Amphictyonis filii Deucalionis quidam aiunt Dionysium advenientem in terram Atticam, hospitio acceptum esse à Semacho, ἃ τῇ θυγατρὶ αὐτοῦ νεβρίδα παρθέταν, ejusque filiam caprinâ pelle donasse. ἵερο δ' ἐν τῇ ἐκ Σεμέλης ὄνομα. Hic vero Dionysius alius erat à Semelæ filio. Quocirca ejuscumque filius hic Dionysius fuerit, neutiquam istic dicitur fuisse filius Deucalionis, sed tantum temporibus Amphictyonis filii Deucalionis in Atticam advenisse. Neq; vero hic Amphictyon Deucalionis filius fuit tunc rex Atticæ, ut colligit Scaliger ex Apollodoro in notis ad hunc locum: neq; enim hoc affirmat Apollodorus verbis ab eo citatis, nempe his, Κεραεὶ δ' ἐμβαλὼν Ἀμφικτυρίαν ἐβασίλευσε, τῷ τῷ μὲν ἱεροῖ Δευκαλιὼν. ἵερο δ' Ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν λέγεται. Cranaum vero ejiciens Amphictyon, regno potitus est. Hunc quidam dicunt fuisse filium Deucalionis, alii vero Autochthonis sive Indigenæ ejuspiam. Quinimo hoc præstantissimum Chronicon Marmoreum docet nos Amphictyonem Deucalionis filium regnasse Thermopylis, magna que auctoritate

tate Amphictyonum Senatum & Pylaicum Concilium instituisse, & Sacra ordinasse, eodem tempore quo Hellen' ejus frater regnabat in Phthiotide Thesfaliz, atque Amphictyon alius, qui ejecerat Cranaum Athenis. Ad ipsum vero Dionysium quod attinet, si paulo diligentius attendisset Scaliger, quæ è Pausania & Stephano de eo, eodem loco ipse citat, haud puto expunxisset è Chronico Eusebii periocham de Nyfa ab eo condita, haud ita multo post. Pausania in Atticis verba sunt, *Μετὰ τὸ τῷ Διονύσῳ τήματος ἔξῃ οἰκιστὰ ἀρχαί- μος π' ἔχον ἐκ πολλῶν βασιλέων Ἀθηνάων Ἀμφικτυόνων ἄλλων τὶ θεῶν ἰστέον ἢ Διόνυσον.* Post lucum est ædes, in qua statua quædam lutea, Amphictyon Atheniensium rex epulo excipiens tum alios deos, tum Dionysium. Stephani vero de Semacho & Semachidis verba habentur hujusmodi : *Σεμαχίδας δὴ μὲν Ἀττικὸς ἀπὸ Σεμάχου, ὃς ἦ τῶν θυγατρῶν ἐπέγοντο Διόνυσος, ἀφ' οὗ αἱ ἱερᾶς αὐτοῦ. ἔστι δ' ἔ Ἀναρχίδης φύλης.* Semachidæ sunt gens Attica, à Semacho, à cujus nimirum filiabus hospitio exceptus est Dionysius : è quibus proinde Sacerdotes ei institutæ sunt. Est autem ea gens sive natio è tribu Antiochide. Donatione autem sive traditione *νεβρίδος* caprinæ pellis, ait Scaliger Dionysium docuisse illas Semachidas mysteria & *πλεταίς*, scilicet initiationes sive Sacra, nimirum Orgya sua. Idcirco, inquit, filix Semachi fuerunt ab eo tempore Sacerdotes Bacchi, ut apud Stephanum, *ἢ ἐνεβρίζοντο τῷ Διονύσῳ.* Sacra ministrabant Dionysio. Ecquis jam alius, vel ipso Scaligero iudice, hic fuerit Dionysius, quam Bacchus ille Semeles filius, cujus famosissima Orgya festaq; solennia Dionysiaci dicta, celebrabantur Athenis, Thebis, & alibi? Quamquam quod de Amphictyone rege Atheniensium epulato Dionysium legitur apud Pausaniam, videtur rectius convenire vel Erichthonio, qui Amphictyonem regno ejecerit, perinde ut Amphictyon Cranaum, vel certe Amphictyoni Deucalionis filio regi Pylarum, Erichthonii Confœderato, Athenas ad eum veniente, quemadmodum venerat Pater ejus Deucalion ad Cranaum : tum ad redintegrandum fœdera cum ipso, tum ad renovandum patris sui Sacra gratulatoria sive Eucharistica, quibus nimirum sacrificiis haud inepte dictus fuerit epulatus esse tum alios Deos, tum ipsum Dionysium : idque forte uno aut altero decennio postea, viz. circitur annum 27, aut 37 regni Erichthonii : siquidem ab Amphictyone Atheniensi Epulum sive Sacrificium diis oblatum Athenis, videtur vix notatu dignum, utpote quotidie solitum. Nec alia probabilior occurrit ratio, cur expressè notetur Dionysium temporibus Amphictyonis filii Deucalionis venisse Athenas, quam quod idem Amphictyon aliquando eodem veniens, illum cum ceteris diis Atheniensium ibidem epulatus fuerit. Atq; hoc fit eo verisimilius, quia etiam Erichthonius ante regnū dum proficisceretur in Scythiam, ut Hyginus refert capite 274, ubi quadrigam jungere didicerit, indeq; domum reverteretur, videtur hospitio exceptus esse ab Amphictyone & Hellene Deucalionis filiis : quando Hellen Agonem Panathenæum instituendum ei suaserit, quemadmodū superius significatur Chronico Marmoreo : & quorum utriusq; tum consiliis tum auxiliis, ad ejiendū regno Atticum Amphictyonem usus sit. Quinetiam Marmoream Chronologiam seculi Cadmi, ejusque ex Semele filia Nepotis Dionysii sive Bacchi, quantumlibet refragante Chronico Eusebiano, & differente ad centum fere annos, liquido confirmat Herodotus Historiæ Græcæ pater : itemq; Diodorus Siculus. Apud Herodotum enim Euterpe sive libro secundo, de Dionysii filii Semeles, & Herculis filii Alcmenes, & Panis filii Penelopes, seculis legitur ita, *Διονύσου μὲν νῦν τῷ ἐκ Σεμέλης τῆς Κρόνου λογιμένῃ ἡμέλει τῷ ἔξαχῆσα ἔτεα ἢ χίλια μέλιστα ἐξ ἡ ἐμὲ. Ἑρακλῆ δὲ τῷ ἐξ Ἀλκμήνης τῷ ὀναχῆσα. Πάνι δὲ τῷ ἐκ Πηνελόπης, τῷ ὀκταχῆσα μέλιστα ἐς ἐμὲ. .* “ A Dionysio quidem certe, qui ex Semele filia Cadmi genitus fertur, ad meam ætatem sunt anni fere mille & sexcenti. Ab Hercule vero Alcmenæ filio ferme nongenti. A Pane autem filio Penelopes -- octingenti fere ad me anni. Ubi nullum est dubium quin pro *ἔξαχῆσα*, legendum sit *ἔξάχοντα*, pro sexcenti, inquam, sexaginta. Siquidem

Herodotum censuisse Bacchum annis paulo plus centum & sexaginta antiquiorem Hercule filio Alcmenæ, colligere licet ex eo quod superius eodem libro refert Thasum conditam, inque ea Templum Herculi Thasio sive Tyrio, à Phœnicibus, qui ad investigandum Europam navigarunt, (viz. Thaso, cujus iterum meminit libro sexto, aliisque Cadmi comitibus) quinque ætatis virorum prius quam Hercules Amphitryonis filius in Græcia existeret; & libro quarto, refert Theram, quantum à Polynice, obtinuisse insulam à se ita nominatam, hominum ætatibus octo postquam Cadmus Europam quærirans, coque appellens ipsam Memblari cognato & comiti suo incolendam concesserat. Ac sane in confesso est, Polynicem patrem Therandri, avum Tifamēni, proavum Autefionis, abavum Theræ, fuisse filium Oedipi, Nepotem Laii, pronepotem Labdaci, abnepotem Polydori, Cadmi filii sero geniti: quo adhuc minorenne Pentheus rector Thebarum à Cadmo avo surrogatus (uti refert Apollodorus libro 3.) à matre Agave, utique Cadmi filia Echioni sparto nupta, aliisque Mœnadibus ejus Comitibus Bacchi furore percitis disceptus est. Fuisse vero Polydorum Cadmi sero genitum apparet ex eo, quod Nyctēidem filiam Nyctei, filii Cthōnii alterius è Spartis Cadmi aulicis uxorem duxerit, uti refert Apollodorus eodem libro. Itaque constat Herodotum censuisse ætates ferme quinque inter Bacchum sive Dionysium Semeles & Herculem Alcmenes filios: qui sunt juxta ejsdem calculum sub initium Sermonis, de Dionysio Hercule & Pane, ascribentis ternas ætates centenis annis, centum & sexaginta propemodum anni. Scripsit autem Herodotus Historiam suam circa initium Belli Peloponnesiaci, factum Plataearum occupatione à Thebanis duce Eurymacho, cujus meminit libro 7: atque Atticæ populatione à Lacedæmoniiis, excepta tamen Decelæa, uti refert libro 9: quum libro 7. etiam mentionem faciat legatorum Lacedæmoniorum, Nicolai filii Bulis, & Aneristi filii Sperthie, unaque Corinthii Aristæ filii Adimanti proficiscentium ad Imperatorem Persicum, proditorum à Sitæce Thraciæ rege, & necatorum ab Atheniensibus: quod Thucydides libro 2. scribit factum secundâ ætate Belli, id est, sine anni secundi Olympiadis 87: annus vero secundus Olympiadis 87 erat 167 ante citimam Epocham Chronici Marmorei, & 459 ante Evangelii. Quibus si addantur 900 referent nos ad annum 1067 ante Marmoream Epocham, ac 1359 ante Evangelium, atque annum 3 regni Pandionis secundi Athenis, quo Hercules natus sit, ita ut annus regni Ægei 34, quo in Chronico Eusebiano legitur consummasse Certamina, fuerit annus 57 ætatis ejus. Eidem autem tempori Herodoti ætatis additi 1060 anni, referunt ad 1227 annum ante citimam Epocham Marmonum, ac 1519 ante Evangelium, atque 23 annum regni Erichthonii, quo natus fuerit Bacchus Semeles filius, anno 28 ante regni ejus finem, 38 post Cadmi adventum Thebas, ac 91 ab initio regni Cecropis primi Athenis, juxta Chronicon Marmoreum, calculo Herodoteo ita à nobis juxta manifestam ipsius mentem correcto, adeo quasi ad amissum congruum. Forsitan vero rotundo numero annorum 900, quo expositur natale Herculis, minuendi fuerint 20, aut præter-propter, ut consummatio Certaminum ejus, vel saltem ipsius Agon Olympicus eveniret decimo anno regni Theci, quemadmodum dubiâ illâ Epochâ ejusdem anni, mutilis Marmoribus innuitur.

Porro Diodorus Siculus lib. 9. recensens varios Thebarum casus à Cadmi Insauratione ad postremam earum restaurationem à Cassandro, clare significat Cadmum eo advenisse paulo post diluvium Deucalionicum; unde conficitur congrua Antiquitas Dionysii sive Bacchi Nepotis ejus. Ita enim scribit, *Μετὰ γὰρ τῇ Δευκαλίοντι κατακλυσμῶν, Κάδμου κτήσαντος τὸ αὐτὸ ποταμογενεῖαν Κασμείαν, συνῆλθεν ἐπ' αὐτῇ λαός, ὅπως μὴ Σπαρτῆν ποταμογενεῖαν; ἂψ τὸ πανταρχὲν συναρχήται. πρὶς δὲ Θεβαρχῆν, ἂψ τὸ τ' ἀρχὴν ἐκ τ' ποταμογενεῖας πύλαις ὄντα, ἂψ τ' κατακλυσμῶν ἐκσταῖν δὲ ἂψ οὐκίσθαι.* "Post Deucalionis diluvium Cadmo condente denominatam à se Cadmeam, confluit eo populus, quem alii nominarunt Spartum, quod undique congregatus esset: alii Thebigenam, quod prius Thebis genitus per diluvium exactus & dispersus esset."

effet. Itaque Diodorus eosdem Thebanos, qui diluvio Deucalionico dispersi erant, Cadmi adventu Thebas reversos significat: quod intra decennium contigisse verisimillimum est. Quod autem paulo post refert, Thebanos dum fortissimi suorum aberant ad obsidionem Trojæ, ejectos à Pelasgis, ac deinde variis casibus confictatos, vix demum post quartam ætatem, juxta proditum de Corvis Oraculum, reversos Thebas incoluisse ad annos ferme octingentos, donec ab Alexandro Magno exciderentur, quas, libro 17 refert excisas ab Alexandro, anno regni ejus primo, Olympiadis III. secundo, Archonte Athenis Euxeneto. Erat hic annus Olympiadicus III. ante ultimam Epocham Marmorum Chronologicorum, ac 403 ante Evangelium, quibus additi octingenti referunt ad 911 ante illam, ac 1203 ante hoc, atque 33, eumque postremum Demophoontis regis Athenarum: vel numero rotundo diminuto annis 40, ad annum 871 Marmoreum, 1163 Evangelicum, ac 19 annum Melanthi regis Athenis. Inde vero quatuor generationibus imputatis annorum tantummodo centenarius, refert ad annum Marmoreum 971, ac Evangelicum 1263: quo pacto hic Diodori calculus statuerit Trojæ obsidionem annis 17 etiam antiquiorem quam Chronicon Marmoreum: quod obiter observatu dignum censei.

Porro autem Bacchum fuisse ætate supparem Cybelæ sive Rheæ, ejusque exiguo admodum temporis intervallo post hujus Sacra instituta esse, ita ut idem Hyagnis ntrisque solennes Harmonicæ modos adaptare potuerit, intelligere licet ex eo, quod Apollodorus libro memorato Dionysium Semeles filium, post vitem inventam, ad Cybelam Phrygiæ urbem profectum, atque ibi expiatum à Rheæ, & Cybelis Ceremoniis initiatum, stolæque ab eadem donatum, ad Indos contendisse; & postquam Indiæ peragrata Thebas repedasset, Pentheum ab Agave matre aliisque Mimallonidæ, Bacchico tanquam divino furore percitis, membratim dilaniatum fuisse scribit. Bacchum vero ex India reducem absoluto triennio, ideoque ejus Sacra instituta fuisse trieterica refert Diodorus Siculus, initio libri quarti.

Ceterum quod ad Panem attinet, cujus item perinde a Cybeles & Dionysii Sacris Hyagnidem adaptasse modos Musicos significat Chronicon Marmoreum, satis manifeste innuit Herodotus loco memorato, alios ejus quoque nominis fuisse ante illum Penelopes filium. Pausanias autem libro 8. inscripto Arcadicis, passim celebrat Panem Deum Arcadiæ Indigenam, ibique habitum inter potentissimos Deorum: qui etiam antiquitus oracula edere diceretur; adeoque habuisse Oraculorum suorum Prophetam sive Interpretem Erato Nympham, nuptam Arcadi Nepoti Lycaonis ex unica filia Callisto, & successiori, post Nyctimum natu maximum sex & vigin ti filiorum Lycaonis, in regno Arcadiæ, Lycaonis inquam, cui eandem ætatem ac Cecropi, nimirum ejus nominis primo regi Atheniensium, initio libri, ascribit. Unde apparet, Panem perinde ac Dionysio sive Baccho, regnante Athenis Erichthonio, Sacra tanquam Diis fieri coepta, perquam congrue Chronologicæ Marmorum Inscriptioni.

Epoch. 11. A.M.C. 2549. ante Evang. 1484. Period. 5. 181.

A quo Minos primus regnavit, ---[yc]t]iam instauravit: & ferrum inventum est in Idæ, inventoribus Idæis Dactylis, Celmi, &---; regnante Athenis Pandione.

Minoem priorem ejus nominis Regem Cretæ, urbem Minoam Lyctiam (ita equidem legendum existimaverim) habitavisse, & ferrum inventum esse in Idæ monte, inventoribus Idæis Dactylis Kelmi & sociis, innuit mutilis

Epoch. 13. A.M.C. 2599. ante Evang. 1434. Period. 5. 231.

*A quo Triptolemus fruges sevit in Raria dicta Eleusine anni ΧΗΔΔΔΔΠ
[item 1145] regnante Athenis [eodem, sc. Erichtheo, quanquam
istic oblitterato nomine.]*

Ego vero hic in postrema litera numerali erratum suspicor, tum quia nusquam alias in tota hac Inscriptione Marmoreâ idem numenus, sive eadem Epochâ repetitur, tum etiam quia admodum probabile est alterum aut tertium annum intercessisse inter primum communicatam hujusmodi cognitionem, & ejus experientiam in tam celebri loco factam. Legendum itaque posteriori loco ΧΗΔΔΔΔΠ 1142, id est, ante Evangelium 1434 regnante eodem Erichtheo, & quidem anno 18. Atque ita in Chronico Eusebiano circa eundem annum Evangelii, verum octennium ante regnum Erichthei, juxta inferiorem annis 26 in hoc situm regum Atticorum, legitur, Eleusine Celeum regnasse, quo xvo Triptolemus erat, quem Philochorus ait longâ navi ad urbes accedentem distribuisse frumenta, navem vero ejus existimatum pinnatum serpentem, utpote habentem fere similem figuram. Hic enim est Græcorum Eusebii eo loco sensus. Rarium vero dictum Eleusinis agrum quo Triptolemus primam framenti sementem fecerit, agnoscit Pausanias: quod quidem videatur fuisse Rari illius, quem nonnullos patrem Triptolemi existimasse antea retulerat. Fortasse socer ejus fuit.

Epoch. 14. A.M.C. 2606. ante Evang. 1427. Period. 5. 238.

--Puellæ raptum & Cereris Investigationem, & -- eorum qui susceperant fruges, anni MCXXXV: regnante Athenis Erichtheo.

Raptum Puellæ sc. Proserpinæ Cererisque Investigationem ejus refert Chronicon Marmoreum ante citatam Epocham annis 1135, anno 1427 ante Evangelium, regnante Erichtheo, sc. anno 25. Eusebianum autem anno 1425 ante Evangelium, ac primo Erichthei, biennio intra solitum discrimen. Quanquam Scaligero videtur magnus Anachronismus, utpote tanto anteverteas seculum Thesæi: qui tamen diffiteri nequit Eusebium hic secutum esse Tatianum, referentem *τὴν ἀπομυλὴν* in tempora Lyncei Argivorum Regis, cujus regni anno 39, ac 13 ante finem, in Chronico Eusebii, convenit idem ipse annus 1427 ante principium Evangelii.

Epoch. 15. A.M.C. 2607. ante Evang. 1426. Period. 5. 239.

*--Mysteria instituit in Eleusine, & illas --[Mu]sæi potes edidit--
[Erichthe]o Pandionis filio.*

Erichtheum, ut verisimile, instituisse Mysteria in Eleusine, quando primus Musæus Poësi claruerit, innuunt mutila marmora, anno utique oblitterato, residuo dumtaxat seculum monstrante, ipso tunc regnante Athenis Erichtheo, sc. filio Pandionis prioris. Quum vero Eumolpus Thrax, habitus ejusmodi Mysteriorum Autor, Eleusinus Rebellibus contra Erichtheum suppetias tulerit, atque id Bellum sub Eumolpo, in Chronico Eusebiano referatur anno 26 regni Erichthei; hic nimirum annus juxta Chronicon Marmoreum fuerit 1134, ante citatam Epocham, ac 1426 ante Evangelium; Proxime autem insequente

sequente, tanquam primo regni Erichthei in Eusebiano notatur, sub hoc mysteria cœperunt. Pausanias vero in Atticis Erichtheum prælio contra Eumolpum pariter ac Immarradum Eumolpi filium, interfectos refert.

Epoch. 16. A.M.C. 2679. ante Evang. 1354. Periodi 5. 311.

A quo Lustratio primum instituta est--... XII: regnante Athenis Pandione Cecropis filio.

Lustrationem urbis Athenarum primum factam arguunt mutila Marmora anno ante citimam Epocham terminato,ΔΙΙ, 12, regnante Athenis Pandione Cecropis filio, viz. Pandione secundo. Incepit vero Pandion ille regnare juxta Chronicon Marmoreum anno ante citimam suam Epocham, 1069, ac 1361 ante Evangelium, regnavitque annos 25. Itaque annus assignatus fuisse videtur ΧΙΒ ΔΙΙ, 1062, quandoquidem nullus alius annus toto ejus regno præterea in easdem numerales notas desinat. Erat igitur annus 1354 ante Evangelium, & octavus regni Pandionis posterioris. Neque occurrit quicquam ex alia historia in contrarium. Lustrationem vero sive expiationem illam fieri solitam sexto die mensis Thargelionis, mactatis vitimis, & quidem humani generis duabus, mari & femina, pro utroque sexu (quemadmodum etiam apud Ethnicos Romanos Februa, mense Februario) ex Helladio apud Photium numero 279, aliisque annotat Seldenus noster.

Epoch. 17. A.M.C. 2681. ante Evang. 1352. Periodi 5. 313.

-- A quo in Eleusine gymnicus [Agon] --

Gymnicum Agonem in Eleusine institutum innuunt mutila adhuc Marmora, item obliterato anino, regnante Athenis eodem Pandione. Templum in Eleusine ædificatum in Eusebiano Chronico legitur anno regni Pandionis tertio, juxta Pontaci Editionem, quinto juxta Scaligeranam. Tametsi vero aliud erant Mysteria Eleusinia, aliud certamina sive Ludicra Eleusinia, videntur tamen fuisse affinia & loco & tempore: quemadmodum Olympica Sacrificia & certamina, atque id genus alia. De Olympicis vero locum insignem exhibent Adversaria nostra è Thucydidis libro 5, & anno Belli Peloponnesiaci duodecimo, his verbis, Ὀλύμπια δὲ ἰγνέται τῷ Δίῳ τὸν οὐδὲ Ἀρδερδίνης Ἀρκὰς παγκράσιον πρὸ αὐτῶν ἵνικα· καὶ Δακεδαίμονιοι τῷ ἱερῷ ὑπὸ Ἡλείων εἰργάζεσθαι, οἷα μὴ θύειν μετὰ ἀγωνίζεσθαι. Et paulo post, Καὶ εἰργάζεσθαι τῷ ἱερῷ ὑπὸ αὐτῶν οἷα ἱδμεν. "Illa ætate celebrata sunt Olympia quibus Androsthenes Arcas Pancratium vicit primo. Lacedæmonii autem ab Eléis Templo Olympico arcebantur, ne sacrificarent, neve certarent. Qui proinde, quandoquidem arcerentur Templi Olympici sacrificio pariter ac certaminibus, domi sacrificabant, nimirum Jovi Olympio. Atqui, ut dictum, aliud sane erant sacrificia, aliud ludicra sive certamina: adeoque aliud erant Mysteria propriè dicta, aliud autem communiter dicta sacrificia: hæc fere illis posterius addita, majoris pompæ & celebritatis gratiâ. Quum itaque Templum Eleusine ædificatum sit tertio vel quinto anno regni Pandionis junioris, quo tempore ex Acclidoro & Androtione antiquis Autoribus apud Scholiasten Sophoclis in Oedipum Coloneum, intelligitur Mysteria Eleusinia in absolutam formam redacta ab Eumolpo tertio Musæi Poetæ filio, Temploque & sacrificiis solennibus ornata esse, quæ à primo Eumolpo Thrace, ejus atavo primum instituta fuerant rudiore quodam ritu, verisimile

simile est intra quadriennium, vel quinquennium postea ludicris certaminibus etiam eadem fuisse illustrata, circiter decimum annum Pandionis, ac 1352 ante Evangelium. Hæc autem Eleusinia, & antiquitate, & celebritate proxime accedebant ad Panathænaica: quanquam ab iis distincta, ut ex Aristide Oratore, Helladio in Chrestomathia, Pindari Scholiaste in septimam Oden Olympionicarum, alisque colligitur.

Epoch. 18. A.M.C. 2696. ante Evang. 1337. Period. 5. 328.

A quo -- Lycea, sive Lupercalia in Arcadia instituta, & -- Lycaonis dabantur Græcis -- regnante Athenis Pandione filio Cecropis.

Lycea sive Lupercalia Sacra in Arcadia primum à Lycaone instituta, nunc restaurata & aucta, innuunt utique mutila Marmora, etiamnum oblitterato anno, regnante adhuc Pandione Cecropis secundi filio: nimirum sub annum 1337 ante Evangelium; quo anno Pandion hic regno fugit, à Metionidibus passus insidias, ut legitur apud Eusebium in Chronico, & Pausaniam libro primo. Itaque quod præcedente Epochâ innuimus in hac apparere verum: nempe Ethnicorum superstitiones habuisse suos quosdam incrementi gradus, à rudibus primo initis, quoad summum attigissent. Sic enim etiam Lycaonis istis, primum institutis, ut à Pausania in Arcadicis colligitur, à Lycaone, sub quo fuerit diluvium Deucalionium, hoc autem tempore restauratis & auctis: demum circiter decimum annum Oxyntæ Atheniensium regis, ut in Chronico Eusebiano annotatur, ac 1193 ante Evangelium, Agon quoque additus est. Sed & his quoque Sacris solitum litari humano sanguine, Theophrasto autore asserit Porphyrius libro secundo, de Abstinencia ab Animalibus.

Epoch. 19. A.M.C. 2706. ante Evang. 1327. Periodi 5. 338.

A quo -- esia Hercules ---- regnante Athenis Aegeo.

De Hercule incertum quippiam innuitur mutilis etiamnum Marmoribus, anno itidem oblitterato, regnante Athenis Aegeo. In Chronico Eusebiano prima Hercules (sc. filii Alcmenes) occurrit mentio inter Argonautas: quorum secundam & mediam mentionem exhibet Pontaci Editio ad annum 13 Aegei. Nescio an illa Navigatio hic innuatur, an de Hercule aliquid aliud, quod intra præcedens duodecennium, nempe ab anno primo Aegei, & 1336 ante Evangelium contigerit. Argonautarum quidem Navigationi tertia & postrema sedes in Eusebiano allocatur anno 18 Aegei in Editione Pontaci, hanc præ ceteris approbantis, in notis autem agnoscentis aliquot manuscriptorum & transcripta referre circiter annum 22 Aegei, nempe 1315 ante Evangelium, juxta Marmoreum, quæ in sua editione sequitur Scaliger, priorem mentionem referens ad annum 10 Aegei, videlicet 1035 ante citissimam Marmorei Epocham, ac 1327 ante Evangelium, ac eas duas solas agnoscens.

Epoch. 20. A.M.C. 2710. ante Evang. 1323. Period. 5. 342.

A quo Athenis -- frugum evenit, & oraculum consulens -- sustinuit -- Minos postulare, anni MXXXI regnante Athenis Aegeo.

Ob frugum sterilitatem consulto Oraculo ab Atheniensibus, ad Minos (co nomine secundi Regis Cretæ) imperatum, impuberum adolescentum Virginumque tributum persolutum innuit mutilum Chronicon Marmoreum, ante citissimam Epocham annis 1031, anno 1323 ante Evangelium, regnante Athe-
nis

nis Ægei, nempe anno 14. Prima hujus secundi Minōis mentio in Chronico Eusebiano occurrit ad annum 1319 ante Evangelium, Pandionis vero regis Atheniensium patris Ægei annum 17, ac 9 ante finem, his verbis, "Ea quæ de Dædalo Fabulæ feruntur, &c. nec non quomodo cum filio Icaro Minœm navi fugerit, & propter investigabilem fugam avolâsse pennis existimatus sit. Verum juxta situm Regum Atticorum annis 26 antiquiorem, Dædali fuga con-
 venerit anno 18 Regis Ægei, quam juxta adversaria nostra è Plutarchi Theſeo, illud Impuberum tributum, Atheniensibus à Minœ imperatum, ob Androgei filii sui cædem Athenis perpetratam, antecesserit. Cui propterea tempus In-
 scriptione Marmoreâ assignatum recte quadrat. Quinetiam in Græcis Euse-
 bii per satyram congestis Androgei cædes ante Dædali fugam ponitur.

Epoch. 21. A.M.C. 2746. ante Evang. 1287. Period. 5. 378.

A quo Theſeus-- Atheniensium duodecim civitates in unam coegit, & rempublicam & popularem statum-- Athenis, Isthmiorum Agonem instituit, postquam Sinin occiderat, anni DCCCCXCV.)

Theſeum duodecim Civitates Atheniensium in unam conciliavisse, & De-
 mocratiz fundamenta Athenis jecisse, atque Isthmiorum Agonem instituisse,
 postquam Sinin occiderat, statuit Marmoreum Chronicon annis 995 ante citi-
 mam Epocham suam, viz. 1287 ante Evangelium. In Chronico Eusebiano
 hoc statuitur juxta Pontaci Editionem, anno primo regni Theſei, tanquam
 1262 ante Evangelium: at juxta Scaligeranam, anno 7 Theſei, quasi 1256:
 verum juxta antiquiorem Regum Atticorum situm, annis 26 in redvivo no-
 stro Chronico omnium maxime probabiliter, anno regni ejusdem secundo.

Epoch. 22. A.M.C. 2749. ante Evang. 1284. Periodi 5. 381.

Ab — XCII. regnante Athenis Theſeo.

Aliquid prorsus oblitteratum innuitur utique mutilis Marmoribus, anno
 ...ΔΔΔΔII, nempe integro 992 ante citimam Epocham, regnante Athenis
 Theſeo, viz. anno regni ejus quinto, ac 1284 ante Evangelium.

Epoch. 23. A.M.C. 2754. ante Evang. 1279. Periodi 5. 386.

*A quo Argivi --regnarunt, & Agonem --: anni DCCCLXXXVII.
 regnante Athenis Theſeo.*

Argivorum aliquot regnantium & Agonis incertū cujus mentio fit in Chro-
 nico Marmoreo, illic quoq; mutilo, ante citimā Epocham annis 987, annis 1279
 ante Evang. regnante Athenis Theſeo, nempe anno 10. at in Eusebiano juxta
 Pontaci editionem 1280 ante Evang. nimirum proxime præcedente, juxta Sca-
 ligeranam vero anno 1277, altero anno postea, legitur, "Hercules consum-
 mat certamina, Antæum interficit, &c. sed illic anno 31, hic 34 regni Ægei,
 nempe annis 18, vel 15 ante finem regni ejus, ac initium Theſei, utique soli-
 to discrimine annorum 26 situs regum Atticorum inrer Chronicon utrumque.
 Erat vero annus ille 1279 ante Evangelium, juxta Eusebium annus undecimus
 regni Atrei & Thyestis, ac juxta vulgatas Editiones, quanquam improbatus
 & Pontaco & Scaligero, quartus Euristhei (an alius à decessore Atrei & Thyestis,
 an ejusdem aliter sit, juxta alios Eusebii Autores) Argivorum, Mycenis, qui
 quidem

quidem etiam istic videntur innui, quo sensu considerent alii, mihi enim absque librorum suppellestile, disquirendo aut divinando cœphum fatigare, fuerit dementia, vel prona ad dementia viam. Contigit hoc, quodcumque fuit, annis 475 ante primam Olympiadem Iphiti. Eusebii autem Græca testantur Herculem instituisse Agonem Olympicum annis 470 ante Iphitearum Olympiadum Epocham: quod proxime attingit hoc tempus. A primis vero gestis Herculis hoc Chronico significatis regnante Ægea, hucusque sunt plusquam 44 anni, ita ut haud diu post hoc tempus vitam produxisse videatur, quippe quem etiam, saltem annis 40 ante captam Trojam mortuum esse constet, utpote annis 120 ante Heraclidarum reditum in Peloponnesum octoginta post illi excedium, juxta Velleium. Itaque probabile sane est, de instaurato Agone Olympico, regnante Athenis Theseo, Mycenis autem sive Argis Atreo Pelopis filio, quo præcipuus Agonista Hercules, & si quidem Velleio credimus, omnis generis certaminum Victor extitit, vel saltem lucti & Pancratio, Paulaniâ etiam suffragante, hic agi. Sint autem anni 475 quibus hic Agon Olympicus, Olympiadem Iphitearum Epocham antecesserit, cycli Enneadecaeterici 25 absoluti.

Porro annus 1279 ante Evangelium quo Hercules ille Agon Olympicus institutus multis Marmoribus innuitur, quam fuerit 2754 à Mundi conditu juxta Chronologiam nostram, erat 386 annus Periodi octodeseccentariæ quintæ, quo juxta Tabulas nostras novæ editioni Tractatus de variis Annorum formis inferendas, Æquinoctium Vernum contigit sexto die septimanæ, quarto autem Aprilis mensis Juliani, primum autem Novilunium decimo die post Æquinoctium, septimanæ primo, Aprilis decimo tertio: ac proinde quartum Novilunium Civile post secundum mensem Lunarem Græcanico ritu cavum sive undetricenarium, contigit undecimo die Julii Juliani, septimanæ sexto, septimo post Æstivum Cardinem Solstitialem contingentem eo seculo sub sextum diem Julii. Annus autem Iphiteæ Epochæ Olympicæ, quam fuerit 804 ante Evangelium, Mundi autem conditi 3229, erat 269 annus nostræ magnæ Periodi sextæ, cujus vernum Æquinoctium contigit primo die septimanæ, tricesimo primo Martii Juliani: primum vero Novilunium septimanæ die 5, id est 11 Aprilis, utpote 12 post Æquinoctium: itaque quartum Novilunium Civile ritus Græcanici, contigit nono die Julii, septimanæ tertio, die utique nono post Solstitialem Cardinem æstivum contingentem hoc ævo, primo & secundo diebus Julii. Rursum autem annus Olympicus Agonis Herculei, erat 68 annus Prolepticæ Periodi Calippi, undecimus quartæ Enneadecaeteridis ejus: qui incipit item die 8 Julii Juliani. Quocirca inane videtur commentum Josephi Scaligeri ad Eusebii Chronici numerum 810 ab Abrahamo, id est, 1235 ante Evangelium, quo legitur, Hercules Agonem Olympicum constituit: à quo usque ad primam Olympiadem supputantur anni 430: ubi agnoscit Pontacus impressa Exemplaria cum aliis quibusdam manuscriptis referre eum quinquennio citius, nempe ad annum 1240 ante Evangelium: sed contra Scaliger causatur, quod non relatus sit quinquennio serius, viz. ad annum 1230 ante Evangelium: necnon erroris annorum 15 redarguit vetus Chronicon apud Clementem Alexandrinum primo Stromateo, itaque ens eum annis haud amplius 34 ante Trojam captam, tanquam citius vero, quod quidem eundem statuere videtur saltem 8 annis serius iusto. Præterea vero ibidem, & Canonum lib. 3. Annotatione, Ad ludicrum Olympicum cui præfuit Pelops, imaginatur illud Pelopis, anno Eusebiano ab Abrahamo 707, id est, ante Evangelium 1344 nescio an uno Eusebii Chronici exemplari forte ita referente, quam ne sua quidem ejus Editio, vel ex contextu, vel in notis, Ec quic.

quicquam ejus habeat ad hunc annum, sed quinquennio antea, Pontaci vero Editio sexennio ad annum 1350: Pelops Peloponnesi regnans Olympiis quoque præsuit, ipso annotante hunc esse infimum Perioches ejus situm; aliis exemplaribus referentibus ad quinquennium, vel sexennium superius. Inde vero post quinque Enneadecaeterides comprehendentes 95 annos, anno 1249 ante Evangelium, ponit Ludicrum Atrei, ita relatum à Velleio: At enim integrâ Enneadecaeteride, nempe sextâ annis 114 revolutâ ab illo Pelopis, ante Herculis Agonem, tanquam diversum ab Atrei Ludicro, adeoque una integra Enneadecaeteride posterius, contra Vellei sententiam; id est, anno 1230 ante Evangelium, ac 426 ante primam Iphiteam, qui sunt Enneadecaeterides 22, & anni 8. Illa autem Ludrica omnia opinatur celebrata esse die 23 Julii Juliani, Novilunio contingente nono die Julii, postride æstivi Cardinis sive Solstitii constituti octavo die Julii; atque hinc constare quo tempore Heroes illi, Pelops, Atreus, & Hercules claruerint, scilicet. Consimiliter vero primum Iphiti Ludicrum Olympicum autumat celebratum eodem die 23 Julii, à Novilunio die 9 Julii, itidem postridie Cardinis æstivi, utpote semper constituti octavo die Julii. Atqui præter alia (quæ relinquitur redarguenda aliis quibus libitum aut otium fuerit) hoc nimirum præcipuum commento Scaligerano deerrat, quod prima Iphiti Olympias, ab Olympicæ Agone Herculis, aliisque præcedentibus ita suppositis, haud quaquam simili absolutarum Enneadecaeteridum numero distaret, quod quidem ad tale commentum stabilientum maxime & potissimum requirebatur.

Epoch. 14. A. M. C. 2787. ante Evang. 1246. Period. 5. 419.

A quo Græci in Trojam Expeditionem susceperunt, anni DCCCCLIV. regnante Athenis [Men]estheo, anno decimo tertio.

Græcos suscepisse famigeratam illam expeditionem in Trojam Marmorea Inscriptio statuit annis 954 ante citimam Epocham suam, id est, 1246 ante Evangelium, regnante Athenis Menestheo anno decimo tertio, hic primum expresso Regis Atheniensis anno, quo omnes superius à nobis assignati comprobantur. Trojani Belli decennalis initium in Chronico Eusebiano editionis Scaligeranæ statuitur anno ante Evangelium 1219. Menesthei autem filii Petei regis Atheniensium, anno 14: quoad annum Regis Atheniensis, uno, at quoad situm Regum Atticorum, solenni illo discrimine aliorum annorum 26 serius quam in Marmoreo.

Epoch. 25. A. M. C. 2769. ante Evang. 1237. Period. 5. 428.

*A quo Troja capta est, anni DCCCCXLV, regnante Athenis [Menesth]eo, * secundo anno: mensis [Thargelio]nis septimo ante finem.*

Troja capta eodem Chronico redivivo refertur, annis ante citimam ipsius Epocham 945, id est, ante Evangelium 1237: regnante Athenis Menestheo, secundo anno (nimirum supra vicesimum, quem vel Autoris confidentia tanquam satis notum, vel quadratarum incuria videtur omisisse) mensis Thargelionis die septimo ante finem. Atque in Eusebiano Chronico ponitur Troja capta anno Menesthei 23 utique quasi ineunte, ut & ante Evangelium 1210, nempe adhuc durante discrimine illo solenni annorum 26, quibus singulorum Regum

Regum Atticorum ab initio Cecropis primi hu eufque, atque etiamnum post-hac statuuntur serius & inferius in Eusebiano Chronico quam in Marmoreo.

Hujus autem discriminis ratio hic jam explicanda venit, utpote quæ dependeat ab Intervallo Temporis inter Trojam captam, & Epocham Olympicam: quod quum plerique statuerint annorum 407 secundum Eratosthenem & Dionysium Halicarnasensem, vel uno aut altero anno minus, ut secundum Ephorum Eusebius, vel uno majus, ut secundum Apollodorum Diodorus Siculus: alii idem retulerint annis 24, 25, aut 26 majus, id est, annorum 430, 431, 2, 3, aut summum 434: quorum minimum, nempe 430, habet Autor Excerptorum ex Africano in regum Atheniensium Catalogo; pene maximum, sc. 433 Autor Chronici Marmorei, maximum autem Aretes Dyrrachinus apud Cenforinum cap. 21. libelli de Die Natali, siquidem ego eum recte lego & intelligo.

Quoniam autem locus ille misere depravatus est quoad numeros, ut alii apud eundem Autorem, adeoque plerique apud alios Autores antiquos: recte vero intellectus comprehendit summam totius Ethnicæ Chronologiæ, hic exprimam primum ut vulgo legitur, deinde ut legendus videtur. Nostro exemplari impresso Lutetiz anno CIO IO LXXXIII in octavo, ita legitur. Varro tria discrimina temporum esse tradit: primum ab hominum principio ad Cataclysmum priorem, quod propter ignorantiam vocatur adelon. Secundum à Cataclysmo priore ad Olympiadem primam, quod quia in eo multa fabulosa referuntur, mythicon nominatur. Tertium à prima Olympiade ad nos, quod dicitur historicon, quia res in eo gestæ veris historiis continetur. Primum tempus sive habuit initium, sive semper fuit, certe quot annorum sit non potest sciri. Secundum non plane quidem scitur, sed tamen ad mille circiter, & DC annos esse creditur: à priore sc. Cataclysmo quem Ogygium dicunt, ad Inachi regnum anni circiter CCCC: hinc ad Olympiadem primam paulo plus CCCC, quos solos quamvis mythici temporis postremos, tamen quia memoria scriptorum proximos quidam certius definire voluerunt: Et quidem Sosibius scripsit esse CCCXCV: Eratosthenes autem septem & CCCC: Timæus CCCCXVII Aretes IOXIV: & præterea multi diverse, quorum etiam ipsa diffensio incertum esse declarat. Ita inquam hic locus vulgo legitur. Verum enimvero ita legendus videtur. Secundum non plane scitur, sed tamen ad mille circiter & CD annos esse creditur: à priore sc. Cataclysmo, quem Ogygium dicunt, ad posteriorem dictum Deucalionem anni DC: inde ad Ilii Excidium minus CCCC; hinc ad Olympiadem primam paulo plus CCCC: quos solos -- quidam certius definire voluerunt: & quidem Sosibius scripsit esse CCCC & V. -- Aretes CDXXXIV, &c. Varronem enim à primo Ogyge, tanquam ab ultima cognita antiquitate Ethnicâ putasse annos non mille DC, sed transpositis literis numeralibus, mille CD tantum, ad primam Olympiadem, constat ex initio ejus tertii libri de Re Rusticâ à nobis superius allegato, ubi totidem, id est, bis septingentos haud amplius putat indidem ad Romam conditam, suâ opinione annis 22 post primam Olympiadem. Cum autem postea bis quadringentorum (CCCC) solum occurrat mentio, universæ summæ deesse sexcentos (DC) liquet. Eos autem consummatos esse non ab Ogyge ad Inachum, sed ad Deucalionem, utique ipsius Varronis testimonio apud Solinum & alios convenit.

Porro autem Eratosthenem putasse annos septem & CCCC, aliosque præterpropter, non quidem ab Inachi regno, sed ab Ilii excidio sive Ilio capto, ad primam Olympiadem, certissimum est. Reliquum igitur est Varronem putasse residuos minus quam CCCC annos neutiquam ab Ogyge ad Inachum, sed à Deucalione ad Ilium captum. Jam vero quoad Intervallum à capto Ilio ad primam Olympiadem, quum secundum Varronem collatis omnibus de eo opinionibus Cenforinus pronunciet esse paulo plus CCCC: inde colligere licet neminem visum ei dignum cujus haberetur ratio, arbitratum illud vel non

attingere CD, vel attingere annos CDL, imo ne quidem CDXL: neque enim paulo excedit CCCC quod dimidium alterius Centenarii propemodum attingit. Quare multo verisimilius videtur Sossibium putasse annos, CCCC & V, atque Aretem Dyrrachinum (servatis totidem literis numeralibus) statuisse tantummodo CDXXXIV, non DXCIII annos inter captum Ilium & primam Olympiadem. Hæc est nostra Correctio ejus depravati loci, comprehendentis præcipuos articulos Archæologię Ethnicę, de quâ judicet quisque ut volet, sciat tamen profectam esse ab eodem Ingenio, quo Correctiones depravatorum numerorum in recensione Annorum Magnorum & Periodorum Lunarium capitibus 18 & 19 ejusdem libelli Censorini, emulceatæ capitibus 13, 14, & 15 Tractatûs Lidyatæi de variis annorum formis.

Ceterum de anno regni Menesthei, quo capta fuerit Troja, nonnihil controversitur. Autores quos sequitur Clemens Alexandrinus primo Stromateo, referunt captam anno ejus postremo, ac Demophontis primo. Eusebius in Chronico, anno Menesthei vicefimo tertio, tanquam ultimo, addens regredientem à capta Troja (quo præfectus Classis Atheniensium cum cetera classe Græcorum profectus fuerat, juxta Homerum in Navium Catalogo ita canentem *ἦ δ' αὖ ἡγήσθητο ὅς τε Πρωτο Μενέσθου*) mortuum esse in Melo Insulâ. Apud Lyeophronis Scholiastem legitur, eum quum Melum advenisset regno Insulæ potitum esse, Polyanaetę ejus rege defuncto. Quod ridiculum Scaligero visum. Quomodo enim inquit spreto regno suo Atticę, alienum & nihil ad se pertinens prætulisset? Mirum vero hominem tanto ingenii acumine præditum, non conjecisse causam mortę Menesthei in Melo: quam apparet fuisse, quod Demophon legitimus regni Attici hæres jam vir factus, & occasione absentię Menesthei ad Trojam decidentis usus, vel siquidem ipse quoque eodem profectus fuerat, ante hunc domum reversus, confirmatâ suâ factione possessionem ejus occupasset, è quo Menestheus (ut post Plutarchum in vita Thesęi, scribit Ælianus libro 4 varię historię, cap. 5.) Tyndaridarum ope, patrem illius Theſeum ejecerat. Ita calamitosa fuit Menestheo Trojæ obsidio, perinde ac ipsi Regi Regum Agamemnoni, & plerisque omnibus Græcorum Ducibus eodem profectis: utpote quos inde reduces ex excepterint calamitates, quę ipsos vel Trojanorum reliquiis miserandos reddere potuerint: adeo quidem ut ingens illa mille ducentarum Navium Classis non tam ad Trojæ Excidium, quam ad Græcię exitium comparata fuisse videretur, certe ad exitium Græcorum Ducum in Trojæ excidium Aulide conjuratorum: ubi Agamemnon, nescio an furiosus, ut Stoico Horatiano visus, haud dubie male sanus filię suę Iphigenię immolatione, id est, suo sanguine Deos, se, pacaverat, aut verius irritaverat. Atqui Scaliger, sive diuturnioris mortę Menesthei in Melo probabilitatem, sive alicujus antiqui exemplaris Chronici Eusebiani fidem, (quod ad liberandam fidem suam prudentius haud tacuisset) sive Excerptorum Barbaro-Latinorum Menestheo ascribentium tantummodo 19 annos, autoritatem aliquo usque saltem secutus, pro eo quod Pontacus in omnibus suis Exemplaribus, quę erant sane plurima, legit usque ad Captivitatem Trojæ, & usque ad 23 annum Menesthei, habet tantummodo usque ad vicefimum annum Menesthei. Putassem equidem Typographi erratum fuisse, nisi etiam in Annotationibus item repetitum invenissem ad vicefimum annum Menesthei. Verum donec manifestior & certior reddatur ratio retrahendi excidium Ilii ad vicefimum annum Menesthei, vel aliquod antiquius Exemplar in lucem proferatur, quod ita scriptum habeat: Menestheo in Excerptis ascriptos annos XIX errore numeri (quales fere innumerum in iis occurrunt) existimare licet, pro XXI transpositâ unitatis notâ, inquam undeviginti pro uno & viginti, completis usque ad captam Trojam, inde autem ad compensationem duorum postremorum in Chronico Eusebiano ei ascriptorum, quos in reditu à Troja, & tanquam exul in Melo Insulâ absumferet, ascriptos esse totidem plures (viz. 35 pro 33) regno Demophontis, qui

interca

interea Athenis patrio regno recuperando & stabiliendo occupatus fuit, ideoque perinde ac inter 20 sive 21, & 23 medium ferit, item verissimum apparet, quod Marmoreo Chronico significatur, anno Menesthei secundo supra vicessimum Trojam captam esse: quod etiam alibi idem Scaliger, quanquam imprudens, suffragio suo comprobat, nempe secundo libro Canopum Iliagoricorum, capite tertio, in primæ Atheniensium Dynastiæ Regum Catalogo, asserens Menesthei anno penultimo Ilion deletum esse, modo intelligatur penultimo ante vitæ finem contingentem quasi completo vicesimo tertio anno à regni sui initio, alioqui vero juxta Clementis Alexandrini Autores, ultimo: quandoquidem circa initium anni 22, ac tempus capte Trojæ, revera regno exciderit, utpote occupato à Demophonte, annis 35 juxta Excerpta ante finem regni & vitæ hujus. Troja itaque capta est anno 22 regni Menesthei, ac 433 ante Epocham Olympicam, juxta Marmoream Inscriptionem. Serus autem domum reditus Græcorum Ducum post captam Trojam, efficit ut decennium integrum Bello Trojano imputaretur: quanquam post novennium exactum capta fuerit, ad ultoque vere sub initium ætatis anni decimi ab eo suscepto nuper incepti, captâ & excisâ urbe reditus institutus, perinde uti Marmoreo Chronico significatur: quemadmodum etiam quæcinit Propertius Elegiarum quarto --- Danâum decimo vere redisse Duces: quod item novem pullos passerinos Aulide à serpente devoratos portendisse prædixit Calchas vates Homericus Iliade secundâ.

De die vero quo capta sit Troja, etiam expresso in Chronico Marmoreo, sc. septimo definitis, id est, ante finem, sive vicesimo quarto mensis Thargelionis, convenit eicum aliis antiquis Græcorum historicis, utpote Ephoro & Callisthene, & Damaste, & Phylarcho, apud Plutarchum in Camillo. Et si Dionysius Halicarnassæus, lib. 1. refert ad præcedentem diem ejusdem mensis, alii autem apud Clementem Alexandrinum primo Strom, ad alterutrum diem mensis insequentis, sc. Scirophorionis. Sed dies septimus definitis sive ante finem Thargelionis aliis est probator. Erat annus à Mundi Conditu, nostro calculo 2796, quintæ vero nostræ Periodi Octodeseptecentariæ annus 428, quo primum Novilunium vernum contigit quarto die septimanæ, Æquinoctium vero secundo & sexto die mensis Lunaris. Huic autem diei convenit dies tertius Aprilis Juliani, Novilunio autem undetricesimus dies Martii. Ejusdem mensis Lunaris die secundo incepit Atticus Elaphebolion. Igitur Elaphebolione incipiente quinto die Septimanæ, ac tricesimo Juliani Martii, Thargelion ab eo tertius inceperit Septimanæ die 1, Maii autem vicesimo octavo: ita ut dies 24 Thargelionis convenerit diei 20 Junii, Septimanæ tertio, quindecim diebus ante Solstitium Æstivum, conveniens diei Julii quinto. Ita inquam juxta nostram Periodum. Erat vero idem annus 34 Periodi Calippi, utique juxta prolepsin, incipientis die 13 Julii, præcedente Xanthico, sive Elaphebolione anni Embolimæ, incipiente die 26 Febr. Bissextilis: ita ut Darius, & Thargelion inceperint Aprilis die 25, Thargelionis vero dies 24 inciderit in Maii diem 18. Ea est differentia inter duas Periodos. Scaligeri Atticam aut Julianam cum his conferat cui otium est. Petavianas nondum vidi. Dionysii Halicarnassæi Thargelion Calippicus capte Trojæ non cadit in eosdem dies anni Juliani, quia non in eundem annum Periodi Calippicæ, utpote non in eundem annum ante primam Olympiadem. Hactenus igitur apparet redivivum Chronicon Marmoreum, nec in Mythicis quidem temporibus, vel eorum prope antiquissimis & fabulosissimis, à vero abluere: nedum in Historicis: quod etiamnum hæc Diatriba, quasi ex abundanti, illustrando temporis mortis Darii Hystaspidæ, eodem Chronico secundum nostram Emendationem Temporum consignati, amplius arguere & declarare institui. Sed pergamus porro ad Examen sequentium Epocharum à Trojæ Excidio, usque ad Prælium Marathonium.

Epoch. 26. A.M.C. 2804. ante Evang. 1229. Period. 5. 436.

A quo Orestes---Ægisti filiæ---in Areopago, quam Orestes vicit--
 CCCCXXXII: regnante Athenis Demophonte.

Orestes iudicium subiit in Areopago, Clytemnestræ matris & Ægisti Adulteri (parricidarum patris sui Agamemnonis) eorumque filiæ cædis causa, quo vicit, regnante Athenis Demophonte, Chronico Marmoreo ante citatam Epocham annis 942, ut legit Seldenus noster, agnoscens numerum mutilum esse, utpote ita in Marmore extantem, ...HHHHΔΔΔ..II.. ubi quartam Δ, sc. Decadem interiisse putat: eoque pacto hoc contigisse omnino tribus annis haud amplius post captam Trojam. Atqui præterquam quod in Chronico Eusebiano demum circiter annum septimum Demophontis utique post Trojam captam, legitur, Mycenis post necem Ægisti Orestes regnavit. Velleius scribit, post occisum Agamemnonem Mycenarum regno positum esse Ægistum per annos septem. Quod longæ ante eum asseruit Homerus libro tertio Odysseæ ita canens

...Διδύμητι ὃ λαὸς ἔειπ' αὐτῷ.

Ἐπταετὴς δ' ἦσαν πλὴν ὅσσοι Μυκῆνας.

Quapropter apparet sub finem numeri deesse neutiquam Δ Decadem, sed Pentadem tantummodo, ideoque integrum numerum ita concipiendum esse ΕΗΗΗΗ ΔΔΔΠΙΙ 937 octennio post Trojam captam, atque ante Evangelium annis 1229.

Epoch, 27. A.M.C. 2803. ante Evang. 1230. Period. 5. 435.

*A quo [Salaminem in] Cypro Teucer instauravit, anni DCCCC-
 XXXVIII. regnante Athenis Demophonte.*

Verum à quo Salaminem in Cypro urbem patriæ cognominem condidit Teucer annos 938 clare & perspicue repræsentat Marmorea Inscriptio, regnante Athenis Demophonte, id est, 1230 ante Evangelium: anno uno prius, & propius captæ Trojæ, quam proxime præcedentem Epocham. Quod quanquam haud alias in eadem occurrit: (quæ ratio maxime movisse videtur Seldenum ut præcedentem legeret 942) nihil tamen absurdi habet, sed eâ occasione accidisse videtur, quod post præcedentem expositam demum Auctori in mentem venerit, eique propterea subiecta fuerit, additâ forte notâ transpositionis, quam quadratarius haud animadvertit. Etenim vero Teuceri à Troja reducis repulsam à patre Telamone, regnante in Attica Insula Salamine, contigisse ante necem Ægisti disertè significat Velleius. Alioqui si in Homérico legendum fuerit πταετὴς, vel illud Ægisti τεταετὴς putandum à biennio ante captam Trojam: Marmoreus calculus fuerit ---ΔΔΔΠΙΙΙΙ 939, ac 1231 ante Evangelium.

Epoch,

Epoch. 28. A.M.C. 2938. ante Evang. 1095. Periodi 5. 570.

A quo Neleus incoluit--Ephesum. Erythras, Clazomenas--Colophonem, Myuntem--Samum--Ioniam fiebat; anni XIII; regnante Athenis [quidem Neleo] anno decimo tertio.

Celeberrimam illam Ionicam migrationem Athenis in oppositam occidentalem Asiæ minoris, sive proprie dictæ oram, è mutilatis Marmoribus Seldeus concipit in hanc sententiam. Ex quo Neleus inhabitavit....Ephesum, Erythras, Clazomenas, Colophonem, Myuntem....Samum....[quando, sc. migratio] in Ioniam fiebat anni.....XIII, regnante Athenis Menestheo, decimo tertio anno. Superstites enim isti tres postremas numeri annorum notas legit.....ΔΙΙΙ, quas autumat ita supplendas esse ΕΨΗΗΗΔΙΙΙ, 813; eâ potissimum ratione ductus, quod nullus alius numerus iisdem notis terminatus adeo prope accedat ad Intervallum annorum 140, inter Trojæ Excidium & Ionicam Migrationem, ab Eratosthene in Canonibus temporum constitutum, & vulgo receptum: quamquam hæc Epochæ ita lecta & intellecta ostensio illud minuit, facitque annorum tantummodo 132: atque ita non solum in anno regis (quocunque is fuerit nomine dictus) annis aliquot ab aliis discrepat, sed etiam prochronismo sive anticipatione annorum ferme 36 in Epochæ constitutione: utpote quam constituat ante vulgarem annum Domini annis 1077, id est, ante Evangelium annis 1105, Eusebiano Chronico eam referente juxta Pontaci Editionem in annum 1087, juxta Scälingeranam in 1070 ante Evangelium; juxta illam anno 11, juxta hanc anno 8 Acasti Athenarum Regis, sive Archontis ad terminum vitæ. Verum enim vero quum Autor Chronici Marmorci intervallum inter captam Trojam, & primam Olympiadem statuat annis summum viginti sex majus quam vulgo receptum, perinde ac inter pleraque omnes suas Epochas præcedentes, non videtur dubium, quin hanc etiam Epocham vel pari discrimine, vel certe quo propius ad citimam Chronici sui Epocham accesserit, minore potius quam majore constituerit. Itaque apparet numeralem notam tertiam ante finem, aliquo errore Δ pro Ψ acceptam esse, integrumque numerum juxta Autoris Chronici mentem legendum esse ΕΨΗΗΗΙΙΙ, intelligendumque 803 ante citimam Epocham suam, id est, 1095 ante Evangelium, ac 142 post captam Trojam, hunc nimirum aliquantulo majorem, uti par est, potius quam tanto minorem vulgari 140, illum autem proxime representantem pristinum & consuetum discrimen annorum 26. Ea quidem nostra est conjectura de tempore Ionicæ migrationis significato Marmorci Inscriptione.

Sed quid dicetur de rege vel regis anno quo evenerit: quem nonnulli referunt Medontem Codri filium, Eusebius vero in Chronico Acastum, sive Acatum Medontis filium, hujusque annum 8 aut 11, ut supra dictum: at nostri è Marmoribus colligunt Menestheum, ejusque annum decimum tertium, tanquam eodem nomine, eodemque anno Regis recurrente quo suscepta Trojana Expeditio. An dicemus quadratarii incuria etiam hoc contigisse? Neque enim negari potest ejusmodi oscitantias quadratariorum tunc fuisse, perinde ac Typothetarum nunc esse nimis frequentes. Ego vero, pace omnium existimaverim istic pro ΑΘΗΝΩΝ ΜΕΝΕΣΘΕΩΣ, legendum esse ΑΘΗΝΩΝ ΜΕΝ ΝΗΛΕΩΣ regnante Athenis quidem Neleo, anno decimo tertio, si quidem Medontem & Neleum Codri filios Athenis de regno certasse sub tempus Ionicæ migrationis, Neleoque abjudicatum Oraculo regnum occasionem ejus extitisse, è Pausaniæ Achaicis colligitur. Atque Elianus libri 8. variæ Historiæ, cap. 5. de eadem ita insit, Οτι Νηλεὺς ὁ Κρόνου τ β2απ.

ἑσίοις ἀμοιβῆσαι ἀπιδίπαι τοῖς Ἀθῆναις ἔξ· τὸ δὲ Πυθίαν Μεδόντι δὲ ἀρχὴν περὶ-
 λῆαι αἰς ἀποικίαν ἐκμομήσθαι. Quod Justus Vulteijs Interpres ita reddit, Neleus
 Codri filius, quum regno pulsus Athenas relinqueret, propterea quod Oracu-
 lum Apollinis Medonti qui in Coloniam ex urbe migrabat imperium destina-
 ret, &c. Sed in Græco videtur legendum ἀμείβησθαι, atque ita reddendum,
 Quod Neleus Codri filius regno pulsus, sive regni expers factus, relinqueret
 Athenas, quoniam Pythium Oraculum Medonti principatum addiceret, in
 Coloniam migrans. Reliquit autem Codrus præter Medontem natu maxi-
 mum, forsitan è priore uxore susceptum, plures filios, ut constat è Pausania,
 & quidem ut videtur, impuberes, sc. Neleum, Androclum, atque, ut ex Velle-
 io colligere licet, etiam Ionem, neutiquam illam Xuthi filium, Hellenis
 nepotem, juxta errorem Velleio à Lipsio in Annotationibus errore imputa-
 tum. Horum maximus Neleus, quod Medon altero pede truncus claudica-
 ret, & propterea bello inhabilis regnoque parum idoneus videretur, post-
 quam adoleverat, litigare cum eo de regno cœpit, adeoque ut ex eorundem
 Autorum cum Chronico Marmoreo collatione apparet, regnum tandem ob-
 tinuit, sive ipse Codrus morti se devoturus tale quippiam testamento desti-
 nârat, siquidem propter maximi sui filii corporis mutilationem & debilita-
 tem è republica futurum videretur, sive populus Atheniensis pronus in fa-
 ctiones, hujusmodi inter eos lites seminabat alebatque, quibus potestatem
 Regiam illis minueret, suam autem ipsorum libertatem (cujus principium
 jamdudum Theseus illis indusserat) augetet. Quod & factum est. Hos enim
 deinceps, horumque successores Atheniensis populus solummodo titulo tonus
 βασιλεῖς Reges, ut ex Marmoreo Chronico intelligitur, se vero ipsâ tantum
 Ἀρχοντας ἀρχαίων Principes rationibus reddendis obnoxios habuit. Sub-
 ductis itaque 12 ab 142, relinquuntur annus 130, post captam Trojam, quò
 Neleus mortâ contra Medontem seditione Athenis regnare cœperit, qui juxta
 Chronicon Eusebianum erat annus 16, ac quintus ante finem regni Medontis.
 Anno autem inde decimotertio, Oraculo jussus abdicare regno Attico in Co-
 loniam migraverit, quum octennio antea Medon, completo regni sui anno
 vicesimo, à morte Codri, ut videtur, populi favorem captans, propter de-
 bilitatem Corporis, Acastum filium in ἀρχῇ principatûs societatem & succef-
 sionem cooplasset, cujus proinde completo anno 8, inçunte 9 suscepta Ioni-
 ca migratio fuerit, exactis annis 142 post Trojæ Excidium: & repetitis Navi-
 gationibus continuata usque ad annum ejusdem 11, juxta Eusebianum Chroni-
 con, haud levi confirmatione conjecturæ nostræ de vero numero annorum hu-
 jus Epochæ exarato in Chronico Marmoreo.

Epoch. 29. A.M.C. 3069. ante Evang. 964. Period. 6. 109.

A quo Hesiodus Poeta claruit anni DCLXX.... regnante Atheni.

Epoch. 30. A.M.C. 3098. ante Evang. 936. Periodi 6. 138.

*A quo Homerus Poeta claruit, anni DCXLIII. regnante Athenis
 Diogneto.*

Hesiodum Poetam claruisse (videlicet editis sive publice recitatis Poema-
 tum suorum primitiis) annis saltem 672 (ita enim malim supplere lacunam,
 numeri ΕΗΕΔΔΔ.. notâ binarii II, quam denarii Δ δ) Homerum autem
 regnante, sive ad terminum vitæ Archonte Athenis Diogneto, annis 643
 ante citinam Epocham suam, i. e. undetriginta annis postea, statuit Chro-
 nicon

nicon Marmoreum: illum proinde annis 964, hunc 935, ante Evangelium. Quanquam enim Agellius lib. 3. Noctium Atticarum cap. 11. Ephoro Historico Græco, & Accio Poetâ Latina Autoribus, Hesiodum nonnihil antiquiorem facit; quemadmodum etiam Criticorum (Josephi Scaligeri veniâ dixerim) seculi modo elapsi Coryphæus Justus Lypius, notis ad Velleium aliter statuentem, ait se imbibisse è majore Poematum ejus simplicitate, & rudiore antiquitate, tamen perperam fuisse id, satis testatur lib. 17. cap. 21. quod totum est Chronologicum, his utens verbis. De Homero & Hesiodo inter omnes fere scriptores convenit, ætatem eos egisse iisdem fere temporibus. Quinetiam Euthymenes antiquus Chronologicus & Archemachus Historicus, libro tertio rerum Euboicarum, & Dion Chrysostomus secundâ oratione de regno, eos ætate æquales fecerunt. Jam vero Homerum floruisse asserit Velleius annis 950 ante Consulatam Marci Vinicii, proxime infectum illum celeberrimum duorum Caiorum cognominibus Geminorum, Rubellii inquam & Fusii: id est, 949 ante Epocham Evangelii, medio intersecantibus utriusque Poetæ ἀκμῆς intervallum Marmoreum. Agellius autem eodem illo Chronologico capite Autore Cornelio Nepote in primo Chronicorum ante Romam conditam annis circiter centum & sexaginta, id est, ante Evangelium juxta Varronianum conditæ Romæ calculum annis 942, at juxta Fabianum & nostrum 936, uno tantummodo anno excedentibus Marmoreum. Atque hi nimirum fuerunt illi tres libri Chronici Cornelii Nepotis eruditissimi Historici (amicique Ciceronis & Attici hujus quoque accuratissimi Chronographi, cujus vitam etiam idem Nepos scripsit) quorum nomine Catullus Poemation suum ei dedicans admiratur ipsum; quod ausus esset, unus Italorum, id est, primus Romanorum,

Omne ævum tribus explicare Chartis, doctis sc. & laboriosis.

A quo Phidon Argivus nummum argenteum in Ægina cudit, quum esset undecimus ab Hercule, annos 631 ante citimam Epocham statuit Marmorea Inscripto, id est, ante Evangelium 923. Utcunque aliis, sibi certe ipsi, quod haud contemnendum est veritatis argumentum, probe convenit Autor noster, quum Hertulis mentionem fecisset, regnante Athenis Ægeō, ultra annum 1323 ante Evangelium, at citime inuissēt regnante Theseo anno 1279, istic undecimus ab eo claruisse statuit, anno 923, viz. annis saltem 350 postea, quæ revera est media undecima generatio five atæ inde juxta calculum Herodoti imputantis ternas ætates singulis centenariis. Atque hoc pacto Phidonis hujus ætas congruit regno Archelai Euristhenidæ septimi Regis Lacedæmoniorum, qui fuit utique undecimus ab Hercule juxta eundem Herodotum lib. 7. Verum duabus minimam generationibus antecedit Phidonem fratrem Carani primi Argivi Regis Macedoniæ, qui fuit saltem decimus tertius, vel decimus quartus (Velleio quidem decimus sextus) ab Hercule: & qui regnare incepit in Macedonia juxta Eusebium anno 841 ante Evangelium, eodem quo Alcámenes Archelai Nepos Lacedæmone, & quarto anno Alexandri decimi Regis Corinthi, qui fuit item tertius decimus ab Hercule juxta Pausaniam & Apollodorum, atque pronepos ejusdem Regis septimi, cujus Regni initium statuit Eusebius anno 920 ante Evangelium. Quod autem Strabo libro 8. scribit (si rem recte retuli in adversaria) φαίδωνα τὸ Ἀργεῖον διέκτετον μὲν ὄντα ἀπὸ Τεμένου -- νόμισμα χαλκοῦργον, πέντε ἀλλοὶ δὲ τὸ ἀργυρεόν -- ἔξ ὧ, ὃ βίασιμῶρον ἐπιδόθηται δὲ τῶν αὐτῶν [ἀργύρα τὸ Ὀλυμπικόν] &c. Phidonem Argivum decimâ generatione à Temeno, primum cudisse nummum argenteum, atque etiam invadentem Elidem vi & armis, statuisse Agonem Olympicum: hic ubi maxime videtur contradicere Autori nostro, haud leve veritatis testimonium ei exhibet. Nam qui invitis Eleis statuit Agonem Olympicum, quum esset decimus à Temeno fratre Aristodemi, ideoque decimus tertius exclusive ab Hercule, haud dubie fuit alius, viz. saltem nepos vel pronepos Phidonis illius quem primum cudisse nummum, centum & undeviginti annis ante primam Olympiadem

lympiadem hoc loco statuit Autor Chronici Marmorei. Erratum igitur fuerit à Strabone in Phidone, perinde ac libro 14, in Neleo Mikeri Conditore, quem Pylo ortum facit, tanquam alienum ab Androclo genuino Codri Atheniensium Regis filio Conditore Ephefi, quum uterque fuerit Codri filius, Melanthesi vero Pylo orti Nepos, & Neleus Androcli frater natus major.

Porro autem quæ Plutarchus de Lycurgo Lacedæmonio in ejus vita tradit, haud parum faciunt ad illustrandum & confirmandum hoc Phidonis ævum: nec Phidonis modo, sed etiam Homeri, de quo in proxime præcedente Epochâ dictum est. Ita enim scribit, "Οὗ δ' ὁ Ἀρχοῦντος ἡδὲ τοῦ Σπάρτης βασιλεὺς ἀναλεγεῖσθαι τοὺς ἀρχόντας ἐπὶ τῷ Βερανδίνῳ δὲ Ἀπολλοδώρῳ, &c. Latine. "Qui vero è successione regum Spartanorum colligitur tempus, ut Eratosthenes & Apollodorus, ostendunt Lycurgum haud paucis annis fuisse antiquiorem primâ Olympiade. Timæus autem suspicatur, quum duo fuerint Spartæ Lycurgi, non eodem seculo, alteri propter claritatem attributis esse utriusque actiones, ac priorem quidem paulo juniorem Homero fuisse, nonnulli quoque in conspectum Homeri venisse. Pauloque post, Plerique genealogiam ejus ita texunt--Patroclis (sive Proctis) quidem filii Aristodemi filium fuisse Soium, Soi Euritionem, Euritionis Prytanim, Prytanis Eunomum, Eunomi autem Polydectem quidem è priore uxore, Lycurgum vero juniorem è Dianassâ, nimirum ut Eutychidas in Historiam retulit, sextum à Patrocle, undecimum ab Hercule.

Posteaque Charilaum ejus è Polydecte fratre Nepotem & pupillum, confert cum Archelao, alterius Heraclidarum stirpis, una regnante, sic scribens, [Ἦν ὁ Χαρίλαος ὁ Φυλοδίκτου] φῶσα πρῶτος, ὡς πρὶν δὲ Λαγαινοῦ βασιλεύοντος ἂν Ἀρχέλαος αὐτῷ εἰπείν. Erat vero Charilaus Polydectis filius naturalis mitis, quemadmodum etiam fertur, Archelaum qui una cum ipsa regnavit, de eo dicere solitum. Rursum autem in Solonis vitâ, Λυκίργου... ἐνδίκασθαι ἂν ἂν Ἡρακλίδου, δὲ βασιλεύοντος ἐν πολλῇ, τὴν Λακεδαιμόνῳ. Sed & antea quoque in ipsius Lycurgi vitâ, Τούτῳ δὲ ἐρωτύλῳ τὴν πύλιν τὴν ἐλάδου ἀγομίᾳ τὴν δέξιν Χρόνῳ ἐτῶν πενταχρεῖον τοῖς Λυκίργου χρησάμεντος νόμοις, ὡς διακτετατοῖς βασιλεύοντος μετ' ἐκείνῳ εἰς Ἄγειν τὸν Ἀρχιδάμου ἰδὲ εἰς ἐκείνου. Latine, "Tantum enim antecelluit hæc Civitas Græciæ legum præstantiâ & gloriâ quingentorum annorum tempore, Lycurgi usque legibus, quas quatuordecim regum ei succedentium usque ad Agin Archidami filium nemo mutavit, &c. Xenophon autem libro tertio Hellenicorum significat Agidi filio Archidami mortuo, ferme quadriennio post finem Belli Peloponnesiaci, successisse fratrem Agesilaum, circiter annum 429 ante Evangelium: Cui additi 500 anni, constituunt 929, quanto tempore ante Epocham Evangelii clauerit Lycurgus, quasi sexcentio ante Phidonem Argivum, perinde ac Hercule undecimum, atque tantidem post Homerum, juxta Plutarchum Marmoreo calculo eatenus suffragantem. Eratosthenis vero Canones Chronologici statuunt Lycurgi ἐπιτροπείαν tuitionem sive tutelam omnino undecim haud amplius annis post Marmoream Phidonis Epocham.

Itaque Chronicon Marmoreum istuc duos Phidones Argivos distinguere nos docet, quemadmodum antea duos Minoes Cretæ Reges, quorum primus Asterii filius regnavit regnante Athenis Pandione primo, quo tempore Idæi Daëtyli ferrum invenerunt, annis ferme 73 post diluvium Deucalionem, juxta antiquum Chronologum apud Clementem Alexandrinum, primo Stromateon circiter annum 1484 ante Evangelium: alter illius è Lycasto filio Nepos imperium maris obtinuit, regnante Athenis Ægeo juxta Diodorum Siculum, libro 4, quorum utriusque gesta vulgo inter se confunduntur, sicut etiam duorum imo trium Eumolporum, juxta Sophoclis Scholiasten in Oedipum Coloneum ex Acefidoro, primi Thracis qui Elusiniis suppetias tulit contra Erectheam Atticæ Regem; secundi, Nepotis primi, tertii autem Pronepotis secundi: itemque plurium Muszorum, & aliorum propemodum infinitorum

infinitorum, quorum iisdem nominibus æquivocatio illam confusionem non modo in Ethnica sed etiam in Sacra Historia peperit, quam dolemus: aliis vero ut prudenter & caute distinguant, præsertim in tantopere controverso illo tempore Monarchiæ Persicæ, persuadere vix aut ne vix quidem possumus.

Archiam Evageti filium, qui fuit decimus à Temeno, è Corintho deduxisse Coloniam Syracusas, refert Autor Chronici Marmorei (numero annorum oblitterato) regnante Athenis Æschylo, anno vicesimo & uno, istic feriens prope medium inter aliorum calculos. Siquidem in Eusebiano Chronico Syracusæ conditæ feruntur, juxta Pontaci quidem Editionem anno quarto nonæ Olympiadis, juxta Scaligeranam vero anno quarto undecimæ: illic annis 17, hic 25 post annum 21 Æschyli convenientem Olympiadis quintæ anno saltem tertio (Seklenus applicat quarto) id est, anno Olympiadio undevicesimo, anno autem ante Evangelium 786. Neutiquam vero contigisse serius hoc tempore, satis evidenti argumentò est, quod Strabo libro 6. (citante etiam Scaligero ad Naxum conditam anno præcedente juxta Thucydidem utiq; libro 6.) Autore Ephoro refert primas urbes Græcas in Sicilia conditas Naxum & Megara, decimâ generatione post Troica tempora, id est, eodem Scaligero calculum subducente annis plus minus 330, viz. 907 ante Evangelium, 122 ante calculum Marmoreum. Quinetiam Marcianus Heracleota in Periegesi Jambicis versibus scripta suffragatur Ephoro de conditis in Sicilia primis Hellenicis urbibus

— Ἀνὶ τῆς Τροίας Δικτὸς Ἰλίου.

Quantum videtur uterque intelligendus una cum nostro de generatione decima post Heraclidarum reditum in Peloponnesum annis 80 post captam Trojam, ac 1157 ante Evangelium. At vel sic quoque decima generatio sive ætas Herodotea terminatur anno 834 ante Evangelium, ac ferme 40 ante illum Marmore mutilo significatum: ut necesse sit tricenos quinos, aut tricenos octonos annos singulis generationibus imputare. Quocirca hæc Epocha serius anno 786 ante Evangelium, sive 494 ante Epocham Marmoream videtur nullâ ratione statui posse. Rursum vero ex altera parte ne citius statuatur, præter Chronicon Eusebianum, intercedit gravissimus & omnium Ethnicorum Historicorum certissima fidei Autor Thucydidēs, scribens initio lib. 6. in hanc (si modo inquam recte ego eam in adversaria retuli) sententiam: Siculos Megareses quum jam Lamiseorum dux, circiter annum quintum post conditas ab Archiâ Syracusas, Trotilum condidisset, hoc defuncto, Hyblone autem Siculo rege proderente illis regionem, factoque ipsorum Duce, condidisse τὴν Μεγαρίαν Τέχλινος Megaricam Hyblam, sive Hyblea Megara, quam urbem postquam incoluerant annos 245, ejectos esse ex ea tum urbe, tum regione, à Gelone Tyranno Syracusanorum. Ut enim supponamus Gelonem Hyblâ positum esse circa idem tempus quo Dionysius Halicarnassensis, & Pausanias scribunt cum primum obtinuisset Syracusas, viz. anno secundo Olympiadis 72, hoc est anno 519 ante Evangelium, huic additis 245, ascenditur ad annum 764 ante Evangelium, quo condita fuerit Hyblâ, anno decimo septimo post conditum Trotilum & Caranam, atque vicesimo secundo post conditas Syracusas, juxta Marmoreum calculum. Quapropter apparet Syracusarum Urbem, ab Archia Corinthio fuisse conditam, neque citius, neque serius quam significat ille calculus.

A quo annus Archon Athenis extitit primus Creon (ita nomen primâ & tertiâ literâ mutilâ suppletur è Velleio & Eusebio) numerantur Chronico Marmoreo anni 420, id est, ante Evangelium 712, qui annus erat primus Olympiadis 24. Hæc nimirum Epocha ferme convenit calculo Eusebiano æque juxta Scaligeranam editionem tum Latinam, tum Græcam referentem postremi Archontis decennalis annum postremum ad primum Olympiadis 24,

ac juxta Pontaci editionem utique intra annum, utpote quā primus Archon annuus refertur ad annum secundum ejusdem Olympiadis, perinde atque Excerptis Barbarolatinis, atque etiam ipso Africano apud Georgium recensente annuos Archontes 903, usque ad Olympiadem 250. Ceterum à calculo Dionysii Halicarnassici, ut dudum cum in nostra Serie exposui, biennii differentiam præfert, utpote referentis eundem ad tertium annum ejusdem Olympiadis annis 70 post initium Charopis primi decennalis Archontis relatum anno primo Olympiadis 7: Altriuscuius vero exhibet quadriennii differentiam à calculo Pausaniæ in Messeniacis, referentis quintum annum Hippomenis quarti decennalis Archontis ad primum annum decimæ quartæ Olympiadis, & Tlosiam, ut videtur, sequentem Archontem annum ad quartum annum Olympiadis vicissimæ tertiz. Sed Marmoreum Chronicon, quo medium attingit propius eo videtur probabilius.

Anno 418 ante citimam Epocham, Chronico Marmoreo incisum fuit aliquid, quod omnino disparuit, relicto solummodo ejusdem anni Archonte Athenis Lysia, annuo viz. tertio, quod nec ipsum silendum. Erat autem 710 ante Evangelii Epocham. Huic Lysia proximus fuit Tlesias ille apud Pausaniam, nisi potius idem vero nomine Lysias.

A quo Terpander Derdenis filius (ita mihi videtur potius Patris nomen affine Derdæ Macedonico in adversariis meis, è quinto Xenophontis Hellenicorum, quam Patriæ sive civitatis) Lesbios, nomos sive modos Musicos [sc. novos à se inventos] tibiis aptavit, & lite *ἡμπερὸς δῆμον* coram populo (ita eundem pro *ἡμπερὸς μὲν* legendum existimaverim) solutus est: Marmoræ Inscriptio nnumerantur Archonte Athenis Dropilo, anni 387: qui sunt ante Evangelium 673. Derdæ viri nomen memorat etiam Aristoteles Politicorum libro 5, c. 10, ævoque præcedente Thucydides. lib. 1. Sed neq, Lesbus à Troade adeo distat, quin qui alterius dialecto appellatus fuerit Dardanus, alterius dictus sit Derdenes. Ipsum vero Terpandrum quod attinet, in Chronico Eusebiano Terpander Musicus insignis habetur, juxta Scaligeranam quidem Editionem anno 675 ante Evangelium, biennio antea; juxta Pontaci vero anno 670, aut ut in notis agnoscit 671, biennio postea. Ita hic quoque Autor noster medium ferit.

A quo Alyattes Lydorum Rex extitit, è mutis Marmoribus colliguntur anni 341 ante citimam ipsorum Epocham, Archonte Athenis Aristotele, ante Evangelium anni 633. Hujus regni initium in Chronico Eusebiano statuitur annis 639 ante Evangelium, sexennio antiquius. At in Excerptis Barbarolatinis triennio serius quam in Eusebiano, ac tantidem citius quam in Marmoreo. Cujus ratio reddetur paulo post ad initium regni Croesi.

Sapphonem Poetram Lesbiam è Mitylenâ in Siciliam trajecisse, fugientem sive desiderium amasii Phaonis, seu quid aliud, significatur mutis Marmoribus anno obliterato, inter initium regni Alyattis & decimum quartum ejus annum, quo tempore Athenis Archon erat Critias prior, Syraculis vero finitimi sive vicini, sc. agrorum ad urbem pertinentium Coloni principatu potiebantur. Id quidem apparet contigisse anno Alyattis juxta idem Chronicon duodecimo, ac 611 ante Evangelium: Utpote quo ejusdem Regis anno Sapphonem pariter ac Alcæum Poetas claruisse referant non modo impressa Chronici Eusebiani Exemplaria, sed etiam pleraque Manuscripta, teste Pontaco.

E spoliis direptorum Cirræorum, solitorum latrociniiis & deprædationibus infestare eos qui consultum irent Oraculum Pythicum, restauratum esse gymnicum Agonem Chrematitem, præmii scilicet pecuniarii, ante annos 723, Archonte Athenis Simone, ante Evangelium annis 619, novennioque postea eundem Agonem Pyrhium Stephaniten, id est, Coronarium, denuo institutum esse, annis 318 ante citimam Epocham suam, Archonte Athenis Damasia secundo; (primum viz. superius notavimus non quidem è Diodoro Siculo, sed

Demetrio

Demetrio Phalareo apud Diogenem Laertium) annis vero ante Evangelium 610: deiaocæps Chronico Marmoreo refertur. Quorum posterius exacte congruit non modo calculo Pausaniæ Phocicis, sed etiam Chronico Eusebiano referenti Isthmia post Melicerten, & Pythia primum acta eodem anno, nimirum tertio Olympiadis 49. Priore autem confirmatur id, quod inquit Censorinus capite 18, & affirmat Scholiastes Pindari in Argumento tertii Pythiorum ejus, Agonem Pythicum antea fuisse Enneatericum, viz. novennio quoque revolvendo fuisse repetitum. Ceterum de vindicta sumpta à Cirrhæis, propterea quia Iatrociniis infestabant peregre proficiscentes consultum oraculum Delphicum; collectanea sive adversaria nostra memorabilem locum exhibent è Plutarcho in vita Solonis, ubi scribit in hæc verba, Ἐθα-
 ρισθη ὁ δὲ θεοῦ δὲ μάλλον ὁ τοῖς Ἑλλήνων [ὁ Σόλων] εἰπὼν ὑπὲρ τῆς ἱερῆς τοῖς Δελ-
 φοῖς αἰς χρόνῳ ἐπαύσης, καὶ μὴ περισσῶν Κιρραίων ὑβρίζοντας, αἰς τὴν μεγίστην ἀλλὰ
 περισσώτατον ὑπὲρ τῆς Θεῆς Δελφοῖς. Γενόμενος γὰρ ἴσως ἐκείνῳ ὅτι πύλας ἐρμυ-
 σαν οἱ Ἀμφικτυόνες, αἰς ἄλλοις περὶ μαρτυροῦσι ὅτι ἄλλοι Πυθιονίκων ἀνα-
 γκαστῶν, Σόλων δὲ γινώσκων ἀναπαύσει. Sufficiebatur vero & celebrabatur maxi-
 me inter Græcos Solon. Propter sententiam dictam de eo, quod oporteret
 auxilia mittere ad defendendum Templum Delphicum, neque sinere Cirrhæ-
 os contumellis afficere Oraculum, sed bellum suscipere pro Deo Delphis.
 Persuasi enim ab eo bellum movendum decreverunt Amphictyones: ut tum
 alij testes sunt, tum etiam Aristoteles in Pythonicarum recensione; Soloni
 sententiam eâ de re dictam ascribens. Duces vero huic bello ex Amphicty-
 onum decreto constitutos fuisse Clisthenem Sicyonium, Alcmaconem Athe-
 niensem, & Eurylochum Thessalum, apparet ex eodem Plutarcho, Pausaniæ
 Phocicis, & tribus Pindari Pythonicarum argumentis; quorum primo de
 eorum uno dicitur, Περιεργύοντο δὲ αὐτῶν [ἄλλοι Κιρραίων] ὅτι Ἀρχοντὶ Ἀθήνῃσι
 Σιγῆνιδον, Superavit ipsos, nempe Cirrhæos, Archonte Athenis Simonide.
 Secundo autem τὸν Πυθίων Ἀγῶνα διέδωκεν Εὐρύλοχος ὁ Θιάσας, ὅτι Ἀρχοντὶ
 Ἀθήνῃσι Σιμῶνι. Pythicum Agonem statuit Eurylochus Thessalus, Ar-
 chonte Athenis Simone: viz. eodem quem Marmora nostra exhibent. Et
 mox: Μὴ πᾶσι χρόνῳ ἐξαστῇ [lege juxta Marmora, ἐπαστῇ] καταγωνισαμένων ἄλλοι
 λοιπῶν τῶν ἀπολελημένων ἄλλοι Κιρραίων ὅτι Ἀρχοντὶ Ἀθήνῃσι Δαμῶσιν ὑπὲρ
 [lege iterum juxta eadem Marmora ὑπὲρ] ὅτι Ἀρχοντὶ Ἰθιῶν. post novennium
 autem, quam ceteri duces devicerent reliquos Cirrhæorum, Archonte A-
 thenis Damasiâ posteriore, etiam coronarium statuerunt. De novennio au-
 tem porro confirmat tertium argumentum, iis verbis, Ἐπλεῖται δὲ ὁ Ἀγὼν κα-
 τὰρχαίς ὑπὸ ἄλλῳ Ἐπικρατῆδον. observabatur autem Agon primum, novennii
 intervallo. Unde denique constat reliquum locum ὅτι Ἰταῖκῳ utiq; cor-
 rigendum esse ἱταῶν, μὴ, ἢ ὁ Κίρρας ἄλλῃ ἀντιπρὸς τῇ Θεῇ τὴν σφαιρίαν,
 ὅτι Ἀρχοντὶ Ἀθήνῃσι Δαμῶσιν. Anno autem nono post captam Cirram, edi-
 xerunt celebrandum Deo coronarium, Archonte Athenis Damasiâ.

Epoch. 40. A. M.

A quo Athenis Comædiæ——Icariensium, inventore Sufarione,
 & —

Sufarion Icariensis Poeta, quem primum excogitavisse Comœdiam refert
 Clemens Alexandrinus, primo Strom. & cujus Iambos quosdam de muliere
 citat Stobæus, cap. 87, mutilis Marmoribus, oblitterato anno & Archonte,
 innuitur claruisse inter primam Pythiadem coronariam, & primum usurpa-
 tam à Pisistrato tyrannidem Athenis; nempe inter annum 610, & 589 ante
 Evangelium, de quo nihil amplius occurrit.

Epoch.

Epoch. 41. A.M.C. 3444. ante Evang. 589. Periodi 6. 484.

A quo Pisistratus Athenis tyrannidem occupavit, anni CCXCVII. Archonte Komiâ.

A quo Pisistratus Athenis tyrannide potitus est numerantur Chronico Marmoreo anni 297, (qui sunt ante Evangelium 589) anno 4 Olympiadis 54, Archonte Athenis cujus nomen propemodum oblitteratum est, relicta solummodo 1. & duabus postremis literis K...OT: unde nihilominus constat nobis à Plutarcho, sub finem vitæ Solonis, (si qua fides adversariis sive notis meis) legendum esse ΚΩΜΙΟΤ Komiâ: ei succedente, insequente anno, Hegesistrato, quo Phanias Ephesius autor erat Solonem Atheniensem, Sapientem illum, secundo anno tyrannidis Pisistrati mortuum esse: interim Heraclide Pontico, & quidem ut videtur rectius scribente eum supervivisse cceptæ Pisistrati tyrannidi, συχρὸν χρόνον, haud exiguum tempus. In Eusebiano Chronico, juxta Pontaci editionem ad annum 592, juxta Scaligeranam ad 590 ante Evangelium, nempe annum 3 Olympiadis 54, legitur, Pisistratus Atheniensium tyrannus in Italiam transgreditur: ad quem in Annotationibus recte meâ quidem opinione conjicit Pontacus, Italiam errore ex Etruriâ, Etruriam autem ex Eretriâ factam esse; quo Herodotus lib. 1. scribit Pisistratum paulo post usurpatam tyrannidem Athenis ejectum secessisse: Eretriam inquam, sive Thesaliæ urbem, ut Pontacus (nescio an ex Herodoto mihi non ad manus) seu potius Eubææ insulæ celeberrimam, ut alioquin ego existimaverim. Itaq; ex hac Epochâ Marmoreâ, suffragante doctissimo Plutarcho, corrigendus est situs initii tyrannidis Pisistrati in Chronico Eusebii: quemadmodum etiam situs Comiæ Archontis in Atticis Fastis Caroli Sigonii, referentis eum, ut etiam notat Pontacus, ad annum 3 Olympiadis 53, quum hic conveniat anno 4 Olympiad. 54, Meursii Archontes, aut Pisistratum, ceterosve ejus tractatus historiæ Atticæ, ab industrio Seldenò allegatos, quanquam valde cupiens, atque etiam amicos ea propter sollicitans, (malo fato à libris detentus) videre nondum potui. Ideoque hic ego Pisistrato & Pisistratidis (quorum Hipparchi, tanquam ab Harmodio & Aristogeitone interfecti post hæc annis 29, Hippix autem 66, illius annis 540, hujus 523 ante Evang. in mutilis Marmoribus parum clara aut certa sit mentio) plura istic inquirere omitto, quoniam à doctissimo illò viro jamdudum diligenter conquærita esse existimo. Si quid tamen de his posthac nobis occurrerit, suis temporibus exponemus.

Epoch. 42. A.M. 3449. ante Evang. 584. Period. 6. 489.

A quo Cræsus, Asia—————XXXXII. Archonte Athenis Euthydemo.

A quo Cræsus regnare incepisse è Marmoribus mutilis colligitur, anni (ut è fine numeri extanteΔΔΔΔII apparet) numerati sunt 292, 584 ante Evang. Archonte Athenis Euthydemo; quemadmodum dudum, è prima collatione Archontis cum numero annorum conjeci. Ita vero situm initium regni Cræsi, definit regnum patris ejus Alyattis annis 49, quot ei ascribunt tum Chronicon Eusebianum, tum etiam excerpta barbaro-latina: unde consequitur eadem prorsus differentia sitûs regni Cræsi in his, quæ superius Alyattis exposita est. Sed judicium de veritate utriusque faciendum est, è fine regni Cræsi, cui Eusebius & Excerpta imputant annos 15, verum Herodotus

Herodotus 14 tantummodo. In Chronico Eusebiano post annum 15 Croesi, ad annum 1 Olympiadis 58 quasi desinentem, ac 576 ante Evang. legitur Croesus à Cyro captus est, & Lydorum regnum destructum est quod stetit annos 230. Ac nihilominus biennio postea, in Scaligerana editione, Cyrus Sardes capit, annotante Scaligero, Eusebium istic, ut alias sæpissime, referre diversa tempora è diversis autoribus. Atqui hæc eadem verba in Pontaci editioe ponuntur anno 14 Croesi, annotante ipso pleraque Eusebii exemplaria ita habere, quædam etiam ad annum 10 ejusdem, nonnulla vero ad annum 16 Cyri, quartum autem Olympiadis 58, uno anno serius, quam habet Scaligerana editio. Excerpta vero barbaro-latina suggerunt, ac bis terve regerunt, Lydorum regnum tenuisse sive stetit annis 232, ab initio regni Ardyfi pariter ac primæ Olympiadis, ad finem Croesi pariter atque Olympiadis 58, quot Olympica quadriennia comprehenduntur annis 232. Verum Socrates, autor perantiquus, apud Diogenem Laertium in vita Periandri Corinthii, ait hunc mortem obiisse ante Croesum (sc. regno excussum) annis quadraginta & uno, *ἑξήκοντα ἑπτὰ ἔτη ὀλίγον ἔμπροσθεν τοῦ Κροίσου*, sub Olympiadem 49: unde consequens est Croesum fuisse captum circa initium anni secundi Olympiadis 59, quod lucem fert insequenti Epochæ.

Epoch. 43. A.M.C. 3452. ante Evang. 571. Period 6. 522.

A quo Cyrus ille Persarum Rex Sardes cepit & Cræsum sub ---etiam Hipponax secundum hunc, Iambicus Poeta.

A quo Cyrus ille primus Imperator Persarum Sardes Lydiæ regiam cepit, & Cræsum sub jugum misit, in mutilis utique Marmoribus, temporis notæ non extant, neque annus, inquam, neque Archon. Verum-enimvero ab initio regni Croesi constituto iisdem, anno 584 ante Evangelium, sive anno primo Olympiadis 56, annus 14, quo & Herodotus regni Cyri finem, & pleraque Chronici Eusebiani exemplaria Sardes Croesi Regiam a Cyro captas statuunt, convenit utique anno secundo Olympiadis 59, anno autem ante titimam Chronici Marmorei Epocham 279, ante Evang. vero 571, quo Croesi regni finis contigerit, juxta Socratem atque Herodotum: cujus propterea initium calculo Marmoreo consignatum confirmaverit idem Herodotus, Patris autem ejus Alyartis, una cum excerptis Eusebii. Scaliger quidem, lib. 3. Canonum Isagogicorum, in notis ad Dynastias Regum Lydiæ, nullo autore prolato statuit exitum Croesi in exitu Olympiadis 59, tamen Eusebii, & Solinus cap. 4. statuerint in Olympiade 58 sed nobis satis fuerit Marmoreæ Inscriptione admonitis, Socrate autore, distulisse, usque ad autumnum vel sub hyemem anni secundi ejusdem Olympiadis, integrâ Olympiade sive quadriennio serius quam statuimus libello Emendationis temporum. Cæterum quod Marmoreâ Inscriptione additur, tempore capti à Cyro cum Sardibus Croesi, Hipponactem Poetam Iambicum extitisse, confirmat Plinius, lib. 36. cap. 5: addens mentionem de ætate Poetæ Hipponactis, quem certum est fuisse Olympiade 60, quanquam Hipponax Philosophus, si quis ejus professionis unquam fuit, in Eusebiano Chronico statuitur Olympiade 23.

Epoch.

Epoch. 47. A.M.C. 3497. ante Evang. 536. Periodi 6. 537.

A quo chori primum certarunt virorum, cujusmodi primum docuit Hypo---cus Chalcidensis & viciis: anni CCXXX--- Archonte Athenis Lysagorâ, [an Isagorâ.]

Choros viriles primum certasse, talisque chori doctorem Hypodicum, aut alium quempiam simili nomine vicisse, significatur mutilis Marmoribus, circiter annum 244 ante citimam Epocham tuam ac 536 ante Evang. Archonte Athenis (ut quidem videtur legendum) Isagorâ, quo Archonte, anno primo Olympiadis 69 primos Romæ Consules itatuit Dionysius Halicarnasseus, lib. 4. & initio lib. 5.

Epoch. 48. A. M. C. 3510. ante Evang. 523. Period. 6. 550.

A quo---Hippias---Athenis, anni CCXXXI: Archonte Athenis Pythocrito.

Quod in mutilis Marmoribus deinceps de Hippiâ videtur innui Archonte Athenis Pythocrito, annis 231 ante citimam Epocham, 523 ante Evang. quadriennio ante Marathonium prælium, forte spectat ad priorem expeditionem Medicam, quâ Darius Hystaspides misit Mardonium ducem, tunc juvenem, cui paulo ante in uxorem dederat filiam suam Artozostram, quemadmodum refert Herodotus lib. 6. cum classe 300 navium, quæ naufragio pessunda est ad montem Athon, & præterea exercitu pedestri, quo subjugavit reliquos Macedones, qui antea non submiserant se Imperio Persico, atque etiam Thraces dictos Brygas: in qua priore expeditione, quâ re ipsa plus actum est, quam posteriore Marathonis, æque verisimile est Hippiam fuisse, ac in posteriori: ac præsertim in legatione circa idem tempus à Dario missâ ad poscendum Græcos aquam & ignem in signum subjectionis: cui multi Græcorum populi paruerunt, præcipue vero Æginates, tunc temporis ex omnibus Græcis mari plurimum potentes, & Atheniensium æmulorum suorum contra ipsos propterea exclamantium, infesti inimici: à quo demum verisimilius, quam ab Hippiâ persuasi? Cujus occasione recruderunt inimicitie inter duos Lacedæmoniorum Reges, Cleomenem & Demaratum; Demaratusque regno abdicatus, haud ita multo post, ad Darium utique fugit. Ne cui autem hoc minus fiat verisimile, quia Thucydides nullius reditus Hippie in Græciam meminit, ante prælium Marathonium: etiam ante hoc tempus, circa initium rebellionis Aristagoræ Milefii, Hippiam à Cleomene & Lacedæmonis revocatum, volentibus eum reducere Athenas in pristinum dominatum: quod ne fieret, longâ & vehemente oratione, à Socrate Corinthiorum legato dissuasum esse, fusc narrat Herodotus, lib. 5. Thucydides igitur postremi tantummodo reditus Hippie meminit; quo in Atticam, atque ipsarum Athenarum conspectum venit, summaque spe recuperandi dominatus decidit: & siquidem non in ipsa pugna Marathonis, quod à nonnullis traditum, occubuit, at paulo post, senio pariter ac morore perinde ac Darius ipse, juxta Marmoram nimirum & nostram Chronologiam, contabuit. Quicquid vero id est, quod de Hippia innuunt mutila Marmora hoc anno ut dictum est 231 ante citimam Epocham, ac 523 ante Evang. Archonte Athenis Pythocrito: dimovet certe eodem anno, nempe secundo Olympiadis 71, Philippum Archontem, Caroli Sigonii ut puto, & aliorum recentiorum Fastis Atticis ei assignatum: cui proinde alius à nobis infra locus assignabitur, post octennium, videlicet duas integras Olympiades, anno eodem secundo Olympiadis 73.

Jam vero antequam finem imponamus huic disquisitioni, opportunum videtur

tur ut ostendere conemur, ubi demum statuendus sit terminus discriminis illius solennis annorum 26 inter Chronicon Marmoreum & Eusebianum, in situ Regum Atheniensium, iisque succedentium Archontum ad terminum vitæ. Apparet autem terminum ejusmodi esse statuendum inter Diogenetum, sive Dioginetum, & Æschylum. Quod si qua fides particularibus regum annis relatis in Excerptis barbaro-latini, reposito Thersippo in locum suum inter Archippum & Phorbantem, unde Interpretis nec Græcæ linguæ gnari nec Latine, vel imperitiâ, vel negligentia videtur excidisse in dorsum Æschyli penultimi Archontis perpetui, sive ad finem vitæ: quoniam tres proxime præcedentes Archontes, Ariphron, Thespicius, & Agamestor habeant apud Eusebium annos omnino 67, in excerptis vero 96: deductis huic excerptorum summa, & quidem medii Thespici magistratui tribus, conciliatio facta fuerit. Igitur si placet, tantisper donec aliquid certius aut melius ex historiis probatoribus deprehensum fuerit, accommodatur Ariphroni, pro Eusebianis annis 20, Excerptorum anni 30, Thespicio autem pro Eusebianis 27, Excerptorum 40 minus 3, tredecquadraginta inquam 37 pro 27, atque Agamestori pro Eusebianis 20, Excerptorum anni 26: ita tres illi Archontes Æschylum proximè antecessentes, habuerint simul 92 annis, viz. 26 quos requirit calculus Marmoreus plures quam permittit Eusebianus. Vicissim vero annus postremus, nempe vicissimus tertius, minuendus videtur Æschylo, ut primus Archon annuus conveniat initio Olympiadis 24, itaque situs Regum & perpetuorum Archontum Atheniensium conveniens Chronico Marmoreo, in annis Epochæ Eusebianæ ante Evangelii principium, & à mundi conditu juxta nostram Chronologiam, per quos periodo octode sexcentenariæ accommodari possunt, fuerit talis, qualem in subjecta Tabula exposuimus.

Anni Mundi conditi, & ante Evangelium, quibus singuli Reges & Archontes Atheniensium incepterint, juxta Marmoreum Chronicon.

Reges Athen.	Anni M.C.	Anni ante Regâ Evang.	Archontes Athen.	Anni M.C.	Anni ante Regâ Evang.
1. Cecrops.	1423.	1610. 30.	2. Acastus.	1930.	1103. 36.
3. Graecus.	1473.	1560. 9.	3. Archippus.	1966.	1067. 19.
3. Amphyction.	1482.	1551. 10.	4. Thersippus.	1985.	1048. 41.
4. Erichthonius.	1492.	1541. 50.	5. Phorbas.	3026.	1007. 31.
5. Pandion.	1542.	1491. 40.	6. Megacles.	3057.	976. 30.
6. Erichtheus.	1582.	1451. 50.	7. Diogenetus.	3087.	946. 28.
7. Cecrops. 2.	1632.	1401. 40.	8. Phereclus.	3095.	918. 19.
8. Pandion. 2.	1672.	1361. 25.	9. Ariphron.	3134.	899. 30.
9. Ægeus.	1697.	1336. 48.	10. Thespicius.	3164.	869. 37.
10. Theseus.	1745.	1288. 30.	11. Agamestor.	3201.	832. 26.
11. Menestheus.	1775.	1258. 23.	12. Æschylus.	3227.	806. 22.
			13. Alcmaeon.	3249.	784. 1.

Menesthei anno regni penultimo captâ est Troja, juxta Chronicon Marmoreum, annis 433 ante Epocham Olympiadum.

Post Alcmaeonem constituti sunt Archontes Decennales, circiter mediam Olymp. 6.

12. Demophoon.	1798.	1235. 33.
13. Oxyntes.	1831.	1202. 12.
14. Aphidas.	1843.	1190. 2.
15. Thymoetes.	1844.	1189. 8.
16. Melanthus.	1852.	1181. 37.
17. Codrus.	1889.	1144. 21.
Archontes ad terminum vitæ.		
1. Medon.	1910.	1123. 20.

1. Charops.	3251.	782. 10.
2. Æsimedes.	3261.	772. 10.
3. Clidicus.	3271.	762. 10.
4. Hippomenes.	3281.	752. 10.
5. Leocrates.	3291.	742. 10.
6. Apſandrus.	3301.	732. 10.
7. Eryxias.	3311.	722. 10.
Archon annuus	3321.	712. 1.

Verum enimvero non sufficit ad confirmationem calculi Marmorei inter captum Ilium & primam Olympiadem, accommodasse ei Regum & Archontum Atheniensium annos omnino 26 plures quam vulgo iis imputantur: nisi aliorum regnorum Græcorum, quorum initia putantur ab Ilii capti Epochâ, anni eidem item accommodentur: videlicet Lacedæmonii & Corinthii, ab Heraclidis in Peleponesum redeuntibus conditorum Heraclicas fratres tres, filios Aristomachi, filii Cleodæi, filii Hylli, filii Herculis, tres inquam fratres, Aristodemum, Temenum, & Cresphontem, bello repetentes & recuperantes Peleponesum, condidisse ibi regna: ac Aristodemi filios, Euristhenem & Proctem sive Patroctem, regno Lacedæmonio potitos esse: ex Herodoto, Diodoro Siculo, Apollodoro, Plutarcho, Pausaniâ, Velleio, aliisque intelligitur. Tempus autem ejus conditi notat Thucydides, proœmio historiz, his verbis, *Δωρεῖς ἐξ ὀδυσσεύῃ ἴτα (μὲν Ἰλίου ἀλώσει) ξὺν Ἡρακλείδῃσι Πελοπόννησον ἔχον*. Dores octogesimo evoluta anno post Ilii excidium, cum Heraclidis Peleponesum obtinuerunt. Ei autem suffragatur primus Canon Chronicus Eratosthenis apud Clementem Alexandrinum, Stromat. primo, statuens, *Ἀπὸ Τροίας ἀλώσεως ἐστὶν Ἡρακλείδων καὶ υἱῶν ἰτα ἐξ ὀδυσσεύων*. A Capta Troja ad Heraclicidarum reditum, annos 80. Porro autem secundus & tertius ejusdem Canones simul statuunt. *Ἐπὶ τοῦτον ἐστὶν ἡ ὀπίσθησις, ἡ Λυκούργου ἰτα ἡ ἐκείνου διακρίσις*. Inde ad tutelam illam Lycurgi, annos ducentos novendecim. Ac quartus, *Ἐπὶ τοῦτον ἐστὶν ἡ ἀρχὴ τῶν ὀλυμπιάδων, ἰτα ἡ ἐκείνου ἀρχή*. Inde ad primam Olympiadem annos centum & octo: qui à reditu Heraclicidarum & initio regni Lacedæmoniorum consummant annos 327. Eusebium vero Chronicon exequens annos regum Euristhenidarum tantum, non etiam Proclidarum, è quibus fuit Lycurgus, regibus novem ab Euristhene primo ascribit annos summum 325: ad 1. Olymp. juxta Ephorum. Atqui Marmoreus calculus requirit 353, id est, 28 plures quam Eusebians, 26 quam Eratosthenius: & concessis 219 inter reditum Heraclicidarum & Lycurgi tutelam postulat 134 inter hanc & Olympiadum Epocham. Plures multumque discrepantes fuisse opiniones de tempore Lycurgi, & è Plutarcho ante significavimus, & è Chronico Eusebiano apparet. Omnis autem enormibus, probabiliores videntur conciliari posse ex eo quod asserit Plutarchus in Solonis vitâ, *Λυκούργος... βεβαλωμένον ἰτα πολλὰ τὴν Λακεδαιμόνιον*, Lycurgum regnasse multos annos Lacedæmone: nimirum à morte fratris Polydectæ, plus minus semestri ante natum filium posthumum Charilaum, quousque legibus latis, Charilao nepoti annos jam 25 nato regnum reliquerit, Ab initio igitur tutelæ Lycurgi, ad primam Olympiadem fuerint juxta calculum Marmoreum anni 134: à fine juxta Eratosthenium, 108. Rursum ab initio, annis 299 post captum Ilium, juxta quosdam Clementis autores, non quidem ad primam Olympiadem, quo pacto intervallum eousque esset annorum 440, verum ad constitutos primum Ephoros Lacedæmone, haud ita multo post primam Olympiadem, nempe initio quintæ, fuerunt anni 150. A fine autem, juxta Plutarchum in ejus vitâ, ad Elatum atque Socios primum constitutos Ephoros, *Ἐπὶ μάλιστα τρεῖς καὶ ἑκατὶν*, anni summum 130, id est, 124. Item, ab initio, ad finem belli Peloponnesiaci, sub finem regni Agidis filii Archidami, ab illo decimis quarti juxta eundem ibidem, (habentem ut videtur rationem Zenxidami patris Archidami mortui ante Leorychidem ipsius patrem, alioqui vero unus deest catalogo Herodoteo, lib. 8. inter Proctem & Leorychidem) fuerunt anni plusminus quingenti, vel paulo plures quam quingenti, *ἰτα πενταχίς καὶ ὀλίγη πλείων*, i. e. quingenti & sex, juxta præcisiorum Thucydides rationem, proœmio historiz, si modo pro τετραχίς legantur πενταχίς ut ratio postulat: ubi ita legitur. *Ἐπὶ δὲ μάλιστα τετραχίς καὶ ὀλίγη πλείων αἰτὶ τὴν τελευταίαν τῶν τῶν πελίου ἀπὸ τῶν Λακεδαιμόνιων τῇ αὐτῇ τῇ πελίου ἀρχῇ*, omnino legendum πενταχίς. Atque totidem propo-

dum fuerunt à fine ejusdem tutelæ, ad devictos à Thebanis Lacedæmonios, vastatamque ferro & igne Laconicam, Epaminondâ duce: juxta Diodorū Siculū, initio lib. 15. iterumque postea, Archonte Athenis Alcisthene; atque etiam postea, Archonte Lylistrato: nec non Ælianum, variæ Hystoriz lib. 13. cap. 43. E quibus vicissim corrigendus est locus Plutarchi in Agesilao, ubi in ejusdem temporis assignatione perperam legitur contra, *ἐν τῇ ἐκείνου ἐν τῇ ἐκείνου*, pro *ἐν τῇ ἐκείνου*. Quum vero Lycurgus affertur, Pausaniâ autore, tulisse leges Lacedæmonii regnante Agesilao Euristhenidâ ex altera Heraclidarum stirpe; id quidem juxta Chronicon Eusebianum stare non potest, utpote quo tribus regibus Agesilaum, postquam regnarat annos 44, insequentibus usque ad primam Olympiadem, ascribantur 137 anni, Archelao 60, Teleclo 40, & Alcameni 37: nimirum tres plures, quam ab ultimo initio tutelæ Lycurgi putantur ad eandem. Verum juxta Puteani Excerpta barbaro-latina, potest: utpote in quibus legatur, Agesilaus, annos 30. Cemenelaus annos 44. Archelaus, 60. Celeclus, 40. Alcamanus 27. Automedus, 25. Simul Reges Lacedæmoniorum permanserunt in regno [usque ad primam Olympiadem] annos 350. Ubi pro Cemenelaus, Scaliger legendum autumat, *ἐν τῇ ἐκείνου*, & Menelaus. Sed quum nullus ejus nominis rex Lacedæmonius agnoscat, nec ab Herodoto recensente omnes ab Euristhene ad Leonidem, lib. 7. nec à Pausania, nec ab Eusebio, nec à quoquam, quod sciam, alio, & anni huic ascripti in Excerptis sint plane iidem quos Eusebius ascribit Agesilao: videatur potius legendum, *ἐν τῇ ἐκείνου*, & quidem alius, five alius autem, sc. Agesilaus. ideoque duo Reges Agesilai, alter alteri in regno succedens, ab aliis perperam in unum confusi, in his Excerptis, utcumque alias mendosissimis, videntur rectè distincti esse. Perinde autem postremus ille, Automedus, quum à nemine agnoscat, & particularem summam annorum singulis ascriptorum, extendat longe ultra summam universam 350, utpote usque ad 370: videatur ab ineptissimo & ignarissimo Interprete, qui ne legere quidem potuerit Græca, nō dum intelligere, confusus esse à Græci Autoris verbis, quibus significatur eundem Alcamenem, juxta alios regnasse 25: forte hic, *ἐν τῇ ἐκείνου*, ipse vero nonnullis, sc. autoribus, annos 25. Quocirca ascriptis Alcameni annis tantummodo 25 ante primam Olympiadem, quo pacto initium tutelæ Lycurgi annis 134 antea incidenti novennio ante mortem Agesilai posterioris; ut omnibus præcedentibus Eusebianis regibus Euristhenidis maneant sui annorum numeri: priori illi Agesilao in Excerptis significato imputandi fuerint non 30 tantum sed 40 anni. Quibus admissis series & situs Lacedæmoniorum Regum ab Euristhene, inter Heraclidarum reditum & primam Olympiadem, fuit hujusmodi:

Reges Lacedæm.	Anni Mundi ante Evang.	Anni ante reg.	Reges Lacedæm.	Anni Mundi ante Evang.	Anni ante reg.
1. Euristhenes.	2876.	1157. 42.	6. Agesilaus 1.	3020.	1013. 40.
2. Agis.	2918.	1115. 1.	7. Agesilaus 2.	3060.	973. 44.
3. Echestratus.	2919.	1114. 35.	8. Archelaus.	3104.	929. 60.
4. Labotas.	2954.	1079. 37.	9. Teleclus.	3164.	869. 40.
5. Doryssus.	2991.	1042. 29.	10. Alcamenes.	3204.	829. 25.
			Prima Olymp.	3229.	804. 0.

Ceterum quod post Charilai ex altera Heraclidarum stirpe, nepotis Lycurgi, annos 64 regni, Nicandrum regnasse annos 39, autor fertur Sosibius Laco in Chronographia, ejusque anno 34 adum esse primam Olympiadem: pro 39 & 34 legendum esse 49 & 44, ex iis quæ dicta sunt apparet. Ac sane ex illis 108 annis Charilai & Nicandri ante primam Olympiadem, videatur Euristhenes

toſthenes compoſuiſſe Canonem tutelæ Lycurgi; ſed perperam imputans tutelam primis annis abſoluti liberique jam ab ea regni Charilai: qui ex hac ſuppoſitione nonageſimum ætatis annum attigerit. Niſi forte deſit unus etiam inter Charilaum & Nicandrum. Qui Plutarcho præſtet reges 14 à Lycurgo ad Agidem, & quidem incluſo in numerum utroque.

Omnino autem Heraclidarum reditum in Peloponeſum, regnique initium Lacedæmone, contigiffe non modo annis 350 ante primam Olympiadem, quoniam & Excerpta, & Eusebii Græca Syncellana, quanquam haud ſibi conſtantia agnoſcunt, ſed etiam integris 353, juxta Chronicon Marmoreum, ex eorundem regno Corinthi intelligere licet. Cujus initium ab Alete, quinto vel ſexto ab Hercule, eſſi Eusebius ſtatuit una cum initio regni Eurilthenis & Proclis Lacedæmone: Didymus tamen apud Scholiaſtem Pindari, Olympionicarum Oſâ 13, aſſerit Aleten cœpiſſe regnare Corinthi annis 30 poſt Dorum, ſc. cum Heraclidis, adveſtum in Peloponeſum. Cui ſuffragatur quoque Velleius. Regibus autem Corinthi duodecim ab Alete, & Excerpta, & Eusebius tum Latinus, tum Græcus, & fragmentum Diodori Siculi ex Syncello, aſcribunt ſaltem 323 annos ante primam Olympiadem. Quorum Catalogum Eusebianum, noſtris Epochis accommodatum utique hic ſubjicimus.

Reges Corinthi.	Anni Mundi	Anni ante regni Evang.	Reges Corinthi.	Anni Mundi	Anni ante regni Evang.
1. Aletes.	2906.	1127. 35.	7. Eudemus.	3115. 918.	25.
2. Ixion.	2941.	1092. 37.	8. Ariſtomedes.	3140. 893.	35.
3. Agelaus.	2978.	1055. 37.	9. Agemon.	3175. 858.	16.
4. Prumnis.	3015.	1018. 35.	10. Alexander.	3191. 842.	.
5. Bacchis.	3050.	983. 35.	11. Teleſtes.	3216. 817.	12.
6. Agelas.	3085.	948. 30.	12. Automenes.	3228. 805.	11.
Prima Olymp. 3129. 804. 0.					

Poſt annos 952, quam ab Alete erat condita, Corinthum funditus diruit Lucius Mummius, juxta Velleium, ſummum uno anno ante noſtrum calculum: quoniam noſtra Series rerum Romanarum conferat Corinthi, ut & Carthaginis excidium in annum 3859. M. C. qui erat 174 ante Evang. Porro autem præter tria illa Græcorum regna expoſita in Chronico Eusebii Latinum quoque dependet ab Epochâ Trojæ captæ. Quod proinde etiam Chronici Marmorei Epochæ capti Ilii accommodandum eſt. Quanquam igitur Dionyſius Halicarnaſſeus, lib. 1. Roman. Antiquitatum, Porcio Catone autore ſtatuit Romam conditam ad Latini regni finem, quadringentis triginta duobus annis poſt captam Trojam: tamen cum agnoſcat illum nullam Græcæ temporis notationem expoſuiſſe, ideoque ipſe calculum Catonianum applicet Canonibus Eratoſthenis ponentis annos quadringentos & ſeptem inter Ilium captum & primam Olympiadem: haud perinde liquet Catonem ipſum ad eodem Canones referri voluiſſe: quin potius, quoniam idem Dionyſius in proximè præcedentibus retulerit Timæum Siculum ſcripiſſe Romam conditam annis duobus de quadraginta ante primam Olympiadem; Cincium autem, & alios, annis plus minus totidem poſt: probabile ſane eſt, Catonem cenſuiſſe conditam circiter ipſam Epocham Olympicam; ideoque eundem numerum annorum 423 accommodaſſe pariter utrique Epochæ, inquam, & Olympicæ, atque Romæ conditæ. Quo pacto proximè Chronici Marmorei calculo, nimirum intra unum annum convenit. Jam vero Puteani Excerpta Barbarolatina ſtatuentia Ilii excidium, Epochæ ſuz anno 4355, Romam vero à Romulo conditam, anno 4820 intervallum annorum 465. interea, pro regni Latini

Latini duratione admittunt. Chronicon autem Alexandrinum ponens captum Ilium anno 4249 Epochæ suæ: Romam conditam statuit anno quarto septimæ Olympiadis, à Romulo & Remo, tunc 24 annis natis, Epochæ suæ ejusdem anno 4775; nempe 526 post Ilii excidium. Itaque hi calculi intervalli temporis ab excidio Ilii ad conditum Romæ, sive durationis regni Latini, fati superque conferunt ad confirmandum intervallum Chronico Marmoreo expositum ab Ilio capto ad primam Olympiadem. Verum ubi anni illi 26, quibus Canon Marmoreus excedit Eratostheneum, inferendi sint, innunt Excerpta Puteani, collata cum Eusebianis Græcis Georgii Syncelli. Quum enim Dionysius Halicarnassæus referat Æneam occubuisse in prælio contra Mezentium Tyrrhenorum regem, annis 7 post captum Ilium, & 4 post Latini mortem: Puteani Excerpta, duobus locis, priore inter Judices & Reges Israeliticos, posteriore inter Atheniensium & Lacedæmoniorum regna, ascribunt ei regni annos 38 post Ilii excidium, quorum priores 19 communes ei cum Latino: Syncelli vero Græca Eusebiana, primum imputantia tres primos annos regni Æneæ communes cum tribus postremis regni Latini post captum Ilium, & tres alios post Latini mortem; deinde agnoscunt nonnullos ascribere Æneæ regni annos 8, putandos à 9 post captum Ilium: ac demum referunt Æneam post captam Trojam, regnasse annos 23. Atque his videlicet Excerptis Puteani & Syncelli, convenire Eclogam Græcam Isaacii Casauboni de regno Latino significat Scaliger: quam nescio quare inter alias illius Eclogas, præter institutum hic omiserit, nisi quod suo calculo & Canoni Eratostheneo neutquam quadraret. Itaque si regni Æneæ anni 38 suppeditati ab Excerptis Puteani, & 23 ab Eusebianis Syncelli, ita componantur; ut prior numerus priorum, posterior autem posteriorum admittatur: sient 33, viz. 26 plures quam Dionysii Halicarnassæi calculus Eratostheneus exhibet: quorum primi tres utique communes fuerint Æneæ cum Latino, juxta Dionysium pariter ac Syncellum; deinde autem 30 proprii Æneæ, post Latini mortem: ut proinde regnum Latinum steterit annis 461 proxime, ab Ilio capto ad Romam conditam; undetriginta pluribus quam statuit idem Dionysius. Etenimvero, quum nos autore Quinto Fabio Pictore, suffragante etiam Chronico Alexandrino ut modo vidimus, Romam conditam statuamus triennio serius quam Dionysius, nempe sub exitum septimæ Olympiadis & initium octavæ, Eusebianus numerus annorum 44 regni Amulii penultimi regis Latinorum, biennio superans Dionysianum, una cum primo anno Numitoris regis ultimi, eo nos deducet: quemadmodum sequens catalogus regum Latinorum cum particularibus summis annorum cujusque, ceteroque Dionysianus, accommodatus nostris Epochis annorum Mundi conditi, & ante principium Evangelii, manifestum faciet.

Reges Latini.	Anni M. C.	Anni ante Evang.	Anni Regni	Reges Latini.	Anni M. C.	Anni ante Evang.	Anni regni	
1. Latinus.	2796.	1237.	3.	10. Capetus.	2.	3071.	963.	13.
2. Æneas.	2799.	1234.	30.	11. Tiberinus.	3084.	949.	8.	
3. Ascanius.	2829.	1204.	38.	12. Agrippa.	3092.	941.	41.	
4. Sylvius posthum.	2867.	1166.	29.	13. Allades.	3133.	900.	19.	
5. Æneas Sylvius.	2896.	1137.	31.	14. Aventinus.	3152.	881.	37.	
6. Latinus. 2.	2927.	1106.	51.	15. Procas.	3189.	844.	23.	
7. Alba.	2978.	1055.	39.	16. Amulius.	3212.	821.	44.	
8. Capetus.	3017.	1016.	26.	17. Numitor.	3256.	777.	1.	
9. Capys.	3043.	990.	28.	Roma Condita.	3257.	776.	0.	

Pergamus vero etiamnum ulterius, ad examen Epocharum Chronici Marmorei sequentium deinceps à prælio Marathonio usque ad finem.

Epoch.

Epoch. 49. A.M.C. 3514. ante Evang. 519. Periodi 6. 564.

A quo prælium in Maratbone commissum est ab Atheniensibus contra Persas, — Darii —ducem vicerunt Athenienses: anni CC-XXVII. Archonte Athenis Phanippo secundo. —prælio una certavit Æschylus Poëta quando erat annorum XXXV.

Prælium Marathonium quo Athenienses, Miltiade duce præcipuo, secundo autem Arastide, profligarunt Datim Darii Hystaspidæ Persarum Imperatoris præfectum, Marmorea Inscriptio assignat anno 227 ante citam Epocham, ac 519 ante Evang. Archonte Athenis Phanippo secundo, cui successerit ipse Aristides: quemadmodum è Plutarcho in Aristidis vitâ jamdudum declaravi: quanquam alii Diogneto, alii Hybrilide Archonte, tanquam Dionysio Halicarnasseo, lib. 5. vel Pausania, lib. 6. autoribus idem referunt. Sexto autem die Attici mensis Boëdromionis, sub Autumni æquinoctium, eodem Plutarcho Autore, tum in Camillo, tum etiam libro, Doctrina, an virtute celebriores Athenienses? prælium illud commissum esse, pridem quoque annotavi: quemadmodum Salaminium prælium navale contra Xerxem, *πρὶς τὰς εἰρησάει* circiter vicessimum diem ejusdem mensis, juxta eundem item in Camillo, Marathonium autem anno decimo, summum absoluto pauculis illis diebus ante Salaminium contigisse, cujus asserendi gratiâ hæc repetimus; clare testatur Thucydides, in Historiæ suæ Proœmio, his verbis, *Μετὰ τὴν περὶ Περσέων καὶ Πάριον ἔκτατον ἔτι καὶ πολλοῖς ἔτιον ὕστερον καὶ ἡ ἐν Μαραθῶνι μάχη Μίδων περὶ Ἀθηνάων ἐγένετο διέκτατον δ' ἴτα μετ' αὐτὴν αὐτῆς ὁ ἐπὶ ἑαυτῶν τῆς μεγάλης σφύρας ἔτι καὶ Ἑλλάδα δυνάστευον*. ἥλδ. Post exarchos tyrannos è Græcia haud multis annis interjectis, pugna in Marathone à Medis contra Athenienses commissâ est, decimo autem anno post illam pugnam, rursus Barbarus ingente classe & apparatu bellico tanquam subjugaturus Græciam invasit. Sed & Plato de Legibus, lib. 3. absolutum decennium inter eadem duo prælia, Marathonium & Salaminium, intercessisse refert. Unde constat Marathonium neutiquam antevertisse annum secundum Olympiadis 71, nostro calculo congruentem, aut tricessimum primum regni Darii Hystaspidæ; etiam si Josephus Scaliger, Arnoldus Pontacus, aliique secundum Chronicon Eusebianum, ad præcedentem, viz. primum ejusdem Olympiadis referunt: quandoquidem Navale contra Xerxem ad Salaminem, neutiquam antevertisse annum quartum Olympiadis 74, in confesso apud omnes sit.

Eodem autem prælio Marathonio Æschylum Poetam Tragicum animose pugnasse, & cum fratre suo Cynigiro quasi de fortitudinis palmâ contendisse, ab aliis quoque proditum est: cum vero tunc natum fuisse annos 35, etiam Marmoreâ Inscriptioe annotatur. Verum in Chronico Eusebiano, Æschylus Tragediarum scriptor agnoscitur ad initium Olympiadis 71: imo juxta quædam ejus exemplaria, Olympiade 70. quod etiam Suidæ testimonio confirmatur, referentis Pratinam cum eo certavisse eadem 70 Olympiade: imo vero etiam juxta alia Eusebii exemplaria, Pontaco teste, sub Olympiadem 69: qua ipsa Olympiade, nempe, ⁶⁹ (tametsi prior numeralis litera, exemplari intercediderit) alias apud eundem Suidam, *Ἀισχύλος ἠγωνίζετο ἔτιον ὡς καὶ* Æschylus certavit, natus tunc annos 25. Siquidem decimus annus ante prælium Marathonium, ac annus 25 ætatis Æschyli, juxta Chronicon Marmoreum, est annus quartus Olympiadis 69, ac 529 ante Evang. Hæc quoque nota ætatis Æschyli confirmat prælium Marathonium anno 2 Olympiadis 72, neque prius nec posteriùs contigisse.

Epoch. 50. A. M. C. 3915. ante Evang. 518. Period. 6. 555.

*A quo Simonides avus Simonidis Poetæ, Poeta etiam ipse — : 19
Darius mortuus est, Xerxes autem ejus filius regnum adeptus :
—...XVI; Archonte Athenis Aristide.*

Simonidem Poetam, Simonidis etiam Poetæ avum anno prælium Marathonium insecuto, quo mortuus sit Darius Hystaspides Imperator Persicus, nempe 226 ante citimam Epocham, 518 ante Evang. Archonte Aristide, claruisse significat Marmoreum Chronicon. Dubitat Seldenus utrum numerus definat in π, 5, an π, 6. Sed Phænippo secundo adjunctus Aristides Archon, clare evincit, post 227, immediate legendum esse 226. Plutarchi verba in Adversariis nostris, è quibus hoc asseveramus, ita habent, Έπει δ Δάρης τὸν Δαρῖον πεμφθεὶς, λόγῳ ὑπὸ ἑπισταῖνας διῆκεν Ἀθηναίοις, ὅτι Σάρδεις καταρῆ, -- τις Μαροναῖος -- μέγιστον μὲν ἔχεν ἀξίωμα Μιλτιάδης, δεῦν δὲ θύναμαι διότης, ὁ Ἀριστίδης pauloque post Ἀριστίδης δὲ τὸ ἐπισταμένως ἐκδύσασθαι ἤρεθ. -- μὲν φανερὸν ἐστὶν δὲ ὅτι Μαροναῖος μέγιστον ἴσκειν. Latine. Postquam vero Datis à Dario missus, verbo quidem ut vindictam sumeret de Atheniensibus, quod Sardes incendissent, Marathonem venit : summa quidem imperii fuit penes Miltiadem, dignitate autem & potestate secundus ab eo fuit Aristides. -- Quapropter Aristides statim insequente anno creatus est Archon Eponymus, è vestigio post Phænippum, quo Archonte Marathoniam victoriam obtinuerant. Simonidem quod attinet, in Eusebiano Chronico, quatuor locis sive temporibus diversis mentio ejus fit. Primum cum Archilocho, anno 693 ante Evang. Secundo, immediate post Stesichori Poetæ mortem, anno 589. Tercio cum Phocylide, anno 566. Quarto cum Pindaro, anno 514 ante Evang. hoc Elogio ; Pindarus & Simonides Lyrici Poetæ insignes habentur : istic demum quadriennio serius quam in Marmoreo, ut eundem intelligi agnoscamus. Atque hic nimirum est, quem & aliquanto antea, Eualcidam Eretriensem duces interfectum Sardeni Atheniensium expeditione, quæ Dario Marathoniz occasionem dedit, planxisse scribit Herodotus, lib. 5. & quem postea Græcorum victorias contra Xerxem partas, planxisse refert Suidas : quam ut videtur, eum per errorem, Leoprepis filium dicens, qui gener ejus fuerit, ac pater Simonidis junioris : etsi nihil quod sciam obstat, quo minus etiam avus Leoprepis filius fuerit. Veruntamen Suidas suum ipse errorem detegere videtur, dum Leoprepis filio remunerandi artem tribuit, quæ haud dubie nepoti convenit.

Darium vero mortuum esse hoc anno, postquam imperaverat omnino annos 31, non modo expresse scribit Ctesias Cnidius Historicus, qui in Perside historiam scripsit, quum esset Artaxerxis Memoris Imperatoris medicus, cujus Eclogæ Græcæ à Photio excerptæ, excusæ sunt primum in octavo ab Henrico Stephano, deinde autem in folio cum Herodoto, ac demum una cum reliqua Photii Bibliothecâ : sed etiam haud obscure significat Thucydides, proœmio historię suæ, cum prælio Marathonio Darii mortem conjungens, his verbis, Ὀλίγον τι πρὸς τῇ Μιδικῇ, ἢ τῷ Δαρῖνι θανάτῳ, ὁ μὲν Καμβύσης Περσῶν ἑκαταίευσεν. -- Pauloque ante Medica & Darii mortem qui Imperavit post Cambysem. En quam signanter Thucydides, Darii bello Medico quod nimum est prælio Marathonio, ipsius mortem tanquam continuo succedentem adjungat ! Porro autem autor quem secutus est Georgius Tarasii Patriarchæ Syncellus, sive ipse Ctesias fuerit, sive Dinon, seu quis alius, non contentus cum Ctesia apud Photium dicere, Darium acceptâ clade Marathonii reversum in Persidem, quum ægrotassèt aliquot dies, mortem obiisse, imperio pos-

titum annis 31 : diferte addit, illius cladis ignominiam fuiffe mortis caufam, narrationem de ea concludens, his verbis, 'Αὐτὸς δὲ Δαρεῖος ἐν ἐννεκῶν τῶν πάλ-
 30, δὲ ἀθρομίας ἀπώλυνται. Ipfe autem Darius non ferens probum, ex ani-
 mi dolore five ægritudine interijt. Et horum quidem notulas margine po-
 ftræ Emendationis Temporum, ad annum 3514 M. C. & 31 eundemque po-
 ftrum regni Darii Hyftafpis, in fecundam Editionem adjeceramus; ante-
 quam Marmora Arundeliana typis excufa effent. Judicium ferant quicunq;
 Scholaftico liberalique ingenio & ingenuitate præditi funt, juftamne inter
 ærumnas gaudij caufam illorum editio nobis dederit.

Epoch. 51. A.M. 3519, ante Evang. 514. Period. 6. 559.

*A quo Æschylus Poeta Tragædia primum vicit, & Euripides Poeta
 natus est, & Stesichorus Poeta Greciam---- anni CCXXII,
 Archonte Athenis Philocrate.*

Æschylum Poetam, Tragædiæ certamine primum viciffe ftatuit Chroni-
 con Marmoreum anno 222 ante finem fuum, Archonte Athenis Philocrate,
 viz. anno 514 ante Evang. eodem quo Eusebianum, Pindarum & Simonidem,
 Lyricos Poetas infignes exhibet, quod ipfum etiam poftæ, an. 505 ante Evang.
 de Æschylo ante dictum repetit, nempe eundem Tragædiarum fcriptorem
 agnofci: Marmoreo ferme medium amborum tempus fignante. Plures au-
 tem victorias Æschylum reportaffe, è vitæ ejus Autore, & Scholiafte ipfius,
 atque Suida intelligere licet. Etenim poft Xerxis fugam è Græcia, Perfæ
 quoque Tragædiam docuit.

Eidem Epochæ additur, ὃς Ἐυριπίδης ὁ Ποντικὸς ἰσχυρὸς. Et Euripides Poeta
 fuit, five extitit, five natus est: quo pacto ejus natale ftatuitur faltem
 quinquennio, vel fexennio citius quam apud Laertium in Socratis vitâ, ubi
 natus fertur anno primo Olympiadis 75, Archonte Calliade, quem Marmorea
 Infcriptio refert ad annum quartum Olympiadis 74. Huic autem fuffragatur
 Chronicon Eusebianum referens Sophoclem atque Euripidem claros habitos,
 anno 498 ante Evang. quo tempore Euripides, juxta Marmora fuerit natus
 annos 16, at juxta Laertium tantummodo 10. Verum quid Laertium in er-
 rorem impulerit, apparet ex Hefychio Illuftrio in Catalogo literatorum, ita
 fcribente, Εὐριπίδης καὶ ἦ ἐμπροσθε δούλων Ἑλλήνων Πίρρος ἐν τῇ καὶ Πέρσῃ ναυμα-
 χίᾳ ἠνυσσάτω, ἀποκρίνας πορομαίνων Ἀθηναίους. Euripides natus est eodem die quo
 Græci Perfæas navali contra Xerxem pugná vicerunt: portendens proferum
 fuccellum Athenienfibus. Inquit eodem die, non eodem anno, fed ante præ-
 cedentes aliquot annos quo portendebatur Athenienfibus profer fuccellus, po-
 ftea demum eodem die.

Porro autem eadem Epochæ fubjicitur, & Stesichorus Poeta Græciam (quan-
 tum è mutilo Marmore intelligere licet) obivit aut illuftravit. In Eusebiano
 Chronico Stesichorus Poeta clarus habetur, anno 640 ante Evang. Olympiadē
 42, cui Suidam convenire annotat Pontacus: & Stesichori mors annis 51 po-
 ftea, 589 ante Evang. utpote qui fuerit unâs è Luciani longævus. Verum qui
 iftic intelligitur Stesichorus, videtur fuiffe ille, quem Gelonis Syracufani Dy-
 nafte tempore, nimirum circa 507 annum ante Evang. clariuiffe afserit Conon
 in catalogo codicum quos legit Phocius, numero 186, periocha 42: ut Sel-
 denus nofter. Fortaffe vero iftic idem inauit de Stesichoro, quod refert
 Illuftrius Hefychius in Onomatologo doctrinâ clarorum, Ἐκλίσθη δὲ Στεσιχόρου
 αἰς πορῶντος. ὃν κατὰ πόλιν ἑστῆαι χόρον· ἀπὸ τούτου δὲ Τίσιος ἰδὲ γὰρ. Appellatus est
 Stesichorus, quia primus ad citharæ cantum ftatuit chorum: antea enim Ti-
 fias nominabatur.

Epoch.

Epoch. 52. A.M.C. 3524. ante Evang. 509. Periodi 6. 564.

A quo Xerxes navigiorum pontem junxit in Hellesponto, & — in Thermopylis pugna commissæ est, & navale prælium circa Salaminem, à Græcis contra Persas, quo vicerunt Græci, anni CCXVII, Archonte Athenis Calliade.

A quo Xerxes Hellespontum ponte è navibus compacto stravit, & à Græcis prælium commissum est in Thermopylis contra Persas, & navale ad Salaminem, quo victoriam obtinuerunt Græci, Chronico Marmoreo statuuntur anni 217 ante citimam Epocham, qui sunt 509 ante Evang. Archonte Athenis Calliade. Is annus est quartus Olympiadis 74; quo, item in Eusebiano Chronico, Xerxes tum pontem in Hellespontiaci mari fecit, tum Athenas venit, urbemque incendit, sub Principe Calliâ, juxta editionem Pontaci: simul in notis agnoscendis, præcipua manuscripta transcriptaque una cum vulgatis editionibus, in eundem annum 4 Olympiadis 74 consentire. Quinetiam in Scaligerana editione quanquam nulla habetur mentio pontis in Hellesponto facti, nihilominus eodem anno, Xerxes quum Athenas venisset incendit urbem, sub Principe Calliâ: ipso quoque Scaligero in Annotationibus faciente, quantumlibet improbane, tum prioris sive antiquioris exempli codices cum spatio Historico, tum posterioris, sine eo, tum denique editos, hoc gestum comparare cum anno quarto Olympiadis 74: his autem subjiciente, quum tamen palam sit, anno primo sequentis Olympiadis hoc contigisse. At vero quomodo palam? quandoquidem præter Eclipsim solis Herodotem vin- dicantem Xerxis transitum Sardibus per Hellespontum Thermopylis, eidem veri: Thucydides item in proœmio Historiæ, reditum Xerxis è Græcia, post navalem cladem acceptam ad Salaminem, statuat anno quinquagesimo ante initium belli Peloponnesiaci, suscepti vere desinentis anni primi Olympiadis 87: nimirum exactis inter utrumque annis quadraginta novem & dimidio. Concludit enim digeriem rerum ab Atheniensibus interea gestarum, his verbis, πῶτε ἐξ ὑμῶν περὶ τὴν ἐξήκοντον ὁν ἴτεσι περὶ τὴν ἑξήκοντον μέλαια μετὰ τὴν Σέρξου ἀνα- γορεῖσιν, & τὴν ἀρχὴν τοῦ τοῦ πολέμου. Hæc omnia gesta sunt in annis summum quinquaginta, inter Xerxis retrocessum, ac initium hujusce belli. Idem autem annus Princeps Atheniensis sive Archon, ab aliis Græcorum Histori- cis nominatur Callias, ab aliis Calliades; sicut insequentis anni, ab aliis Xan- thippus, ab aliis Xanthippides, imo vero subinde ab iisdem: ut à Laertio i- dem, in vita Socratis, Calliades; in vita Anaxagoræ, Callias: cujus nimirum ratio videtur, quod iidem fuerint filii aut nepotes patrum, aut avorum proa- vorumve celebrium iisdem nominibus.

Epoch. 53. A.M.C. 3525. ante Evang. 508. Period. 6. 565.

A quo prælium ad Plataas commissum est ab Atheniensibus contra Mardonium Xerxis ducem, quo victoriam obtinuerunt Athenienses, & Mardonius occubuit in prælio; atque ignis erupit in Sicilia apud Ætnam, anni C...VI. Archonte Athenis Xanthippo.

A quo ad Plataas pugna commissæ est ab Atheniensibus ceterisque Græcis contra Mardonium Xerxis militiæ præfectum, quâ vicerunt Athenienses,

Mardoniusque occisus est: atque ignis erupit e monte Ætna in Sicilia: Marmoreo Chronico quanquam priore parte numeri mutilo, eliciuntur anni 216 (qui fiunt 508 ante Evang.) Archonte Athenis Xanthippo. Utcunque vero in Chronico Eusebiano bellum in Platæis & in Mycale, integræ Olympiadis errore transponitur ad initium Olympiadis 76, Xerxis tamen bellum Medicum confectum esse intra biennium; ipsumque Xerxem nullam, Mardonium autem ejus copiarum reliquiarum præfectum unam tantum hyemem in Græcia transgisse, præterquam quod ex Herodoto copiose hoc bellum describente, eoque historiam suam consummante, manifestum est, Thucydides etiam historiæ suæ proœmio haud obscure significat, inquit: *ἤν δ' ἀπὸ τῶν ἱερῶν μέγιστος ἐπαράχθη τὸ Μεδιών, ὃ τῶν ὅρων διπλὴν ταχυμαχίαν ἢ πεζομαχίαν παροῖεν ἢ χειρὶν ἔργον.* Antehac vero gestorum à Græcis maximum patratum est bellum Medicum. Atque hoc tamen duobis maritimis præliis (videlicet ad Artemesium, & Salaminem) duobusque pedestribus (ad Thermopylas, & Platæas) cito confectum determinatumque est. Sed & Diodorus Siculus libro 11, ejus historiam sub duobus Archontibus Atheniensibus, Callia, & Xanthippo, ita concludit, *ὁ μὲν ὅν Μεδιών ὁνομασθεὶς πόλεμος, ἡρόμενος διὰ τὴν τῶν ἔργων τὴν πείραν.* Igitur bellum dictum Medicum, quom durasset biennium, hunc finem habuit. At enim vero idem Diodorus hunc posteriorem ejus belli annum, una cum Archonte Xanthippo quo finitum est, refert ad annum secundum Olympiadis 75. Atque eidem suffragari existimatur Eratosthenis Canon Chronicus apud Clementem Alexandrinum, primo Strom. *Ἀπὸ τῶν ἀνώνυμων Ὀλυμπιάδων ὅτι ἡ Πέρσης ἡμέρα ἐστὶν ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς ἑβδόμης.* Nec non alius Anonymus Chronologus apud eundem, inquit, *Ἀπὸ περὶ γενομένην ἔστιν ἡ πρώτη Ὀλυμπία ἐν ἧ ἡ Πέρσης ἡμέρα ἐστὶν ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς ἑβδόμης.* Uterque viz. statuens, à prima Olympiade, sive à proposito anno primorum Olympiorum, ad Xerxis transitum, annos ducentos nonaginta septem. Sed & insequens Canon Eratosthenis videtur idem magis confirmare. *Ἐνταῦθα ὅτι ἡ ἀρχὴ τῆς Πελοποννησιακῆς πολέμου, ἐστὶν τῆς περὶ ἀρχῆς τοῦ ὅτου.* Hinc ad initium belli Peloponnesiaci, anni quadraginta octo. Quanquam hunc nodum ante viginti annos solvimus libello Emendationis temporum, ad annum à Mundi eonditu juxta Chronologiam nostram, 3524: tamen hic locus & occasio postulare videtur, ut eidem explicando unum aut alterum verbum istic adjiciam. Bellum Peloponnesiacum, cujus initium facit Thucydides, initio libri secundi, vernâ tempestate desinentis anni primi Olympiadis 87, & Archontis Athenis Pythodori, *Μετὰ τῆς ἐν Ποτιδαίᾳ μάχης μνηστέας,* Semestri post pugnam ad Potidæam, alii incipiunt ab eadem ipsa Potidæensi pugnâ, Autumno præcedente haud ita pridem incepti ejusdem anni primi Olympiadis 87. Secundum quos Meton Astronomus Enneadecaeteridis suæ Epocham fixit ad initium ejusdem Olympiadis, anno ab Epochâ Nabonassuri 316. Archonte Athenis Apseude Pythodori præcessore. Jam vero ad Autumnum anni primi Olympiadis 87, completi sunt anni 48, Olympiades autem integræ 12; ab Autumno anni primi Olympiadis 75, quo Xerxes Sardibus præstolans eventum belli sui Medici, accepto nuncio cladis duplicis, ad Platæas in Græcia, pariter ac ad Mycalen in orâ maritimâ Ioniz, Sardibus discessit Susa, uti narrat Herodotus, quemadmodum Autumno præcedente acceptâ clade ad Salaminem, è Græcia discesserat Sardes. Etsi vero utrâque victoriâ, ad Platæas & ad Mycalen, potiti sunt Græci tertio vel quarto die mensis Boëdromionis, uti refert Plutarchus, libro de virtute & doctrina Atheniensium, & in vita Aristidis: tamen hyems brumæque Solstitium prope fuit, antequam vel Xerxes ipse Susa pervenisset, ceterique suarum partium victi & fuga elapsi in tuta se receperint: vel ipsi victores non modo Leotychides Rex Lacedæmonius & Xanthippus Archon Atheniensis, Græcorum classis prætores cum suis Mycala; sed etiam terrestrium copiarum præfecti Pausanias alterius Regis Lacedæmonii tutor, & Aristides Atheniensis, reliquique duces cum suis copiis e castris Platæensibus domos

domos quisque suas reduces fuerint. Etenim mortuis suis sepeliendis, spoliis colligendis & dividendis, πρῶται palmas sive primas virtutis, juxta suum cujusque locum & merita decernendo, præmiaque & honores largiendo, sacraque & triumphalia ludicra peragendo, de vindicta sumenda contra Thebanos, aliosque qui à Xerxis partibus steterunt, reque publica Græcorum contra Persam deinceps incolumi servanda consultando, &c. plusquam bi-mestrem eos infumisse ad Platæas significat Plutarchus in Aristide, nempe usque ad medium mensis Mæmæsterionis Atheniensibus, Alalcomenii Bæotis dicti; ita scribens, Τῷ Μαίμακτηριῶν μηνί, ὅς ἐστι τῶν Βοιωτῶν Ἀλαλκωμῆνιος τῇ ἑκτῇ δὲ ἡμέρᾳ πέμπτῃ αἰμῶν [ὅς ἐστι πρῶτον ἐπὶ Πλαταιαῖς] Μαιμακτηρίωνος μηνίς [Attici,] qui Bæotis dicitur Alalcomenius, die decimo sexto mittunt pompam sive ferculum iis qui ceciderunt acie Platæensi. Quandoquidem igitur annus ille primus Olympiadis 75, jam media ex parte transactus esset, antequam etiam victores Græci à bello Medico domum salvi se recepissent; aliter autem ne biennium quidem illud durasse diceretur, nisi tempus putetur à desinente hyeme anni tertii Olympiadis 74, quâ Græcorum duces sub Xerxis transitum in Græciam, copias conferberent, cogerentque ad sui defensionem, usque ad ineuntem hyemem hujus anni, quo eadem Sacramento militari solverent & dimitterent: Eratosthenes alique eum sequentes hunc annum imputarunt Bello Medico, cujus potior pars, potissimæ partillius infumta fuit; colligentes annos 297 ab Epochâ Olympica ad Xerxis ἔξβασις, per ἔξβασις intelligentes idem quod Thucydides per ἀναχώρησις, scilicet discessum, & fugam, & quidem quarum posteriorem & ultimam, quâ procul à belli conspectu, quo aliquatenus adhuc fruebatur Sardijs, ad intimâ tutissimæque Imperii sui se recepit: atque ab eadem triumphali hyeme insecutâ Platæensem & Mycalensem victorias, ad hyemem insecutam pugnam Potidæensem, quâ totâ hyeme jam incensum illâ pugnâ gliscebant bellum Peloponnesiacum, quod sequente vere, (& quidem primo actu hostili, earumdem Platæarum Athenis confederatarum invasione à Thebanis confederatis Lacedæmoniorum) exarsit, annos 48: quot nimirum anni tum à victoria Platæensi ad pugnam Potidæensem, tum à fine hyemis triumphalis illam victoriam insecutæ ad Thucydidæum initium belli Peloponnesiaci præcisè exacti sunt.

At si Eratosthenem ἔξβασις intelligamus transitum Xerxis in Græciam, vernâ tempestate anni Olympiadici 297, sive prima Olympiadis 75, nec dum quidem finiti, sed propemodum desinentis: prælium Salaminium cadet in annum secundum ejusdem Olympiadis, Platæense vero in tertium: quod neque ipse Scalliger defendere ausus fuerit.

Porro eodem anno, quo pugna ad Platæas Mardonius occisus est, & confectum bellum Medicum: ignis effluvium in Sicilia factum circa Ætnam, multis Marmoribus significatur. Thucydides autem sine libri tertii, & anni sexti belli Peloponnesiaci, in adversariis nostris scribit in hæc verba, Ἐξήθη δὲ αὖτις τὸ πᾶν τῶν ὀρέων τῷ πυρὶ ἐκ τῆς Ἀἰτνῆς, πῆλκεται ἵνα μὴ τὸ ἐπὶ πᾶσι πέσῃ. Effluxit autem circa hoc ipsum ver, effluvium ignis ex Ætna, anno quinquagesimo post prius effluvium. Sextus annus belli Peloponnesiaci juxta Thucydidem incepit desinente fere secundo Olympiadis 88, Archonte Athenis Euclide; atque ineunte anno 454 ante Evang. inter quem & Xanthippum Archontem, intervenerunt anni 53. Unde colligere licet, prius illud effluvium, subinde iteratum post aliquot dierum aut mensium intervalia, durasse ad tricennium, inde vero cessasse demum per annos 50, usque ad tempus à Thucydidæ notatum; tunc autem rediisse, & ut fieri solitum, diebus sive vicibus aliquot utique continuatum iterum cessasse, usque ad Olympiadem 96 ineuntem Archonte Athenis Phormione, annum autem 424 ante Evang. quo tempore refert Diodorus Siculus, libro 15. Μεσοράβητι πυρὶ ἐκασθέντι ἐκ τῆς Ἀἰτνῆς, μὲν τὴν θαλάσσης, factâ subito ignis eruptione ex Ætna ad mare usque, nullo modo potuisse pedestrem exercitum Himilconis Carthaginensis

um ductis præterire una cum Magonis eorundem Prætoris navalis classe litus adversum interea prævertebatur. Atque in Chronico Eusebiano secundum effluviū ponitur anno 455 ante Evang. uno anno citius quam à Thucydide. Tertium autem fuit; quod Paulus Orosius, lib. 2. cap. 18. refert post bellum Artaxerxis Memoris & Cyri junioris; & quidem recte, quanquam Scaligero aliter visum.

Epoch. 54. A.M.C. 3526. ante Evang. 507. Period. 6. 566.

*A quo Gelon Dinomenis f.— tyrannidem obtinuit; anni CCXV.
Archonte Athenis Timosthene.*

De eo quod Gelo Dinomenis filius tyrannide potitus Chronico Marmoreo statuitur anni 215 ante citimam Epocham, nempe 507 ante Evang. Archonte Athenis Timosthene, qui fuerit Olympiadis 75, annus 2, diximus in Diatriba de eo instituta. Hic tantummodo addimus, legitimæ Dynastiæ ejus initium intelligendum circa initium hujus anni.

Epoch. 55. A.M.C. 3527. ante Evang. 506. Period. 6. 567.

*A quo Simonides filius Leoprepis, Ceius, qui memorandi artem invenit, eam docens Athenis vicit, & posite sunt imagines Harmodii & Aristogeitonis: anni CC.... Archonte Athenis [Adi]-
manto.*

A quo Simonides Ceius, Leoprepis filius, qui Mnemonicon, Reminiscen-
tiæ artem invenit, vicit Athenis hanc docens, mutilis Marmoribus innuntur
anni 214, nempe 506 ante Evang. Archonte Athenis Adimanto. Hic ni-
mirum fuit Simonides Ceius junior, Lyrici ex filia nepos, appellatus Meli-
certa, & Genealogus; quem aliquanto ante bellum Peloponesiacum, circiter
Olympiadem 82, ac 481 ante Evang. claruisse scripsisseque inter alia, etiam
ad historiam spectantes, Inventorum libros tres, totidemque Genealogiarum,
ex Suida, & Scholiaste Apollonii in librum 2, refert Gerardus Johannes Vos-
sius, libro 4. de Græcis historicis, cap. 6. forsitan autem hic idem Poeta fue-
rit alias dictus etiam Carystius, atque Eretrienfis, à locis diuturnioris moræ,
(quod non insolitum,) quem de Græcorum conjuratione in Aulide, & de I-
phigenia, & tres libros Trimeterorum scripsisse, eodem Suidæ autore refert
idem cap. 13. lib. 4.

Quod autem additur eadem Epochâ, inquam eodem Archonte Adimanto,
anno proximo post Timosthenem, quo Gelo tyrannide Syracusis volente po-
pulo potitus est, erectas esse Athenis Imagines Harmodii & Aristogeitonis:
innuit Athenienses agnovisse hos duos auctores libertatis suæ, ideoque pu-
tasse ejus initium à eadē Hipparchi fratris Hippix per eos facta triennio ante
ejectum ipsum Hippiam. Quod etiam facit Lyricorum Poetarum memi-
ni, Alcæus, si recte, vir in arte eâ satis clarus, qui ita iisdem adula-
tus atque adblanditus: Νόστις ἢ Μαρτύριον σφαιραδὶς ἱππάρχου; In insulis Bea-
torum vos aiunt esse; (hoc nimirum ob meritum quod Hipparchum
tyrannum occidistis) Ἰστοῖς τε καὶ Ἀδίκῃς ἱπποκρίτης, & æqui juris Par-
ticipes Athenas fecistis. Adeoque eodem pacto nimirum confirmat calcu-
lum Thucydideum annorum viginti assertæ libertatis Atheniensium ante
prælium Marathonium, ab illa eadē Hipparchi, triennio ante ejectionem
Hippix ineundum esse. Atque eundem calculum etiamnum magis confirmat
alter

alter ejusdem Thucydidis ipsius calculus, circa initium libri octavi, & anni vicefimi primi belli Peloponnesiaci, ubi, sub quadringentorum virorum constitutionem, scribit in hæc verba, Χαλεπὸν γὰρ ἦν τὸ Ἀθηναίων δῆμον ἰτεῖν ἰσχυρῶς μέλιτα ἰσχυρῶς οἱ πύρραιοι ἡσπυλῶσαν, ἡλευθερίας παύσαι. Difficile enim erat, populum Atheniensem, anno summum centesimo post expulsos tyrannos, libertate privare. Siquidem hic annus erat inciens 439 ante Evang. quo à cæde Hipparchi circa finem anni 540 juxta Chronicon Marmoreum exacti sunt præcise centum anni.

Epoch. 56. A.M.C. 3533. ante Evang. 590. Periodi 6. 573.

A quo Hieron Syracusis Tyrannidem obtinuit, anni CCVIII. Archonte Athenis Charete. Claruit autem Epicarmus Poëta ejus tempore.

A quo Hiero mortuo Gelone tyrannide Syracusarum potitus est, Chronico Marmoreo assignantur anni 208 ante citimā Epoch. qui sunt 500 ante Evang. Archonte Athenis Charete. Et quidem annus iste convenit primo Olympiadis 77, quo Charetem Archontem assignat Diodorus Siculus, libro 13. Huic autem proxime convenit calculus & Chronici Eusebiani emendatus juxta probatiora exemplaria, & Scholiastis Pindari, Pythicā Odā 7, referentis regni Hieronis initium ad Olympiadem 76, pariter ac Pythiadem 28, quæ cepit sub finem anni tertii ejusdem Olympiadis: uti præcedente Diatribā declaravimus. Atque ad hoc initium regni Hieronis, ita Situm, Gelo annis integris 7 dominatum absolutum Syracusis obtinuerit, nempe ab initio anni 2 Olympiadis 75, usque ad ceptum annum primum Olympiadis 77: anno dominatis octavo mortuus, juxta Aristotelam, Polit. lib. 3. c. 12. Hieronis Syracusani Dynastæ tempore fuisse Epicarmum Poetam atque etiam Philosophum Siculum, eidem Epochæ additur, quod absque controversiā est: utpote quem Diogenes Laërtius adjungat Empedocli, tanquam supparem ætatis ejus, qui attigerit octogesimam quartam Olympiadem, & annum 472 ante Evang.

Epoch. 57. A.M.C. 3535. ante Evang. 498. Period. 6. 575.

A quo Sophocles Sophili f. è Colono, Tragedia vicit, quum esset annorum 28; anni CCVI. Archonte Athenis Apsephione.

A quo Sophocles Coloneus, Tragedia vicit tum juvenis annorum 28, statuit Chronicon Marmoreum annos 206, Archonte Athenis Apsephione: annis 498 ante Evang. Quo ipso anno, in Eusebiano Sophocles & Euripedes clari habentur: ac biennio ante, imo juxta nonnulla manuscripta & transcripta, teste Pontaco, atque etiam Græcum, anno proxime præcedente, Sophocles Tragediarum scriptor, primum ingenii sui opera publicavit, sive edidit, id est, primam fabulam docuit, sive primum Tragediā certavit, quā etiam vicit. Hic enim est sensus ejus quod Græca Eusebii ibidem habent, Σοφοκλῆς τραγῳδία πρῶτην ἐν τῇ αἰῶνι. Cæterum retrogradientibus spatio annorum 28, natale Sophoclis occurrat ante 7 Olympiades, ad annum 4 Olympiadis 70: Eiletem novennio ante calculum Suidæ referentis eum natum Olympiade 73, annis 17 ante Socratem: etiam si Suidæ ad stipularem videtur vetus Criticus in vita Sophoclis, natum referens Olympiade ἰσθμιακῇ πρώτῃ, modo legatur τῇ 7ῇ Ἀρχοντὶ Φιλίππῳ, anno non 24 sed proximo ante natale Euripidis: quo

quo pacto etiam Philippus Archon, alieno loco superius Chronici Marmorei mentione amotus, in suum restitutus fuerit. Vid. Plutarch, in Cimone.

Epoch. 58. A.M.C. 3536. ante Evang. 497. Period. 6. 576.

A quo in Ægospotamis lapis cecidit, & Simonides Poeta obiit, XC annos natus; anni CCV. Archonte Athenis Theagenidâ.

A quo lapis decedit in Ægospotamis, ponit Chronicon Marmoreum annos 205 ante citimam Epocham suam, Archonte Athenis Theagenidâ: qui sunt ante Evang. anni 497. In Eusebii Chronico casus ille ponitur quadriennio postea juxta vulgatas editiones: verum annotante Pontaco nonnulla manuscripta ejus exemplaria ponere tantummodo biennio serius, & idem significare Plinium, lib. 2. cap. 58. scribentem ita. Celebrant Græci Anaxagoram Clazomenium, Olympiadis 78 anno 2, prædixisse cœlestium literarum scientiâ, quibus diebus saxum casurum esset à sole: idque factum interdiu in Thraciæ parte ad Ægosflumen. Ubi Plinius, quoad annum quidem Olympiadis, biennio, sed quoad vulgarem Archontum Atticorum situm, uno tantummodo anno serius id accidisse significat: nempe Archonte Lyfistrato proxime infecuto Theagenidam: exigui momenti discrimine. Etenim vero Laertius, in Anaxagoræ vita, quum Apollodoro Autore retulisset, cum mortuum esse anno primo Olympiadis 78: (quanquam in Chronico Eusebiano mors ejus ponitur anno quarto Olympiadis 79) postea refert Silenum in primo historiarum scripsisse de eo sic, 'Επ' ἀρχοντῶ. διμύλῳ (imo Archonte eo cujus nomen intercedit) διμύλῳ λίθον δὲ ὑεανῷ περὶ τὸ τὴν Ἀναξαγόραν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ ὁ ὑεανὸς ἐκ λίθου συρξαίτω· τῇ σφοδρᾷ δὲ πλεονεξίᾳ συνεταίῳ δὲ ἀνεδύντω καὶ πνίγῃ δέξεται. Bimolarem lapidem, (videlicet instar duarum molarum magnitudinis, quod Plinius interpretatur, magnitudine vehis sive vehiculi) de cœlo cecidisse: Anaxagoram autem tunc dixisse, totum cœlum è lapidibus esse compositum, ac vehementi circumgyratione ne deciderat cohiberi; alioqui remisso motus impetu ruiturum esse. Unde apparet lapidem illum decidisse vivente adhuc Anaxagorâ, eoque casu dedisse ei occasionem ejusmodi assertionis: adeoque evenisse compluribus annis ante illius mortem, quod alii quoque calculi ibidem apud Laertium evincunt. Ait enim natum Anaxagoram (Apollodoro Autore) Olympiade 70, quasi incunte, postea tempore transitus Xerxis in Græciam circa finem Olympiadis 74, annorum ætatis 20, corpulæ Athenis Philosophari, Archonte Calliâ: ibique moratum (Autore Demetrio Phalereo in Archontum Atheniensium recensione) annis 30, id est, usquead medium Olympiadis 82: vixisse vero annos 72, id est, Olympiades integras 18: ac proinde mortuum esse, vel fine Olympiadis ὀγδοηγεῖς ἰσθμῆς, vel initio ὀγδοηγεῖς ὀγδοῦς, non ἐς δεκάμηνος ὀγδοῦς, ut apud Laertium perperam legitur.

Videtur autem lapis ille, non quidem è stellato cœlo sive firmamento, vel à sole usque cecidisse; sed è media regione aeris, ibi in nubibus concretus, perinde ac fulmina: unde subinde lapides è cœlo decidisse, ut haud ita dudum, si recte rumorem accepi fulmineum prægrandem in Anglia nostra, atque lapidibus pluuisse sæpius in historiis legimus. Et aliæ quidem regiones orbis terrarum, ejusmodi eventibus magis videntur obnoxie, quam aliæ; veluti Tracia, in qua item circiter annum Evang. 434, ac Marciani Imperatoris tertium, quo anno Aquileia civitas in Italia ab Attila Hunnorum rege excisa est, tres magnos lapides è cœlo cecidisse, refert Marcellinus Comes in Chronico suo. Quanquam autem non nego esse quædam prognostica tempestatum, si non certa ad saltem probabilia, æque tonitruum, fulgurum, & fulminum, ac ventorum,

torum, pluviarum, nivium, grandinum, &c. existimo tamen nulla humana arte vel peritiâ astrorum prædici posse lapidem sive fulmen à cælo casurum certo aliquo loco aut tempore, veluti illo Thraciæ oppido. & illo anno, ne dum mense aut die. Quo propius vero mihi videtur, haud satis certa fide ab Autoribus hoc narrari de Anaxagorâ: neque eum prædixisse ipsum lapidis casum, verum è lapidis casu insolito & mirabili divinasse aliquod magnum graveque præter & supra hominum expectationem eodem loco aliquando deum eventurum, forte etiam sub postrema sua tempora addito, Atheniensibus ominosum; postquam scilicet eum *κατακρίθη* ὁ δὲ πάλιν φιλοσοφῆσαι, ut loquitur Plutarchus in Pericle, incipientibus jam intumescere oriturque fluctibus Belli Peloponnesiaci, compactum in carcerem, mortique condemnatum, ac Periclis discipuli auctoritate vix ereptum Athenienses in exilium eiecerant, immerentem & innocentem accusatum impietatis; quod deos ab Atheniensibus cultos non agnosceret, nec aliud Numen, præter Νῦν, Animum sive Spiritum omnium creatorum Architectum, solemque haudquaquam ut illi Numen, sed massam sive glebam igneam prædicaret: quemadmodum referunt Laertius in ejus vita, & Plutarchus in Periclis. Ac certe exitialis calamitas tandem eodem loco evenit Atheniensibus, oppressâ eorum classe à Lyfandro Lacedæmonio, qua de erudite disserit idem Plutarchus in Lyfandro: exacto juxta Chronicon Marmoreum sexagesimo tertio anno postea, insigni illo Climacterico, atque post mortem Anaxagoræ vicesimo quarto: ejus corpore, quod macie confectum ex Atheniensium carcere ad tribunal, prædebitate identidem cessitans & recidivum ægre proterpere poterat, dudum in materiam primam resolutum; veram Divinâ vindictâ quamquam interea dilata, non tamen expiata vel delinita.

Eodem autem anno quò in Egospotamis cecidit lapis, refert Chronicon Marmoreum, Simonidem mortuum novagenarium: qui proinde natus fuerit annis 587 ante Evang. quò ipso anno, secundo Olympiadis 55, juxta quædam Chronicæ Eusebiani transcripta apud Pontacum, atque Scaligeri etiam editionem, nec Latinam modo, sed Græcam quoque, statim post Stesichori mortem legitur, Sîmonides clarus habetur, *Συμνίδης ἑξαμῆτης*. Proculdubio igitur utrobique emendandum, pro clarus habetur, natus perhibetur; & pro *ἑξαμῆτης*, vel *ἑξαμῆτης*, *ἑξαμῆτης*, vel *ἑξαμῆτης*. Itaque hic absq; omni controversia avus fuit Simonidis filii Leuprepis: qui Pausaniæ Lacedæmonio post victoriam Plataicam superbienti occubuit illud, *Μῆμνε ἀνδραγαθῶν*. Memento te esse hominem; quod ille tunc contempnens, postea demum in Chalceis fame enectus, jamque expirans, sapienter dictum recordatus & vociferatus est. Idemque qui grandi jam senectute, Hieronis Syracusani, (trientio antehac regno positi, juxta nostrum) beneficentiâ invitatus, eum accessit; uti refert Alianus, lib. 9. c. 41. & 1. Ceterum utroque horum Simonidum antiquior, & Archilochæ coævus videtur fuisse ille Cypri filius patria Amorginus, Poeta Jambographus, ex Amorgo una Cycladum insularum: cujus mentionem faciunt Strabo sub finem libri 10. & Eustathius, Scholiis in Dionysium Periegeten: idemque forte aliter dictus Carystius & Eretriensis, qui illam Græcorum ducum Aulide conjurationem, & Iphigeniam carmine panxit.

Epoch. 59. A.M.C. 3543. ante Evang. 490. Period. 6. 583.

A quo Alexander mortuus est, filius autem ejus Perdiccas apud Macedones regnavit, anni CXCIIIX. Archonte Athenis Euthippo.

De morte Alexandri, primi eo nomine Macedonum regis, (is erat, quem hyeme infecutâ navale Prælium ad Salaminem, à Mardonio Xerxis præfecto legatum ad Athenienses de pace scribit Herodotus, sub finem libri 8. & quem nocte præcedente prælium ad Platæas, transientem ex ejus castris in Græcorum, monuisse Aristidem, Mardonium crastino pugnaturum, refert Plutarchus in Aristidis vitâ) & de initio regni Perdiccæ filii ejus, Archonte Athenis Euthippo, sive Evippo, diximus item in Diatriba de tempore dynastiæ Gelonis Syraculis. Omnino autem in Marmoribus, pro ΗΞ ΔΔΔΔΠΙΙΙΙ, legendum videtur summum --ΠΙΙΙ, 198, saltem unâ virgulâ minus, nempe 490 ante Evangelium: quo pacto ille quoque Archon uno summum anno priorem situm obtineat, quam apud Diodorum Siculum.

Epoch. 60. A.M.C. 3548. ante Evang. 485. Period. 6. 588.

A quo Æschylus Poeta, natus annos LXIX, diem obiit; — Sicilia, anni CXCIII, Archonte Athenis Calliâ priore.

A quo Æschylus Poeta, postquam vixerat annos 69, mortuus est (in Æt-na Sicilia, ita enim mutilis Marmoribus videtur innui) anni fuerunt 193, Archonte Athenis Calliâ primo, 485 ante Evang. Juxta eadem is annus fuerit sextus decimus ab initio Dynastiæ Hieronis Syraculis, & quintus post mortem ejus: apud quem dum conderet urbem Ætnam, Æschylum mortuum esse, ab Autore vitæ ejus traditur. Erat autem annus 34 post prælium Marathonium, & quartus Olympiadis 80, non primus Olympiadis 76: neq; 65 tantummodo annus ætatis ejus, ut ab eodem Autore traditur, nedum 58, ut apud Suidam legitur. Quorum inter se dissensus, fidem & autoritatem conciliat Autori nostro, sibi saltem probe consentienti, quum neuter istorum eidissentientium, vel sibi consentiat, vel alteri. Quinetiam hoc confirmat calculum Marmoreum, quod Æschylus in Siciliam profectus fertur, ea occasione, quia Sophocles Athenis cum Tragœdiæ certamine commissus vicerit, qui primam victoriam adeptus supra statuitur demum anno tertio Olympiadis 77, tertioque ab initio regni Hieronis, sexennio post mortem Æschyli, juxta Autorem vitæ ejus. Videtur igitur Autor iste voluisse aut debuisse dicere, Æschylum venisse in Siciliam, quo tempore Hieron Ætnam urbem condebat: atque in eadem urbe ab Hierone nuper condita, postea mortem obiisse.

Epoch. 61. A.M.C. 3563. ante Evang. 470. Periodi 6. 11.

A quo Euripides quum esset annorum XLIII, Tragœdiâ primum vicit; anni CLX... Archonte Athenis Diphilo. Claruit autem Euripidis ævo Socrates & Anaxagoras.

A quo Euripides natus annos 43, Tragœdiâ primum vicit, assignantur mutilo utiq; Marmore anni ultra CL... Archonte Athenis Diphilo, Diphilo Archonti assignat Diodorus Siculus, lib. 12, annum 3, Olympiadis 84. Anno autem proxime

proxime præcedente, nempe 179 ante citimam Marmorum Epocham, ac 471 ante Evang. atque secundo Olympiadis 84, in Chronico Eusebiano, Euripides Tragædiarum scriptor clarus habetur, haud dubie ob hanc victoriam, eodemque anno complentur 43 ab ejus natali supra assignato. Quod autem eadem Epochâ additur, floruisse tunc Socratem sc. juvenem, & Anaxagoram senem: de Socrate nulla est controversia, de Anaxagora etiam modo dubium solvimus.

Epoch. 62. A. M. C. 3585. ante Evang. 448. Periodi 7. 33.

A quo Archelaus apud Macedones regnavit, Perdiccâ mortuo; anni C... Archonte Athenis Aftyphilo.

De Perdiccæ regis morte, & initio regni Archelai in Macedonia, Archonte Athenis Aftyphilo (cujus nominis Archontem hoc tempore agnoscit etiam Athenæus, lib. 5. quum Diodorus eundem ut apparet appellans Aristophilum referat anno 1 Olympiadis 90, ut Marmoreum Chronicon in numero annorum mutilum, retulerit ipsum eodem anno 156 ante citimam Epocham, ac 448 ante Evang. vel forte præcedente) utique in Diatriba de tempore Gelonis diximus.

Epoch. 63. A. M. C. 3597. ante Evang. 436. Period. 7. 45.

A quo Dionysius Syracusis tyrannus exitit, anni CXLIII. Archonte Athenis Eustemone.

In duabus sequentibus Epochis, re perpenſa demum pro certo statuo, numeros annorum, utcumque à quadratario sive sculptore expressi sint, ab ipſo Chronici Autore ita conceptos fuisse, quemadmodum præcedente Diatriba interpretatus sum.

Proxime enim quod legitur, Dionysium Syracusis tyrannidem occupasse, ante citimam Epocham annis ΗΔΔΔΠΙΙ, Archonte Athenis Eustemone: non videtur dubium quin Autor Chronici lectum & intellectum voluerit ΗΔΔΔΠΙΙΙ, 144, qui annus est 436 ante Evang. Olymp. autem 93 annus 1: cui anno Olympiastico non modo Diodorus Siculus, sed etiam eo longe antiquior Xenophon Athenienſis, lib. 1. Hellenicorum eundem Eustemonem Archontem ascribit. Cetera hujus Epochæ dicta sunt in disquisitione de tempore Gelonis.

Epocha 64. A. M. C. 3598. ante Evang. 435. Period. 7. 46.

A quo Euripides mortuus est, anni CXLIII. Archonte Athenis Antigene.

Deinde vero quod legitur, Euripidem mortuum esse Archonte Antigene, proxime succedente Eustemoni tum apud Diodorum, tum etiam apud Xenophontem, huic utique, necessario ascribendus est annus non quidem ΗΔΔΔΠΙ, vel ΗΔΔΔΠΙΙ, sed levi sane hic quoque mutatione ΗΔΔΔΠΙΙΙ, 143 ante citimam Epocham, & 435 ante Evang. viz. inſequens annus 2 ejusdem Olympiadis 93: sub quem, in Chronico Eusebiano, tum Latino, tum etiam Græco, nec non apud Suidam, mors Euripidis ponitur.

Epoch. 65. A.M.C. 3599. ante Evang. 434. Period. 7. 47.

—*Sophocles Poeta postquam vixerat annos XXXXI, mortuus est, & Cyrus ascend*— Archonte Athenis Calliâ posteriore.

Porro autem quod insequente Epochâ dicitur, Sophoclem postquam vixerat annos 91, mortuum esse Archonte Calliâ: etsi mutilo Marmore annus Epochæ deficiat, tamen quum non modo apud Diodorum Siculum, lib. 13. verum etiam apud Xenophontem, lib. 1. Hellenicorum, Xenophontem inquam Atheniensem, qui eodem tempore Athenis degebat, hi tres Archontes, Eucemon, Antigene, & Callias, collati cum tribus Lacedæmoniorum Ephoris, Evarchippo, Pantacle, & Pitya, tribus annis continuis immediate se consequantur: necesse est ut Calliz huic, sive *περίτρον*, sive *δενήρυ*, sive *ὀπίρην* (sive *πλυσίον*, sive *Ἰππώνικον*), ascribatur annus 142 ante citimam Epocham, 434 ante Evang. ac tertius ejusdem 93 Olympiadis: Itaque hactenus Chronicon Marmoreum iis convenerit. Trium vero Epocharum harum cetera jam dudum in Diatriba, de Gelone dicta sunt.

Ceterum quod hac Epocha mortis Sophoclis, præterea innuitur mutilis Marmoribus de ascensu Cyri explicabitur post Epocham insequentem.

Epoch. 66. A. M. C. 3602. ante Evang. 431. Period. 7. 50.

A quo Telestes — vicit Athenis, anni CXXXIX, Archonte Athenis Micone.

A quo Telestes Selinuntius Poeta vicit Athenis, ponit Chronicon Marmoreum annos 139 ante citimam Epocham suam, id est, 431 ante Evangelium, Archonte Athenis Micone: quem Diodorus, lib. 14. appellatum Micionem exhibet anno sequente. Quadriennio autem postea, Archonte Ithicle, idem Diodorus mentioni Ctesiz Historici, eodem anno historiam suam rerum Persicarum terminantis, subjicit Telestem hunc, una cum aliis pluribus insignissimis, Dithyramborum Poetis floruisse, ita scribens, Ἡμετέριον δὲ τῶν ἐπὶ ὀλιγαῖς οἱ ἐπισημώτατοι Διθυραμβοῖται φιλόξενοι, Κυνδύριος, Τιμώτης, Μιλέτιος, Τελέρης Σελινούντιος, Πολύδεος, οἱ δὲ ζῶντες ἀφ' ἡμῶν ἐπὶ τῆς ἐμπροσθέντος.

Epoch. 67. A. M. C. 3604. ante Evang. 429. Period. 7. 52.

A quo — cum Cyro expeditionem fecerunt, & Socrates Philosophus mortuus est septuagenarius, anni CXXXVIII. Archonte Athenis Lachete.

Cyri minoris, sive junioris, nempe filii Darii Ochi, sive Nothi, Imperatoris Persici, à patre constituti Sardium, minorisque Asiæ & Ioniz præfecti, ascensum sive reditum postea in Persidem; innunt mutila Marmora duplicem: videlicet alterum priorem, quo anno mortuus est Sophocles, Archonte Athenis Calliâ; apud Xenophontem, libro primo Hellenicorum, & Diodorum Siculum, libro 13. relato ad annum tertium Olympiadis 93, id est, ad annum 434 ante Evangelium. Hic autem prior ascensus videtur ille cujus occasionem significant adversaria sive collectanea nostra, ex eodem Xenophontis libro primo Hellenicon, quod Cyrus interfecisset cognatos suos Artobæfacen & Mitræum, propterea quia venientes ad se non continuissent manus in Chi-

Chi-

Chirotheca, quemadmodum Persici moris erat venientes ad Imperatorem oportere : quo facto Ipse imperium affectare visus, ideoque à patre ad reddendam ejus rationem arcessitus sit. Illum autem reditum, seu potius illius redditus consequens, nempe commissam interea Præfecturam suam Lyfandro Lacedæmonio, Diodorus Siculus, utique eodem lib. 13. refert ad Archontis Alexiæ annum, proxime infecti Calliam Archontem. Unde apparet eundem priorem Cyri ascensum institutum esse sub finem anni principatus Calliæ : Lyfandri autem gesta in illa præfectura initium habuisse, circa initium magistratus Alexiæ, circiter initium anni 433 ante Evangelium. Quadriennio vero postea, hunc alterum posteriorem celeberrimumque Cyri Junioris ascensum, sive Expeditionem bellicam contra fratrem Artaxerxen Mnemonem jam Imperatorem, eadem Marmora mutila innuunt sub tempus Mortis Socratis, & Archontis Lachetis, anno 137 ante citimam Epocham suam, ac 429 ante Evangelium. De quo Xenophon libro tertio Hellenicorum scribit ita, [ὁ Σάμιος. ὃς Λακεδαιμονίων ταύραρχος.] ἔχον τὸ ἑαυτοῦ ναυπηγὸν σὺν τοῖς Κύρῳ, Περσέπλυστον αἰς Κιλικίαν, καὶ ἰπποῖν τε καὶ Κιλικίαν Ἀρχόντα Σύνειπον μὴ δύνασθαι τὸ γῆν δειανύσθαι Κύρῳ πορευομένων ἐπὶ τὴν Βασιλείαν. Ὡς μὲν τὸν Κύρῳ στρατιωτὴν τε συνέλεξε, καὶ τότε ἔχον ἀνίστασθαι ἐπὶ τὴν ἀδελφόν, καὶ οἱ ἡ μάχη ἐβλήθη, καὶ οἱ ἀπέθανον, καὶ οἱ ἐκ τούτων ἀποσώσθη, οἱ Ἕλληνες ἐπὶ δαίλαπταιν. Θεμιστοκλῆς τῆς Συρακουσίων γὰρ στρατηγός. Latine. Samius vero Prætor navalis Lacedæmoniorum, suam classem jungens cum classe Cyri, circumnavigavit in Cilician : effecitque ne Ciliciæ præfectus Imperatoris Syennesis impedire potuerit Cyrum terrâ proficiscentem contra Imperatorem. Quomodo vero Cyrus coegerit exercitum, & cum eo ascenderit contra fratrem ; quomodo etiâ prælium commissum sit, & quomodo Cyrus eo occubuerit, adeoque quomodo Græci superstites deinde ad mare Euxinum, & secus id in Ioniam reducti sint, à Themistogene Syracusano historiæ mandatum est. Ita Xenophon, nimirum intelligens suos ipsius libros septem, de Cyri expeditione, in qua ipse fuit, & reductis ex hystico post Cyri mortem, suâ potissimum prudentiâ, fortitudinē & felicitate, Græcis militibus : quemadmodum diserte narrat Plutarchus, libro de Atheniensium virtute an doctrina celebriore, his verbis, Ξενοφῶν αὐτοῖς ἑαυτοῦ γήρον ἱστῆρα, γράψας ἃ ἐστρατήγησε, καὶ καταρδάσας καὶ Θεμιστοκλῆς λόγοις περὶ τῶν σωτηρίων καὶ Συρακούσων, ἵνα περὶ τῆς ἡ διαγίγμεθαι ἑαυτὸν εἰς ἄλλον, ἵππον τὸ ὃς λόγων δέξαι χαλεκίμην. Xenophon Atheniensis sui ipsius fuit historia sive hitoricus, scribens res à se bene gestas in militia : verum dicens Themistogenum Syracusanum ea scripsisse, ut major fides haberetur narranti se tanquam alium, alteri scriptionis gloriam largiens. Refert autem Laertius in Xenophontis vitâ, eum una cum Cyro ascendisse, Archonte Athenis Xenæcto, anno præcedente Socratis mortem. Ac Diodorus Siculus, lib. 14. scribit Cyrum suscepisse expeditionem contra fratrem Artaxerxem, & acie occisum esse Archonte Exæncto, nimirum eodem : annoq; insequente, Archonte Lachete Socratem extinctum esse. Unde utique apparet, quod mutilis Marmoribus significatur, ΜΕΤΑ ΚΤΡΟΥ ἈΝΑΒΑΝΤΕΣ, sub tempus mortis Socratis Philosophi, eodem Lachete Archonte, intelligendum esse de reducibus Græciis, qui cum Cyro ascenderant anno præcedente. Siquidem uti scribit sive Xenophon, sive Themistogenes, in fine 7 lib. expeditionis ejus : Totum tempus ascensus & descensus, fuit annus & trimestre. Eo autem tempore Præfectus classis Lacedæmoniorum annuus erat Thimbron, cui tunc in Ionia versanti milites reduces transfudit Xenophon : Thimbron, inquam, post Samium : Samius vero post Lyfandrum, qui Athenis captis finem imposuit bello Peloponesiaco.

Quod autem Socrates anno ætatis 70 mortuus sit, quemadmodum eadem Epochâ Chronici Marmorei significatur : confirmat Laertius in ejus vitâ, autore Apollodoro in Chronico, addens etiam natum esse Archonte Athenis Apsephione, anno Olympiadis 77.

Epoch. 68. A.M.C. 3606. ante Evang. 427. Period, 7. 45.

—*Athenis, anni CXXXV. Archonte Athenis Aristocrate.*

Murilis deinde Marmoribus incertum quippiam innuitur Athenis, annis 135 ante citimam Epocham, 427 ante Evang. Archonte Athenis Aristocrate : hoc demum Archonte, & sequentibus deinceps omnibus, Marmoreo Chronico relatis in eisdem annos ac Diodoro Siculo.

Epoch. 69. A. M. C.

A quo — me — rianus Dithyrambis vicit Athenis, anni —

Proximo loco alius quispiam Poeta Dithyrambicus, Athenis Dithyrambo vicisse, significatur, oblitterato pariter anno Epochæ atque Archonte.

Epoch. 70. A.M.C. 3625. ante Evang. 408. Periodi 7. 73.

*Aquo Philoxenus Disbyrambicus Poeta mortuus est, transactis annis
etatis LX, anni CXVI. Archonte Asbenis Pythea.*

A quo Philoxenus Poeta Dithyrambicus mortem obiit, natus annos 60, refert Marmorae Inscriptio annos 116 ante citimam Epocham, qui sunt 408 ante Evangelium, Archonte Athenis Pythæ, nempe Olympiade 100 ineunte. Erat is primus è quatuor insigniffimis Dithyrambo-Poetis, paulo superius è Diodoro numeratis: quem Dionysio Siciliæ tyranno familiarem fuisse testatur Pausanias, fere initio Atticorum.

Epoch. 71. A.M.C. 3628. ante Evang. 405. Period. 7. 76.

A quo Anaxandrides Comicus — Athenis Called.

Anaxandridem Comicum mutila Marmora vicisse innuunt Archonte Callea, obliterato anno Epochæ, qui illi Archonti convenit 113, nempe 405 ante Evangelium: anno quarto ejusdem Olympiadis 100, suffragante Suida, Hic Archon Diodoro Siculo dicitur Callias, nonnullis Chabrias.

Epoch. 72. A.M.C. 3632. ante Evang. 401. Period. 7. 80.

A quo Aëtydamas Athenis vicit, anni CIX. Archonte Athenis Asteio. Exarsit autem tunc [cometa].

Aquo Astydamas Athenis vicit, Chronico Marmoreo ponuntur anni 109, qui fuerint 411 ante Evang. Archonte Athenis Asteio. Quod autem Diodorus, lib. 14, annis 26 antea eundem Poetam Tragicum vicisse refert: ea nimirum fuit prima eius victoria: hæc forte postrema, aut alias celeberrima.

Eadem vero Epochâ innuitur arfisse tunc etiam Cometam. Atque hic Cometa videtur ille ingens, quem in Achaiâ conspectum se puero, significat Aristoteles, Meteorolog. lib. 1. cap. 6. Archonte eodem per errorem dicto Aristæo. Et de quo Diodorus Siculus, lib. 15. Archonte Alciphene proxime insequente, sub tempore datæ occasionis prælii inter Thebanos & Lacedæmonios ad Leuctra, quo Lacedæmonii amiserunt Principatum Græciæ, scribit in hæc verba, Λακεδαιμονίων ἦν ἡδὲν περὶ τὴν αἰῶνα τὴν ἑλπίδα ἐξόντων τὴν ἡγemoniam, τὸ θάνατον ἐπεσοίμεναι αὐτοὺς τὴν ἀρχὴν τὴν ἀποβλέποντες ὡς οὐκ ἔτι τὴν ἐλευθερίαν ἐπὶ τῇ αἰῶνι.

πολλὰς νύκτας ἄγμαις μεγάλα καυόμεναι, ἀπὲρ τῷ ἡμαρτῷ. ὁμοαδύτοις πυρίναις δυνάεσσιν. Quum Lacedæmonii plus minus quingentis annis, Græciæ Imperio sive Principatu potiti essent, Divinum Numen præsignificavit illis Dominatus iacturam. Conspicua enim est Cælo ad multas noctes, magna fax ardens, à figura dicta ignea trabs. Ubi non videtur contradicere Diodorus, quin fax illa conspicua sit præcedente Archonte Astæio, quo Helicen & Buram terræ motu absorptas mari, retulit: licet mentionem ejus distulerit ad proœmium sive narrandam occasionem pugnae Leuctricæ. Quæ de perinde nostra Chronologica Inscripção, insequente Epochâ.

Epoch. 73. A.M.C. 3634. ante Evang. 399. Period. 7. 81.

A quo commissæ est pugna inter Thebanos & Lacedæmonios, quæ victoriam obtinuerunt Thebani, anni CVII. Archonte Athenis Phrasiclides — regnavit.

A quo pugna commissæ est inter Thebanos & Lacedæmonios, quæ victoriam adepti sunt Thebani, juxta Chronicon Marmoreum, anni fuerunt 107, Archonte Athenis Phrasiclides 2 annis 399 ante Evang. ac 2 Olympiadis 102. Atque eo ipso nimirum anno Olympiædico, & Archonte Atheniensi à Thebanis prælio Leuctrico devictos Lacedæmonios, occiso eorum Rege Cleombrotus, (quod forte innuitur Marmore, si pro βασιλέως, legatur βασιλῆος Rex) refert Diodorus Siculus, lib. 15. suffragante Pausaniâ in Arcadicis.

Epoch. 74. A.M.C. 3635. ante Evang. 398. Period. 7. 83.

A quo Stesichorus Himæus secundus Athenis vixit, & condita est Megalopolis —.

Stesichorum Himæum secundum vicisse Athenis, atque conditam Megalopolim post pugnam Leuctricam, innuitur mutilis Marmoribus, incerto anno, atque incerto Archonte. Secundus quidem hic Stesichorus Poeta, ex Himera urbe Siciliæ, videatur fuisse unus illorum cum quibus Dionysius senior Siciliæ tyrannus, etiam ipse Poetaster, certare, atque subinde interstrepere anser olores, gestierit, uti significat Diodorus Siculus, lib. 15.

Megalopolis vero in Arcadia, à Pausania in Arcadicis scribitur condita, Ἐν αὐτῇ τῇ αὐτῇ ἐν μυσί τῷ ὀλίγῳ ὕστερον ἢ τὸ παλαιὸν Λακεδαιμονίων ἐξήλθεν ὁ Λευκτροῖς. Φερακίδης μὲν Ἀρχοντῷ Ἀδίστην, θυπέρῳ δὲ ἦσαν τὴν ἱερὰν τῆς Ὀλυμπιάδος, ἐν θυπέρῳ. Illo ipso anno & aliquot insuper mensibus post cladem Lacedæmoniorum acceptam Leuctricis, quæ quidem clades (ita Pausaniâ interpretor) accepta est Phrasiclides Athenis Archonte, anno 2 Olympiadis 102. Itaque urbs illa cepta quidem fuerit condi anno 3 Olympiadis 102, ac 398 ante Evang. Archonte Athenis Dyfniceto: absoluta vero atque habitari cepta biennio postea, circa initium Olympiadis 103 Archonte Naufigene: quando uti scribit Diodorus, eodem lib. 15. Ὅς Ἀργεῖσι ἰκνήσαντο ἐν ὁμοαζομῶνι Μεγαλόπολιν, per ἰκνήσαν intelligens, πρὸς κτιδὲνσαν ἡμῶν.

Epoch. 75. A.M.C. 3637. ante Evāg. 396. Periochi 7. 85.

A quo Dionysius Siculus mortem obiit, ejusque filius Dionysius tyrannide potitus est, & Alexander regnavit, anni CIV, Archonte Athenis Nausigene.

A quo Dionysius senior Syracusarum tyrannus mortuus est, & filius ejus Dionysius tyrannidem obtinuit, & Alexander (Pherarum in Thessalia tyrannus, ita equidem supplenda existimo mutila Marmora) regnavit; anni fuerunt 104, (qui sunt 396 ante Evāg.) Archonte Athenis Nausigene. Dionysii senioris mortem, & junioris initium tyrannidis, eodem anno 1 Olympiadis 103, eodemque Nausigene Archonte, refert Diodorus: eodemque anno Olympiadicō Eusebii Chironicon.

Liquet etiam Alexandrum istic significatum, esse Pheræum, Jasonis Pheræi, & Polydori fratrem, potentissimum Græcorum sui seculi, inter Dionysii senioris mortem & acquisitam Philippi Macedonis potentiam, Dynastam; qui Pelopidam celeberrimum post Epaminondam Thebanorum ducem magno prælio occidit: & quem sub hunc ipsum annum refert Diodorus, fratrem Polydorum *Πολυδωρὸν τοῦ Περραιβοῦ*, provocatum ad potandum, Pharmacō sive veneno sustulisse, & in Thessaliæ Dynastiā ei successisse, regnasseque annos undecim.

Epoch. 76. A.M.C. 3639. ante Evāg. 394. Periochi 7. 87.

A quo Phocenses in Delphis — Athenis Cephisodorum.

A quo Phocenses *ἡ ἐν Δελφοῖς* [scilicet *ἡ πόλις Ἰωνική*, (ita quidem videntur supplenda mutila Marmora) Templum Delphicum sacrilege expilant] anni item sunt oblitterati, relicto solum Archontis Athenis nomine *Κηφισώδην*, sive *Κηφισώδην*. Cephisodorum Diodorus, lib. 15. Archontem refert anno 3 Olympiadis 103. Cephisodorum vero, lib. 16. octennio postea, viz. anno 3 Olympiadis 105, anno autem 34 ante citatam Marmorei Chronici Epocham ac 386 ante Evāg. sub initium belli Phocici, sive Sacri, quod anno insequente, uti refert idem Diodorus, suffragante Pausania in Phociciis, susceptum est, occasione sacrilegii Philomeli Phocensis, hoc anno perpetrati, juxta Marmoreum Chironicon.

Epoch. 77. A.M.C. 3648. ante Evāg. 385. Periochi 7. 96.

A quo Timotheus nonagenarius fato fuñctus est, [Philippus Maced. &c.]

A quo Timotheus natus annos 90, mortuus est, mutilis Marmoribus, Seldeno nostro videtur desiderari tum annus Epochæ, tum etiam Archon. Esti vero Timotheus Cononis filius, Atheniensis civis, & militiæ dux prudentissimus fortissimusque circa hoc tempus magno natu fuit, uti scribit *Emilius Probus* sive *Cornelius Nepos* in ejus vitâ: istic tamen intelligi videtur Timotheus Milesius Musicus celeberrimus, cujus supra mentio facta est ē Diodoro. Quum autem Cephisodotum Archontem apud eundem Diodorum continuo insequatur Agathocles, qui etiam istic in mutilis Marmoribus proxime occurrat, videatur utique hæc Periocha cum sequentibus in eandem Epocham compingenda.

Epoch.

—[Philippus Ma]cedonum rex, & A[lex]— mortuus est — duces
— vicit; anni XCIII. Archonte Athenis Agathocle.

Periochis vero sequentibus existimat Schlenus inui mentionem initii re-
gnorum Philippi Macedonis, & Artaxerxis Ochi Persæ. Atqui horum u-
trumque aliquamdiu ante initium belli Phocici fuit. Præterea cum anim-
adverterem nullius Imperatoris Persici hætenus in Chronico Marmoreo
mentionem factam, præterquam Cyri qui Ioniam Græcorum coloniis habi-
tatam, una cum Cræso & Sardibus subjugavit, Darique Hytaspida, & Xer-
xis ejus filii, quorum uterque Græciam bello invasit, ac Cyri junioris, Græ-
corum auxiliis moventis bellum contra fratrem: dubito an Artaxerxis Mue-
monis vel Ochi hic ulla fiat mentio. Insignis sane habetur annus Archontis
Agathoclis, nempe 4 Olympiadis 105, apud Diodorum Siculum, in Adversa-
riis meis (ipsum enim non habeo) tum Dionis successu Dionysium juniorem
ejicientis tyrannide Siciliæ; tum Alexandri Phæzarum tyranni nece perpe-
tratâ uxoris suæ ejusque fratrum Lycophronis & Tisiphoni dolis; tum præ-
sertim initio belli Phocici sive Sacri orti è Philomeli Phocenensis sacrilegio;
quâ occasione etiam complures historicos idem notat, qui eodem anno histo-
rias suas vel inchoarunt, vel terminarunt, utpote Ephorum, & Callisthenem,
ibi terminantes suas; Demophilum autem Ephori filium, & Diyllum Athe-
nientem indidem inchoantes suas. Præterea vero sub finem anni præceden-
tis, Philippum Macedonum regem aggressum urbem antea dictam Krenidas,
instaurare & ampliare, numeroque civium augere, ac propterea demum mu-
tato nomine, de nomine suo Philippos appellasse scribit. Quibus ita se ha-
bentibus equidem moveor ut existimem, residuum ejusdem Epochæ in muti-
lis Marmoribus, hujusmodi fere verbis conceptum fuisse, ---- *φιλίππου ὁ πύ-
λου ἐκπεσαν ὁ φιλίππου Μακεδόνων βασιλεύς, ὁ ἀλέξανδρος ὁ φερσίου υἱὸς ἐξ ἰδίας
γυναίκης ἐβόλοντο, ὁ τῶν Διονυσίου φερσίου δὲ Διονυσίου βασιλεῖς* ---- Et Phi-
lippo urbem condidit Philippus Macedonum rex, & Alexander Phæzus
uxoris dolo interfecit; & Dionysii duces vicit Dion: anni 93, Archonte
Athenis Agathocle, erat annus 385 ante Evang.

Epoch. 78. A.M.C. 3650. ante Evang. 383. Period. 7. 98.

— anni XCI, Archonte Athenis Callistrato.

Epoch. 79. A.M.C. &c.

— sophus — hoc.

Quod deinde Marmoribus magis magisque mutilis, anno 91 ante citatam
Epocham, ac 383 ante Evang. Archonte Athenis Callistrato innuitur, nescio an
spectat ad ea quæ Diodorus scribit de Philomelo conante trahere Archidamum
Lacedæmoniorum regem ad partes suas; ita ---- *ὁ φιλόμελος* ---- ὅς ἀποβίβας
διελθὼν τῇ βασιλείᾳ τῆς Λακεδαιμονίων Ἀρχιδάμου, ὅτι πρὶν ὁ ἀγων εἶναι ἀπὸ τοῦ
πρὶν τῷ ποταμῷ τῆς ἑξέτης τῆς Ἀμφικτυονίων ἀγώνος. Philomelus secreto e-
jusmodi sermones contulit cum Rege Lacedæmoniorum Archidamo, quod
commune certamen esset de Amphictyonum judiciis irritis faciendis, vel de
Philomelo cogente Pythiam vatem conscendere Tripodem ad oraculum eden-
dum, &c.

Epoch. 80. A.M.C. 7..... &c.

Postrema denique Epochæ, cujus aliquod quanquam perobscurum vestigium extat, forte innuitur, Callippum, sive (Cornelio Nepoti in Dionis vitâ) Callicratem, interfecto Dione, Syracusis tyrannidem occupasse: quod insequente Callistratum Archonte Diotimo contigisse refert Diodorus, anno 3 Olympiadis 106 (id est, 90 ante citatam Marmorei Chronici Epocham, ac 382 ante Evang.) ad menses tredecim. A quo Ca— anni L..... Archonte —.

Restat vero adhuc nonnihil difficultatis in explicanda ratione, qua situs annorum Archontum Atheniensium subinde uno anno prior & antiquiorprehendatur in Chronico Marmoreo quam apud Diodorum Siculum, & alios, saltem à Xerxis transitu in Græciam Archonte Calliâ, sive Calliade, usque ad reditum Græcorum militum à Cyri junioris expeditione, mortemque Socratis, Lachete Archonte: hinc autem annus interjectus videatur inter hunc & Aristocratem in nostro; quum apud Diodorum Aristocrates Archon, Lacheti proxime insequente anno succedat. Quod quidem ad hoc postremum tempus attinet, triginta virorum tyrannidem captis Athenis à Lyfandro Lacedæmonio impositam, tametsi Diodorus Siculus, lib. 14. referat sublatam à Thrasibulo, anno præcedente mortem Socratis, quò Cyrûs minor expeditionem fecit contra fratrem Artaxerxem, Archonte Athenis Exæneto: apparet tamen è Laertio in vita Euclidis, aliquamdiu post mortem Socratis durasse. Ibi enim Laertius scribit hæc verba, *Πρὸς τῶν φησὶν ὁ Ἑρμόδορος αἰχινίσαντα Πλάτωνα, ἢ τῶν λοιπῶν φιλοσόφῳ, μὴ ἢ Σωκράτους τελευτῇ δέονται ἢ ἐν μύθῳ ἢ περὶ τῶν.* Ad hunc (Euclidem Megarensen) ait Hermodorus, venisse Platonem ceterosque Philosophos, post mortem Socratis, metuentes sevitiâ tyrannorum. Similia habet Hesychius in Euclide, *Ἐκλειδῶς ὁ Μεγαρεὺς μὴ ἢ Σωκράτους τελευτῇ, Πλάτωνα ἢ τῶν λοιπῶν φιλοσόφῳ ἰδεῖν, δέονται ἢ ἐν μύθῳ ἢ περὶ τῶν.* Euclides Megarensis, post Socratis mortem, Platonem, reliquosque Philosophos hospitio exceperit, timentes crudelitatem tyrannorum. Atque eodem spectant quæ Laertius in vita Platonis, scribit ita, *Ἐπειτα Ἀντιμαχὸς ὄκτω ἢ ἑξοσι ἰπῶν (καὶ δὲ φησι Ἑρμόδορος) αἰς Μίτρας πορὶ Ἐκλειδῶν σὺν ἢ ἄλλοις τῶν Σωκρατικῶν ἀπαχέρονται.* Deinde quum esset annorum duodetriginta (Plato) ut ait Hermodorus, Megara ad Euclidem cum aliis Socraticis, discessit. Paulo antea retulerat natum Platonem Aminia Archonte, eodem quo Pericles mortuus; inter quem & Lachetem Diodorus exponit nimirum Archontes duodetriginta. Fuisse vero tempus illud circa quod sublati sunt triginta tyranni Athenis turbulentissimum, nemo dubitet. Et apparet haud parvam illarum turbarum partem acceptam ferri decem Prætoribus, sive Archontibus, quorum primus fuit Eponymus, nempe anno nomen & titulum dedit; qui etiam ipsi tanquam aliorum sevitiâ & crudelitate infecti, in tyrannos degeneraverant. Ita enim Cornelius Nepos, in vita Thrasibuli. Paulanias rex Lacedæmoniorum, inter Thrasibulum & eos qui urbem tenebant, fecit pacem his conditionibus, nequi præter 30 tyrannos, & decem, qui postea Prætores creati, superioris more crudelitatis erant usi, afficerentur exilio. Item Trogi Abbreviator, sub finem lib. 5. Reversus in urbem exercitus 30 tyrannos migrare Eleusina jubet, substitutus decem qui rempublicam regerent: qui nihil exemplo prio-

ris dominationis torriti, eandem viam crudelitatis aggressi sunt. — Pausanias Rex Lacedemone mittitur. — Patriam miseris civibus restituit: & decem tyrannos (nimirum Prætores) ex urbe migrare Eleusinem ad ceteros jubet. — Interjectis diebus — tyranni — bellum Atheniensibus inferentes, — per insidias comprehensi, ut pacis victimæ trucidantur. Ex his nimirum apparet, qui toto illo quadriennio vel quinquennio triginta virorum tyrannidis Athenis, Prætores sive Archontes anni, ad retinendam præstintæ republicæ umbram facti sunt, quum ab ipsi 30 tyrannis populi suffragia ad libitum torquentibus crearentur, eorum crudelitatis affectas & ministros fuisse: ideoque actos in exilium paulo post illos, ac demum una cum illis fuisse trucidatos: ac proinde, sicuti post captas à Lyfandro Athenas, ante eorum constitutionem, ita quoque post ipsorum necem, aliquanti temporis Anarchiam Athenis absque ullis Archontibus sive Prætoribus evenisse, adeoque eam ad semestrem plus minus durasse, atque ita auctori Chronici Marmorei occasionem interjecti anni inter Lachetem & Aristocratem, aliqui proximos Archontes dedisse.

[Hic pedem figere statuebam, sed ad disquisitionem redintegrandam incitabar, cum legerem à Johanne Meursio, Arch. ita scriptum, lib. 1. cap. 14. Tyrannidem Pisistratus constituit, Olympiadis 50, anno 1, ut ex Anonymo discere licet. Atque tunc Archon Comias erat Plutarchus in Solone, &c. Ad Anonymum illum quod attinet, quem toties totiesque in eo opere aliisque citat, vehementer miratus sum, non suboluisse viro literato & prudenti, fuisse ipsum Josephum Scaligerum, quanquam non animadvertisset eum pluribus locis in opere Eusebiano, & alibi, diserte affirmasse, se fuisse collectorem illius *μνημονίου*. Quod quum verum sit, vel antiquiore autoritate, vel potioribus rationibus opus est, ad figendum initium tyrannidis Pisistrati initio Olympiadis 50, ubi Scaliger ponit, aut ad dimovendum ipsum ab anno 4 Olympiadis 54, ubi Chronicon Marmoreum statuit, annis ferme 20, haud paucioribus, serius opinione Scaligeranâ & Meursianâ. Ceterum in Pisistrato, statim initio, cap. 1. Tyrannis, inquit, Pisistrati & qui acceperet ab ipso filiorum, annis 68 usurpata. Cap. autem 3. à Clemente Alexandrino, & Tatiano refert Onomacritum Atheniensem claruisse, & cap. 13. interfectus autem Hipparchus anno Principatus sui 32. Nemoid expresse dicit, verum certa conjectura est. Denique postremo Cap. inquirens, quod tyrannidis universæ tempus fuerit, & quod ante fecerat, Fortune Atticæ, cap. 10. hic reponens, ut ait, paulo magis accurate pertractatum: affirmat ipsum Pisistratum per 33 annos variâ fortunâ tenuisse, ejus autem filios quos Pisistratidas appellaverint, 35. Ita ut tyrannidis tempus universum fuerit anni 67, ejectusque Hippias fuerit jam vertente sexagesimo octavo. Quod ita confirmat, Tyrannidem incepit Pisistratus, ut dictum, cap. 3. Olympiadis 50, anno 1, Hippias vero ejectus, ut ait Thucydides, anno vicesimo ante pugnam Marathoniam commissam, inquit Meursius, Olympiadis 72, anno 1, annis 88 ab initio Pisistrati: quibus si demantur viginti ab Hippiae ejjectione, restant 68. Verum cum hæc ratio nitatur ætate Onomacriti clarescentis sub Principatum Pisistratidarum, circa quinquagesimam Olympiadem: de quo præterea refert Meursius, cap. 12. autore Herodoto, lib. 7. ejectum Athenis fuisse Onomacritum ab Hipparcho Pisistrati filio, quod à Lafo Hermionenfi in ipso factio deprehensus esset inferens Musei oraculis, fore, ut insule Lemno adjacentes mari submergerentur, hæc de causâ Hipparchum ejecisse ipsum, quum antea familiarissime eo fuisset usus: non est inde consequens quod autumabant Scaliger & Meursius, Pisistratum tyrannide positum esse initio quinquagesimæ Olympiadis: sed tantum Onomacritum qui cœpisset clarescere circiter eandem Olympiadem, eodem ferme tempore quo Pisistratus cœperat clarescere Athenis nobilitate & potentia, utpote militiæ clarus ante tyrannidem, devictis Megarensibus &

contra Xerxem partâ celeberrimum. Nam quum plerique omnes existime nt fuisse illum Themistoclem, Dionysio Halicarnasico, lib. 6. memoratum sub O.lympiadem 72, quâ Tisicrates Crotoniates iterum stadio vicit: omnino id temporis Neoclis filius videtur fuisse ætate junior: atque etiam ignobilior, quàm ut supremum Athenis Magistratum gereret, præsertim quum lege quocæ sanciverit Solon Atheniensis, nequis ullum magistratum gereret admodum juvenis, neve ad capienda consilia de republica admitteretur, quamlibet alioqui prudentissimus haberetur. Itaque per id seculum, quadragenario, ne dicam, quinquagenario, minorem fuisse annum sive Eponymum Archontem Athenis, neutiquam sit verisimile. Themistoclem vero Neoclis filium, tunc fuisse summum 36 annos natum, colligere licet ex Plutarcho in ejus vita, scribente eum, postquam Magnesiæ, longo tempore tranquille vitam egisset, ac tandem Ægyptus regi Persico rebellasset, auxiliaque rebellanti misissent Athenienses; vivendi finem fecisse, transactis ætatis annis 65, qui si retro putentur à cepta rebellion anno 2, Olympiadis 79, ad 4, 71; quemadmodum sint 30, relinquunt Themistoclis ætatem tunc annorum tantummodo 35. Sed & Plutarchus haud obscure significat, & Trogi abbreviator diserte testatur eum fuisse juvenem adhuc Prælio Marathonio, biennio postea, nec dum egisse quicquam memorabile: quum nec Aristides quidem, eo haud dubie aliquanto major natu, utpote eodem Plutarcho autore in hujus vita, Clisthenis socius in cõstituenda post ejectiones Pisistratidas tyrannos Democratiâ, & secûdus à Multiade dux in Prælio Marathonio, Archon fuerit, nisi anno demû inlequente. Quocirca ille antiquior Themistocles videatur potius fuisse hujus patruus, nempe patris sui Neoclis frater: cujus ipse mentionem facit in epistolis suis, haud ita pridem in lucem editis, viz. Epistola ad Leagrûm, ita scribens, Καὶ μὴν ἄνθρωπος Λάαρχος ὁ μὲν ἱππάρχου Πιστράτου ἀδελφεὸς ὁ ὄντων, ὃς ἡγήσθη, μὴν Νεοκλῆς ὁ πατὴρ, ὃς Θεμιστοκλῆς ὁ υἱός, ἀναβιβάσαντες νῆας, καὶ διδόντες ἀρμυρίαις. Et neq; Leager Sodalis meus inhibere me voluerit ab instituto (sc. proficiscendi ad regem Persarum:) neque enim inhibere potuerit, neque Neocles ipse Pater, vel Themistocles patruus, redivivi & huc profecti. Atque hinc solvatur difficultas apud Ælianum, variz historiz lib. 3. cap. 21. de incredibili alioquin ætate Themistoclis, quatenus refert eum redeuntem è Schola, & à Pædogogo monitum, obvio Pisistrato tyranno cedere de via recusasse, iniquentem, an non viæ satis ei reliquum? quippe intelligendum, aut de Themistocle patruo, & avo Pisistrato, aut de Themistocle nepote, ac nepote quoq; Pisistrato, nimirum Hippizæ filio, quem dominante patre, etiam ipsum annum Archontem fuisse testatur Thucydides, lib. 6. superstitè etiamnum quando ille scribebat ejus monumento, altari Apollinis extrueto ab eo, cum hac Inscriptione,

Μνήμη τοῦ καὶ ἀρχῆς Παιδείας. Ἰππίου υἱός,
Θῆων Ἀπολλωνίου Πυθίου ἐκ τετραμῆα.

In Pythii statuit sacrâ Pisistratus Æde,
Imperii Hippiales hæc Monumenta sui.

Quinetiam inter pugnam Marathoniam & Salaminiam adhuc videtur fuisse ignobilior, quàm ut Archon fuerit. Nam bellum Corcyraum eo duce gestum, cujus meminit Cornelius Nepos in ejus vita, apparet nullum fuisse, sed tantummodo compositionem belli eo arbitro inter Corcyraos & Corinthios factam; idque incertum utrum ante an post pugnam Salaminiam: imo neq; Ægæneticum, sed tantummodo consilium ab eo datum de paranda classe, prætextu quidem contra Æginates, quorum Athenienses quoad maris dominatum essent æmuli, re autem vera contra recrudescens bellum Medicum. Minus autem claræ adhuc eo tempore nobilitatis Themistoclis, aliquot argumenta observare licet è Plutarcho in ejus vita. Veluti quod scribit de Græcorum offensione

ἔλατ' ἰσχυρὰν Ἀθῆναις ἤξει, apponit Scholion, sive interpretationem, ἣ
 πρὸ ἰσχυρὰν ἡγεμὸν ἔχοντα, πρὸ δ' ἡβ' Μηδικῶν ἤξει Θημιστοκλῆς δευαυτὸν ἰσχυρὰν
 quo anno prætor fuit, nam ante bella Medica Archon erat Themistocles au-
 num unum: haud dubie respiciens Themistoclem antiquiorem, quem supra
 diximus, Archontem anno 4, Olympiadis 71, altero ante proclium Mara-
 thonium, eoque deceptus. Etenim nullum fuisse Athenienfium portum Pi-
 ræum ne inchoatum quidem, vel alium quam Phalericum, quo tempore
 Xerxis classis Ἀττικῇ oram obtinebat, demumque ad Salaminem profugata
 est; è toto Herodoti historię contextu liquet. Siquidem lib. 8. numero sive
 Paragrapho (editionis Jungermanni) 66, ita scribit, εἰς ἣν δὲ τὸν Περσὲα ναυτικὴν
 στρατὸν παρδύνει. — ὃν ἡμέρῃς τρεῖς ἡμέρῃς ἔχοντα ὃν Φαλῆρον. Qui veto in
 Xerxis exercitum navalem, sive classem conscripti sunt — post alios tres dies
 tenuerunt Phalerum. Et 67 n. Ἐπεὶ δὲ ἀπὸ πύλων τὸν Ἀθῆνας περὶ πύλιν
 ἡβ' Παριῶν — εἰ δὲ λοιπὰ ὡς ἀπὸ πύλων εἰς τὸ Φάλαρον, ὁρῶντα κατὰ τὴν αὐτὴν Σεί-
 ρην ἐπὶ ταῖς πύλαις ἰδὼντες σὺν συμμάχοις τε, καὶ πυθόμενοι ἡβ' ἐπικλόνοντες ταῖς γυνάμας.
 Postquam igitur venissent Athenas omnes, præter Parios; — reliqui vero
 postquam pervenerant Athenas: tunc Xerxes ipse descendit ad naves, vol-
 lens eas invisere, & cognoscere clasfariorum sententias: 88 85 n. καὶ μὴ δὲ
 Ἀθῆναις ἐν πύλιν φοίνικας ἔτοι γὰρ ἔχον τὸ πρὸς Ἐλευσίνας πρὸς Ἐσπέρην κίερα
 καὶ δὲ Λαυδιμηνίαν, Ἰωνες ἔτοι δὲ ἔχον τὸ πρὸς τὴν Ἰωνίαν καὶ τὴν Παρῶν. Contra
 Athenienses quidem ordinati sunt Phœnices; hi enim tenuerunt alterum
 cornu, Eleusinem & occidentem versus: contra Lacedæmonios vero Iones,
 hi autem tenuerunt alterum versus orientem & Piræum: nimirum villam
 sive pagum, quemadmodum Eleusinem. Hic itaque opportuna fuisset oc-
 casio mentionis Piræei portus, siquidem ullus ibi portus adhuc vel inchoatus
 saltem esset. Porro 91 n. καὶ δὲ βαρβαρὸν εἰς φυγὴν παραπομπῶν καὶ ἐκπλόνων
 πρὸς τὸ Φάλαρον. Barbari autem in fugam versis, & navibus evadentibus ad
 Phalerum. Et 93 n. οἱ δὲ βαρβαρὸν καὶ αἱ νῆες ἀπὸ πύλων, ἐκλόνοντες ἀπὸ πύλων εἰς
 Φάλαρον, ἀπὸ τὸ πρὸς στρατὸν — ἵκαν δὲ οἱ ἄλλοι, καὶ αἱ νῆες ἐκπλόνοντες, ὃν
 καὶ Φάλαρον. Barbari vero, quorum naves superfuerant, fugā evaserunt ad
 Phalerum sub defensionem pedestris exercitus. — Erant vero etiam alii
 quorum naves servatæ fuerant, in Phalero, & 107 n. δὲ συκτὸς κελύσσεται βα-
 ρβαρὸν πύλων οἱ στρατὸν εἰς Φάλαρον ἀπὸ πύλων ὁπότε δὲ ἔκλόνοντες. — Noctu
 vero, jubente Rege, navibus eductis è Phaleio solverunt retro versus Helle-
 spontum. Ac denique 108 n. Ὡς δὲ ἡμέρα ἔχοντα, ὁρίσονται οἱ Ἕλληνες καὶ χερσὶν
 μύλοντα τὸν στρατὸν τὸ πρὸς ἡλκίον καὶ ταῖς πύλαις τῶν Φαλῆρων. Ut vero dies il-
 luxit, videntes Græci exercitum pedestrem eodem loco manentem, spera-
 bant etiam classem adhuc esse circa Phalerum. Ex his omnibus locis manife-
 stum fit; unicum tunc prope Athenas fuisse portum Phalericum, quod si ul-
 lum Piræi portus vel inchoati vestigium tunc apparuisset, rei tanti momenti
 mentio neglecta esse non poterat. Ac sane alii quoque Historici, post mu-
 rorum urbis restorationem, universum ejus apparatus narrant. Verbi gra-
 tiâ, Diodorus Siculus, lib. 11. Τῷ δ' ὀκταετῶν χρόνῳ διεληλυθὲς Ἀθῆναις μὴ ἔτι
 Ἀρχὸν Ἀθῆναις δὲ ὅτε Ῥωμαῖοι κατεστῆσαν ὑπὸ Μάρκου Φάβιου Σιλβαίου, καὶ
 Λικίνου Ὀυαλίου, Γέλίου. Ἐπὶ δὲ τούτων Θημιστοκλῆς ἀφ' ἧς στρατηγίαν, καὶ
 ἀρχήν, ἀποδοχῇ ἔτυχεν, ἢ μόνον ὅτι ταῖς πολιταῖς, ἀλλὰ καὶ ὅτι ταῖς
 Ἑλλήσι δὲ καὶ μετὰ τὸν πόλεμον ἐπὶ τῇ δεξιᾷ πάλιν μείζονος ἔχοντα
 αὐτὸν πρὸς αὐτὴν ἡγεμονίαν ἀνέκτειναι τῇ πατρίδι τὴν κατὰ μὲν Γεωργίαν καὶ
 ἔτι δὲ λιμῶν κατὰ ἑαυτοὺς τὴν χρόνῳ ἀλλ' ἐπὶ τῇ κατὰ μὲν Ἀθῆναις τῇ πρὸς
 παραπομπῶν Φαληρικῇ μετὰ ταυτελευσίαν ὅτι ἐπὶ τῇ Περσείᾳ κατὰ σκευάζειν
 λιμένα μετὰ μὲν πρὸς τοὺς μύλους κατὰ σκευάζειν, διὰ μύλων δὲ κατὰ πύλων καὶ μετὰ
 τὸν λιμένα καὶ καὶ τὴν Ἑλλάδα — Ὅ δὲ Θημιστοκλῆς λαβὼν τὴν ἔξωσαν τὴν πρὸς
 τῶν, ἐκ ταύτων ἡγεμονίαν ἔχον ἰσχυρὰν ταῖς ἐγχειρημασίαις, πάλιν ἐπὶ τῇ κατὰ
 πύλων

alepti sunt. Posteaque etiamſi Demetrius Phalereus, ait illum fuiſſe Archontem, paulo ante mortem, poſt pugnam ad Platæas.

Quinetiam poſterioribus & ceterioribus temporibus, verbi gratiâ, anno 4 Olympiadis 87, quo Diodorus habet Archontem Epamiuondam, Athenæus vero Epaminondam, quo ſc. mortuus fuerit Pericles: Diogenes Laertius eodem anno aſcribit Aminiam, in Platonis vita, utpote quem tunc natum reſert. Ac poſt triennium, nempe anno tertio Olympiadis 88, quo Diodorus & Athenæus reſerunt Archontem Euthydemum, Philochorus, ſecundus à Demetrio Phalereo memoratus autor Recenſionis Archontum Athenienſium, apud Ariſtophanis Scholiaſtem ad Pacem Comœdiam, habet Scythodorum, tanquam ſeptimum à Pythodoro. Sed & poſt deſectum Marmorum, Archontum conſuſio eſt apud Diodorum & Dionyſium per 3 Olympiades, ab 113, ad 115. Ne præiudicium fiat Chronico Marmoreo, quod in ejus ſeculi Archontibus, ſubinde à Diodoro Siculo ac Dionyſio Halicarnaſſeo, aut aliis, uno alterove anno diſſerre videatur: præſertim quum ceteris illud quoque haud leve momentum accedat, quod poſt cladem Siculam, & conſtitutionem Quadringentorum, propter continuas reipublicæ turbas videri poſſint luxata iniuria Archontum Athenis: quemadmodum conſulum Romæ ſæpius eveniſſe conſtat. Nec omittendum fieri potuiſſe propter diverſos periodos Lunares, partim octaëterides, partim alias in uſu apud diverſos Græcæ populis ejus ſeculi, ut annus Olympiadicus ſubinde inciperet poſtremo verno menſe anni Attici, nempe Scirophorione; qui alias inciperet inſequenti aſtivo primo, viz. Hecatombæone: ideoque tum Calliadem, ſive Calliam revera fuiſſe Archontem Athenis ineunte anno 1 Olympiadis 75, nimirum quo tempore celebrata ſunt Olympia; nec non Theagenidam, anno 1 Olympiadis 78, quo tempore renunciati & in Tabulas publicas relati ſunt victores Olympiis, quemadmodum Diodorus Siculo, & Dionyſius Halicarnaſſeus, quum ex iſdem publicis tabulis eos deſumiſſent, memoriz mandarunt; verum non incipientes tunc Magiſtratum, ut vulgo intelliguntur, ſed finientes juxta Chronicon Marmoreum: ita ut annuus eorum Magiſtratus convenerit anno 4. & poſtremo Olympiadis præcedentis: idemque eveniſſe compluribus aliis Archontum; donec primum Metonis Enneadecaeteris ſimplex, deinde vero Calippi quadruplicata per univerſam Græciam uſu accepta fuerit. Quicquid erat, & utcumque haud facile fuerit rem exaſte determinare: ex iis quæ annotata ſunt, Marmoreum Chronicon Arundelianum, per Athenienſium tempora digeſtum, comprobatur eſt omnium ejus generis Monumentorum Antiquitatis, quæ noſtrâ patrumve aut avorum memoriâ hæctenus in lucem edita ſunt, longe præſtantiffimum.

LI

Quoniam

Quoniam in præcedentibus adeo frequens facta est mentio annuorum Archontum Atheniensium, visum est hic è nostra serie summorum Magistratum, & Triumphorum Romanorum, &c. quæ nunc in lucem prodit, illorum seriem Coronidis loco adijcere.

Archontes.	A. M.	Ante Ev.	Olymp.	
Creon.	3321.	712.	24. 1.	M. Chr. Epoch. 33.
Lyfias.	3323.	710.	24. 3.	M. Chr. Epoch. 34.
Tleſias.	3324.	709.	24. 4.	
Leoſtratus.	3334.	699.	27. 2.	
Piſiſtratus.	3336.	697.	27. 4.	
Autofthenes.	3337.	696.	28. 1.	
Miltiades.	3341.	692.	29. 1.	
Miltiades II.	3346.	687.	30. 2.	
Dropides.	3360.	673.	33. 4.	M. Chr. Epoch. 35.
Damaſias.	3365.	668.	35. 1.	
Epænetos.	3369.	664.	36. 1.	
Dracon.	3381.	652.	38. 1.	
Hænochiſides.	3390.	643.	41. 2.	
Ariſtoctes.	3400.	633.	43. 4.	M. Chr. Epoch. 36.
Critias I.	340*	62*	44. *	M. Chr. Epoch. 37.
Megacles.	340*	62*	45. *	
Philombrotus, Cleombr.	3410.	623.	46. 2.	
Solon.	3411.	622.	46. 3.	
Dropides II.	3412.	621.	46. 4.	
Eucrates.	3413.	620.	47. 1.	
Simon*.	3414.	619.	47. 2.	M. Chr. Epoch. 38.
Phænippus.	3417.	616.	48. 1.	M. Chr. Epoch. 39.
Damaſias II.*	3423.	610.	49. 3.	
Archeſtratiſides.	3428.	605.	50. 4.	
Ariſtomenes.	3435.	598.	52. 3.	
Hippocliſides.	3443.	590.	54. 3.	
Comias.*	3444.	589.	54. 4.	M. Chr. Epoch. 41.
Hegeliſtratus.	3445.	588.	55. 1.	
Euthydemus.	3449.	584.	56. 1.	M. Chr. Epoch. 42.
Erxiſides.	3457.	576.	58. 1.	
Akæus prior.	3468.	565.	60. 4.	M. Chr. Epoch. 44.
Thericles.	3469.	564.	61. 4.	
Heraclides.	3472.	561.	61. 4.	
Miltiades.	3481.	552.	64. 1.	
Piſiſtratus Hip. f.	3493.	540.	67. 1.	
Iſagoras.	3497.	536.	68. 1.	M. Chr. Epoch. 47.
Aceſtorides.	3501.	532.	69. 1.	
Myrus.	3505.	528.	70. 1.	
Hipparchus.	3509.	524.	71. 1.	
Pythocæus.	3510.	523.	71. 2.	M. Chr. Epoch. 48.
Lacratides.	3511.	522.	71. 3.	
Themiftoctes.	3512.	521.	71. 4.	
Diognetus.	3513.	520.	72. 1.	
Phænippus II.	3514.	519.	72. 2.	M. Chr. Epoch. 49.
Ariſtides.	3515.	518.	72. 3.	M. Chr. Epoch. 50.
Hybrilides.*	3516.	517.	72. 4.	
Anchiſes.	3517.	516.	73. 1.	
Philippus.	3518.	515.	73. 2.	
Philocrates.	3519.	514.	73. 3.	M. Chr. Epoch. 51.

Archontes.	A. M.	Ante Ev.	Olymp.	
Phædon.	3520.	513.	73. 4.	
Leostratus.	3521.	512.	74. 1.	
Nicodemus.	3522.	511.	74. 2.	
Aphepsion.	3523.	510.	74. 3.	
Callides, -lias.	3524.	509.	74. 4.	M. Chr. Epoch. 52.
Xantippus.	3525.	508.	75. 1.	M. Chr. Epoch. 53.
Timothæus.	3526.	507.	75. 2.	M. Chr. Epoch. 54.
Adimantus.	3527.	506.	75. 3.	M. Chr. Epoch. 55.
Themist. Neocl. f. *	3528.	505.	75. 4.	
Phædon. II.	3529.	504.	76. 1.	
Dromocles.	3530.	503.	76. 2.	
Acæstorides.	3531.	502.	76. 3.	
Menon.	3532.	501.	76. 4.	
Chares.	3533.	500.	77. 1.	M. Chr. Epoch. 56.
Praxiægus.	3534.	499.	77. 2.	
Demotion.	3535.	498.	77. 3.	
Apsepsion. *	3535.	498.	77. 3.	M. Chr. Epoch. 57.
Theagenidas.	3536.	497.	77. 4.	M. Chr. Epoch. 58.
Phædon. Aristides II.	3537.	496.	78. 1.	
Lyfistratus.	3538.	495.	78. 2.	
Lyfanius.	3539.	494.	78. 3.	
Lyftheus.	3540.	493.	78. 4.	
Archidemides.	3541.	492.	79. 1.	
Tlepolemus.	3542.	491.	79. 2.	
Conon.	3543.	490.	79. 3.	
Euthippus. Euippus.	3544.	489.	79. 4.	* M. Chr. Epoch. 59.
Phraclides. Phraclides.	3545.	488.	80. 1.	
Philocles.	3546.	487.	80. 2.	
Bion.	3547.	486.	80. 3.	
Mnesithides.	3548.	485.	80. 4.	
Callias. I.	3549.	484.	81. 1.	* M. Chr. Epoch. 60.
Sofistratus.	3550.	483.	81. 2.	
Ariston.	3551.	482.	81. 3.	
Lyfocrates.	3552.	481.	81. 4.	
Chærephanes.	3553.	480.	82. 1.	
Antidotus.	3554.	479.	82. 2.	
Euthydemus.	3555.	478.	82. 3.	
Pedicus.	3556.	477.	82. 4.	
Philiscus.	3557.	476.	83. 1.	
Timarchides.	3558.	475.	83. 2.	
Callimachus.	3559.	474.	83. 3.	
Lyfimachides.	3560.	473.	83. 4.	
Praxiteles.	3561.	472.	84. 1.	
Lyfanius.	3562.	471.	84. 2.	
Diphilus.	3563.	470.	84. 3.	M. Chr. Epoch. 61.
Timocles.	3564.	469.	84. 4.	
Myrichides.	3565.	468.	85. 1.	
Glaucides.	3566.	467.	85. 2.	
Theodorus.	3567.	466.	85. 3.	
Euthymenes.	3568.	465.	85. 4.	
Naufimachus. Lyf.	3569.	464.	86. 1.	
Antiochides. troch.	3570.	463.	86. 2.	
Chares.	3571.	462.	86. 3.	
Apseudes.	3572.	461.	86. 4.	

Archontes.	A. M.	Ante Ev.	Olymp.	
Pythodorus.	3573.	460.	87. 1.	
Euthydemus.	3574.	459.	87. 2.	
Apollodorus.	3575.	458.	87. 3.	
Epameinon Epaminondas, Aminias.	3576.	457.	87. 4.	
Diotimus.	3577.	456.	88. 1.	
Euclides, Euclees.	3578.	455.	88. 2.	
Euthydemus, Scythodorus, Philoch.	3579.	454.	88. 3.	
Stratocles.	3580.	453.	88. 4.	
Isarchus, Hipparchus.	3581.	452.	89. 1.	
Aminias. *	3582.	451.	89. 2.	
Alcæus.	3583.	450.	89. 3.	
Aristion.	3584.	449.	89. 4.	
Astyphilus, Aristoph.	3585.	448.	90. 1.	M. Chr. Epoch. 62.
Archias. *	3586.	447.	90. 2.	
Antiphon.	3587.	446.	90. 3.	
Euphemus.	3588.	445.	90. 4.	
Aristomnestus.	3589.	444.	91. 1.	
Chabrias.	3590.	443.	91. 2.	
Pisander.	3591.	442.	91. 3.	
Cleocritus, Clearchus.	3592.	441.	91. 4.	
Callias.	3593.	440.	92. 1.	
Theopompus.	3594.	439.	92. 2.	
Glauippus.	3595.	438.	92. 3.	
Diocles.	3596.	437.	92. 4.	
Euctemon.	3597.	436.	93. 1.	* M. Chr. Epoch. 63.
Antigenes.	3598.	435.	93. 2.	* M. Chr. Epoch. 64.
Callias. *	3599.	434.	93. 3.	M. Chr. Epoch. 65.
Alexias.	3600.	433.	93. 4.	
Pythodorus, five Anarch.	3601.	432.	94. 1.	Capris à Lyfandro Lacedæmonio
Euclides.	3602.	431.	94. 2.	Athenis. Xenoph. Hellenic. l. 2.
Micion, Micon.	3603.	430.	94. 3.	* M. Chr. Epoch. 66.
Exænetus, Epæn, Xænén.	3604.	429.	94. 4.	
Laches.	3605.	428.	95. 1.	* M. Chr. Epoch. 67.
Aristocrates.	3606.	427.	95. 2.	M. Chr. Epoch. 68.
Ithycles.	3607.	426.	95. 3.	
Lyfiades.	3608.	425.	95. 4.	
Phormio.	3609.	424.	96. 1.	
Diophantus.	3610.	423.	96. 2.	
Eubulides.	3611.	422.	96. 3.	
Demostratus.	3612.	421.	96. 4.	
Philocles.	3613.	420.	97. 1.	
Nicoteles.	3614.	419.	97. 2.	
Demoſſhenes.	3615.	418.	97. 3.	
Antipater.	3616.	417.	97. 4.	
Pyrgion, Pyrrhion.	3617.	416.	98. 1.	
Theodorus.	3618.	415.	98. 2.	
Myſtichides.	3619.	414.	98. 3.	
Dexithens.	3620.	413.	98. 4.	
Diotrephes.	3621.	412.	99. 1.	
Phanoſtratus.	3622.	411.	99. 2.	
Evander, Menan.	3623.	410.	99. 3.	
Demophilus.	3624.	409.	99. 4.	

Archontes.	A. M.	Ante Ev.	Olymp.	
Pytheas.	3625.	408.	100. 1.	M. Chr. Epoch. 70.
Nicon.	3626.	407.	100. 2.	
Nausinicus.	3627.	406.	100. 3.	
Callias. Calleas.	3628.	405.	100. 4.	M. Chr. Epoch. 71.
Chariander.	3629.	404.	101. 1.	
Hippodamus.	3630.	403.	101. 2.	
Socratides.	3631.	402.	101. 3.	
Astæus. Aristeus.	3632.	401.	101. 4.	M. Chr. Epoch. 72.
Alcisthenes.	3633.	400.	102. 1.	
Phraclides.	3634.	399.	102. 2.	M. Chr. Epoch. 73.
Dyscinetus.	3635.	398.	102. 3.	
Lyfistratus.	3636.	397.	102. 4.	
Nausigenes.	3637.	396.	103. 1.	M. Chr. Epoch. 75.
Polyzelus.	3638.	395.	103. 2.	
Cephalodorus.	3639.	394.	103. 3.	M. Chr. Epoch. 76.
Chion.	3640.	393.	103. 4.	
Timocrates.	3641.	392.	104. 1.	
Chariclides.	3642.	391.	104. 2.	
Molon.	3643.	390.	104. 3.	
Nicophemus.	3644.	389.	104. 4.	
Callimides. Callidemid.	3645.	388.	105. 1.	
Eucharistus.	3646.	387.	105. 2.	
Cephalodorus.	3647.	386.	105. 3.	
Agathocles.	3648.	385.	105. 4.	
Epines. Elpinices.	3649.	384.	106. 1.	M. Chr. Epoch. 77.
Callistratus.	3650.	383.	106. 2.	
Diorimus.	3651.	382.	106. 3.	M. Chr. Ep. 79. Hinc deficit.
Eudemus.	3652.	381.	106. 4.	
Aristodemus.	3653.	380.	107. 1.	
Thestalus.	3654.	379.	107. 2.	
Apollodorus.	3655.	378.	107. 3.	
Callimachus.	3656.	377.	107. 4.	
Theophilus.	3657.	376.	108. 1.	
Themistocles.	3658.	375.	108. 2.	
Archias.	3659.	374.	108. 3.	
Eubulus.	3660.	373.	108. 4.	
Lyciscus.	3661.	372.	109. 1.	
Pythodorus, vel dotus.	3662.	371.	109. 2.	
Sosigenes.	3663.	370.	109. 3.	
Nicomachus.	3664.	369.	109. 4.	
Theophrastus.	3665.	368.	110. 1.	
Lyfimachides.	3666.	367.	110. 2.	
Charondas. Chrr.	3667.	366.	110. 3.	
Phrynicus.	3668.	365.	110. 4.	
Pythodemus, dorus.	3669.	364.	111. 1.	
Euænetus.	3670.	363.	111. 2.	
Ctesicles.	3671.	362.	111. 3.	
Nicocrates.	3672.	361.	111. 4.	
Nicetes. Niceratus.	3673.	360.	112. 1.	
Aristophanes.	3674.	359.	112. 2.	
Aristophon.	3675.	358.	112. 3.	
Cephalophon.	3676.	357.	112. 4.	
Euthycritus. crates.	3677.	356.	113. 1.	
Chremes. Hegemon.	3678.	355.	113. 2.	

Archontes.	A. M.	Ante Ev.	Olymp.
Chremes. Anticles.	3679.	354.	113. 3.
Anticles. Soficles.	3680.	353.	113. 4.
Hegeſias.	3681.	352.	114. 1.
Cephusdorus.	3682.	351.	114. 2.
Philocles. Polycl. Diocl.	3683.	350.	114. 3.
Apollodorus. Archip.	3684.	349.	114. 4.
Archippus. Neach.	3685.	348.	115. 1.
Apollodorus.	3686.	347.	115. 2.
Phocion. Archip.	3687.	346.	115. 3.
Demogenes.	3688.	345.	115. 4.
Democrides.	3689.	344.	116. 1.
Praxibulus.	3690.	343.	116. 2.
Nicodorus.	3691.	342.	116. 3.
Theophrastus.	3692.	341.	116. 4.
Polemon.	3693.	340.	117. 1.
Simonides.	3694.	339.	117. 2.
Hieromnemon.	3695.	338.	117. 3.
Demetrius Phal.	3696.	337.	117. 4.
Charinus.	3697.	336.	118. 1.
Anaxicrates.	3698.	335.	118. 2.
Chorebus, vel Xenias.	3799.	334.	118. 3.
Xenippus. Euxen. Xen.	3700.	333.	118. 4.
Pherecles.	3701.	332.	119. 1.
Leoftratus.	3702.	331.	119. 2.
Nicocles.	3703.	330.	119. 3.
Calliarchus.	3704.	329.	119. 4.
Hegemachus.	3705.	328.	120. 1.
Euctemon.	3706.	327.	120. 2.
Mnesidemus.	3707.	326.	120. 3.
Antiphates.	3708.	325.	120. 4.
Nicias.	3709.	324.	121. 1.
Nicoſtratus.	3710.	323.	121. 2.
Olympiodorus.	3711.	322.	121. 3.
Philippus. Diphilus.	3712.	321.	121. 4.

Hinc deſecit continuata Archontum Series, autoribus deinceps nullis nec amplius extantibus : annis 38, ſive ſeptem Olympiadibus ante citatam Marimerei Chronici Epocham.

cladas maximam & florentissimam fuisse; ^b cum Delo, Andro, Naxo, Melo, fortund plerumque & divitiis, magnitudine semper apud peritiores Geographos & Historicos inferior fuisse existimaretur. Hæc insula, ^c quarum insigniores sunt numero quinquaginta tres, in mari Ægæo à Peloponneso fere usq; ad Ioniâ extendit, ^d Delum quasi in circulo, inde ἀπὸ τοῦ κυκλάδων Cyclades dictæ, circuibant: inter has ^e Parus Naxo dimidio minor, circuitu quinquaginta mille passuum patebat, eique è parte occidentali maxime vicina, & circa 160 mille passus seu 53 leucas ab Athenis distans, sub latitudine graduum ^f 36, min. 50, sub longitudine graduum 46, min. 40 situm habuisse observatur. Ut & ceteræ in mari Ægæo insulæ, sic etiam hæc antiquissimos incolæ à Phœnicibus, qui primi fuere maris Domini, habuisse videtur, à quibus Zacynthi nomen, ^h quod olim habuisse apud Stephanum Byzantium constat, ob naturam loci asperam & montanam, à voce Phœniciæ, seu Hebræi צִנְתִּי, quæ asperitatem significat, derivatum accepisse putat ⁱ Doctissimus Bochartus. Postea autem à Caribus fortasse, qui etiam post Phœnices aut cum iisdem ^k Cycladarum incolæ fuerunt, ^l Pactæa vocata fuit. Cum autem Minos Cretensem Rex, expulsus Caribus & Phœnicibus ^m maris Ægæi omniumque in illo insularum dominium obtinisset, ⁿ Cretenses, quos hanc insulam tenuisse constat, huc ab illo primum adductos fuisse satis inde probari videtur, quod ab ejus nomine ^o Minois diu vocaretur, donec ^p Arcades huc venientes, Creticosq; aut expellentes, aut cum illis in unam gentem coalescentes, à Duce suo Paro filio Parrhasii primariam urbem, ab illis forte primo conditam, totamque inde insulam, Minois nomen sola urbe Minoâ retinente, eodem nomine Parum vocarunt. ^q Sed Bochartus hoc etiam nomen vult à Phœnicibus imponi, propter cuniculos ad eruendum marmor in illa passim factos, minimeque se dubitare dicit, quin, quicumque cognoscunt apud Hebræos צִנְתִּי apud Syros ^r *ἰνὸν* cuniculos significari, statim etiam agnoscant, Parum insulam inde nomen habuisse. Sed pace tanti viri, qui talibus conjecturis ineptis sæpe mihi videtur nimis indulgere, non agnosco ego. Cum enim tam antiquis temporibus, ^s utpote ante omne Græcæ historiæ initium, quibus hic Phœnices dominium habuisse creduntur, nondum Dii ^t signis nisi ex ^u ligno aut ^v rudi lapide factis, aut homines statuis colerentur, alterutrisve ædes nisi quam humillimæ exstarentur, & conset inde Marmor Parium ad nullum adhuc usum adhiberi, testeturque Plinius, libro Naturalis suæ historiæ 35 ante 50 Olympiadem nunquam adhibitum fuisse, cuiusnam potest verisimile videri, insulam Parum propter cuniculos nomen habuisse, cum ibi nullo adhuc eruto Marmore nulli effoderentur? Præterea hi cuniculi non per totam insulam, sed tantum ^x in monte Marpeso facti fuerunt, qui in medio insulæ situs totus Marmoreus fuit, unde apud Virgilium pro duro saxo effusa *Marpesia Caves*. ^y Marmor hic è cuniculis effusum, sine venis candidissimum, & per totam Græciam apud Statuarios & Architectonicos celeberrimum fuisse perhibetur. Ex hoc ^z Alcæonidæ à Pisistratidis Athenis pulsi Templum Delphicum de novo condidere, ^{aa} ex eoq; plerumq; deorum imagines, & insignium virorum statuas excisæ fuerunt. A nomine insulæ Parium vocabatur, sed quod in cuniculis ad lucernas cæderetur, ^{ab} Lapis Lychnites etiam ἀπὸ τοῦ λύχνης appellari invenitur.

Hæc etiam insula ἀπὸ τῆς Διμυτῆος ἢ Διμυτῆαις dicta fuit, Ceres enim hic,

^b Plin. Hist. Nat. lib. 4. cap. 12. ^c Strabo lib. 10. ^d Strabo lib. 10. Plinius lib. 4. cap. 12. Dionys. Perieges. ver. 5.6. Eustathius ib. Pomponius Mela, lib. 2. c. 7. Solinus cap. 17. ^e Plinius lib. 4. cap. 12. ^f Probozus lib. 3. c. 15. ^g Thucydides, lib. 1. Diodorus Siculus, lib. 5. ^h Stephanus in *Ἰνδῶν*. ⁱ Bochart. Geograph. Sacra, lib. 1. cap. 14. ^j Herodotus lib. 1. Thucyd. lib. 1. Diodorus Siculus, lib. 5. ^k Stephanus in *Ἰνδῶν*. ^l Plinius lib. 4. cap. 12. ^m Thucyd. lib. 1. Diod. Sicul. lib. 5. Herodot. lib. 1. ⁿ Solinus cap. 17. ^o Stephan. in *Ἰνδῶν*. ^p Stephan. in *Ἰνδῶν*. Solinus Pol. cap. 17. Plinius lib. 4. c. 12. ^q Stephan. in *Ἰνδῶν*. ^r Bochart. Geograph. Sacra, lib. 1. c. 14. ^s Euseb. cap. 2. c. 10. ^t Versio Syriaca novi Testamenti, Hebr. cap. 11. c. 38. ^u Thucyd. lib. 1. Diodor. Sic. lib. 5. ^v Plut. in Numa. ^w Pausan. in Arcadica. ^x Pausan. in Achaica. ^y Thucyd. lib. 1. ^z Servius ad Vir. lib. 6. ^{aa} Plin. lib. 36. c. 5. Strabo lib. 10. ^{ab} Herod. lib. 5. ^{ac} Plin. lib. 36. cap. 5. Strabo lib. 10. ^{ad} Plinius lib. 36. cap. 5. Athenæus lib. 5. ^{ae} Stephan. in *Ἰνδῶν*.

æque ac Apollo in Delo colebatur, & Templumque sibi conditum & Sacerdotes Κακάρις sic dictos, ut tradit ^b Stephanus, ἀπὸ τοῦ Κακάριος μυστήριον. ἢ ἀπὸ τοῦ τῆς Διὸς καὶ τοῦ Ζηνός, cultui suo consecratos in Paro insula Metropoli habuisse traditur. ^c Pausanias vero narrat non Cabarnum, sed Chrysanthidem Argivum, Cereri de filia raptu primum indicasse. Verisimilius autem est hunc Cabarnum istum esse, qui Eleusina Cereris mysteriis initiatus, illa primum in Parum transiit, ibique Templum Deæ condidit; ab illoque non tantum Sacerdotes ibi ministrantes Κακάριον sed totam etiam insulam Κακάριον idem ^d Stephanus tradit appellari.

Hæc insula longe nota fuit ob ^e præstantissimum Marmor ibi erutum, de quo supra egimus. Celebrem etiam reddidit ^f Archilocus ibi natus, Poeta ob lambos suos contra Lycambem scriptos, ab illoque primum inventos insignissimos. Coloniz hinceductæ fuerunt ^g in Thasum insulam in sinu Strymonico sitam, & in Parum Propontidis urbem in Græca Hystoria satis celebrem, & in Parum insulam Liburnicam ob ^h Demetrium Parium, & ob res ibi gestas in bello Illyrico contra Romanos, nemini in Romana Hystoria mediciter versato ignotam.

Parus cum ceteris Cycladibus sub Atheniensium potestatem, paulo ante primum bellum Persicum, ⁱ à Miltiade ad illas classem appellente primo redacta fuit, sed postea illo oborto bello, Datique Persæ cum magna classe insulas invadente, ^k Parii cum ceteris Insulanis Persarum potentiam timentes, illis primi omnium Græcorum terram & aquam dederunt, & cum illis ad pugnam Marathonicam profecti Athenienses sibi adeo insensos reddidere, ut statim post victos expulsoq; Persas, injuriæ memores, ad illam ulciscendam ^l Miltiadem, qui ex ipse obtinendæ urbis tunc florentissimæ expeditionem maxime suaserat, cum magna classe misere: sed illo post obsidionem 26 dierum infelici successu coacti redire, maxime tunc celebres esse cœpere Parii, quod fortissimi ducis, & suo tempore insignissimi frustranea, eisdemque ob lethale acceptum vulnus ^m gravemque multam infestâ re à populo irrogatam infelicitissima, inceperat in eos extiterit expeditio; indeque etiam apud postera secula satis infames erant, ⁿ quod, cum pactas cum Miltiade deditiōis conditiones, quod sperarent Persas in auxilium adfuturos, mox rupta fide violassent, quicunque deinde per totam Græciam foedifragi, aut pactorum violatores extiterint, ἀσχετοὶ dicebantur.

Bello Persico secundo ^o incerti cuius parti adhererent, suspensi diu manebant, expectantes ad quos inclinaret victoria, Persis autem ad Salaminem victis, & Themistocle cum classe ad insulas appellente, ^p Atheniensibus deinde tributarii facti, cum omnibus aliis Insulanis præter ^q Melios & Therios in omnibus bellis socii sub illorum imperio, ^r donec capta à Lysandro urbe dissolveretur, per annos 76 inviolatâ fide permanere, eodemque modo quo ^s Delii ceterique insulani statum politicum ad exemplar Democraticæ Atheniensis conformantes, eodem deinde modo per Senatū & Archontes Rempublicam Democraticam etiam administratam habuerunt. Spartani autem ad æpti imperium, & eodemque studio Oligarchiam, quæ Athenienses Democratiæ omnibus civitatibus obtrudentes, videntur Pari etiam ab Atheniensibus acceptam immutasse politiam. Sed cum post annos undecim ^t Conon, Lacedæmonius pugna navali prope Cnidum superatis, Athenarum moenia ite-

^a Cornel. Nepos in Miltiade. Herod. lib. 6. ^b Steph. in ὀνόμασι. Hesych. in Κακάριον Suidas in ὀνόμασι: ^c Pausan. in Ἀρχιλοχ. ^d Stephan. in ὀνόμασι. ^e Solinus cap. 17. Plin. lib. 4. c. 12. & lib. 36. c. 5. Strabo l. 10. Stephanus in ὀνόμασι. Eustath. in Dionys. ad ver. 526. ^f Stephan. in ὀνόμασι. Strabo lib. 10. ^g Strabo lib. 10. ^h Strabo lib. 10. ⁱ Diodor. Sic. lib. 14. Strabo lib. 7. ^k Polyb. lib. 2. §. 9. L. Florus de bello Illyrico. Strabo lib. 7. ^l Cornel. Nepos in Miltiade. ^m Herodot. lib. 6. ⁿ Herodot. lib. 6. Cornel. Nepos in Miltiade. ^o Stephanus in ὀνόμασι. Eustathius in Dionys. ad ver. 526. ^p Herodot. lib. 8. ^q Pausan. in Arcadicia. Plutarch. in Alcibiade. ^r Thucyd. lib. 2. Diod. Sic. lib. 12. ^s Plutarch. in Lysandro. Xenophon. lib. 2. Diodor. Sic. lib. 12. ^t Crat. pag. 400. a. 8. pag. 401. nom. 1. & pag. 1021. num. 7. ^u Aristot. Pol. lib. 5. c. 7. Thucydides lib. 1. Xenophon lib. 2. Plutarch. in Alcibiade. ^v Cornel. Nepos in Conone. Xenophon. lib. 4. Diodor. Sic. lib. 14.

rum reparans urbem restituisset, ¹ Insulani iterum antiquis Dominis subiecti, ab iisdem expulsa demum recipientes politiam, diu illam à nullo alio victore interruptam videntur tenuisse. Certe usque ad initium primi belli Punici, quando hoc Marmor exaratum fuit, Parios rempublicam eodem modo quo Athenienses administrabant, & Archontas *ἡγεμόνας* qui fastos & acta publica signarunt, ex eo Astyanactis Archontis Parii simul ac Diogneti Archontis Atheniensis nominibus signato constat habuisse.

Lin. 3. *Ἀθηναῖοι δὲ Διογνήτην.* ² Athenienses per Archontes eodem modo, quo Romani per Consules, fastos suos & acta publica signabant. ³ Archontes enim apud illos supremi Magistratus fuerunt, qui post Codri⁴ pro patriæ interitum (⁵ in ejus honorem nemini alii Regio nomine aut imperio concessis) Regum loco titulo & autoritate diminutis constituti, primo ⁶ perpetui numero tredecim sibi invicem succedentes per annos 307, ⁷ deinde Decennales septem per annos 70 è Codri familia omnes, à primoque illorum Medonte Codri filio & Medontidæ dicti, reddendæ regiminis rationi obnoxii, Rempublicam administrabant. ⁸ Postea autem annuis ex quacunque familiâ, modo census habuerint legibus requisitos, constitutis, ⁹ potestas, quæ prius uni inerat, inter novem dividebatur, ¹⁰ qui populi suffragiis primo electi, ¹¹ postea in Sacello Thefei præsentibus prioris anni Thesmothetis magistratus inter se partiebantur: ¹² solus Aristides extra sortem, ob justitiam suam tunc Reipublice necessarius, jubente populo primus Archon creabatur. ¹³ Hujus autem primi Archontis officium fuit Bacchanalia & Thargelia curare, orphanorum & viduarum tutelam habere, de omnibusque illis rebus inter cives judicare, de quibus Prætor Urbanus Romæ. ¹⁴ Secundus Archon *Βασιλεύς* dictus, eodem modo, quo Rex Sacrorum apud Romanos, res Sacras curabat, de litibusque & controversiis circa illas ortis, & de criminibus contra easdem commissis judicabat. ¹⁵ Tertius *Πολέμαρχος* dictus in acie semper sinistram alam ducebat, ¹⁶ domi vero sacrificia Martis & Dianæ, certamen funebre eorum qui bello occubuerunt, & Parentalia Harmodio & Aristogitoni celebrata curabat, & Prætori Rustico apud Romanos similis, eodem modo circa inquilinos, rusticos & peregrinos, quo Archon primus circa cives, judicium exercebat. Sex ultimi ¹⁷ *Θεσμοθῆται* dicti, à Dracone primo constituti videntur, ut illius legum, quæ ¹⁸ *Θεσμοί* dicebantur, nomina inde sortiti, curam haberent. ¹⁹ Hi in criminalibus iudices fuere, ²⁰ illisque incumberebat primo in ipsas leges inquire, an rectæ, & sufficientes, an superfluxæ, aut sibi met invicem contrariæ fuerint: & deinde deprehensis circa illas defectibus per Nomotheas correctis, curare ut secundum easdem ab omnibus civibus ageretur. ²¹ *Ἀρχὼν* ad statuas Eponymorum, i. e. Heroum, à quibus Tribus nomina sua habuerunt, *Βασιλεύς* in Porticu regiâ, *Πολέμαρχος* in Lyceo, & *Θεσμοθῆται* ad Thesmothesium Tribunalia sua habuerunt, ibique ante Solonis tempora omnia seorsim administrabant, ab illo ²² autem in unam Curiam *Σπράττειον* dictam congregati, ²³ ibi de rebus capitalibus, & inferiorum Magistratuum electione, non nisi junctis suffragiis decernebant. Exacto Magistratus anno, ²⁴ datâque in Senatu Regi-

¹ Diodor. lib. Xenoph. lib. ² Pollux lib. 8. c. 9. sect. 2. ³ Thucyd. lib. 1. Trebellius in Gallieno: ⁴ Valerius maximus lib. 5. cap. 6. Polyæmus lib. 2. Velleius l. 1. Justin. l. 1. Canon apud Photium. August. de Civit. Dei, l. 18. c. 19. Pausan. in Attica, & Aschasia Tæzetes Chil. 1. cap. 4. Euseb. in Chronica, Suidas in *ἡγεμόνας* *ἡγεμόν*, & Lycurgus Orat. in Leocratem. Plato in convivio. Cicero de fin. lib. 3. & de Nat. Deorum l. 3. Laërtius, l. 3. cap. 12. Theodoret. Therapeut. l. 8. ⁵ Eusebius in Chron. Velleius, l. 1. Justin. l. 1. ⁶ Euseb. Chron. lib. 1. ⁷ Euseb. Chron. lib. 1. Velleius Paterculianus lib. 1. ⁸ Hesych. in *Μεδοῦντι*. Velleius, l. 1. Pausan. in Medonibus. ⁹ Plutarch. in Solone. ¹⁰ Pollux, lib. 8. c. 9. S. 1. ¹¹ Plut. in comp. Solonis, & Publicolæ. ¹² Æschines in orat. *ὑπὲρ Κλέαρχου*. ¹³ Plutarch. in Aristide. ¹⁴ Pollux lib. 8. c. 9. sect. 3. Demosthenes in orat. contra Maceratum, & in orat. contra Midiam, & in orat. contra Lacritum, & in orat. contra Pæanænetum. Lysias in orat. contra Alcibiadem. ¹⁵ Æschines in orat. contra Timarchum. Plato in Menexeno. Lesbomax in protreptico Athenæus, lib. 12. ¹⁶ Pollux lib. 8. c. 9. S. 3. ¹⁷ Herodot. lib. 6. ¹⁸ Pollux lib. 8. c. 9. sect. 4. Aristophania¹⁹ choliast. ad Vesp. Harpocratium in *Πολέμαρχος*. ²⁰ Pollux lib. 8. c. 9. sect. 1. ²¹ Ælianus var. Histor. lib. 8. cap. 10. ²² Pollux lib. 8. cap. 9. sect. 1. Suidas in *Θεσμοθῆται*. ²³ Æschines *ὑπὲρ Κλέαρχου*. Harpocrat. in *Θεσμοθῆται*. ²⁴ Suidas in *Ἀρχὼν*. Pausanias in Attica. ²⁵ Plutarch. in Solone. Diogenes Laert. in Solone. ²⁶ Pollux lib. 8. cap. 9. sect. 1. ²⁷ Æschines *ὑπὲρ Κλέαρχου*. Etymol. in *Ἀρχὼν*. Harpocrat. in *Ἀρχὼν*. Demosthenes in Midiana, & Ulpian. ib.

minis ratione in Curiam Areopagitarum omnes, nisi alicui obstitit male actus Magistratus, adoptabantur. ⁴ Communi titulo hi omnes Archontes dicti fuerunt, primi autem solius nomine, qui ob hanc rationem ⁵ *Ἐνριπύλας* dicebatur, Fasti & acta publica signabantur: atque ideo cum Diognetus hunc Magistratum gesserit quando hoc Marmor exaratum fuit, Epochæ in illo descriptæ retro ab illius principatu omnes supputantur. Cum Demetrius ⁶ victo Cassandro Olymp. 118, an. 2. urbi, expulso illius præsidio, libertatem restituisset, inter alia cædissimæ adulationis specimina, Athenienses in illius & Patris Antigoni honorem, depositis Archontibus, illorum loco *Σωτῆρες* Sacerdotes contituerunt. Sed post annos 22 Demetrio è Macedoniâ à Pyrrho fugato, ⁷ Archontes antiquum iterum adepti imperium, illud per multa secula à nemine alio interruptum, usque ad Vespasiani tempora tenuerunt, ⁸ ab illo autem libertate exuti Athenienses cum ceteris Achæis Romanis Proconsuli, & Romanis legibus parebant, ⁹ à Nervâ autem omnibus civitatibus, quæ eâ exutæ fuerant, restitutâ libertate, Athenienses suis legibus Archontibusque antiquis magistratibus restitutis, quamvis non plenâ semper libertate, deinde iterum frui videntur: ¹⁰ Adrianus enim, & ¹¹ Gallienus Imperatores Romani hunc Magistratum Athenis gessisse leguntur, post Gallieni autem temporis Archontum Magistratui ¹² prævaluit *Ἐπαρχὴ* præfectura, quo quotannis ab Imperatoribus electo, urbisque regimini præposito, nullam deinde Archontes nisi subordinatam auctoritatem habuerunt. Hunc Magistratum ¹³ ipse Imperator Constantinus gerens, videtur primum, Archontum auctoritate antiquâque politia totâ abrogatâ, totum urbis Regimen soli Stratego commississe, quem deinde ¹⁴ *Μέγας Ἐπαρχὴς*, & *Μέγας Δάξ* vocari voluit: sub primis enim Strategis diminutum tantum, non abrogatum fuit Archontum imperium: ¹⁵ Theodoretum autem temporibus, qui sub utroque vixit Theodosio, nec Archontem, nec Polemarchum, nec Thesmothetas, nec Areopagum, nec Helizum, nec Delphinum, nec Quingentorum Senatam, nec aliquid aliud antiquæ politiz in urbe hæc fuisse, in illius libro *ἑκείνων* memoratur. Tota enim potestas tunc temporis penes Strategos seu Duces fuerat, ¹⁶ qui tandem perpetui facti usque ad Turcarum Imperium, ¹⁷ urbemque ab illis expugnatam, Anno Dom. 1440. plenâ ibi & Regiâ auctoritate per multa secula imperarunt.

Ep. 1. 'Αφ' ὧ *Κίρρο*, &c.) *Ἀβ Αἰῶ* five *Αἰῶ*ne, ¹ qui ante Cæcropem in Atticâ regnavit, ² illique, filia Agraulo in uxorem datâ, pro dote regnum reliquit, Atticam olim, Aëticam seu Aëten, vocari cum nostro Marmore multi consentiunt. ³ Autores. ⁴ Strabo vero potius vult hanc regionem *ἄντ' ἄκτῆς*, quia maritima est, hoc nomen olim habuisse: quæ videtur etiam esse sententia illorum, ⁵ qui tradunt Aëten ante Ogygis tempora urbis Eleusinz, totiusque hujus Regionis nomen fuisse. ⁶ Stephanns Byzantinus, Isaacus Tzetzes, Eustathius; & Suidas, incerti quænam sit potior, utramque tradunt Etymologiam. Hanc litem nostrum dirimit Marmor, quod quatenus non longe post Alexandri tempora eo anno, quo primum bellum Punicum inceperat, ⁷ à viro in Historicis, ut ex ipso constet Marmore, admodum diligentibus & perito, omnibusque supra memoratis multis ætatibus antiquiore exara-

¹ Plutarch. in Solone, & Pericle. Pollux, l. 2. c. 10. Libanius in Andronice argumento. ² Pollux lib. 8. c. 9. S. 1. Thucyd. lib. 1. ³ Pollux lib. 8. c. 9. S. 2. Pausanias in Laconicis. Libanius in Argumento, orat. contra Andronem. Philo. ⁴ Plutarch. in Demetrio. ⁵ Plutarch. in Demetrio. ⁶ Suetonius in vita Vespasiani. Pausanias in Aëticis. Paulus Diaconus Hist. Misc. lib. 9. Orosius lib. 7. c. 9. ⁷ Aurelius Victor in vita Nervæ. Paulus Diaconus, Hist. Misc. lib. 10. ⁸ Spartianus in Adrianæ vita. ⁹ Trebellius in Gallienis. ¹⁰ Græterus, pag. 105. num. 9. ¹¹ Julian. Imper. orat. 1. Egnapius in vita Proceres. ¹² Nicephorus Gregoras, lib. 7. ¹³ Theodoret. Therapeut. lib. 7. ¹⁴ Nicephorus Gregoras lib. 9. ¹⁵ Chalcocondylas, lib. 9. ¹⁶ Pausan. in Atticis. Stephanus in *ἑκείνῃ*. Euseb. præp. Evang. l. 1. c. 10. ¹⁷ Pausan. in Atticis. Apollodorus, lib. 3. ¹⁸ Pausan. in Atticis. Clemens Strom. lib. 1. Tatianus, & Africanus apud Euseb. præp. Evang. lib. 10. c. 10. ¹⁹ Strabo l. 9. ²⁰ Euseb. Chron. l. 1. Syncellus. ²¹ Stephanus in *ἑκείνῃ*. Tzetzes in Lycophron. Eustathius in Dionys. Suidas in *ἑκείνῃ*.

tum, iisdem omnibus longe majoris est autoritatis, præsertim in hac re, pro quâ etiam faciunt antiquarum tribuum Atheniensium nomina, quæ cum numero tantum quatuor, *Ἐκκροπὴ*, *Ἀντίχθον*, *Ἀκταία*, & *Παεγλία* vocabantur, non omnino verisimile est duas illarum, *Ἀκταίαν*, scilicet & *Παεγλίαν*, ob eandem rationem nomina fortiri.

Ante Aetæum primus omnium in Attica Ogyges, ¹ à Cedreno & ² Theophilo pro *Ὠγύγι*, & *Γύγι*, legentibus Gyges dictus regnasse ³ memoratur, ab illoque tam ⁴ Attica, quam ⁵ Bœotia, quibus utrisque imperabat, Ogygia vocari. ⁶ Hujus temporibus Atticam à Diluvio ab illius nomine Ogygiano dicto inundatam, ⁷ postea per 190 annos, ulque ad Cecropem sine Rege, sine incolâ desertam mansisse tradunt, ⁸ ita ut Philochorus, antiquus de rebus Atticis scriptor, Aetæum, Porphyriquem, Colænum, qui ante Cecropem in Atticâ regnasse memorantur, ut fœta nomina omnino rejiciat. Sed non omnino verisimile videtur antiquos illos Græciæ incolas, ⁹ qui pro ceteris Græciæ partibus crudeliter dimicantes semet invicem in ulterioris terras quotannis expellebant, hanc regionem totius postea Græciæ gloriam, & quamvis ad cetera minus fertilem, ¹⁰ frugum tamen oleique semper feracem, tam diu neglexisse: aut velle Oenotrum & Peucetium, ¹¹ qui non diu post Ogygis tempora 17 ætatibus ante bellum Trojanum in Italiam primi colonias duxerunt, multosque alios, circa illorum tempora ob inopiam agrorum coactos, (¹² Græciâ tunc suis incolis nimis angustâ) per mare in occidentales partes tam longinquas, & ob artis nauticæ his temporibus imperitiam periculosissimas suscepisse migrationes, si propius suis in ipsâ Græciâ Atticam, aut incolis desertam, aut à paucioribus habitatam poterant occupare. Sed longe ante Cecropis tempora Pelasgos in Attica ¹³ Herodotus, & ex illo ¹⁴ Eustathius, & ¹⁵ Marcianus narrant habitasse, quibus assentit etiam ¹⁶ Dionysius Halicarnassæus, ulteriusque addit, illos ex Argis coloniam duxisse, & ab Achajoduce Achajæ nomen, quod in posteris temporibus retinuerat, toti regioni imposuisse, qui iidem inde iterum pulsî in Italiam transierunt, & Aboriginibus juncti cum illis in unam gentem coaluerunt. Præterea totum illud quod de diluvio Ogygiano Atticam absorbente narratur, plane fabula videtur, cum utrumque hoc æque impossibile sit, regionem illam ¹⁷ situ altam & montanam, aut posse ex quocunque casu inundari, aut illâ inundatâ totam Græciam iisdem simul aquis non absorberi: & hac ratione forsân motus ¹⁸ Hieronymus in interpretatione Latinâ Eusebii ab illius verbia discedens, diluvium Ogygis temporibus non in Atticâ, sed in Ægypto accidisse scribit. Sed cum apud Græcos quicquid vetus, quicquid antiquum ¹⁹ *Ὠγύγιον* dicatur, illi per Ogygianum diluvium nullum aliud præter antiquum illud Noachi intellexisse videntur, illudque idem est, quod postea Deucalionem dicebatur à Deucalionē Thessaliæ seu potius Phocidis rege, ob hanc rationem sic vocatum, ut ex Eusebio dicunt se habuisse ²⁰ Cedrenus, & ²¹ Johannes Antiochenus Malala, quod ille Athenas veniens de universali diluvio multa populum docuerit, de eoque ibi scriptam ediderit historiam: sed cum apud plerosque alios autores conflet literas in Græciâ tam antiquas non fuisse, verisimilis videtur diluvium à Deucalionē ideo nomen habuisse, quod cum ob exsiccitas post diluvium terras soli seu Apolloni, ²² qui Pythonem ibi occidisse fingitur, Templum Delphicum condidisset, Athenasque veniens ob præservatum in paucis humanum genus, ²³ Jovi *φωεῖρ* seu liberatori etiam ibi Templum ædificasset,

¹ Pollux lib. 2. cap. 9. Stephanus in *Ἀντί*. Eustathius in Dionysii Periegesin. ² Cedren. lib. 2. ³ Theophilus ad Autolyceum, lib. 3. ⁴ Euseb. Chron. lib. 1. Præp. Evang. l. 10. Autor *Etymolog.* in *Ὠγύγι*. Apollodorus, l. 3. ⁵ Stephanus in *Ὠγύγι*. ⁶ Pausanias in *Βοιωτία*. Varro de *Re Rustica* l. 3. c. 1. Apollod. lib. 3. Strabo lib. 9. Scholastes Apollonii, lib. 3. ⁷ Euseb. Chron. lib. 1. & 2. Præp. Evang. lib. 10. Cedren. lib. 2. ⁸ Euseb. Chron. & Præp. Evangelii, lib. 10. ⁹ Pausanias in Atticis. ¹⁰ Theophrastus l. 1. Dionys. Hal. lib. 1. Arhenensium lib. 14. ¹¹ Dionys. Hal. lib. 1. ¹² Dionys. Hal. lib. 1. ¹³ Herodotus lib. 1. & 2. ¹⁴ Eustathius in Dionys. ¹⁵ Marcianus in Periegesin. ¹⁶ Dionys. Hal. lib. 9. Strabo lib. 9. ¹⁷ Hieronymus in versione Latinâ Eusebii Chron. lib. 1. & 2. ¹⁸ Hesychius in *Ὠγύγι*. Suidas in *Ὠγύγι*. ¹⁹ Cedrenus l. 1. ²⁰ Johan. Antiochenus MS. in Bibliotheca Bodliana, lib. 4. ²¹ Pausanias in Phocid. ²² Pausan. in Atticis.

Festaque in memoriam illorum, qui perierant, Ὀσπρίαια dicta, ^a quæ Athenis, in aliisque per Græciam locis ulque ad Syllæ tempora celebrata fuerunt primis, ut magis quam verisimile est, instituisse, inde per illum maxime huius diluvii memoriâ interitura aliter apud posteros præservatâ, ab iis tandem illius etiam temporibus traditione depravatâ accidisse crederetur. Præterea cum eodem tempore, quo Cecrops in Atticam, ^b Deucalion etiam in alias Græciæ partes religionem Deorumque cultum primus induxerit, ^c eodem modo præcipua argumenta sua, quibus Deorum suaserat metum, à diluvio etiam deduxisse videtur, quæ cum sæpe, ut probabile est, inculcasset, sæpe per totam Græciam prædicasset, inde etiam poterat evenire, ut illius pariter ac montis Parnassi, ad quem habitaverat, nomen in diluvii Historiam apud Græcos pessimos omnis Historiæ corruptores quam facillime irreperet. Sed omis- sis his conjecturis, quæcunque de Ogygis & Deucalionis diluvio narrantur, tantum reliquias veteris traditionis de diluvio universali fuisse, satis inde constat, quod nihil vere de alterutro illorum circa diluvium ab antiquis traditur Autoribus, quod non etiam in Sacris Scripturis de Noacho pariter narratum esse invenimus. ^d Diluvium Ogygianum novem menses duravit, tot Noachianum: ^e Deucalion vir iustus & pius fuisse dicitur, atque ideo ^f cum ceterum humanum genus ob impietatem & perjuriam exscinderetur, ^g ille solus cum uxore & liberis in arcâ, ^h quam venturæ cladis præficus sibi ideo fabricaverat, universale evasit excidium. ⁱ In hanc etiam bina unius cuiusq; speciei admisit animalia, ^j appulsâque arcâ ad cacumen montis cum defecissent aquæ diluvii, ^k emisit columbam ad explorandam terræ faciem. ^l Sub illo destructa animalia iterumque reparata fuere, post finitumq; diluvium ^m Deo ὁσίως, seu ὁσίως, i. e. liberatori, per quem cladem evasit, aram posuit. Hæc omnia etiam de Noacho, quicumque primas tantum Sacræ Scripturæ paginas inspexerit, vera fuisse quam facillime agnosceret. Præterea etiam ulterius suadet, diluvium in Atticâ & Thessaliâ seu Phocidæ post universale illud Noachi nunquam accidisse, quod jam per 4000 annos ex nullâ constet historiâ, aut Atticam & Thessaliam iterum tali diluvio, quale illas olim inundasse fingunt, aut aliquas alias regiones situ adeo altas & montanas, ⁿ Deo promissi sui memore, unquam periisse.

Dicunt Ogygem ^o temporibus Moysi vixisse: quod si verum esset, diluvium ejus nomine appellatum, quod ^p Hieronymus potius vult in Ægypto accidisse, ad cladem Ægyptiorum in mari rubro acceptam bene referri potest, de cujus miraculosâ & subitâ inundatione totum illud intelligendum est, quod de fluvio αἰγυπτῷ ob subitanæ celeremque inundationem sic dicto Ægyptios temporibus Promethei aquis suis absorbente, ^q apud Diodorum Siculum narratum invenimus. Sed cum Ogyges ^r secundum calculum Eusebii 597 annis ante Trojæ excidium in Attica incepit regnare, ejus regni initium ad Isaci tempora referendum est: anno enim Julianæ Periodi 3330 ^s Troja capta fuit, si inde demas 597 annos, qui inter initium Regni Ogygis, & Trojæ αἰώνος intercesserunt, relinquitur annus Julianæ Periodi 2733, qui est juxta computum Scaligeri annus Mundi 2171, & ætatis Isaci 123, idemque in quâ Ismael vita defunctus est. Regnavit hic in Attica annos ^t 31, & ex ^u Thebe filia Jovis & Iodamæ duos filios ^v Cadmum, & ^w Eleusinem, & ^x tres filias, Alalcomenem, Aulidem, & Thelxineam, suscepisse dicitur, ab Alalcomenæ, ^y A-

^a Plutarchus in vita Syllæ. Etymolog. in Ὀσπρίαια. Suidas & Hesychius ad eandem vocem. ^b Plutarchus contra Colorem. Apollonius Rhodius, lib. 3. ^c Ovid. lib. 1. Lucian de Dea Syra. Plutarchus adversus Colorem. ^d Lucian de Dea Syra. ^e Ovid. Met. lib. 1. Lucian de Dea Syra, & in Timone, & de Saltatione. ^f Apollodorus lib. 1. Lucian de Dea Syra. ^g Lucian de Dea Syra. ^h Stephanus in Παναγία Etymolog. & Suidas ad eandem vocem. Ovid. Metaph. lib. 1. ⁱ Plutarch. in libro αὐτοῦ ἐν τῷ ἀρχαίῳ λόγῳ. ^j Diodor. Siculus lib. 1. ^k Pausan. in Atticis. ^l Gen. cap. 9. v. 11. ^m Iustin. Martyr in oratione cohortatoriâ ad Græcos. ⁿ Hieronymus in Latina versione, Eusebii Cron. & Diodorum Siculum lib. 1. ^o Eusebii in Chronicis. ^p Vide Petavium Rit. Temp. lib. 1. cap. 10. ^q Cedrenus lib. 1. ^r Tzetzes in Lycophront. ^s Suidas in Ὀσπρίαια. ^t Pausan. in Atticis. ^u Suidas in Παναγία. ^v Pausanias in Boeotia.

comenz, vicus in Bœotiâ, nomen habuere, ubi illa Minervam Ogygis temporibus ¹ ad lacum Tritonium natam, & inde ² Τερμύλαι dictam ³ educavit. Ab Aulide. Aulis urbs Bœotiz nomen habuit. Thelxinea forte illa est ex his fororibus, & quæ Tremilo, ⁴ à quo Lycia olim Tremila dicta erat, nupta fuisse dicitur. ⁵ Hæ omnes apud Græcos pro Deabus habitæ, & communi nomine Περσίδες dicebantur, è quibus Alalcomene, quod Minervam educaverat, quæ inde etiam Ἀλαχμυνῆς vocata est, eminentius & nomen, & cultum habuisse videtur, ⁶ creditaque est dicta ac facta ad finem producere, indeque est, quod ⁷ Menalaus capto Ilio domum redux, quasi opere perfecto, ei simulacrum dedicaverat, quod antiquis ⁸ Teraphim simile ⁹ nihil præter caput erat, & illique tantum capita victimarum immolabant. Qui Ogygis filii perhibentur, Cadmus (si aliquis fuerit Cadmus ante Agenoris filium) in Bœotia, Eleusinis in Atticâ ¹⁰ à quo Eleusina urbs condita, & sic appellata fuerat, patri succedere. Post Eleusinem multi alii usque ad Cecropem in Attica regnarunt, inter quos Periphas ab Antonino Liberali ¹¹ in Metamorph. & Porphyryon, Colæus & Ἀλæus à Pausania memorantur. ¹² Ἀλæus ex illis qui ante Cecropem regnarunt ultimus fuit, illo natæ fuerunt duæ filiz ¹³ Agrauius ¹⁴ & Phœnice, à Phœnice Φοινικία γένεσθαι, apud Hesychium & Suidam dicuntur, ¹⁵ Agrauius Cecropi nupta illi post patris obitum pro dote regnum attulit.

Cecrops autem ¹⁶ primus in Atticâ regnasse dicitur, quod illuc ¹⁷ ex Ægypto adveniens, moresque civiles secum advehens, statum politicum primus instituit, incolasque prius sine urbibus ferarum more huc illuc in specubus habitantes ¹⁸ in 12 civitates collegit, illisque leges dedit, quibus iussit eos, Græciæ Idololatriz autor, ¹⁹ Jovem primum ut summum Deum, Saturnum, Opim, & Minervam colere, & matrimonium contrahere, cum prius ²⁰ promiscuâ Venere uterentur, ²¹ atque hinc illum ἄρρη, vocari dicunt. ²² Poetæ autem volunt illum hoc nomen habuisse, quod à dentibus Draconis ortus, partim homo, partim serpens fuerat. ²³ Probabilior autem est aliorum ratio, qui dicunt illum sic appellari, quod ex Ægypto ortus, & in Græciam veniens utriusque gentis mores & linguas calleret. Aliæ hujus nominis rationes habentur apud Demosthenem Orat. Fun. Diodorum Siculum, lib. 1. Plutarchum de Serâ Numinis vindictâ. J. Tzetzen, Chil. 7. c. 18. & Isaacum Tzetzen ad Lycophrontem, Suidam in Περυσίδης, & Κίχης, & Eustathium in Dionysium ad versum 391.

Inter duodecim illas civitates, in quas Atticæ incolæ Cecrops primum congregavit, maximæ fuerunt Athenæ, ²⁴ quæ ab illo conditz primo Cecropia, indeque tota ²⁵ regio eodem nomine, & populi Cecropides dicebantur: cum autem ceteræ urbes in istam unam congregatz fuerint, illaque à Minervâ illi sacrata novum nomen acceperit, antiqua urbs eodem modo, quo Cadmea Thebis, Acricorinthus Corinthi, Byrsa Carthagine, & Capitolium Romæ pro arce tantum habebatur, illaque sola antiquum Cecropiz, & prima sola tribus Cecropidum nomen retinuerunt.

¹ August. Civ. Dei, lib. 18. c. 8. Eusebius in Chronicis. Scholiastes Apolloniæ, lib. 4. Apollodorus lib. 1. ² Schol. Pindari, Pyth. od. 4. Scholiastes Apolloniæ, lib. 4. ³ Pausanias in Bœotia. ⁴ Pausanias in Bœotia. ⁵ Pausanias in Bœotia. ⁶ Hesychius in Περσίδης. ⁷ Pausanias in Laconia. ⁸ Vide Seldenum de Dis Syriis, Syntag. 1. cap. 2. ⁹ Suidam in Περσίδης. Hesychius ad eundem vocem. ¹⁰ Hesych. lib. pro Φοινικία enim legendum est Φοινικία. ¹¹ Pausanias in Atticâ. ¹² cap. 6. ¹³ Pausan. in Atticâ. ¹⁴ Pausanias in Atticâ. ¹⁵ Suid. in Φοινικία. Hesych. ad eandem vocem. ¹⁶ Pausan. in Atticâ. Apollodorus ad Plut. Symeclum p. 153. Suidam in Περυσίδης. Eustathius in Dionys. ¹⁷ Strabo lib. 9. Plutarchus in Theseo. ¹⁸ Euseb. in Chron. & Prep. Evang. lib. 10. c. 9. Synecellus p. 153. Epiphani. Hæres. lib. 1. Macrobi. Saturnal. lib. 1. c. 10. Cyrill. contra Julian. lib. 1. Pausan. in Arcadica. ¹⁹ Alcæus lib. 13. Suidas in Περυσίδης. Justin. lib. 2. Eustathius ad Iliad. 2. & in Johan. Antioch. MS. lib. 4. Nonnus Dionysiæ. 41. ²⁰ Aristophanes Vesp. & Scholiast. lib. Apollodorus lib. 2. Tzetzen ad Lycoph. ²¹ Euseb. in Chronicis. lib. 1. Synecellus p. 153. ²² Schol. Aristoph. ad Plut. August. de Civ. Dei, lib. 18. c. 8. Plin. lib. 7. cap. 56. Isidor. Hispanensis in Chron. & Orig. 1. 11. c. 1. ²³ Apollodorus lib. 3. Herodorus lib. 8. Suidas in Κίχης. Priscianus, lib. 2. Plinius 7. c. 56. ²⁴ Plutarch. in Theseo. Strabo lib. 9. ²⁵ Apollodorus, lib. 3. August. Civ. Dei, lib. 18. c. 9.

Ex Agraulo Aëtai filia Cecrops unum filium, & tres filias suscepit, * filius Erisichthon vocatus Delum insulam occupavit, ibique primum anno regni patris Cecropis trigésimo septimo, eodem quo Corinthus condebatur, Delii Apollinis Templum exstruxit, quod post Templum Delphicum ille Deus habuit sanctissimum, & celeberrimum, * cui postea etiam tota insula ab Atheniensibus consecrata fuit. † Erisichthon inde Athenas rediens in itinere obiit, & Praxias vivo adhuc patre sepultus fuit, * de quo in cista à Minerva incluso, & sororum custodiæ commisso, multas fabulas narrant Poetæ, & Mythologici. † Sorores autem illius, Cecropis filia Agraulus Hircæ & Pandrosus dictæ, pro Deabus habitæ^b mysteria & festa sibi celebrata Athenis habuerunt. † Agraulo Templum exstructum fuit in Arce Castoris & Pollucis templo vicinum, ubi † Ephebi, cum pueritiæ annos excesserant, & in *Φερίπρον* album inferendi essent, armati jurabant, se pro patriâ pugnatures ad mortem usque. Hic illi Sacerdotes * *Ἀγραιδοὶ* dictæ Sacra faciebant, & quotannis festa *Ἀγραιδία* dicta celebrabant. † Hæc autem festa male confundunt nonnulli cum Plynteriis † Minervæ sub nomine Aglauri celebratis, in his enim non *Ἀγραιδοί*, † sed *Περίπρονες* Sacerdotes ministrabant, quæ Thargelionis die 26 festa Minervæ celebrantes, ornamenta Deæ detracta lavabant, † simulacrum velabant, & † massam Caricarum (quod hunc fructum primum post glandem comedentes indigenæ, exinde ad victus rationem magis humanam & mansuetam introducti fuerant) in Pompa ferebant, quæ inde *ἑστὶ τὸ ἡγνιαὺς ἡγνιαία* dicebatur. † Agraulus etiam Salamine Cypri Templum habuit, ibique quotannis immolato homine ei festa celebrata fuisse narrantur.

Pandrosus etiam * festa Athenis habuit, & † Templum in Arce conditum Templo Minervæ vicinum, † ubi illi ovis, quoties Minervæ bove immolato, sacra facta fuisse dicunt. In hujus Templo fuit * Oliva ab ipsa Minerva plantata, cum de urbe cum Neptuno certaverit. † Hic etiam erat ara Jovis Hercæi, sic dicti, quia † præfex, & tutelar deus Athenis habebatur omnium illorum, qui ejusdem *ἱερὸς*, i. e. septi participes fuerant, cujus tutelam tanti fecerunt Athenienses, ut neminem aut in tribum inter *φράγες* referrent, aut in numero civium recenserent, quem non ad illius Sacra prius admissum, illum etiam tutelarem Deum habuisse constabat, * ita ut quando Quæstio habebatur de novis Magistratibus, ancives Athenienses fuerint, sub hac forma proponebatur, An esset illis Jupiter *ἱερῶν*, i. e. Tutelar deus, & Apollo *Γαργῶν*, i. e. Patrius Deus : Apollo autem ab Atheniensibus Patrius dicebatur, * quod Creusam Erychthei filiam uxorem duxisse apud eosdem crederetur.

Hercæ nullum Templum Athenis, * festa autem *Ἑρπρόσια* dicta habuisse traditur, † hæc autem male confunduntur à nonnullis cum Arrhephoriis, illa autem non Hercæ sed Minervæ celebrabant † 4 virgines, † ætatis non majoris quam 11, nec minoris quam 7 annorum. Quæ ex nobilibus electæ familiis Deæ ministerio per unum annum devotæ fuerunt, * quarum duæ texturæ pepli præpositæ, illud in diem festum præparabant, † aliz duæ nocte festum præcedente secreta quædam in cistis à Deæ Templo ad antrum quoddam in urbe deferentes, inde alias eodem modo referebant, indeque festa *Ἀρρηφρία*, & Vir-

* Athenæus lib. 9. Euseb. in Chron. Cadren. lib. 1. * Herodot. in Clid. Thucyd. lib. 3. Diodorus Sic. lib. 12. † Pausan. in Atticis. Ovid. Metamorph. lib. 2. Hyginus Fab. 156. Apollodor. lib. 3. Pausanias in Atticis. * Ulpian. ad Demosthen. de Falsa Legatione Pausanias in Atticis. Apollodor. lib. 2. † Athanasius, Apologia pro Christianis. * Herodot. lib. 8. Pausanias in Atticis. Polyærus lib. 2. † Hesychius in *Ἀγραιδοί*. * Ulpian. ad Demosthenis orat. contra Leptinum. Philostratus, lib. 4. c. 7. † Hesychius in *Ἀγραιδοί*. † Hesych. in *Παντογῶν*. * Harpocrat. in *Ἀγραιδοί*. Plutarch. in Alcibiade. † Hesychius in *Παντογῶν*. * Plutarch. in Alcibiade. † Xenophon. Hist. Græc. lib. 1. † Hesych. in *Ἑρπρόσια*. Etymologicum, & Suidas ad eandem vocem. * Theodoret. Therapeut. lib. 7. Porphyry. *ἀπὸ λήγης*, lib. 2. Cyrillus contra Joël lib. 4. * Attias ag. Apologia. † Pausanias in Atticis. * Harpocrat. in *Ἑρπρόσια*. † Pausanias in Atticis. Apollodor. lib. 3. * *Ἀγραιδοί*, Olymp. ad Olymp. 118. an. 3. Dionys. Hal. in Dinarcho. † Suid. in *Ἀρρηφρία*. Henric. Stephan. in *Ἑρπρόσια*. † Pollux lib. 8. c. 9. fest. 1. Demosthenes *ὁ τῷ ἱερῶν ἀπὸ τοῦ αἵματος*. * Schul. Aristoph. ad Nubes. & ad Aves. † Suid. in *Ἑρπρόσια*. † Suid. ad eandem vocem Erymol. ad eandem vocem. * Harpocrat. in *Ἀρρηφρία*. † Etymol. ad eandem vocem. * Etymol. in *χελαιν*. Suidas ib. † Pausan. in Atticis. Suidas in *Ἀρρηφρία*, & *Κερπρόσια*. Hesychius in *Κερπρόσια*.

gines 'Αρρηφει, dicebantur, quia 'Αρρηφει ἐκ νεμεσις ἰσχυρὸν τῶ Θυφ, ob quam rationem etiam apud t Pausaniam, ἀπὸ τῶ ἁγνότητος, i. e. Canistro illas Κανηφόρους dictas fuisse invenimus. Quam diu Deæ Ministerio devota fuerunt, sciorum à parentibus in Arce prope Deæ Templum habitabant, i vestibus sacris albis & deauratis indutæ, paneque sacro ¹ καὶ φῶδι dicto vescentes. Ναῖσι autem panis erat mellitus & Aromatibus conditus. Post autem perfecta ministeria in festis Arrhephoriis Virginibus his ad parente remissis, aliz eodem die in earum loco cooptabantur. Festum hoc ab Erichtheo primum institutum fuit, & videtur fuisse Panathenæis præparatorium, nec aliquid aliud occultum in illis cistis ferri. præter illa, quæ ad sacrificia hoc magno festo peragenda necessaria fuerunt in Suida narrat Philochorus.

Cecrops regnum Atticæ adeptus est secundum computum P Eusebii, circa vigesimum annum ætatis Moysi, quod cum tenuisset 50 annos 50 Athenis obiit, sepulchrumque ibi habuit in Templo Minervæ juxta ipsam Deam, ille autem in Zodiacum transiit. Aquarii locum obtinuisse putatur.

Ep. 2. Ἀφ' ἡ Δευκαλίων ἀπὸ τῆ Παρθενίας ἐκ Αὐκωρίας Κανηφόρος, &c. Deucalionem Pthiotidis in Thessalia regem fuisse plerique narrant Autores; non tamen desunt, qui etiam in Regionibus circa Parnassum dicunt regnasse. Hoc P Eusebius iisdem fere, quæ in Marmore habentur, usus verbis, Hoc Orosius, multique alii tradunt Autores. Quin & omnes illi, qui de diluvio Deucalionis scribunt, dum illum cymbâ suâ ad Parnassum dicunt evasisse, satis aperte innuunt inde in Regionibus circa illum montem ejus Regnum fuisse. Non igitur falsum est, ut dicit Salmasius, quod in nostro Chronico habetur, Deucalionem in Regione, quæ Parnasso circumjacet, regnasse; maleque ille ad evitandam vim illius, quo hoc probamus, argumenti, supponit Autores illos, qui Deucalionem ingruente diluvio ad montem Parnassum scribunt evasisse, velle illum è Thessalia illuc adnavigasse. Interjacent enim Cætaei montes, qui cum Thessaliâ à Regionibus circa Parnassum determinantes altioribus, quam Parnassus, ascendunt verticibus, altius etiam supra aquas eminentes Deucalioni, si in Pthiotide passus esset diluvium, multo tutius ab inundantibus aquis in ipso vicino præbuissem effugium, omnino oculos illos iter ulterius navigaturo, atque ideo non omnino videtur verisimile viros illos doctissimos, Græcæque Geographiæ, ntpote Græciæ intolas, peritissimos rem tam absurdam unquam cum Salmasio cogitasse. Strabo Deucalionem etiam Cyni in Locride Opuntiorum dicit regnasse, quæ urbs ad fretum Euboicum sita Opuntis navale fuit, in fretoque sibi oppositas habuit duas insulas, quarum una Deucalionis, altera Pyrrhæ illius uxoris, nomina diu referebant. Athenienses autem Templum Jovis Phyxii, Molossi Templum Jovis Dodonæi à Deucalione condita, Argivi aram Jovi Aphesio ab eodem consecratam ostendunt, illumque singuli apud se regnasse contendunt hæc esse Monumenta. Videtur igitur his omnibus Regionibus imperasse: nec mihi dubium est, cum apud omnes Autores, qui de rebus antiquis scripserunt, constet Deucalionis filios totius Græciæ imperium inter se divisum tenuisse, quin totum illud sub patre quamdiu vixerat fuerat unum. Lycoriâ autem regni sedem fuisse nostrum testatur Marmor, quæ cum prope urbem Delphicam sita esset, & proinde in medio Græciæ eodem modo quo Græcia in medio orbis fuisse

¹ Pausanias in Atticis. ² Pausan. in Atticis. ³ Etymolog. Autor. ⁴ Athenæus lib. 3. ⁵ Pausanias in Atticis. ⁶ Suidas in Canephorum. ⁷ Suidas ad eandem vocem. ⁸ Euseb. Chron. lib. 1. ⁹ Euseb. Chr. lib. 1. ¹⁰ Clemens in Protreptico. ¹¹ Arnobius lib. 6. ¹² Theodoret. Therapeut. lib. 8. ¹³ Hyginus. ¹⁴ Herodotus lib. 7. ¹⁵ Scholiastes Apollonii Rhodii, l. 3. ad vers. 1085. ¹⁶ Strabo lib. 9. ¹⁷ Apollodorus l. 1. ¹⁸ Chron. lib. 2. ¹⁹ Libro 1. ²⁰ Apollodorus lib. 1. ²¹ Pausanias in Phocia. ²² Orosius lib. 1. ²³ Ovid. Metamorph. lib. 2. ²⁴ Stephanus Byzantinus in Geographia. ²⁵ Phavorinus in eodem voce. ²⁶ Lucianus de Dea Syria. ²⁷ De Saltatione, &c. in Timothe. ²⁸ In Libro de Lingua Hellenistica, parte 2. cap. 1. pag. 327. ²⁹ Strabo lib. 9. ³⁰ Strabo lib. 9. ³¹ Strabo lib. 9. ³² Pausanias in Atticis. ³³ Plutarchus in introitu vitæ Pyrrhi. ³⁴ Vide Apollodorum lib. 1. & Strabo lib. 9. ³⁵ Strab. lib. 9. ³⁶ Pausanias in Phocia. ³⁷ Stephanus in Atticis. ³⁸ Strabo lib. 9. ³⁹ Lucan. l. 3. ⁴⁰ Varro lib. 3. ⁴¹ Cicero de Divinatione, lib. 2. ⁴² Claudiam in Epigrammate ad finem illius Poematum plerumque posito. ⁴³ Pausanias in Phocia. ⁴⁴ Plutar. in libro de Oraculorum defectu. ⁴⁵ Livius lib. 38. ⁴⁶ Ovid. Metaph. l. 1. o. diceretur,

ceretur, ubi melius in tota Græcia, qui Græciæ imperabat, poterat habitare. ^a Lycoria, ut ceteræ omnes apud antiquos civitates, in vetrice montis sita erat, primumque condita fuisse dicitur ab illis, qui Deucalionis ingruente diluvio, Luporum ululatum sequentes, in hunc montem feris ducibus salvi evaserunt, & inde *Ἰὸν Ἰφ' Λυκῶν*, quasi *λυκῶν ἄρ' αὖ*, *Λυκάρια* vocabatur, ubi cum Deucalion etiam appulisset, *ἄρ' ἔ' Λάρναξ*, qua evasit, mons inde primo ^b *Λάρναξις*, & postea mutata primâ literâ *Παρναξις* appellari perhibetur. Sed cum ante diluvium in nostro Marmore Lycoriam conditam fuisse, & tam hanc, quam Parnassum sua nomina sibi indita habuisse inveniamus, alia utriusque nominis exquirenda est Etymologia; multoque magis hoc mihi approbandum videtur, quod ^c in Pansania, & Græcis ^d Lexicographis invenitur, Lycoriam à Lycoro indigenâ avo Celenûs, ex qua Apollo Delphum genuit, qui Delphorum urbi nomen dedit, & Parnassum à Parnasso, qui augurandi artem primo invenerat, in illisque montibus solitus fuerat avium volatum observare, qui utrique ante Deucalionis tempora vixerunt, nomina habuisse.

Parnassus erat ^e longus montium tractus, ^f qui à fluvio Asope ipsâque Atticâ primo incipientes, quamdiu Boeotiam à Megaride determinabant, Montes ^g Cithæronis à Cithærone, antiquo Platææ Rege dicebantur; inde vero versus occasum tendentes ^h in Boeotia circa Thespiam Montes Heliconis, in Phocide circa Delphos Montes Parnassii incipiebant appellari, à Delphis autem versus Septentrionem exportecti, Phocidem à Locride Ozolarum, & deinde ulterius tendentes Locridem etiam Opuntiorum, & Epinemidiorum ab eadem Regione, è parte occidentali determinabant; tandem vero per Doridem transeuntes in Montes Oetæos, cum iisdem facientes angulum acutum, circa illum locum, quo isti montes ulterius versus occasum inter Thessaliam & Epirum exportecti incipiunt Pindi vocari, perhibentur desisse. ⁱ Totus hic Montium tractus sacer erat. ^k Cithæron Jovi, qui inde Cithæronius dicitur, Helicon Musis, & Parnassus Apollini consecrati fuerunt. In Cithærone etiam ^l Bacchi orgia agitabantur, celebrisque fuit ille Mons ob clades ^m Penthei & Adæonis Cadmi nepotum, quorum illum Bacchez, hunc canes ibi narrantur discerpisse. In Helicone Lucus Musarum, fontesque Hippocentæ & Aganippe iisdem consecrati; In ⁿ Parnasso Templum Apollinis Delphici, Fons Castalius, Antrum Corycium, & Mons Biceps maximam, præsertim apud Poetas, habuerunt sanctitatem. Cum Aristoteles lib. Meteor. 1. ponat Parnassum in Asia, intelligendus est de Parnasso monte in Bætiâ sito, de quo Dionysius Afer in Perieg. caput. 736.

--- Εὐκτερι μὲν ἔν' ἠρώρειο νήμοισι
Χαίρειν' Εὐροπὴν κρημῶν ὑπὸ Παρνασσῶ.

Ubi notat Scholiastes Eustathius hunc Montem etiam Parpanissum appellari.

^a Helicon ob dulcissimos fontium latices, umbrosam arborum crebritatem, suavissimumque omnium, qui ibi nascebantur, fructuum saporem, omnium in Græciâ Montium fuit amoenissimus; tantaque illius perhibetur fuisse soli præstantia, ut nihil unquam tulerit mortiferum; & si quid tale aliunde illuc fuisset advectum, venenatam cito mutaverit naturam; meritoque ideo, non tantum ob sacra, sed etiam ob delicias suas, non minus quam Baia apud Romanos, aut Daphne apud Antiochenes, Helicon apud Græcos semper habet

^a Strabo lib. 9. Pausanias in Phocidis. ^b Stephanus Byzantinus in *Παρναξί*. Etymologici αὐροί, & Phavorinus ad eandem vocem. ^c In Phocidis. ^d Stephanus Byzantinus in *Ασπίδα*, & *Παρναξί*. Phavorinus ad eandem vocem. ^e Strabo lib. 9. Pausanias in Phocidis. ^f Strabo lib. 9. Pausanias in Boeotidis. ^g Pausanias in Boeotidis. ^h Strabo lib. 9. Pausanias in Boeotidis. ⁱ Pausanias in Phocidis. ^j Strabo lib. 9. Pausanias in Phocidis. ^k Pausanias in Boeotidis. ^l Pausanias in Boeotidis. ^m Pausanias in Boeotidis. ⁿ Pausanias in Boeotidis. ^o Pausanias in Boeotidis. ^p Pausanias in Boeotidis. ^q Pausanias in Boeotidis. ^r Pausanias in Boeotidis. ^s Pausanias in Boeotidis. ^t Pausanias in Boeotidis. ^u Pausanias in Boeotidis. ^v Pausanias in Boeotidis. ^w Pausanias in Boeotidis. ^x Pausanias in Boeotidis. ^y Pausanias in Boeotidis. ^z Pausanias in Boeotidis.

batur celeberrimus. ¹ Ad radices hujus montis Orientales sita erat Thespia, urbs Boeotiae post Thebas insignissima. Supra hanc in ipso monte erat Lucus Musarum. Illuc è Thespia ascendenti ad Izevam erat Fons Aganippe, sic dictus ab Aganippe filia Termessi, qui fluvio, in quem defluunt hujus fontis aquae, nomen dedit. In Luo præter Musarum sanum, & illarum ibi posita simulacra, erant etiam statuae Apollinis, Mercurii, Lini, Orphei, Thamyris, Hesiodi, Arionis, multorumque aliorum, qui in Musicis olim maxime inclaruerunt. Thespieses hic Musis quotannis festa Musæa dicta celebrantes, ludos etiam & certamen Musicum in earum honorem exhibebant, celeberrimique illi Musici & Poetae, qui statuas hic sibi erectas habuerunt, quod in his certaminibus aliquando vicissent, hunc honorem videntur obtinuisse. Circa 20 stadia ultra Lucum in ipso fere Montis vertice oritur alter fons Musis sacer, Hippocrene dictus, quem fingunt Poetae & Mythologi, ungulae equi Belerophonantis effossum, indeque quasi ἵππου κρήνη, i. e. fons equi, nomen habuisse, atque ideo apud ² Persium, fons Caballinus vocatur. Notat Theon in Aratum hunc solum fontem primitus κρήνην vocari, indeque ad alios fontes nomen transiisse. Tam Aganippen, quam Hippocrenem Musis consecrarunt veteres: utrique igitur hi fontes apud Poetas maxime celebrantur, quorum ³ hic in Holmium, ille in Permessum labentes, per eosque in Lacum Copaidem defluentes, hos etiam fluvios sacros fecerunt. Notandum autem, qui apud Strabonem Holmius & Permessus vocantur, apud ⁴ Pausaniam Lamum, & Termessum appellari, ideoque inconsulte videtur ⁵ Bochartus Hesiodum corrigens pro Τερμυοσσῷ, Περμυοσσῷ posuisse, cum aut constet hinc utrumque nomen fluvio impositum fuisse, aut saltem quodnam sit verius ob æqualem Auctoritatem maneat incertum. Sub hoc Monte erat Aspera, urbs & patria Hesiodi, qui cum in ⁶ Theogoniae initio dicat se, cum sub Helicone oves pasceret, Poetico ingenio à Musis inspirari, ⁷ credit Casaubonus, inde natam fuisse in animis veterum opinionem, eos qui in hoc loco aliquantisper versarentur, & illius potarent aquas, statim Poetas evasuros; ⁸ sed cum longe ante Hesiodi tempora hic locus Musis consecratus esset, ibique pro Poetico ingenio, ab ipso inter Græcos Poeticae initio, his Deabus veteres, interque illos ipse etiam Hesiodus, præces suas effudissent, longe antiquior videtur fuisse hæc superstitio.

Primæ, quæ hic colebantur, Musæ tres tantum numero fuerunt, Μελῆ, Μῆμη, & Ἀοιδή, i. e. Meditatio, Memoria, & Cantilena dictæ, (quibus Ciceroni in libro tertio de Natura Deorum quartam Thelxiopen addit) illisque Aloeii filii Otus & Ephialtes, postquam sub eo Asperam condidissent, hunc Montem teste Pausania primo consecrarunt: cum autem singulis his tria simulacra tres statuarii æquali efformassent pulchritudine, omniaque ideo illis consecrata fuissent, ⁹ inde evenisse è Varrone dicit Augustinus, ut, quæ prius tres, postea novem fuisse crederentur, Hesiodumque primum in Theogonia sua effinxisse ea, quæ apud posteriores Poetas decantantur toties Musarum nomina. Novem Musarum simulacra illis in Helicone consecrata à tribus Statuariis Chephisidoto Strongylione & Olympiossthene dictis, & tria à singulis efformata fuisse apud ¹⁰ Pausaniam etiam invenimus: sed si Plinio adhibenda sit fides, qui ante 50 Olympiadem negat Marmor unquam in Græcia sculptum fuisse, tam antiquitus hæc ibi posita esse non omnino videtur verisimile. Alii dicunt antiquas Musas tantum tres fuisse à Coelo genitas, & novem illas apud Poetas decantatas longe posteriores esse. à Mnemosyne ex

¹ Strabo lib. 9. Pausanias in Boeoticiis. = Ovid. Fastorum, lib. 6. = In Prologo. = Vide Notas Casauboni in Prologum Persii. = Solinus cap. 13. Pausanias in Boeoticiis. Strabo lib. 9. = Plin. lib. 4. cap. 7. = Strabo lib. 9. Hesiodus in Theogoniae initio. Statius Theb. l. 7. = Pausanias in Boeoticiis. = Bochartus Geographia Sacra, l. 1. c. 16. = Strabo lib. 9. Pausanias in Boeoticiis. = Carm. 21. = In Notis ad Prologum Persii. = Pausanias in Boeoticiis. Strabo lib. 9. = Pausanias in Boeoticiis. = Vide Gyraldum in Synonymate de Musis. = Pausanias in Boeoticiis. = Plin. lib. 36. cap. 4. = Pausanias in Boeoticiis. = Hesiodus in Theogoniae initio. Apollodorus, lib. 1. Strabo lib. 10. Pausanias in Boeoticiis.

stabat. Nomen à Castalia muliere indigenâ dicunt habuisse, quæ teste Panyasi apud Pausaniam Acheloi, qui fluvio Acheloo nomen dedit, filia fuit. Ab aliis autem Castalia Nympha fuisse perhibetur, quæ Apollinem fugiens illius metu ad hunc fontem se præcipitem dedit. Non tamen desunt, qui virum volunt esse Castalium dictum, à quo hic fons Castalius vocabatur, illumque patrem esse Thyiæ, à qua, cum Liberi patris Sacerdotio fungeretur, illique prima Orgia agitaret, mulieres omnes, quæ Bacchico furore agitæ huic Deo festa celebrabant, Thyiades dicebantur. Hic fons ob fatidicas aquas fuit celeberrimus, nec minus ex illis, quam ex vicino Apollinis Oraculo, futura olim præcognita fuisse narrant, atque ideo appellatur à * Luciano *πρὸ μαρτύου*, à * Nonno *ἱερὸν ὕδωρ*, qui etiam narrat Cadmum, quando primum in Bœotiam venerat, has aquas consuluisse: & inde illud hausisse oraculum, cuius monitu Thebas olim condidisse perhibetur. † Prope Antiochiam in Syria alius etiam erat Castalius fons eadem vicinitate Templo Apollinis Daphnico, quâ alter Delphico, adjunctus, qui cum etiam aquas fatidicas eodem modo habuisse crederetur, ob multa ibi edita foedissimæ Idololatriæ specimina, apud antiquos Ecclesiæ Christianæ † patres sæpius memoratur. * A Seleuco Nicaenore Antiochiæ, Templicque Daphnici conditore primo consecratus fuit, & usque ad Adriani tempora magnâ semper Religione colebatur: † ille autem Principatum adeptus, quod consultis illius aquis cum adhuc privatus esset, ex oraculo ab illis dato præcognovisset se Imperatorem futurum, veritus, ne alii ibi familia docerentur, ipseque ideo minus tutum haberet imperium, ingenti saxorum mole fontem obtruxit; & huc respexisse videtur † Clemens Alexandrinus, cum Castaliū fontem divinatorium dicit periisse. Post annos autem 248 † Julianus Apostata, cum summo studio omnia Idololatriæ genera restitueret, oclusas etiam hujus fontis venas iterum aperiebat, & ut locus circumcirca vicinior sanctior inde haberetur, exportatis omnibus ibi humatis cadaveribus, Daphnem eodem modo, quo Athenienses olim Delum, teste Ammiano Marcellino expurgabat. † Christiani autem aliter rem narrant, dicuntque tantum Babylæ martyris ossa, quod oraculum Apollinis Daphnici ab Imperatore consultum ad bellum Persicum profecturo, ob eorum vicinitatem nullum poterat dare responsum, illinc illius jussu translata fuisse. * Sed cum eodem die quo Imperator Apostata, Deo & Christianæ veritati, à quâ defecerat, indicens bellum, tantâ curâ locis Templo Daphnico vicinis antiquam restituerat Religionem, ipsum Templum igne à Cœlo demissum totum concremaretur, quamcunque aut Daphne, aut fons Castalius in Ethnicorum animis habuerat sanctitatem, cum eo tota videtur periisse. Quomodo autem ab his fontibus data fuerant oracula varie exponitur, † Hermius Sozomenes in Ecclesiastica Historia dicit Adrianum, quod de futuro imperio à fonte Castalio habuerat oraculum, ex eo in lauri folio, quod in illius aquas rite prius immerferat, inscriptum extraxisse. * Verba autem Ammiani Marcellini sunt, qui hanc etiam narrat Historiam, quod Adrianus ex præcipientibus fontis Castalii aquis capefendam rempublicam compererit. * Plerique vero narrant *ὡς ἐρμῆται*, qui his aquis præpositi ex observatis illorum motu & strepitu, eodem modo quo Pullarii apud Romanos ex observatis in passu avium Tripudiis, in futurorum cognitionem pervenerunt, responsa data fuisse. Nicetas autem dicit, hos vates aquas sic motas bibisse, indeque ex Dæmonis afflatu effudisse ea, quæcunque ad hos fontes dabantur oracula.

* In Juve Tragedo. † Lib. 4. Dionysiac. * Nonnus *Συναγ. ἱερ.* ad secundam orationem Gregorii Nazianzeni contra Iulianum, cap. 14. Hermius Sozomenes, lib. 5. c. 19. Theodoret. *Historia Ecclesiastica*, lib. 3. cap. 10. Socrates Scholiast. *Hist. Eccles.* lib. 3. c. 18. Gregorius Nazianzenus, orat. 4. & orat. 19. Clemens Alexandrinus in oratione admonitória ad gentes. * Sozomenes *Hist. Eccles.* lib. 5. c. 19. * Ammianus v. Marcellinus, lib. 22. Sozomenes lib. 5. cap. 19. * In Oracione Hortatoria ad gentes. * Ammianus Marcellinus, lib. 22. Socrates lib. 3. c. 18. Theodoret. *Hist. Eccles.* lib. 3. c. 10. Sozom. l. 5. c. 19. * Vide Theodoretum, Sozomenem, & Socratem ubi sup. * Sozomenes, lib. 5. cap. 19. † Lib. 5. c. 19. * Lib. 22. * Suidas in *Κεφάλαι.* Nicephorus in Scholiis ad Synesium. Nicephorus *Hist. Ecclesiastica*, lib. 10. cap. 18.

In Parnassi montibus, Parnassi jugis quam Delphis propius fuit etiam. Antrum Corycium, à Corycia Nymphâ, ex qua Apollo Lycorum genuit, sic dictum, Nymphis Coryciis & Pani sacrum, quod ob longissimos recessus, vastamque illius magnitudinem Pausanias omnia alia, quæ aut viderat, aut audiverat, narrat longe superasse. Aliud Antrum Corycium in Cilicia ad radicibus Montis Coryci fuerat, Antrum Corycio in Parnasso ob magnitudinem proximum, & ob optimum ibi natum erocum celeberrimum, qui cum apud Phœnices, cujus coloni fuerunt Cilices, כורכוס seu כורכוס appellatur, ab ea voce putat Bochartus Montem & Antrum Corycium ideo nomen suum derivatum habuisse. Dicunt Mythologi Jovem in bello Gigantum à Typhone captum in hoc antrum, donec à Mercurio libertati restitutus fuerat, dissecis manuum pedumque nervis incarcerationum mansisse. Hujus antri descriptionem satis prolixam habes in Exercitationibus Salmasii, ad caput 38 Julii Solini Polyhistoris.

A Corycio antrum directe ad Parnassi juga ascenditur, quæ cum duo fuerint, Mons ideo Biceps, Bivertex, & Bicornis, & apud Græcos διπύκη, & διπύκη vocabatur, eorum unum Apollini, alterum Baccho consecratum fuerat. Atque ideo Parnassus Lucano dicitur Mons Bromio Phœboque facer... Ibi Thyiades femine sic vocatæ ob eam, quam supra dixi, rationem ex Attica profectæ, & feminis Delphis conjunctæ, cum illis quotannis his Diis orgiis aliisque ritibus festa celebrabant, cum autem priusquam Parnassum ascenderant in Panopeo illis solenne erat corpus instituere, inde apud Homerum Panopeus καλλιπὴς appellatur. Hæc duo Parnassi juga non minoris, quam Caucasus in Scythia, altitudinis fuisse perhibentur, verticibusque suis ipsas nubes superasse. De illorum autem nominibus varie disceptatur. Multi volunt ex Herodoto illorum unum Tithoreum, alterum Hyampeum appellari, sed nihil tale dicit Herodotus, inter multos Parnassi montes duos memorat sic dictos, hos autem illos altissimos esse, à quibus Parnassus biceps dicebatur, ex illo non omnino constat, ex Pausania facile potest probari contrarium, qui illum montem vocat Tithoreum, in cujus vertice urbs Tithorea condebatur, cum vero secundum eundem autorem hæc urbs 80 stadia à Delphis distaret, & iste mons, quem Herodotus vocat Hyampeum, à teile ipso Herodoto, Delphis fontique Castalio valde vicinus esset, ob tantam distantiam satis evidenter constat, illa duo Parnassi juga apud Poetas decantata, ab omnibusque illis ut contigua celebrata, Tithoreum & Hyampeum non fuisse. Alii præsertim Juvenalis interpretes ad septimam illius Satyræ, ubi Apollinem & Bacchum Cirrhæ Nyseque Dominos appellat, Cirrhæ & Nylam nomina jugorum Parnassi volunt fuisse, & credunt Apollinem & Bacchum, quod in his jugis festa sibi quotannis à Thyiadibus habuerint celebrata, ideo à Juvenali illorum dominos nuncupari. Quæ nisi auctoritate hæc asserunt, fateor me omnino ignorare, hoc tantum scio in nullo probato autore, qui jam extat, aliquid tale posse invenire. Brictius etiam Doctissimus Jesuita hoc idem asserit Lactantii Grammatici antiqui in Statii commentatoris, ut ipse dicit secutus auctoritatem, Lactantius autem nihil tale habet, sed plane asserit contrarium, turpissimo enim Servii antiqui in Virgilio Scholiastæ deceptis errore non Cirrhæ & Nylam, sed Cithæronem & Heliconem celebratima illa Parnassi juga dicit fuisse.

Cirrhæ vero ad Parnassi radices ponens in hac re cum aliis etiam consentit Geographis. Si autem jam quæras, quænam igitur vera fuerant nomina

* Pausanias in Phocicis. Strabo lib. 9. † Strabo lib. 24. ‡ Cant. cap. 4. com. 24. & versio Syriaca, ad eundem Textum. § Bochart. Geograph. Sacra, lib. 1. cap. 5. ¶ Apollodorus lib. 1. † Pausan. in Phocicis. Strabo lib. 9. * Persius in Prælogo. Lucian. in Charone. * Statius Thebaid, lib. 1. † Pausan. in Phocicis. Suidas in *Demetrii*. ‡ Lucian. lib. 5. § Pausan. in Phocicis. † Lucian. in Charone. * Pausanias in Phocicis. ‡ Alexander ab Alexandro, lib. 6. c. 1. & plerique Commentarii. Moderni in Classicis Auctores. † Herodotus, lib. 8. ‡ in Phocicis. § Herodotus, lib. 8. † Vide Notas Variorum à Batavi Edit. ‡ In Geographia Antiqua Achaie. † Ad Æneidem lib. 10. † Thebaid. lib. 1. † Lactantius, lib.

hisjugis olim imposita, fatendum est, cum in hac re deficiant autores, me omnino ignorare, meliusque igitur mihi videtur illorum nomina omittere, quam Lectorum fidei ficta imponere. Hoc tantum certum est, nec Tithoreum, nec Hyampium, nec Nysam, nec Cirrham jugorum Parnassi nomina apud antiquos unquam existimata. Cum igitur Juvenalis Apollinem & Bacchum Cirrhæ & Nysæ dominos vocet, non intelligendum est hoc de Parnassi jugis, sed de celeberrimis urbibus, in quibus isti Dii maxime olim colebantur.

* Cirrha ad Parnassi montis radices prope sinum Corinthiacum sita Delphorum navale fuit, ubi cum Ludi Pythici in honorem Apollinis celebrati essent, & ille ibi maxime coleretur, merito ideo illius urbis Dominus à Juvenale vocatur. De hac urbe & Ludis Pythicis ibi exhibitis infra ad Ep. 38. plenius dicturi sumus.

Multæ urbes apud antiquos Nysæ nomina habuerunt, quarum unam in Bœotia ⁊ prope Heliconem, ⁊ aliam in India, ⁊ aliam in monte Caucaso, ⁊ aliam in Lybia ponunt Geographi; Celeberrima autem illa, in qua Bacchus maxime colebatur, atque ideo Dominus Nysæ apud Juvenalem vocatur, Arabiæ urbs fuerat in monte Mero sita, ubi cum Bacchus natus & enutritus fuerit, *Μαγρεσι*: ideo vocabatur, atque inde, * teste Eustathio, apud Græcos *μυρσίον* pro femore accipientes, fabula de Baccho è Jovis femore nato habuit originem. Bocharto autem placet, Bacchum *μυρσηραφί* appellari, non quod in monte Mero dicto, sed potius quod in urbe ad montis latus sita nasceretur, quod usitata apud Phœnices, & Hebræos Plurasiologia *ירכתי* i. e. femur montis dicebatur. Sic Judicum cap. 19. com. 1. legitur *בירכתי הר אשרים* i. e. secundum LXX *ὁ μυρσὶς ὄρεος* *Ἐρεσίμ.* & 2 Reg. cap. 19. com. 23. *ירכתי לבנון* quod etiam secundum Versionem LXX. est *μυρσίον τῷ Λιβάνῳ*, cui simile est etiam illud Homeri, *Ἰδὺς δὲ κατὰ μῶτον*, & iterum *πυλὸν κατὰ μῶτον* *Ἐπικῶρος*, & illud Dionysii Afri, vers. 737. *κατὰ μῶτον τῷ Παρθονίῳ*. Pro hac opinione etiam facit, quod apud * Strabonem, qui de monte Mero scribit, constat in latere illius montis Nysam conditam fuisse. Græci vero * Bacchum è Semele Cadmi filia Thebis natum volunt, indeque à Jove patre Nysam, ut illic à Nymphis educaretur, missum: ubi cum adultus usum vini inveniret, atque ideo ab incolis illius Regionis pro Deo habitus, in eâ primo divinis honoribus coleretur, dicunt ob eam solam rationem Baccho maxime Nysam semper sacram existimari. Sed cum constet, longe ante adventum Cadmi in Græciam Bacchum usum vini invenisse, ideoque apud orientales ab antiquissimis temporibus pro Deo haberetur (Baccharum enim mentio est * apud Athenæum in Nini Epitaphio, qui multis seculis ante Cadmum vixerat, & Euripides, * Servius, multique alii Bacchum longe antiquiorem fuisse plane agnoscunt) fiugunt igitur Græci tres Bacchos, quorum duos priores Arabes seu Ægyptios, tertium Græcam fuisse dicunt. Verior autem mihi videtur illorum opinio, qui unum tantum eundemque Bacchum & apud Græcos, & apud Barbaros coli volunt, quem vel * Osirem, vel aliquem alium Ægyptiorum Regum, qui Nysæ regnabat, fuisse tradunt. Nysam autem quamvis Arabiæ urbs dicatur, sedem tamen Regum Ægyptiorum antiquitus fuisse non omnino videtur absimile: cum enim teste Homero apud * Diodorum Siculum, Nysa prope Nilum fuerit, satis inde constat, illam non in Arabia, quæ ad partem Maris Rubri Orientalem, sed in illa, quæ ad Occidentalem inter ipsum Mare & Ægyptum extensa fuerat, si-

* Strabo lib. 9. Pausanias in Phocicis. Plin. lib. 4. c. 3. * Strabo lib. 9. Pausanias in Bœoticis. Eustathius ad Iliad. Homer. p. 619. * Eustath. ib. Diodor. Sic. l. 3. * Diodorus Siculus, lib. 3. & 4. Strabo lib. 14. Mela. lib. 3. c. 7. Plinius lib. 6. cap. 11. & l. 6. c. 34. * Eustathius ad Iliad. Homer. p. 370. lin. 7. * Bochartus Geographiæ Sacre. lib. 1. cap. 18. * Strabo lib. 15. * Apollodorus lib. 3. Diodorus Siculus lib. 3. & 4. Ovid. Metamorph. lib. 3. Johannes Antioch. lib. 2. Cedrenus lib. 1. Pausan. in Bœoticis. Suid. in *Διονυσίῳ*. Euripides in Bacchis. Orpheus in Hymnis. * Athenæus lib. 12. * Servius in primum Librum Georgicarum Virgilii, ubi dicitur Hallirhorbium Cecropis temporibus à Marte ideo occisum fuisse, quod vites à Baccho plantatas excidisset. * Herodotus lib. 2. Plutarch. in Iside. Diodor. Sic. lib. 1. * Diodorus Siculus. lib. 4.

tum habuisse. * Illam autem Ægypti partem, quæ Mari Rubro contigua est, Arabiam & incolas Arabes, non tantum apud antiquos, sed etiam ad nostra usque tempora omnes sciunt appellari. Ægyptus, si strictè accipiat, pratis nostris humilioribus, atque uvidis, quæ fluvii vicina ab iisdem quoties crescunt inundantur, non absimilis inter duos longos montium tractus ad utrasque ripas fluvii Nili à Septentrione in Austrum extendebatur, latitudinem, si Delta excipias, tantum centum mille passuum, & longitudinem quingentorum haberi existimata. † Montes, qui ad latus Ægypti Occidentale exporrecti fuerant, à Lybia ideo Libyci dicti, qui ad Orientale ab Arabia determinabant, ‡ Arabici montes dicebantur. In his suppono Nyssam conditam fuisse, in qua Bacchus sive Osiris, sive aliquis alius Regum Ægyptiorum fuerat, Regni sedem habens, tam Ægyptiis, quam Arabibus imperavit, & ab illis ob inventum vini usum, & † victorias suas, quibus totum fere orbem pervagatus fuerat, tandem pro Deo habebatur. Ex Ægypto in Græciam ejus cultum primus transtulit Cecrops, circa ejus enim tempora Bacchum Athenis cultum, & vites ibi plantatas fuisse, † Servius in antiquis suis ad Virgilium Scholiis testatur. Ejus cultum labefactum & neglectum, cum Cadmus ab oriente in Græciam profectus iterum restituisset, inde evenit, ut Bacchus Cadmi Deus primo vocatus, tandem illius nepos fuisse crederetur. Cum enim Amphictyon Atheniensium Rex, dicatur Athenis primus festa † Baccho celebrare, & illi aram ut Deo ponere, qui post Cadmi in Græciam adventum, ut * ex Marmore nostro & Eusebio constat, sex tantum annos ibi regnaverat, quis non mihi assentiatur, illum potius à Cadmo hujus Dei cultum accepisse, quam ab illius nepote, cujus matrem, à qua nasceretur (cum Cadmus ante octavum annum post adventum suum in Græciam nullam duxerit uxorem) constat Amphictyone Athenis regnante nondum genitum fuisse? Herodotus lib. 2. Melampyrum Amythaonis filium, Diodorus Siculus lib. 1. & Apollodorus lib. 1. Orpheum Bacchi mysteria ex Ægypto in Græciam primum intulisse dicunt. Bacchum Διόνυσον à Nyssa, cujus urbis Rex fuerat, quoad posteriorem nominis partem appellari † omnes consentiunt Etymologici, de priore discrepant. Græci dicunt hanc Jovis nomen esse nomini urbis præfixum, ita ut illorum sententiâ Διόνυσος sit vox hybrida ex nomine patris Διός, & Nyssæ urbis, ubi educatus fuerat, constata. Sed nominis Arabici Regis magis placet Arabica Etymologia, quæ habetur † apud Etymologicum autorem, qui dicit Διόνυσος esse, quæ Δεόνυσος, à Δεός, quæ vox apud Indos Regem significat (Græci enim præsertim recentiores Arabes, & quascunque gentes procul remotas, eodem modo, quo nostri ævi homines, Indos vocabant) & Νύξ, ita ut Διόνυσος sit, quasi Nyssæ Rex. Hanc Etymologiam approbat, & autoritate suâ apud omnes doctos merito semper venerandâ confirmat † vir celeberrimus, qui nos docet non tantum Διόνυσον à vocē Arabicâ دى dîs, Dominus, vel in obliquo دى دى dîs, & دى دى Nyssa derivatum fuisse, sed nomen Bacchum etiam esse Arabicæ apudinis, illasque apud Arabes voces, بَخَّ Bacche, Bacche, (quæ solent ab illis ingeminari, cum rem aliquam laudibus efferant, vel admirabundi exclament, & بَخَّ Baccha, i.e. grande, magnum, vel præclarum aliquid esse denotant, eademque plane sunt cum Græcorum δαί, δαί, vel δαί Βαχχ) illam esse inconditam Bacchanalium vocife-

* Strabo lib. 17. Herodotus lib. 2. Elmæcinus in Historiæ Saracenicæ, lib. 1. † Strabo lib. 17. Herodotus in Euterpe. ‡ Strabo lib. 17. Herodotus lib. 2. † Diodorus Siculus lib. 3. & 4. † Ad Lib. 1. Georgicum. * Euseb. Chron. Pausanias in Attica, Athenæus lib. 2. & 4. Eustathius ad Odyss. Homerici. * Compares Eusebii Canonem Regum Atheniensium, cum Epochâ Marmorea septima. † Apollodorus lib. 3. Pausan in Bœotia. † Etymologicus autor in Asiæ. Diodorus Siculus lib. 3. & 4. † Diodorus Siculus lib. 3. In Asiæ. * Scriptores Historiæ Byzantinæ in vita Justiniani, & alibi Auxunos, qui erant Æthiopes, & Homeritas, qui erant Arabes, plerumque Indos vocabant. Vide Johannem Antiochenum, lib. ult. Theophrastum & Agathiam. † Doctissimus Pocockius, in specimine Historiæ Arabum, pag. 106.

rationem, propter quam Eustathio placet Διδύμω, apud Græcos Βακχῶν, etiam nuncupatum fuisse. Qui omnes quæ de Baccho narrantur vult fabulas cognoscere, adeat Diodori Siculi, lib. 3. & 4. Apollodori lib. 3. Pausaniæ lib. 9. Consultat etiam, si placeat, Eustathium ad ῥ Homeri Iliad. pag. 629. aliofque in Græcos Poetas antiquos Scholiastas. In narrandis vero de Baccho fabulis maxime prolixus est * Johannes Antiochenus, cujus Liber Manuscriptus in Bibliothecâ Bodliana habetur: quæ etiam à Cedreno, sed magis succincte recitantur; ita ut cum minore temporis dispendio ibidem legi possint: quis enim nisi cui vitæ spatia nimis longa videntur, in puerilibus nugis evolvendis, bonas horas eripi sibi patiatur?

Restat adhuc, ut de Deucalionis Genealogiâ pauca dicamus. Ex illius progenitoribus antiquissimus memoratur * Οὐρανός, quem totius Occidentalis mundi ^b Regem, & Astronomiæ peritissimum dicunt fuisse, cujus scientiæ studio cum maxime operam dedisset, inde evenit, ut ipse, & quod contemplantur, Cælum eodem nomine dicerentur. Hic ex uxore Titei, quam alii Vestam, alii Tellurem vocant, Saturnum, Japetum, Oceanum, ceterosque eos, qui à matris nomine apud Poetas Titanes dicuntur, genuisse memoratur.

Ab Oceano fluvius Nilus olim Oceanus dicebatur, indeque ad omne Mare significandum nomen transiisse memoratur. Diodor. Sicul. lib. 1.

Japetum cum ceteris Titanibus à Jove * in Tartarum detrufum fuisse fingunt poætæ, Saturni enim frater erat, atque ideo ob ejus antiquitatem deliri, & decrepiti senes per convivium ^c Ἰαντοί apud Græcos dicebantur, qui etiam, cum aliquid vetustissimum esse significarent, quibus hoc plerumque exprimebant, ^d Ἰαντὸ ἀρχαῖόν ἐστιν, & ^e Ἰαντὸ ἀποκρίνον, notissima habuerunt proverbialia. Hunc ob nominis similitudinem Japhetum Noachi filium ^f Salmasius multique alii volunt fuisse; sed cum Deucalion, cujus avus fuerat Japetus, Moli coævus fuisset, satis inde apparet Japetum Græcorum Japheto Noachi filio multo recentiorem fuisse. Japetus ex uxore Clymene ^g tres filios, Atlantem, Epimetheum, & Prometheum genuisse dicitur. Quos ^h Tatianus tradit Triopæ septimo Argivorum Regi fuisse coævus, sed cum Triopas ⁱ teste Eusebio ante quartum annum Regni Cecropis Argis non regnasset, ejusdemque Cecropis anno nono Deucalion Promethei filius in ^k nostro Marmore Lycoriæ regnasse dicatur, multo potius in hæc re præferenda est ^l Synacelli Lycoritas, qui hos fratres tempore Criasi quinti Argivorum Regis, qui ^m 85 annis ante initium Regni Cecropis imperium adeptus illud per 54 annos tenuerat, dicit maxime floruisse.

Atlas iisdem quibus avus Οὐρανός, studiis deditus sphaerarum doctrinam primus docuisse memoratur, quarum contemplationi cum multum invigilasset, Astronomus omnium sui temporis evasit peritissimus; atque ideo à Poëtis cœlum humeris suis ⁿ sustinuisse fingitur. Alii autem volunt hæc fabulam ^o ab altitudine montis Atlantis originem habuisse, qui ab Atlante sic dictus in Africa prope Oceanum Occidentalem, qui ab eodem etiam Atlanticus dicebatur, situm habens ^p usque ad ipsum cœlum ascendere, illudque verticibus suis sustentasse videbatur. ^q Atlas in Regionibus huic Monti vicinis olim regna-

* Lib. 1. * Apollodor. lib. 1. Diodorus Siculus, lib. 3. Hesiodus in Theogonia. Euseb. Præp. Evang. lib. 2. c. 1. ^b Diodorus Siculus, lib. 3. Euseb. ib. ^c Diodorus Siculus, lib. 3. Euseb. ib. Apollodorus l. 1. Hesiodus in Theogonia. ^d Homer. Il. 4. vers. 479. & Didymus Schol. ib. Apollodorus, lib. 1. Hesiodus in Theogonia. ^e Hesychius in Ἰαντὸς. Suidas ad eandem vocem, Aristophanes in Nubibus. ^f Lucian. in Dialogo Jovis & Cupidinis. ^g Lucian. in Dialogo Apollinis & Vulcani. ^h De Lingua Hellenistica, part. 2. cap. 2. ⁱ Apollodorus lib. 1. Hesiodus in Theogonia. ^j In Oratione contra gentes. ^k In Chron. lib. 2. ^l Epoch. 1. ^m Pag. 149. ⁿ Euseb. in Chronica, lib. 1. & 2. ^o Diodor. Sicul. lib. 3. Euseb. Præp. Evang. lib. 1. cap. 2. ^p Diodorus Sic. lib. 3. Tzetzes Chil. 5. Hist. 1. Lucian. in Charone. Didymus ad Odyf. Hom. 4. vers. 52. ^q Virgil. Æneid. lib. 4. ^r Herodotus in Melpomene. Paulbanis in Atropis. ^s Diodor. Sic. lib. 3.

vit, & ab eoque Atlantes, qui hic diu dicuntur habitasse, originem deducebant. Atlantem autem unum tantum filium Hesperum dictum, & septem filias habuisse invenimus: ab Hespero, * Hispaniam & Italiam olim Hesperiam, & Afrum, quod nunc Luciferum vocamus, Vespero * Hesperum volunt appellari. * E filiabus Maia Mercurium, Electra Dardanum, Taygete Lacedæmonem à Jove compressæ peperere; cum Jovi etiam Celæno, Halcynæ cum Neptuno, Alteropæ cum Marte rem habuisse dicuntur: Metopæ Sisypho Helenus nepoti nupta fuit. Hæ à patre Atlante, aut ab aliquo alio, qui constellationibus primo nomina dederat, inter stellas relatæ. Pleiades dicuntur, inter quas unam, quam Meropen esse volunt, * ideo dicant esse obscurissimam, quod, cum ceteræ sorores Diis nuptæ fuissent, illa sola mortalem habuit maritum.

Epimetheus ob solam uxorem Pandoram, ex quâ Pyrrham genuit, * celebratur; de fabulis quæ de illius è luto formatione, & Pyxide omnibus morbis plenâ finguntur, consule Poetas.

Prometheus * Deucaliônis pater erat, quem ex uxore Asiâ avunculi sui Oceanii filiâ, à qua * secundum Herodotum quarta orbis pars Asiæ nomen habuerat, genuisse dicitur. * Hic inter veteres sapientissimus, & ob Philosophiam non minus, quam frater Atlas ob Astronomiam, insignis fuisse memoratur: * quam cum primus docuisset, & homines eâ imbutos à barbaris & feris moribus ad vivendi genus magis humanum & civile deduxisset, inde finxerunt Poetæ, illum è luto formasse homines. Ab illo omnes artes & scientias initium habuisse Æschylus in Tragediâ suâ de Prometheus sæpius testatur. Hoc etiam Theophrastus apud Phavorinum, multique alii dicunt. * Artes etiam, quæ circa Metalla sunt, primus invenerat; ideoque à Poetis fingitur ignem hominibus dedisse, quod illius in emolliendo ferro primus docuerit ulum; * ob quam rationem Athenienses statuum, & Aram ei in Academiâ ponentes eodem, quo Vulcanum, semper cultu honorabant, * eique festa *Προμηθεΐα* dicta, & * Lampadiferorum certamen eodem modo, quo in Panathenæis & Vulcani festo, celebrabant. Qui in eo certabant ab illius arâ, quæ in Academia fuerat, accensas faces sumentes, cum iis ad destinatam metam simul decurrebant, ad quam si quis accensam suam facem detulisset, eamque primus attigisset, Palmam obtinebat; si vero omnes faces in cursu extinctæ fuissent, illa in medio relinquebatur.

Prometheus etiam * artis figulinæ inventor fuit, atque ideo Athenis figuli, & omnes illi qui circa lutum versabantur, * Prometheus dicebantur.

Prometheum Scythiæ * Regiones circa Caucasum incolentibus dicant imperasse, qui cum ob inundationem fluvii *Αρξ* magnâ fame laborassent, Regemque ideo suum, ei irati, quod illorum inopiæ subvenire non poterat, in vinculis detinuisset, donec Heracles illuc adveniens, per multas fossas derivatis in mare aquis eum liberasset: inde fabulam illam notissimam de aquilâ, quæ Prometheus jecur devorabat, ab Hercule occisâ * Herodorus, qui de vinculis Prometheus scripsit, originem suam dicit habuisse. * Agretas antiquus de Rebus Scythicis scriptor idem fere narrat, nisi quod, omisâ de vinculis historiâ, tantum dicit moerorem, quem Prometheus ob devastatas provincias in animo suo conceperat, huic fabulæ de Aquilâ Prometheus jecur devorante ori-

* Herodot. in Melpomene. Strabo lib. 17. Diodor Sicul. lib. 3. * Servius in lib. 1. Æneid. Idorus. Orig. lib. 14. cap. 3. * Diodor. Sic. lib. 3. * Diodor. Sic. lib. 4. Orid. Fastorum, lib. 4. Phavorinus in *Ατλαντ.* * Diodor. Sic. lib. 3. Orid. Fastorum, lib. 5. * Diodor. Sic. lib. 4. Apollodorus lib. 1. Hefiodus in Theogoniâ. * Apollodorus lib. 1. Apollonius Rhodius, lib. 3. Hefiodus in Theogoniâ. * Herodot. lib. 4. * Æschylus in Prometheus. * Theophrastus apud Phavorinum in *Προμηθεΐα*. Syncellus, pag. 149. Cedrenus lib. 1. Johannes Antiochenus, MS. in Bibliothecâ Bodl. lib. 4. * In *Προμηθεΐα*. * Æticulus in Prometheus. * Pausanias in Artici. Scholiast. Sophocles ad Oedipodem in Colono. * Pausan. in Artici. Xenophon de Repub. Atheniensium. Lyfias in *Απολογία Δημοκρίτου*. Hic in orat. *Απολογία Κλέωνος*. * Pausanias in Artici. Aristoph. Scholiast ad Ranas. Plutarch. in Solone. Harpocration. * Æschylus in Prometheus. * Lucian. *ἑστὶς τῶν πρὸς τὴν Προμηθεΐαν ἐστὶς τῶν πρὸς τὴν Προμηθεΐαν*. * Phavorinus in *Προμηθεΐα*. * Apud Phavorinum in *Προμηθεΐα*.

ginem præbuisse. Sed * Diodorus Siculus hæc de Prometheo narrata, non in Scythia, sed in Ægypto regnante Osiride facta fuisse scribit, dicitque, cum ille expeditionem in Asiam suscipiens, Herculem & Prometheus, ex consiliariis suis sapientissimos, Ægypti provinciis præposuisset, & Nilus ob celerem cursum tunc ^{Aræ} dictus Promethei præfecturam inundans, eamque, occisis multis millibus incolarum, totam fere deperdens, Prometheus maximo dolore excruciasset, donec Hercules illi subveniens fluvium extructis aggeribus intra proprium alveum conclusisset, inde fabulam hanc de Promethei cruciatu natam fuisse. Cum autem omnes hi Autores negent Prometheus Græcum fuisse, nec aliquis alius hoc asserat, compertum est inde Deucalionem ejus filium advenam in Græciam venisse, an vero ex Scythia seu ex Ægypto illic commigraverit, ob æqualem autoritatem eorum, qui utrumque asserunt, non satis constat. Illis, qui Deucalionem Scytham fuisse volunt, assentit * Lucianus. * Cum autem Deucalion dicatur inter Græcos primus instituisse duodecim Deorum cultum, quem * Herodotus, * Diodorus Siculus, multique alii testantur ex Ægypto in Græciam primum allatum fuisse, hinc videtur probari posse, Deucalionem ex Ægypto potius venisse. Cum autem requirat Promethei ætas, ut supra memorata Osiridis expeditio ante Cecropis in Atticam, & Deucalionis in Phocidem ex Ægypto adventum suscipere, tam Deucalionem, quam Cecropem cum coloniis suis ab hoc victore in illis Regionibus relictos fuisse valde videtur verisimile. Cum Deucalion in Græciam primum advenisset, * Locrensibus & Ætolis, quos Curetes & Leleges tunc dictos aut ex Ægypto secum in coloniam duxit, aut ibi inventos fecit subditos, tantum imperare perhibetur: postea autem * victis Pelasgis, qui ante illius adventum * potentissimi fuere, totaque Thessalia, * quam incolebant, expulsi, totius deinde Græciæ obtinuit imperium. Uxorem habuit * Pyrrham Avunculi sui Epimethei filiam, quam ideo apud * Ovidium conjugem, & sororem appellat, eique dicit,

—O femina sola superstes;
Quam commune mihi genus, & patruelis origo,
Deinde torus junxit.—

Thessaliam, unde expulerat Pelasgos, ab iis tunc * Pelasgiam dictam * à Pandora Pyrrhæ matre Pandoram, & postea ab ipsa Pyrrha, * Pyrrham appellavit. Ex ea Deucalion tres filios * Hellenem, * Amphictyonem, & * Orætheum, & unam filiam * Protogeniam suscepisse memoratur. Philastrius in libro de Hæresibus, cap. 3. autoritatem Hesiodi poetæ, ut ipse dicit, secutus, alium etiam Deucalionis & Pyrrhæ filium Paganum dictum, eundemque magnum Regem, & apud posteros pro Deo cultum tradidit fuisse, ab illiusque nomine Gentiles à Christianis Paganos appellari contendit. Sed de hoc Paganano nihil in Hesiodo, aut aliquo alio autore invenitur, meliorem igitur hujus nominis rationem videas in notis nostris ad Epocham tertiam. * Protogenia Locro (qui Locridi nomen dedit) nupta * Opuntis, & Actheci mater fuit. Ab Opunte Opuntii, ab * Aethlio Elei, Pæones, & Ætoli deducunt originem. * Hellenem in Thessalia, * Amphictyonem in Locride orientali, Trachiniâ, &

* Diodorus Siculus, lib. 1. Phavorinus in *Neptolemo*. vide etiam Johannem Tzerzem, Chil. 5. vers. 23.
* Lucianus de Deo Syrâ. * Phavorinus in *Amphiclion*. Apollonius Rhodius, lib. 3. vers. 1085. Scholiast. lib. Florarch. contra Colotem. * Lib. 2. * Septies in quinque primis libris. * Dionysius Halicarnassensis, l. 1.
* Dionys. Hal. lib. 7. in fine libelli. Dionys. Hal. lib. 1. * Didymus Scholiast in Homeri II. 9. carm. 233. Dionys. Hal. l. 1. Strabo l. 5. p. 220. * Apollodor. l. 2. Strabo lib. 9. p. 443. Ovid. Metam. l. 1. Didymus in Homeri II. 9. carm. 117. & ad II. 9. carm. 10. * Ovid. Metam. l. 1. fab. 7. * Didymus Scholiast. ad Homeri II. 9. v. 233. * Strabo l. 9. in fine. * Strabo l. 9. lib. * Apollod. l. 1. Strabo l. 9. Eusebius in Chronicis. Didymus ad Homeri II. 9. carm. 117. Lexicographi Græci in *Εμω*. * Apollod. l. 1. Euseb. in Chro. Pausan. in Phoc. Suidas & Harpocration in *Αμφικτιον*. Stephanus in *Βοωρία*. Didymus ad II. Homeri 9. carm. 117. * Pausanias in Phocidis. * Pausanias in primo Eliacorum. Apollodor. lib. 1. Didymus ad II. Homeri 9. carm. 117. * Pausanias in primo Eliacorum. Apollodor. lib. 1. Strabo lib. 9. * Scholiast ad Pindari Olymp. 9. * Pausanias in primo Eliacorum. * Apollod. lib. 1. Strabo lib. 9. Pausanias in Achaïis. Euseb. in Chronicis Epochæ Marmorea 6. * Strabo lib. 9. Pausan. in Phocidis. Epochæ Marmorea 5.

Bæotia Orestheum in Locride Ozolarum, & Ætoliæ pater Deucalion, cum hæc regna per * 53 annos tenuisset, post obitum suum habuit successores. Deucalion 7 Athenis, Pyrrha * Cyni in Locride Opuntiorum sepulti fuerunt, in iisque urbibus usque ad Strabonis & Pausaniæ tempora illorum monumenta perhibentur mansisse.

* Compara Epocham 1. & Epocham 6. 7 Pausanias in Attica. Strabo lib. 9. p. 415. * Strabo lib. 9. pag. 415.

Deucalionis Genealogia.

Corus uxorem habuit Phœbe sororem suam	Latoa, Jovis pellex.	Apollo — Æsculapius, &c.	Machaon. Podalirius, à quo decimus sextus Hippocrates Coss Medicorum maximus.
	Asterea.	Diana. — Martem. — Heben.	
Crius.	Jupiter genuit ex	Junone — Venerem. Themide Cæli filia — Horas, & Parcas.	
Hyperion.		Eurynome, Oceani filia — Gratiæ.	
Saturnus uxorem habuit Rheam, quæ & Ops, & Cybele, & mater deorum appellatur,	Pluto	Semele — Herculem. Alcmena — Minoem & Rhodomanthum.	
	Ceres	Europa — Pelægum. &c.	
	Neptunus	Nio:æ — Proserpina.	
Oceanus seu Cælus antiquissimus in Heroum Genealogia à Græcis memoratus uxorem habuit Titiam, à qua omnes nati filii Titanes, & filie Titanides vocabantur.	Nereus, Doris.	Belus. Agenor. Triton. Erys, &c.	
	Asia.		
Japetus uxorem habuit Clymenæ.	Prometheus. Epimetheus uxorem habuit Pandoræ	Deucalion.	Hellen. — Amphidyon. — Xuthus
	Mænetius.	Pyrrha.	Orestheus. — Protogenia Locri uxor.
	Atlas.		Opus, à quo Opuntii. Achælius, à quo Elei, Præones & Ætoli.
Ceteri Titanes, qui omnes numero erant 45. Diodor. Sic. lib. 3.		Hesperus, à quo Italia, & Hispania Hesperia dicebantur. Maia Jovis Pellex. Mercurius. Celæno — Dardanus, à quo Dardanii. Electra, Jovis Pellex. — Uafion. — Taygete, Jovis Pellex. — Lacedæmon, à quo Lacedæmonii. Merope, Sisyphi uxor. Hælyone, Neptuni Pellex. — Hælyone Ceycia Trachinix, Regis uxor. Asterope, Martia Pellex. — Oenomaus.	
Mnemosyne, Jovis conjux.	Erato. Calliope, Apollinis Pellex. — Terpsichore. — Thalia, Apollinis Pellex. — Corybantes. — Clio, Pieri Pellex. — Hyacinthus. — Polihymnia.	Orpheus. — Linus.	
Tethys.	Melpomene, Acheloi Pellex. — Sirenes. Euterpe, Strymonis Pellex. — Rhaeus, Urania.	Corybantes. — Hyacinthus.	
Themis.			
Cetera Titanides,			

Ep. 3. 'Αρ' ἔδιν' Ἀδρίαν' ἰβ' ἔμ' Ἀρ' ἔρ' Ποσειδῶνι] Martem ob credem Hallir-rothii, * quem vim filiz suæ Alcippæ inferentem occiderat, à Neptuno patre ejus coram duodecim Diis in jus vocatum fuisse, ab iisdemque absolutum, & locum, ubi causam dixerat, ab illius nomine deinde Ἀρεὼν πύλον appella-

* Pausanias in Attica. Suidas in Ἀρεὼν πύλον. Stephanus Byzantinus. Etymologici auctores & Phavorinus ad eandem vocem. Libanius orat. 11. & 13. Isidor. Pelusiota. l. 1. Ep. 92.

extra autem illam positam fuisse non tantum auctoritate Valerii Maximi, & Luciani, qui arcem, & Areopagum plane sejungunt, sed eo maxime, quod Amazones, & postea Persæ in Areopago dicuntur castra habuisse, quando arcem obsidebant, contra Hefychium aliosque, quorum contraria est sententia, satis mihi probatum esse videtur. Quod autem arcem obsidentibus, unde eam oppugnarent, sic Areopagus semper maxime idoneus videbatur, indicat hoc loci altitudinem, & cum ab illo Persæ in ipsam arcem sagittas suas potuissent immittere, indeque etiam in totam urbem prospectus capi possit dicatur, constat inde Areopagum altitudine arci quoad minimum æqualem, ceteris autem omnibus urbis locis multo superiore fuisse, & ob hanc rationem quando Epimenides à Creta Athenas accessisset, urbem tunc peste laborantem ob Cylonium piaculum lustraverit, iisdem, quibus Judæi in magno expiationis die, usus ritibus, eodem modo Athenienses ab hoc scelere ove nigrâ & albâ, quo illi semetipsos hirco ἀμνομαίῃ, expiabat, eodem etiam modo, quo illi hircum ab alta rupe πῖρ, sic oves suas hic ab altissima Athenis Martiâ rupe populi scelera secum ablaturas demittebat.

In vertice hujus rupis, seu collis Areopagi dicti, Tribunal, ad quod Mars causam suam dixisse traditur, in arcâ septo undeque munitâ sub dio positum fuisse perhibetur. In illud sedentes Areopagitæ, ab hoc Martis iudicio originem habuisse existimati, de cædibus capitalibusque aliis criminibus quam sanctissime dicuntur iudicasse. Coram Tribunali erant duo scabelli ex argento facti formam lapidum habentia, atque ideo satis improprie lapides Argentei dicti; alter, Lapis ὤλεως, alter, Lapis ἀναιδίας vocabatur; in hunc reus, in illum actor insistentes causas suas, quoties ab Areopagitis de crimine aliquo habebatur iudicium, coram iisdem æternis vicibus dicebant. Prope hos lapides Epimenides ὤλεω καὶ ἀναιδίᾳ aras etiam posuit, ejusdemque suasu mox Templum superstruxere Athenienses, in quo videntur sedisse Areopagitæ, cum ob pluviam, aut coelum minus serenum sub dio non poterant iudicare. Et hæc domus est, quæ à Vitruvio Areopagus dicta obdurato luto tecta, in monumentum antiquæ Architecturæ usque ad suum tempus mansisse ab eodem perhibetur: cum enim Areopagitæ tenerentur sub dio iudicare, nulla illis Curia ut aliis iudicibus, condita fuisse memoratur. Juxta hoc templum ὤλεως καὶ ἀναιδίας aliud erat in Areopago, multo prius post iudicium de Oreste ibi habitum Eumenidibus consecratum, in quo aras etiam his deabus ponebantur, ad quas sacra faciebant quotcumque dicti in Areopago causâ absolvebantur. Ibi etiam signa horum Deorum ceterorumque infernalium numinum posita erant, quæ nihil horribile præ se ferentia, illâ solâ, quam apud antiquos habuerunt, spectabantur formâ. Æschylus enim Tragedus, circa tempus primi & secundi belli Persici, Athenis insignissimus, infernis deabus horribiles vultus, & serpentinos crines primus dedisse memoratur. Has autem Deas prope tribunal suum Areopagitæ ideo posuisse dicuntur, ut easdem in iudiciis ad coarguendum facinus, si quid lateret, semper haberent adjutrices: atque ideo Sacerdotes illis, inter quos Demosthenes narrat se tertium fuisse, ex ipsis eligebantur Areopagitæ, ut illi pro semetipsis ceterisque iudiciis sacra facientes, easdem inde ad auxilium ferendum in omnibus iudiciis haberent paratas. Hæc, cum severissimæ scelerum ultrices crede-

* Valerius Maximus, lib. 5. cap. 3. Lucianus in Piscatore. * Æschylus in Eumenidibus. Erymologus in Ἄρθῳ 1070. Eustathius in Dionysium, ad vers. 654. * Herodotus lib. 8. * Hefychius in Ἀνὰ πύργῳ.

* Herodotus lib. 8. * Lucianus in Piscatore. * Diogenes Laertius, in vita Epimenidis. * Leviticus cap. 16. com. 21. &c. * Bab. Joma, fol. 68. * Pausanias in Atticis. * J. Pollux, lib. 8. c. 10. * Pausanias in Atticis.

* Diogenes Laertius, in vita Epimenidis. Clemens in Protreptico. * Cicero de Legibus, lib. 2. * Vitruvius lib. 2. cap. 1. * Pausanias in Atticis, Aristides in Panathenæica sua. Dinarchus orat. in Demosthenem. Scholiastes Thucydidis, ad lib. 1. Ulpianus in Commentario in orat. in Midiam Pausanias in Atticis.

* Pausanias in Atticis. * Pausanias in Atticis. * Ulpianus in Commentario ad orationem Demosthenis in Midiam. * Ulpianus lib. 4. In oratione in Midiam.

rentur, apud Athenienses inde *ἄρεα* dicebantur. Has Epimenides ut placaret, cum urbem lustrasset, illarum templum & aras de novo consecrasset memoratur. Extra hæc Tempia in eadem Areâ, quâ Tribunal Areopagitarum, sub dio erat *ἄρα* Minervæ Ariæ ab Oreste consecrata, quo tempore, coram Areopagitis ob matris cædem causam agens, Dex calculo, ut dicunt, abolvebatur. Ab illa autem in eadem areâ non longe distabat *ἄρα* Oedipodis Tumulus, cujus ossa huc à Thebis translata fuere. Prope autem iudicium Tribunal, quod *βήρυς* dicebatur, positæ erant *ἄρα* columnæ, in quibus leges, secundum quas Areopagitæ iudicare tenebantur, inscriptæ fuerunt, è quibus *ἄρα* Seleucus Locrensis perhibetur transcripsisse suas. Cum autem minoribus causis *ἄρα* pauciores è ceteris forte electi darentur iudices, qui de iisdem seorsim à magno Senatu iudicarent, suppono ideo etiam minora *βήρυς*, ubi de his causis iudicium haberetur, in eadem areâ fuisse.

A loci Nomine Senatus, qui in hac curiâ sedebat, *ἄρα* Areopagus, & Senatores Areopagitæ dicebantur: qui ex præstantissimis electi civibus *ἄρα* supremum Athenis in rebus criminalibus *ἄρα* præstantissimumque totius Græciæ constituebant concilium, de *ἄρα* omnibusque fere delictis, sicut de furtis, *ἄρα* insidiis, *ἄρα* vulneribus voluntariis, *ἄρα* beneficiis, *ἄρα* incendiis, præcipue vero de *ἄρα* homicidiis iudicasse memorantur. *ἄρα* Religionis etiam curam habuerunt, & ut omnia recte secundum eandem fierent, in *ἄρα* conventus sacrificiorum aut nuptiarum gratiâ habitos inquirebant, deprehensisque novorum rituum introducto-ribus, aut Deorum contemptoribus, de iisdem quam severissimas sumebant pœnas, atque ideo ab his secundum nonnullos condemnatus *ἄρα* Socrates, ob contemptos Deos cicutam bibit. Ab his etiam ob eandem causam ad idem supplicium condemnatus fuit Theodorus *ἄρα* Atheus, aut secundum alios condemnandus esset, nisi illum Demetrius Phalereus Athenarum tunc Tyrannus iudicio liberasset: atque ideo etiam *ἄρα* Divus Paulus, cum Atheniensibus Evangelium primo annuiciasset, ab Epicureis & Stoicis ad Areopagitarum Tribunal attractus, novi introducti numinis accusabatur, qui cum ibi patefecisset se non novi Dei, sed illius, *ἄρα* *ἀγνοῦν τοῦ Θεοῦ*, cujus aras in urbe viderat antiquitus consecratas, cultum suasisse, iudicium ideo videtur evasisse, nisi verisimilius videatur, illum, non ut causam diceret, sed ut doctrinam suam explicaret, in Areopagum, ut in locum publicum, à Philosophis ductum fuisse. Penes hos etiam *ἄρα* cura Edificiorum, & viarum, & morum censura fuisse perhibetur: juventuti igitur *ἄρα* præfectos dabant, qui illorum morum rationem deposerent, eosque in bonis moribus recte instituerent, & in vitas civium, qui aut suspexit improbitatis, aut malæ famæ fuerant, tam severe inquirebant, ut quamdiu horum integra fuisset autoritas, vix aliquis Athenis aut contra bonos mores, aut civiles leges impune poterat peccare. Graviora crimina morte, leviora multis puniebant, quas in ærario reponentes, ex eo rursus *ἄρα* bonorum civium insigniora renumerabant merita, totique reipublicæ deficiente publicâ pecu-

ἄρα Diogenes Laërtius, in vita Epimenidis. Pausanias in Atticis, & Achaïcis. Demosthenes in orat. contra Midiam. Scholiastes Thucyd. ad lib. 1. Diarchus in orat. contra Demosthenem. Aristides in Panathenais. 2. fol. *ἄρα* Diogenes Laërtius in vita Epimenidis. *ἄρα* Pausanias in Atticis. *ἄρα* Pausanias in Atticis. *ἄρα* Lycias in oratione de cæde Eratosthenis, & in Andocidem. *ἄρα* Strabo lib. 6. cap. 160. *ἄρα* Lucianus in bis Accusatio-
ἄρα Plutarch. in Solone, Pericle, Cimone, &c. Pausanias in Atticis, Mellesicis, &c. *ἄρα* Plut. in Solone. Ma-
ἄρα ximus in Prologo ad Dionysium Areopagitam. *ἄρα* Aristides in Panathenais. *ἄρα* Maximus in Prologo ad Di-
ἄρα onysium Areopagitam. *ἄρα* Cicero de Divinatione, lib. 1. *ἄρα* Harpocration in *ἄρα* *ἄρα* Suidas in eadem
ἄρα ditione. *ἄρα* Demosthenes orat. in Aristocratem. Lucianus in Anacharide. Pollux lib. 8. cap. 10. Lycias
ἄρα in orat. contra Andocidem. *ἄρα* Eschines de falsâ legatione, & in Cresiphontem. Lucian. in Timone. *ἄρα* A
ἄρα Gellius, lib. 11. c. 17. Demosthenes in orat. contra Aristocratem. Pollux lib. 8. cap. 10. *ἄρα* Demosthenes ib.
ἄρα Pollux ib. Lucianus in Anacharide. *ἄρα* Demosthenes, Pollux, & Lucianus ib. Helladius apud Photium
ἄρα in Bibliotheca. Demosthenes in Leptinem. Lycias de cæde Eratosthenis. Hefychius in *ἄρα* *ἄρα* Demos-
ἄρα thenes in Theocritum, & Cononem. Pollux, ib. 8. c. 9. fol. 3. *ἄρα* Demosthenes in Neuram. Harpocration
ἄρα in *ἄρα* *ἄρα* Justus Martyr in Enchiridion. ead. Gentiles. *ἄρα* Athenæus lib. 6. *ἄρα* Meursius, De Areopa-
ἄρα go, cap. 5. *ἄρα* Diogenes Laërtius, in vita Aristippi. *ἄρα* Adia Apostolorum, cap. 17. *ἄρα* Heracles de Rebua
ἄρα Publ. *ἄρα* Socrates in Areopagitica. Valerius Maximus, lib. 2. cap. 6. Athenæus lib. 4. Plut. in Solone.
ἄρα Eschines Philoſophus in Axioccho. *ἄρα* Socrates in Areopagitica. Valerius Maximus, lib. 2. cap. 6. *ἄρα* A-
ἄρα thenæus lib. 4.

niâ sæpe præbebant subsidia, præsertim in secundo bello Persico, in quo Areopagitarum pecuniâ armatâ classe, quæ ad Salaminem pugnavit, insignissimam ibi partam victoriam, defensamque ideo libertatem tota Græcia illis maxime videtur debuisse. Areopagitis etiam à Solone commissâ est legum Custodia, ideoque, ut omnia secundum easdem fierent prospiciebant, * autoritatemque habuerunt, si aliquis alius judicum confessus, sive Helixum, sive Palladium, sive generale totius populi concilium perperam aliquid judicasset, causam iterum resumendi, de eâque justiore ferendi sententiam. Sæpe igitur injustitiæ, & temeritati populi restitisse, sæpe eorum decreta rescidisse memorantur, ¹ & sine eorum approbatione nihil omnino majotis momenti Athenis, ante diminutam eorum per Ephialtem autoritatem, de republica unquam decernebatur. Totam igitur, ut paucis dicam, regabant rempublicam, tamque necessarium ad illam recte instituendam eorum semper videbatur consilium, ut de illis dicat ² Cicero, Atheniensium Rempublicam non inagis posse sine Areopagi concilio, quam mundum sine providentiâ Dei, administrari.

Cum igitur hujus Senatus tanta fuerit autoritas, tanta etiam erat illius dignitas, tantaque ei ab omnibus præstita reverentia, ut eorum ³ eo ridere Athenis habebatur illicitum, omnibusque aliis Græcis tam venerandum semper videbatur concilium, ut vix unquam ab aliquo autore memoratur, quin etiam ab eodem aut ⁴ religiosissimum judicium, aut ⁵ honoratissimum totius Græciæ Tribunal, aut ⁶ sanctissimum concilium appellari, aut ⁷ aliquo alio titulo æque augusto honorari invenimus. Hanc autem reverentiam ut sibi integram semper conservarent, tantam gravitatem, tantamque severitatem præ se ferebant, ut ⁸ Comœdias scribere, aut ob quæcunque merita ⁹ coronari, quod aliis civibus gloria fuit, illis semper inhonestum, eorumque moribus indignum putabatur, ideoque est, quod ¹⁰ qui in vitâ & moribus superiores fuisse observati fuerunt, ¹¹ *Ἀρεοπαγίται* inde proverbio dicebantur. Ab his etiam tam ¹² sanctissime semper judicatum fuisse memoratur, ut de sententiis ab illis latis nec actor, nec reus unquam merito quæri poterat, ideoque alio enato proverbio, qui justissimum in aliquo judicio obtinuerat sententiam, ¹³ *Ἀρεοπαγίται* inde dicebatur.

Hic Senatus in initio ¹⁴ tribus tantum ultimis diebus uniuscujusque mensis ad jus dicendum conveniebat, in soloque Areopago habuit Tribunal; postea autem ¹⁵ singulis diebus habitis judiciis, ab iisdem non in ipso ¹⁶ Apaturiorum sanctissimo Athenis festo, priusquam publico prohibebatur decreto, abstinuisse memoratur. Atque ideo cum sic multiplicatis causis ob difficultatem ascensus incommodum esset quotidie in Areopago convenire, ad Porticum etiam ¹⁷ Regiam habuit Tribunal, ubi de levioribus causis quocunque die ferebat sententiam, de gravioribus autem non nisi in ipso Areopago iisdem, quibus antiquitus, diebus videbatur semper judicasse. Utrumque ¹⁸ sub dio positum habuit Tribunal: & ne cognitis illis, qui causam dicebant, illorum gratiâ minus juste ageret, ¹⁹ in tenebris semper judicasse memoratur. Cum Judices in Curia convenissent, subsellique singuli occupassent suâ, ²⁰ per præconem indicto silentio, ²¹ qui datis pro numero causarum fortibus primam obtrinebant,

* Plutarchus in Themistocle. * Plutarchus in Solone. Andocides in Oratione de Mysteriis. * Demosthenes in orat. de Coronâ. Philostratus in vita Æschini, Sophist. in 1. Plutarchus in vita Æschini. * Demosthenes in orat. contra Androctonem. * Suidas in *Ἀρεοπαγίταις*. Lyfias in oratione de probatione Evandrii. ¹ De Natura Deorum, lib. 1. ² Æschines in Timarchum. ³ Se eca de Tranquillitate, cap. 3. ⁴ Aristides in Panathenæica. * Valerius Maximus, lib. 2, cap. 6. Lyfias in Andocidem. * Æschylus in Eumenidibus. Demosthenes in Aristocratem. Hicrates in Areopag. * Plutarchus de Gloria Atheniensium. * Æschines in orat. de Coronâ. * Suidas in *Ἀρεοπαγίταις*. Diogenianus Cent. 2. Proverb. 91. * Hicrates in Areopagitica. Demosthenes in orat. contra Aristocratem. Aristides in Panathenæica. Lycurgus in orat. in Leocratem. Xenophon Memorab. lib. 3. * Michael Apostolus, Cent. 7. Proverb. 80. * Pollux lib. 8. cap. 10. * Lucianus in his accusato. * Athenæus lib. 9. * Demosthenes in orat. prima contra Aristogestonem. * Pollux lib. 8. cap. 10. Antipho de cade Herodis. * Lucia in Hermoremo, & de domo. Athenæus lib. 6. * Æschylus in Eumenidibus, & Scholiastes illius ad eum locum. * Lucianus in his accusato.

primi in iudicium ferebantur, quos ille ex Archontibus, qui *Βασίλεις* dicebatur, ad Tribunal sistens, ^a ipse postea deposita coronâ inter Judices sedebat, cum illisque pariter de acta causa ferebat sententiam. Primo autem ^b a Pro, Tauro, & Ariete rite mactatis, tam actor, quam reus coram Tribunalis eorum carnis ibi sistentes per Eumenidas, aliosque item Deos ^c jurabant, reus se crimen non admisisse, actor se falso non accusasse, sibi que, si pejurarent, totique familiæ ^d imprecabantur, ^e & tum reus in Lapidem *ἀγαστία*, actor in Lapidem *ὄσπρις* ascendentes, causas suas ^f alternis vicibus per seipsos, aut patronos suos agebant: ^g illis autem prociis, aut Oratoriis artibus ad conciliandos sibi Judices, movendosve illorum ad misericordiam animos, uti non omnino licuit. Quamdiu causam agentes ad causam dicebant suam, placide audiebant Judices; si vero ab hac aberrarent, Præco ^h imposito silentio non sinebat coram tam venerando iugari concilio. ⁱ Judices interim nihil dicebant, nihil interponebant, nihil interrogabant, sed audito quodcumque pro se reus, vel contra reum actor dicere poterat, immisiss in urnas, quas post actam causam Præco circumferebat, calculis, sententiam de acta causa tacite ferebant; atque inde est quod apud Juvenalem ^j dicitur. Occulta teges ut Curia Martis Athenis; ideoque etiam qui taciturni fuerunt ^k *Ἀρεοπαγίται σιωπῶντες* proverbio dicebantur. ^l Calculi nigri condemnabant, albi ^m absoluebant reos, qui ut etiam in tenebris distinguerentur à iudicibus in tenebris iudicantibus, ⁿ hi integri, illi perforati fuere, nigri & perforati in urnam ^o *Θανάτυ* dictam: alibi & integri in urnam ^p *ἱλίου* immissi fuerunt, inde iterum extractis, & per ^q præconem numeratis, si ille plures albos calculos in urna *ἱλίου*, quam nigros in urna *Θανάτυ* invenerit, in tabella cera obducta lineam breviorē, si plures nigros in urna *Θανάτυ*, quam albos in urna *ἱλίου*, lineam longiorē ungue faciebat, ^r linea brevis absolvebat, linea longa condemnabat reum. ^s Si vero calculi in utraque urna fuerint pares, alium in urnam *ἱλίου* iniciebat Præco, qui Minervæ calculus ideo dicebatur, quod cum Orestes coram Arcopagitibus causam dixerit, pariaque condemnantium & absolvantium fuerint suffragia, ^t Minerva suo adjecto calculo reum liberasse credebatur, atque ideo tam in hoc, quam in aliis omnibus Atheniensium curiis, quoties paria fuerint iudicium suffragia, absolvebatur reus. Condemnatus autem statim in vincula coniectus ad poenas rapiebatur; ante enim latam sententiam in vinculis non detinebatur reus, ita ut, antequam hæc ferebatur, si de sua causa desperaret, ^u Curia poterat se proripere nemine prohibente, exilioque iudicium evitare: ^v urnam *ἱλίου* esse æneam, urnam *Θανάτυ* ligneam, & hanc etiam ^w *ἀκυρον*, i. e. impropriam illam *κύριον*, i. e. propriam appellatam fuisse, memoratur. Calculi olim ^x de marinis conchis facti ^y *Χοιρίνας* vocati fuerunt, postea vero ad horum similitudinem ex ære formati *συνδιδυμοί* dicebantur. Ante iudicium singuli Judices duos horum à Præcone accipientes co-

^a Pollux lib. 8. cap. 9. ^b Pollux, ib. ^c Demosthenes in Aristocratem. Antiphon de eade Herodis. ^d Pollux lib. 8. c. 10. Dinarchus in orat. in Demosthenem. Demosthenes & Antiphon, ib. ubi sup. Lysias in orat. in Theonem. 1. ^e Antiphon de eade Herodis. Dinarchus in Demosthenem. Demosthenes in Aristocratem. ^f Pausanias in Atticis. ^g Lucianus in Anacharside. ^h Lucianus in Anacharside. Sextus Empiricus adversus Mathematicos, lib. 2. Pollux lib. 8. cap. 10. Themistius orat. 16. Apuleius Mæf. 10. Quintilianus Institut. orat. lib. 2. cap. 16. & lib. 6. cap. 2. Pollux lib. 8. cap. 6. Aristot. Rhet. lib. 1. cap. 1. Lycurgus in oratione adversus Leocratem. Julianus in oratione de Rebus Gestis Constantii Imperatoris. ⁱ Scholiastes Hermogenis. Apuleius Mæf. 10. Quintilian lib. 6. c. 2. Lucianus in Anacharside. ^j Demosthenes in Aristogeitonem, orat. 1. Macrobius, Saturn. lib. 7. cap. 1. ^k Sat. 9. ^l Themistius in orat. 1. ^m Plutarchus in Alcibiade, & in Apophthegmatibus. Ovid. Met. lib. 15. Ulpianus in orat. Demosthenis contra Timocratem. ⁿ iidem Auctores, ib. ^o Ulpian. in orat. Demosthenis contra Timocratem. Pollux lib. 8. c. 10. ^p Aeschines in Timarchum. Scholiastes Aristophanis ad Vesp. Lucian. in Bis accusato. ^q Scholiastes Aristophanis ad Vespas. ^r Scholiastes Aristoph. ib. ^s Scholiastes Aristophanis ad Vespas. ^t Philostratus in Aristocle. Aristides in orat. in Minervam. Julianus in Eusebio Enechio, orat. 2. Cantacuzenus Hist. lib. 2. c. 19. ^u Aristides in rar. in Minervam. ^v Demosthenes in Aristocratem. Pollux lib. 8. c. 10. Dinarchus in orat. in Demosthenem. ^w Aristophanis Scholiastes ad Equites. ^x Scholiastes Aristophanis, ib. & ad Vespas. ^y Pollux lib. 8. c. 5. Helychius in Xenoph. Scholiastes Aristophanis ad Equites, & Vespas.

rum unum post actam causam in alterutram urnarum ab eodem cogebantur immittere, qui cum hanc & iudicium cogendi habuerit potestatem, omniaque in curia ceteris tacentibus solus direxerit, iudicibus ipsis nec autoritate nec dignitate videtur fuisse inferior.

In initio actor & reus per se ipsos ^a solos causas agebant; postea autem ^b de eorum forte electi constituebantur hujus Curiae patroni, in eaque pro quocunque reo ^c drachmam pro mercede accipientes poterant perorare: tandem vero ^d cuiusque pro quocunque reo causam agere concessa libertate, patroni deinde dimittuntur mercede ^e dimidium tantum drachmæ, i.e. tres obolos (qui nostræ monetae Anglicanae tres tantum denarios, & tres quadrantes conficiunt) pro acta causa accipiebant. Si causæ leviores essent, quæ ad Senatum ferebantur, pauciores ^f iudices, aliquando tantum tres, aliquando quinque, aliquando plures, secundum causæ gravitatem forte electi de illis seorsim iudicabant; singuliq; iudices pro singulis, de quibus iudicabant, causis, sive uno die, sive pluribus absolvebantur, eandem semper, quam patroni, accipiebant mercedem, cum hac sola differentia, quod his à clientibus, illis à republica solvebatur.

Hi iudices olim ante Solonis tempora promiscue ex omnibus civibus, modo ceteris probitate anteirent, eligebantur, illius autem latis legibus, per eandem ^g sancitum fuit, semperque in republica observabatur, ut illi soli, qui Archontes fuissent, post exactum Magistratus annum, illiusque bene acti coram Logistis datam rationem, in Curiam Areopagitarum deinde cooptarentur, illiusque constituti perpetui Senatores, non nisi ob gravissimum aliquod crimen ab eadem unquam moverentur. Cum igitur novem quotannis (tot enim anni Archontes fuerunt) ceteris adderentur, incertusque omnium sit vitæ terminus, Areopagitarum numerum inde constat etiam incertum fuisse. Quod igitur Nicephorus dicat illos ^h esse tantum novem, aut, ut solet, mentitur, aut de illis tantum intelligendas est, qui quotannis electi ceteris addebantur. Quod Scholiastes ⁱ Æschyli dicat esse triginta, erravit forte ideo, quod, cum legerit apud ^j Isocratem, Lycurgum ad Areopagi exemplar ^k γεραιων suam Lacedæmone instituisse, putavit etiam Senatorum numerum, ad numerum Areopagitarum constitutum fuisse, concludebatque inde, cum ^l 30 tantum Senatores in Senatu Lacedæmoniorum invenerit, plures in Areopago non fuisse; sed fallitur inde, quod Lycurgus, quamvis cetera in Senatu suo, non tamen Senatorum numerum ad imitationem Areopagi instituerat, ^m sed cum in Legibus ferendis suis 28 ex præstantissimis civibus habuisset adjuutores, ex illis igitur solis, duobusque regibus Senaturn, quando primum instituerat, voluit constare. Quod vero ⁿ Maximus, ad Dionysium Areopagitam Scholiastes, dicat Areopagitas esse numero 51, illos cum Ephetis plane confundit, ^o qui tot numero à Dracone constituti, ab eoque in 5 Curias distributi, de creditibus aliisque criminibus eodem modo, quo Areopagitz, iudicabant. Qui Socratem in Areopago condemnatum fuisse volunt, Areopagitas plusquam trecentos fuisse ex historia illius condemnationis apud ^p Diogenem Laertium, necesse est ut concludant, condemnatus enim fuit ^q ὁκτακιστῶν ὀγδοήκοντα πλείους ψήφοις ἢ ἀπολυοῦν, i.e. ducentis octaginta uno suffragiis, quæ plura fuerunt suffragia absolventium, sic enim locus intelligendus est, ut intet Diogenem & Platonem fiat conciliatio, ^r qui dicit illos, qui Socratem condemnant absolventibus tribus tantum suffragiis prævaluisse: cum igitur 281 condemnarent, 278 absolvebant, qui simul juncti efficiunt numerum 559

^a Aristophanes in Vespis, & Scholiast ad illam Comædiam. ^b Sextus Empiricus adversus Mathematicos, lib. 2. ^c Scholiastes Aristophanis ad Vespas. Harpocrat. in Εὐαγγελίῳ & Suidas, & Erymologicus auctor. ^d Aristophanes in Vespis, & Scholiastes ad illam fabulam. ^e Lucianus in Anacharside, & in Bis accusato. ^f Lucianus in Bis accusato. ^g Lucianus in Bis accusato. ^h i.e. In initio drachmam postea tantum dimidium drachmæ. Lucianus in Bis accusato. ⁱ Plutarch in vita Solonis. Pollux lib. 8. cap. 10. Plutarchus in vita Pericli. Demosthenis Scholiastes in argumto oratiois adversus Androctimem. Demosthenes in orat. in Nequam. Demosthenes in orat. in Timocratem, & i. Aristogitonem orat. 2. ^j Nicephorus Calixtus. Ecclesiast. Histor. lib. 2. cap. 20. ^k Ad Eumenidas. ^l In Areopagitica. ^m Plutarchus in vita Lycurgi. ⁿ Plutarch. lib. 7. Ad Dionysium Areopagitam. ^o Plutarchus in vita Solonis. Pollux lib. 8. cap. 20. ^p In vita Socratis. ^q Plato in Apologia Socratis.

judicum, qui in causâ Socratis suffragia sua tulerunt. Cum autem non omnino verisimile sit, tot ex illis qui Archontes fuerunt, simul superstitis fuisse, dicendum est, aut præter hos Archontes, alios etiam in hanc Curiam cooptatos fuisse, quod ex nullo constat autore, aut Socratem non in Areopago, sed potius in Heliazo causam dixisse, ubi vel 1500, vel 1000, vel 500 secundum causarum gravitatem, vel tot eorum, quot adesse voluerunt, deallatis in iudicium causis ferebant sententias; quod verisimilius ideo videtur, quia Anaxagoras, & Aspasia Periclis uxor ejusdem cuius Socratis impietatis accusati, coram hoc concilio in iudicium vocati fuisse in memorantur. Et profecto cum Socrates tam injuste condemnaretur, in illiusque condemnationis historiam tumultum iudicum, detractumque ab isdem Platonem, cum Magistri causam dicturus suggestum ascendisset, narret. Diogenes Laertius, tam hæc, quam multa alia, quæ in Apologiis pro Socrate à Platone, & Xenophonte scriptis extant, ex supra dictis satis constat Areopago non omnino posse convenire.

Senatum Areopagiticum antiquissimum esse totius Græciæ concilium, primumque de eade iudicium coram eo habitum fuisse apud multos habetur auctores: quando autem primum inceperat pauci explicant. Demosthenes incertum fuisse proficitur: sed hanc incertitudinem nostrum tollit Marmor, quod & causam institutionis, eadem scilicet Hallirrhothii, & ipsum Originis tempus, annum scilicet Epochæ Marmoreæ, 1268. Annus autem Epochæ Marmoreæ, 1268. erat primus annus regni Cranai, Cecrops enim incepit regnare anno Ep. Mar. 1318. regnavitque annos 50, ab anno igitur Ep. Mar. 1318. si demas annos 50, relinquetur annus 1268. qui primus erat regni Cranai successoris illius. Eusebius autem novem annos prius, anno Cecropis 41, Marianus vero Scotus tres posterius, anno Cranai 4°, hanc causam de eade Hallirrhothii actam fuisse dicunt. Hæc differentia in re tantæ antiquitatis non magna est. Cum autem Alcippe, ejus pudicitiam Hallirrhothius tentaverat, quando occisus fuerat, Cecropis à Marte è filia illius Agraulo genita neptis fuerit, nostrum assensum contra Eusebium Marmor ideo videtur mereri, quod non omnino verisimile sit Hallirrhothium aut quemcunque alium à vi Alcippe inferendæ regnante adhuc avo tanto injuriæ vindicæ non deterreri. Cum autem defuncto Cecrope Cranæus nullâ illi affinitate conjunctus in regno successisset, quodnam tempus magis opportunum inferendis regiæ domui injuriis poterat haberi, quam quo illa rege nudata suo inceperat vivere sub alieno? Cum autem Marianus Scotus sit modernus autor, & de Eusebii Chronico fere totum transcribat, quod de his rebus habet in suo, quando ab Eusebio dissentit, nisi meliorem proferat auctoritatem, tantam apud nos, ut fidem mereatur, non habet. Post hoc de Marte habitum iudicium Cephalus regnante Eretheo ob occisam uxorem Procridem, & Dedalus regnante Ægeob ob eadem discipuli & ex sorore nepotis suis Tali, quem, quod ab eo in arte sua superaretur, ex invidia occiderat, in Areopago condemnati fuisse memorantur. Regnante Demophoonte Orestes hic ob matris eadem causam dicens absolvebatur. Hic etiam Dorici, quot Athenis post occisum Codrum inventi fuerunt, nisi ad Eumenidum aras confugissent, condemnandi essent. Huic etiam Senatui Messenii Polycharem, qui ob eadem Lacedæmoniorum circa Olympiadem nonam belli Messeniaci præbuit causam, si ipsi annuissent Lacedæmonii, tradidissent judicandum. Et din ante initium belli Messeniaci Lycurgus ad imitationem Areopagi Senatum Lace-

* Pollux lib. 8. * Plutarchus in vita Periclis. * In vita Socratis. * Plinius lib. 7. c. 57. Etymologicus autor in * *Ἀπολογία*. * In oratione in Aristocratem. * Eusebius in Chronicis. * In Chronicis. * In Chronico. * Apollodorus lib. 3. * Apollodorus lib. 3. * Apollodorus lib. 3. * Johannes Tzetzes, Chil. 1. cap. 20. Scholiastes Euripidis ad Orestem. * Apollodorus lib. 3. Scholiastes Euripidis ad Orestem. * Pausanias in Attica. * Pausanias in Attica. Aristides in Panathenica. Euripides in Orestes, & Scholiastes ad illam Tragediam. Hic Tzetzes in Lycophontem. Eusebius in Chronicis. Athenæus lib. 10. * Pausanias in Achæis. * Pausanias in Messeniis. * Illocrates in Panathenica.

dæmone constituisse memoratur. Longe igitur ante Solonis tempora, qui Olympiadis 46, anno 3. leges suas tulit, institutus fuit hic in Areopago Senatus: quod vero ille depolitis Ephetis, quos Draco supremos Athenis de cædibus aliisque rebus criminalibus constituerat Iudices, Areopago antiquam restituisse auctoritatem, in illumque 7 Archontes solos coaptandos fuisse primum sanxisset, multi ideo Solonem huius Senatus institutorem putabant fuisse. Contrarium autem satis evidenter probant ea quæ de Iudiciis in Areopago actis longe ante Solonis tempora supra narraui. Quinetiam cum Solonis leges exules omnes revocassent, exceptis illis qui ab Areopagitis, Ephetis, aut Archontibus illis qui Reges dicebantur, in aperta curia condemnati fuerunt, Areopagum ante Solonis tempora plane supponunt extitisse. Ab illo autem hic Senatus maximam obtinuit auctoritatem, qui ab Atheniensibus tunc gravi seditione laborantibus ad instituentem recte Rempubicam Legislatorem constitutus, penes duos Senatus voluit esse Reipublicæ regimen. Primus erat Areopagus, quem Plutarchus ideo ἀρειοβουλία appellavit. Secundus Quadringentorum, quem postea Clithestes post expulsiōis Pisistratidas, additis aliis centum, Quingentorum fecit esse Senatum; hunc in rebus Politicis, illum in Criminalibus voluit esse supremum. Areopagus autem, cum legum custodiam à Solone etiam sibi demandatam habuisset, obtinuit inde illam quam supra descripsimus auctoritatem, quæ cum populi temeritatem in plebiscitis, iuventutis in moribus licentiam, omniumque iudicum in iudiciis iniustitiam reprimeret, maxime ideo usque ad initium belli Peloponnesiaci florentem reddidit Rempubicam. Circa illud autem tempus, cum Pericles, quod curiæ illius Senator non esset, uti pote qui Archontis magistratum nunquam gesserat, operâ Ephialtæ Oratoris in hac re usus, Areopagi auctoritatem, cum circa annos 135 integra mansisset, primo imminuisset, Athenienses inde, & in Plebiscitis & in moribus, nullâ repressi auctoritate, inceperunt ea facere, ob quæ non tantum totius Græciæ diutius non tenuerunt imperium, sed etiam à Lacedæmoniis ad deditiōem redacti libertatem amittere suam. Semper tamen de cædibus aliisque criminibus iudicabat Areopagus: hanc Ciceronis, hanc Dolobellæ, hanc Luciani temporibus habuit auctoritatem. Primum quo non habuit Theodoretus, qui sub Theodosio secundo Cypri fuit Episcopus, tempus memorat suum: quo cum non tantum Areopagus, sed etiam omnia alia ex antiqua politia desissent Athenis, Senatus idem fere, quod ipsa Atheniensium Respublica, habens initium, postquam duraverat circa annos 1800, non nisi cum eadem videtur periisse.

lb. Βανδύριος. Ἀστὴρ Κεραύη.) Cecrope sine masculis liberis defuncto successit Cranaus indigena ex Astæi forte cognatione, qui Regnum adeptus, eodem modo quo Astæus Atticam & Cecrops Cectopiam, ipse etiam à suo nomine Regionem hanc, cui imperaverat, Cranaen, Athenas, Cranaas, & populum Cranaos appellavit. Postea vero mortuâ filiâ Athide quam maxime dilexerat, in ejus honorem mutato nomine totam Regionem Atticam voluit appellari, quod nomen illi per multa secula usque ad Turcicum Imperium permansit immutatum. Mutatis etiam Tribuum nominibus, Primam à seipso Κεραύη, Secundam, à nomine filię Ἀττιδα, Tertiam, quia Mediterra-

* Plutarch. in Solone. * Pollux lib. 8. cap. 10. * Plutarch. in Solone. * Plutarch. in Solone. * Plutarch. in Solone. * Plutarch. in Solone. * Herodot. lib. 5. * Plutarch. in Solone. * Iocrates in Areopagitica. Aristoteles Politic. lib. 3. c. 4. * Plutarchus in Pericle & Cimone. Pausanias in Attica. Aristoteles Politic. lib. 1. cap. 10. Plutarchus in Præceptis de gerenda Republica. Diodorus Sic. lib. 11. ad Olymp. 80. an. 1. * Iocrates in Areopagitica. Plutarch. in vita Pericli. * Plutarch. in Lyfandro, Alcibiade, &c. * Demosthenes in orat. contra Aristocratem. * Aulus Gellius, lib. 11. cap. 7. Valer. Max. lib. 8. c. 1. Ammianus Marcellinus, lib. 29. * In his accusato, &c. * Theodoret. Therapeut. lib. 9. * Euseb. Chron. lib. 1. & lib. 2. Justin. lib. 2. Apollodorus, lib. 3. * Stephanus in Ἐγεία. Eustathius in Dionysium, ad vers. 433. * Pindar. Olymp. Od. 7. & Nem. Od. 8. Aristophanes in Avibus, & Atharcesibus. Hefestius in Ἐγεία. Suidas in Κεραύη. * Strabo lib. 9. Herodot. lib. 5. * Justin. lib. 1. Apollodorus lib. 3. Pausanias in Attica. Strabo lib. 9. Euseb. in Chronico. Philoponus in Technicis. * Pollux lib. 8. c. 9. sed. 37.

nea fuerat, *Μεσσηνιαίαν*, Quartam, quia Montana, *Δίαριν* vocavit, Præter Atthidem ex uxore [†] *Pediade* filia Menetis Lacedæmonii, suscepit etiam filium [†] *Rharum* (qui *Triptolemi* aut [†] *pater*, aut [†] *Avus* fuerat, [†] *Eleusine*que *Regnans* = *Campo Rhario* nomen dedit) & [†] *duas* filias, *Cranacem* & *Chrancem*, quarum unam cum *Amphiçyoni* *Deucalionis* filio in uxorem dedisset, ab illo regno pellitur, cum regnasset [†] annos novem. Hujus [†] *Monimentum* apud *Lamprenses* *populum Atticæ*, ad quos fugerat, suo tempore extitisse memorat *Pausanias*, inter quos etiam divinos honores obtinuisse videtur, cum ex *Charidarum* familia *Sacerdotes* illi consecratos fuisse [†] apud *Hefychium* inveniamus.

Ερ. 4. 'Αρ' ὅτι κατελυσμένη ἐπὶ Διολυλίαν ἐξήλπε, καὶ Διολυλίαν τὴν ὄμβρου ἐκρύβη ἐν Λυκαρίας εἰς Ἀθήνας περ... οὗ τῷ Διο... οὐδ'... μεν τὴν ἱερὴν ἰδ... οὗ τὴν σπηλαιᾶ ἐκρύβη ἐν ΧΗΗΘ ΔΠ βασιλεύοντι. Ἀδριανὸν Κεραιῶν. Lacunas Palmerius sic supplet, καὶ Διολυλίαν τὴν ὄμβρου ἐκρύβη ἐν Λυκαρίας εἰς Ἀθήνας πρότερον καὶ τῷ Διὶ παλαιῷ δι' αὐτῶν τὴν ἱερὴν Ἀπολλωνίου δομοῦσαν, καὶ τὴν σπηλαιᾶ ἐκρύβη. i. e. Deucalion imbres effugit ex Lycoria Athenas primum, & Jove cessante per seipsum Templum Apollini ædificavit, & ob salutem sacra fecit. De conjecturæ suæ ratione sic dicit. Nunc conjecturæ nostræ firmandæ sunt & earum ratio explicanda, & de voce ΠΡΟΤΕΡΟΝ nihil est credo dubii: nam ea sæpe usus est autor Marmoris in eo usu. ΔΙΟΣΠΑΤΟΜΕΝΟΥ optime dicitur pro ὄμβρου παλαιῶν: cuilibet enim notum est Græcis Δία, & Latins Jovem sæpissime sumi pro imbre. In ΔΙΕΑΥΤΟΥ monendus est lector litteram M, quæ est in Marmore immediate ante T, ibi descriptam fuisse vel errore quadratarii, vel exscriptoris, vel operarum in antigrapho. Non enim patitur Hellenismus litteram M ante T unquam poni. Nam in una voce non possunt se copulari, & T quidem ante M aliquando ponitur, ut in voce γὰρμα; nunquam autem invenitur vox Græca in antiquo Hellenismo, in qua M ante T immediate ponatur. Nec in duabus vocibus, quarum primæ M esset finalis, sequentis vero prima litera foret T, id fieri potest: litera enim M nunquam est finalis in Hellenismo, nisi aliquando in Ionica dialecto, quando N finalis mutatur in M ob sequentem B, vel M, vel Π, vel Φ, ut supra hoc eodem Marmore, γὰρμα pro ὄν γάρμα. Aliter nunquam invenitur M in fine dictionis. His positis necesse est mutare eam litteram, quæ vel errore quadratarii posita est in Marmore, vel tractu temporis quodam accidente mutata, vel ab exscriptore male excepta, vel denique Typographorum incuria male excusa, & excogitare, quæ litera præcesserit TOT. Ea meo iudicio fuit T, quæ impactis duabus fissuris mutata fuerit in M, & ideo supplevi ΔΙΕΑΥ ΤΟΥ, id est, suis manibus, per se ipsum, nullo ministerio usus vel ex voto, vel quod verius videtur, eo quod omnes opifices diluvio perierant, quod censet Ovidius, dum canit *Metamorph.* 1.

Jupiter ut liquidis stagnare paludibus orbem,
Et superesse videt de tot modo millibus unum,
Et superesse videt de tot modo millibus unam.

ΤΟΙΡΟΝΑΠΟΛΛΟΝΙΔΟΜΗΣΑΤΟΚΑΙΤΑ, &c. aliquis forte id supplementum non admittet, eo quod τὸ ἱερὸν vox est Ionica. At licet sæpius utatur dialecto communij Marmor, sæpe etiam Ionicam dialectum sectatur, sive id fecerit autor Chronici, sive quadratarius, qui ut ratio suadet, fuit Ion,

[†] Apollodorus l. 3. [†] Hefychius in *Κεραιῶν*. [†] Hefychius in *γάρμα*. [†] Pausanias in Atticis. [†] Suidas in *γάρμα*. [†] Apollodorus lib. 3. vocat Celsum Eleusinus Regem. [†] Pausanias in Atticis. [†] Apollodorus lib. 3. [†] Pausanias in Atticis. [†] Eusebius in Chronico. Cedrenus lib. 1. [†] Pausanias in Atticis. [†] In *Χαρίδω*.

quando ea Marmorum fragmenta inventa sunt Smyrnae, quæ civitas erat inter Ionicas insignis. Sic supra dixit αἰὼς Ionice pro ἔτος, & ἐν Πάρῳ pro ἐν Πάρῳ, & ἐν Λυκαρίας, pro ἐκ Λυκαρίας. Unum restat, quod cum non inveniatur apud ullum antiquum autorem, Deucalionem Apollini Templum ædificasse, id illi nullo autore per meum supplementum tribuo, cum inveniatur Deucalionem Jovi Φυξίῳ aram posuisse, non Apollini. Id fateor. Sed Φυξίῳ Jovi aram posuit Athenis ob fugam tempestivam & evitatum diluvium. Nam Δία Φύξιον interpretatur Tzetzes ad Lycophronem, & Διουάμιον ποταμὸν φυγῆς & κινδύνου. Qui potest facere, ut periculum fugiamus. Et postea: φέρονται γὰρ περὶ Ἐπιφιλίῳ Φύξιον Δία, Fugiens vero aliquis invocat Jovem Phyxium. Sic Phryxus novercam fugiens, postquam Colchos pervenit, Διὶ Φυξίῳ τὸ δῖον ἀνέστησεν, Jovi Phyxio pellem sacravit. Ut ait Pindari Schol. ad Pythiorum ἔπη & ita cogunt supplere Marmoris reliquias, quæ ONIA habent. Nam Κρονίονα & Κρονίδην voces sunt poeticae & periphrasticae, quibus non utitur Marmor, sed vocibus in soluta oratione usurpari solitis: & fuit magis rationi consentaneum, ut Deucalion reversus Apollinem veneraretur, qui nubes discutit, & serenitatem facit, quam Jovem, qui νεφέλη γάρμῃ dicitur nubium coactor & adunator, & imbres mittit, quibus sedatis post multos dies Sol non visus serenitate reducta tanquam salvator & sospitator apparuit. Ideo non tam Jovi debuit rem sacram facere Deucalion, quam Soli vel Apollini. Quod si nullus antiquorum id dixit, cogita, quam pauci libri ex antiquis illis usque ad nos ex immensa copia pervenerint, quam fuerint variae veterum in tanta antiquitate opiniones: adde, quod cum non inveniatur apud antiquos, quis prius Delphicum Templum ædificaverit, cujus fuit tanta antiquitas, ut dicatur primum ex Lauri ramis implexis ædificatum fuisse casulæ pastoritice more (quod ait Pausanias in Phocidis) cui melius tribuetur id subitaneum ædificium, quam Deucalionis antiquissimo, & qui solis suis manibus usus non poterat illud ex materia, quæ magis ad manum esset & faciliori struere, & ut credere est, ex eo tempore Deucalion Parnassum suum Apollini dicavit, qui antea vel Terræ, vel Themidis dicebatur esse. Nec mirum, si in re tam antiqua conjecturis ago, quando nullus autor dixit, quis primus eum montem Apollini dicaverit, & ara & templo ædificato consecravit ei numini. Itaque non sine multis probabilibus conjecturis supplevi Ἀπίωνι δρῶσιν, augmento & in ἰδιωματικῇ Ionice abjecto.

Hactenus Palmerius, sed Lacunarum spaciola tot vocibus nimis angusta hæc supplementa non possunt recipere: ipsaque Palmerii conjectura, ut penes lectorem est facile judicare, tam insulsa est, & argumentis confirmata plane frigidis, ut mihi non omnino videatur admittenda. Πρῶτον seu prius nunquam inseritur sine relatione ad posterius, illud autem in hac Epocha nec exprimitur, nec bene intelligi potest. Διὸς πανομήν pro pluvia cessante est Phrasiologia raro usitata. Templum Apollini à Deucalione Athenis conditum fuisse (ibi enim, si de Templo Apollinis in hac Epocha agatur, condi necesse est) nunquam dicitur, nec hoc, cum illius vestigia aliqua ibi extitisse nunquam memoretur, dici potest. Ἰερὸν δρῶσιν sunt voces in Prosa nunquam lectæ, nec mihi videntur proprie connecti posse. Quod Deucalion πατρία ἱδρυς, plane eo indicatur de Jove Phyxio hic agi, cui Deucalion post finitum diluvium ob vitam præservatam hostias dicitur immolasse. Palmerii igitur conjecturâ totâ rejectâ, Lacunæ meo iudicio multo melius sic possunt suppleri. Καὶ Δευκαλίον τὸν ὄμῃς ἱερὸν ἐν Λυκαρίας εἰς Ἀθήνας ἀπὸς Κρονίων, ὃ Διὸς Φυξίῳ δ... μὲν ἱερὸν ἰδρύσας, ὃ πατρίαν ἱδρυς. In Marmore enim tanta antiquitate exco pro I in Φυξίου T, & pro E

* Apollodorus lib. i. Didymus Scholiastes ad Homerii Iliad 4, carn. 10. Pausanias in Corinthis.

in ἱερὸν P facili errore à Seldeuo legi poterant. Deucalionem autem Jovi ob præservatum in paucis humanum genus à diluvii aquis non tantum sacrificia Eucharistica obtulisse, sed Templum etiam Athenis condidisse testatur ^b Pausanias, quod cum tandem ob magnificentiam structuræ, & spatii quod occupabat amplitudinem, non tantum Græciæ, sed fere totius etiam orbis evasisset ^c insignissimum, Chronographum nostrum, qui de rebus Atticis tam diligenter scribit, hujus primam dedicationem velle omisisse non videtur verisimile; nec voces, quæ in hac Epocha manent integræ, nisi cum Palmario ab omni receptâ Historiâ decedentes fingamus inaudita, ut de aliqua alia re hic agi credamus, omnino patiuntur. Hoc Templum ^d prope Delphinium, cumque locum, quo olim Palatia sua habuerunt antiqui Atheniensium Reges, in insignissima urbis Regione situm fuit. Per annos circiter 950 usque ad Olympiadem quinquagesimam antiquum Jovis Phyxii nomen videtur semper retinuisse; tunc autem ^e Pisistratus Athenarum Tyrannidem adeptus, antiquo Templo aut diruto, aut vetustate collapsio, novum in eodem loco Jovi Olympio dicatum, operam ei navantibus quatuor peritissimis Architectis Antistate, Callæchro, Antimacide, & Porino, tantâ magnificentiâ condere incepit, ut ^f Dicæarchus structuræ tantum delinationes sine stupore spectari non potuisse, ^g Livius unicum in terris opus pro magnitudine Dei inchoatum fuisse dixerit, ad quod cum tot opifices adhibendi fuissent, Pisistratus eodem consilio, quo ^h Tarquinius Cloacas & Capitolium Romæ, ⁱ Polycrates opera Samia, & Ægypti Reges Pyramidas, ut subditi tantâ operâ impediti & exhausti contra Tyrannum nihil molirentur, tam stupendum opus ^j perhibetur suscepisse. Sed cum ejus ^k Tyrannis duplici exilio fuisset interrupta, hoc opus, cum moreretur, valde imperfectum reliquit, ^l continuarunt autem filii Hippias & Hipparchus: sed cum, altero horum ^m ab Harmodio & Aristogitone occiso, altero Athenis pulso, Athenienses Democratiam & antiquam libertatem iterum recuperassent, opus hoc populo ob tam grave illis in eo exstruendo à Tyrannis impositum onus semper visum, quamdiu libera fuit Respublica, nemo iterum aggrediebatur, nec privati alicujus opes tam magnificentæ structuræ unquam fuerunt pares. ⁿ Diu igitur imperfectum mansit, donec tandem post annos circiter 350 ^o Perseus Macedonum Rex, & post eum ^p Antiochus Epiphanes Syriæ Rex, qui Templi Hierosolymitanum vastaverat, & Judæos tantâ afflixerat crudelitate, iterum ad extruendum opus manus admoverunt: sed quod hi addiderunt, ^q Sylla expugnatis Athenis iterum destruxit, & columnas inde in Capitoliinas ædes avexit. Imperante autem Augusto, ^r in ejus gratiam varii Reges socii, & amici, cum singuli in suis regnis urbes Cæsareas condidissent, cuncti simul hanc Jovis Olympii ædem perficere communi sumtu destinaverunt, & ejus Genio dedicare; sed aut Augusti obitu, aut aliquo alio casu iterum interruptum opus usque ad Adriani tempora imperfectum mansit; qui Imperium adeptus, inter cetera ea magnifica, quæ exstruxit & Diis dedicavit opera, hujus etiam Ædis structuram, à tot Regibus toties frustra susceptam, ^s anno tertio 227 Olympiadis circa sex & septingentos annos, postquam à Pisistrato primum inchoatum fuerat, ^t ingenti sumtu perfecit, illiusq; æcenis multis sacrificiis & hymnis, ^u quos inter alios acciebat Polemon Sophista, celebratis Jovi Olympio iterum dedicavit, & ^v Draconem ex India

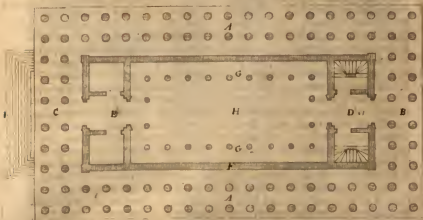
^b Pausanias in Atticis. ^c Vide Dicæarchum in descriptione Græciæ, ubi de Athenis agit, Livium lib. 41. & Pausaniam in Atticis, & Vitruvium in Præfatione libri septimi. ^d Pausanias in Atticis. ^e Vitruvius in Præfatione lib. 7. ^f In descriptione Græciæ ubi de Athenis agit. ^g Lib. 41. ^h Dionys. Halicarn. lib. 4. Liv. lib. 1. ⁱ Herodotus lib. 3. Aristoteles Politic. lib. 5. c. 11. ^j Aristoteles Politic. lib. 5. c. 11. ^k Herodotus lib. 1. Thucyd. lib. 1. Pausanias in Atticis. ^l Plutarch. In vita Solonis in fine Dicæarchus ubi supra. Lucianus in Icaroemippo. Hesiychius in Ὀλυμπίῳ. ^m Livius lib. 36. c. 6. ⁿ Vitruvius in Præfatione libri septimi. Velleus lib. 1. Arrianus lib. 5. ^o Pline lib. 36. c. 6. ^p Suetonius in Augusti vitæ cap. 60. ^q Anonymus Author, ἀνακταῖς, Olympiadum à Scaligero in Eusebianis suis editæ, ad Olymp. 227. an. 3. ^r Pausanias in Atticis. Xiphilinus in vita Adriani, Spartianus in vita Adriani. ^s Philostratus Sophist. lib. 1. in Polemone. ^t Xiphilinus in vita Adriani.

allatum in eo consecravit. Sed cum, prævalente contra impios Paganorum ritus Christianâ veritate, Constantini Maximi & Theodosii primi temporibus * omnia Deorum Tempia & Fana per totum Romanum Imperium eorum edictis destruerentur, hoc etiam tot Seculorum opus, in cuius structuram tot Reges totos suos expenderunt Thesauros, per alterutrum illorum dirutum usque ad Tricentesium annum à dedicatione sua non videtur permanuisse. Templum sane permagnificum erat omnibus Architectorum artibus adornatum, Quoad ædificii genus † Hypæthrum fuit, quod omnium apud antiquos Templo- rum quoad figuram maximum, & quoad formam præstantissimum fuisse perhibetur. Circumcirca enim habuit ingentem porticum duobus ordinibus columnarum † Corinthiacarum sustentatam, quæ in Pronao & Postico Decastylum fecerunt, † mendum enim plane est in Vitruvii editionibus, in quibus Templum Jovis Olympii Athenis Octastylum fuisse legitur. Cum enim ibi formationem Hypæthri Decastyli Vitruvius describat, quis dubitat, quin Templum Jovis Olympii, quod post illam descriptionem pro exemplari affert, Decastylum fuisset, qui totum caput attentius perlegit, & autoris methodum & Sententiarum connectiones accuratius considerat, plures inveniet rationes, ob quas à recepta lectione omnino est discedendum. Illud autem Templum † Decastylum dicitur, quod in fronte & postico decem columnas habuerat, Octastylum, quod octo. Intra parietem, quem porticus circuibat, erat Cella, ad quam & in pronao, & in postico per valvas patebat aditus. Hæc tantæ † magnitudinis fuit, ut tota tegi non poterat, † atque ideo intus etiam peristylum, seu porticum circumcirca habuit uno ordine columnarum in altitudine duplicium sustentatam. Medium autem eodem modo, quo medium † Templi Apollinis apud Milesios sub † Dio seu æthere sine tecto fuerat apertum, & ob hanc rationem tam hæc, quam omnia alia Deorum Tempia secundum hanc formam ædificata Hypæthra dicebantur, † cuius generis fuisse Templum Hierosolymitanum † Dion Cassius, cum illud ἀγῶνις ἡ ἀνδροειῶς fuisse scribat, nisi Atrium, in quo erat ara Holocausti, pro Templo accipiat, magno errore, utpote qui multos annos post illius destructionem temporibus † A. lexandri Severi vixerat, videtur existimasse.

Ad exteriores * columnas porticus externæ ponebantur simulacra earum urbium, quæ Atheniensium Coloniz fuerunt, in Tabulis æneis delineata. Extra autem Templum † in area circumcirca erant innumere statue, quæ à civitatibus Græciæ, in Adriani honorem ei ibi dedicate fuere, omnes autem longe superarent Athenienses, qui prope Templi posticum Colossus, nec Romanis, nec Rhodensibus inferiorem Imperatori erigentes, dignum Templi magnificentia obtulerunt donarium. Spatium, quod hoc Templum occupabat, tam amplum fuit, ut in ambitu suo † quatuor stadia continens inter omnes Deorum Ædes, quarum mensuræ ab aliquo scriptore nobis traditæ fuerunt, magnitudine solam Ædem † Beli Babylonici, quæ duplo maior erat, habuit superiorem. Celeberrimo illi † Templo Hierosolymitano ad amissum erat æquale. Tam ingens, & tot seculorum opus sine ingenti sumtu perfici non poterat. In illud, & Propylæum arcis † plusquam decies Talentorum millia impensum fuisse perhibetur, in † Propylæum autem, cuius structuræ historia apud Plutarchum in vita Periclis habetur, duo tantum & duodecim millia erogata fuere, remanent igitur octo millia Talentorum, quorum impensa hoc ædificium perfectum fuerat. Cum autem singula Talenta Attica con-

* Eusebius in vita Constantini, lib. 7. Theodoret. lib. 5. cap. 21. Socrates lib. 1. c. 18. & lib. 5. c. 16. Sozomenes lib. 2. c. 5. & lib. 7. c. 15. & 20. Eunapius in vita Aëdii. Cedreni l. 1. & ceteri. Byzantini in vitis Constantini & Theodosii. † Vitruvius lib. 3. cap. 1. † Vitruvius in Prefatione, lib. 7. † Lib. 3. c. 2. in fine capituli. † Vitruvius lib. 3. cap. 1. † Pausanias in Atticis. † Vitruvius lib. 3. cap. 1. † Strabo lib. 7. 74. † Vitruvius lib. 3. cap. 1. † Lib. 36. † Illius enim Temporibus Bis Cof. fuerat & præfectus Pannoniz, Xiphilin. in vita Alexandri. † Pausanias in Atticis. † Pausanias lib. 7. † Pausanias lib. 1. Herodotus lib. 1. † Josephus in Archæologia, lib. 11. c. 14. Muddorff. Per. 2. Hal. 1. † Dion Chrysostomus de Regno, O ras. 2. † Autor Anonymus ἀνεκδοκῆς Olympiadum à Scaligero cum Eusebianis suis Editæ ad Olympiadas 35. annum quartum. Harpocration in Ὁλιμπιαδων.

tineant * 6000 drachmas, quarum unaquæque est octava pars unciz, seu Coronæ Anglicanæ, octo millia eorum efficiunt nostræ monetæ 1500000 libras, quæ Athenis, ubi * tres drachmæ erant Bovis pretium, ingens summa fuerat, & si reducat ad valorem nostræ monetæ in Anglia, ubi Bos minori pretio, quam sex libris, raro venit, sexagies & quater multiplicanda est, efficietque 96000000 librarum, summam plane mirandam, & si uno seculo expensa fuisset, fere incredibilem. Ut vero melius intelligatur qualis fuerat hujus Templi forma, illius *ἱερογραφίας* subjecimus, qua magis dilucide indicabitur.

A. Porticus duobus ordinibus columnarum sustentata. B. Pronaos Decastylus, C. Posticum. D. Aditus ad Cellam in Pronao. E. Aditus ad Cellam in Postico. F. Paries Templi. G. Porticus interior uno ordine columnarum in altitudine duplicium sustentata. H. Medium sub Dio sine tecto. I. Colossus Adriani.

In hoc Templo festum, quod in memoriam universalis diluvii instituerat Deucalion, Athenienses quotannis * primo die Anthesterionis celebrantes * in hiatum, qui in eo loco, quo diluvii tempore aquas defluxisse memorant, deducto ad cubiti instar solo factus fuerat, polientam e melle & triticeâ farinâ oblationis loco solebant projicere.

Quid sitΔ....ΜΤΟΥ non possum divinare, cum Palmerio autem supponere Deucalionem tam potentem Regem propriis manibus Templum Athenis ædificasse est plane ridiculum. Forſan Seldenus male legit in exco Mar-more Δ pro A, & T pro Π, deletis ex utroque latere lineolis, atque igitur sic Lacuna supplenda est, ἡ Διὸς Φυξίη, ἡ Ὀλυμπὺν ἱερὴν ἰδρύσατο. Qui hanc leſionem non approbat, inveniatur meliorem. De diluvio Deucalionis prius dixi. De Tempore quo dicunt illud accidisse, consule Notas Chronologicas Lydiati ad hanc Epocham.

Ep. 5. Α.....κτων Δδελφίων. ἱερόισι δ' ἑνὶ θερμοπύλαι, ἡ συνήλθε... υς ἐπὶ τῷ ἔρον οἰκύντας, ἡ ο.....α ἑνὶ Ἀμφικτύονα, ἡ π..... υ... ἡ νῦν ἐπὶ δύνει Ἀμφικτύονες, ἱπὶ ΧΗΘΥΠΠΗ, βασιλεύοντες. Ἀπὸ τῶν Ἀμφικτύων. In prima Lacuna supplico 'Απ' ὧν Ἀμφικτύων, in secunda λάνε, in tertia οἰόμενα, in quarta

* Pollux lib. 9. cap. 6. * Plutarch, in Solone. * Plutarchus in Sylla. * Pausanias in Attica. * Ad Epocham primam.

Πολύαια, in quinta ἑπτὰ, quæ supplendi ratio ob voces, quæ relinquuntur integra, tam obvia est, ut omnibus, qui in his rebus mediocriter versantur, facile appareat, deletas in exeso Marmore eadem omnino fuisse, quas restitimus, voces. Hunc Amphictyonem Deucalionis filium, qui Thermopylis regnavit, eundem fuisse cum Amphictyone, qui in hac eadem Epocha Rex Atheniensium dicitur, a apud Apollodorum extat opinio eorum, qui negant. Sed assentiendum est pluribus, b qui afferunt contrarium. An vero Amphictyon fuisse primogenitus Deucalionis filius, seu Hellene junior, non tanti est, ut inquiramus; c Autores sunt, qui tradunt utrumque. Quomodo hic Amphictyon impiâ fraude expulso Cranao socero suo Athenarum regnum invaserat, d supra dixi. Non diu postea Bacchum Athenas venientem e à Semacho ibi hospitio exceptum fuisse, & ab Amphictyone f ad Epulas vocatum ei miscendi vini modum indicasse, ab eoque tempore divinos honores, & aram in Horarum sano Nympharum aræ adjunctam Athenis habuisse dicunt Mythologici; sed f Ofliris, qui verus Dionysus seu Bacchus fuerat, Amphictyone multis annis vetustior, Cadmi vero nepos, qui fictus, multis recentior fuit. Fabula autem originem inde habuit, quod, cum Amphictyon i usum vini diluti à Semacho forte inventum ad epulas introduxisset, ab eoque tempore homines recti & sobrii à computationibus decessissent, qui prius epoto merato ebrietate incurvati fuerant, Baccho Recto i Aram ponebat, quam prope Nympharum aram m ideo collocavit, ut de diluendo vino, si qui uti vellent, admoneret. Hoc idem dicit Eustathius, in Scholiis ad Odyss. Homeri p, sed in Scholiis ad Il. ζ, & χ, primum diluti vini usum ad tempora Lycurgi refert, qui Ofliridi coarvus in Thracia regnabat, fabulamque illam de bello Bacchi cum Lycurgo, illiusque ad Nymphas fugâ, à quibus servatus fuit, ex eo, quod Lycurgus, cum vidisset vino inebriari homines, ejus usum in toto regno suo severissimis legibus prohibuisset, cumque post inventam diluendi artem iterum admisisset, ortam fuisse. Amphictyon cum Regno male patrum n decem annos tenuisset, Athenis eodem modo, quo ab eo prius Cranaus, ipse o vicissim ab Erichthonio expulsus fuerat, Regna autem, quæ à patre acceperat, semper tenebat, in iisque p Itonum filium habuit successorem, præter Itonum unicam etiam ejus nomen non traditur habuit filiam, i quæ Rharo Cranaî filio nupta Triptolemi & Cercyonis mater fuisse perhibetur, n Itono nati fuere Bæotus & Chromia, à Bæoto Bæotia nomen habuit, Chromia autem n nupta Endymioni i filio Athlii, Protogeniæ Deucalionis filiæ nepoti, qui expulso Clymeno in Eleâ prope Olympiam regnavit, ei peperit n Pæonem, Epæum, & Ætolum, quibus jussu Endymionis, in Olympiâ de imperio chrsu certantibus, victoriam obtinuit n Epæus, atque ideo patri in regno successit, quod male ferens Pæon i à Peloponneso decessit, regionemque circa Axium fluvium in confinis Thraciæ & Macedoniæ occupans, ibi genti Pæoniæ nomen & originem dedit. n Ætolum autem cum fratre mansit, eique sine mascula prole defuncto in regno successit, n sed ob eadem Apidis filii Jasonis, quem imprudenter occiderat, è Peloponneso fugere coactus ad Curetas venit, qui regionem circa fluvium Acheloum incolebant, ubi cum, occisis Doro, Laodoco, & Polyæte, à quibus receptus fuerat, regnum ada eptuisset, ab eo deinde regio Ætolia, & incolæ Ætoli dicebantur. Ejus filii fuere Calydon, & Pleuron, à Calydona urbs & silva Calydonia, à Pleu-

a Apollodorus lib. 3. b Pausanias in Phocis. Eusebius in Chronica. Suidas. Harpocration. & Phavorinus in *Amphiſtione*. Didymus ad Il. Homeri m. v. 117. Stephanus in *Beotia*. c Stephanus ib. Didymus ib. d In notis ad Epocham tertiam. e Eusebius in *Chronica*. f Pausanias in *Attica*. Athenæus lib. 2. g Prometheo enim Amphictyonis avo fuerat coarvus Diodorus Sic. lib. 1. Phavorinus in *Hyperboreis*. h Vide Notas ad Epocham secundam. i Athenæus lib. 2. & lib. 4. j Athenæus lib. 1. & 4. k Aræarum lib. 2. l Eusebius in *Chronica*. m Pausanias in *Attica*. Tzetzes Chil. 3. cap. 18. n Stephanus in *Beotia*. Pausanias in primo *Eliacorum*, & in *Beotia*. o Pausanias in *Attica*. p Stephanus in *Beotia*. Pausanias in *Beotia* in initio. q Paula las in primo *Eliacorum*. r Apollodorus lib. 1. Pausanias in primo *Eliacorum*. s Apollodorus & Pausan. ib. t Pausanias in primo *Eliacorum*. u Pausan. ib. v Pausan. ibid. w Apollodorus lib. 1. Pausanias in primo *Eliacorum*.

rone urbs Pleuron nomina habuerunt. A Pleurone tertius erat Oeneus pater
 Meleagri, Teidei, Deianiræ Herculis uxoris, & Gorgæ matris Thoantis,
 qui Ætolis tempore belli Trojani imperavit. Thoantis filius fuit Hæ-
 mon, Hæmonis Oxylus, qui Heracidas in Peloponnensium duxerat. Ætolo
 autem in Elcâ successit Eleus illius ex sorore Eurcyde nepos, à quo Elei,
 qui prius ab Epeo dicebantur Epei, nomen primo dicuntur habuisse. Epeus
 filium habuit Augeam, ob agrum suum ab Hercule stercorebus purgatum cele-
 brem, Augeas genuit Agasthenem, Agasthenis filius fuit Polyxenus, qui
 Bello Trojano interfuit, Polyxeni nepos erat Epeus ejus nominis secundus,
 quem Oxylus ex Ætoli posteris Elcâ pellens ejus regnum occupavit, cujus
 posteris (è quibus fuit Iphitus, qui ludos Olympicos instituit) donec Re-
 gimen Monarchicum dissolveretur, in Elide dicuntur regnasse.

Καὶ αὐτὰ λαὶ πλεῖ τ' ἔστι ἐκύνται, ἃ ὠνόμαζεν Ἀμφικτύονας, &c.] Am-
 phictyonicum concilium ab Amphictyone de communibus Græciæ rebus con-
 sulturum primum congregatum fuisse, ab eoque Amphictyonicum vocatum,
 communi fere omnium scriptorum constat autoritate. Cum primo insti-
 tutum fuisset, ex illis solis gentibus, quibus Amphictyon, & fratres illius im-
 perabant, videtur constituisse, nondum enim Dore, Iones, aut ulla Pelo-
 ponnasiaca gens ad illud conveniebat. Dore enim & Iones ab Hellenis pos-
 teris ortum habentes Amphictyonis temporibus non nati erant, Peloponne-
 si nondum Hellenici fuere, aut cum Hellenicis linguam aut mores habebant
 communes, sed antequam Xuthus, & illius filii Ion & Achæus ad illos com-
 migrassent, omnes erant Pelasgi, qui cum Deucalioni accerrimi hostes fu-
 issent, utpote ab eo Thessaliæ totiusque Græciæ, quæ extra Isthmum est, im-
 perio exuti, non omnino videtur verisimile, eos cum Deucalioni filius ali-
 quam societatem aut fœdus velle iniisse. Soli igitur ii populi, qui Deucali-
 oni olim parebant, & à filio illius Hellene postea Ἑλλήνι dicebantur, hujus
 concilii participes fuere. Cum enim Regnum Deucalionis, quem hoc ipso
 anno, quo institutum est concilium, supponimus occubuisse, inter filios illius
 dividendum esset, illi timentes, ne secundæ hostibus fuissent impares, aut
 ex aliqua lite inter se belligerarent, hoc commune instituerunt concilium,
 quod ab Amphictyone ideo, quod fratrum forsitan natu maximus esset, Am-
 phictyonicum dicebatur, ut dum per illud omnes lites inter civitates sine be-
 lo componerentur, communique illius decretis provideretur saluti, semper
 essent sibi invicem amici & hostibus terribiles. Communi igitur sum-
 tu Templo Cereræ condito in Thermopylarum angustiis. prope ostium
 fluvii Asopi (qui locus utpote in limitibus Regnorum Hellenis & Amphicty-
 onis, in medioque earum Regionum, quibus imperabat Deucalion, situs con-
 ventui maxime erat opportunus) decreverunt, ut bis quotannis, in initio sci-
 licet veris, & autumnii, Senatores à singulis populis electi ibi convenirent,
 sacrisque Deæ factis pro communi salute, de eadem postea consultarent. De
 Thermopylis postea ad Epoch. 52. dicturi sumus, illæ autem eum insignissimæ
 totius Græciæ angustię fuissent, plerumque simpliciter πύλαι dicebantur,
 & abeque voce confessus hic celebrari solitas πύλαι, & Senatores πύλαρχοι
 vocabantur.

b Apollodorus ib. Pausanias in Phocicis, & Messenicis. Homerus II. 9. Ovidius Metamorph. lib. 8. &c.
 c Homeri II. 2. Apollodorus lib. 1. Pausanias in Corinthiacis. d Apollodorus lib. 1. Pausanias lib. 1. e Pausa-
 nias in primo Eliacorum. f Pausanias in primo Eliacorum. g Pausanias ib. h Homerus II. 2. i Pausa-
 nias in primo Eliacorum. j Eusebius in Chronicis. Pausanias in Phocicis. Harpocration in Ἀμφικ-
 τύονι. Antiquum Scholion ad Demosthenis orationem de pace, in fine Edit. Bas. Alexander ab Alexan-
 dro, lib. 1. c. 7. Phavorinus in Ἀμφικτύονι. Suidas ad eandem vocem. Dionys. Hal. lib. 4. k Pausanias
 in Atticis, & Achaïcis, &c. Strabo lib. 8. & lib. 9. Apollodorus lib. 1. Varro lib. 4. c. 1. l Apol-
 lodorus lib. 1. &c. Pausanias in Achaïcis. Strabo lib. 8. m Dionys. Hal. lib. 1. n Dionys. Hal. lib. 4. Dio-
 nys. Hal. lib. 4. o Strabo lib. 9. Herodotus lib. 7. Strabo lib. 9. p Alexander ab Alexandro, lib. 1. c. 18. & lib. 1. cap. 7. q Herodotus lib. 7. Pausanias in Phocicis, & in Atticis.
 Strabo lib. 8. Harpocration in πύλαι. Alciades in orat. contra Ctesiphontem, & Demolice in orat. pro
 Ctesiphonte. Helychius in πύλαρχοι. r Strabo lib. 9. Helychius in πύλαρχοι. Harpocration in πύλαι.

Cum autem Acrisius Argivorum Rex 7 ob timorem Petsei nepotis sui, quod ex oraculo audivisset se ab eo occidendum esse, in Thessaliam decedens observasset multa desiderari in hoc concilio, ut recte & cum felici successu haberetur, five quod processu temporis labefactum esset, five quod in initio satis prudenter institutum non fuisset, * illud circa 230 annos, postquam ab Amphictyone primo congregatum fuit, de novo ordinavit, & scriptis legibus, b secundam quas de causis ad Concilium latis judicaretur, assignantique populis, qui illius participes essent, quot suffragia singuli haberent, & quo tempore & loco convenirent, omnia de hoc concilio sancivit, quæ in illius celebratione à Græcis postea semper fuerant observata. Ab illius igitur temporibus non tantum Templi Cereris in Thermopylis, sed Apollinis, etiam Delphici procuratorem habuerunt Amphictyones, in utrisque igitur Templis alternis vicibus, in Templo Apollinis Delphici scilicet initio Veris, in Templo Cereris Thermopylis initio Autumni conventus suos habuerunt. Populi vero, qui Acrisii decretis concilii participes fuere, 4 duodecim numerantur, Thessali, Phthiotæ, Magnetes, Perrhæbi, Ænianses, Malienenses, Dolopes, Locrenses, Phocenses, Boeoti, Iones, Dorees, Septem priores Thessalicæ gentes fuere, & extra Pylas habitabant, & cum Thessalia in quatuor partes dividatur, scilicet 1 in Phthiotin, Thessaliotin, Æstizotin, & Pelasgiotin, Dolopes & Perrhæbi Æstizotidis, Thessali, Thessaliotidis, Magnetes Pelasgiotidis sub montibus Pelii & Ossiæ, Phthiotæ, Malienenses, & Ænianses Phthiotidis incolæ fuerunt, Malienenses in ipsis Pylis ad Sinum Maliacum habitabant, Ænianses sub montibus Oeteis, atque ideo ab Æschine 5 Oetei dicebantur. Locrenses erant, qui in triplice Locride, Boeoti, qui in Boeotia, Phocenses, qui in Phocide, Iones, qui in Atticâ, Eubœæ, Maris Ægei insulis, & Ionia Asiatica, Dorees, qui in Doride sub Pindo monte, & in Peloponneso habitabant. Hi olim populi ad Concilium conveniebant, b singulique eorum duo suffragia habentes Amphictyonatus jus sine ullâ immutatione usque ad Regnum Philippi Macedonis retinuerunt, tunc autem, Olympiadis scilicet centesimæ octavæ anno tertio, 1 Phocensibus, quod expilato Templo Delphico sacrilegium commisissent, & è Dorica gente 2 Lacedæmoniis, quod sacrilegis auxilia tulissent, concilio motis, jus Amphictyonatus duplicique suffragii, quod prius habuerunt Phocenses, ad 1 Macedones, qui Sacrilegos vicerunt, fuerat translatum. Sed cum Phocenses post annos 67, Olympiadis scilicet 125 anno secundo, contra Gallos Delphos direpturos fortissime pugnantes, illud Templum, quod prius expilaverant, jam ab expilatione liberassent, hæc meritis priora scelera compensasse iudicati, 3 in concilium communi Græcorum decreto, eodem modo quo amoti fuere, iterum recipiuntur, in eoque illa, quæ olim Dolopum fuerunt, 4 qui sub Macedonico imperio, eodem tempore quo Perrhæbi, libertate & nomine amissis interierant, forte habuerunt suffragia. Perrhæborum autem loco Delphi, qui ante Templi expilationem 5 suffragia cum Phocensibus habuerant communia, ne qui sacrilegio 6 maxime obstabant cum sacrilegis multarentur, & à Templi participatione excluderentur, qui illius perpetui Curatores fuerunt, in concilium cum pleno Amphictyonatus jure non diu post exclusos Phocenses videntur fuisse cooptati. Cum enim 7 Pausanias Delphos, eodem modo quo Boeoti, Thessali, Macedones, & aliæ gentes, quæ ad concilium convenie-

7 Apollodorus lib. 2. Pausanias in Corinthiacis. 2 Strabo lib. 9. 3 Compare Eusebii Canonem & Regibus Argivorum cum hac Epocha. 4 Strabo lib. 9. 5 Strabo lib. 9. Pausanias in Phocidia. Plutarchus in Solone Æschines in orat. contra Crisiphostem. Pausanias in Achaicis. Herodotus lib. 5. Plutarchus in Sylla. 6 Æschines in orat. ad Amphictyones. Harpocration, Suidas, & Phavorium in 'Amphictyones, Michael Apostolius lib. 3. Procr. 4 Alexander ab Alexandro, lib. 5. c. 7. Pausanias in Phocidia. 5 Strabo lib. 9. 6 Strabo ib. 7 In orat. ad Amphictyones. 8 Æschines in orat. ad Amphictyones. 9 Diodorus Siculus, lib. 15. Pausanias in Phocidia. 10 Pausanias, & Diodorus lib. 1. Demosthenes in orat. de Pace, & antiquum Scholion ad illam orat. in fine Edit. Bas. Pausanias in Phocidia, & Diodorus Siculus, lib. 15. 11 Pausanias in Phocidia. 12 Strabo lib. 9. 13 Vide Æschinis orationem ad Amphictyones. 14 Diodorus Sic. lib. 15. Pausan. lib. 10. 15 Lib. 10.

bant, bina suffragia tradit habuisse, quæ penes eos ab initio non fuere, il-
lique etiam ab ¹ Harpocratore, ² Suida, ³ Michael Apostolio & ⁴ Alexandro
ab Alexandro inter gentes Amphictyonicas numerantur, quoniam tempore
probabilis est, eos hoc jus primo consecutos fuisse. Post victoriam Adia-
cam ⁵ Nicopolis etiam, quam Augustus prope eam locum, quo Antonium
superaverat, in victoriæ monumentum condidisset, Imperatoris decreto fa-
cta est Amphictyonica, & Magnetes, Enianes, Phthiotæ, & Malienſes ⁶ iussu
se Theſſalis conjungere, ab eo tempore non nisi cum illis participarunt bina
ea, quæ prius singuli habuerunt, suffragia. Pausaniæ igitur tempore, qui
Imperante Antonino Pio circa medium secundæ post Christum Century
⁷ maxime floruerat, qui Concilii participes fuere hi populi ⁸ recensentur,
Theſſali, Macedones, Nicopolitani, Delphi, Phocenses, Locrenſes, Boeoti,
Dores, Iones. ⁹ Harpocrator, ¹⁰ Suidas, ¹¹ Michael Apostolius, & ¹² Alex-
ander ab Alexandro, inter eos etiam numerant Achæos: sed de his nihil Pau-
sanias: non omnino tamen videtur verisimile, quin hi, cum sub Arato, Phi-
lopoemone, & Lycorte Polybii patre fortissimus ducibus Græciæ ¹³ domini e-
valissent, Amphictyonatus jus tunc fuissent consecuti, quod olim etiam
ante Heracidarum in Peloponnesum descensum, cum Acnibus, qui gentes
Amphictyonicas ordinauit, ¹⁴ Achæus fuisset, videntur habuisse. In initio
suffragia Amphictyonica penes solas Gentium Metropoles fuerunt, atque ideo
¹⁵ Strabo Amphictyonici concilii duodecim civitates primo participes fuisse
trahit, postea aliis etiam civitatibus erant ¹⁶ communicata, & tandem, cum Do-
res & Iones plures habuissent urbes insignissimas, ut hæ etiam in concilium
admitterentur, ultra justum numerum multiplicata fuere, cautum tamen
est, ut in nullo conventu, plura quam viginti quatuor, duo scilicet pro sin-
gulis gentibus, secundum antiquum institutum haberentur: atque ideo cum
Pausaniæ temporibus ¹⁷ penes urbes Amphictyonicas triginta essent suffragia,
soli Delphi, Athenienses, & Nicopolitani omnibus conventibus, ceteri non
nisi vicibus suis interfuerunt.

Senatores ad concilium missi ¹⁸ ἀπὸ τῶν πόλεων ἀγείρονται ¹⁹ Πυλαγόρας di-
cebantur: penes hos erant civitatum suffragia, quot vero à singulis delegati
fuere incertum est, Athenienses in eo concessu, quo Phocenses ob excultum
agrum Cirrharum Apollini sacratum condemnarunt, ²⁰ quatuor habuerunt Py-
lagoras (delirant enim, qui lectâ oratione Æschinis contra Ctesiphontem:
præter Æschinem, Midiam Anagrasium, & Thracidem Lesbium, Demo-
sthenem etiam in illo conventu supponant non fuisse Pythagoram.) Videtur igitur
numerus eorum esse ex arbitrio civitatum, quæ eligebant: quotcumque
vero ab eadem mittebantur, si penes eam esset unum tantum suffragium ²¹ plu-
ra in conventu non habuerunt. Quam subito conveniebant Pythagoræ, Am-
phictyonum juramento omnibus propositum, eo & senetipsos & civitates, à
quibus missi fuere, obstrinxerunt ²² Μηδμίαν πόλιν ἥτις Ἀμφικτυονίδων ἀνάγκην
παύσαι, μὴδ' ὅδε τι ταραχάσαιεν ἄρξαι, μὴτ' ἐν πολέμῳ, μὴτ' ἐν εἰρήνῃ· ἰσὺν δὲ
τι ταῦτα ἐπύθεῖν, ἐρετὰς τῆς πόλεως ἀναστήσαι, ἢ ἰσὺν τοῖς ἡ-
συχὰς τοῖς τῷ Θεῷ, ἢ σωτηρίῃ, ἢ βουλῇσι πικρὰς ἥτις ἐν τῇ ἰσῶν, πικρὰς, ἢ
ποθὶ, ἢ κατὰ, ἢ φωνῇ, ἢ πύσῃ διατάμει, i. e. urbem nullam Amphictyonicam
se everſuros, neque aqua profluente se prohibitueros, sive pace, sive bello, si
quis contra fecisset, se bellum illaturos, & urbes excisuros, & si quis Apol-
linem spoliaret, vel conscius esset illius injuriæ, vel consilium daret contra

¹ Vide Æschinis orat. ² Ἐπὶ τῷ Κτησίφοντι. ³ In Ἀμφικτυονίᾳ. ⁴ Lib. 3. Prov. 4. ⁵ Lib. 5. c. 7. ⁶ Pau-
san. in Phocis. ⁷ Dion Cassius, lib. 11. Strabo lib. 7. ⁸ Pausanias lib. 10. ⁹ Meminit enim belli Judei
confecti in Articia, & Antonini in Corinthis. ¹⁰ Pausanias lib. 10. ¹¹ In Ἀμφικτυονίᾳ. ¹² Lib. 3. Prov.
4. ¹³ Libro 5. c. 7. ¹⁴ Vide Polybium lib. 2. 3. 4. 5. Plutarchum in Arato, Cœmone, Philopomene, &
Tito Quintio, & Livium Decad. 4. ¹⁵ Argivorum enim Rex fuit, Argivi autem ante Heracidarum descen-
sum Achæi fuerunt, & sic plerumque ab Homero vocantur. ¹⁶ Lib. 9. ¹⁷ Themistoclis temporibus 31. ci-
vitates Amphictyonice fuerunt. Plut. in vita ejus. ¹⁸ Pausan. lib. 10. ¹⁹ Harpocrator. Suidas & Hely-
chius in *συναγῶγῃ*. Strabo lib. 9. ²⁰ Æschines in orat. contra Ctesiphontem. ²¹ Pausan. in Phocis. ²² Æs-
chines in orat. *ἐπὶ τῷ Κτησίφοντι*.

Templum, eum se ulturos, & pede, & manu, & voce, & omnibus viribus, Juramento diram execrationem addiderunt contra eos qui violaverint, & deinde a sacris factis, sive Delphis, sive Thermopylis convenissent, primo de rebus a Templi in quo sedebant, & ejus procuratores erant, scilicet de donariis, Thesauris, Sacrificiis, an omnia circa ea rite sancteque facta fuissent, & deinde de publicis Græciæ rebus, an commune jus ab omnibus inviolatum servaretur, inquirebant: & si aliqua civitas, aut tota Gens circa hæc peccasse accusaretur, ad conventum a citabant, ut causam dicerent, deprehensæque circa hæc peccasse, si sacrilegium aut impietatem contra Deum admisissent, dicto Anathemate, exclusionem a Templi participatione, & a concilio, si Amphictyonica fuissent, si autem injuriæ tantum contra aliquam Græcam civitatem, ob violatas aut in pace, aut in bello Gentium leges reæ fuissent, pecuniâ quanta læsis faceret satis pro injuriâ, communi decreto multabantur, Posteriori modo Lacedæmonii ob occupatam tempore pacis arcem Cadmeam, a priori modo Phocenses, & iidem Lacedæmonii paulo postea ob expulsum Templum Delphicum fuerunt condemnati. Quando in concilio aliquid majoris momenti agebatur, a quicumque ex aliqua Græca civitate, aut ob oraculum, aut ob sacrificia forte aderant, ad illud convocati fuere. Conventus, qui ex his constabat, ἡ Ἐκκλησία, qui ex solis Pylagoris, αὐτὸς εἶπεν dicebatur. De privatis litibus, aut privatorum criminibus judicare infra concilii dignitatem habebatur, nec unquam privatus aliquis, si excipias a Ephialtem Trachinium, qui Xerxi per montes Oetæos, cum a Lacedæmonius occisus fuisset Thermopylarum angustia, in Græciam monstravit viam, in hoc concilio unquam fuerat judicatus. Sed si aliquis talis, aut impietatis contra Deum, aut injuriæ contra Græcos accusaretur, contra Gentem, seu civitatem, ejus civis erat, si non ab eadem fuisset panitus, intendebatur actio. Si condemnati sententiæ non submitterent, bellum indicabatur. rebellibus: hoc autem Amphictyonum decreto duobus solis Græciæ populis, b Cirrhæis scilicet & c Phocensibus unquam fuit illatum, tam sanctum hujus concilii decretis parere a ceteris semper habebatur. Cirrhæis autem Duce Solone, Phocensibus Duce Philippo Macedone debollatis, priores delicti posteriores misere mulctati fuere.

Omnia Amphictionum Decreta a summi Sacerdotis Templi Delphici, eodem modo quo acta publica apud Romanos Consulum, & apud Athenienses Archontum nomine signabantur, eaque incisa in columnis Marmoreis sub hac forma promulgata fuere, Ἐν Ἱερῷ Κλαυθρῷ ἱερῆς Πυλαίας ἰδὲς πρὶν Πυλαγῶραι ἐπὶ τοῖς Σαυῖδαι ἢ δὲ Ἀμφικτυόνων ἐπαδὶ Ἀμφιαρί, &c. Totum hoc decretum, & aliud ejusdem formæ in oratione Demosthenis de Corona legi potest.

Omni Pylaico conventui cum Pylagoris etiam e interfuerunt Hieromnemones: apud Græcos autem duplicis generis & officii fuerunt Hieromnemones, alii enim erant civiles Magistratus, apud quos in scripta redigebantur a contraactus & judicium sententiæ, atque hi non omnino differant ab iis, qui simpliciter Μνῆμονες, i. e. notarii dicebantur, nisi quod forte in hoc munus electi, ut sanctius ab iis præstaretur, etiam Sacerdotes fuerint, atque ideo ἱερμνῆμονες vocabantur, Μνῆμονα autem scribam seu notarium fuisse interperat e Eustathius ad Homerum. Alii autem Hieromnemones, qui per hunc vocem magis proprie significabantur erant Sacerdotes, qui ideo, quod

a Dionys. Hal. lib. 4. Strabo lib. 9. b Æschines contra Ctesiphontem. Plutarch. in Solone, &c. c Demosthenes in orat. de Corona. d Diodorus Sic. lib. 15. e Pausanias in Phocensibus. Diodorus lib. 15. f Æschines in orat. contra Ctesiphontem. g Æschines ib. h Suidas & Harpocration in Ἀμφικτυόνων. i Herodotus lib. 7. k Plutarchus in Solone. Æschines in orat. contra Ctesiphontem. l Pausan. lib. 10. Diodorus Sic. lib. 15. m Æschines in oratione contra Ctesiphontem, & Demosthenes in orat. de Corona. n Demosthenes de Corona. o Suidas, Harpocration, Phavorinus & Mespichius in ἱερμνῆμονες. Scholiastes Aristophanis ad Neubes. Æschines orat. contra Ctesiphontem. p Menæsius Stephanus in ἱερμνῆμονες. pro hac vocis significatione citat Aristoteles. q Ad Odysseum. vers. 363.

circa res sacras & deorum cultum docti & periti fuerint, memoriâque tenerint, quo ritu, & quibus sacris quisque eorum colendus esset, ^h ἀπὸ τῶ μημόνας τῷ τῷ ἱερῷ nomen fortiebantur, iidemque omnino fuisse cum illis, qui apud Ægyptios ἱεργεσματοῖς, & apud Judæos Ἀρχιερεῖς dicebantur. Sacerdotes enim, qui apud Ægyptios in Sacris Mercurii libris, & Ægyptiaca Theologiâ versati fuerent, ἱεργεσματοῖς, qui apud Judæos in libris Moysi, & Judaicâ Theologia, Ἀρχιερεῖς vocabantur, & secundum hanc vocis significationem, & nonde capitibus Ephemeriarum, aut familiarum interpretandus est locus, ubi Herodes dicitur congregasse, Ἀρχιερεῖς ἡ γραμματεῖς τῷ λαῷ: cum enim docti apud Judæos, & legis periti, quales erant Synedriorum assessores, erant vel Levitici, vel Laici, Laici γραμματεῖς τῷ λαῷ, Levitici sive essent ἐκ familia Aharonis, sive tantum Levitæ, Ἀρχιερεῖς dicebantur, qui cum ideo γραμματεῖς τῷ λαῷ opponuntur, quod ἐκ clero fuerint, æque proprie etiam γραμματεῖς τῷ ἱερῷ, seu ἱεργεσματοῖς poterant appellari, utrique autem, scilicet tam Ἀρχιερεῖς quam γραμματεῖς τῷ λαῷ generali voce ὀνόματι i. e. scribæ dicebantur. Hieromnemes qui cum Amphictyonibus conveniebat utriusque generis fuisse, & non tantum Sacerdotum, sed etiam scribarum seu notariorum præstabant officia, cum enim ad omnem conventum Pythæum mitterentur, ^h συνεδρεύοντες, ἢ συνέδριον Pythagoræ συνεδρόσονται, Hieromnemes συνέδριον fuerunt, & hi igitur in eo solenni conventu sacra Deo peragebant, omniaque ad ea peragenda necessaria singuli parabant pro civitatibus suis, atque ideo etiam ἐπισκοποῖν τῶν ἀναλυσκόντων ἐκ τῶ συνέδριου dicebantur. Ἰδὲ in confessu scribæ seu notarii fuerent, omniaque ea, quæ decreverunt Pythagoræ in Tabulas referebant, curabantque ut inde in columnas Marmoreas transcripta tum in Templo Apollinis Delphici, tum in Templo Cereris in Thermopylis promulgarentur, atque ideo cum Amphictyones in Templo Apollinis Delphici sedentes contra Phocenses decreta fecissent, iusserunt Hieromnemes, ut illi ἀπὸ τῶ συνέδριου πύλας, ad Pylas cum illo decreto convenirent, ut ibi scilicet etiam in columnis Marmoreis incisa, quæ contra illam gentem decreta fuerant, in utroque confessu loco in publico proponerentur.

Qui Acrisium primum hujus concilii institutorem fuisse tradunt, illud Amphictyonicum appellari volunt ἀπὸ τῶ περὶ οἶκου τῷ τῷ Δελφῶν τῶ συνάχοντι, κτίσας enim dicunt antiquam vocem fuisse usurpata pro οἰκῶντι, & pro exemplis afferunt illa Homeri οἰκίματα πολέεσσι, ἢ οἰκίματα καὶ ἀλόν, vocisque οἰκίματος, quæ bene habitatum significat, ab οἶς bene & κτίσας pro οἰκῶντι deducunt originem. Sed si hæc admittenda esset Etymologia, & Ἀμφικτιόνες essent quali περὶ οἶκου, ut vox cum litera scriberetur, & non cum v, omnino requireret originis ratio. His Etymologicis similes sunt etiam ij, qui hunc conventum non ἀπὸ τῶ πύλων, quia in Thermopylarum angustiis conveniebat, sed quia ὁ Πύλας ob Clytemnestræ cædem coram eo primus causam dixerat, Πύλας volunt appellari. Sed approbatæ autoritatis historicis, qui tradunt contrarium, potius quam insulsis Grammaticis adhibenda est fides.

Virapud nostrates insignissimus existimavit duos & diversos fuisse Amphictyonicos conventus, qui Delphis, & Thermopylis conveniebant, & unum ab Amphictyone, alterum in hujus similitudinem ab Acrisio fuisse in-

^h Etymolog. in ἱεργεσματοῖς. ἰ Lucian in Macrobiis. Porphyrius lib. 4. sect. 8. Suidas in ἱεργεσματοῖς. ἰ Vide Clarissimum L. Iglefons, in Horis Hebraicis ad Matth. cap. 2. ver. 4. ἰ Matth. cap. 2. v. 4. ἰ Bæb. Beræctis fol. 45. 2. & apud Talmudicos passim. ἰ Scholiastes Aristophanis ad Nubes. Phavorinus in ἱεργεσματοῖς. ἰ Etymolog. in ἱεργεσματοῖς. Phavorinus, Suidas, & Harpocration ad eandem vocem. Scholiastes Aristophanis ad Nubes. Phavorinus contra Cresiphontem. Diodorus Siculus, lib. 15. ἰ Scholiastes Aristophanis ad Nubes. Phavorinus in ἱεργεσματοῖς. ἰ Scholiastes contra Cresiphontem, & Demosthenes pro Cresiphonte. Phavorinus & Helychius, & Suidas in ἱεργεσματοῖς. ἰ Diodorus Siculus, lib. 15. ἰ Scholiastes in orat. contra Cresiphontem. ἰ Phavorinus. Etymolog. Harpocration & Suidas in Ἀμφικτιόνες. Pausanias in Phocæ lib. 9. Scholiastes Aristophanis ad Nubes. Phavorinus in Πύλας. Scholiastes Sophocles ad Trachinias. ἰ Dominus Johannes Marthamius, in libro suo super edito, pag. 116.

stitutum. Sed cum Strabo, ubi agit, de Amphictyonio conventu ab Acrisio instituto, * dicat illum Πυλαίης appellari, quia etiam ad Pylas seu Thermopylas conveniebat, ideoque etiam assessores Pythagoras vocatos fuisse, eosque Cereri in Thermopylis sacrificasse, ex nullo loco mihi evidentius apparet, conventus Delphis & Thermopylis celebrari solitos unum eundemque fuisse, quam ex hoc, unde ille probavit fuisse diversos. Nec differentias, quas inter hos conventus ponit vir clarissimus, quod unus scilicet ex 12 civitatibus, alter ex tot gentibus constaret, & quod unus publicas Græciæ, alter tantum Templi res procuraret, omnino agnosco. Cum enim Amphictyones Delphis conventus suos celebrarent, cum contra * Cirrhæos, & postea cum contra b Phocenses bellum decrevisset iis communibus Græciæ armis inferendum, & iidem etiam Delphi, ut a Diodorum Siculum legenti facile patebit, Lacedæmonios ob turbatam publicam pacem, occupatamque Cadmeam arcem condemnassent, conventumque ideo eo in loco celebrari solitum, * Plinius publicum totius Græciæ vocet concilium, quis dubitat, quin ibi etiam de publicis rebus consultatum fuisset? Et profecto illuc non tantum 12 civitates, sed tot gentes convenisse, eandemque omnino fuisse cum illis, qui conventum in Thermopylis celebrabant, ab * Æschine & 1 Pausania ita disertis verbis asseritur, ut ipsi qui asserit contrarium, si hos tantum inspexisset autores, non poterat non evidentissimum apparuisse. Quare autem Strabo dicit hoc concilium olim ex 12 tantum civitatibus constare, supra monui. Præterea cum dicat Pausanias Achæos Conventum Ægii celebrasse, * αἱ δὲ τῆς αἰθέρης θεῶν ἐν Δελφῶν Ἀμφικτύοντες, & in decreto a Amphictyonum a Demosthene lato lancitur, τῶν Πυλαίων περιόχου αἱ πύλαι, ἡ δὲ αἰθέρης θεῶν ἐν τῇ Παναθηναίων ἑορτῇ, & ex eadem Æschinis oratione constet conventum, in quo hoc decretum fuerat Delphis, proximum vero in Thermopylis, & illum in initio veris, hunc igitur in initio Autumni celebratum fuisse, inde ulterius probatur, concilium quod in utrisque locis habitum fuerat unum idemque fuisse, & in hoc tantum differre, quod illius Senatores, qui in initio veris Delphis, in initio Autumni, ut ex loco ultimo citato conjecturam sumimus, Thermopylis semper conveniebant.

Cum Macedones, & postea Romani obtinuissent Græciæ Imperium, valde diminuta erat Amphictyonum autoritas, nec ulla, nisi umbra illius, quam olim habuerunt, penes eos deinde fuisse videtur, hanc autem diu retinuerunt, quando vero primo desinebant convenire incertum est. 1 Pausaniæ temporibus conventus suos semper celebrabant, sed cum in illis tantum res sacras & Idololatrias deorum cultus curarent, Constantini temporibus, cum hi interdicti fuissent, cum Templo & Religione suâ videntur omnino periisse.

Ep. 6. Ἀφ' ἧς Ἐλλῆν ὁ Δευκ..... ὁπότες ἱερασιδύς, ἡ Ἐλλῆνες ἀνομήθη, τὸ ἀντίστοιχον Γραῖς καὶ κληῖς, ἡ ἡ ἀγῶνα Παναθηναίων..... ἡ ΧΗΝΕΠΠΙ βασιλεύοντι. Ἀθηνῶν Ἀμφικτύοντες. In prima lacunâ suppleo, Ἀφ' ἧς Ἐλλῆν ὁ Δευκλίων, φθινύοντι, ἱερασιδύς, Hellenem enim Deucalionis filium & Phthiotidis Regem fuisse quis ignorat? In secunda & tertia suppleo, ἡ ἀγῶνα Παναθηναίων αἰσας ἱππῶν ἐν. De Festo Panathenæico hic agi ex literis quæ relinquitur in integrâ manifeste apparet, sed illud nondum celebratum fuisse indicat Epocha decima. Hic igitur secundum a Lydatum innuitur Hellenem non instituisse, sed Erichthonico postea persuasisse, ut institueretur. Sed inimicitiz, quæ necessario supponendæ sunt intercessisse Helleni

* Strabo lib. 9. * Plutarch. in Solone. * Æschines in orat. contra Ctesiphontem, & Demosthenes in orat. pro Ctesiphonte, * Lib. 15. * Lib. 35. cap. 9. * In orat. αἱ ἀνομήθη. * In Phocis. * Pausanias in Achæis. * Æschines in orat. contra Ctesiphontem. * Pausan. in Phocis. * Vide illud notat ad hanc Epocham.

& Erichthonio, qui Amphictyonem Hellenis fratrem * regno expulerat, hoc non admittunt. Præterea instituti ratio à Chronographo nostro in omnibus aliis Epochis observata, ut res ad illum annum referantur, sub quo de illis agitur, omnino requirit: atque ideo lego potius in plurali numero *συνέτισσαν*, & verbum illud ad Athenienses referens, opinor hic innui, eos Festum Panathenæicum in imitationem conventus Amphictyonici, ut huius beneficio inter Atticæ *δῆμοι*, eodem modo quo illius inter Græciæ gentes pax & amicitia inviolatæ præservarentur, decretis suis constituisse, quamvis ob aliquem casum, forte * ob bellum inter Amphictyonem & Erichthonium de regno ortum, primam illius celebrationem usque ad annum regni Erichthonii novum, & Epochæ Marmoræ 1242. distulissent. Si vero potius velis, quod illud Epochæ decimæ Παρθενιαίης τῆς πρώτης γιορτῆς, quod dubium movet, de Panathenæis absolute primis non intelligatur, non refragor, cum sic etiam ne Chronographus noster dicat repugnantia æque verisimiliter possis cavere.

Καὶ Ἑλλῆσι νόμοι ἀντὶ τὸ πρότερον Γραικὶ καλεῖσθαι.] Ut melius intelligatur, quando Græciæ incolæ Γραικοί, quando Ἕλληνες, aliaque, quæ antiquitus habuerunt, nomina primo adepti fuerunt, & quinam erant qui his nominibus vocabantur, liceat ab illis, qui primo Græciam incoluerunt, exordiri. Post confusionem Babylonicam, & dispersiones Gentium, multæ clapsæ sunt ætates, priusquam aliquis populus fixam in Græcia sedem obtinuerat. Recentiores enim incolæ, priusquam urbes aliquas condidissent, aut semitiplos in nova colonia satis firmiter munivissent, à potentioribus adventis, & illi rursus ab aliis diu semper * pellebantur, nec aliquis ante Inachum (Sycioniorum enim Reges, ut ficta nomina, merito rejiciunt * doctissimi) in hac Regione regnum stabilivit: ille vero Peloponnesum occupans, & natura loci munitus, utpote ad quem nullus, nisi per angustum Isthmum, patebat aditus, ibi Argivis * 300 annos priusquam Cecrops in Attica regnaverat, circa annum ætatis Patriarchæ Isaci vigesimum primum, per annos 50 * primus imperasse perhibetur. Hujus * filius erat Phoroneus, cujus temporibus * Æzios, & post illum filius illius Lycaon in Arcadia primi regnabant, Phoroneus autem genuit * Niobeu, quæ * prima omnium mortalium secundum Mythologicos Jovi mista peperit Pelasgum, qui * ductâ Deianirâ Lycaonis filiâ, illi in Regno Arcadiæ succcessit, & * Regionem illam, quæ prius ab Æzio, & Lycaone, Æzia, & Lycaonia dicebatur, totamque Peloponnesum à suo nomine Pelasgiam, & incolas Pelasgos appellavit, * quod nomen usque ad Danai tempora, qui mutato nomine eos Danaos vocavit, per 300 annos semper retinuerunt. * Cum Pelasgi temporibus homines solis radicibus & herbis vescerentur, easque sæpe quæ perniciosæ erant incaute comedissent, ille glandium esum apud Poetas toties decantatum, utpote multo salubriorem, primus introduxit, quibus Arcades etiam post inventas fruges diu vescabantur: atque ideo in Responso non diu ante Olympiadum initium Lacedæmonis dato, qui tum Arcadibus bellum illaturi Oraculum Delphicum consulebant, Pythia dixit,

Πολλοὶ δὲ Ἀργεῖοι βαλάντ' ἀνδρῶν ἔασον,
Οἱ δ' ἀποκλυσσόντο.

* Vide notæ nostras ad Epocham quintam. * Vide notæ nostras ad Epoch. 5. * Vide Epoch. 10. * Thucydid. lib. 1. * Dominus Johannes Marthæus in *εὐσεβίου*, ad librum suum nuper editum Salmasius de ling. Hellenistica, part. 3. cap. 1. & alii. * Eusebius in Chronica. * Eusebius ib. Pausanias in Arcadica. Apollodorus lib. 1. * Pausanias in Arcadica. Apollodorus lib. 2. Euseb. in Chronica. * Dionys. Hal. lib. 1. * Dionys. Hal. ib. Pausanias lib. 8. Apollodorus lib. 2. * Dionys. Apollod. & Pausan. ib. Diodor. Siculus lib. 4. Nonnus lib. 32. Scholiastes ad Statii Theb. l. 4. * Dionys. Hal. lib. 1. * Pausan. lib. 8. Dionys. ib. Apollodorus lib. 2. * Dionys. Hal. lib. 1. Eustathius in Dionysii *εὐσεβίου*, ad vers. 415. * Strabo lib. 5. p. 221. * Pausan. lib. 8. in initio. * Herodot. lib. 1. Pausan. in Arcadica.

Hujus Pelasgi filius erat τ Lycaon ejus nominis secundus, qui Jovem Lycæum humanis sacrificiis primus coluit, & Lupercalia instituit. Lycaonis aut filius aut nepos erat Pīalus, ¹ qui filiā suā Larissā vi vitiatā ex ea genuit alium ² Pelasgum, Phthium, & Achæum, qui (cum, ut vitiatæ honor illæsus præservaretur, apud ³ antiquos semper in more esset, si femina insignioris fuisset notæ, fingere eam ab aliquo Deo compressā fuisse) ⁴ Neptuni filii dicebantur. ⁵ Hi non multos annos, postquam ⁶ Oenotrus filius Lycaonis ex eadem regione in Italiam transferat, eodem modo agri inopiā coacti Peloponnesum tunc incolis suis nimis angustam sextā ætate, i. e. circa annos 125 (ætas enim Dionysio Halicarnasseo qui hæc tradit ex 25 annis conflat) postquam hæc Regio à Pelasgo ibi regnante primo Pelasgia dicebatur deseruerunt, magnoque secum educto exercitu Thessaliam, totamque fere Græciam, quæ extra Isthmum est, occuparunt, & à gentis nomine etiam ⁷ Pelasgiam appellarunt, ita ut tota ea Regio quæ postea Græcia, ab hoc tempore usque ad Deucalionis regnum per annos circa 125 Pelasgia dicebatur. ⁸ Partes autem illius, quas singuli fratres obtinuerunt, Pelasgiotis, Phthiotis, & Achææ ab eorum nominibus vocabantur. ⁹ Pelasgiotis & Phthiotis notæ erant in Thessalia provinciæ, utpote quæ ea nomina usque ad Augusti Imperium, qui primus iussit omnes Thessalicas gentes eodem nomine Thessalos appellari, apud antiquos semper retinuerunt. Regio, quam Achæus à suo nomine Achæam denominavit, inter Oetæos montes, & Isthmum Corinthiacum sita fuit: illa autem non diu postea à diversis populis occupata in minores Regiunculas dividebatur, scilicet in Atticam, Megaridem, Boeotiam, Phocidem, Locridem, & Ætoliam, quæ ab incolis suis diversa obtinentes nomina uno communi & sibi proprio nunquam iterum vocabantur, donec Romani eas omnes in unius Provinciæ formam redigentes antiquam, utpote à Pelasgis orti restituerent nomen, & Achæam iterum appellarent. Potentissimus autem fratrum erat Pelasgus, qui in septentrionali Thessaliæ parte regni sedem habens multas ibi condidit civitates, tres autem insignioris notæ, quarum duas, ¹⁰ unam scilicet ad fluviū Peneum, alteram ad mare sitas, in matris honorem Larissas, aliam autem ab urbis Argivæ nomine, è qua colonizæ partem educerat, ¹¹ Argos appellavit: ut autem ab ea distingueretur, hoc ¹² Pelasgicum Argos, illud ¹³ Achaicum ab incolis suis postea dicebantur. Argos Achaicum ob eminentiam suam sæpe simpliciter Argos, illud vero semper Pelasgicum apud scriptores vocatur, atque ideo in Homero est, --- ¹⁴ $\delta\alpha\mu\iota\ \tau\eta\ \rho\epsilon\lambda\alpha\sigma\sigma\eta\kappa\iota$ ¹⁵ $\alpha\rho\gamma\gamma\epsilon\iota\ \tau\epsilon\lambda\alpha\sigma\sigma\iota$. Pelasgi filius & successor erat ¹⁶ Chlorus, Chlori ¹⁷ Æmon, Æmonis ¹⁸ Thessalus, Thessali ¹⁹ Græcus. Hi omnes Pelasgis per quinque ætates, hoc est circa annos ²⁰ 125, priusquam Cecrops in Attica regnasset, imperasse perhibentur. Ab Æmone ²¹ Æmonia, à Thessalo ²² Thessalia, à Græco ²³ Græcia regio, cui imperaverant, primo vocabatur. ²⁴ Eusebius non Thessalum Græci, sed è contrario Græcum Thessali patrem fuisse scribit. Sed cum plures sint, qui tradunt Thessalum Æmonis filium fuisse, cum Doctissimo ²⁵ Scaligero potius assentiendum est ²⁶ Stephano Byzantino, in quo habentur hi Pelasgorum Reges eodem, quo à me recensentur, ordine.

¹ Dionys. Hal. lib. 1. Pausanias lib. 8. ² Strabo lib. 13. ³ Dionys. Hal. lib. 1. Eustathius in Scholiis ad Homer. Il. 2. ⁴ Diodorus Siculus lib. 1. part. 1. ⁵ Dionys. Hal. lib. 1. Eustathius in Scholiis ad Homer. Il. 2. ⁶ Dionys. Hal. lib. 1. Pausanias lib. 8. ⁷ Dionys. Hal. lib. 1. Servius ad Virgilii Æn. lib. 3. ⁸ Dicit enim 431 annos ab excidio Troje ad Romam conditam esse 17 ætates, lib. 1. & lib. 5. ⁹ Dionys. Hal. lib. 1. Didymus in Scholiis ad Homer. Il. 2. vers. 681. Eustathius ad eundem locum. Didymus ad Homer. Il. 2. vers. 533. ¹⁰ Dionys. Hal. lib. 1. Eustathius in Scholiis ad Homer. Il. 2. vers. 681. ¹¹ Vide Strabonem lib. 9. alioque. ¹² Pausanias in Phocidis. ¹³ Strabo lib. 9. ¹⁴ Strabo lib. 9. & lib. 8. ¹⁵ Strabo lib. 8. p. 365. ¹⁶ Hom. Il. 2. vers. 681. ¹⁷ Stephanus Byzantinus in *Διγενεια*. ¹⁸ Stephanus, ibid. ¹⁹ Rhianus Poeta. Stephanus in *Διγενεια*, & *Θουκυδης*. ²⁰ Stephanus Byzantinus in *Γεωγραφ.* ²¹ Scilicet quinque ætates priusquam à Deucalione victi fuerant. Dionys. Hal. lib. 1. ²² Strabo lib. 9. in fine libri. Dionys. Hal. lib. 1. ²³ Rhianus Poeta fragmentum. Stephanus in *Διγενεια*. ²⁴ Eusebius in Chronicis. Strabo lib. 9. in fine libri. Eustathius in Scholiis ad Dionysii *Διγενεια*, ad vers. 427. Rhianus Poeta fragmentum. Stephanus Byzantinus in *Θουκυδης*. ²⁵ Eusebius in Chronicis. Stephanus Byzantinus in *Γεωγραφ.* ²⁶ In Chronicis. ²⁷ In notis ad Eusebii Chronicis. ²⁸ In *Διγενεια*, & *Γεωγραφ.*

Ultimus autem Pelasgis in Thessalia imperavit Græcus, quo à Deucalionē
 * victo Pelasgi Thessaliā expulsi in varias regiones dissipati fuere, nonnulli e-
 nim in Peloponnesum iterum remeabant, alii in Epirum, alii in Bœotiam, &
 inde post multos annos in Atticam commigrabant ad cognatos suos; qui enim
 Epirum olim incolebant ⁊ teste Strabone, & qui Atticam teste ⁊ Herodoto Pe-
 lasgi fuere, quorum hi ab Achæo, illi à Pelasgo in iis regionibus videntur fuisse
 collocati, atque ideo hæ gentes, utpote ab antiquissimis Græciæ incolis origi-
 nem deducentes, semetipsos *ἑσπέρηδες* vocabant. Maxima vero Pelasgo-
 rum pars per multas regiones ciconiarum more diu vagati fuerunt, prout
 quam aliquam fixam sedem iterum obtinuerant, atque ideo ab Atheniensibus
 ⁊ per convitium Πελαργῶν, i. e. ciconiæ dicebantur: tandem vero ⁊ in Asiam
 transeuntes totam illius maritimam partem, quam postea Æoles, Iones, &
 Dores eos expellentes occuparunt, vicinasque insulas dicuntur incoluisse,
 multasque ibi condidisse civitates, quarum insigniores à Larissæ Pelasgi Ma-
 tris nomine, ⁊ Larissas appellabant; omnes enim, quæ aut in Asia, aut in Græ-
 cia Larissæ erant, à Pelasgis conditæ fuerunt. Plurimæ autem Larissæ sunt
 in Asia, quæ indicant in ea potissimum regione prævaluisse Pelasgos; ibi ⁊ ve-
 ro potentissimi fuere circa tempus belli Trojani, cui interfuisse Pelasgos sub
 ducibus Hippothoo & Pylæo Priamo & Trojanis auxilia ferentes indicat
 ⁊ Homerus. Illo autem bello maxime attriti ⁊ inceperunt deinde viribus de-
 crescere, donec ex hac etiam regione à Græcorum colonis expellerentur. Nec
 meliori usi sunt fortunâ, qui in Atticam commigrabant: ⁊ cum enim ibi re-
 gionem, quæ sub Hymetto monte fuerat mercedem pro navatâ operâ in ex-
 tractione muri Pelatgici, quo antiquas cingebant Athenas, accepissent, cam-
 que sterilem prius & neglectam ita excoluissent, ut fertilis deinde fieret, &
 amœna, ab Atheniensibus, à quibus eâ donati fuere, cupidinæ agri potiundi
 captis, inde iterum ejiciebantur, qui cum in Lemnum transeuntes conati
 essent hanc injuriam in eos per seminarum rapinas ulcisci, ab ipsdem duce Mil-
 tiade tandem omnino delebantur. ⁊ Qui vero in Epirum ad Dodonæos se re-
 cepere multo fuerant feliciores, ab iis enim in partem agri recepti religione
 loci ab omnibus aliis belli injuriis tuti reddebantur, ⁊ cum illius Regionis in-
 colæ, eodem modo quo postea Delphi, sacri existimatis sine impietatis reatu
 judicio eorum, qui tunc fuerunt, hominum non poterant bello vexari, Tem-
 plum enim Jovis Dodonæi apud eos situm, quod commune erat Pelasgorum
 Templum, eodem modo quo postea Templum Delphicum Græcorum, quam-
 diu perduraverat Pelasgorum Imperium, ⁊ sanctissimum totius Græciæ sem-
 per habebatur; illis autem ab Hellenibus devictis, Templi Delphici ab iis con-
 diti prævaluit religio: Templum tamen Dodonæum diu etiam retinuerat su-
 am, ⁊ ibi à quercu, eodem modo quo Delphis à Tripode, dabantur Oracu-
 la per feminas vaticinatrices, Πελαϊδῶν δῖστας: quæ vox ⁊ cum ambigua
 esset, & non tantum has fatidicas, sed columbas etiam apud Græcos significa-
 ret, inde originem habuit fabula, Oracula Dodonæi à Columbis quercui in-
 sidentibus data fuisse. Hoc antiquissimum Græciæ Templum, & à Pelasgis
 conditum fuisse, testantur ⁊ Strabo & ⁊ Eustathius, atque ideo Homerus habet,

⁊ Ζεὺ ἄνα Δωδωνῆος Πελασγῶν ----

Et Hesiodus. Δωδωνὴν φησὶν Πελασγῶν ἱδρατοῖ Τυμῶν.

Cum autem hi Pelasgi ⁊ sensissent se cognatis suis à quibus recepti fuerant,
 quod omnibus ager non sufficeret, tandem graves esse, inde in Italiam trans-

* Dionys. Hal. lib. 1. ⁊ Lib. 5. ⁊ Lib. 1. ⁊ Thucydides lib. 1. Strabo lib. 9. Pausanias lib. 4. p. 110.
 ⁊ Strabo lib. 5. pag. 421. ⁊ Dionys. Hal. lib. 1. Strabo lib. 13. Didymus in Scholiis ad Homerum II. 2. ver.
 419. ⁊ Strabo lib. 13. ⁊ Strabo lib. 13. ⁊ Il. 2. ver. 429. ⁊ Strabo lib. 13. ⁊ Herodotus I. 6. Pausa-
 nias lib. 9. Strabo lib. 9. ⁊ Dionys. Hal. lib. 1. ⁊ Dionys. Hal. lib. 1. ⁊ Eustathius in Scholiis ad Homerum II. 2. v.
 232. ⁊ Herodotus lib. 2. Strabo lib. 7. p. 308. Pausanias in Atticis, p. 30. in Arcadiis, p. 490. & in A-
 chaïcis, pag. 438. & in Phocicis, p. 631. ⁊ Vide Vossium de Idololatria. lib. 1. cap. 7. ⁊ Lib. 7. p. 327. ⁊ In
 Scholiis ad Homerum II. 2. ver. 233. vide etiam Herodotum, lib. 2. ⁊ Il. 2. v. 233. ⁊ Dionys. Hal. I. 2.
 cunctes,

eantes, se conjungebant iis Pelasgis, Aboriginibus tunc dictis, quos diu ante ex Arcadia in hanc regionem duxerat * Oenotrus, cum iisque in unam gentem coalescentes Tyrrenicas, Latinas, & Romanæ genti præbuerunt originem.

Pelasgi, qui antiquissimi fuere Græciæ domini, sic victis & dissipatis, Græciam deinde * Deucalion, & posterius illius, * à Pelasgis & moribus & lingua diversi tenuerunt, utrisque enim plane barbari fuere Pelasgi, nec in iis aliquid cum Hellenibus habuerunt commune: quænam autem fuerat quâ hi antiquitus utebantur lingua, à nullo autore indicatur, * Herodotus opinatur eandem esse, quâ postea loquebantur Crotoniatæ ad lacum Thrasymenum in Italia habitantes: sed cum Latina Gens, exceptis paucis iis, qui cum Ævea à Troja venerant, * ex solis Pelasgis tribus coloniis, prima scilicet ex Arcadia Duce Oenotro, secunda è Dodona, tertia è Pallantio urbe Arcadica Duce Evandro in Italiam ductis constitisset, quid prohibet quo minus asseramus, illam quâ antiquitus utebantur Pelasgi Latinam linguam fuisse, eamque quoad voces pure Latinas linguâ Græcâ ideo longe fuisse antiquiorem: Græci enim * lingua à Deucalione in Græcia prima habuit primordia, à quo, cum Græciæ Imperium expulsi Pelasgi adeptus esset, & à posteris illius ad devictas gentes propagata, sic tandem apud eandem obtinuit, ut omnes per totam Græciam, qui prius aliis utebantur linguis, hæc receptâ diu ante bellum Trojanum dedidiceré suas, omnes enim, qui isti bello interfuerunt, eadem linguâ utebantur.

Defuncto Deucalione, ejusque imperio inter filios diviso, illi in Thessalia succcessit * Hellen, ubi cum magnam adeptus esset potentiam, eam regionem à Græco ultimo Pelasgorum Rege prius Græciam, & deinde à Pyrrha Deucalionis uxore * Pyrrhæam dictam, à suo nomine Helladem & incolas Hellenes appellavit. Græcos autem prius vocatos fuisse, qui ab Hellene Hellenes postea dicebantur, * Apollodorus iisdem fere, quæ in nostro Marmore habentur, testatur verbis. Hoc idem etiam tradunt * Aristoteles, & * Plinius: & * Isacius Tzetzes in Scholiis ad Lycophronem dicit, Γραικοὶ πρότερον οἱ τὴν Ἑλλάδα. ὁκαλύπτο, ὕστερον δ' ἀπ' Ἑλλαν. ὁκαλύπτει Ἑλλαντες. Delirat igitur * Salmasius, qui contra tantam auctoritatem ineptis tantum auxis conjecturis asserit contrarium. Aristotelis verba, quæ habentur in primo libro Meteorologicorum, hæc sunt, φηκεν γὰρ οἱ Σεμοὶ ἑνταῦθα, ὅ οἱ ἀρχαῖοι οἶον ἦσαν Γραικοί, καὶ δ' Ἑλλαντες. * Σεμοὶ Dodonæi erant prope fluvium Achelodum habitantes: οἱ δ' ἦσαν (scilicet Deucalionis temporibus, ut ex præcedentibus apud Aristotelem patet) ἀρχαῖοι Γραικοὶ Pelasgi fuere, qui à Deucalione victi * ad Dodonæos confugebant, cum iisque eandem regionem incolebant, ibique, quod à Rege suo Græco habuerunt, ὅτι Γραικῶν πετιέχοντο nomen; qui cum postea inde in Italiam transvecti Aboriginibus se conjunxissent, qui Latinæ genti præbuerunt originem, Regionemque, à qua profecti fuerant, retento semper antiquo nomine, quod illi ab eorum Rege Græco inditum fuerat, Græciam appellassent, inde obtinuit, ut tota ea Regio, quæ ab incolis * Æmas, à Latinis Græcia semper vocaretur. Nec antiquum hoc Græcorum nomen in ipsa Græcia omnino abolitum fuit; qui Parium enim incolebant, Γραιῖς vocabantur. * Γραιῖς autem & Γραικοῖς teste Stephano Byzantino, eodem modo quo Græci & Graii apud Latinos, iisdem fuere. * Oropus etiam Euboica urbe, quod ab antiquis Græcis forsau

* Pausanias lib. 3. Dionys. lib. 1. * Dionys. Hal. lib. 1. * Herodot. lib. 1. * Lib. 1. * Dionys. Hal. lib. 1. * Vide Salmasium de lingua Hellenistica, part. 2. cap. 1. * Strabo lib. 9. Eustathius in Scholiis ad II. Homeri p. vers. 681. Dicaearchus, in sup. Ἑλλάδα. * Thucydides lib. 2. Diodorus Sic. lib. 4. Censor apud Florium narrat. 37. Rhiani Poeta fragmentum, quod extat in Scholiis ad vers. 1085. tertii libri Apollonij Rhodii. * Strabo lib. 9. * Lib. 1. * De Meteorologicis in fine libri. * Lib. 4. cap. 7. * Pag. 94. Vide etiam Eusebium in Chronica, & Servium ad secundum librum Æneid. Virgilii. * De Lingua Hellenistica, part. 1. cap. 1. * Strabo lib. 8. Eustathius in Scholiis ad Homer. II. v. vers. 133. * Dionys. Hal. lib. 1. * Stephanus Byzantinus in Γεωγραφ. * Vide Eustathium ad Homer. II. p. pag. 166, & Stephanum Byzantinum in Ἑρμηνείᾳ.

condiretur, teste Aristotele Γραιὸν vocabatur. Homerus etiam habet Ἑλλήνας, Γραιῶντες. Dux priores appellationes, non dubito, quin ab antiquis Græcis ortæ fuerint: postremæ autem, quæ Tanagræ urbis Boeotiæ fuerat, aliam rationem tradit Pausanias, dicitq; illam urbem sic vocatam fuisse, quod Tanagra Æoli filia ejus conditrix, cum multis annos vixisset, ob longævitatē suam à vicinis Γραιᾶ etiam i.e. anus dicebatur, & ab hac forte voce ἡ Γραιῶν nomen, cum eos ideo, quod antiqui fuissent, sic vocatos velint, inepte deducunt. Simpfonus & Meursius: nullam enim aliam agnoscō, à qua hoc nomen deduci potest, quam ad hanc significationem possis torquere; à Γραιᾶ autem est Γραιῶν: sed cum hæc vox non antiquos, sed aniles significat, Græcis, nisi putes omnes longævas fuisse feminas, non omnino potest applicari. Et profecto hoc ἡ Γραιῶν nomine pro omnibus Græcis non tantum Latini, sed ipsi etiam Græci, præsertim Poetæ, non raro utebantur. Stephanus enim dicit apud Sophoclem & Alcmanem Γραιῶν appellari τοὺς ἡ Ἑλλήνων μητέρας. Lycophroni Protefilaus est, Γραιῶν ἀγροί. Apud Callimachum legitur, Γραιῶν δὲ γαίης ἡμετέρας ἀδούχαι: & apud Alexandrum Ætolum,

Ἄλ' ὅγα πεδυνήδμῳ, πᾶν γυ Γραιῶν μάλιστα
Τιμώδον. ---

Hellenes, & Regionem, quam incolabant, Helladem ab Hellene Deucalionis filio sic vocatos fuisse, = apud Autores fati constat: quo tempore vero hoc nomen per totam Græciam primo obtinuit, à nullo scriptore asseritur. Primo enim una tantum urbs in Phthiotide ab Hellene condita Hellas dicebatur, & hæc est de qua dicit Homerus,

Ὅτ' αἶψα Φθίῳ, ἥδ' Ἑλλάδι καλλιγύναικος.
Et rursus Ἦτομα Ἀχαιῶν εἰσὶν αὖ Ἑλλάδι τι Φθίῳ
Κῆρυ Ἀργείων. ---

Cum veto in hac urbe Hellenis potentia magna evassisset, inde etiam ad Regionem circumcirca vicinam nomen transiisse perhibetur: de tota enim hac intelligendus est Homerus ubi dicit,

Ἄνδρες τῷ κλέῳ οὐρὸν ἔχθ' Ἑλλάδι, ἣ μέσσ' Ἀργῷ.

Latius vero illud per multa secula non extensum fuit: Homerus enim eos solos, qui sub Achille ad Trojam militaverant, Hellenes vocat, quos antiquæ solius Helladis incolae fuisse iisdem versibus sic testatur,

Ὅτ' αἶψα Φθίῳ, ἥδ' Ἑλλάδι καλλιγύναικος.
Μυρμιδόνες δ' ἐκαλῶντο ἣ Ἕλληνες, ἣ Ἀχαιοί.

Omnes verò Græcos in toto suo poemate nunquam communi nomine Ἑλλήνας, sed Ἀργεῖναι, ἣ Ἀχαιοί, ἣ Δαναοί nuncupat: atque ideo Thucydidis est sententia, Homeri etiam ætate solos Thessalos sic audire, eo nomine ceteris Græciæ populis nondum communicato: quod etiam ulterius probat, quia nec apud eum Poetam ἡ βαρβαρῶν appellatio usquam occurrat, opposita autem & relata sunt βαρβαροὶ ἣ Ἕλληνι, τὸ βαρβαρὸν, ἣ τὸ Ἑλληνικόν, si ergo Barbaros ignoravit Homerus de ceteris gentibus, quæ Græcæ non essent, nec Hellenes novit de omnibus Græcis. Sed utrisque his Thucydidis argumen-

† Il. 2. vers. 498. Pausanias in Boeotia. * Pausanias lib. 9. † In Chronico Catholico ad annum Mond. di 2500. † In notis ad Lycophronem, p. 255. † In Γραιῶν. * Vide Dicaarchum c. 60. p. 250. Thucydidem lib. 1. Strabonem lib. 9. a. 10. & 11. Strabo lib. 9. * Il. 2. vers. 681. † Il. 2. vers. 395. † Odyss. 4. vers. 344. vide Pausaniam in Laconicis, pag. 201. lin. 49. † Il. 2. vers. 684. † Lib. 1. in initio libri.

tis opponit * Strabo, primo Hesiodum & Archilochum meminisse Παλλήνων, de Græcis universis, secundo * Homerum βαρβαρῶν vocasse τῆς Κάδας. Sed hujus postremi argumenti vim satis eludit ipse Strabo, dum * quæ alibi habet, satis innunt Cares ab Homero non generali nomine, & omnibus aliis gentibus, quæ Græcæ non fuerant, communi, sed particulari & proprio, quod linguam Græcam male pronuntiassent, secundum vocis significationem antiquam & magis propriam βαρβαρῶν appellari. Nec quoad Archilochi autoritatem valet primum argumentum, quia ille Homero multo recentior erat: cum vero Hesiodus secundum † nostrum Chronographum, & plerisque alios Homero vetustior esset, si ex Hesiodo probasset illius Poetæ temporibus Græcos generali nomine Ἕλληνας vocatos fuisse, vicisset Strabo. Sed Hesiodi verba, quæ contra Thucydidem assert, hoc non probant, ea enim hæc sunt, * † μὴ (scilicet Hesiodum) ἔπει τῷ Πρωτίδῳ λέγοντι οἱ Παλλήνες ἰμερῶν διὰ τῆς, i. e. Hesiodum de Proetidibus dixisse, universos Græcos eorum connubia ambivisse. Quis autem hic probatum videt, Hesiodi temporibus omnes Græciæ incolas uno communi nomine Ἕλληνας appellari? Παλλήνες enim non omnes eos significat, qui regionem postea Ἑλλάδα dictam incolebant, sed qui tunc Hellenes dicebantur. An vero Hesiodi temporibus illi soli, qui antiquam Ἑλλάδα incolebant, an vero omnes Græciæ populi Hellenes dicebantur, quoad hanc autoritatem æque manet incertum. Nos vero * Thucydidis gravissimi scriptoris autoritatem secuti, neutrum verum putamus. Qui antiquam enim Helladem incolebant ipsius Hellenis temporibus, Hellenes dicebantur: cum autem illius filii & nepotes multi essent, & potentes, atque ideo in omnes fere totius Græciæ civitates eduxissent colonias, (ut mox de singulis ostendam) inde factum est, ut per totam Græciam dispersi fuerint, qui, quod ex genere Hellenico essent, communi privatorum sermone Ἕλληνες dicebantur, publice autem diversa habuerant gentium nomina, inter quas habitabant, atque ideo ab Homero Athenienses, Elei, Argivi, Bœoti vocabantur Græci, Hellenes vero nunquam: & sic intelligendus est † Thucydidis locus, ubi dicit, Ὀμνίῃ μᾶλλον καλεῖσθαι Ἕλληνας, i. e. ut interpretatur Scholiastes Græcus, οὐκ ἀπὸ κρινῆς διζῆς ἀπάντων, ut vero hi Ἕλληνες ceteris Græciæ incolis immitti magis magisque prævaluisse, sic hoc τῷ Ἕλληνων nomen magis magisque inceptat prædicari, donec tandem circa primam Olympiadum celebrationem pro communi omnium Græciæ incolarum agnosceretur. Cum enim Iphitus, quando hos ludos instauraverat, totius Græciæ incolas, qui tunc omnes aut Hellenici, aut sub Hellenicorum imperio fuerant, ad illos convocasset, iisque solis, ceteris lege prohibitis, concessisset certandi jus, eo tempore, quo communem primo celebraverant conventum, commune nomen primo videntur accepisse, & semetipsos generali appellatione Ἕλληνας, & omnes alios barbaros appellasse. Vox enim βαρβαρι non, ut ætatibus recentioribus, rudes & moribus feros tunc significabat. Secundum † Strabonem enim ii soli, qui blasi erant, & gemuatis sæpe syllabis voces vitiose pronuntiabant, nomine per onomatopœiam facto primo βαρβαρι dicebantur; deinde vero, voce pro omnibus iis, qui aspera crassa aut quocunque modo vitiosa utebantur pronuntiatione, accepta, apud Græcos tandem omnes alienigenæ, quia illi, utpote à cunabulis aliis assueti linguis pronuntiatione aliena & iis insuavi utebantur, βαρβαρι appellati fuere, & secundum hanc solum significationem Ἕλληνες & βαρβαρι primo fuerunt oppositi. Posterioribus vero seculis, cum Græci politia & Philosophia celebres esse inceperint, ex eorum fastu, quod solos suos doctos, civiles, aut bene moratos existimabant, factum fuit, ut tandem apud eos alieni-

* Lib. 8. pag. 270. * Lib. 8. ver. 867. * Strabo lib. 14. pag. 661. * Epoch. 19. * Strabo lib. 8. p. 270. * Lib. 1. † Lib. 1. † Herodot. lib. 5. Alexander Macedo prohibitus erat in ludis certare, priusquam probasset se Græcum fuisse, † Lib. 14. pag. 661.

genæ omnes, & moribus rudes eodem nomine dicerentur. Ut vero Hellenes à Barbaris ob diversam pronuntiationem, sic etiam Hellenes inter semetipsos * ob diversas dialectos in Æoles, Diores, & Iones, illique rursus in multos alios, qui in ejusdem dialecti usu discrepabant, dividebantur. Quinam erant, & quam Græciæ partem incolebant, qui Æoles, Diores, & Iones dicebantur, lecturis Græcæ historiam valde utile existimo, ut cognoscant; atque ideo operam adhibebo, ut in sequentibus, quinam ex his erant singuli Græciæ populi, & quo modo à Deucalione & Hellene communibus eorum omnium patribus deducebant originem, ubi nobis non deficit antiquitas, breviter & dilucide ostendam.

Hellen Deucalionis filius, dum in Phthiotide regnavit, † tres genuit filios, Æolum, Dorum, & Xuthum. Dorus & Xuthus educitis colonis regna in aliis regionibus sibi acquirebant. ‡ Æolus vero, utpote fratrum natu maximus, patri in Phthiotide successit, à quo Regio cui imperaverat, † ea scilicet quæ fluviiis Alope & Enipeo terminata ab Hellene prius Hellas vocabatur, † Æolis, & incolæ quique ab iis ortum habuerunt Æoles, & Dialectus apud eos usitata Æolica, dicebantur. † Hic ductà Enarate Deimachi filia, ex eâ suscepit numerosam sobolem, illius enim decem filii, & sex filiæ numerantur. Filii erant Pisifilice, Canache, Tanagra, Perimide, Halcyone, & Calice; filii autem Athamas, Mimas, Circaphus, Dioneus, Salmoneus, Magnes, Perieres, Sisypheus, Macedon, & Critheus. Cum ab his & à posteris eorum, quod Phthiotis omnibus non sufficeret, multæ in omnes fere Græciæ partes educerentur coloniz, multaque ibi nova conderentur regna, per eos maxime effectum fuit, quod Hellenum appellatio & lingua per Græciam ita innotesceret, ut utræque tandem omnibus illius regionis incolis fierent communes.

Pisidicen duxit * Myrmidonem, illiusque jure post Achæum Xuthi filium, qui defuncto Æolo * regnum obtinuerat, in Phthiotide regnavit, eosque quibus imperaverat, ab Achæo prius ° Achæos dictos, mutato iterum nomine † Myrmidones appellavit: atque ideo Homerus de Phthiotidis incolis dicit,

† Μυρμιδόνες δ' ὀπαλύνοντο, ἃ' Ἐλλάνες, ἃ' Ἀχαιοί.

Myrmidonis & Pisidices filius erat † Actor, qui patri in regno successit, ductique † Ægina Alope filia, è qua prius à Jove, ut dicunt Mythologici, vitiatà † Ææons nascebatur, † Menætiū multosque alios filios genuisse perhibetur, quos cum jam adultos regni sui avidos esse, & de eo adipiscendo conjurasseprehendisset, omnes perpetuo exilio damnatos Phthiotide * expulsi, † filiaque suâ Philomela Pelæo in uxorem datâ, illum in regno successorem, & in omnibus bonis solus heredem constituit. Hic autem * Peleus Ææci filius erat, qui in Ægina insula regnavit, è qua cum ille, & frater Telamon ob cædem Phoci, † quem Ææo ex alia matre natum, quod in omnibus certaminibus præstantior esset, ex invidia occidebant, à patre expulsi ob tam impium scelus perpetuo exilio damnaverentur, † hic in Salaminem ad Cychre-

* Strabo lib. 8. in initio. † Canon apud Photium narrat. 27. Apollodorus lib. 1. Strabo lib. 8. Diodorus Siculus lib. 4. Pausanias lib. 7. In initio. Scholiastes Apollonii Rhodii, ad lib. 1. ver. 123. † Canon apud Photium narrat. 27. Strabo lib. 8. p. 483. Apollodorus lib. 1. Apollonii Rhodii Scholiastes, ad lib. 3. ver. 1093. † Apollonii Schol. lib. 1. Apollonii Schol. lib. Strabo lib. 8. p. 483. Eustathius in Diodorus ad ver. 110. Diodorus Siculus lib. 4. † Apollodorus lib. 1. † Apollodorus lib. 1. Pausanias, lib. 7. in initio. * Strabo lib. 8. & 9. Eustathius ad Homerum lib. 2. v. 684. Apollonius Rhodius Theophrastum, per totum fere suum Poema Achæidem appellat, cujus Scholiastem vide ad lib. 1. v. 143. † Eustathius ad Homerum lib. 11. v. 684. & ad lib. 11. v. 939. Scholiastes Apollonii, ad lib. 1. & lib. 4. Hunc Apollodorus lib. 1. vocat Actorem sed omnes alii Actorem, atque ideo forte mendum est in libro impresso. † Eustathius ad Homerum lib. 11. v. 684. * Apollodorus lib. 3. Diodorus Siculus lib. 4. Pausanias lib. 1. & 2. Stréphanus in Argolis. † Eustathius ad Homerum lib. 11. v. 337. & ad lib. 11. v. 684. Scholiastes Apollonii, ad lib. 1. v. 71. Apollodorus lib. 1. † Eustathius ad Homerum lib. 11. v. 684. † Eustathius ad Apollonium, ad lib. 1. v. 71. Pausanias lib. 1. & 4. † Apollodorus lib. 3. Diodorus Siculus lib. 4. Scholiastes Apollonii, ad lib. 1. v. 71. † Pausanias lib. 2. Diodorus Siculus lib. 4. Apollodorus lib. 3. Scholiastes Pindari, ad Nemi. Od. 5. † Pausanias lib. 2. Diodorus Siculus lib. 4.

um insulæ Regem, ille in Phthiotidem ad Actorem, qui post natum Æacum Æginam avam illius duxerat, profugiebant, à quibus expiati, & iisdem generi facti in regnis etiam, Telamon scilicet Salaminis, Peleus Phthiotidis jure uxorum succedere, ibique hic Achillem, ille Ajacem, uterque filium fortissimum, susceperunt. Telamon autem Ajacem non ex Glaucæ Cycerei filia, cujus jure regnavit, sed à Peribœa Alcathei Megaridis regis filia Pelopis nepte, quam post Glaucæ obitum duxerat, genuisse dicitur. Achillis vero Philomela Actoris filia mater erat, illum enim à Thetide deâ marinâ natum esse, fabula est, de cujus origine sic dicit doctissimus Scholiastes, ad librum quartum Apollonii Rhodii. Chiron vir sapiens, & Astronomiæ peritus, cum cuperet Peleum gloriosum reddere, Philomelam Actoris filiam Myrmidonis neptem ad se arcessivit, & rumorem in vulgus disseminavit, fore ut Thetis Jove concedente Peleus in uxorem acciperet, deosque ad nuptias cum imbre & tempestate venturos: hanc famam ubi sparsisset, tempus observabat, in quo imbrium copiam futuram & ventorum flatus inusitatos præviderat, tum Peleo dat uxorem Philomelam, atque hinc invaluit opinio, quod Peleus Thetin duxerat. Post mortem autem Achillis, qui in bello Trojano occubuit, Peleus jam ætate proventus, & Myrmidonibus suis, qui ad Trojam militabant, nudatus ab Æolibus, qui non æquo animo ferebant exterum in Æoli eorum patris regno successisse, facile pellebatur, & in Co insula paupertate & exilio oppressus vitam dicitur finisse. Pyrrhus igitur Achillis filius, quem à Deidamia Lycomedis Scyri insulæ Regis filia genuerat, post excidium Trojæ vatis Heleni monitu, omisso in Thessaliam reditu in Epirum decessit, ductaque ibi Andromache Hectoris viduâ ex ea suscepit Molossium, Pielum, & Pergamum. Pergamus cum matre Andromache, defunctis Pyrrho & Heleno, quibus utrisque post Hectorem ea nupta fuerat, in Asiam rediit, ibique Teuthraniæ regnum occiso Ario Rege adeptus, duas eas condidit civitates, quarum una matris Andromaches, altera sub Attalicis Regibus, utpote his regnantibus totius Asiæ metropolis fatis nota ipsius Pergami nomen referebant. Molossus paternum regnum adeptus in Epiro regnavit, eamque à suo nomine Molossiam & incolas Molossos appellavit. Cum autem hujus progenies deficeret, ad Pielii posteros regnum venit, ab eoque Tharrytas, Alcetas, Arymbas, Æacides, & Pyrrhus, qui Romanis bellum intulit, omnesque, qui post Pyrrhum in Epiro regnabant, deducebant originem.

Menoetius Actoris filius à patre expulsus cum omnibus iis, quos conjurationis conficiis habuerat, ad Opuntios in Locridem migrasse, eosque primum Æolidarum imperio subjecisse perhibetur. Menoetio, dum Opuntii imperabat, natus erat Patroclus, qui occiso per ludum astragalorum Cleonymo, seu ut aliis placet Æante Amphidamantis filio, solum, vertere coactus in Phthiam venit, ibique à Peleo ob generis proquinquitatem susceptus, Achillis deinde Pelei filii amicus, & in omnibus comes fuerat.

Calyce Æoli filia Aethlio Protogeniæ filio nupta ei peperit Endymionem, qui ducta à Thessalia Molensium colonia Elidem occupavit, ibique à Chromia Itoni filia genuit Pæonem, Epeum, & Etolum, de quibus supra dixi.

* Eustathius ad II. Homeri *Æ.* ver. 694. Apollodorus lib. 3. Diodorus Sic. lib. 4. * Eustathius ad Homer. lib. 3. v. 684. * Eustathius ib. Diodorus Sic. lib. 4. Apollodorus lib. 3. * Pausan. lib. 1. Apollodorus lib. 3. * Eustathius ad Homer. lib. 3. v. 684. Scholiastes Apollonii Rhodii, ad lib. 1. ver. 118. & ad lib. 4. v. 816. * Ad ver. 816. * Homer. Odys. 1. & 2. Servius ad lib. 3. Æneid. Virgilii. Philostratus in Heroicis. Pausanias in Attica. Pindar. Pyth. 3. * Scholiastes Pindari, ad Pyth. 3. quod etiam invenit Homerus in Odys. 1. * Servius ad Virgilii Æneid. lib. 1. Pausanias in Attica. Plutarch. in Pyrrho. Apollodorus lib. 1. * Pausan. in Attica. Virgilii lib. 3. Æneid. & Servius Scholiastes, ad illum librum. * Pausanias lib. 1. * Pausanias ib. Strabo lib. 13. Justinus, Livius, Appianus, Polybius, aliique. * Pausanias lib. 1. Servius ad Virgilii. Æneid. lib. 3. Strabo lib. 7. p. 326. * Pausanias lib. 1. * Putar. in initio vitæ Pyrrhi. * Eustath. ad II. Homeri 4. & 5. Didymus ad Homer. lib. 2. v. 14. Scholiastes Apollonii Rhodii ad lib. 1. * Didymus ad Homer. lib. 2. v. 1. & ad lib. 2. v. 14. * Apollodorus lib. 1. * Pausanias in primo Eliacorum.

Tanagra Æoli filia * Poemandro Tanagræ conditori nupta illi urbi prius Poemandriæ dictæ nomen indidisse traditur.

Canache alia Æoli filia^b peperit Alocum, & Triopem. * Alocus ex Iphimedia fratris Triopis filia genuit Otum & Ephialtem, qui^c Ascram sub Helicone condidere, illumque montem Musis primi consecrarunt. Viri fortes fuere, & cum in expilando * Templo Delphico Phlegyæ Minyarum Regis adjuutores forte fuissent, inde orta fuit fabula apud Poetas, eos contra Deos bellum gessisse. Triops Dorium agrum in Thessalia possidebat, ubi cum sacro^d nestore exciso ad Regiæ structuram abusus esset, atque ideo populi odium incurrisset, * in Cnidiam profugiens Triopium, urbem ob ludos^e à Doricis ibi postea celebratos satis celebrem, condidit, indeque profectus totam Cherfoneum, & magnam Cariæ partem suæ dicionis fecit. * Alii autem Triopium à Tropa Argivo Phorbantis filio potius conditum fuisse volunt. De ceteris Æoli filiabus nihil memoriâ dignum apud scriptores invenitur.

Perieres Æoli filius^f post extinctos posteros Polycæonis, qui sextâ retro ætate in Messenia primus regnavit, à Messeniis in regnum accessit duxit Gorgophonem Persæ filium ob Gorgonem à patre occisam sic dictam, ex eaque peperit Aphareum, & Lucippam, qui patri in regno successerunt, autoritate autem superior erat Aphareus, qui urbem Arenem condidit, & Neleum à fratre Pelia Iolco expulsum domo recepit, & parte agri donavit. Leucippi filia erat Arsinoe, quæ Æsculapium peperit medicorum Deum, * cuius filii Macæon & Podalirius bello Trojano interfuere, in eoque^g Machæon ab Eurypylo Telephi filio interfectus occubuit, Podalirius autem salvus evasit: qui, cum deletio Ilio reditum in patriam tentasset, tempestate^h Syron in Cariam delatus ibi confedit, * à quo Hippocrates Cous medicorum peritissimus fecundæ generationibus ab eo remotus originem dicitur habuisse. * Apharii filii fuerunt Lynceus ob visum perspicuum celebris, & Idas, quibus utriusque sine liberis defunctis eorum regnum ad Nestorem Nelei filium delatum fuit.

Salmoneus è Thessaliaⁱ in Elidem coloniam duxit, parteque illius regionis occupatâ urbem Salmoneam condidit, ubi^k condito ponte æneo equis per eum actis, & facibus jaculatis tonitrua & fulmina imitatus fuisse, atque ideo à Jove in Tartarum vero fulmine detrusus dicitur. Hujus Salmonei etiam meminit * Nazianzenus, dicitque illum coris siccis, & lebere curri adaptatis hanc tonitrus imitationem fecisse. Sed cum Homerus hunc Salmoneum * αἰμύμων, i. e. inculpatum vocet, * Eustathius dicit Salmoneum expressisse fulmina, non ut esset in Jovem impius, sed ut artifex egregius, quemadmodum Archimedes finxit urentia fulgura^l ex spiculis, & alius quidam terræ motus est imitatus. Hujus Salmonei filia erat^m Tyro, quæ à noverca, quam illi pater Salmoneus superinduxit, male tractata ad Cretheum patrui suum, qui Iocli regnabat in Thessalia fugiebat, à quo, postquamⁿ ad Enipium fluvium à quodam vitata, quem Neprum fuisse dicunt Mythologici, Peliam & Nelcum peperisset, pro uxore accepta Amythaonis etiam Æsonis & Phæretis mater fuisse dicitur. Pelias post Crethei obitum^o Iocli regnabat, & Jasonem fratris Æsonis filium, quodde eo cavere ab Oraculo monitus fuisset,

* Pausanias in Boeotia. * Apollodorus lib. 1. * Apollodor. ib. Didymus ad Homeri Il. 4. ver. 385.

* Pausan. in Boeotia. * Pausan. ib. * Scholastes in Lycophronem. * Asian. var. hist. lib. 1. cap. 17.

* Diodorus Siculus, lib. 5. * Herodotus lib. 1. * Eusebius in Chronica. Diodor. Siculus, lib. 5. * Pausanias in Messeniam. Apollodorus lib. 1. * Pausanias in Messeniam, & Laconiam. Homerus hoc sæpe testatur, & in illum Eustathius, & Didymus. * Pausanias in Laconiam. * Pausan. ib. * Suidas in Ἰωνοῦ.

* Tzetzes Hist. 7. Chil. 115. * Pausan. in Messeniam. * Apollodorus lib. 1. Eustathius & Didymus ad Homeri Odyss. A. v. 335. Servius ad Virgilii Æneid. lib. 6. * Virgilius lib. 6. & Servius ad illum locum. Didymus ad Odyss. Homeri A. v. 335. Valerius Flaccus lib. 1. Suidas in Ζαῦλον.

* Id. secundum occasionem contra Julianum, cuius Scholasten Nicephorum etiam vide ad illum locum. * Homerus Odyss. A. ver. 311. * Eustathius ad Odyss. Homeri A. v. 335. * Apollodorus lib. 1. Didymus ad Odyss. Homeri A. v. 335. * Eustathius ad Odyss. Homeri A. v. 335. * Apollodorus lib. 1. Didymus & Eustathius ad Odyss. Homeri A. Apollonius Rhodius, & Scholast. illius. Pausan. in Messeniam.

periculosam in Colchidem navigationem iussit suscipere. Huic à filiabus * do-
lo Medea occiso successit filius Acastus, cujus filiae erant Sthenela & Laoda-
mia, ^b quarum hæc Protoselai, illa Menœtii Patrocli patris uxoris fuisse.

Neleus autem à fratre c Pelia, postquam cum eo de regno diu certasset, Jol-
co expulsum cum omnibus suæ partis fautoribus in Peloponnesum commigra-
vit ad Aphareum cognatum suum, qui in Messenia regnabat, à quo eâ regio-
ne donatus, quæ in confinibus Elidis & Messeniæ ad mare sita erat, ibi Pylum
condidit, à duâque Chloride Amphionis Orchomeni Regis filiâ, insignissi-
mæ pulchritudinis fæminâ, ex ea genuit Periclymenum, Chromium, & Ne-
storem, * ex aliis vero fæminis multos alios habuit filios. † Hos autem omnes,
excepto solo Nestore, occidit Hercules, cum Pylus, quod Augææ Elidis Re-
gi in bello contra eum gesto misissent auxilia, bellum intulisset. Nestor au-
tem, quod à Pylo aberat, hanc cladem evasit, ut pueritiam enim suam ad-
huc Gereniæ manserat, ubi natus & enutritus fuit, atque ideo apud Home-
rum sæpius Γερηνός dicitur. Hic patri in regno succedens post defunctos si-
ne prole Idam & Lynceum Apharii filios † Messeniæ etiam regnum obtinuit,
^b indeque cum filiis Antilocho & Thrasymede ad bellum Trojanum profes-
sus est, in quo Antiochum † à Memnone occisum amisit, † ipse autem Tro-
ja deleta cum Thrasymede altero filio, qui ei in regno successit, salvus rediit.
Thrasymedis filius erat * Sillus, Silli * Alcmaeon, * cujus temporibus Messe-
niâ ab Heraclidis tunc duce Oxylo in Peloponnesum reversis occupatâ,
^b ille cum Pœone Antilochi filio, & Melantho Codri patre Medontis avo,
qui è posteris Periclymeni erat, Athenas fugiebant, ibique illis celeberrimis
familiis Medontidarum, penes quos fuerat urbis imperium, & Pœonidarum
& Alcmaonidarum præbuerunt originem.

Macedonem unum è decem Æoli filiis fuisse, ab eoque Macedoniam, quod
hæc Regio sub illius auspiciis à Græcis primo fuisse habitata, nomen habu-
isse testatur † Eustathius. Nec quod † alii tradunt, Macedonem scilicet è
Thya Deucalionis filia natum fuisse, omnino prohibet, quin Æoli etiam fili-
um fuisse dicamus, Græcos enim in ducendis uxoribus ad generis propinquit-
atem non omnino respexisse Crethæi & Tyrus, de quibus dixi, & † Cimonis,
& sororis Elpinices nuptiæ satis ostendunt.

Magnes † Regionem, quæ sub montibus Pelio & Ossa sita est occupavit, à
suoque nomine totam eam Regionem, & primariam illius civitatem à se con-
ditam Magnesium appellavit. Hujus filii fuere, * Alektor, * Pierus, Didys
& Polydectes. † Didys & Polydectes insulæ Scripi Reges fuere, à quibus
Perseus educatus fuisse dicitur. Fabulas, quæ de iis, & Perseo narrantur, apud
Apollodorum lib. 2. & ceteros Mythologicos videas. * Pierus in regione Ma-
gnesiæ è parte septentrionali vicinâ regnavit, eamque à suo nomine Pieriam
appellavit, de novem filiabus illius, quæ Musarum nominibus vocabantur, &
Orpheo & Lino, qui ab iis nati fuere prius diximus ad Epocham secundam.
Alektor patri in regno Magnesiæ successit, ejus filius erat † Hæmon, Hæ-
monis Hyperochus, Hyperoch Tenthredon, Tenthredonis ^b Prothous, qui
Magnetibus ad Trojam militantibus imperavit. * Hic post Trojæ excidium
cum decimam prædæ partem ex voto Delphis Apollini consecrasset, assumtis

* Apollodorus lib. 1. Pausan. in Arcadicis. Ovid. Metamorph. lib. 7. Diodorus Sic. lib. 4. ^b Apol-
lor. lib. 1. Eustathius ad Homeri Iliad. §. ad ver. 700. * Diodor. Sic. lib. 4. Pausanias in Messeniis. Di-
dymus ad Odyss. Homeri x. ver. 180. Eustathius ad Homeri Odyss. 7. pag. 1454. & ad Odyss. x. p. 1681.
& p. 1684. * Pausanias in Boeoticis, & Phocicis. Didymus ad Homeri Odyss. x. v. 180. Eustathius ad e-
undem locum. Homeri Odyss. x. v. 180. * Didymus ad Homeri Odyss. x. v. 185. Eustathius ad eundem
librum, p. 684. Diodor. Sic. lib. 4. † Homeri II. x. v. 690. Eustathius & Didymus ad illum locum. Pau-
sanias in Messeniis. * Pausanias in Messeniis. * Homeri II. §. † Homeri Odyss. 7. & Eustathius ad
Odyss. x. p. 1697. † Homeri Odyss. 7. * Pausanias in Corinthiacis. * Pausan. ib. * Pausan. ib. &
in Laconicis & Messeniis. * Pausanias in Corinthiacis & Messeniis. * In Scholiis ad Dio-vigili-
um, ad ver. 437. * Pausanias, Stephanus in Mavethia. * Plutarchus in vita Cimonis. † Eustathius
ad Homeri II. §. pag. 328. * Eustathius ad Homeri II. §. p. 338. * Apollodorus lib. 1. & 2. † Apol-
lodorus ib. Strabo lib. 10. pag. 487. * Pausanias in Boeoticis. * Eustathius ad Homeri II. §. pag. 338.
^b Homeri II. §. v. 756. & Eustathius ad illum versum. * Conon apud Photium, narrat. 89.

secum Delphorum non paucis naves iterum conscendebat, & in Cretam transiit, sed inde vi repulsus in Asiam navigavit, ibique ad fluvii Meandri ripas celeberrimam illam condidit civitatem, quæ ab urbis nomine, è quâ primi illius conditores illuc migrabant Magnesia dicebatur: circa quam cum plurimi eorum lapidem, qui ferrum trahunt, nascerentur, illi inde Magnetes dicebantur. De his sic dicit ⁴ Eustathius, Ἰσρίαν, ἐπὶ δὲ τῆς Ἀσπιδὸς Μαγνήτων ἡ Ἡρακλεία λίθος ἐστίν, φησὶ γὰρ Ἀλκιβίου Διονυσίου, Ἡρακλεία δὲ ἡ Μαγνησία, ἀπαγορεύει δὲ πόλιν Ἡρακλείαν, ἐξ ὧν μία Λυδία, ὅθεν Ἡρακλείας λίθος, ὁ οὗτος ἡμῶν λεγόμενος. Μάγνης δὲ ὁποσάμηνος. ἢ σίδηρος. i. e. sciendum est, è Magnetibus Asianis Heraclius lapis fuit, dicit igitur Ælius Dionysius sic, Heraclia etiam est Magnesia, octodecim autem urbes sunt Heracliz dictæ, è quibus una in Lydia est, unde lapis Heraclius à nobis Magnes vocatus, qui ferrum trahit. De differentiis autem, quæ sunt inter lapidem Heraclium & Magnetem, & quot sunt genera & lapidis Heraclii seu Lydii, & Magnetis dignissima lectu sunt, quæ apud Salmasium habentur in doctissimis illius exercitationibus, in Solinum pag. 1102.

Deioneus Æoli filius in Phocide regnavit, sic dicit ⁵ Apollodorus. ⁶ Simfonus autem ibi pro Φωκίῳ legendum suspicatur Φθιώτις: sed receptam lectionem confirmat, quod Oeneum Cephali filium Deïonei nepotem Phocidis regem fuisse testatur ⁷ Diodorus Siculus. Deïonio è ⁸ Diomeda Xuthi ejus patris filiâ nascebantur ⁹ Cephalus, Æuetus, Phylacus, Actor, Dia, & Philonis. Cephalus ¹⁰ Procidem Erethei filiam duxit, quam cum in silvis, ubi Zelotypia acta se occultasset, ut maritum venantem observaret, putans feram esse emissio jaculo occidisset, ab Arcopagitis ob eam causam condemnatus Thebas in exilium abiit, indeque in insulam sinui Corinthiaco oppositam coloniam ducens expulsus Telebois eam totam occupavit, & à suo nomine Cephalleniam appellavit. Hujus filii erant ¹¹ Celeus, & ¹² Oeneus. ¹³ Celeus post patrem in Cephallenia regnavit, hujus filius & successor erat Arcesius pater Laertæ, cujus filius erat Ulysses, ad quem ¹⁴ Cephallenii, Zacynthiis, & Ithacensis, quibus imperabat, qui Trojam profectus, omnium Græcorum, qui illi bello interfuerunt, habebatur sapientissimus. ¹⁵ Oeneum alterum Cephali filium avo Deïoneo in Phocidis regno successisse, & Evadnem Peliz filiam duxisse tradit Diodorus Siculus. ¹⁶ Phylacus alter Deïonei filius in Thessaliam rediens Phylacem urbem condidit, & Regioni circumcirca vicinæ imperavit. ¹⁷ Hujus filius erat Iphiclus, qui genuit Phylacum Iphicli secundi & Pœantis patrem, quorum Iphiclus Protefilam & Podarcem, Pœas Philoctetem, qui profecti sunt ad bellum Trojanum, filios habuerunt. ¹⁸ Protefilas & Podarces Thessalis, qui Philacem, Pyrrhasum, Itonem, Antronem, & Pteleum; Philoctetes, qui Methonem, Thaumaciam, Melibœam, & Olizonem incolebant, dicuntur imperasse. Philoctetes post reditum à Melibœis per seditionem exactus in Italiam transiisse, & Petiliam primariam Lucanorum civitatem condidisse perhibetur, Strabo lib. 6. p. 254. De Æneto & Actore ceteris Deïonei filiis nihil in scriptoribus invenio, nisi quod nonnulli moderni hunc Actorem Pelei focerum fuisse nomine decepti existimarunt. ¹⁹ Diam Deïonei filiam duxit Ixion Lapitharum Rex, qui cum

⁴ Eustathius ad Homeri II. p. ver. 756. ⁵ Apollodor. lib. 1. ⁶ In Heroicis ad annum Mundi, 2596. ⁷ Lib. 4. ⁸ Apollodor. lib. 1. ⁹ Apollodor. ib. Pausanias in Atticis, & Phocicis. Eustathius ad Homeri II. p. & ad Odys. A. v. 320. Strabo lib. 10. ¹⁰ Apollodor. Eustathius, & Didymus, & Pausan. ib. ¹¹ Didymus ad Odys. Homeri A. v. 320. Eustathius ad eundem locum, & ad II. p. pag. 208. & ad Odys. A. pag. 1296. Ovid. Metamorph. lib. 7. ¹² Pausanias in Atticis. Eustathius ad Homeri II. p. v. 631. & ad Odys. A. pag. 1296. Strabo lib. 10. ¹³ Eustathius ad Homeri II. p. pag. 207. ¹⁴ Diodorus Siculus lib. 4. ¹⁵ Eustath. ib. ¹⁶ Homeri II. p. ver. 631. ¹⁷ Diodor. Sic. lib. 4. ¹⁸ Apollodor. ib. Didymus ad Homeri Odys. A. ver. 289. Eustath. ad Homeri II. p. v. 700. & ad Odys. A. v. 289. Stephanus in Phocicis. ¹⁹ Eustathius ad II. Homeri p. pag. 223. & ad Odys. A. p. 1637. Didymus ad Homeri Odys. A. v. 289. Apollodor. lib. 1. ²⁰ Eustath. ad Homeri II. p. p. 223. ²¹ Idem Autores qui ad litteram v. Pausanias lib. 4. in fine. Homerus II. p. v. 705. ²² Homerus II. p. ver. 700 & v. 716. ²³ Pindari Scholiastes ad Pyth. 2. Eustathius ad Homeri II. p. pag. 101. Diodor. Siculus lib. 4.

à focero acrius admoneretur, ut pro more illius temporis ei munera matrimonialia penderet, illum ad convivium invitatum in foveam igne plenam deiecit, primusque in Græcia fuisse à Pindaro arguitur, qui cognatum sanguinem effuderat. Hic ex Dia genuit Pirithoum Theseiamicum, cujus filius Polypetes Lapithis in bello Trojano imperavit. Pirithoi frater Centaurus fuisse dicitur, & Centauris nomen dedisse, qui cum equitandi artem in Theffalia primi exercuissent, ἱππάρταροι, etiam dicebantur, & inde fabula de duplici eorum naturâ habuit originem. His equitibus subditis suis filius Centaurus aggressus est fratrem Pirithoum regno deturbare, atque inde ortum est bellum Lapitharum cum Centauris à Poetis toties decantatum. De origine & etymologia nominis Κένταυρος, postea in notis ad aliud Marmor dicturi sumus. Philonis altera Desione filia Dædalionis nupta ei peperit Autolycum, qui locis circa Parnassum imperavit, cujus filia Anticlea Ulyssis mater fuit, quæ cum in Ithacam iter suscipiens in via à latrone quodam Sisypho dicto vitaretur, priusquam cum Laerte novo marito concubuerat, inde orta est suspicio, Ulysses, qui primogenitus illius filius erat, non à Laerte, sed à Sisypho genitum fuisse, quod ei exprobrat Ajax apud Ovidium, cum eum dicit sanguine cretum Sisyphio, & Philoctetes apud Sophoclem, ubi dicit,

ο --- ἀλλ' οὐχ ὁ Τυδίδης γόνος.
'Οὐδ' ἔ' μ' ἀπληγὴς Σισύφῳ Λαερτιά.
'Οὐ μὲν δαίνεσσι ---

Cercaphus filius Æoli r genuit Ormenum, qui Ormenium sub Pelio monte condidit, ibique regnans Amyntotem & Euamemonem genuit, quorum hic Eurypyli, qui Ormenis, Asteris, Hyperis, & Titanis, ille Phœnicis Achillis tutoris, qui Dolopibus in bello Trojano imperarunt, patres fuere.

Athamas Æoli filius, postquam per multas Græciæ partes vagatus esset, tandem in Boeotiam venit ad Andreum Pencii filium, qui Orchomeniis tunc à suo nomine Andreis dictis primus imperavit, à quo Regionem, quæ erat circa montem Laphystium, accipiens in ea regnavit, & post mortem Themistis Hypseii filix, & à qua genuerat Ptoom, Schœnceum, & Leuconem, duxit Ino Cadmi filiam, quâ non diu post nuptias repudiata, tertiam uxorem habuit Nephelen, à qua genuit Phrixum & Hellen: eâ vero infantiâ correpti, Ino iterum recepit, & ex ea genuit Learchum, & Melicertum. Hæc ob odium, quo Nepheles filios habuerat, iis insidias struens persuasit rusticis mulieribus, ut clam maritis triticum, quod serendum erat, torterent, & eos, quos sequente anno ob frugum defectum, quod ager totum triticum accipiens proventum suum non reddidisset, Athamas ad consulendum oraculum Delphicum miserat, ad id induxit, ut responsum referrent, Phrixum & Hellen Jovi immolandos esset: sed hos periculo abstulit Chrysomallus Athamantis famulus & Phixi tutor, cum iis trans Hellespontum fugiens, in cuius tranatione Helle è navicula in aquas delapsa perit, indeque illi freto nomen Hellesponti datum fuit. Phrixus autem ad Ætam Colchidis Re-

¹ Pyth. 2. ² Eustathius ad Homeri Il. 2. pag. 101. ³ Hom. Il. 2. ver. 740. Eustath. & Didym. ad ill. locum. ⁴ Diodorus Siculus lib. 4. Pindar. Pyth. 2. ⁵ Diodorus Sculius lib. 4. Servius ad 3. librum Georgicorum Virgilii. ⁶ Diodor. ib. ⁷ Pausanias in Arcadicis. Didymus ad Odyss. Homeri 2. ver. 430. ⁸ Didymus ib. Pausan. ib. ⁹ Homer. Odyss. 2. ver. 85. Didymus & Eustathius ad illum locum. ¹⁰ Scholiastes Sophoclis ad Philoctetem. ¹¹ Lib. 13. ¹² In Philoctete. ¹³ Strabo lib. 9. Eustath. ad Homeri Il. 1. pag. 762. ¹⁴ Strabo & Eustathius ib. ¹⁵ Homer. Il. 2. ver. 735. ¹⁶ Homer. Il. 2. ver. 448. & Didym. & Eustath. ad illum locum. ¹⁷ Urbem enim à se in Theffalia conditam ¹⁸ ¹⁹ ²⁰ ²¹ ²² ²³ ²⁴ ²⁵ ²⁶ ²⁷ ²⁸ ²⁹ ³⁰ ³¹ ³² ³³ ³⁴ ³⁵ ³⁶ ³⁷ ³⁸ ³⁹ ⁴⁰ ⁴¹ ⁴² ⁴³ ⁴⁴ ⁴⁵ ⁴⁶ ⁴⁷ ⁴⁸ ⁴⁹ ⁵⁰ ⁵¹ ⁵² ⁵³ ⁵⁴ ⁵⁵ ⁵⁶ ⁵⁷ ⁵⁸ ⁵⁹ ⁶⁰ ⁶¹ ⁶² ⁶³ ⁶⁴ ⁶⁵ ⁶⁶ ⁶⁷ ⁶⁸ ⁶⁹ ⁷⁰ ⁷¹ ⁷² ⁷³ ⁷⁴ ⁷⁵ ⁷⁶ ⁷⁷ ⁷⁸ ⁷⁹ ⁸⁰ ⁸¹ ⁸² ⁸³ ⁸⁴ ⁸⁵ ⁸⁶ ⁸⁷ ⁸⁸ ⁸⁹ ⁹⁰ ⁹¹ ⁹² ⁹³ ⁹⁴ ⁹⁵ ⁹⁶ ⁹⁷ ⁹⁸ ⁹⁹ ¹⁰⁰ ¹⁰¹ ¹⁰² ¹⁰³ ¹⁰⁴ ¹⁰⁵ ¹⁰⁶ ¹⁰⁷ ¹⁰⁸ ¹⁰⁹ ¹¹⁰ ¹¹¹ ¹¹² ¹¹³ ¹¹⁴ ¹¹⁵ ¹¹⁶ ¹¹⁷ ¹¹⁸ ¹¹⁹ ¹²⁰ ¹²¹ ¹²² ¹²³ ¹²⁴ ¹²⁵ ¹²⁶ ¹²⁷ ¹²⁸ ¹²⁹ ¹³⁰ ¹³¹ ¹³² ¹³³ ¹³⁴ ¹³⁵ ¹³⁶ ¹³⁷ ¹³⁸ ¹³⁹ ¹⁴⁰ ¹⁴¹ ¹⁴² ¹⁴³ ¹⁴⁴ ¹⁴⁵ ¹⁴⁶ ¹⁴⁷ ¹⁴⁸ ¹⁴⁹ ¹⁵⁰ ¹⁵¹ ¹⁵² ¹⁵³ ¹⁵⁴ ¹⁵⁵ ¹⁵⁶ ¹⁵⁷ ¹⁵⁸ ¹⁵⁹ ¹⁶⁰ ¹⁶¹ ¹⁶² ¹⁶³ ¹⁶⁴ ¹⁶⁵ ¹⁶⁶ ¹⁶⁷ ¹⁶⁸ ¹⁶⁹ ¹⁷⁰ ¹⁷¹ ¹⁷² ¹⁷³ ¹⁷⁴ ¹⁷⁵ ¹⁷⁶ ¹⁷⁷ ¹⁷⁸ ¹⁷⁹ ¹⁸⁰ ¹⁸¹ ¹⁸² ¹⁸³ ¹⁸⁴ ¹⁸⁵ ¹⁸⁶ ¹⁸⁷ ¹⁸⁸ ¹⁸⁹ ¹⁹⁰ ¹⁹¹ ¹⁹² ¹⁹³ ¹⁹⁴ ¹⁹⁵ ¹⁹⁶ ¹⁹⁷ ¹⁹⁸ ¹⁹⁹ ²⁰⁰ ²⁰¹ ²⁰² ²⁰³ ²⁰⁴ ²⁰⁵ ²⁰⁶ ²⁰⁷ ²⁰⁸ ²⁰⁹ ²¹⁰ ²¹¹ ²¹² ²¹³ ²¹⁴ ²¹⁵ ²¹⁶ ²¹⁷ ²¹⁸ ²¹⁹ ²²⁰ ²²¹ ²²² ²²³ ²²⁴ ²²⁵ ²²⁶ ²²⁷ ²²⁸ ²²⁹ ²³⁰ ²³¹ ²³² ²³³ ²³⁴ ²³⁵ ²³⁶ ²³⁷ ²³⁸ ²³⁹ ²⁴⁰ ²⁴¹ ²⁴² ²⁴³ ²⁴⁴ ²⁴⁵ ²⁴⁶ ²⁴⁷ ²⁴⁸ ²⁴⁹ ²⁵⁰ ²⁵¹ ²⁵² ²⁵³ ²⁵⁴ ²⁵⁵ ²⁵⁶ ²⁵⁷ ²⁵⁸ ²⁵⁹ ²⁶⁰ ²⁶¹ ²⁶² ²⁶³ ²⁶⁴ ²⁶⁵ ²⁶⁶ ²⁶⁷ ²⁶⁸ ²⁶⁹ ²⁷⁰ ²⁷¹ ²⁷² ²⁷³ ²⁷⁴ ²⁷⁵ ²⁷⁶ ²⁷⁷ ²⁷⁸ ²⁷⁹ ²⁸⁰ ²⁸¹ ²⁸² ²⁸³ ²⁸⁴ ²⁸⁵ ²⁸⁶ ²⁸⁷ ²⁸⁸ ²⁸⁹ ²⁹⁰ ²⁹¹ ²⁹² ²⁹³ ²⁹⁴ ²⁹⁵ ²⁹⁶ ²⁹⁷ ²⁹⁸ ²⁹⁹ ³⁰⁰ ³⁰¹ ³⁰² ³⁰³ ³⁰⁴ ³⁰⁵ ³⁰⁶ ³⁰⁷ ³⁰⁸ ³⁰⁹ ³¹⁰ ³¹¹ ³¹² ³¹³ ³¹⁴ ³¹⁵ ³¹⁶ ³¹⁷ ³¹⁸ ³¹⁹ ³²⁰ ³²¹ ³²² ³²³ ³²⁴ ³²⁵ ³²⁶ ³²⁷ ³²⁸ ³²⁹ ³³⁰ ³³¹ ³³² ³³³ ³³⁴ ³³⁵ ³³⁶ ³³⁷ ³³⁸ ³³⁹ ³⁴⁰ ³⁴¹ ³⁴² ³⁴³ ³⁴⁴ ³⁴⁵ ³⁴⁶ ³⁴⁷ ³⁴⁸ ³⁴⁹ ³⁵⁰ ³⁵¹ ³⁵² ³⁵³ ³⁵⁴ ³⁵⁵ ³⁵⁶ ³⁵⁷ ³⁵⁸ ³⁵⁹ ³⁶⁰ ³⁶¹ ³⁶² ³⁶³ ³⁶⁴ ³⁶⁵ ³⁶⁶ ³⁶⁷ ³⁶⁸ ³⁶⁹ ³⁷⁰ ³⁷¹ ³⁷² ³⁷³ ³⁷⁴ ³⁷⁵ ³⁷⁶ ³⁷⁷ ³⁷⁸ ³⁷⁹ ³⁸⁰ ³⁸¹ ³⁸² ³⁸³ ³⁸⁴ ³⁸⁵ ³⁸⁶ ³⁸⁷ ³⁸⁸ ³⁸⁹ ³⁹⁰ ³⁹¹ ³⁹² ³⁹³ ³⁹⁴ ³⁹⁵ ³⁹⁶ ³⁹⁷ ³⁹⁸ ³⁹⁹ ⁴⁰⁰ ⁴⁰¹ ⁴⁰² ⁴⁰³ ⁴⁰⁴ ⁴⁰⁵ ⁴⁰⁶ ⁴⁰⁷ ⁴⁰⁸ ⁴⁰⁹ ⁴¹⁰ ⁴¹¹ ⁴¹² ⁴¹³ ⁴¹⁴ ⁴¹⁵ ⁴¹⁶ ⁴¹⁷ ⁴¹⁸ ⁴¹⁹ ⁴²⁰ ⁴²¹ ⁴²² ⁴²³ ⁴²⁴ ⁴²⁵ ⁴²⁶ ⁴²⁷ ⁴²⁸ ⁴²⁹ ⁴³⁰ ⁴³¹ ⁴³² ⁴³³ ⁴³⁴ ⁴³⁵ ⁴³⁶ ⁴³⁷ ⁴³⁸ ⁴³⁹ ⁴⁴⁰ ⁴⁴¹ ⁴⁴² ⁴⁴³ ⁴⁴⁴ ⁴⁴⁵ ⁴⁴⁶ ⁴⁴⁷ ⁴⁴⁸ ⁴⁴⁹ ⁴⁵⁰ ⁴⁵¹ ⁴⁵² ⁴⁵³ ⁴⁵⁴ ⁴⁵⁵ ⁴⁵⁶ ⁴⁵⁷ ⁴⁵⁸ ⁴⁵⁹ ⁴⁶⁰ ⁴⁶¹ ⁴⁶² ⁴⁶³ ⁴⁶⁴ ⁴⁶⁵ ⁴⁶⁶ ⁴⁶⁷ ⁴⁶⁸ ⁴⁶⁹ ⁴⁷⁰ ⁴⁷¹ ⁴⁷² ⁴⁷³ ⁴⁷⁴ ⁴⁷⁵ ⁴⁷⁶ ⁴⁷⁷ ⁴⁷⁸ ⁴⁷⁹ ⁴⁸⁰ ⁴⁸¹ ⁴⁸² ⁴⁸³ ⁴⁸⁴ ⁴⁸⁵ ⁴⁸⁶ ⁴⁸⁷ ⁴⁸⁸ ⁴⁸⁹ ⁴⁹⁰ ⁴⁹¹ ⁴⁹² ⁴⁹³ ⁴⁹⁴ ⁴⁹⁵ ⁴⁹⁶ ⁴⁹⁷ ⁴⁹⁸ ⁴⁹⁹ ⁵⁰⁰ ⁵⁰¹ ⁵⁰² ⁵⁰³ ⁵⁰⁴ ⁵⁰⁵ ⁵⁰⁶ ⁵⁰⁷ ⁵⁰⁸ ⁵⁰⁹ ⁵¹⁰ ⁵¹¹ ⁵¹² ⁵¹³ ⁵¹⁴ ⁵¹⁵ ⁵¹⁶ ⁵¹⁷ ⁵¹⁸ ⁵¹⁹ ⁵²⁰ ⁵²¹ ⁵²² ⁵²³ ⁵²⁴ ⁵²⁵ ⁵²⁶ ⁵²⁷ ⁵²⁸ ⁵²⁹ ⁵³⁰ ⁵³¹ ⁵³² ⁵³³ ⁵³⁴ ⁵³⁵ ⁵³⁶ ⁵³⁷ ⁵³⁸ ⁵³⁹ ⁵⁴⁰ ⁵⁴¹ ⁵⁴² ⁵⁴³ ⁵⁴⁴ ⁵⁴⁵ ⁵⁴⁶ ⁵⁴⁷ ⁵⁴⁸ ⁵⁴⁹ ⁵⁵⁰ ⁵⁵¹ ⁵⁵² ⁵⁵³ ⁵⁵⁴ ⁵⁵⁵ ⁵⁵⁶ ⁵⁵⁷ ⁵⁵⁸ ⁵⁵⁹ ⁵⁶⁰ ⁵⁶¹ ⁵⁶² ⁵⁶³ ⁵⁶⁴ ⁵⁶⁵ ⁵⁶⁶ ⁵⁶⁷ ⁵⁶⁸ ⁵⁶⁹ ⁵⁷⁰ ⁵⁷¹ ⁵⁷² ⁵⁷³ ⁵⁷⁴ ⁵⁷⁵ ⁵⁷⁶ ⁵⁷⁷ ⁵⁷⁸ ⁵⁷⁹ ⁵⁸⁰ ⁵⁸¹ ⁵⁸² ⁵⁸³ ⁵⁸⁴ ⁵⁸⁵ ⁵⁸⁶ ⁵⁸⁷ ⁵⁸⁸ ⁵⁸⁹ ⁵⁹⁰ ⁵⁹¹ ⁵⁹² ⁵⁹³ ⁵⁹⁴ ⁵⁹⁵ ⁵⁹⁶ ⁵⁹⁷ ⁵⁹⁸ ⁵⁹⁹ ⁶⁰⁰ ⁶⁰¹ ⁶⁰² ⁶⁰³ ⁶⁰⁴ ⁶⁰⁵ ⁶⁰⁶ ⁶⁰⁷ ⁶⁰⁸ ⁶⁰⁹ ⁶¹⁰ ⁶¹¹ ⁶¹² ⁶¹³ ⁶¹⁴ ⁶¹⁵ ⁶¹⁶ ⁶¹⁷ ⁶¹⁸ ⁶¹⁹ ⁶²⁰ ⁶²¹ ⁶²² ⁶²³ ⁶²⁴ ⁶²⁵ ⁶²⁶ ⁶²⁷ ⁶²⁸ ⁶²⁹ ⁶³⁰ ⁶³¹ ⁶³² ⁶³³ ⁶³⁴ ⁶³⁵ ⁶³⁶ ⁶³⁷ ⁶³⁸ ⁶³⁹ ⁶⁴⁰ ⁶⁴¹ ⁶⁴² ⁶⁴³ ⁶⁴⁴ ⁶⁴⁵ ⁶⁴⁶ ⁶⁴⁷ ⁶⁴⁸ ⁶⁴⁹ ⁶⁵⁰ ⁶⁵¹ ⁶⁵² ⁶⁵³ ⁶⁵⁴ ⁶⁵⁵ ⁶⁵⁶ ⁶⁵⁷ ⁶⁵⁸ ⁶⁵⁹ ⁶⁶⁰ ⁶⁶¹ ⁶⁶² ⁶⁶³ ⁶⁶⁴ ⁶⁶⁵ ⁶⁶⁶ ⁶⁶⁷ ⁶⁶⁸ ⁶⁶⁹ ⁶⁷⁰ ⁶⁷¹ ⁶⁷² ⁶⁷³ ⁶⁷⁴ ⁶⁷⁵ ⁶⁷⁶ ⁶⁷⁷ ⁶⁷⁸ ⁶⁷⁹ ⁶⁸⁰ ⁶⁸¹ ⁶⁸² ⁶⁸³ ⁶⁸⁴ ⁶⁸⁵ ⁶⁸⁶ ⁶⁸⁷ ⁶⁸⁸ ⁶⁸⁹ ⁶⁹⁰ ⁶⁹¹ ⁶⁹² ⁶⁹³ ⁶⁹⁴ ⁶⁹⁵ ⁶⁹⁶ ⁶⁹⁷ ⁶⁹⁸ ⁶⁹⁹ ⁷⁰⁰ ⁷⁰¹ ⁷⁰² ⁷⁰³ ⁷⁰⁴ ⁷⁰⁵ ⁷⁰⁶ ⁷⁰⁷ ⁷⁰⁸ ⁷⁰⁹ ⁷¹⁰ ⁷¹¹ ⁷¹² ⁷¹³ ⁷¹⁴ ⁷¹⁵ ⁷¹⁶ ⁷¹⁷ ⁷¹⁸ ⁷¹⁹ ⁷²⁰ ⁷²¹ ⁷²² ⁷²³ ⁷²⁴ ⁷²⁵ ⁷²⁶ ⁷²⁷ ⁷²⁸ ⁷²⁹ ⁷³⁰ ⁷³¹ ⁷³² ⁷³³ ⁷³⁴ ⁷³⁵ ⁷³⁶ ⁷³⁷ ⁷³⁸ ⁷³⁹ ⁷⁴⁰ ⁷⁴¹ ⁷⁴² ⁷⁴³ ⁷⁴⁴ ⁷⁴⁵ ⁷⁴⁶ ⁷⁴⁷ ⁷⁴⁸ ⁷⁴⁹ ⁷⁵⁰ ⁷⁵¹ ⁷⁵² ⁷⁵³ ⁷⁵⁴ ⁷⁵⁵ ⁷⁵⁶ ⁷⁵⁷ ⁷⁵⁸ ⁷⁵⁹ ⁷⁶⁰ ⁷⁶¹ ⁷⁶² ⁷⁶³ ⁷⁶⁴ ⁷⁶⁵ ⁷⁶⁶ ⁷⁶⁷ ⁷⁶⁸ ⁷⁶⁹ ⁷⁷⁰ ⁷⁷¹ ⁷⁷² ⁷⁷³ ⁷⁷⁴ ⁷⁷⁵ ⁷⁷⁶ ⁷⁷⁷ ⁷⁷⁸ ⁷⁷⁹ ⁷⁸⁰ ⁷⁸¹ ⁷⁸² ⁷⁸³ ⁷⁸⁴ ⁷⁸⁵ ⁷⁸⁶ ⁷⁸⁷ ⁷⁸⁸ ⁷⁸⁹ ⁷⁹⁰ ⁷⁹¹ ⁷⁹² ⁷⁹³ ⁷⁹⁴ ⁷⁹⁵ ⁷⁹⁶ ⁷⁹⁷ ⁷⁹⁸ ⁷⁹⁹ ⁸⁰⁰ ⁸⁰¹ ⁸⁰² ⁸⁰³ ⁸⁰⁴ ⁸⁰⁵ ⁸⁰⁶ ⁸⁰⁷ ⁸⁰⁸ ⁸⁰⁹ ⁸¹⁰ ⁸¹¹ ⁸¹² ⁸¹³ ⁸¹⁴ ⁸¹⁵ ⁸¹⁶ ⁸¹⁷ ⁸¹⁸ ⁸¹⁹ ⁸²⁰ ⁸²¹ ⁸²² ⁸²³ ⁸²⁴ ⁸²⁵ ⁸²⁶ ⁸²⁷ ⁸²⁸ ⁸²⁹ ⁸³⁰ ⁸³¹ ⁸³² ⁸³³ ⁸³⁴ ⁸³⁵ ⁸³⁶ ⁸³⁷ ⁸³⁸ ⁸³⁹ ⁸⁴⁰ ⁸⁴¹ ⁸⁴² ⁸⁴³ ⁸⁴⁴ ⁸⁴⁵ ⁸⁴⁶ ⁸⁴⁷ ⁸⁴⁸ ⁸⁴⁹ ⁸⁵⁰ ⁸⁵¹ ⁸⁵² ⁸⁵³ ⁸⁵⁴ ⁸⁵⁵ ⁸⁵⁶ ⁸⁵⁷ ⁸⁵⁸ ⁸⁵⁹ ⁸⁶⁰ ⁸⁶¹ ⁸⁶² ⁸⁶³ ⁸⁶⁴ ⁸⁶⁵ ⁸⁶⁶ ⁸⁶⁷ ⁸⁶⁸ ⁸⁶⁹ ⁸⁷⁰ ⁸⁷¹ ⁸⁷² ⁸⁷³ ⁸⁷⁴ ⁸⁷⁵ ⁸⁷⁶ ⁸⁷⁷ ⁸⁷⁸ ⁸⁷⁹ ⁸⁸⁰ ⁸⁸¹ ⁸⁸² ⁸⁸³ ⁸⁸⁴ ⁸⁸⁵ ⁸⁸⁶ ⁸⁸⁷ ⁸⁸⁸ ⁸⁸⁹ ⁸⁹⁰ ⁸⁹¹ ⁸⁹² ⁸⁹³ ⁸⁹⁴ ⁸⁹⁵ ⁸⁹⁶ ⁸⁹⁷ ⁸⁹⁸ ⁸⁹⁹ ⁹⁰⁰ ⁹⁰¹ ⁹⁰² ⁹⁰³ ⁹⁰⁴ ⁹⁰⁵ ⁹⁰⁶ ⁹⁰⁷ ⁹⁰⁸ ⁹⁰⁹ ⁹¹⁰ ⁹¹¹ ⁹¹² ⁹¹³ ⁹¹⁴ ⁹¹⁵ ⁹¹⁶ ⁹¹⁷ ⁹¹⁸ ⁹¹⁹ ⁹²⁰ ⁹²¹ ⁹²² ⁹²³ ⁹²⁴ ⁹²⁵ ⁹²⁶ ⁹²⁷ ⁹²⁸ ⁹²⁹ ⁹³⁰ ⁹³¹ ⁹³² ⁹³³ ⁹³⁴ ⁹³⁵ ⁹³⁶ ⁹³⁷ ⁹³⁸ ⁹³⁹ ⁹⁴⁰ ⁹⁴¹ ⁹⁴² ⁹⁴³ ⁹⁴⁴ ⁹⁴⁵ ⁹⁴⁶ ⁹⁴⁷ ⁹⁴⁸ ⁹⁴⁹ ⁹⁵⁰ ⁹⁵¹ ⁹⁵² ⁹⁵³ ⁹⁵⁴ ⁹⁵⁵ ⁹⁵⁶ ⁹⁵⁷ ⁹⁵⁸ ⁹⁵⁹ ⁹⁶⁰ ⁹⁶¹ ⁹⁶² ⁹⁶³ ⁹⁶⁴ ⁹⁶⁵ ⁹⁶⁶ ⁹⁶⁷ ⁹⁶⁸ ⁹⁶⁹ ⁹⁷⁰ ⁹⁷¹ ⁹⁷² ⁹⁷³ ⁹⁷⁴ ⁹⁷⁵ ⁹⁷⁶ ⁹⁷⁷ ⁹⁷⁸ ⁹⁷⁹ ⁹⁸⁰ ⁹⁸¹ ⁹⁸² ⁹⁸³ ⁹⁸⁴ ⁹⁸⁵ ⁹⁸⁶ ⁹⁸⁷ ⁹⁸⁸ ⁹⁸⁹ ⁹⁹⁰ ⁹⁹¹ ⁹⁹² ⁹⁹³ ⁹⁹⁴ ⁹⁹⁵ ⁹⁹⁶ ⁹⁹⁷ ⁹⁹⁸ ⁹⁹⁹ ¹⁰⁰⁰

gem salvus evasit. Hâc fraude tandem detectâ, cum Ino vidisset maritum suum adeo irâ exandescens, ut per eam mentis non satis compos Learchum filium, quod matri forte opem tulerat, occidisset, cum alio filio Melicerta ad rupes Moloridas fugiens, inde eum & semetipsam in mare præcipitasse dicitur. Quibus postea pro diis marinis habitis, Ino Leucotheæ, Melicerta Palæmonis nominibus à Corinthiis colebantur, & iis i Ludi Isthmici à Glauco primo celebrati fuere, quos postea omisso Theſeus in Neptuni honorem iterum restauravit. Athamas ob hanc Tragœdiam, exosus locum in quo acta fuit, regnum suum Corono & Haliarto fratris Sisyphi nepotibus tradidit, & in Thessaliâ rediens condidit Alum. ἀλὺς ὁ σὺμβάσιος ἀλὺς ἄλῃ sic dictam, cujus cives sub Achille Trojæ dicuntur militasse. Schœneus, quem Athamas è primâ uxore susceperat, urbem Schœnum in Boeotiâ condidit, filiamque ibi genuit Atalantam, quam aureis pomis in cursu vicit Hippomenes. A Ptoō Templum Apollinis Ptoi ob oraculum celebre, quod in monte Ptoō prope Thebas conditum fuit, nomen habuit. Leucon ante patrem obiit, illius autem filia Euippe ab avo Athamante Andreo Orchomeniorum regi pro uxore data ei peperit Eteoclem, qui Andreo in regno succedens Gratius templum primus condidisse dicitur: illo sine liberis defuncto, Sisyphi posteri in ejus regno usque ad Orchomenum successerunt, quo etiam sine filiis defuncto, regnum venit ad Phrixi posteros: Hic enim ex Ætæ filia genuit Presbonem, alioque filios, ad quos & Phrixi tutorem Chrysolamum reducentes (Phrixus enim ante eam navigationem in Colchidæ diem obierat) mitebantur Argonautæ, indeque, quod χρυσίδαμος aureum vellus significat, fabula de aureo vellere ab iis repetito habuit originem. Presbon autem ab Argonautis reductus, à Corono & Haliarto avi Athamantis regnum recepit, in eoque successorem habuit filium Clyminum, qui Orchomeno defuncto Orchomeniis etiam imperavit, frater Clymeni erat Aspledon, qui Aspledonem urbem Boeotiam condidit, cujus incolæ sub Aiscalapho & Jalmeno cum Orchomenus Trojæ Militarunt. Eustath. & Didymus ad Homeri Il. β'. ver. 510. De Clymeni successoribus infra, ubi de Sisyphi posteris dicturus sum, potius placet disserere.

Sisyphus Æoli filius Corinthum ab Ephyra Epimethei filia, quæ eam primo condidit circa annum 437 Regni Cecropis in Attica, tum Ephyram dictam occupavit, quam sic auxit, munivit, & quasi de novo condidit, ut pro primo urbis conditore à apud plerosque autores habeatur. Cum secunda post hunc ætate alius esset in Græcia Sisyphus ob latrocinia sua & vim Anticæ Ulyssis matri illatam celebris, nominis convenientia effecit, ut omnia, quæ ab isto latrone commissa fuerunt, scelera Sisypho Corinthiorum regi attribuerentur, atque ideo à Poetis à Jove in Tartaro detrusus fuisse, gravissimæque ibi pœnas saxum insuperabile volvendo subiisse fingitur. Sed autoritate corum, qui fide digniores sunt, constat Sisyphum Regem justum, & omnium Græcorum sui temporis præsertim in vita medicinis & temperantia præservanda sapientissimum fuisse. Hujus quatuor numerantur filii Ornytion, Glaucus, Therfander, & Halmus. Ornytion patri successit, duosque habuit filios Phocum, & Thoantem. Phocus in regionem, quæ circa Parnassum

• Pausan. in Atticis, Apollodor. lib. 3. Didymus, & Eustath. lib. & Eustathius ad Odyss. l. p. 1543. Ovid. Met. lib. 4. • Eustathius Odyss. Homeri l. pag. 1543. Pausan. in Atticis in Corinthiacis. Didymus ad Homeri Il. 4. v. 6. Plutarchus in libro de Quæstionibus Romanis. • Clement. Strom. lib. 1. Pausanias in Atticis, & Corinthiacis. Schol. ad Apollon. lib. 3. Plutarchus in Theſeo. • Clement. Alexandrinus Strom. l. 1. • Plutarchus in Theſeo. • Pausan. in Boeotia. • Apollodor. lib. 1. Stephanus in Ἀσθ. • Homerus Il. β'. • Apollodor. lib. 1. Scholiastes ad Apollonii Rhodii lib. 2. ver. 1147. • Eustathius ad Homerus Il. β'. pag. 267. Didymus ad Homeri Il. β'. ver. 497. Pausanias in Arcadicis. • Didym. & Eustath. lib. Ovid. Met. lib. 10. Pausan. in Arcadicis. • Pausan. lib. 9. • Strabo lib. 9. pag. 414. Pausan. lib. 9. • Pausan. lib. Scholiastes Apollonii Rhodii ad lib. 2. ver. 1095. & v. 1145. • Pausan. lib. Apollonius Rhodius lib. 2. & Scholiastes illius. • Pausan. lib. 9. • Pausanias lib. 2. Eusebius in Chronicis. Apollodor. lib. 1. • Scholiastes Apollonii lib. 4. ver. 1112. • Euseb. in Chronica. • Apollodor. lib. 1. & alii. Vide Scal. in notis ad Euseb. Chron. • Eustath. ad Homeri Il. γ'. pag. 631. & ad Odyss. l. p. 1701. & 1702. • Apollodor. lib. 1. Pausan. lib. 2. • Pausan. lib. 2. g. & 10. • Pausan. lib. 2. & 10.

& Tithoream erat, duxit coloniam, eamque à suo nomine Phocidem appellavit, in quam cum una ætate posterius ^a Phocus Eæci filius cum nonnullis Eginæ insulæ incolis commigrasset, eamque regionem quæ circa Cirrham & Crissum ad sinum Corinthicum sita erat occupasset, hoc nomen latius fecit patere, totamque eam regionem Phocidem appellavit, quæ et nomine apud Græcos semper cognoscebatur. ^a Thoas patri in regno succedens Corinthi mansit, cujus filius forte erat Creon, quo regnante Jason Corinthum venit, & illi sine liberis defuncto successit frater ^a Demophon. Creontem enim Sisyphi filium fuisse prohibet temporis ratio. ^a Demophontis filius erat Propidas, cui in Regno Corinthi successerunt filii illius Doridas, & Hyanthidas, quibus ab Alete Heraclida victis & regno exutis, Sisyphidæ qui ex pactis pacis conditionibus ^a in urbe mansere, in ordinem deinde redacti, Corinthi imperium, cum ultra ducentos annos tenuissent, omnino amiserunt. ^a Glaucus, quem secundum diximus Sisyphi filium, dum in ludis funebribus, quos Acastus patri suo Peliae celebraverat bigis certaret, à suis equis discerptus interiit. Filius illius erat ^a Hipponous, qui postea cum Bellerum magnatē quendam Corinthium occidisset, inde Belleriphontes, i. e. Belleri occisor dicebatur. Ob hanc autem eadem Corintho exulare coactus, ^a ad Præ-tum Argivorum regem fugiebat, à quo cum ab illius uxore Antæa tentati adulterii, quod ei ad illud sollicitanti non auscultasset, falso accusaretur, ad focerum illius Jobatem Lyciæ regem cum literis, ut occideretur missus fuit, ubi cum omnia pericula quibus ut interiret expositus fuerat, ingenti fortitudine superasset, Jobates ejus virtutem admiratus datā ei filiā suā, generum suum & regni hæredem fecit. Ex hac Jobatis filiā Bellerophonti nascebatur Isander, Hippolychus, & Laodamia. ^a Isander contra Solymos Pifidiae incolas (quos nonnulli Hierosolymitanos fuisse ridicule supponunt) pugnans occubuit. ^a Hippolocho Glaucus, Laodamiæ Sarpedon, qui Lyciis Priamō & Trojanis auxiliantibus imperarunt, nati fuere. Therlandri ^a filii fuere Haliartus & Coronus, qui ab Athamante, quod putasset Phrixum occubuisse, adoptati eo in regno succedere, & Haliartum, & Coroneam urbes Boeoticas condidere, quarum Haliartus ^a ob mortem Lysandri præstantissimi Lacedæmoniorum ducis, qui in illius obsidione occisus fuit, postea evasit insignissima, sed hi cum ^a Presbon Phrixi filius à Colchide ab Argonautis reductus esset, regnum quod iis ab Athamante conceditum fuit, nepoti illius iterum tradidere. Halmus, quem postremo loco diximus Sisyphi filium fuisse, ^a ad Eteoclem Orchomeni, tunc Andreidis dictæ, Regem profectus ab eo agri partem accepit, ubi Halmones vicos condidit. Hujus filiæ fuere Chrysoгена & Chryse. Chryses filius erat Phlegyas, à Phlegya, Ixionis fratre, & Gortyniorum Rege diversus, qui defuncto Eteocle ^a illi in regno successit, urbemque in qua regnabat, ab Andreo illius conditore prius Andreidem dictam, à suo nomine Phlegyas appellavit. Hic fortissimus ^a bellator erat, & quamdiu vixerat totius Græciæ terror: ^a sed cum Templum Apollinis Delphici diripuisset, ob illud sacrilegium in Tartarum detrusus & gravissimas poenas à Poetis ibi fingitur subiisse. ^a Huic sine liberis defuncto successit Chryses è Chrysonæ alterā Halmi filia natus, cujus filius & successor erat Minyas, à quo Phlegyæ deinde mutato nomine ^a Minyæ dicebantur. Hic poten-

^a Pausan. lib. 9. Eustathius ad Homer. II. 2. pag. 274. ^a Pausanias lib. 2. ^a Pausanias lib. 1. ^a Pausan. lib. 7. Pausanias in Corinthiacis. Pindari Scholiastes ad Nem. 7. Conon apud Rhotium, narrat. ad Zenobius in Paramis. Syncellus in Chronicis. Velleius Paterculus lib. 1. ^a Pausan. lib. 1. ^a Pausanias lib. 6. ^a Apollodorus lib. 2. Homer. II. 2. v. 100. Didymus & Eustathius ad illum locum, Pausanias lib. 2. ^a Didymus ad II. Homer. 2. v. 55. Eustathius ad Homer. II. 2. p. 631. ^a Homer. Didymus & Eustath. lib. 1. ^a Homer. Didymus, & Eustath. lib. 3. & Apollodorus lib. 3. ^a Homer. II. 2. v. 103. ^a Vide Bochartum, Animalium, alioquin. ^a Homer. II. 2. v. 199. & 106. Eustathius ad illum librum. ^a Pausanias lib. 9. ^a Eustathius ad II. Homer. 2. pag. 268. ^a Pausanias lib. 9. ^a Plutarchus in vita Lysandri, & in Xenophonte de rebus Græcis. ^a Pausanias lib. 9. ^a Strabo lib. 9. Eustath. ad II. 2. pag. 331. ^a Pausan. lib. 9. ^a Pausanias lib. 2. & lib. 9. ^a Pausan. lib. 9. Didymus ad II. 2. v. 302. ^a Virgil lib. 6. ^a Pausanias lib. 9. ^a Pausan. in Boreo. Eustath. ad II. Homer. 2. pag. 274. Stephan. in Minyæ.

tissimus & ditissimus omnium Græcorum fuit, primusque memoratur, qui ærarium ad pecunias servandas in Græcia ædificaverat. ¹ Minyæ filius erat Orchomenus, à quo cum patri in regno successisset, urbs quæ prius Andreas, Phlegyæ, & Minyæ dicebatur, ² Orchomeni appellationem adepta nomen iterum non mutabat, retento tamen antiquo nomine Orchomenus Minyæa ideo dicebatur, ut ab Orchomeno, quæ in Arcadia est distingueretur, atque ideo habet Homerus,

• Οἱ δ' Ἀμφιδίω παῖος, ἔδ' Ὀρχομήνιος Μινύειος.

Orchomeno sine liberis defuncto, • ad Clymenum Presbonis filium Phrixi nepotem regnum veniebat, quo à Thebanis dum Neptuni festa Oncheſti celebrabat occiſo, Erginus, qui filiorum illius natu maximus in regno successit, cum fratribus Azeo, Arrhane, Pyleo, & Stratio Thebas adortus urbem cepit, ³ & Thebani pro eade Clymeni annum deinde tributum Ergino pendebant, donec ab Hercule, qui in auxilium venit, Orchomeniis vicissim victis, eo iterum liberarentur. ⁴ Hoc bello Erginus maxime attritus cum deinde hoc unum solum omni studio agebat, ut vastatam patriam ad pristinas opes & felicitatem iterum restitueret, matrimonium usque ad extremam senectutem distulisse dicitur, tunc cum multa congesta pecuniâ de suscipiendis liberis coeperit esse sollicitus, oraculi monitu adolescentulam uxorem duxit, quæ ei peperit Agamedem & Trophonium, qui celeberrimi Architecti & omnium fere veterum, quæ in Græcia erant, Templorum conditores fuere: de ceteris quæ de Trophonio & Agamede narrantur, & de insignissimo Trophonii antro & oraculo, vide Pausaniam in Bæoticis, & Plutarchum in libro de Socratis demone. ⁵ His fratribus mortuo patre ob ætatem regno indoncis, Orchomeniis post Erginum imperavit frater illius Æzeus, cujus filius erat Actor, qui genuit Astyochem matrem Ascalaphi, & Jalmeni, ⁶ qui Orchomeniis in bello Trojano imperarunt, in quo Ascalapho ⁷ à Deiphobo occiſo, • Jalmenus cum suis delatâ Trojâ in Pontum proficiscebatur, à quibus deducebant originem, qui in ea regione Achæi dicebantur. Post bellum Trojanum quinam Orchomeniis imperarunt incertum est, hoc à nullo autore indicato, illi autem à Phlegyæ temporibus usque ad reditum Bæotiorum è Thesſalia omnium Græcorum potentissimi, ⁸ & ditissimi semper fuere, atque ideo apud Homerum dicit Achilles,

• Οὐδ' ἂν μοι δαΐτις πρὶν ἀνθρώπων τίνα δύναι,

"Οὐδ' ἔο' οἷς Ὀρχομήνιος περσιόωνται, ἔδ' ὅσα Θήβας

Ἀργυρίου ----

⁹ à Bæotis autem post eorum reditum circa 80 annos post bellum Trojanum viçti Thebanis deinde subditi fuere, & Orchomenus, quæ adhuc sejuncta erat, ceteræ Bæotiz addebatur.

Scholiasſtes Apollonii ad librum illius 3. ver. 1238. dicit Corinthum, à quo urbs nomen habuit, etiam Sisyphi filium fuisse, & ludos Isthmicos in honorem Melicertæ instituisse, sed de hoc Corintho nihil ceteri antiquarum rerum scriptores. Pausanias in Corinthiacis nonnulla narrat de Corintho quodam Marathonis filio, à quo Corinthus dicta; sed cum ibi Ætam Colchidis Regem Alôeo coævum, & Sisyphum Jafone & Medæa recentiore facit, omnibus iis, quæ ibi narrat de Corinthorum origine, temporum ratio & aliorum scri-

¹ Pausan. lib. 9. • Pausanias lib. Eustath. ad Il. Homeri II. pag. 272. Stephanus in Ὀρχομήν. Didymus ad Homeri II. pag. 511. • Homeri II. pag. 511. • Pausanias lib. 9. • Diodorus Sic. lib. 4. Pausanias lib. 9. Eustathius ad Homeri II. pag. 272. Apollodorus lib. 2. • Pausan. ib. • Pausanias in Bæoticis. Eustathius ad Homeri II. pag. 272. • Homeri II. pag. 501. • Homeri II. ver. 512. • Eustathius ad Homeri II. pag. 273. Strabo lib. 9. pag. 416. • Strabo lib. 9. Pausanias in Atticis & Eustathius ad Homeri II. ver. 380. • Il. ver. 380. • Strabo lib. 9.

ptorum autoritas omnino repugnant. Clemens Alexandrinus dicit non Corinthum sed Glaucum Sisyphi filium Ludorum Ithmicorum institutorem fuisse; quis igitur ille fuit, qui urbi Corintho nomen dedit, & unde illud nomen habuit originem, hoc à nullo autore satis manifeste indicato, manet incertum.

Mimas * Æoli filius Arnæ, quæ urbs Thessalica est, regnabat: hujus filius erat Hippotes, qui genuit Æolum secundum Patrem Arnes, quæ urbi nomen dedit prius alio nomine appellatæ. Hanc è furtivo concubitu gravidam esse deprehensam pater iratus mercatori Metapontino vendidit, qui eam Metapontum in Italiam abduxit, filiosque ex ea natos, qui ^b Æolus & Bœotus dicebantur, adoptatos habuit pro suis, donec ab eadem ab iis commissam urbe expellerentur. Æolus igitur ^c ad Liparum Aufonis filium insularum Liparæarum regem paratâ classe fugiebat, ductâque illius filiâ ei in regno successit: ubi cum artis nauticæ ^d studio multum se dedisset, & Ulyssi ad se venienti carbasis, & ventorum beneficio in navigando uti docuisset, inde orta est fabula apud Poetas illum ventorum promum fuisse, & Ulyssi utrem ventis plenum, quo felicius navigaret, dedisse. ^e Hujus filii fuere Aityochus, Xuthus, Androcleus, Pheremon, Jocaltes, & Agathyrus, quorum Aityochus in Liparæis insulis, Jocaltes in regione circa Rhegium post patris obitum regnarunt, ceteri à Siculis & Sicanis Siciliæ incolis, ut bellum, quod contra se invicem diu gesserant, ab iis componeretur, Reges electi fuerunt, eique & posteriores, donec Dorienfes huc deduxissent Colonias, hujus insulæ tenuerunt imperium, quæque in Siciliâ loca Xuthia & Agathyrsis vocantur, ^f à Xutho & Agathyrsio Æoli filiis dicuntur nomina habuisse. ^g Bœotus alter Arnes filius cum matre in Thessaliam reversus patri Æolo in regno successit, quo regnante ^h Bœoti tempore belli Trojani, cum eorum copiæ Trojæ abfuissent, à Pelasgis & Thracibus Bœotiâ expulsi ad Arnâ venerunt, qui ab Arnensibus in partem agri recepti cum in unam gentem coalescebant, & tunc primum ⁱ secundum nonnullos uterque populus Bœoti dicebantur; sed longe antiquius fuit Bœotorum nomen, bello enim Trojano interfuerunt, qui Bœoti dicebantur. Alii igitur ^j *ἀπὸ τῆς βοῆς*, quo duce ex oraculi monitu Cadmus in Bœotiam venit; alii autem ^k multo verius à Bœoti Itoni filio Amphictyonis nepote, qui secundâ post Cadmum ætate Bœotis imperavit, illius nominis deducunt originem. Non igitur Bœoti ab Arnensibus; sed è contrario Arnenses à Bœotis nomen sortiebantur, eodemque modo Bœoti, quo Athenienses Iones, ab iis quos recipiebant, fuerunt appellati, ab eoque tempore pro Bœotis reputati cum iis circa ^l 60 annos post bellum Trojanum, quo tempore utraque gens à ceteris Thessalis Arnâ expulsa fuerat, Bœotiam quasi terram suam repetivere, eamque pulsus in Atticam Pelasgis eodem jure quo ii, qui inde expulsi fuere, sibi vindicantes agrum, qui circa fluvium Cephissum est & locum Copaidem, occupabant, ibique urbem condidere, quam in memoriam illius, è qua profecti sunt, Arnâ appellaverunt, quæ postea ^m Chæronea dicta, ⁿ ob cladem ibi Atheniensibus à Philippo Macedone illatam, & ob civem suum Plutarchum multum fuerat celebrata.

Crethæ quem decimo loco numeravimus, Æoli filium fuisse. ^o è Tyro fratris Salmonei filia genuit Pheretem, Amythaonem, & Æsonem. Æson cum Pelæa fratre uterino Jolci manens ^p è Polymede filia Autolychi genuit

* Diodorus Siculus lib. 4. ^b Diodorus Siculus lib. 4. & Eustathius ad Homeri Odyss. x. pag. 1644. ^c Diodor. Sic. lib. 4. & 5. ^d Diodorus Siculus lib. 5. Eustathius ad Homeri Odyss. x. pag. 1645. Strabo lib. 1. ^e Diodor. lib. 5. ^f Diodor. lib. 5. ^g Strabo lib. 9. pag. 401. Diodorus lib. 4. & lib. 19. p. 700. ^h Diodor. Sic. lib. 4. ⁱ Nicocrates & Euphorion apud Stephanum Byzantinum in *Beotia*. ^j Vide Stephanum Byzantinum in *Beotia*. ^k Pausanias lib. 9. Stephanus in *Beotia*. ^l Thucydides lib. 1. Strabo lib. 9. Diodor. Sic. lib. 4. & lib. 19. p. 700. ^m Pausanias lib. 9. Strabo lib. 9. Eustathius ad Homeri Il. ii. pag. 270. Stephanus Byzantinus in *Beotia*. ⁿ Plutarch. in vita Demosthenis, & in vita Phocionis. ^o Diodorus Siculus lib. 16. ^p Homeri Odyss. x. v. 215. Didymus & Eustathius ad illum locum Homeri. Apollodorus lib. 1. Pausan. lib. 4. & 5. Scholiastes Apollonii Rhodii ad lib. 1. ^q Apollodorus lib. 1. Apollonius l. 1. & Scholiastes illius.

thenopæi in patrum vindictam intulere, dux exsecutus fuit, * qui, cum post expugnatas Thebas & regnum Thersandro Polymicis filio restitutum Argos reversus matrem Eriphylen, quod acceptis à Polynice donis patri eundem ad illud bellum, quo periit, necessitatem imposuerat, occidisset, conscientia illius sceleris tactus relictis * Argis in Acarnaniam secessit, in qua regione filius illius Acarnan post patrem regnans illam à suo nomine Acarnaniam, & incolas Acarnanes appellavit. * Amphilochnus alter Amphiarhi filius post deletam Trojam, ad quam cum ceteris Argivis militaverat, omisso in Argos reditu ad fratrem venit, occupatæque Regione, quæ ad fontes fluvii Acheloi sita Acarnania: è parte septentrionali vicina fuit, in ea condidit urbem, quam à suo & urbis, è quâ profectus est, nominibus Argos Amphilochicum appellavit, à quo Regio circumcirca vicina etiam Amphilochia, & incolæ Amphilochi dicebantur. Adraſti filius erat * Egialeus, qui in Epigonorum bello Thebanis illato à Laodamante jugulatus interiit, huius filius erat Cyanippus, quo tempore belli Trojani pubertatis annos nondum consecuto Diomedes Tydei filius, & Euryalus Miceſtii filius * Tutores illius cum Sthenelo Capanei filio, qui è posteris Anaxagoræ regnabat, Argivis ad Trojam profectis dicuntur * imperasse. Usque adhuc igitur Argivi, Messenii, Elei, plurimique Peloponnesi incolæ * Eoles fuerunt, illi autem * circa 80 annos post bellum Trojanum * ab Heraclidis Peloponneso expulsi classem Aulide parabant, indeque duce * Penthilo Orestis filio in Asiam transire, primoque * Troadem, & deinde Lesbum insulam, & in continente Lesbo vicinâ Larissas, Cumam, Cillam, ceterasque à duodecim civitates, quæ * Eolidem Asianam * antiquitus constituiebant, expulsi Pelasgis occuparunt, eaque maxima est Colonia, quam * Eolenses extra Græciam unquam emisisse memorantur. Præter hanc alia: antiquitus * Eolensium emittebantur Coloniar, post bellum enim Trojanum * Philoctetes in Italiam, Prothous in Asiam, de quibus diximus, transire*, circa idem etiam tempus * Thoas * Eolorum Dux Tempſam apud Brutios, & Diomedes * Atgytippam quasi * Ἀργεῖον sic dictam, Canusium, & Beneventum apud Apulos post deletam Trojam in Italiam transvecti condidere, & in eandem regionem è genere * Eolico * Locri Ozo-læ è sinu Crissæo circa Olympiadem * 24 transientes ibi, quod urbem maritimam ventis ab occasu flantibus expositam incolebant, Locri * Ἐμπεριόλαι dicebantur. * Eolicum autem genus maxime propagabant * Eolidis Asianæ incolæ, à quibus omnes fere Græci, qui septentrionalis Asiæ partes incoluerunt, deducebant originem, & ab his etiam secundum nonnullos orti erant, qui Cumam in Italia incolebant, illuc è Cuma * Eolica transvecti. Sic enim dicit * Strabo, "Cuma Chalcidentium & Cumæorum est opus vetustissimum, omnium enim Græcorum urbium, quæ sunt aut in Italia, aut in Sicilia, est antiquissima. Duces Coloniar Hippocles Cumæus, & Megasthenes Chalcidensis inter se pepigerunt, ut alterius populi Colonia, alterius Coloniar ap-pellatio esset, urbs itaque Cumæ nomen gerit, videtur autem à Chalcidentibus condita fuisse. Hic autem Cumam * Eolicam non posse intelligi esse Hippoclis patriam, quis non videt? Si enim secundum Strabonem Cuma antiquissima sit in Italia Græcorum colonia, ex ejusdem mente ante Diomedis, Philocteris, & Thoantis tempora, quos ipse dicit mox post bellum Trojanum urbes in Italia condidisse, necessario fuit educa: Cumam autem Asianam

* Apollodor. lib. 3. Pausanias in Arcadica. Eustathius ad Homeri Odysſ. 2. pag. 1689, & 1697. & ad Odysſ. 4. pag. 1780. * Pausan. in Arcad. Apollodor. lib. 3. Strabo lib. 10. * Thucydides lib. 2. Strabo lib. 10. Apollodor. lib. 3. * Pausan. lib. 2. Apollodor. lib. 3. Diodorus Siculus, lib. 4. * Pausan. lib. 2. pag. 142. * Homeri Il. 6. v. 663. * Thucydides lib. 1. Clemens Alexandrinus, Strom. lib. 3. pag. 336. * Apollodor. lib. 3. Pausan. lib. 2. 3. 4. * Strabo lib. 9. pag. 401 & lib. 13. * Strabo lib. 8. 9. & 13. Pausanias lib. 3. pag. 160. * Herodot. lib. 1. Strabo lib. 13. * Strabo lib. 6. * Strabo lib. 6. * Lycophron & Tzetzes ad Lycophronem. Virgil lib. 10. Et Servius ad Virgilium. Strabo lib. 6. Justin. lib. 30. Plinius lib. 3. c. 11. Stephanus in Ἀργεῖον. * Strabo lib. 6. Virgil. Æneid. lib. 3. & Servius ad illum locum. Eustathius ad Dionysii Periegesin. * Eusebius in Chronicis. * Vide Strabonem. lib. 6.

multos annos post bellum Trojanum conditam fuisse ipse testatur ¹ Strabo, secundum igitur Strabonem Cuma in Italia Cumæ Æolicæ, utpote eâ multo antiquior, Colonia esse non poterat. De vetustate Cumæ Italicæ Straboni assentit ² Velleius Paterculus. Fatendum vero est ³ secundum Eusebium educationem Coloniz sub Hippocle & Megasthene multo recentiore fuisse, cum tamen ab eâ ad annum 131 post deletam Trojam referatur, Cuma Italica secundum hunc etiam Cumâ Æolicâ est antiquior; ⁴ Herodotus enim dicit 130 annos post Trojæ excidium Lesbos cepit Oppidatim habitari, 20 annos post Lesbum habitatam Cuma Æolica condebatur, 19 igitur annos Cumâ Italica est recentior, atque ideo ei originem præbuisse nunquam poterat. Cum ergo apud ⁵ Stephanum Byzantinum inveniatur in Eubæa etiam fuisse urbem Cumam dictam, assentiendum est magno Casaubono tam Cumam quam Chalcidem è quibus profecti sunt qui Cumam in Italia condidere urbes Euboicas fuisse, atque ideo dicit Virgilius,

¶ Et tandem Euboicis Cumarum allabitur oris.

E Cuma profecti sunt, qui Neapoli condidere. Quasnam Græciæ, Italiæ, & Asiæ partes Æoles incolebant, & quomodo ab Æolo deducebant, originem, hæcenus explicavi, De Doribus & Ionibus rectat dicendum.

Dorus secundus Hellenis filius : regnum in Estizotide adeptus Regionem Doridem & incolas Dores appellabat. Posteriores autem illius proximâ post ejus obitum ætate inde iterum à Perrhæbis ⁶ pellebantur; illi enim, postquam Estizam in Eubœa everterant, hanc regionem occupantes Estizis, quos secum ex Eubœa eduxerant, tradidere incolendam, ab eoque primo tempore, quæ prius Doris, Estizotis deinde accepto ab incolis nomine cepit appellari. Doribus autem patriâ ejectis, nonnulli eorum ad ⁷ Macedones cognatos suos circa Pindum montem habitantes commigrabant. Teclamus autem Doris filius cum maxima Dorum parte Jolcum ad Cretheum socerum suum & istius urbis regem profectus paratâ ibi classe cum iisdem, assumtis etiam fecum è Pelasgis, qui in Thessalia relictî erant, & ex Æolibus Crethei subditis non paucis, ⁸ in Cretam transit, totamque eam occupans insulam in illa primus omnium Græcorum imperasse perhibetur. Hujus filius & successor erat ⁹ Asterius, qui Europam ¹⁰ duxit, quæ cum vi raptâ è Phœnicia in Cretam transvecta fuisset in navi, quæ ¹¹ taurum in prora *Ἐγμωτορ* habuerat, inde secundum plerumque, eam à tauro raptam fuisse, secundum Doctissimum vero ¹² Fullerum, quod *Ἐγμωτορ* apud Phœnices tam taurum quam navem significabat, fabula habuit originem. Asterii & Europæ filius erat ¹³ Minosejus nominis primus, qui in nostri Chronici Marmorei Epochâ undecimâ temporibus Pandionis primi, Athenarum regis in Creta regnasse, & Cydoniam condidisse dicitur. Hic insignissimus ¹⁴ legislator fuit, omnesque eas Cretensium leges tot laudibus apud antiquos celebratas condidisse perhibetur, quas, ut populus majori cum reverentia acciperat, & sanctius observaret ¹⁵ se à Jove accepisse dixit, atque ideo per novem annos, quos in formandis suis legibus assumserat, sæpissime in antrum, quod in Idæ montibus erat, ascendens, ibi, eodem modo quo ¹⁶ Numa postea cum Nymphâ Egeriâ, ille cum

¹ Lib. 9. & lib. 13. ² Lib. 1. ³ In Chronicis. ⁴ In vita Homeri. ⁵ In *Κατα*. ⁶ Lib. 6. ⁷ Herodot. lib. 1. Strabo lib. 9. Apollodorus lib. 1. ⁸ Strabo lib. 9. ⁹ Herodot. lib. 1. ¹⁰ Diodor. Sic. lib. 4. ¹¹ Diodor. Sic. lib. 4. ¹² Eusebius in Chronicis. Apollodorus lib. 3. Diodorus Sic. lib. 4. Lycophron in Callimachia. Augustinus de civitate Dei, lib. 18. c. 12. Xanthum pro Asterio nominat. ¹³ Lycophron, & Scholiastes *Ἰλίου* *Ἰσθμίου* *Τριζην*. Idolorum originum lib. 8. Julius Pollux lib. 2. cap. 9. sect. 1. ¹⁴ In Miscellanea lib. 4. cap. 10. ¹⁵ Diodorus Siculus lib. 4. Eusebius in Chronicis. Apollodorus lib. 3. ¹⁶ Plato in Minoe, & in primo libro de legibus. Diodorus Siculus in fragmentis. Strabo lib. 10. Aristot. Pol. lib. 2. c. 2. & lib. 7. c. 10. Eustathius ad Homeri *Odys.* v. v. 179. Valerius Maximus, lib. 5. cap. 2. ¹⁷ Diodorus 1.1 & in fragmentis, Eustathius ad Homeri *Odys.* v. v. 179. & Didymus ad eundem versum. Plato in Minoe. ¹⁸ Plutarchus in vita Numæ. Livius lib. 1. Dionys. Hal. lib. 2.

Jove se colloquium habuisse finxit, & ob hanc rationem ab Homero ¹ *ἱνίπρ*. *Διὸς μὲν ἄλλοις* dicitur, verum hæc vox *ἱνίπρ*. & Platoni explicatur *ἡ ἐν ἑνὶ ἔτει*, i. e. nono quoque anno; atque indeit, quod Valerius Maximus dicit Minoc nono quoque anno leges à Jove accepisse, ² Strabo vero ³ Eustathius, & ⁴ Didymus vocem *ἱνίπρ*. per *ἡ ἐν ἑνὶ ἔτει*, i. e. novem annos explicant. Minos ex Itona Lyctii filia suscepit Lycastum, urbis Lycasti conditorem, qui ex Ida Corybantis filia procreavit Minoc secundum, Sarpedonem, & Rhadamanthum, cum enim Sarpedon & Rhadamanthus duobus tantum ætatibus bello Trojano vetustiores essent, Minois primi, qui Pandionis primo Athenarum regi coævus circa 224 annos ante Trojæ excidium in Creta regnaverant, fratres fuisse omnino prohibet temporis ratio. Sarpedon à patre Minoc Cretâ expulsum primum in Cariam appulit, ibique Miletum, (cujus alii Miletum Sarpedonis amasium conditorem volunt) Mileto Creticæ cognominem condidit; ibi autem non diu manens inde ad interiores Asiæ partes transiit, Regionemque tunc Milyada dictam occupavit, quæ postea à Lyco Pandionis filio, qui à fratre Ægeο Athenis pulsus à Sarpedone, ad quem venerat, in regni societatem acceptus fuit, Lycia dicebatur. Sarpedonis filius erat Evandrus, qui ductâ Laodamiâ Bellerophontis filiâ, ex ea genuit alterum Sarpedonem, qui Trojæ contra Græcos militabat. Rhadamanthο alteri fratri Minos, cum illum ob ejus justitiæ laudem ex invidia in Creta ferre non poterat, maris Ægei insulas tradidit regendas. Minos enim omnium suū temporis classe potentissimus fuit, atque ideo totius maris, quod circa Græciam est, imperium adeptus, omnes in ea insulas, expulsi latronibus & piratis, quorum prius receptacula fuerant, occupavit. Quomodo hic ab mortem filii Androgei Atheniensibus & Megarensibus bellum intulit, & Dædalum in Siciliam cum classe persequens, ibi fraude filiarum Cocali regis insulæ diem obiit, vide Plutarchum in vita Thesei, ⁵ Diodorum Siculum, aliosque. Tam hic autem Minos, quam alter, avus illius se à Jove procreatos fuisse gloriabantur, & alterutrus eorum sepulchrum diu in Creta fuit, in quo inscriptum erat, *Μίνω*. *τῷ Διὸς παί*, postea autem voce *Μίνω*, è Marmore vetustate exesâ solum relictum fuit, *τῷ Διὸς παί*, atque inde orta est opinio ⁶ Jovis sepulchrum apud Cretenses fuisse. Rhadamanthi filius erat Thoas, quo in Lemno regnante mulieres Lemniæ omnes viros suos & parentes occidere excepto solo Thoante, quem Hypsipyle filia absconditum servavit, & hinc pessima facinora per totam Græciam deinde Lemnia dicebantur, Hypsipylē à Jafone, dum ad Colchidem navigabat, ad Lemnum appellente compressa peperit ⁷ Euncum, qui Lemniis tempore belli Trojani impetavit.

Dores, qui ad Macedones commigrabant, quàm diu cūm illis habitabant ⁸ *Μακεδονοί* seu Macedones dicebantur, inde autem profecti Regionem, quæ inter Phocidem & Oetæos montes sita est, occuparunt, ibique quatuor civitatibus Pindo scilicet, Erineo, Bæco, & Cytinio sibi conditis, antiquum recipientes nomen semetipsos iterum Dorcs & Regionem illam Tetrapoli

¹ Odyss. v. 279. ² In Minoc & in primo libro de legibus. ³ Lib. 1. cap. 2. ⁴ Lib. 10. ⁵ Ad Homer. Odyss. v. 279. ⁶ Diodor. Sicul. lib. 4. Eustathius ad Homer. Il. 2. pag. 312. 1. 13. ⁷ Diodor. Sicul. lib. 4. Epæche Marmorea 19. Apollonii Scholiastes. Strabo lib. 14. p. 634. Eustathius ad Homer. Il. 2. pag. 312. ⁸ Apollodorus lib. 3. Pausanias in Achaia. ⁹ Herodot. lib. 1. Diodorus Sicul. lib. 5. Strabo lib. 12. p. 572. Apollodorus lib. 3. Eustathius ad Homer. Ilad. 2. pag. 369. Pausanias lib. 7. ¹⁰ Herodot. lib. 1. Diodor. Sicul. lib. 5. Strabo lib. 12. Eustathius ad Homer. Il. 2. pag. 369. Stephanus in Anon. Pausanias lib. 1. ¹¹ Diodorus Siculus lib. 5. ¹² Diodor. lib. 1. Diodorus Siculus lib. 5. ¹³ Theophrastus lib. 1. Diodorus lib. 5. Plutarchus in vita Thesei. Strabo lib. 10. Aristot. Politic. lib. 2. c. 2. ¹⁴ Herodotus lib. 1. ¹⁵ Lib. 4. ¹⁶ Scholiastes Callimachi. ¹⁷ Cicero de Natura Deorum, lib. 3. Callimachus in Hymn. 1. in Jovem. v. 2. & Scholiastes illius. ¹⁸ Diodorus Siculus lib. 5. ¹⁹ Scholiastes Apollonii Rhodii, ad lib. 1. Apollodorus lib. 1. Eustathius ad Homer. Il. 2. pag. 178. & ad Il. 4. pag. 980. Herodorus lib. 6. ²⁰ Herodot. lib. 6. Eustathius ad Homer. Il. 2. p. 178. & ad Il. 4. pag. 980. ²¹ Homer. Il. 4. ver. 468. & Il. 5. ver. 747. & Eustathius ad illa loca. Apollodorus lib. 1. ²² Herodot. lib. 1. De explicatione Herodoti vide Salmastium de lingua Hebraica, part. 2. c. 1. ²³ Herodot. lib. 3. Strabo lib. 8. & 9. ²⁴ Cæson apud Photium, narrat. 37.

nebat imperium, inde autem ad bellum Trojanum cum ceteris Græcis profectus
 a Sarpedone interfectus fuisse dicitur. ^a Dorei vero, quos ille in Rhodum
 secum abduxerat, ibi semper manebant Lindum, Jalysum, & Camirum inco-
 lentes, quibus circa 115 annos post Trojæ excidium alii se iungebant. ^b Dorei,
 ex iis qui in Atticam regnante Codro expeditionem fuscipientes proposito
 istius regionis obtinenda exciderunt, eorumque auxiliis Con insulam occu-
 pabant. Post Homeri deinde ætatem ^c Anthes à Trœzenia aliam in Asiam
 Dorienſium eduxit coloniam, & in Chersoneso Rhodo vicina Cnidum, & Ha-
 licarnassum condidit, quæ cum aliis quatuor Dorici civitatibus Co scilicet,
 Lindo, Jalyſo, & Camiro sædus incuntes cum iisdem in Asia ^d Doridem,
 Hexapolin constituebant, quæ postea exclusa à fœdere Halicarnasso Penta-
 polis vocabatur. E Lindo ^e Antiphemus & Lacijs fratres circa Olympiadem
 26 colonias eduxerunt, eorumque hic Phaselidem in Pamphylia, ille Gelam in
 Sicilia condidere. Hylli filius erat ^f Cleodæus, quo duce Heraclidæ exactis
 50 annis, quibus ex pactis obligati erant à bello Peloponnesio inferendo abſti-
 nere, tertio in avitam patriam reditum tentant, sed cum nondum venisset ter-
 tia post Hyllum ætas, quam Pythia per tertium fructum significabat expectan-
 dam, priusquam in Peloponnesum redirent, in hac expeditione non minus in-
 felici successu, quam in duabus prioribus à Peloponnesio victi represseque
 in Doridem amisso duce, ^g qui in prælio occubuit, iterum redierunt. Cleo-
 dæi filius erat ^h Aristomachus, qui, cum ei Pythia victoriam promississet, si
 per viam ⁱ *αυρυγών* rediret, quartum Heraclidarum in Peloponnesum descensus
 dux fuit, sed cum ille oraculum non recte intelligens per Isthmum Corinthia-
 cum exercitum duxisset, eodem modo quo pater victis repulsisque suis in præ-
 lio occidebatur, Aristomachi autem filii ^k Temenus, Cresphontes, & Aristo-
 demus tandem intelligentes per tertium fructum, quem Pythia dixit expectan-
 dum esse, priusquam Heraclidæ in Peloponnesum redirent, tertiam genera-
 tionem, & per viam ^l *αυρυγών* non terræ, sed maris Angustias significari, clas-
 sem Naupacli in Ætoliâ (quæ urbs ^m *ἀνὰ ταύτης ναυπηγίας* appellationem sortita
 est) fretum Corinthiacum transiri parabant, sed dum ibi manebant, quod
 Hippotes Phylantis filius Antiochi Mercuris filii nepos Carnum vatem, qui
 futura prædicens Dorienſium castra intraverat, putans magum esse ab ho-
 stibus in exercitus perniciem immisſum ⁿ occidisset, pestis exercitum invadit;
 ab oraculo igitur edocti mali causam vatis eadem fuisse, Hippotem exilio
 damnant, & in vatis honorem festa ^o Carnia instituerunt, ^p quæ à Lacedæmo-
 niis ceterisque Doribus in Peloponneso ab eo tempore Apollini, ut pro morte
 vatis placaretur, quotannis semper quam sanctissime fuerant celebrata. Cum
 jam parata esset classis Heraclidæ ab oraculo moniti, sibi ^q trioculum ducem
 constituendum esse, Oxylo Ætolo Thoantis, qui Ætolis in bello Trojano im-
 peraverat, nepoti, quem unoculo equo insidentem obviam habuerant, exer-
 citus imperium committere, sub cuius auspiciis in Peloponnesum transeuntes,
 & circa 80 annos post Trojæ excidium Elidem, Argos, Messeniam, & Lacedæ-
 monem expulſis Ætolibus & Achæis, quorum hi in Joniam postea Achæam
 dictam duce Tifameno, illi in Asiam duce Penthilo Orestis filius inde commi-
 grantur, occupavere, quibus inter Duces divisis ^r Oxylus Elidem, ^s Teminus

^a Homer. lib. 1. v. 659. ^b Herodot. lib. 1. Strabo lib. 14. ^c Strabo lib. 14. ^d Strabo lib. 5. pag. 374.
 & lib. 14. pag. 656. Pausanias lib. 1. pag. 141. ^e Herodotus lib. 1. ^f Eusebius in Chronicis. Pandari
 Scholiastes ad Olymp. 2. Arhæneus lib. 8. Stephanus Byzantinus in Rôm. Thueyd. lib. 6. ^g Apollodorus
 lib. 2. Herodot. lib. 6. Suidas in *Καθημέριον*. ^h *Alian. Hist. Animal. lib. 12. c. 32.* Tzetzes in *Lyoph.* Scho-
 liastes Pandari ad Od. 7. Pausanias in Laconia. ⁱ Eusebius præp. Evang. lib. 5. pag. 114. ^j Pausanias
 in Corinthiaca. Apollodorus lib. 2. Herodot. lib. 6. Eusebius præp. Evang. lib. 5. c. 20. ^k Apollodorus
 lib. 2. Pausan. lib. 2. 3. 4. 5. & 7. Vellicus Paternulus lib. 1. Euseb. præp. Evang. lib. 5. c. 20. Thuecydides
 lib. 1. Hecrates in *Παθητικά*. ^l Strabo lib. 9. p. 437. Stephanus in *Ναυπηγία*. ^m Apollodorus lib. 2.
 Eusebius lib. 5. cap. 20. Coron apud Phorium narrat. 26. Pausanias lib. 3. ⁿ Suidas in *Καθημέριον*. ^o Arhe-
 neus lib. 4. & lib. 14. ^p *Alianus var. Hist. lib. 22. c. 10.* Anagraphe Olympiadum, cum Eusebianis edita ad
 Olymp. 26. ^q Pausan. lib. 1. Apollodor. lib. 2. Strabo lib. 8. ^r Clemens Alexand. Strom. lib. 1. Thue-
 cydides lib. 1. Vellicus Paternulus lib. 1. Talianus. ^s Pausan. in primo Bliacorum. Strabo lib. 8. Apollor-
 dor. lib. 2. ^t Pausan. lib. 2. Strabo lib. 8.

Argos, ¹ Crefphontes Messeniam, & ² Aristodemum filium Lacedæmonem obtinuerunt. ³ Aristodemus enim, dum Heraclide adhuc in Ætolia manebant, Delphis à Pyladæ filiis Tifameni confobrinis occidebatur, quod autem illi debebatur occupat Peloponneso filii obtinuerunt imperium.

Oxyllum, qui Elidem obtinuit, non Dorem sed Æolem fuisse ab Ætolo Æoli nepote ortum ⁴ supra diximus: ⁵ quicumque postea in Elide regnabant, ex Oxyli posteris fuerunt, inter quos insignissimus fuit Iphitus, qui circ 274 annos post Heraclidarum discessum Ludos Olympicos instauravit.

Temenus, qui Heraclidarum primus Argis regnavit, ⁶ præter Cifum, Phalcem, aliosque filios unam habuit filiam Hymethonem, quam cum Deiphonti Crefippi Herculis filii pronepoti in uxorem dedisset, eoque ob prudentiam illius in bellis Duce, & in omnibus rebus consiliarius usus fuisset, filiorum odium incurrit, & ab iisdem tandem, cum timerent ne in Deiphontem etiam regnum transferret, interficitur. Deiphontes igitur cum Hymethone uxore fuisset fautoribus relictis Argis regionem circa Epidaurum occupavit, ⁷ illiusque urbis & Æginæ insulæ primus Dorum obtinuit imperium. Phalces secundus Temeni filius nocturno impetu ⁸ Sicyonem occupavit, imperioque illius urbis cum Lacestade Legitimo rege (quem, quod Heraclida fuerat à Phæsto Herculis filio ortus, nec urbe nec regno expulerat) communicato, ibi regnavit, introduxisque dialecto & moribus Doricis Sicyonios pro Doribus primo fecit reputari. Huius filius ⁹ Rhegnidas apud Phliasios regnum obtinuisse dicitur expulso Hippaso, qui inde cum suis fratribus profugiens in Samum transiens ibigenit ¹⁰ Euphronem patrem Maesarchi, qui Pythagoram celeberrimum illum Samium Philosophum dicitur genuisse: sed Diogenes Laertius dicit ¹¹ Cleonium fuisse, qui Phliunte profugit, & Cleonii filium fuisse Euthyphronem, Euthyphronis vero Hippasum, & Hippasum Marmacum, ab eoque genitum fuisse Pythagoram. Secundum utramque genealogiam Pythagoras Numæ Pompilio Romanorum regi, cuius ¹² præceptor dicitur fuisse, potest esse cœvus; secundum alios vero, qui illum ¹³ Polycratem Samiorum Tyranni, ¹⁴ & Servii Tullii Romanorum Regis temporibus voluit floruisse, circa 200 annos fuit recentior. Cifus, qui Temeni filius natu maximus erat, ¹⁵ post patrem Argis regnavit, cuius filius erat ¹⁶ Althæmenes, ¹⁷ qui regnante Codro Doreis in Atticam duxerat: ¹⁸ sed cum morte Codri, quo occiso Athenienses non posse vinci Pythia prædixerat, spe illius regionis obtinendæ omnino excidisset, ¹⁹ Megaridem occupat, eamque dirutis illis columnis, quæ usque ad hoc tempus in Isthmo Corinthiaco positæ ²⁰ in scriptum habuerant, eo usque Ioniam seu Atticam pertigisse, Doribus suis tradidit incolendam, inter quos cum captem agrum divisisset, ipse Nicæ paratâ classe cum alâ exercitus parte in Cretam solvit, ibique decem civitates ²¹ condidit, totiusque insulæ obtinuit imperium. ²² Post Cifum usque ad tertiam aut quartam generationem Argis regnabant Temenidæ; ab Argivis vero sic in ordinem redigebantur, ut omni autoritate regiâ exuti vix umbram illius retinebant: tandem vero Melta ultimo Timenidarum deposito damnatoque ipsum etiam nomen Regis Argis abolitum fuit, donec Phidon ²³ decimus ab Hercule sextus à Temeno illud vi & armis iterum resumpsit, ²⁴ qui Argis multisque aliis Græciæ civitatibus occupatis, tum ob potentiam suam, tum ob nummum argenteum, ²⁵ ab eo circa 120 annos ante Olympiadum initium primo in Græciâ ex-

¹ Pausanias in Messeniis, & Laconiciis. Strabo lib. 8. Apollodorus lib. 2. ² Pausan. & Strabo lib. Apollodorus lib. 2. Herodotus lib. 6. ³ Pausanias in Laconiciis. Apollodorus lib. 2. ⁴ Ad Ep. 5. ⁵ Pausanias in primo Eliacorum. ⁶ Pausanias lib. 2. Apollodorus lib. 2. ⁷ Pausanias lib. 2. & Apollodorus lib. 2. ⁸ Pausanias lib. 2. ⁹ Pausanias lib. 2. ¹⁰ In vita Pythagoræ. ¹¹ Plutarchus in Numæ. Dionys. Hal. lib. 2. Liv. Dec. 7. lib. 1. ¹² Dionys. Laertius in vita Pythagoræ. ¹³ Dionys. Hal. lib. 2. Livius Dec. 2. lib. 1. ¹⁴ Pausanias lib. 2. ¹⁵ Strabo lib. 10. ¹⁶ Strabo lib. 10. & 14. ¹⁷ Judin. lib. 2. cap. 6. Herodotus lib. 2. Strabo lib. 9. Paterculus lib. 7. Cicero Tusc. Quest. 1. Pausanias lib. 2. & 7. ¹⁸ Pausanias lib. 2. Strabo lib. 9. ¹⁹ Plutarchus in Theseo. Pausan. lib. 7. Strabo lib. 3. p. 171. & lib. 9. pag. 398. ²⁰ Strabo lib. 10. & 14. ²¹ Pausanias lib. 2. ²² Ep. Numa 31. ²³ Strabo lib. 8. Herodotus lib. 2. Scholias. Pindarus, Olymp. 13. Pausan. in secundo Eliacorum. ²⁴ Eusebius in Chron. Epocha Numa 31. Strabo lib. 8. Pindarus, Olymp. 13. & Scholias. Eusebius. Aelian. var. Hist. lib. 12. cap. 10.

culum fuit omnium Græcorum sui temporis insignissimus. Phidonis frater erat. Caranus, qui ex Argis ducto exercitu a Macedoniâ occupabat, primaq; illius potentissimi Macedonum imperii posuit fundamenta, à quo magnus Alexander cum fuerit septimus decimus, jure materni generis Achille autore paterni Hercule gloriatus est. Cresphontes, qui Messeniâ regnum obtinuit, postquam illud non diu tenuerat, quod plebis nimis studiosus esset, ab optimatibus cum omnibus filiis excepto Æpyto interficitur, & Polyphontes conjuratorum princeps imperio præficitur. Æpytus autem, quod apud Cypselum Arcadiæ regem avum matrum suum puer adhuc educaretur, cladem evasit, & cum ad virilem ætatem adolevisset, auxiliantibus ei Arcadibus, Lacedæmoniis, & Argivis regnum paternum iterum recuperavit, quod cum optimè administrasset, omnes, qui post illum in Messeniâ regnarunt, in ejus honorem Æpytidæ dicebantur. Æpyti filius & successor erat Glaucus, Glauci Isthmius, Isthmii Dotadæ, Dotadæ Sybotas, Sybotæ Phintas, Phintæ Cessurion filii illius Antiochus & Androches, post illos regnum adiit Euphaes Antiochi filius anno secundo Olympiadis nonæ, quo anno circa 387 annos post Heraclidarum descensum inceptum primum bellum Messenicum cum Lacedæmoniis, quod Euphaes usque ad decimum quartum regni annum quam fortissime gessit, tum vero illo sine filiis in prælio defuncto, regnum obtinuit Aristodemus ex Æpyti posteris, qui cum patriam à ruina vindicare non poterat prævalentibus Lacedæmoniis, semetipsum occidit, postquam regnaverat annos sex, & Messenii deinde per 39 annos victoribus servi fuerunt, illis autem exactis anno quarto tertæ & vicesimæ Olympiadis bellum pro libertate iterum renovarunt, quod per annos octodecim duce Aristomene summâ cum fortitudine & felici sæpe successu usque ad annum primum 28 Olympiadis gesserunt, tunc autem iterum victi & in graviores servitutem redacti per multos deinde annos, eodem modo quo Helotæ, inter publicos Lacedæmoniorum servos numerati fuerunt. Qui vero exilium tum gravi servituti præferebant, ad Anaxilam Rhægii Tyrannum, cujus proavus Alcimidæ circa initium primi belli Messenici, cum per seditionem Messeniâ expulsi fuisset, Messeniorum & Chalcidensium coloniam in Italiam ducens istius urbis primus conditor fuit, duce Gorgo Aristomenis filio transcentes istius auxilio victis Zancleis eorum urbem anno primo Olympiadis vicesimæ nonæ occuparunt, eamque ob falsis, quam habuerat, similitudinem i prius Zanclem dictam à nomine Regionis, è qua expulsi fuerant, deinde Messeniam appellarunt. De tertio bello Messenico, & quomodo Messenii eo iterum victi patria expulsi fuerunt, ab eaque omnes per multos annos exularunt, donec à Thebanis iterum reduci fuerunt, legas Xenophontem, Diodoram Siculum, aliosque, Eorythenes & Procles Aristodemi filii, qui post Heraclidarum descensum Lacedæmonem obtinuerant, quod gemini essent, & forma adeo simillimi, ut à se invicem distingui non poterant, oraculo Delphico jubente ibi utrique equali jure simul regnabant, ab iisque duæ Regiæ familias, è quibus bini Reges erant, qui Lacedæmone simul regnabant, originem habuerunt. Cum autem hi fratres impuberes adhuc essent, cum Haraclidæ Peloponnesum occupassent, Theræ Thebano Autefionis filio Tisamenî nepoti Therandri Polynicis filii pronepoti, è cujus sorore Angeâ nati fuerunt, eorum tutela committebatur, illis autem adultis Theras, qui tam diu regni administratio-

¹ Euseb. in Chronica. ² Euseb. ib. Paternalis lib. 1. Soidas in *Lexico*. Julius Solinus cap. 15. Julianus Imp. in Encomio Eusebii Imperatricis. Justin. lib. 7. Pausan. in fine lib. 9. ³ Velleius Paterculus lib. 1. ⁴ Pausanias in Messeniis. Apollodorus lib. 2. ⁵ Strabo lib. 6. & lib. 8. Pausan. in Messeniis, & Laconicis. Justinus lib. 8. Orosius lib. 1. cap. 21. ⁶ Pausanias in Messeniis. Justinus lib. 3. ⁷ Strabo lib. 6. pag. 217. Pausanias in Messeniis. ⁸ Siculi enim falcem *γυμνα* vocabant. Thucydides lib. 6. Eustath. ad Homer. Odys. p. 1716. ⁹ Pausanias in Messeniis. Strabo lib. 6. Eustath. ad Homer. Il. pag. 291. & 295. & ad Odys. p. 1716. & in Scholiis ad Dionys. *periplo*. 9. 411. Herodot. lib. 7. ¹⁰ Lib. 7. ¹¹ Lib. 11. & 15. ¹² Justinus lib. 3. cap. 6. Thucydides lib. 1. Plutarchus in Cimone & Pelopida. ¹³ Socrates in Archidemo, &c. ¹⁴ Herodotus lib. 6. Pausanias in Laconicis. ¹⁵ Herodotus lib. 4. Pausanias in Laconicis.

nem habuerat, aliis parere nesciens? coloniam è Lacedæmoniis & Minyis, qui à Pelasgis Atticæ expulsi Lemno ejeti Lacedæmonem venerunt, in Callistum insulam duxit, in eaque sibi regnum condidit, & tam colonis suis, quam antiquis insulæ incolis, qui Cadmei fuerant, imperans eam deinde à suo nomine Thera appellavit. Ex hujus Theræ posteris erat Battus, * qui Oraculi Delphicimonitu educta è Thera coloniâ Olympiade primâ & quadrigesimâ 513 annos post Heraclidarum descensum, paulo ante initium captivitatis Babylonice Cyrenas in Lybia primus condidit, * quæ urbs postea illuc ex omni Græcia novis colonis confluentibus in tantum crevit, ut Cyrenæi tandem ipsis Ægyptiis divitiis fere æquales, bello sæpe superiores evasere. Ex ipsa autem Lacedæmone duæ tantum coloniæ felici cum successu unquam educebantur, quorum primæ dux erat Phalanthus, * qui Parthenias, eos scilicet, qui tempore primi belli Messenici * promiscuo concubitu nascebantur, cum ob originis ignominiam Lacedæmone non sustinuissent diutius manere, in Italiam duxit, ibique Tarentum expulsis Peucetiis occupans illam civitatem iis tradidit incolendam, à quibus sic munita & applicata fuit, ut inter celeberrimas Italiæ urbes deinde caperit numerari. Secundam coloniam, * quæ ex 3000 Lacedæmoniis & 6000 Peloponnesiis constabat, 7 voto vere sacro, anno sexto belli Peloponnesiaci Trachiniam transtulerunt, eamque civitatem, quæ tum in ruderibus jacebat, de novo conditam Heraclæm deinde appellarunt. Ver sacrum erat, * quando aliquis populus omnem unius anni proventus deo vovens eidem pecudes in eo natas immolando, liberos, cum adoleverint, in coloniam emittendo consecrabat, atque ideo de Gallis dicit * Justinus, quod trecenta millia hominum ad novas sedes querendas, velut ver sacrum, miserunt.

Non diu postquam Heraclidæ Peloponnesum obtinuerant * Aletes Hippotæ illius filius, qui ob cædem varis Carni exulaverat, victis Sisyphidis Corinthum occupavit, in eamque introducens Doret suos promotore pomercio sic auxit, ut pro Corinthi * conditore à nonnullis habeatur, tantamque adeptus est potentiam, & tam firmiter regnum suum stabilivit, ut ille postetique illius usque ad annum tertium tricesimæ Olympiadis, quo Cypselus Tyrannidem invasit, per 444 annos Corinthi semper regnarunt. Quartus ex Aletæ posteris, qui Corinthi regnabat, erat * Bacchis, à quo, cum magnâ adeptâ potentiâ majoribus suis valde illustrior evassisset, Corinthi reges, qui post illum regnabant, & posterii illorum neglecto Heraclidarum nomine deinde Bacchiadæ dicebantur. Ultimus Bacchiadarum regnabat Telestes * cujus regni anno quinto Corinthi primum sex omni Græciâ Trieres fuerunt edificatæ. Teleste vero altero ante Olympiadum initium anno * à gentilibus suis occiso, plures deinde Bacchiadæ numero ducenti pro Regimine monarchico Aristocraticum introducentes æquali autoritate rempublicam administrabant, electoque quotannis Prytanè Bacchiadarum familia, qui, eodem modo quo Archon Athenis, senatui & iudiciis præsideret, multo sævius quam Reges Corinthiis per annos 121 imperarunt. Anno vigesimo primo postquam hi imperium adepti fuerant, * Archias Euageti filius, qui secundum nostrum

* Herodotus lib. 4. Pausanias in Laconicis in initio. Strabo lib. 8. Apollonius Rhodius lib. 4. ver. 1760, & seq. & Scholiastes illius ad illud locum. * Herodotus lib. 4. Solinus cap. 30. Salustius Jugurth. cap. 19. Heraclides de Polio Justin. lib. 13. Eustathius ad Dionysii *de regibus*, ver. 212. Pausan. lib. 3. & 10. Pindar. Pyth. 5. Strabo lib. 1. & 17. Apollonius Rhodius lib. 4. ver. 1760, & seq. & Scholiastes illius ad illud locum. * Solinus cap. 30. * Herodotus lib. 4. * Justin. lib. 3. Strabo lib. 3. Pausanias in Phœciis. Servius ad Virgilii *Æneid.* lib. 3. * Justin. lib. 3. Strabo lib. 6. Eustathius ad Dionysii *de regibus*. Suidas & Hesychius in *hæsiis*. Servius ad Virgilii *Æneid.* lib. 3. Lactantius autem Historiam de Parthenias aliter narrat. lib. 1. c. 20. * Thucydides lib. 2. Diodorus Siculus lib. 1. Strabo lib. 9. * Eusebius in Chronico. * Dionysius Hal. lib. 7. & 12. Livius lib. 22. & 34. Plinius lib. 3. Strabo lib. 4. * Lib. 24. * Pausanias in Corinthiacis. Pindari Scholiastes ad Nem. 7. Canon apud Photium, narrat. 26. Syncellus pag. 179. Velleius Patriculus 2. * Velleius Patriculus lib. 2. Vide Eusebium & Syncellum. * Eusebius in Chronico. Syncellus ex Diodoro, pag. 179. Pausanias in Corinthiacis. * Eusebius in Chronico. * Thucydides lib. 1. de qua re lege notæ Scaligeri ad Eusebii *Chronica* pag. 66. * Diodor. Sic. apud Syncellum, pag. 179 & Eusebii *Chronica*. Pausanias in Corinthiacis. * Epocha Marmor. 32. Thucydides lib. 6. & 8. Pausanias lib. 5. Scholiast. Pindari ad Pyth. 4. Plutarch. in narrat. Amatoris.

Chronographum decimus à Temeno Argivorum rege, secundum alios vero à Bacchiadarum familia fuit, ob eandem Aetionis pueri venustissimi, quem vim ei interre tentans occidisset, Corintho iubente oraculo Delphico coactus exulare, educto secum magno exercitu primo ¹ Corcyram insulam Thesprotiae vicinam ¹ prius Phaziam & Scheriam dictam expulsis Liburnis occupavit, eamque colonis suis tradidit incolendam, qui ibi quamvis Corinthiis primo subditi fuissent maxime = sub Cypseli & Periandri imperio, tantam tamen potestatem praefertim in mari adepti sunt potentiam, ut ² circa initium belli Peloponnesiaci, cui illi originem praeberunt, ipsis Corinthiis multo superiores evaserunt, Archias autem Corcyrae non diu mansit, sed coloniae regimine ³ Chersocrati Heraclidæ tradito, ipse Oraculi Delphici monitu inde in Siciliam solvit, expulsisque Siculis sub idem tempus, quo Megara & Naxos in eadem insula conditæ fuerunt, anno tertio quintæ Olympiadis, qui vicissim primus annus erat regni Æschyli Athenis, & sextus ante facta Romæ fundamenta ⁴ Syracusas condidit, duasque ibi genuit filias ⁵ Orythiam & Syracusam dictas, quarum hæc urbi, illa insulae urbi vicinæ nomina dederunt, Syracusæ autem ab Archia conditæ sic brevi creverunt, ut regnantibus ibi Gelone & Hierone, ⁶ opinione Scyligeri omnino non tantum Siciliæ, sed totius etiam Europæ urbium longe maximæ fuerunt, multisque aliis urbibus tum in Sicilia, tum in magna Græcia praeberunt originem. Cum autem Aristocratia Corinthi à Bacchiadis constituta usque ad annum tertium trigessimæ Olympiadis durasset, Cypselus Eetionis filius ⁷ abolito eo Regimine Tyrannidem invasit, Bacchiadis igitur Corintho pulsus & in varias Græciæ partes profugientibus, ⁸ Damaratus, qui inter eos & divitiis, & honore valde excelluit, in Italiam decedens inter Tarquinius in Etruria habitabat, ibique genuit Lucium Tarquinium, qui post Ancum Martium Romæ regnavit. Quomodo Cypselus & filius illius Periander Tyrannidem Corinthi exercuerunt narrat ⁹ Herodorus. Post Cypseli autem & Periandri obitum, qui utrique 74 annos regnarunt, Corinthi deinde eodem modo quo in ceteris Græciæ urbibus Regimen penes plebem fuit.

Corintho vicina erat Megara, quam Doricam civitatem fuisse ab Althæmene Temeni nepote post Cœdri obitum primo occupatam, supra diximus. Hæc cum postea potentia crevisset, ¹⁰ Chalcedoni & ¹¹ Byzantio ad ripas Helle-sponti conditis, & ¹² Megaræ aliisque in Sicilia urbibus originem præbuisse perhibetur.

Tertius Hellenis filius erat ¹³ Xuthus, qui, quod ¹⁴ paternos thesauros deppeculatus esset, à fratribus Thessaliâ pulsus, cum fautoribus suis in Atticam commigravit, ubi cum Erichtheo Atticæ regi ¹⁵ contra Chalcidenfes Eubœæ incolas belligeranti auxilia tulisset, illiusque virtute insignis parta esset victoria, ¹⁶ regionem quæ postea (cum in ea Oenoën, Marathonem, Probalyntum, & Tricorythum condidisset) Tetrapolis vocabatur, in præmium fortitudinis allatæ auxilii accepit, & dignus insuper habitus, qui Regis gener esset, ¹⁷ Creusam illius filiam duxit, ex eaque genuit ¹⁸ Ionem & Achæum, quorum

¹ Scholiast. Apollonii Rhodii ad lib. 4. ver. 1122. Strabo lib. 6. ² Strabo lib. 6. Eustath. ad Dionys. ³ ⁴ ⁵ ⁶ ⁷ ⁸ ⁹ ¹⁰ ¹¹ ¹² ¹³ ¹⁴ ¹⁵ ¹⁶ ¹⁷ ¹⁸ ¹⁹ ²⁰ ²¹ ²² ²³ ²⁴ ²⁵ ²⁶ ²⁷ ²⁸ ²⁹ ³⁰ ³¹ ³² ³³ ³⁴ ³⁵ ³⁶ ³⁷ ³⁸ ³⁹ ⁴⁰ ⁴¹ ⁴² ⁴³ ⁴⁴ ⁴⁵ ⁴⁶ ⁴⁷ ⁴⁸ ⁴⁹ ⁵⁰ ⁵¹ ⁵² ⁵³ ⁵⁴ ⁵⁵ ⁵⁶ ⁵⁷ ⁵⁸ ⁵⁹ ⁶⁰ ⁶¹ ⁶² ⁶³ ⁶⁴ ⁶⁵ ⁶⁶ ⁶⁷ ⁶⁸ ⁶⁹ ⁷⁰ ⁷¹ ⁷² ⁷³ ⁷⁴ ⁷⁵ ⁷⁶ ⁷⁷ ⁷⁸ ⁷⁹ ⁸⁰ ⁸¹ ⁸² ⁸³ ⁸⁴ ⁸⁵ ⁸⁶ ⁸⁷ ⁸⁸ ⁸⁹ ⁹⁰ ⁹¹ ⁹² ⁹³ ⁹⁴ ⁹⁵ ⁹⁶ ⁹⁷ ⁹⁸ ⁹⁹ ¹⁰⁰ ¹⁰¹ ¹⁰² ¹⁰³ ¹⁰⁴ ¹⁰⁵ ¹⁰⁶ ¹⁰⁷ ¹⁰⁸ ¹⁰⁹ ¹¹⁰ ¹¹¹ ¹¹² ¹¹³ ¹¹⁴ ¹¹⁵ ¹¹⁶ ¹¹⁷ ¹¹⁸ ¹¹⁹ ¹²⁰ ¹²¹ ¹²² ¹²³ ¹²⁴ ¹²⁵ ¹²⁶ ¹²⁷ ¹²⁸ ¹²⁹ ¹³⁰ ¹³¹ ¹³² ¹³³ ¹³⁴ ¹³⁵ ¹³⁶ ¹³⁷ ¹³⁸ ¹³⁹ ¹⁴⁰ ¹⁴¹ ¹⁴² ¹⁴³ ¹⁴⁴ ¹⁴⁵ ¹⁴⁶ ¹⁴⁷ ¹⁴⁸ ¹⁴⁹ ¹⁵⁰ ¹⁵¹ ¹⁵² ¹⁵³ ¹⁵⁴ ¹⁵⁵ ¹⁵⁶ ¹⁵⁷ ¹⁵⁸ ¹⁵⁹ ¹⁶⁰ ¹⁶¹ ¹⁶² ¹⁶³ ¹⁶⁴ ¹⁶⁵ ¹⁶⁶ ¹⁶⁷ ¹⁶⁸ ¹⁶⁹ ¹⁷⁰ ¹⁷¹ ¹⁷² ¹⁷³ ¹⁷⁴ ¹⁷⁵ ¹⁷⁶ ¹⁷⁷ ¹⁷⁸ ¹⁷⁹ ¹⁸⁰ ¹⁸¹ ¹⁸² ¹⁸³ ¹⁸⁴ ¹⁸⁵ ¹⁸⁶ ¹⁸⁷ ¹⁸⁸ ¹⁸⁹ ¹⁹⁰ ¹⁹¹ ¹⁹² ¹⁹³ ¹⁹⁴ ¹⁹⁵ ¹⁹⁶ ¹⁹⁷ ¹⁹⁸ ¹⁹⁹ ²⁰⁰ ²⁰¹ ²⁰² ²⁰³ ²⁰⁴ ²⁰⁵ ²⁰⁶ ²⁰⁷ ²⁰⁸ ²⁰⁹ ²¹⁰ ²¹¹ ²¹² ²¹³ ²¹⁴ ²¹⁵ ²¹⁶ ²¹⁷ ²¹⁸ ²¹⁹ ²²⁰ ²²¹ ²²² ²²³ ²²⁴ ²²⁵ ²²⁶ ²²⁷ ²²⁸ ²²⁹ ²³⁰ ²³¹ ²³² ²³³ ²³⁴ ²³⁵ ²³⁶ ²³⁷ ²³⁸ ²³⁹ ²⁴⁰ ²⁴¹ ²⁴² ²⁴³ ²⁴⁴ ²⁴⁵ ²⁴⁶ ²⁴⁷ ²⁴⁸ ²⁴⁹ ²⁵⁰ ²⁵¹ ²⁵² ²⁵³ ²⁵⁴ ²⁵⁵ ²⁵⁶ ²⁵⁷ ²⁵⁸ ²⁵⁹ ²⁶⁰ ²⁶¹ ²⁶² ²⁶³ ²⁶⁴ ²⁶⁵ ²⁶⁶ ²⁶⁷ ²⁶⁸ ²⁶⁹ ²⁷⁰ ²⁷¹ ²⁷² ²⁷³ ²⁷⁴ ²⁷⁵ ²⁷⁶ ²⁷⁷ ²⁷⁸ ²⁷⁹ ²⁸⁰ ²⁸¹ ²⁸² ²⁸³ ²⁸⁴ ²⁸⁵ ²⁸⁶ ²⁸⁷ ²⁸⁸ ²⁸⁹ ²⁹⁰ ²⁹¹ ²⁹² ²⁹³ ²⁹⁴ ²⁹⁵ ²⁹⁶ ²⁹⁷ ²⁹⁸ ²⁹⁹ ³⁰⁰ ³⁰¹ ³⁰² ³⁰³ ³⁰⁴ ³⁰⁵ ³⁰⁶ ³⁰⁷ ³⁰⁸ ³⁰⁹ ³¹⁰ ³¹¹ ³¹² ³¹³ ³¹⁴ ³¹⁵ ³¹⁶ ³¹⁷ ³¹⁸ ³¹⁹ ³²⁰ ³²¹ ³²² ³²³ ³²⁴ ³²⁵ ³²⁶ ³²⁷ ³²⁸ ³²⁹ ³³⁰ ³³¹ ³³² ³³³ ³³⁴ ³³⁵ ³³⁶ ³³⁷ ³³⁸ ³³⁹ ³⁴⁰ ³⁴¹ ³⁴² ³⁴³ ³⁴⁴ ³⁴⁵ ³⁴⁶ ³⁴⁷ ³⁴⁸ ³⁴⁹ ³⁵⁰ ³⁵¹ ³⁵² ³⁵³ ³⁵⁴ ³⁵⁵ ³⁵⁶ ³⁵⁷ ³⁵⁸ ³⁵⁹ ³⁶⁰ ³⁶¹ ³⁶² ³⁶³ ³⁶⁴ ³⁶⁵ ³⁶⁶ ³⁶⁷ ³⁶⁸ ³⁶⁹ ³⁷⁰ ³⁷¹ ³⁷² ³⁷³ ³⁷⁴ ³⁷⁵ ³⁷⁶ ³⁷⁷ ³⁷⁸ ³⁷⁹ ³⁸⁰ ³⁸¹ ³⁸² ³⁸³ ³⁸⁴ ³⁸⁵ ³⁸⁶ ³⁸⁷ ³⁸⁸ ³⁸⁹ ³⁹⁰ ³⁹¹ ³⁹² ³⁹³ ³⁹⁴ ³⁹⁵ ³⁹⁶ ³⁹⁷ ³⁹⁸ ³⁹⁹ ⁴⁰⁰ ⁴⁰¹ ⁴⁰² ⁴⁰³ ⁴⁰⁴ ⁴⁰⁵ ⁴⁰⁶ ⁴⁰⁷ ⁴⁰⁸ ⁴⁰⁹ ⁴¹⁰ ⁴¹¹ ⁴¹² ⁴¹³ ⁴¹⁴ ⁴¹⁵ ⁴¹⁶ ⁴¹⁷ ⁴¹⁸ ⁴¹⁹ ⁴²⁰ ⁴²¹ ⁴²² ⁴²³ ⁴²⁴ ⁴²⁵ ⁴²⁶ ⁴²⁷ ⁴²⁸ ⁴²⁹ ⁴³⁰ ⁴³¹ ⁴³² ⁴³³ ⁴³⁴ ⁴³⁵ ⁴³⁶ ⁴³⁷ ⁴³⁸ ⁴³⁹ ⁴⁴⁰ ⁴⁴¹ ⁴⁴² ⁴⁴³ ⁴⁴⁴ ⁴⁴⁵ ⁴⁴⁶ ⁴⁴⁷ ⁴⁴⁸ ⁴⁴⁹ ⁴⁵⁰ ⁴⁵¹ ⁴⁵² ⁴⁵³ ⁴⁵⁴ ⁴⁵⁵ ⁴⁵⁶ ⁴⁵⁷ ⁴⁵⁸ ⁴⁵⁹ ⁴⁶⁰ ⁴⁶¹ ⁴⁶² ⁴⁶³ ⁴⁶⁴ ⁴⁶⁵ ⁴⁶⁶ ⁴⁶⁷ ⁴⁶⁸ ⁴⁶⁹ ⁴⁷⁰ ⁴⁷¹ ⁴⁷² ⁴⁷³ ⁴⁷⁴ ⁴⁷⁵ ⁴⁷⁶ ⁴⁷⁷ ⁴⁷⁸ ⁴⁷⁹ ⁴⁸⁰ ⁴⁸¹ ⁴⁸² ⁴⁸³ ⁴⁸⁴ ⁴⁸⁵ ⁴⁸⁶ ⁴⁸⁷ ⁴⁸⁸ ⁴⁸⁹ ⁴⁹⁰ ⁴⁹¹ ⁴⁹² ⁴⁹³ ⁴⁹⁴ ⁴⁹⁵ ⁴⁹⁶ ⁴⁹⁷ ⁴⁹⁸ ⁴⁹⁹ ⁵⁰⁰ ⁵⁰¹ ⁵⁰² ⁵⁰³ ⁵⁰⁴ ⁵⁰⁵ ⁵⁰⁶ ⁵⁰⁷ ⁵⁰⁸ ⁵⁰⁹ ⁵¹⁰ ⁵¹¹ ⁵¹² ⁵¹³ ⁵¹⁴ ⁵¹⁵ ⁵¹⁶ ⁵¹⁷ ⁵¹⁸ ⁵¹⁹ ⁵²⁰ ⁵²¹ ⁵²² ⁵²³ ⁵²⁴ ⁵²⁵ ⁵²⁶ ⁵²⁷ ⁵²⁸ ⁵²⁹ ⁵³⁰ ⁵³¹ ⁵³² ⁵³³ ⁵³⁴ ⁵³⁵ ⁵³⁶ ⁵³⁷ ⁵³⁸ ⁵³⁹ ⁵⁴⁰ ⁵⁴¹ ⁵⁴² ⁵⁴³ ⁵⁴⁴ ⁵⁴⁵ ⁵⁴⁶ ⁵⁴⁷ ⁵⁴⁸ ⁵⁴⁹ ⁵⁵⁰ ⁵⁵¹ ⁵⁵² ⁵⁵³ ⁵⁵⁴ ⁵⁵⁵ ⁵⁵⁶ ⁵⁵⁷ ⁵⁵⁸ ⁵⁵⁹ ⁵⁶⁰ ⁵⁶¹ ⁵⁶² ⁵⁶³ ⁵⁶⁴ ⁵⁶⁵ ⁵⁶⁶ ⁵⁶⁷ ⁵⁶⁸ ⁵⁶⁹ ⁵⁷⁰ ⁵⁷¹ ⁵⁷² ⁵⁷³ ⁵⁷⁴ ⁵⁷⁵ ⁵⁷⁶ ⁵⁷⁷ ⁵⁷⁸ ⁵⁷⁹ ⁵⁸⁰ ⁵⁸¹ ⁵⁸² ⁵⁸³ ⁵⁸⁴ ⁵⁸⁵ ⁵⁸⁶ ⁵⁸⁷ ⁵⁸⁸ ⁵⁸⁹ ⁵⁹⁰ ⁵⁹¹ ⁵⁹² ⁵⁹³ ⁵⁹⁴ ⁵⁹⁵ ⁵⁹⁶ ⁵⁹⁷ ⁵⁹⁸ ⁵⁹⁹ ⁶⁰⁰ ⁶⁰¹ ⁶⁰² ⁶⁰³ ⁶⁰⁴ ⁶⁰⁵ ⁶⁰⁶ ⁶⁰⁷ ⁶⁰⁸ ⁶⁰⁹ ⁶¹⁰ ⁶¹¹ ⁶¹² ⁶¹³ ⁶¹⁴ ⁶¹⁵ ⁶¹⁶ ⁶¹⁷ ⁶¹⁸ ⁶¹⁹ ⁶²⁰ ⁶²¹ ⁶²² ⁶²³ ⁶²⁴ ⁶²⁵ ⁶²⁶ ⁶²⁷ ⁶²⁸ ⁶²⁹ ⁶³⁰ ⁶³¹ ⁶³² ⁶³³ ⁶³⁴ ⁶³⁵ ⁶³⁶ ⁶³⁷ ⁶³⁸ ⁶³⁹ ⁶⁴⁰ ⁶⁴¹ ⁶⁴² ⁶⁴³ ⁶⁴⁴ ⁶⁴⁵ ⁶⁴⁶ ⁶⁴⁷ ⁶⁴⁸ ⁶⁴⁹ ⁶⁵⁰ ⁶⁵¹ ⁶⁵² ⁶⁵³ ⁶⁵⁴ ⁶⁵⁵ ⁶⁵⁶ ⁶⁵⁷ ⁶⁵⁸ ⁶⁵⁹ ⁶⁶⁰ ⁶⁶¹ ⁶⁶² ⁶⁶³ ⁶⁶⁴ ⁶⁶⁵ ⁶⁶⁶ ⁶⁶⁷ ⁶⁶⁸ ⁶⁶⁹ ⁶⁷⁰ ⁶⁷¹ ⁶⁷² ⁶⁷³ ⁶⁷⁴ ⁶⁷⁵ ⁶⁷⁶ ⁶⁷⁷ ⁶⁷⁸ ⁶⁷⁹ ⁶⁸⁰ ⁶⁸¹ ⁶⁸² ⁶⁸³ ⁶⁸⁴ ⁶⁸⁵ ⁶⁸⁶ ⁶⁸⁷ ⁶⁸⁸ ⁶⁸⁹ ⁶⁹⁰ ⁶⁹¹ ⁶⁹² ⁶⁹³ ⁶⁹⁴ ⁶⁹⁵ ⁶⁹⁶ ⁶⁹⁷ ⁶⁹⁸ ⁶⁹⁹ ⁷⁰⁰ ⁷⁰¹ ⁷⁰² ⁷⁰³ ⁷⁰⁴ ⁷⁰⁵ ⁷⁰⁶ ⁷⁰⁷ ⁷⁰⁸ ⁷⁰⁹ ⁷¹⁰ ⁷¹¹ ⁷¹² ⁷¹³ ⁷¹⁴ ⁷¹⁵ ⁷¹⁶ ⁷¹⁷ ⁷¹⁸ ⁷¹⁹ ⁷²⁰ ⁷²¹ ⁷²² ⁷²³ ⁷²⁴ ⁷²⁵ ⁷²⁶ ⁷²⁷ ⁷²⁸ ⁷²⁹ ⁷³⁰ ⁷³¹ ⁷³² ⁷³³ ⁷³⁴ ⁷³⁵ ⁷³⁶ ⁷³⁷ ⁷³⁸ ⁷³⁹ ⁷⁴⁰ ⁷⁴¹ ⁷⁴² ⁷⁴³ ⁷⁴⁴ ⁷⁴⁵ ⁷⁴⁶ ⁷⁴⁷ ⁷⁴⁸ ⁷⁴⁹ ⁷⁵⁰ ⁷⁵¹ ⁷⁵² ⁷⁵³ ⁷⁵⁴ ⁷⁵⁵ ⁷⁵⁶ ⁷⁵⁷ ⁷⁵⁸ ⁷⁵⁹ ⁷⁶⁰ ⁷⁶¹ ⁷⁶² ⁷⁶³ ⁷⁶⁴ ⁷⁶⁵ ⁷⁶⁶ ⁷⁶⁷ ⁷⁶⁸ ⁷⁶⁹ ⁷⁷⁰ ⁷⁷¹ ⁷⁷² ⁷⁷³ ⁷⁷⁴ ⁷⁷⁵ ⁷⁷⁶ ⁷⁷⁷ ⁷⁷⁸ ⁷⁷⁹ ⁷⁸⁰ ⁷⁸¹ ⁷⁸² ⁷⁸³ ⁷⁸⁴ ⁷⁸⁵ ⁷⁸⁶ ⁷⁸⁷ ⁷⁸⁸ ⁷⁸⁹ ⁷⁹⁰ ⁷⁹¹ ⁷⁹² ⁷⁹³ ⁷⁹⁴ ⁷⁹⁵ ⁷⁹⁶ ⁷⁹⁷ ⁷⁹⁸ ⁷⁹⁹ ⁸⁰⁰ ⁸⁰¹ ⁸⁰² ⁸⁰³ ⁸⁰⁴ ⁸⁰⁵ ⁸⁰⁶ ⁸⁰⁷ ⁸⁰⁸ ⁸⁰⁹ ⁸¹⁰ ⁸¹¹ ⁸¹² ⁸¹³ ⁸¹⁴ ⁸¹⁵ ⁸¹⁶ ⁸¹⁷ ⁸¹⁸ ⁸¹⁹ ⁸²⁰ ⁸²¹ ⁸²² ⁸²³ ⁸²⁴ ⁸²⁵ ⁸²⁶ ⁸²⁷ ⁸²⁸ ⁸²⁹ ⁸³⁰ ⁸³¹ ⁸³² ⁸³³ ⁸³⁴ ⁸³⁵ ⁸³⁶ ⁸³⁷ ⁸³⁸ ⁸³⁹ ⁸⁴⁰ ⁸⁴¹ ⁸⁴² ⁸⁴³ ⁸⁴⁴ ⁸⁴⁵ ⁸⁴⁶ ⁸⁴⁷ ⁸⁴⁸ ⁸⁴⁹ ⁸⁵⁰ ⁸⁵¹ ⁸⁵² ⁸⁵³ ⁸⁵⁴ ⁸⁵⁵ ⁸⁵⁶ ⁸⁵⁷ ⁸⁵⁸ ⁸⁵⁹ ⁸⁶⁰ ⁸⁶¹ ⁸⁶² ⁸⁶³ ⁸⁶⁴ ⁸⁶⁵ ⁸⁶⁶ ⁸⁶⁷ ⁸⁶⁸ ⁸⁶⁹ ⁸⁷⁰ ⁸⁷¹ ⁸⁷² ⁸⁷³ ⁸⁷⁴ ⁸⁷⁵ ⁸⁷⁶ ⁸⁷⁷ ⁸⁷⁸ ⁸⁷⁹ ⁸⁸⁰ ⁸⁸¹ ⁸⁸² ⁸⁸³ ⁸⁸⁴ ⁸⁸⁵ ⁸⁸⁶ ⁸⁸⁷ ⁸⁸⁸ ⁸⁸⁹ ⁸⁹⁰ ⁸⁹¹ ⁸⁹² ⁸⁹³ ⁸⁹⁴ ⁸⁹⁵ ⁸⁹⁶ ⁸⁹⁷ ⁸⁹⁸ ⁸⁹⁹ ⁹⁰⁰ ⁹⁰¹ ⁹⁰² ⁹⁰³ ⁹⁰⁴ ⁹⁰⁵ ⁹⁰⁶ ⁹⁰⁷ ⁹⁰⁸ ⁹⁰⁹ ⁹¹⁰ ⁹¹¹ ⁹¹² ⁹¹³ ⁹¹⁴ ⁹¹⁵ ⁹¹⁶ ⁹¹⁷ ⁹¹⁸ ⁹¹⁹ ⁹²⁰ ⁹²¹ ⁹²² ⁹²³ ⁹²⁴ ⁹²⁵ ⁹²⁶ ⁹²⁷ ⁹²⁸ ⁹²⁹ ⁹³⁰ ⁹³¹ ⁹³² ⁹³³ ⁹³⁴ ⁹³⁵ ⁹³⁶ ⁹³⁷ ⁹³⁸ ⁹³⁹ ⁹⁴⁰ ⁹⁴¹ ⁹⁴² ⁹⁴³ ⁹⁴⁴ ⁹⁴⁵ ⁹⁴⁶ ⁹⁴⁷ ⁹⁴⁸ ⁹⁴⁹ ⁹⁵⁰ ⁹⁵¹ ⁹⁵² ⁹⁵³ ⁹⁵⁴ ⁹⁵⁵ ⁹⁵⁶ ⁹⁵⁷ ⁹⁵⁸ ⁹⁵⁹ ⁹⁶⁰ ⁹⁶¹ ⁹⁶² ⁹⁶³ ⁹⁶⁴ ⁹⁶⁵ ⁹⁶⁶ ⁹⁶⁷ ⁹⁶⁸ ⁹⁶⁹ ⁹⁷⁰ ⁹⁷¹ ⁹⁷² ⁹⁷³ ⁹⁷⁴ ⁹⁷⁵ ⁹⁷⁶ ⁹⁷⁷ ⁹⁷⁸ ⁹⁷⁹ ⁹⁸⁰ ⁹⁸¹ ⁹⁸² ⁹⁸³ ⁹⁸⁴ ⁹⁸⁵ ⁹⁸⁶ ⁹⁸⁷ ⁹⁸⁸ ⁹⁸⁹ ⁹⁹⁰ ⁹⁹¹ ⁹⁹² ⁹⁹³ ⁹⁹⁴ ⁹⁹⁵ ⁹⁹⁶ ⁹⁹⁷ ⁹⁹⁸ ⁹⁹⁹ ¹⁰⁰⁰

Ione, cum vir fortissimus esset, Erichtheus in omnibus bellis duce utebatur, præsertim in eo, quod contra Eumolpum & Eleusimos gessit, cui cum Ion insignissimâ partâ victoriâ ipsoque Eumolpo o ciso finem felicissime posuisset, tantam deinde consecutus est apud Atticos potentiam, ut defuncto Erichtheo, qui in bello contra Immaradum Eumolpi filium occubuit, totius regni administrationem adeptus, mutatâ gentis appellatione Atticos deinde à suo nomine Iones, & regionem à Sunio promontorio usque ad Isthmum Corinthiacum Ioniam iussit appellari, Et hinc Ionum nomen & origo; & non à Javan, ut sciolis & dilirantibus potius placet. Postea autem Ion ab Erichthei filiis Atticâ exactus cum patre Xutho & fratre Achæo in Peloponnesum commigravit, ibique ductâ Helice filiâ Salinuntis Ægialie Regis ab eo in agri partem accipiebatur, in eaque, quâ donatus erat, Regione urbem Helicem ab uxoris nomine sic dictam condidit, quæ priusquam anno quarto centesimæ primæ Olympiadis miraculoso eo, qui totam Peloponnesum concusserat, terræmotu destrueretur, maxima inter omnes Achæarum urbes habebatur; in qua cum Ion, ut potè omnibus administrandæ reipublicæ & gerendi belli artibus instructus, potentia maxime crevisset, ab eo deinde illa etiam Regio, quæ prius Ægialia, postea Achæa, usque ad Heraclidarum descensum Ionia dicebatur. Achæus autem Ionis frater, acceptis ab Ione & Atheniensibus auxiliis Thessaliam invasit, ibique post Æolum regnum Phthiotidis obtinuit, ab eoque illa Regio Achæa etiam & incolæ Achæi dicebantur. Filii autem illius Archander & Architeles ab Æolidis iterum pulsî in Peloponnesum redierunt, quorum cum alter Argis, alter Lacedæmone habitasset, tantam in iis urbibus adepti sunt potentiam, ut utriusque incolæ ab iis deinde Achæi seu Achivi dicerentur, eoque nomine apud Homerum plerumque vocantur. Eos enim Danaï filias dedit, (ut tradit Pausanias) cum Danaus in Græciam venisset cum filiabus suis circa 140 annos ante Erichthei obitum, qui Achæi avus fuerat, omnino prohibet temporis ratio. Sed cum Argos & Lacedæmon ab Heraclidis occuparentur, expulsi ab illis civitatibus Achæi in Ioniam duce Tisameno Orestis filio commigrarunt, eamque regionem & duodecim illius civitates, pulsî in Atticam Ionibus, occupantes illam deinde, abolito Ionie nomine, Achaiam appellarunt, ibique nunquam iterum mutatis sedibus primo sub Tisameni nepotum postea vero sub Strategis, quem quantis eligebant, imperio semper habitabant, austique deinde divitiis, potentia, & multitudine incolarum duabus celeberrimis in Italia civitatibus Crotoni scilicet & Sybari, eodem tempore, quo Archias Syracusas condidit, præbuerunt originem. Myscelus enim Achæorum coloniarum dux, & Archias eodem tempore ad consulendum de novis sedibus oraculum Delphos venerunt, ubi cum datâ optione Myscelus urbem saluberrimam, Archias ditissimam elegissent, Pythiæ monitu hic ditissimas Syracusas, ille saluberrimam Crotonem condidere. Condita autem Crotonē Myscelus cum parte Coloniarum emisit Iseliceum, qui Sybarin condidit, quæ utraq; urbes sic brevi creverunt, ut ducentis & decim annis postquam conditæ fuerant, Sybaritæ contra Crotoniatis belligerantes, quamvis trecenta militum millia in aciem produxissent, hostes tamen viribus tanto superiores habuerunt, ut ab iis prælio victi amissâ delectaque urbe omnino interire.

Iones autem, qui ab Achæis pulsî ad Athenienses commigrarunt, ab iis

¹ Harpocration in *Lexic. Ant.* Aristides in Eleusiniâ. Strabo lib. 9. Pausanias lib. 1. ² Pausanias lib. 1. ³ Conon apud Photium, nar. 27. Vitruvius lib. 4. c. 1. Strabo lib. 8. ⁴ Eustathius ad Dionysii *de ien.* ad v. 427. & v. 821. Strabo lib. 8. Pausanias lib. 1. Herodot. lib. 8. ⁵ Pausan. in Achæis. ⁶ Diodorus Siculus lib. 15. ⁷ Pausan. in Achæis. Herodot. lib. 1. & 7. Diodor. Sic. lib. 15. Strabo lib. 8. p. 383. & alibi. ⁸ Pausan. lib. 7. Didymus ad Homer. II. d. v. 1. ⁹ Eustathius ad Homer. II. d. v. 31. Scholiastes Apollonii Rhodi ad lib. 1. v. 223. Didymus ad Homer. II. d. ver. 2. ¹⁰ Pausanias lib. 7. ¹¹ Pausan. lib. 7. ¹² Comparat Eusebii *Chronica*, & *Chronicon Marmoreum*. ¹³ Pausanias lib. 7. Strabo lib. 8. ¹⁴ Vide *Polybium* & *Plutarchum* in *vita Aræi* & *Philopomeni*. ¹⁵ Strabo lib. 6, pag. 159. ¹⁶ Strabo lib. 6. ¹⁷ Diodorus Siculus lib. 12. Herodot. lib. 5. Eustathius in *Schol.* ad Dionysii *de ien.*, ad ver. 373. *Alian.* de animalibus, lib. 16. c. 23. ¹⁸ Athenæus lib. 7. ¹⁹ Pausan. lib. 7. Strabo lib. 3. p. 171.

ob cognationem in agri partem, & in jus civitatis accepti ibi per 30 annos permansere, his autem exactis, ^a Neleus Codri filius, qui Medonte fratre, quod claudus esset, deposito regnum invaserat, iubente oraculo Delphico illud iterum abdicare coactus 130 annos post Trojæ excidium, ductis secum Ionibus & ex aliis Græciæ gentibus non paucis, cum ceteris fratribus, qui multi fuerunt, in Asiam transit, expulsisque Lelegibus, Pelasgis, & Caribus, eam Regionem, quæ à novis incolis Ionia deinde dicebatur, occupavit, suisque tradidit incolendam, qui duodecim illius civitates intolentes beneficio maris, cui vicini fuerant, sic brevi creverunt, ut omnes etiam ^a maris Ægei insulas, multasque alias & in Thraciâ & in Asiâ maritimas regiones cum Atheniensibus, quorum plerumque socii fuerunt, totiusque maris imperium obtinuerunt; ob quod, & mercaturam, quam cum Phœnicibus & Ægyptiis exercuerunt, cum præ omnibus aliis Græcis orientalibus maxime noti fuissent, inde obtinuit, ut ab omnibus illis tota Græciâ ^a Ionia & incolæ Iones, eodem modo quo ab iisdem Entropæi occidentales omnes Franci, quod ea gens ob bellum sacrum in oriente gestum illis præ ceteris occidentalibus innotesceret, usque ad hunc diem appellantur. Græcorum enim Gens, apud Arabes, & Persas ^a Græcus apud Chaldaeos, & Rabbimicos ^a & apud Syros ^a appellantur. Quod notat Scholiastes Aristophanis ad Acharnenses. Totam Ionicæ migrationis Historiam satis prolixam habes, apud Pausaniam in Achaicis, de qua etiam confulas ^a Strabonem, & Herodotum. ^a Una è duodecim Ionicæ civitatibus erat Phocæa, cujus incolæ post victum à Cyro Crœsum à Persis patriâ pulsi Veluz in Italia, & Massiliæ in Gallia conditores fuere.

E Græcis igitur Thessali, ceterique omnes ^a extra Isthmum Corinthiacum habitantes (exceptis Atheniensibus, Megarensibus, & Doridis Tetrapoleas incolis) Æolidis Asiæ incolæ, & è Peloponnesiis Elei & Achæi, Æoles fuerant. Quamvis enim Achæi ab Æolo originem non habuissent, cum tamen Æolica dialecto utpote è Thessalia in Peloponnesum profecti uterentur, Æolibus etiam annumerati fuere. Qui Atticam, Eubœam, Ioniam Asiaticam, omnesque maris Ægei insulas, & Thraciæ maritima incolebant, Iones erant. Ceteri autem omnes Græci nominis pro Doribus reputati fuere. Dialectus primo apud omnes, quamdiu in Thessalia habitabant, una erat, postea vero in Æolicam & Ionicam, & Ionica rursus Ionicam, & Atticam; & Æolica in Æolicam, Boeoticam, & Doricam dividebatur. ^a Ionica enim & Attica, & tres hæc Æolica, Boeotica, & Dorica eadem antiquitas dialecti fuerunt. Hactenus de primis originibus omnium Græcarum gentium, & insigniorum urbium egimus: quibus explicatis, cum hæc sola ob obscuram antiquitatem aliquid difficultatis habeant, non omnino opus erit ut in ceteris simus prolixi.

Ep. 7. Ἀφ' ἑκάστου τοῦ Ἀγνοῦσθαι εἰς Θέσας ἀφικετο ἐκ τῆς καὶ μέγας ἐστὶν ΧΗΗΩΠ βασιλεύοντος. Ἀδελφῶν Ἀμφικτύοντος. In Lacunia bene ponit Palmerius, καὶ γρηγορῶν, & atque ideo legendum est εἰς Θέσας ἀφικετο καὶ Χρησμών, καὶ ἐκ τῆς καὶ καὶ μέγας. ^a Dicunt enim Græci Cadmum ab oraculo Delphico, quod de nova condenda urbe consuluerat, iussu vaccam in utroque latere habentem signum candidum circulo plenilunii simile, cum in Boeotiam venisset, itiperis ducem habere, eo in loco, quo ea defessa primo procubuit, Thebas condidisse. Sed maculam illam candidam in speciem Lunæ superflitionem Ægyptiacam in cultu ^a Apidis denotare, & Cadmum non tam ex oraculo Delphico, quam è patria religione tanta superstitione hanc bovem

^a Pausanias in Achaicis. Strabo lib. 14. Alian. var. Hist. lib. 8. c. 9. Herodot. lib. 9. Ammianus Marcellianus lib. 22. & 23. Harpocration. in Ἐρμῇ. Tertullian. de Pallio. ^a Herodot. lib. 1, & alibi. Strabo lib. 10. Thucydides lib. 1, & alibi. Plutarch in vita Themistoclis. Aristotiles, Cimonis, & Periclis. ^a Lib. 14. ^a Herodot. lib. 1. Justin. lib. 43. Athenæus lib. 13. Solutus cap. 3. Pomponius Mela. lib. 5. c. 5. Strabo lib. 6. Hierocles in Archidamo. Ammianus Marcellinus, lib. 15. ^a Strabo lib. 8. ^a Strabo lib. 8 in initio. ^a Pausanias lib. 9. Apollodor. lib. 3. Aristophanes Scholiastes ad Ranas. ^a De Apide vide Seldeni de diis Syris Sytagms. l. c. 4. & Domini Johannis Maritimi Canonem Chronicon. pag. 59.

observasse multo verisimilius videtur. Cadmus enim Ægyptius fuit, qui tamē in Græcia etiam habuit originem. * Io enim Jassi Argivi filia erat, quæ ab Ægyptiis raptâ Osiridi Ægyptiorum regi nupta fuit, eademque est, quam Ægyptii * Isidem vocabant, hujus filius erat † Epaphus, qui genuit Libyam matrem Agenoris & Beli, † quorum hic Danaï & Ægypti, ille Phœniciæ, Thaci, Cilicis, & Cadmi patres fuero. † Agenore autem & filiis Ægypto aut exactis, aut ultro ad querendas novas sedes decedentibus, † Phœnix & Agenor Phœniciam, † Cilix Ciliciam, & Thafus † Thasum insulam & vicina Thraciæ maritima occuparunt. * Cadmus vero in Bœotiam venit, victisque Hyanti- bus & Aoniis in eorum regione anno Epochæ Marmoris 1255. qui est annus 50 ætatis Moſis Cadmeam condidit. Hyantes igitur Bœotiā expulsi Hyampolin in Phocide condidere. Aones autem supplices & deprecantes à Cadmo manere permissi sunt, & cum aliis sibi adjungentes Bœotos circa Cadmeam habitassent, eamque multum auxissent, Cadmus promotio pomario urbem suam novo muro muniebat, totamque eam à nomine Thebarum in Ægypto, unde profectus fuerat, Thebas appellavit, & Cadmea deinde Thebis, eodem modo quo Cecropia Athenis, pro arce tantum habebatur. Quæ de Cadmo ad querendam Europam misso narrantur, omnia fabulæ sunt, secundum enim nostrum marmor Cadmus Helleni & Doro cœvus erat, Asterius autem Cretæ Rex, qui Europam rapuit & duxit, Dori nepos fuit, multo igitur veriora dicere videntur, qui Europam non Agenoris, † sed Phœniciæ filiam volunt fuisse. Plura de Cadmo & de iis quæ post Cadmum Thebis regnarunt legas apud Pausaniam in Bœoticis, Apollodorum lib. 3. Diodorum Siculum lib. 4. Eustathium ad Homeri Il. β. pag. 269. Johannem Antiochenum MS. in Bibliotheca Bodliana non longe ab initio, Chronicon Alexandrinum, & Cedrenum lib. 1. Maxime autem celebratur Cadmus ob literas ab eo in Græciam primo allatas, de iis lege ex antiquioribus Herodot. lib. 5. Diodorum Sic. lib. 4. Eustathium ad Homeri Odys. ε. pag. 1757. Plinium lib. 5. cap. 12. Tacitum lib. 2. & Tatianum; E modernis vero Domini Johannis Marſhami, Canonem Chronicum pag. 119. Bocharti Geographiæ sacræ partem secundam lib. 1. c. 20. & Waltoni Prolegomina ad Biblia Polyglotta, cap. 2. Sed instar omnium est Doctissimi Scaliger, in notis ad Eusebii Chronica.

Ep. 8. 'Αφ' ἱ.....ριχης ἐκασίδας ἐν ΧΗΗΩ II βασιλεύοντος. 'Αδριανὸς Ἀμφικτιόνος. Lacunam Seldenus, & Palmerius sic supplent. 'Αφ' ἱ Ἀθηνοειδῶν Φοινίκης ἐκασίδας, sed quid nostro Chronographo, qui de solis rebus Græcis scribit, cum Phœnicum regibus? multo igitur melius, * Lydyatus & Dominus Johannes Marſhamus legunt, 'Αφ' ἱ Εὐρωπῆς, ἢ Λακεδαιμονίου Λακωνικῆς ἐκασίδας. Primus, qui † in Laconia regnabat, erat Lelex, qui ex c Ægypto in Græciam unā ante Deucalionem ætate profectus Lelegibus nomen dedit, hujus filii erant Myles & Polycæon. † Polycæon ductâ Messene Triopæ Argivorum Regis filia Regionem Laconicæ à parte occidentali vicinam occupavit, eamque ab uxoris nomine Messeniam appellavit, in qua posterius illius per quinque ætates, donec tandem iis deficientibus regnum ad Perierem Æolidam veniebat, regnasse perhibentur. Myles qui in Laconia regnabat genuit Eurotam, qui fluvio Eurotæ nomen dedit, hujus filia erat Sparte, quam cum Lacedæmon duxisset, ab Eurota in regni societatem acceptus cum eo simul anno Epochæ Marmoris 1252. i. e. 308 annis ante Trojæ exci-

* Apollodor. lib. 2. Pausan. lib. 2. Euseb. in Chron. Syncellus pag. 154. Euseb. in Chronicis. † Apollodor. lib. 2. Euseb. in Chronicis. Strabo lib. 10 in initio. † Apollodor. lib. 2. Johannes Antiochenus liber MS. in Bibliotheca Bodliana non longe ab initio, Chronicon Alexandrinum, & Cedrenus lib. 1. Euseb. in Chronicis. † Apollodor. lib. 2. Johannes Antiochenus, Cedrenus, Euseb. & Chronicon Alexandrinum. lib. 1. Idem sutores, lib. Stephanus in Φινικῆς. † Herodot. lib. 7. Apollodor. lib. 3. Johannes Antiochenus, Cedrenus, & Chronicon Alexand. ubi supra. † Apollodor. lib. 3. Pausanias lib. 5. Pausanias lib. 9. Apollodor. lib. 3. Strabo lib. 9. † Euseb. in Chronicis. Diodorus Siculus lib. 1. † Euseb. in Chronicis, part. 1. pag. 17. Syncellus pag. 152. Pausan. lib. 7. pag. 402. † In notis ad banc Epocham. † In Canonē Chronicon, pag. 124. † Pausan. lib. 3. † Pausan. lib. 1. † Pausan. lib. 3. & 4.

dium primo cepit regnare, & ad fluvium Eurotam Lacedæmonem condidit, quam ab uxoris nomine etiam Spartam appellabat. Lacedæmonis filius & successor erat Amyclas, qui urbem Amyclas condidit, Amyclæ filius erat Cynortas, qui genuit Oebalum patrem Tyndarei, cujus filii erant Castor & Pollux, & filia Helena & Clytemnestra, quarum hæc Agamemnonis, illa Menelai uxore fuerat.

Ep. 9. 'Αφ' ὧν αὖτε ἀναπλῶν ἔξ' Ἀργύπτου αἱ 7 Ἐμάδα ἑπταλῶς, ἢ ἀπομείδων πεντηκόντορος, ἢ αἱ Δαναὶ ἡγυαίρες αἱ, ἢ Βα. αἱ, ἢ Ἐλιν, ἢ Ἀργυθίκα διπλοκρωθῶσα ὑπὸ ἡδ' λοιπῶν αἱ. ἢ Ἰδου ἔθι 7 ἀκτις ἰμ. παρ. αἱ δὲ Ἀνδρ 7 Ροδίας 7 ΚΗΗΔΔΔΠΠ βασιλῆς Palmerius in prima & secunda Lacuna aut Ἀργυπῶν, aut Λιβύων inferendam putat, vocem autem Λιβύων præfert, quia Libya Danaï regnum erat: Dicit enim Ἀπολλόδωρος, Δαναὶν μὲν Βῆλθ. δὲ Λιβύη κατέφυκε, Ἀργυπτοὶ δὲ δὲ Ἀεαίσι, ἔς τὴν κατὰ σαρκεύμεθον. 7 Μελαμπίδων (legit 7 Scaligerus Μελαμύδων) γῆρας ἀφ' ἑαυτῶν ἀπομαίει Ἀργυπτοῖ. Sed rejectis utrisque mihi potius placet legere, ἀναπλῶν αἱ Ἀργύπτου, penes tamen lectorem sit aut mea aut Palmerii uti Conjecturâ, aut utrisque invenire meliorem. In tertia lacuna supple Ἀμυκίων, 7 quæ una erat è filiabus Danaï, quarum alia erat, cujus nomen in quarta lacuna quoad medias literas obliteratur, quodnam autem fuerat, cum reliquias illius perfectis omnibus Danaï filiarum nominibus, quæ apud Ἀπολλόδωρον extant, eorum nulli possum adaptare, mihi omnino manet incertum. In quinta Lacuna Palmerius ponit ὑδροπῶντο, quia Danaus Argis deficientibus ob siccitatem aquis, filias suas, narrante Ἀπολλώδωρο, ὑδροπῶντο 7 ἴσχυοντο. Sed quod hic de Danaï filiabus narratur, non Argis, sed Lindi in Rhodō actum fuit, atque ideo potius lego, ἰσχυρῶντο. Danaï enim filias cum patre ex Ἀgypto profugas ad Lindum in Rhodō appulisse, ibique Templum Minervæ Lindiæ condidisse, & illi sacrificasse ὁ Strabo, ὁ Diodorus Siculus, ὁ Herodotus, aliisque testantur. In sexta Lacuna Palmerius ponit ἰμ. ἑξελῶς, αἱ, in ultima Ἀπριῶν Ἐργυθίου. Primus enim annus, quo Erichthonius Athenis regnavit secundum Eusebium est Epochæ Marmoris 1249, annus igitur Epochæ Marmoris 1247. est regni illius tertius.

'Αφ' ὧν αὖτε ἀναπλῶν ἔξ' Ἀργύπτου αἱ 7 Ἐμάδα ἑπταλῶς, ἢ ἀπομείδων πεντηκόντορος. De Danao & filiabus 50, passim veteres. Sed de Pentecontori nomine, navis longæ quæ ex Ἀgypto profugere indito, raro. Ita dictam scribit disertè Ἀπολλόδωρος Bibliothecæ, lib. 2. idque à filiarum numero, uti etiam Eustathius ad Iliados. Sed nominis originatio ea mira est. A remorum potius numero seu versis aut ordine unico, qui ex quinquaginta constabat, impositum est, uti & Argonavi. Ita etiam πρῶτη ἡγυαία, πρῶτη ἡγυαία & similiter naves aliarum longæ dictæ. Hanc primam fuisse navem longam scribunt nonnulli. Hyginus Fabula CCLXXVII. "Minerva prima navem biproram Danao ædificavit in qua Ægyptum fratrem profugit. Tandem etiam Fabula CLXVIII. Et Plinius lib. 7. cap. 46. "Navem primus in Græciā ex Ἀgypto Danaus advexit. Ante, ratibus navigabatur, inuentis in "Mari rubro inter insulas à rege Erythra. Consule item Nonni πρῶτη ἡγυαία ad Gregorii Nazianzeni invecivam primam numero ζξ. Erythras autem rex non alius quam Edomus Jacobi patriarcha frater viris doctis, nec immerito, habetur. Adi, si placet Josephum Scaligerum ad Festi Ægyptinos, & Nicolai Fullerii Miscellanea sacra, lib. 4. cap. 20. Postea ad plures remorum ordinis deventum est, de quibus visendi quidem Lazarus Baifus, & Gregorius Gyraldus in iis quæ de re navali edidere, sed in primis ante alios, magnus Scaliger ad numerum Eusebii MCCXXX, & Willebrodus Snellius in

* Lib. 2. † In notis ad Eusebii Chronica. ‡ Apollodor. lib. 2. Pausan. lib. 2. Scholiast. ad Apollod. lib. 2. ver. 135. § Lib. 2. ¶ Lib. 14. ** Lib. 5. *** Lib. 2.

præfatione ad suam Hiftodromicen, & Th. Rivius in Historia navali antiqua quam 4 libris edidit Londini, A. D. 1633.

Kaj ai Δαναῦ Θυγαῖρες, Danaum fuisse Beli filium & Cadmi patruelem supra diximus. * Hic à fratre, cum quo de regno certaverat, Ægypto exactus conditâ nave, quam à filiorum seu potius à remorum numero *πενήντοες* appellavit, in ea primo in Rhodum, & inde in Argolidem venit, ejus regionis post Scheneli obitum, pulso Galenore legitimo hærede, regnum adeptus illius deinde incolas, qui prius Pelasgi dicebantur, à suo nomine Danaos appellavit, Plura de eo & quinquaginta illius filiabus legas apud Apollodorum lib. 2. Pausaniam lib. 2. & 3. Eustathium & Didymum ad Homeri Il. d. v. 422 & apud Eustathium in Scholiis ad Dionysii *ἑρμίου* Cy, v. 805. Diodorum Siculum lib. 5. Herodotum lib. 2. Strabonem lib. 5. pag. 221. & lib. 8. & à Modernis Dominum Johannem Marshamum, in Canone Chronico, pag. 125.

† Eusebius, † Theophilus, & † Josephus à Manethone antiquo rerum Ægyptiarum scriptore Danaum etiam Armain vocant, illiusque fratrem Ægyptum maximum illum Ægyptiorum regem Sefostrim * plerique volunt fuisse, quam vete nescio; hoc autem certum est Sefostrim valde antiquum fuisse, † Aristoteles diu ante Minois primi tempora, † Agathias ante Nini & Semiramidis regnum, † Valerius Placcus, & † Apollonius Rhodius ante Atgonaurarum expeditionem; † Scholiastes Apollonii 2900 annos ante primam Olympiadem, † Strabo vetò, † Herodotus, † Diodorus Siculus, & omnes, qui unquam de Sefostrea aliquid scripserunt, ante bellum Trojanum illum dicunt vixisse. Qui igitur Josephi, ut ipsi credunt, autoritatem secuti Sefostrim Sefacum esse volunt, qui 234 an. post Trojæ excidium † regnante Rehoboamo Templum Hierosolymitanum expilaverat, ex nimis levi fundamento, si hoc dixisset Josephus, tot autoribus æquali fide dignis contradicunt. Sed nihil tale est apud Josephum, ejus verba enim hæc sunt, * *ὁ Θεςεὺς δὴντιμυτι τὸν Αἰγυπτίον βασιλῆα Σούσιον, ὅστις ἦν παλαιὸς Ἡρόδοτος. τὸς περὶ αὐτοῦ Σούσιον περὶ αὐτοῦ*, non igitur secundum Josephum Sefosttris idem est cum Sefaco, sed Herodotus male ascripsit eā Sefostri, quæ à Sefaco gesta fuere: qui vero his Josephi verbis contrarium sensum volunt imponere, ex ipso Josepho, † qui postea Sethosin seu Sefostrin nominat, eumque Danai fratrem fuisse dicit, satis apparet, eos, quæ scripsit Josephus, non omnino intellexisse, nec si hæc illius scriptoris conjectura pro ea opinione faceret, omnino crederem, de hoc maximo totius orbis rege, qui Asiam atque Europam † victoriis suis pervagatus fuit, tam pauca in omni Græcâ Histiâ posse narrari, nisi ab historicis temporibus per multa plura secula fuisset remotus. † Hunc Eusebius etiam Rhamsem vocat, atque ideo de eo intelligenda esse omnia ea, quæ de Rhamse Ægypti Rege & totius Asiæ victore † à Tacito narrantur, & rerum gestarum & nominum similitudo suadet. † Scholiastes Apollonii dicit illum Ori filium & Osiroidis nepotem fuisse, ego vero eum eundem esse cum Osiride seu Dionysio credo. † De utrisque enim narratur eodem, quo nascebantur, die data esse vaticinia, eos orbis dominos futuros. † Utrique in Æthiopiam, Arabiam, Persiam, Indiam & Scythiam, eodem ordine & successu expeditiones susceperunt, utrique versus occasum † Thraciam expeditionis terminum habuerunt; utriusque in ea † regione periclitabatur exercitus; ut-

* Eusebius in Chronicis. Theophilus ad Autolycom lib. 3. Josephus lib. 1. contra Apionem. Apollodorus lib. 2. Pausan. lib. 2. † In Chronicis. † Lib. 3. contra Apionem. † Manetho apud Josephum, lib. 1. contra Apionem, &c. † Politic. lib. 7. cap. 10. † Lib. 2. p. 55. † In Argonauticis. † Ad lib. 4. ver. 276. † Lib. 17. † Lib. 2. † Lib. 2. † Reg. 14. v. 25. † 2 Chron. 12. v. 1. † Josephus *Ἀρχαιολογίας*, lib. 2. c. 4. pro hac opinione maxime pugnat Dominus Johannes Marsham in Canone Chronico. † Contra Apionem lib. 1. † Vide Diodorum Siculum lib. 1. & Syracellum, p. 60. † In Chronicis. † Annal. lib. 2. an. 772. † Ad lib. 4. v. 276. † Plutarch in fide. Diodorus Siculus, lib. 1. † Plutarch. in fide. Diodorus Siculus, lib. 1. & 3. † Diodor. Sic. lib. 1. & 3. † Diodor. ib.

trique Priapi crectus illi obsecro deo originem dicuntur præbuisse; & in
reditu & utrique fratres habuere rebelles. Qui acuratius examinabunt, quæ
de utrisque narrantur, eos in multis aliis invenient convenire, ob eaque, non
dubito, quin facile concessuri sint, non omnino verisimile esse, eos, quorum
Historia in tot circumstantiis conveniunt, diversos fuisse. Sefostris igitur non
Danaï frater, sed illius avus fuit, Danaënim * pater Belus, cuius mater e-
rat Libya filia Epaphi, quem ex Io seu Iside genuit Osiris, Sefostris etiam di-
ctus, qui * Prometheo Deucalionis patri coævus erat. Cum igitur Deucalion
anno Epochæ Marmoreæ 1310, qui est annus ætatis Moïsi quartus, in Græcia
venisset, inde colligitur Osiridem seu Sefostrim circa tempus quo Israelita
ab Ægyptiis primo afflicti fuerint, maxime floruisse; * cum igitur hic dicitur
ingentes à Nilo usque ad mare rubrum deduxisse fossas, * insignissimos eos,
quos Romam transtulerunt imperatores Romani, obeliscos è montibus Ara-
bicis excisos in urbe Heliopoli crexisse, multasque civitates, & quam pluri-
ma alia ex iis ædificiis & structuris, quæ in Ægypto diu cum stupore videban-
tur, condidisse, omniaque hæc opera * nullo Ægyptio ad laborem adhibito
per solos servos perfecisse; tam ex his, quam ex temporis convenientia mi-
hi satis evidenter apparet, illum Ægyptiorum regem, qui Israelitas in servito-
rum censum redactos * tam gravi afflixit servitute, Sefostrim fuisse; ab il-
liusque altero nomine Ramefe urbs * Ramefes una eorum, quas pro Ægyptiis
Israelitæ condidere, appellationem videtur habuisse.

Βασιλεύοντος Ἀθηναίων Ἐριχθονίου. Quomodo Erichthonius expulso Amphi-
phyone Athenarum regnum adeptus sit, supra diximus, maxime vero cele-
bratur ob currus inventionem, & Panathenæa ab eo primo celebrata, de qui-
bus utrisque noster Chronographus agit in sequentibus. Tribum etiam no-
mina mutavit, easque, quæ prius, αἰεταί, ἄρσι, μεσσηγῆ, & διαφρί
dicebantur, deinde διὰ, ἀσπιδά, περσέριδα, & ἡρακλῆδα, voluit
appellari. Regnum tenuit 50 annos, illudque moriens filio Pandioni reliquit.
Cetera, quæ de eo narrantur, legas in Mensii libro de regno Attico, lib. 1,
cap. 1.

Ep. 10. Σὺν Παρθεναῖς τοῖς ἀσθετοῖς ἡρώεσσιν ἀρετὴν ἔχουσιν καὶ ἰσχυρὰ ἰσχυροῦς, καὶ Ἀθηναῖαις ἀρετὴν, Σὺν Μινῆος ἱερῇ ἐν κορυφαίᾳ, καὶ Ἰατρικῇ οὐ φέρει αὐτὴ ἀρετὴν ἢ καὶ ἀνατολῇ ἀρετὴν ἡρώεσσιν ὁμοῦ ἀρετὴν ἔχουσιν, καὶ ἄλλοις τοῖς Μινῆος, Διοσκουρίᾳ, Πανθῇ, καὶ ἑτέροις ἔτι ΧΗΗΔΔΔΔΠΙ βασιλεύοντες. Ἀθηναίων Ἐλευθέρῳ τῷ τῷ ἀρχαῖ (ἐλευθέρῳ). In prima Lacuna supplet Palmerius. Ἀρετὴν Ἐλευθέρῳ; in secunda Ἀθηναῖαις μετονομασται; sed suspicor Seldenum, cum Chronicon hoc ē Marmōte transcripserit, hanc vocem Ἀθηναῖαις, ut plures alias, quoad finales literas non manifestā lectione sed conjecturā tantum confectum fuisse; & etiam in syllaba οὐ pro O legisse, non enim mihi, ut Palmerio, placeat hic Ionismos, quia in ceteris Marmoris Epochis non invenitur; atque ideo potius legerem, καὶ Ἀθηναῖαις μετονομασται. Panathenaea enim, cum in Minervae honorem primo instituta fuissent, à deae nomine Ἀθηναῖαις non Παναθηναῖαι dicebantur, eaque tandem in omni fere per totam Atticam vico quotannis celebrata fuisse. Postea vero cum ē Theleus omnes horum vicorum incolae in unam urbem congregasset, pro multisque illis festis instituisset, ut unum omnium ab omnibus Atticæ incolis Athenis celebraretur, ab eo tempore quæ prius

⁷. Herodotus lib. 2. Diodor. lib. 7. Plutarchus in Theop.⁸ Diodor. Sic. lib. 1. Manetho apud Josephum contra Apionem, lib. 1. & Theophilus ad Autolycom lib. 1. Apollonius 2 & 3. Diodor. Sic. lib. 1. Thales lib. 1. Phavorinus in Hesychio. Scholiastes Apollonii Rhodii. Diodor. Sic. lib. 7. Plineus lib. 36 cap. 9. Diodor. lib. 7. Diodor. Sic. lib. 1. Errodi Indidem. Leges Erodoteae c. 1000. et c. cap. 12. cap. 13. Plutarchus lib. 8. febr. 31. Polux lib. 7. c. 1. febr. 32. Scholiastes Euripidis de Troia. Plutarchus lib. 8. febr. 31. Libanius Decl. 16. Hæc appropinquatio in ⁹ ~~est~~ et Suidas ad eandem vocem. Paulinias in Arcadiis: Plutarchus in vita Theop. Paulinias in Arcadiis. Euripidis Scholiastes ad Rubeam.

Primus Erichthonius currus & quatuor ausus
Jungere equos rapidisque rotis insistere victor.

Dum victorem ait fuisse, celebratos ab eo ludos indicat. Et frigide nimis ibi Servius, cui victor apud doctissimum Poetam sui propositi effector tantum habetur. Eum tria equarum millia, quarum plerisque pulli erant, nutritivisse etiam meminit Joannes Tzetzes Chiliade 3. cap. 43. Quadrigarum etiam inventionem Erichthonio tribuebant plerunque Græci, saltem in Græcia. Eusebius numero DXLIII. Erichthonius primus quadrigam junxit in Græcia. Erat quippe apud alias nationes. Sed numero CCCXXVII. Trochilus primus fertur junxisse quadrigam. Trochilus ille Callithea filius erat, primæ Junonis Argivæ sacerdotis; ut Theon in Commentariis ad Aratum. Callithia Spiritantis Filia ea dicitur Africano apud Eusebium, Chronicorum parte priore, pag. 25. At quin Trochili nomen pro Argivo Orsilocho apud Hyginum, in Heniocho, substituendum sit, dubitare non possum. Alibi enim quisnam, Orsilocho dictus, quadrigarum inventor reperitur? Et de ea re, atque depravato apud alios Trochili nomine, optime Paulus Leopardus in Emendationum, lib. 1. cap. 15. Tantum abest ut magno Scaligero assentiam ubi Corippi lacunam, in Eusebianis, hoc nomine supplet. Corippus lib. 1.

—referam primum junxisse quadrigas
Et currus armasse novos, Pelopemque secundum
In Soceri venisse necem—

Orsilocho referam, legi vult ille, corrupto nomine, ab Hygino defuncto. Thomas Dempsterus fidenter ibi Cecropidem, pro Erichthonio, inserit. Sensus placet; sed vocabulum insertum non omnino, Erichthonium junxisse primo quadrigas à Corippo ibi innui, non est cur non plane fateamur. Ea enim vulgo obtinuit opinio, ut scilicet Pelopem secundo, instituto etiam certamine. At vero Cecropidis nomine Erichthonium satis obscure designasset, neque aliter quam qui nuda Romulidis, singularem aliquem Romanorum Imperatorem. Quid dubitemus Heniocho referam primas, &c. legere? Ita res ipsa suadet, & notissimum Erichthonii nomen; notissimum scilicet priscais Altronomis, saltem quotquot eorum eum primum junxisse quadrigas cum plerisque sensere. Neque ideo est Heniochos magis appellativum quam proprium, quod Aurigam interpretetur. Ita migravit heic in proprium, uti olim etiam Heniochi, à Telchio & Amphito Castoris & Pollucis *ἡνίοχος* seu aurigis, ad designandam gentem illam in Sarmatia, de qua Plinius lib. 6. cap. 5. Etiam à Auriga, ut proprium ejus nomen, usurpatur, uti apud Arabas *العنان* seu retinens habenas, quod id ipsum cum Heniocho sonat; cum interim figuram huic nomini, ut proprio, interdum pingant Arabes mulum clitellatum erectum, quod ex Scaligeri notis in Manilium discimus. Sed vero & Ophiucus, Sagittarius, Arctophylax, Engonasin, Aquarius, non tam appellativa sunt quam propria in cælo nomina Æsculapii, Centauri, Arcadis, Herculis, Ganymedis, aut aliorum quos ibi finxit vetustas. Atque ita Heniochos Erichthonii, Corippi lacunæ restituendus.

Ibid. EZETSE. Non licet per operarum formas, omnes archetyporum figuras ubique repræsentare, quod tamen plerunque in universis, sed in prioribus binis exacte, fecimus, exceptis tantummodo P & Z. de quibus & aliis aliquid ejusmodi rebus minutulis heic simul visum est monere. Tota tum in Chronologico hoc Marmore, tum in Smyræorum Decretis & Fœdere, perpetuo, crux quod ad dextram vergit, habet dimidiatum ad hunc modum P. In recentioribus Inscriptionibus quas dedimus, utrumque crux æque semper extenditur; & Z^{ma} etiam non aliter quam usitatis Typographorum formis exa-

ratur. In vetustioribus autem hisce binis Ζῆτα hac semper figura Ξ occurrit, quæ Ζητα ὕπνω sive eta supinum dicitur Alypio. Hanc autem Ξ formam pro Ξ usurpatam nondum animadvertimus. Imo suspicamus virum doctum qui id ex multis antiquitatum vestigiis à se observatum ait, affini figura deceptum esse. Vide Ortelii Thesaurum Geographicum in Cyzicus & in Sangarius. Et verèor sane ne Τ in ΚΥΤΙΚΗΝΩΝ (proculdubio pro Κυζικλιών) apud Adolphum Oeconem in Antonini Philoſophi numismatis inde natum fuerit, quod vetus Τη Ζητα seu Ξ figuræ eum, qui descripsit, fecerit. De literarum Græcarum formis vetustioribus, non est cur plura heic adjiciamus. De eis vide eruditissimam V. Cl. Claudii Salmafii diatribam ad Consecrationem Templi in agro Herodis Attici, ubi etiam magni Scaligeri errores de Ionicarum formis, quas ad Eusebium memorat, meritissimo castigat. Τ & Κ autem in Γ , & Ν in Μ , cum nempe finales essent, non aliter scribere, quam in compositione transiisse (quod à pronuntiationis more fluxisse nemo dubitet) bina illa Marmora legentibus palam est. Adjectum porro Ν plerumque tertii personis singularibus temporum aliquot & dativis casibus pluralibus, tametsi vocalis non sequatur, legenti observandum est. Nequede eo ita sentiendum ac si aut ab Attico idiotismo aut quadratarii errore manasset. Certe vetus mos Græce scribendi, ut videtur, id plerumque exigebat. Servatur in Bibliotheca instructissima nobilissimi viri Roberti Cottoni mutilum Geneseos exemplar ante annos 11, ni fallor, literis quadratis exaratum, in quo illa scribendi formula obtinet, ut cap. 8. $\text{ἐξ ἀπείρου πλὴν πέντε μὲν οὐ τὸ κέντρον, ἃ ἀνίσταται ἀπὸς αὐτὸν ἃ περὶ αὐτοῦ, ἃ ἄλλοι φέρον, &c.}$ Passim in eodem codice eadem scribendi ratio.

$\text{Καὶ ἄγαλμα τὸ θεῶν Μαρτος ἐράνη.}$ Hoc matris Deorum simulacrum rudis & nullius formæ lapis erat, quem Phryges à cælo delapsum & Pessinunte in Phrygia primum apparuisse dicunt, eamque urbem, $\text{ἀπὸ τοῦ πικρῦντος ἀγάλματος, ὃς νεκρῶν, ἃ φέρων ἐκείνη ἐρδῆται,}$ incolæ volunt nomen accepisse, sed secundum nostrum Marmor non Pessinunte, sed in Cybelis montibus primo apparuit, illinc igitur Pessinuntem delatum fuit, ibi enim in insignissimo templo Deum Matri exstructo repositum erat, & summâ cum religione colebatur, donec tandem à Romani tempore belli Punici secundi in Sibyllinis libris legentes, Pœnos non posse Italiâ pellic, nisi mater Deorum & Phrygiâ Romanam allata fuisset, hoc διοπομπῆς ἀγάλμα Pessinunte Romanam transfulerunt, in qua urbe deinde eodem modo & eadem superstitione, quibus prius Pessinunte, colebatur.

Ἐξ Κυβέλης Cybeli montes erant in Phrygia, à quibus Deum Mater Cybele, eodẽ modo quo ab Idæis montibus Idæa, à Dindymenis Pessinunti vicinis Dindymene, ab urbe Siplylo Sipylene, & ab urbe Berycintho Berycinthia dicebatur, in his enim Phrygiæ locis hæc dea maxime colebatur, in quibus Sacerdotes Curetes & Corybantes dicti sacra Bacchi orgiis non dissimilia, $\text{δοντλῶν κινήσει μὲν δορῶν, ἃ ψῶν, ἃ κυμβάλοι, ἃ τυμπάνων, ἃ ἔκλινον ἐπὶ δ' αὐτῶν, ἃ βῆτες}$ infani quodam furore correpti peragebant. De his Sacerdotibus & Dea quam colebant legas plura apud Strabonem lib. 10. Diodorum Siculum lib. 3. Rosinum de antiquitatibus Romanis, lib. 2. cap. 4. & Dempsterum ad illud caput, & Dominum Johannem Marhamum in Canone Chronico, pag. 130. & Vossium de Idololatria, lib. 1. c. 20. & lib. 2. cap. 52, & 53.

Καὶ Τάγνη ὁ φρύξ. Alexander, autor de rebus Phrygiis vetustus, apud Plutarchum libro de Musica testatur icem $\text{Τάγνη φρύγαν ἀνδρῶν,}$ Hyagnin Phrygem primo tibis cecinisse. Et Apuleius fufus & eleganter, Floridem 1. "Hyagnis, inquit, fuit, ut fando accepimus, Marfyæ tibicinis pater & ma-

* Liv. Dec. 3. lib. 7. sub finem. * Herodian in Commodo. Strabo lib. 12. pag. 567. * Livius Dec. 3. lib. 9. Valerius Maximus, lib. 8. c. 15. Ovid. Fastorum lib. 4. * Strabo lib. 10. * Strabo lib. 10. Plutarchus de Musica.

"gister, rudibus adhuc Musicæ seculis, solus ante alios catus canere, non-
 "dum quidem tum flexanimo sono, nec tam pluriformi modo, nec tam mul-
 "tisoratili tibia. Quippe adhuc ars ista repertu nova commodum oriebatur.
 "Nec quidquam omnium est quod possit in primordio suo perfici, sed in
 "omnibus ferme est ante spei rudimentum quam rei experimentum. Pro-
 "sus igitur ante Hyagnin nihil aliud plerique callebant quam Virgilianus o-
 "pilio seu bubsequa,

Stridenti miserum stipula disperdere carmen.

"Quod si quis videbatur paulo largius in arte promovisse, ei quoque tamen
 "mos fuit una tibia, velut una tuba, personare. Primus Hyagnis in canen-
 "do manus discapedinavit. Primus duas tibias uno spiritu animavit. Pri-
 "mus laevis & dextris foraminibus, acuto tinnitu, gravi bombo, concen-
 "tum musicum miscuit. Hujusmodi cantum Phrygium biforem nuncupa-
 "vit Virgilius. *Æneidos*. 9.

—ite per alta

Dindyma, ubi assuetis biforem dat tibia cantum.

Ad quem locum, Servius; Bifonum, imparem. Et servavit eis tibi-
 arum, id est, Phrygiarum naturam. Tibiæ, porro, inquit, aut Serranæ
 dicuntur (Sarranz, à Sarra quæ Tyrus est) quæ sunt pares, & æquales habent
 cavernas; aut Phrygiæ, quæ & impares sunt & inæquales habent cavernas.
 Ergo biforem, dissonum, dissimilemque. Non sunt pari modulatione com-
 positæ. Et, apud eundem, Varro de tibiis maxime quarum inventor Hyag-
 nis, id est, Phrygiis, Tibia Phrygia dextra unum foramen habet, sinistra
 duo; quorum unum, acutum sonum habet, alterum gravem. Inde est quod
 tibiis interdum paribus dextris & sinistris, etiam & Sarranis, ludos ætos habe-
 mus apud Terentium; interdum imparibus primum, & postea duabus dextris,
 ut in titulo *Heautontimoroumenou*. Vide item Julium Pollucem, lib. 4. &
 observa Midæ Agrigentini tibiicinis victoriam in Olympiadis OA, anni tertii
 522 aq. Scilicet Scaligerianæ, & schemata apud Gruterum in *Inscriptionum* corpo-
 re, pag. 27, & 28. Atqui de tibi-
 arum inventionem petunt. Etenim quæ apud sanctum autorem in *Genesios*
 cap. 4. com. 21. de Jubale habentur, eade tibiis intelligunt. Ibi 3777 777
 ei tribuuntur, quod 7777 777 777 777 interpretantur Hellenistæ, alii ci-
 tharam & organa. Sed paraphrasis Chaldaea utraque pro 777 substituit 777
 Ababa quæ pro tibia etiam sumitur. Et Ambubaiarum collegia apud Horati-
 um explicans Acro, Ambubaie, inquit, dicuntur multæ tibiicines lingua
 Syrorum. Etenim lingua eorum tibia sive Symphonia Ambubaia dicitur. De
 loco autem illo sacre historię, consulè Marinum Merkenium ad *Genesim*
 quæst. 61. Ceterum Hyagnidi filii erant Marfyas & Olympus, musici celeberrimi.
 Sed corrigendus, puto, obiter Hyginus *Fabula* 165, ubi Marfyas Oe-
 agri filius legitur. Hyagnis filius restituendum videtur. Neque enim Mar-
 fia, sed Orphei pater erat Oeagnus. De Hyagne, vide porro Cælium Rho-
 diginum, lib. 9. cap. 8.

....777 777. Potius syllabas in versione cauti retinimus, quam id,
 quod res est, forte expressimus. Autorem scripsisse puto, 777 777 777
 777 777 777 777. Harmoniam, quæ Phrygia vocatur, tibiis pri-

mus cecinit. Athenæus lib. 14, Aristoxenus, inquit, ὃ ἔφρυγε ἀρμονίας εὐρεῖν Τάγνιδι πρὸ φρυγί ἀναπίδναι, Harmoniæ Phrygiæ inventionem Hyagnidi Phrygi assignat. Nihil ejusmodi in Harmonicis Aristoxeni quæ extant, reperitur. Sed scripsit etiam ille de Tibiis, & αὐλῶν ἡρσις seu de Tibiis perforandis, & de Musica opus aliud, quæ omnia, cum aliis summi viri lucubrationibus, interciderunt. In harum, quas nominavimus aliqua hoc de Hyagnide occurrere dubium non est. Sed singularem nostro heic esse harmoniæ Phrygiæ notionem mox ostendimus.

Καὶ ἄλλος Νόμος. Nomos etiam in versione retinimus, non sine viro- rum doctorem exemplo. Idem ipsum est vocabulum quod Leges sive Civi- les, sive alias quæ ad administrationem publicam attinent, significat. Sed heic ad Musicam spectat. Νόμον autem Musicorum notio plerumque duplex est; alterâ ex alterâ, ut sit, natâ. Interdum, idque primario præscriptæ regulæ sonorum, phthongorum, chordarum, πᾶσα seu intentioni, ἄρσι, ἥσει & diastematis, quas ultra progredi citrave regredi non licuit, Νόμῳ diceban- tur. Et tum singula instrumenta musica, tum ipsæ cantiones suos habebant præscriptos Nomos, quorum unicuique erat οἰκία τῆς seu intentio propria, ut docet Plutarchus. Citharæ præscripti νόμοι καὶ παρὰ διχὺ διτὶ, tibiis αὐλο- διχῇ. Ita νόμοι λυραὶ. Et Musica inde legitima erat, de qua re vide Boetii initium, Athenæum lib. 14, Plutarchum libro de Musica. Atque hujusmo- di Nomorum autores præcipui dicuntur qui chordas & tonos adjiciebant. In- de Terpander (de quo plura infra) cum citharam seu Lyræ septichordem primo, ut volunt nonnulli, fecisset, Nomos etiam, ut necesse erat, simul fecit chordarum numero accommodos; & καὶ νόμῳ ἔχαστον ᾗς ἔπαισι τοῖς αὐτοῖς, ἃ τοῖς Ὁμήρῳ μὲν αὐλοῖς, secundum quemlibet Nomum, & Homeri, & suis carminibus heroicis modos aptavit, quod ait Plutarchus. Timotheo i- tem Milesio, qui chordas porro auxit, Nomi similiter novi tribuuntur, ut Aulædici, hoc sensu, Clonæ tibicinum principi. Nec dubitandum etiam no- morum hac notione autorem fuisse Hyagnidem, qui item lyricis Orphei te- trachordo Chorebi quinto nervo aucto, sextum etiam adjecit, ut testatur Boetius de Musica lib. 1. cap. 20. Hoc sensu usurpatur vocabulum in hymno ad Apollinem qui Homeri dicitur, sed Cynætho qui circa 69. Olympiadem floruit ab aliis tribuitur, ut videre est apud Scholiastem in Pindari Νεινχο- rum 2.

Πᾶντε γὰρ τοῖς Φοῖβε νόμῳ βεβλήσται φῶν.

Et Athenæus lib. 14, apud Arcadas, inquit, pueri ab infantia φῶν ἐδίδοντο καὶ νόμον τῆς ὕμνου ἢ Παιάναι, οἱ ἔχαστοι, καὶ τὰ πάτρια, τῆς ἐπικυρεῖς ἔχοντες ἢ θεοὺς ὕμνοι. Μετὰ δὲ πάντα, τὴν Τιμοδείῳ καὶ Φιλοξένῳ νόμους μανθάνοντες, χορεύου- σιν κατ' ἐπαυτὸν τοῖς Διονυσιακαῖς αὐληταῖς ἐν τοῖς δαίτεσιν, Cantare solent jux- ta leges, seu Nomos, hymnos & pæanas, quibus singuli, ut mos patrius ob- tinet, Gentis suæ heroas & Deos celebrant. Dein vero, Timothei & Phi- loxeni Nomos edocti, saltant quotannis in Theatris ad tibicinum cantum, qui Bacchanalibus inserviunt. Quod autem specimina Nomorum cantian- culis expressa erant, inde varia illa, sive à primis cantiancularum verbis, sive à metri aut rythmi ratione, sive ab alia ejusmodi causa, nomina Nomis, hac notione, indita putamus habemus apud Plutarchum & Pollucem, lib. 4. quos vide. Neque aliter Plutarchum intelligendum sentio ubi νόμους πάλαι ὅς ἐπαι- σιεύσασθαι, Nomos antiquitus ex carminibus heroicis compositos, ait, & Ti- mothei exemplum affert, quam si dixerat Heroicis carminibus maxime ex- pressa fuisse prima Nomorum specimina; quorum libros 18 composuit Timo- theus ille, ut testis est Stephanus αὐτῷ παλῶν, in Μελῶν. Ita etiam capi- enda, quæ de Terpandro atque aliis habet Proclus in Chrestomathia. Et ab ejusmodi

eiusmodi nomorum varietate tibicinium *αὐρα τομβαίολο*. dicitur Telesti Seli-
nuntio apud Athenæum libro jam citato. Neque forsan aliter intelligendum
est illud *αἰόμος* *καθαλῶν παλαιῶν νόμον* apud Pindarum Pythiorum 12, quam
de multiplicibus tibiarum cantui præscriptis legibus. Vide tamen Scholiastem
ibidem & Polycephalum *νόμον* apud Plutarchum. Scribit etiam Plutarchus
Timotheum, Nomis carminibus heroicis aptatis, dictionem nihilominus dithy-
rambicen seu *λίξιν διονευμεικλήν* cantasse, ne citius quam par erat videretur ve-
terem musicam innovasse. Quod perpendant qui veterem Musicam callent, &
simul morem illum Græcorum, notulas seu figuras, alias ad dictionem, alias ad
pulsam denotandum, adscribendi recolant. Nam in cantionum suarum dia-
grammatis duplices habebant figuras seu notas musicas; alias, quæ inferiores,
ad instrumentorum phthongos seu pulsam, alias, quæ superiores, ad Dictionem
spectantes: utraque memorat & exhibet Boetius de Musica lib. 4. cap. 3.
Et de eis (quod in eorum gratiam qui fugientia veterum artium vestigia re-
vocare student, obiter liceat adnotare) Alypius in Isagoges præfatione,
Σημεία, inquit, *τὰ μὲν αὖτ' ἰλίξεις, τὰ δ' αὖτ' αὖτ' κρίσεις*, Figuræ superio-
res dictionem indicant, inferiores pulsam. Finita autem præfatione, se-
quitur in codice meo Ms. *Λυδίου ἡρώτου σημεία* *πρὸς τὸ διδάσκειν γινῶσθαι*, Lydii modi
figuræ in genere Musices diatonico. Dein vero, figuræ, minio notata, octo-
decim scilicet figurarum paria Lydii modi, in genere diatonico, phthongos
ita signabant, ut inter canendum superior Dictionem, inferior cuiusque pa-
ris Pulsam denotaret. Primum nempe par, quod *ἤτοι ἑλλαντίς* *ἢ τὰν παλαιο-*
ν vocabant, *προσλαμβανόμενον*; atque illud Dictionem, hoc Pulsam. Se-
cundum quod, *Γ' ἀνεραμυβίων*, *ἢ Γ' ὀρθόν* dixere, similiter *ἢ ἀπὸ τῶν ἑσπερίων*.
Atque ita deinceps in phthongorum Systemate. Eadem ratione id genus alia
figuræ ceterorum modorum & generum, Enharmonici nimirum & Chroma-
tici, phthongos itidem signabant. Quod tamen me satis intelligere profite-
ri non ausus sum. Autorum verba duntaxat & figuras de hac re adicio, ut
melioris nimirum iudicii acumen expectent. Mentem autem heic de Dictione
& Pulsa adsequi hæcenus (neque fateri pndet) nequivi. Sed vero ita
passim intelligendus Alypius, ut figura quæ ei primo nominatur, pro superio-
re habeatur; tamen non solum in codice meo, quæ Christophori Longolii
erat, ante annos 100 aut circiter manu exaratus, sed etiam in Mss. tam Gau-
dientii Isagoges Musicæ quam Alypii exemplaribus, tum bibliothecæ Merto-
nensis, tum Bodleianæ Oxoniis, altera cuiuslibet paris figura alteram in porre-
ctum plerunque sequatur, & proprius ille male negligatur omnino sitis quo
diversa utriusque officia notari debuissent. Nam, in codicibus illis, minia-
ta delineatio figurarum descriptioni illi, quæ sola in vulgatis habetur, accessit.
De figuris etiam hisce Gaudentius sub Isagoges finem; *ἐν ἡρώτου*, inquit, *οἱ*
παλαιοὶ ὀνόμαζαν *πρὸς τὸ σημασίαν ἢ ὀκτανκαίδεκα φθόγγων*, *ἢ ἑξαμμεσί* *τοῖς χα-*
λμυβίων *σημαίοντες*, *ὧν* (lege *πρὸς ὧν*) *γινώσκουσιν*. *Ἡ ἢ μὲν κυκλῶν σημαίοντες ἐκείνης γί-*
γνους μὲν ἐπὶ σημαίοντες ἢ φθόγγων, *ὅπως μὴ τὰ ὀνόματα κατ' ἑαυτὸν γράφοντο*,
ἢ ἐπὶ τὴν σημαίαν δυνάμεντο περὶ ὁρίων σκεῖν, *ἢ ἀποσημαίνοντες φθόγγων*. Et postea,
ἔπειτα δ' ἐπὶ τὰ κατ' ἑαυτὸν γίγνεται τὰ σημεία ὧν τὸ μὲν αὖτ' ἰλίξιν ἀποσημαίνει,
τὸ δ' αὖτ' αὖτ' κρίσειν. Id ipsum dicit quod Alypius. Et ad eandem rem Ari-
stides Quintilianus, *πρὸς Μουσικῆς* lib. 1. *ἡ μὲν καὶ τὰ κύβητα ἢ τὰ ἐν ταῖς ῥή-*
ματις μορφαὶ καὶ ψιλά κρύματα, *τοῖς δ' αὖτ' αὖτ' ῥήματις χαρακτηρίζονται*. Codex
Aristidis Quintiliani manuscriptus habetur tam in Bibliotheca Magdalenensi
Oxoniis quam Bodleianâ. Sed Magdalenensis est vetustior. Scripsit de Mu-
sica tres libros ad *ἡμῶν τῶν ἡμετέρων* Eusebinum & Florentium, & compluria
habet de figuris Muscis, earum ratione, usu, situ, quæ neque apud Alypium
nec Gaudentium reperiuntur. Quæ autem ex Manuscriptis hisce Oxoniensibus
huc transtulimus, cum quamplurimis aliis notatu dignissimis, quibus
nempe

nempe locus hic non est, ea omnino debemus insigni humanitari V. Cl. & eruditissimi Petri Turneri sodalis Mertonensis qui nobis ea communicare amicissime dignatus est. Fusius hæc explicant qui Musicam callent, & cum Bacchii τὸ ῥεσπτόν, Autoris Græci vetusti, Isagoge comparent. Bacchius habetur integer apud Marinum Merseñum in Genesim pag. 1887. Eundem etiam Marinum de hac re consulant, pag. 1883, 1666, & 1707. Atque hæc quæ obiter indicavimus rite intellectis, cognosci demum, opinor, satis poterit quale fuerit *ῥυθμιζόμενα* illud seu *ῥῆμα ἐπιπιδόν τοῖς ῥῆσι μελωδισμῶν ἐκείνης δυνάμει*, seu figura plana vires eorum quæ canuntur continens apud veteres Græcos, uti appellatur Cleonidi in Harmonica quæ Euclidi vulgo tribuitur. Diagrammatum vero seu *σημείων* huiusmodi (*Tablature* hodie vocamus) primum faciunt nonnulli autorem Stratonicum citharcedum, de qua re consule virum summum Isaacum Casaubonum in Animadversionum in Athenæum, lib. 8. cap. 12. Alius omnino & multo simplicioris generis sunt notulæ recentiores Græcorum quas habet Merseñus in Genesis cap. 4. quæst. 56. pag. 1527. Vide porro eundem quæst. 57. artic. 17. pag. 1694. & quas V. Cl. Jano Rutgersio ostendit Græculus ille de quo lepidissimum habet vir ille doctissimus politicissimusque narrationem. Sed ad Nomos redimus, de quibus vide etiam Cœlius Rhodiginum, lib. 9. cap. 3. & Scaligerum Poetics, lib. 1. cap. 19. Et in prima hac notatione usurpari opinor *νόμον* à Maximo Tyrio Dissertatione 7. ubi ἐν ῥ, inquit, *ὁ μουσικὴ μελῶν ἐστὶ νόμος. ὁ δὲ ἐστὶ ῥαγόν*. Id genus alia sunt. Altera τὸ *Νόμον* notio est quando pro ipso genere cantici tam ex vocabulorum scilicet metris aut rythmis quam modulis musicis legitimis in honorem Deorum maxime composito sumitur. Hanc à prima defluxisse palam est. Cantica nempe quædam secundum nomos formata etiam ipsa Nomi tandem dicta, ut, in Ecclesiis tam Orientali, quam Occidentali, cantus sacri horæ qui horis Canonicis canuntur. Sed ad ea cantica quæ in Deorum honorem componebantur Nomorum vocabulum etiam restrictum est, non aliter fere quam Versus, Antiphona, Introitus, Psalmus, Hymnus, & id genus cetera, quæ ex origine sua latissime patent, ad sacras in Christianismo cantiones. Etiam in choris præcipue canebantur Nomi, sed sine antistrophis. Nec omnia in choris cantica Nomi dicta. Aristoteles Problemate 19. lect. 15. *ῥῆσι τὶ οἱ μὲν νόμοι ἔκ τινος ἀντιστροφῆς ἐπιπύονται· αἱ δὲ ἄλλαι φησὶ αἱ χρεμαῖ*. Unde factum est quod nomi sine antistrophis peragebantur, alix autem quæ ad choros spectant cantilenæ non item? Vide quæ sequuntur. Et de Nomis hoc sensu consule si placet, præter Plutarchum, Suidam in Timotheo, in *Ὀρῶν* & in *Ἀριστότεον*, & Suetonium in Nerone, cap. 20. Proclus autem in Chrestomathia, diviso in tria genera carmine melico, quorum primum ait ad Deos spectare, secundum ad Homines, tertium *ἐν τοῖς ποσειδωνοῖς ὁδοῖς*, seu ad ea quæ obiter eveniunt, ad Deos spectare ait Hymnum, Profodium, Pæanem, Dithyrambum, Nomon, Adonidia, Iobacchum & Hyporchemata. At qui in singulari omnia explanatione Nomon Apollini proprium facit. *Ἐξ ὧν δὲ ῥῆσι ἐπιπύονται αἱ τὸν ἀντὶ, quoniam & ab Apolline nomen sumit. Νόμος* ῥῆσι ὁ Ἀπὸλλων ἐπικλήθη, nam & Apollo Nomimus nuncupabatur. *Νόμος* enim dictum non memini, *Νόμος* sæpius, uti & *Νομῆς* melopœiæ speciem quæ item *νοταδὴς* vocabatur. Martianus Capella lib. 9. Neotoides quæ & *νομῆς* consuevit vocari, quæ plures sonos ex ultimis recipit. Nomen utrunque forte à nomi, quam tractamus, notione deductum. Nomos autem Apollini proprios fuisse, nullus omnino credo. Nomus ὁ ῥῆσι Palladi sacer erat, uti etiam *ἀρματα* ῥῆσι ut aliqui apud Hesychium; licet etiam hic de Hectore curru seu *ἀρμα* tracto nonnullis accipiatur. Vide Suidam. Et noster heic plane Proclo adversatur. Quoniam *ἡ τὴν δυνάμει Νόμος*, apud Græcos in usu memorantur Plutarcho. Et Polluci lib. 4. Nomi tam Jovi & Palladi quam Apollini tribuuntur.

tribuuntur. Sed vero de vocabuli ratione, Aristoteles Problemate 19. fecit. 28. *ἂν νόμοι καλῶνται ἐν αἰσῶνι; ἢ ὅτι πρὸς ἐκτετατὴν ἡράματα ἦσαν τῶν νόμων ὅπου μὴ ἐπὶ λαοῖν;* ὡς περ Ἀγαθούρου ἐν εἰσῶνι, ἢ ἡμῶν ὅπου μὴ ἦσαν τῶν πρῶται, τὸ αὐτὸ ἐκάλει ὅπου τῶν πρῶται. Unde evenit quod Nomos, quos canunt, ita nominantur? anne inde sit, quod, priusquam literas callebant, Leges cantabant, ne scilicet earum obliviscerentur, id quod etiamnum Agathyrsis in usu est? atque ideo recentiorum cantilenarum primarias eo vocabant nomine, quo ipsas primas. Certè memorant alii Græcis in usa antiquitus fuisse Leges & Decreta ad lyram recitare. Harmonia apud Martianum Capellam, lib. 9. "Quid pacis, iuquit, munia? nonne nostris cantibus celebrata? Græcarum quippe urbium multæ ad lyram Leges Decretaque publica recitabant. Et de ea re vide quod infra habemus de Terpandro. Nichilo fecius, summi philosophi pace, persuasum non possum non habere, primariam vocabuli causam eandem fuisse quam ex Plutarcho supra adduximus, nec à canendis legibus omnino emanasse. Duplici hac Nomus nomine non animadversa, plurima de veterum, & Musica, & Poesi loca male capi necesse est. Sed desit plerunque prima; postquam Musicis legibus, etiam auctoritate publica olim subnixis, soluti, pro artificum ingenio ad alios, atque alios Chordarum & phthongorum, tum numeros, tum intensiones, ut hodiernus mos est, transire solebant. Et secundæ usque frequens erat, unde & Marmoreo nostro auctori heic *ἄλλοι νόμοι*. Sed dum *ἄλλοι* dicit, mutilam illam perioche partem, quæ præcessit, de Nomo etiam intelligendam innuit. Harmoniam illam Phrygiam, quam Hyagnidi tribuit, non Modum duntaxat fuisse Phrygium, non Nomos prima notione modo Phrygio præscriptos sentio, sed cantilenarum ipsarum modulis instructarum genus, seu melica carmina quæ Deum Matri propria etiam *νόμοι Φρύγιοι* dicebantur. De eis locutus est, puto, Telestes Selinuntius, ubi Phrygium huius numinis nomen à Pelopis comitibus in Græciam primum traductum scribit, & hymnum Lydium discrete simul memorat:

Πρῶτοι ὄντι κρατερὰ Ἑλλάνων ἐν αἰσῶνι
Σωσιπῶδι Πύλοισι μετρεῖ ὅρμαι
Φρύγιον ἄσπας νόμον.
Τοὶ δ' ὀξυφώνοι πεκπύδων φαλαμοῖ
Κρήνην Λυδίων ὕμνον.

Leguntur apud Athenazum lib. 14. Nam ut hymnus Lydius plane Cantilena heic, ita nonius Phrygius. Sic *Νομῶς* Persicus, eodem libro, Diogeni Tragico memoratur. Ita etiam rectè interpretatus est B. Hieronymus Eusebium (modo verbo Citharicorum venia detur) ubi Mesomedem Cretensem sub Antonino Pio, Citharicorum carminum Musicum poetam vocat, quem Eusebius, numero ΒΡΞ, *ποιητὴς νόμων κισσαρηδικῶν* appellat; uti ad I. Capitolinum doctissime animadvertit etiam V. C. Clandius Salmasius contra magnum virum, qui non modo, notis ad Eusebium, aliter omnino hallucinatus scripsit, verum etiam inde, memoris lapsu, in prolegomenis, D. Hieronymum, quid *νόμοι* essent *λυδαῖοι* ne minimum quidem odoratum esse tenero satis asserit. Sed error fuit etiam plurimum, *νόμοι* pro modis tantum accepisse. Tam autem modorum quam factorum carminum ad citharam apratorum poeta erat Mesomedes, uti & fuerant quamplurimi alii, tametsi sapies etiam in scena operas suas poetis locarent tibicines & modos faciebant, ut videre est apud Terentium. Certe tam Modos quam Carmina, seu dictionem, sive metricam, sive rhythmicam componere ejusdem erat, seculis vetustissimis; unde cantores & αἰσῶδι, poetæ passim dicti. Et trajectio est jocularis literarum apud Hesychium, ubi habent vulgati codices *Βαρδοὶ αἱ ὁδοὶ ὄντι Γαλάταις*. Quod vir do-

Chisimus & de Græcis præsertim literis maxime meritis, utraque Glossarii editione accepit ac si Bardi vias, quæ ὁδοὶ sunt, Gallis significasset. Dejerare autem scripsisse Hesychium, Βαρδοὶ αὐδοὶ αἱ Γαλάται, Bardi poetæ, seu cantores sunt Gallis, uti etiam Britannis, quod ex Athenæo, Marcellino, aliisq; scimus. Et Festus diserte, Bardus Gallice cantor appellatur, qui virorum fortium laudes canit. De Bardi porro voce videtis Turnebi Adversaria, lib. 23. cap. 15.

Νόμος Μουσῆς, Διουρύς, Πᾶν. Præter Nomos, Deum matri proprios, etiam alios ei, Baccho, Pani, Satyris, communes cecinit primum Hyagnis Phryx. Et modus Phrygius, ante alios, religiosus signanter dicitur Apuleio, Floridorum primo. De communibus horum sacris, unde orta & Nomorum seu cantilenarum communio, consule in primis Strabonem libro 10, ubi de Curetibus agit, & Euripidis Bacchas. In Nomis hisce & qui fuere ceteris diis dicati, mira erat & ridicula theogoniarum, amorum, peregrinationum, fraudum, portentorum seges, & sexcenta tam puerilia quam fabulosa. Neq; aliter fieri potuit. Atque inde recte capiendus est locus Philosophorum principis hætenus à viris alioquin doctissimis alio per tot secula, idque subinde pueriliter nimis, detorsus. In Metaphysicorum 2, cap. 3. de potentissima consuetudinis vi locutus, ἡλικίῳ δὲ ἰσχυρῶς inquit, ἔχει τὴν σύνθεσιν, ἐν νόμοις δὲ λυτὴν, ὅς τις τὴν μελέτην, ἢ τὴν παιδείαν μᾶλλον ἰσχυρῶς τῷ γινώσκοντι αὐτῶν, ἢ τῷ τῷ νόμῳ. Qualis sit consuetudinis vis etiam ipsi Nomi demonstrant, in quibus fabulosa & puerilia, eo quod eis assueti sumus, plus valent quam vera eorum cognitio. Etiam ratio eadem in loci interpretatione forte obtinebit. Commentariis enim assuevimus plerumque, qui de Legibus sive Civilibus, sive Gentium, Philosophum loqui dicitant, quo nihil fabulosius, aut puerilius. Ubinam amabo habentur, sive apud veteres Græcos, sive alibi, ejusmodi leges? Legum, Imperiis in quibus vim fortiuntur, aliquando nonnullæ ineptæ reperiuntur; Enantiophanῶν in eis cumulus non deest, rubularum forsensum sæpe distorquentur vasfrictæ, alia eis insunt & in plerarumque gentium Legibus semper inerant quæ emendatione, explicatione, obrogatione, abrogatione indigent. Sed quam fabulosa & puerilia nihil omnino minus. Etiam perquam puerile est, quod habet hæc Alexander Aphrodisiensis de fabula dentium satorum unde homines prognati, ac si inde pro patria pugnandum fore lex exegisset. Et prudentius Petrus Fonseca in explanatione capitis, postquam vulgatam de Legibus Civilibus opinionem tradiderat, fortasse adjicit, tamen nomine νόμον, intelligit Aristoteles veteres quasdam cantilenas, & ad Problemata lectorem relegat.

Hætenus Cl. Seldenus. Nos quæ de Veterum Nomis, & Diagrammate considerat Vir summus supplere conabimur. Νόμον Scaliger atque Casaubonus legem vertunt. Casaubonus præterea illud Athenæi, νόμον exponit præscripsit numcris, & Terpandri νόμοι ibidem modos vocat. Omnino autem retinendum videtur Nomi vocabulum, adhibendumque tum alibi in Musicis, tum apud Strabonem, lib. 10. Ubi Thaletem Lycurgi comitem μελοποιὸν αὐτοῦ, ἢ νομοθετήσαντα appellat, dicitque illi tribui Pæanas, & τῆς ἑπηγουμένης φύσεως ἢ πολλὰ νόμων. Nam & apud Aristidem Quintilianum, νομοθετήσαντα de melopæia dicitur, & ab eodem memotantur συνῆδη μέλη αὐτῶν νόμοι περὶ Καρχηδόνος. Unde & fortasse Proclus loco superius citato Apollinem Νόμμον appellatum recte dixerit, nisi & apud Strabonem pro νομῖμον scribendum sit νομικῶν, quod tamen minus verisimile est, siquidem & apud Platonem νομοθετήσαντα & νομῖμον in prædicto sensu occurrunt. Cælius Rhodiginus in Lectionibus Antiquis, "Sciendum, inquit, in Carmine & cantilena Nomon significare qualitatem vocis, & moderationem qua vel remissione vel acutiore utimur: eandem itaque cantilenam duobus tribusve nomis modulantur Musici. Ubi quod primo dicit non intelligo, posterius falsum est. Eundem enim Nomon pluri-

bus membris distinctum cum Polluce, pluribus strophis modisque varium cum Plutarcho agnoscimus, at eandem cantilenam pluribus nomis modulari nemo unquam Musicorum aggressus est, sed contrarium potius ex pluribus cantilenis unum Nomon componere soliti sunt, ut inferius conflabit. Sed pergit, "Ratio autem nominis ea est, quia Græce νόμος. lex est, Veteres autem priusquam literas scirent, leges cantabant, ne illas oblivioni mandarent, quod temporibus suis in more Agathyrsi fuisse scribit Aristoteles. Ergo primas posteriorum cantilenarum eodem appellarunt nomine quo omnes vocabantur superiores. Et potuit fateri rationem integram ex Aristotelis Probl. sect. 19. (& pene verbum verbo) redditam. Pro qua etiam facit Carminis apud Romanos intellectus quoque Iovensis. Nam solennem Juris formulam appellari Carmen ex Cicerone colligimus, & Livio Lex horrendi Carminis appellatur, quam Duumviri in causa Horatii pronuntiarunt. Sed & Charondæ νόμος atque non cantilenas sed leges Athenis cautari solitas ex Athenæo Stephanus agnoscit. Ipse tamen & post eum Seldenus recipiunt potius Plutarchi sententiam, qui in libro de Musica hæc habet: *ὁ νόμος νόμοις ἐκείνων διατείνων τὰς οἰκίας τῶν αἰσιν, διότι καὶ πάντων ἐπαυμιάν εἶχον. ἑκάστος γὰρ περὶ ἑαυτοῦ ἰδίᾳ ἔχει νόμον, ὡς καὶ οἱ ἀρχαῖοι καὶ οἱ νεώτεροι. ὅθεν καὶ τὸ νόμον λέγουσι. Quæ si vera sunt, erit sine Nomus Veteribus idem quod nostris, *The Tuning*, quæ in Polychordis pro Clavium diversitate (*The Key*, nostri vocant) varia est. Quod si cuilibet Nomos assignata sit sua tentio, quam omnino transgredi esset illicitum, non ita facile videtur intelligere quæ idem scribit inferius, Sacadam scil. Argivum in Nomos suo Τεμελῶ (sive Τεμερῶ, nam utroque modo scriptum reperitur) præcepisse choro, ut canerent tres ejus strophas *δωρεὶς μὴ πρὸς τὸν φρυγί, ἀλλὰ τὸν δόριον, ἁυτῶς δὲ τὸν τρίτον*. Neque commode recipient Nomi partitionem ab eodem proxime memoratam quando τῶν πάλαι δὲ καὶ νῦν, καὶ παλαιῶν καὶ νεωτέρων, ὡς καὶ οἱ ἀρχαῖοι καὶ οἱ νεώτεροι. Siquidem accurate loquentibus tibiæ τῶν Νόμων non magis convenit quam chordæ τῶν Νόμων. Neque loca quibus τῶν Νόμων apud Musicos occurrit contrarium aliquid modo recte intellectum suadebunt, sed nolo cum Grammaticis contendere. Fuisse autem utriusque generis Nomos extra dubium est: Quare ut utrisque, & cantui quoque accommodetur Nomi intellectus, videbitur potius accedere ad solennes illas statatas cantileneas, quas Magistri nostrates discipulis primas commendant, ut loquuntur ipsi, *To give a good shape in singing, & To make a hand for playing*, ad formandam vocem erudiendosque digitos: iis enim rudimenta totius Praxeos complectuntur, Clavis cujusque indolem aperiunt, docentque quas principalis recipiat sibi cognatas, quas tanquam nimis alienas rejiciat, & quæ demum arte felicissime exprimi possint quas admittit. Atque ad hunc fere modum scriptos fuisse credo Nomorum libros 18. quos Timotheum reliquisse Stephanus *ὅτι πολλοὺς* affirmat. Vocabuli autem originem quod attinet, si (quod nolim) ab Aristotele recedatur, dici potest (sicut cithara qua Nomos modulati sunt, ab inventorum patria Asia dicta est, ita & Nomorum vocabulum) ἀπὸ τῶν νομῶν, vel etiam Νομῶν esse deductum. Nam & apud Athenæum, lib. 14. Duris asserit Λίβου τὸ αὐτὸν νομὸν ἀποκαλεῖσθαι τὸν Ποικίλον ἢ τὸν Σαφῆ, ὅς τις δοκῇ πρὸς τὸν δόριον τὸ αὐτὸ καλεῖσθαι Λίβου καὶ τῶν Νομῶν, ὅς τις κατὰ τὸν νόμον καὶ τὸν νόμον. Nomos scil. Cereris, quos & autor noster Marmoreus memorat. Hujusmodi porro Etymologiae & alibi frequentes sunt, sed ne extra Musicam vagemur, tunc ipsi Dorius, Phrygius, Lydiusque, gentium nominibus appellantur: Nobis quoque *an Alman*, vocatur cantilena quam primi omnium invenisse feruntur Alemanni, eademque ratione apud Italos, *Spagnolettas, Francescas, Græcas*, &c. dici Zarlinus prodidit. Atque hic obiter notandum est, κατὰ τὸν νόμον quod hoc loco simpliciter tibia canere, vel modulari significat, apud Athenæum tamen libro eodem, ubi ex Theophrasto dicit Ischiacos sanari si quis κατὰ τὸν νόμον τῆ φρυγίς ἀρμονίᾳ incantationem*

tationem intelligi, nequis Musicæ tribuat quod Magis debetur. Sed nec extra Licentiam Grammaticam esset, si derivatum dixeris nomen à Pronomo illo Thebauo, qui ut Athenzus etiam inquit, *πρωτος* ἡνυκαῖον ἀπὸ τοῦ ἑυκαῖον τοῖς ἀργείοις. Nomos autem aulædicos, citharædicos antiquiores fuisse verisimile est, sicut & Tibiam cithara antiquiorem esse Julius Scaliger adnotavit.

Inter eos qui ex professo Musica scripsere, solus (quantum memini) Aristides Nomi mentionem facit, lib. 2. uti superius innuimus; ibidemque originem vocis aliam assert: Ait enim, "Veteres, cantilenas, rythmos, atque saltationes adhibuisse, tam privatis lætitiis, quam publicis Deorum festis, *ἢ αὐλῆς μάλιστα πρὸς τομοδετικαῖς ἢ νόμους προσήροτον*, firmitatem ipsis inde machinatos quod in sacris adhiberentur, mansurasque immobiles per appellationem bene ominatos, ut vertit Meibomius. Scribit Aristophanis Scholiastes, Nomos quasi primario dici de iis quæ canuntur *πρὸς τὴν Θεῶν*, quod Stephano displicet, quoniam exemplum desiderat. Esto igitur è multis unum illud Atheni *ἀλλὰ μὴ οἱ ἀρχαῖοι ἐδείλαον ἴδαν ἢ τομοῖς τὴν τοῦ Διὸς ὁμῶν*, ut etiam moneamus pro *ἴδαν* illic scribendum *ἴδαν*; non enim consuetudines legesque intelligit, ut ibidem interpres existimat, sed *νόμους* atque *ἴδαν*, de quibus statim dicemus.

Aristides, Quintilianns, atque ex illo ut videtur Bryennius, Melopœitæ tres constituunt species Systemate diversas, Hypatoidem, Mesoidem, & Netoidem, uterque (ut aiunt) secundam prædictas sibi vocis proprietates. Modos insuper Melopœitæ tres, Dithyrambicum, qui mesoides, Nomicum, qui netoides, Tragicum, qui hypatoides. Apud Euclidem ceterosque hæc distributio non occurrit: Sed nec apud Aristidem, ant Bryennium, proprietates illæ, quas tamen prædictas dicunt, ut Meibomius adnotavit. Nisi forte Bryennius ad illud comma respexerit, *τοῦ δ' ἀνισοτόνου, ἢ ἡμετέων φθόγγων οἱ μὴ εἶναι ὅμοιοι, οἱ δ' βαρεῖς, οἱ δ' μέτριοι, καὶ ὅμοιοι μὴ οἱ τοῦ περὶ, βαρεῖς δ' οἱ τοῦ ὑπερβαίνοντος, μέτριοι δ' οἱ τοῦ μετρίου*. Quibus subjungit & alias harum differentias; quartam *τὴν φωνῆς τόπον*, quintam *τὴν τὸ αἶθερ, ἴσπερ ἢ ἔδα τοῖς ὀφθαλμοῖς, ἢ ἴσπερ τοῖς βαρυτέροις ἀπηρῆχαι*. Gaudentio τόπος *ἢ φθόγγων καὶ ὅν τὸν μὴ βαρυτέροις, τοῖς δ' ὀφθαλμοῖς προῖναι*, & Bryennius ex Euclide verbatim, ubi τόπος quadrifariam accipi dicit, *οἷς τόπος*, inquit, *ὅταν λέγῃ φωνῆς Διόλον ἢ φρυγίον, ἢ Λυδίον ἢ ἄλλων πρὸς*. At tres tantum Tonos Modosve antiquissimos fuisse discimus ex Ptol. Harm. l. 2. c. 10. & Bryennius diserte, *τοῦ ἡμετέρου τόνου ἀρχαιότατοι τρεῖς εἶναι οἱ μὴ Διόλον, πρὸς τὰ βαρυτέρα τὴν φωνῆς χάριν*, οἱ δὲ Λυδίον, πρὸς τὰ ὀφθαλμικά, οἱ δὲ Φρυγίον, πρὸς τὰ μέτρα. Ceterum de morum differentiis Euclides, "τὸ μὴ ἡγεμενικόν, inquit, magnificentiam atque virile animi robur, actiones heroicas, atque his similia signare; & proinde illo præcipue uti Tragœdiam, reliquaque quæ ad hunc proxime characterem accedunt. Συναλτικόν vero, quo animus ad humilitatem atque ἀσπαρῶν ἡγεμενικόν contrahitur, convenire ideo amatoris affectibus, lamenti, atque id genus aliis. Ἡσυχαστικόν denique, quem tranquillitas animi sequatur, ἢ κατάκλιμα ἰσοδιδραίνον, ἢ εἰρηνικόν, proinde aptari hymnos, pæanas, laudes, & σουμελικόν, atque his similia. Neque dubium est quin idem sit hoc *ἡγεμενικόν* Aristidi & Bryennio dicitur μέτρον; Nam *ἡγεμενικόν* *ἢ ἡγεμενικόν* *ἢ ἡγεμενικόν* ut illi loquuntur, & *ἡσυχαστικόν* *παρὰ τὴν ἡγεμενικὴν* ut Euclides: & in ceterorum tam Nominibus, quam caractere consentiunt.

Ex hisce invicem collatis existimo satis constare, Modum illum Tragicum, Hypatoidem, Diastalticum quoque fuisse, & Doristi modulatum. Accedit autem, quod Heraclides Ponticus apud Athenæum, veterem *ἢ Διόλον* rationem, iisdem pene verbis describat atque Euclides *ἡγεμενικόν*. Dithyrambicum vero mesoidem, Lydisti modulatum, & ad Sytalticum pertinere, & Nomicum denique Netoidem, Phrygisti cantatum, & ad Medium illud

Ethos

Echos referendum, verisimillimum ducō. Sed ut apertius constet, præmittenda sunt nonnulla; nam quæ huc spectant apud Auctores multa sunt, sed obscura, sed intricatissime scripta, promiscue habita, quæ & alias, & ætatibus distincta oportuit, nec sibi quisquam satis constat, & ab omnibus aliis dissentit: quo minus mirabitur Lector, si qua hic præter spem, receptæ, & verisimillimæ prima fronte sententiæ adversa invenerit, & ignoscentior erit si cubi erratum senserit.

Heraclides Ponticus apud Athenæum, quum nec Phrygiam debere harmoniam, nec Lydiam dici contenderet, Æoliam substituit, ejusque characterem Systaltico simillimum; habere scilicet illud "ἤν' Ἀιολίδων ἦν. superbi aliquid tumidique, subinanis, & laxi, nihilque magis exprimere quam elatum & "confidentem animum, & proinde illi maxime convenire, ἡ φιλοποΐα, ἡ τὰ ἱερὰ κτλ., at ejusdem Systaltici ἦν esse ἡ τὰ ἱερὰ κτλ., ἡ τὰς ἀπὸ λύρας, &c. Euclides docuit. Modos autem fuisse Lydios videtur multifariam constare: sunt enim tam Lydi quam Æoles Dorienſium coloni, & severitatem illam ἡ Δωριεὶς paribus utroſque Flexibus fregiſſe vetus querela est. Mefoidem fuisse Æolum harmoniam, docet & Pratinas apud Athenæum, τὰν μὲν, inquit, ἴσαν ἀρετὴν αἰολίδες τῆς μύσης. Mefoidem quoque Lydiam, sub persona Socratis apud Aristotelem, Plato ostendit, ubi & illam repudiat inter τὰς ἀρετὰς ἀρμονίας, ὅς μὲν οὐκ ἔστιν ἀρετὴ. Denique ut toti Systaltico characteri respondeat ἡ Λυδία, "Niobes nuptiis accommodavit modos "Lydios Pindarus, negantque ab eo id primum institutum, sed aliorum more factum; Melanippides contra Lydiis modis Epicidia cecinisse fertur, uti & Scaliger in Poeticis observat. Fuit autem Melanippides διθυραμβοποιὸς celebris, eoque (ni fallor) nomine apud Athenæum laudatur. Illum certe Suidas in Dithyrambicis præcipuum, sed innovasse plurima memoravit, quod & Ion fecisse dicitur, & ex illius Dithyrambis citat nonnulla Euclides carmine elegiaco: illud vero inter διθυραμβικὰν fuisse, uti & Phrygiam in illis harmoniam pro Lydia aliquando substitutam, perspicuum videtur. Cum enim Aristoteles de suis temporibus loquens, dicat in Politicis, ὁ διθυραμβὸς ὁμολογημένος ἦν δοκῆν φεύγον, idem tamen ab antiquo desessisse, tam carminibus, quam cantu Dithyrambōs in Problematicis queritur. Strabo etiam poetas, præcipue tragicos, Lydorum Phrygumque tam nomina, quam instituta permiscuisse prodidit; iis autem Plato dial. de Legibus id præcipue imputat, quod (φύσει μὲν ποιητικὴ ἀνθρώποις ἡ ψυχὴ τὴν διέξιν ἡ μῆτις, ἡ τὸ νόημα) inventioni suæ nimium indulgentes, & veræ musices rationis ignari, & nomini cantus imperiti, mutassent τὰ ἴδια, ἡ τὰ ἄλλα, (i.e. τὰ ἦν ut ex Aristide supra didicimus) & permiscuissent ἄνους πνεύματα, ἡ πνεύματα διθυραμβοῖς; Lucibus scilicet & Dithyrambis qui Systaltici ἦν sunt, modos facientes ex More ἡ συχναίη, sive nomico, ut etiam clarius infra constabit. Atque illos secutum existimo Bryennium loco supra citato, ubi perperam dicit, ὁ ἡ Λυδία, ἀπὸ τὰς ἀπὸ λύρας, ὁ δὲ φεύγον, ἀπὸ τὰς μύσης. Nisi credatur potius à librario hic, ut alibi sæpissime, manifestissimeque, peccatum. Certe συχναίη ἦν esse cantum Mefoidem, sive Phrygius sit, sive Lydius, abunde declaratum est. Cumque ex ipsius Bryennii sententiâ, Systalticum sit δι' ἡ πᾶσι λυπηρὲς κανὺν, illud modis Phrygiis fieri posse nemo unquam mortalium cogitavit. Neque huic adversatur quod Bryennio μίξος, ἦν. effecisse dicitur quod nos modis Phrygiis antiquitus tributum contendimus. Nam Medium dici videtur, quod ἡ μεσότης illa eadem sit quam Ptolemæus μετρίων ὀργανὸν vocat. Et si omnes ἡ δὲν varietates tripartitio ista complectatur, erit illud ἡ μέσος ἡμερος, inter ἡ συχναίη Systaltici, & Diastaltici διαίτην intermedium.

Hic sic constitutis, relinquatur tertium illud Melopœiæ modum, Nomicum scilicet, netoidem, ad ἡ δὲ, illud ἡ συχναίη, sive μίξος omnino pertinere;

idemque res ipsa suadet. Cum enim ab Euclide accenseantur illi Præanes, Encomia, Hymni, *συμβολία*, atque his similia, Leges à Veteribus cantatas, ortamque inde Nomorum appellationem, ex Aristotele superius didicimus; Hymnos vero, sive juxta Platonem significant *διχαὶ πορὶ τῶν Θεῶν*, ex eodem constat Nomos fuisse antiquitus appellatos, sive sumto latius vocabulo, ut in comuni sententia, significant generaliter *τὰ περὶ τῶν Θεῶν*, non solum ex antedictis apparet, eo etiam sensu Nomorum appellationem sortitos, sed & multæ eorum species, multa nomina apud Autores occurrunt, & in hoc speciatim Marmore Cereris aliorumque Nomi memorantur. Quod autem Præanas, sive, ut vulgo audiunt, hymnos in Apollinem attinet, sacros illi præ ceteris Polycephalum, Xynauliam, Trimerῶν, Pythicum, aliisque bene multos fuisse, ex Plutarcho, Athenæo, aliisque manifestissimum est. Quod si cum Scaligero placeat non ad Deos solum reliquos, sed & Heroas extendere, succurrit uberrimum Athenæi testimonium: quod "Apud Arcadas (*παλαισταῖν*) *ἦν Ἐλλήνων Ἀρεάδες*, ut Strabo, — solos cantare peritos Arcadas, ut Virgilius dicit, apud eos inquam) pueri ab infantia consueverunt hymnos & Præanas cantare *ἡ νόμος*, quibus singuli ut patrius mos est Gentiles Heroas, & Deos celebrant, deinde postea cum Timothei quoque & Philoxeni *νόμοι* perdidicerint, ad tibias in Theatris quotannis saltant per Bacchanalia, pueri quidem puerili certamine, Juvenes virili, totoque vitæ decursu, &c. quibus omnino convenire videntur quæ Aristides memorat loco superius citato. Nomici autem modos fuisse Phrygios, quanquam ex antedictis liquere videatur, tamen nec illud negligendum est, quod Olympus atque Hyagnis Nomothetarum antiquissimi, Phryges fuerint. Non me fugit posteriore seculo, quum Musica pluribus tonis luxuriaret, alium illis fuisse quam simpliciore *πρὸ* characterem; si quis tamen aliter sentiat, fruatur per me licet opinione, etsi non penitus falsa, at certe minus antiqua.

Cæterum ex proxime allatis videtur facillimum definire quomodo intelligendum sit illud Plutarchi, quod perpendant, inquit Cl. Seldenus, qui veterem Musicam callent. Verba hæc sunt L. de M. *ὅτι ὁ οὐκ ἀπαρτινὸς νόμος οἱ πολλοὶ οὐκ ἔτι πᾶσι συνίστανται* *Τιμόθεος* *ἰδιώτης* *τῶν γὰρ πρώτων νόμων ὅν ἔπαιζε Ἀρχιμουσίον, διδυραμβικὸν λέγειν ἔδει, ὅπως μὲν διδύς φασὶν ὡς ἀνδρομήν* *οἱ δὲ ἀρχαίων μουσικῶν*. Quæ Seldenus ita reddit. "Nomis carminibus heroicis aptatis, & dictionem nihilominus *διδυραμβικὴν* cantasse, nec citius quam par erat videre, tur veterem Musicam innovasse. Ubi notandum, 1. *Dictionem* hic cum Boethio appellari qui cantus est, eadem nempe *λέξι* quæ τῇ *κρίσει* opponitur in distributione *ἡ συμφωνία*, quorum τὰ μὲν *ἄνω* *ἡ λέξις*, τὰ δὲ *κάτω* *ἡ σύνθεσις*. 2. Illud nihilominus temere interpositum, mutasse commatis sensum. 3. *Citius quam par erat*: non bene respondere, *ἡ δὲ δίδυ*, quod potius *prima fronte statim, facile*, aut ejusmodi voce aliqua reddidisset. 4. Præterquam quod illud veterem Musicam innovasse non satis congrue dictum sit, vocabulum *ἰννοῦν* *ἡ* *ὡς ἀνδρομήν* nullo modo respondere. Timotheum vero intelligi Milesium illum, *διδυραμβικοῦ* à Diodoro adnumeratum, & eorum fortasse antiquissimum, qui etiam *φιλοκαρίας* Spartzæ pœnas dedit, admonere super- vacaneum est. Sensum igitur commatis existimo hunc esse. Timotheum scil. Dithyrambicum quod canebat dissimulasse adnixtis veterum Nomis (qui & heroico carmine conscripti & lege stabiliti erant) ne illum Judices quibus id etiam lege demandatum est, facile deprehenderent contra sancitam legibus harmoniam, cantu ut ita dicam præternomico peccantem. Videtur enim, ex loquendi formula, Plutarchus omnino respexisse ad illum Platonis locum, quem etiam fortasse male reddendo suam Nomi etymologiam invenit. Est autem in dialogo de legibus tertio, iuxta hæc verba, *Νόμος πᾶσι τῶν τέκνων ἐκάλων*, &c. *τίτων δὲ ἀπαρτινῶν, ὃ ἄλλων πρῶτον, καὶ ἔπειτα ἄλλων οἱ ἄλλοι καὶ τὰ ῥυθμῶν μάλιν ἐστίν*. *Τὸ δὲ κύριον* *τέτων, γινώσκει πᾶσι, καὶ αὐτὰ γινώσκει διχῶς, ἡ μὴ*

μῶν π αὐ τ μὴ παύσασθαι, ὃ σίγουσιν τὸ εὐδαιμονεῖν αἰσέταις βοᾷ ἀλλήλους, καὶ οὐκ ἀπὸ τῶν αὐτῶν, ὡς αὐτοὶ κερταί ἐπαίνοισι ἀποδιδόντες, ἀλλὰ τῶν μὴ γαρνέοντι ἀπὸ παλαιότητος, διδόμενοι αἰκίστην τὴν αὐτοῖς μὲν Ὀλὺν δὲ τὸν Πόλυν· αἰσέται δὲ τὴν παιδείαν, καὶ τὴν πολιτείαν ὁχλῶν παύσασθαι καὶ μόνον· ἢ νυνδὲ τῆς ἐξήγησιν. ut & hinc obiter constet, quid sentendum sit de Virga quam Rhapsodiis (h. e. Nomis) Homericis nomen fecisse vetus sententia est, ut Eustathius tradit. μὲν δὲ ταῦτα εὐδαιμονεῖν τῷ ἀφ᾽ ἐν ἀρχῇ τῶν αὐτῶν αἰσέταις ἐξήγησιν πικρῶς &c. In sequentibus vero αἰσέταις illa declaratur; quod nempe, ut supra diximus, Poetæ αἰσέταις αἰσέταις τὸ δίκαιον τὸ μὲν, καὶ τὸ νόμον (& ut inferius dicit, « Musicam inficere » ante & imperita vecordia ementientes, quasi certo solidoque fundamento minime confisteret) miscuerant Threnos Hymnis & Pæanas Dithyrambis. Veritus igitur indicatam Paronomiæ multam Timotheus φιλοσοφίαν dissimulavit uti diximus, ὅπως μὴ διδῶν φανῇ αἰσέταις, &c. Atque Timothei exemplo verisimile est æqualem illi Philoxenum (Timotheus enim Ol. 83. Philoxenus vero διδουραμνοποιοὶς Olym. 85. floruit) conatum ut Aristoteles memorat, ὃν τῇ Δουραμνίᾳ πικρῶς διδουραμνίαν τῶν μῶν, atqui non potuisse, sed incidisse in τὸ φρουγισί, cujus harmonia, sive αἰσέταις, ad Dithyrambicum propius accessit.

Nomorum multa extant apud Autores nomina, siquidem appellati sunt ἀπὸ μὲν ἱδίων ὀντων, αἰσέταις, ἀπὸ ἰδίων δὲ, ὀντων, καὶ προχῶν, ἀπὸ δὲ ἡρώων, ὀντων, καὶ τετραπόδων, &c. ut inquit Julius Pollux in Onomastico. Apud Plutarchum quoque (ut ceteros mittam) αὐλωτικῇ καὶ Ἀπόδατῇ, Ἐλεγει, Κωμῳδίῃ, Σχοιῳνῇ, Κληῳνῇ, καὶ Δῶν, καὶ Τεμμελίῃ. & inferius, Olympum dicit invenisse νόμον αὐλωτικῇ εἰς Ἀπὸδαν τὴν καλὴν νόμον Πολυκαλάων. Ἀπὸδαν quoque & Σχοιῳνῇ Clonæ tribuit. Τεμμελί Sacadæ Argivo. Illum ex Plutarcho superius exposuimus; de ceteris non satis constat. Quod enim Scaliger affirmat, Dictum à numerorum frequentia πολυκαλάων profecto non capio. Multo minus admittendum censeo quod Magister ejus Rhodiginus protulit, « diversum forte non esse à nomo quem Synauliam vocant, ea verò est quum tibicines duo incidunt idem, aut certe ubi citra & tibia concentum faciunt. Desumptum hoc à Scholiaste Aristophanis, qui hunc Ὀλὺν νόμον vocat. Scholium vero tum ex se ineptum est, tum Athenæo prorsus contrarium. Erat enim ex illo Συναυλία, ἅρμονις συμμετρίας αἰσέταις αὐλῇ, καὶ ἰδίων καὶ ἡρώων τῶν τετραπόδων νόμον. Pessime omnium Pindari Scholiastes, scitissimum illud Poetæ commentum, Tibiam scilicet invenisse Pallada sibilum illum imitatum, quem ediderant serpentes Medusæ ab Perseo obtuncatæ, modosque illis aptatos communicasse mortalibus, & ab anguium multitudine appellasse καλὰ πολλῶν νόμον, historica fide dignum existimat. Quod si Nomorum ingenium propius intueri libeat, commodissimus videtur locus ille Pollucis supra citatus: antedictis enim subiungit, μέρη δὲ κατὰ τὴν εἰρήνην νόμον Τερπανδρὸν κατὰ τὴν πόλιν, ἱπάρχα, ἱπάρχα, μέταρχα, κατὰ τὴν πόλιν, μέταρχα, κατὰ τὴν πόλιν, ὁμολογῶν, ὁμολογῶν, ὁμολογῶν, ὁμολογῶν, ubi si animi gratia commentari liceat, crediderim Nomon sic distributum illi non absumilem fuisse quem nos a **uit of Lessons**, vocamus, Theatro præcipue destinatum, & antiquissimam Dramatis partitionem secutum; ut fortasse ἱπάρχα, sive ἱπάρχα præcesserit prologum; aut si malis accuratius distinguere, ἱπάρχα illud fuerit quod nos a **Entry**, dicimus, breve aliquod præludii genus, & ut Plutarchus inter Terpantri inventa memorat εὐροίμην π κατὰ τὴν πόλιν, quæ primam ariam introducitur. Μέταρχα vero Epitafin proxime antecesserit, Κατὰ τὴν πόλιν Catastafin, Μέταρχα τὴν πόλιν, Catastrophen, Ὀμολογῶν Epilogum; totam denique Fabulam clausit & quasi obsignaverit Σφραγίς, cujus pars ultima ὁμολογῶν fuerit, qualem nos a **Brouch** appellamus. Eodemque ut videtur consilio, Sacadas ille Argivus Nomum suum πνυδῆν, in quinque membra dissectuit: quanquam πνυδῆν ille Terpantrio aliquantulum provectior sit, pro-

ignorantia, scil. in eo industriam laudemque posuisse, quod Musicorum juxta & Poetarum, Philosophorum quoque atque omnium tortasse hominum sine exemplo maximus consultissime neglexerat. Idemque serio advertentibus adeo res ipsa suggerit, ut autoritate vix sit opus ad convellendam istam opinionem, quæ tam densis laborat absurditatibus ut sit infra confutationem. Sed ista fufius prosequi non est hujus instituti, ut nec cognatum illud antiquorum Musicam cum nostra conferre, neque profecto opus esset si vel nostram intelligerent qui exagitant, vel antiquam qui laudant.

Ep. II. 'Αρ' ὁ Μίνως βασιλεὺς δὲ τῶν ἀποικιστῶν, ὃς ἀπὸ τοῦ νῦν ἐστὶν τῶν Ἰδῶν ὑπόρτων Ἰδῶν Δακτύλων Κέλμω. κ. ἀπὸ τοῦ Ἀδριανῶν Πανδίων. Ii quatuor primis Lacunis suppleo Μίνως ὁ βασιλεὺς, Ἰδῶν Κελμῶ, ὃς Κυδωνίας ἀποικιστῶν. De iis vocibus, quas in tribus prioribus Lacunis inserui, nullum est dubium, quin eadem sint, quæ obliteratæ fuerunt. In quarta Lacuna aut Κυδωνίας legendum est, aut Ἀποικιστῶν, literæ enim, quæ relinquuntur integræ nec Lydiæ, ut placet, Lydiato, nec ulli alii antiquæ alicujus Creticæ civitatis nomini possunt adaptari. Apollonia autem & Cydonia ejusdem civitatis nomen est, antiquitus enim Apollonia postea Cydonia dicebatur, quæ cum inter tres celeberrimas Cretæ civitates numeretur, & omnium istius insulæ antiquissima esset, quam optime antiqui istius Regis Μινῶς Regiæ esse poterat: sed cum Chronographus noster nomina locorum habitæ ad sua tempora ratione, imponat, & Apolloniæ nomen, longe priusquam hoc Marmor exaratum fuit, antiquatum esset, Κυδωνίας potius quam Ἀποικιστῶν in lacuna infero, primatque literam Δ, quæ lacunam præcedit reliquias literæ Α in καὶ, & Α in ἀποικιστῶν pro Δ, & Ο pro Ω scriptas fuisse non omnino dubito. In quinta lacuna lego, ὃς Δαμναμένω ἐπὶ ΧΗΒ' ΔΑΠΙΙ βασιλεύοντι. Celmis enim & Damnaeus inter Idæos Daçtylos, qui ferunt invenerunt, insignissimi fuere; atque ideo Clemens Alexandrinus iis suis ferri inventionem attribuit, inquit enim Κέλμω ὃς Δαμναμένω ἐπὶ τῶν Ἰδῶν Δακτύλων ἀπὸ τοῦ ἀπὸ τοῦ Ἰδῶν ἐπὶ τοῦ Κῦπρου (legendum est ἐπὶ Κῦπρου) Phoronides autem apud Apollonii Scholiastem Celmi & Damnaeo (quem ille eodem modo, quo sæpius Notinus, Δαμναμένα vocat) Acmonem jungit his versibus.

Κέλμω, Δαμναμένω π μῆλας, ὃς ἑπὶ τῶν Ἀκμων,
 Εὐπύλαμοι στεφάνωντες ὀρθῇ Ἀδρηγεῖναι;
 Οἱ πρῶτοι πᾶσι πολυμήνη. Ἡφαίστιο
 Εὐρὺν ἐν ὑπὲρ τῶν γάταις, ἰοῦντα σιδηρῶν
 Εὐ πῶρ πτεγχεῖν, ὃς ἀπὸ τοῦ πτεγχεῖν ἰδὸν ἰδὸν.

Annum Epochæ, qui deletur in Marmore, restitui ex Eusebio, & ille enim dicit Minoem, primo anno Pandionis primi Atheniensium Regis trigésimo secundo primum in Creta regnasse, qui annus secundum Eusebii Canonem Regum Atheniensium (cum quo in omnibus convenit nostrum Chronicon) est 1168. Epochæ Marmoreæ.

Μίνως ὁ πρῶτος. Hic Minos Cretensium Rex primus dicitur, ut distinguatur ab altero Minoe illius nepote, qui secundus illius nominis temporibus Ægei Athenarum regis in Creta regnavit, de utrisque satis diximus in notis ad Epocham sextam, pag. 146, & 147.

Καὶ ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν Ἰδῶν ὑπόρτων Ἰδῶν Δακτύλων Κέλμω. ὃς Δαμναμένω. Ab Idæis Daçtylis fortum in Idæis montibus in Creta primum inventum fuisse notissimum est. Cum enim silvæ istorum montium fortuito conflagrassent, & vi istius ignis ferrum ἐ visceribus montis emissum fuisset, inde hi

* In notis Chronologicis ad hanc Epocham. * Stephanus in Κελμῶ. * Strabo lib. 10. * Ejus incolæ enim erant ἀποικιστῶν. Strabo li. 10. p. 475. * Cydon, enim a quarta Cydonia dicta fuit, Minois primi nepos erat. Stephanus in Κελμῶ. * Strabo. lib. 1. * In Chronicis. * Clemens Strom. lib. 1.

utpote istius montis accolæ, hoc metallum, eodem modo quô Gallii ex tali casu argentum, igne elaborare, & ad humanos usus adhibere primi omnium Græcorum didicere. Hi Idæi à monte Ida, cujus accolæ fuerunt, dicebantur, & Dactyli à numero, tot enim erant quot δάκτυλος in manu, postea vero plures fuerunt, & tandem in gentem crevere, è quibus semper electi erant, qui Jovis in Creta Sacerdotes fuere. Hi à nonnullis Curetibus & Corybantibus originem præbuisse, ab aliis iidem cum illis fuisse existimati fuerunt. De iis & ferro ab illis invento ex antiquis aure alios legas Strabonem lib. 10. & Apollonii Scholiasten ad lib. 1. Consulas etiam, si placeat, Diodorum Siculum lib. 5. & 17. (quî in hoc à ceteris dissentiens errat, quod Idæos Dactylos Idæi in Phrygia, & non Idæi in Creta accolæ dicit) Eustathium ad Homeri Il. β. pag. 353. Clementem Alexandrinum Strom. lib. 1. Pausan. lib. 5. & è recentioribus Dominum Johannem Marshatum, in Canone Chronico pag. 246. Vossium de Idololatria, lib. 2. c. 53. & ante alios. Scaligerum ad numerum Eusebii DCCVIII, & Canonum Isagogicorum, lib. 3. pag. 249.

Βασιλειότης. Ἀδωνῆς Παδίωνος. Pandion * quintus erat Athenarum Rex. Hic bello contra Labdacum de finibus excitato, in auxilium vocavit Tereum † Thracum, qui Dauliam in Phocide occupaverant, Regem, eique victo hoste, filiam † Progen in uxorem dedit, de cujus & sororis Philomelæ infortunio legas Poetas. Cetera, quæ de Pandione narrantur, habes apud Meursium de Regno Attico, lib. 7.

Ep. 12. Ἀφ' ἑ Διμήτρ' ἀφικυμένη εἰς Ἀθήνας καρπὸν ἰφύλλων, ἧ πρ.....
 περ..... ὡς δ'..... εἰσπλήνυ τ' Κελίν, ἧ Νεαίρας ἐπὶ ΧΗΔΔΔΔΠ βασι-
 λειότης Ἀδωνῆς Ἑρικήθους. In prima lacuna obvium est supplere ἰφύλλων. In tribus aliis supplet Palmenus, ἧ πρίνον ἔκτραυε τ' βίον ὡς Τριτοπλήνυ, i. e. ilicem mansuefecit vivendi genus per Triptolemum. Sed durior est expressio, quam admitti potest, nec lacunæ spatio convenit, atque ideo cum notissima sit fabula fruges à Cerere per Triptolemum ad gentes missas fuisse, lego potius, ἧ τῶς ἀλλυῖ ἰμμεψα πρῶτ' ὅς Τεττοπλήνυ, P enim pro E post Π in ἰμμεψα oblitteratâ infimâ lineolâ in vetusto Marmore facile legi poterat A vero in τῶα- est dimidia pars literæ M, cujus alterâ parte oblitteratâ, ea à Sclendeno pro A facile errore accipiebatur.

Διμήτρ' ἀφικυμένη εἰς Ἀθήνας χέρκον ἰφύλλων. Fabulæ, quæ de Cerere Athenas ad querendam filiam venientē narrantur, satis notæ sunt. Quæ veritati priora videntur narrat, † Diodorus Siculus, "Cum per totum fere orbem terrarum, Ægypto tantum exceptâ ob regionis naturam, omnium confessione ingens stercitas cum magnâ simul frugum hominumque pernicie orta esset, Erichtheus ex Ægypto magnam frumenti copiam Athenas ob cognitionem advenit, ideoque beneficio affecti cives Regem sibi virum bene de se meritum constituerunt, qui principatum suscipiens initia illa Cereris in Eleusine docuit, & mysteria instituit. Per illud igitur, quod hic dicitur de Cerere anno Ep. Marm. 1145. qui est annus Erichthei 15, Athenas venienti intelligendum est, Cultum & ritus istius deæ ex Ægypto translatos per Erichtheum hoc anno primum Athenis institutos fuisse, Διμήτρ' enim, seu Ceres Græcorum † est Isis Ægyptiorum, de qua re vide Vossium de Idololatriâ lib. 1. cap. 17.

Βασιλειότης. Ἀδωνῆς Ἑρικήθους. Erichtheus omnium, qui Athenis regnarunt, excepto Theseo erat celeberrimus, ab eoque, qui post illum usque

† Athenæus enim lib. 6. dicit, οἱ τ' Παλαιὸς ἀνθρώπος ἔλεν ἰφύλλωνος ἀρχὴν διδοῖν. † Strabo lib. 10. Pausan. lib. 5. Eustathius ad Homeri Il. β. pag. 353. † Euseb. in Chronicis. † Apollodorus lib. 3. Ovid. Met. lib. 6. † Thucydides lib. 2. Strabo lib. 7. Conon apud Florianum narrat. 31. Pausanias in Attica. † Thucyd. lib. 2. Ovid. Met. lib. 6. Conon lib. 7. Lib. 1. † Herodot. 2. Diod. lib. 1. Plutarchus in Theseo.

ad Melanthum Codri patrem Atheniensium Reges erant, originem habuere. Omnia, quæ de eo ab antiquis scriptoribus narrata fuere, invenies apud Meursium de Regno Attico, lib. 2.

Ep. 13. 'Αφ' ὧ Τριπτο... ἰσπαρεν ὅς τῃ Ραεῖα καλυμνίῃ Ἐλευσίνι ἐπὶ Χ. ΔΔΔΔΠ βασιλεύοντι. Ἀδηνῶν In prima Lacuna Τριπτολέμου. καρπὸν ἰσπαρεν. In secunda H, In tertia Ἐριχθίδης, obvium est supplere.

Τριπτολέμου. καρπὸν ἰσπαρεν ὅς τῃ Ραεῖα καλυμνίῃ Ἐλευσίνι. Triptolemum à Cerere edoctum fruges serere, easque serpentibus alatis per aerem vestum urbibus distribuisse canunt poætæ. Veritati autem historice propius est, Triptolemum fruges ab Erichtheo acceptas in campo Rhario servasse, productumque in illo campo frumentum quæritus gratiâ ad Græciæ urbes longâ nâve apportasse, quod apud Eusebium narrat Philochorus antiquus rerum Atticarum scriptor, indeque secundum Scaligerum, quod illa navis ob longitudinem serpenti similis esset, secundum alios vero, quod Draconem in prociâ ἔχουσαν habuerat, fabula de Triptolemo ab alatis serpentibus vestio habuit originem.

Ἐν τῇ Ραεῖα καλυμνίῃ Ἐλευσίνι. Prope Eleusinem erat Campus Rharius = à Rhario γ filio Cranai, & patre Celei, à quo natus est Triptolemus, sic dictus, in quo Triptolemum fruges primum servasse testatur Pausanias, in cuius rei memoriam hic campus ad solum illud hordeum ferendum, quod in Mysteriis Eleusiniis ad molas & liba adhibebatur, destinatus, quamdiu sacra Eleusinia in Græciâ manebant, semper sacer erat.

Ep. 14. ...υιο... αὐτῷ πῶντι ἔχ... αὐτῷ κέρει τε ἀρπαγῆς ἢ Διμυρῆ. Ζήτιν, ἢ αὐτῷ τοῖς ᾄδ' ἀποδοξομένων τ' καρπὸν ἐπὶ ΧΗΔΔΔΠ βασιλεύοντι. Ἀδηνῶν Ἐριχθίδης. De Cerere, Triptolemo, & Proserpina in mutilis hisce periochis egisse autorem liquet. Monemus nos tantum, utcumque Mysteriorum seu Eleusiniarum numero DCXIX.) tamen vestigia, tam huius, quam quæ re videlicet Eusebium numero DCXIX.) tamen vestigia, tam huius, quam proximæ periochæ, quæ supersunt Græca, sive de Musæo, sive de Eumolpo, sive de utrisque, quibus Mysteria à nonnullis tributa sunt, breviusculam narrationem præ se ferre. Hactenus Seldenus. Palmerio autem æque verisimile est de Pampho, ac de Musæo aut Eumolpo hic agi, ipse etiam addo Orpheum. Deesse enim in prima Lacuna antiquissimi alicujus Poætæ nomen, qui de Proserpinæ raptu & Cereris erroribus scripsisse putabatur, ea quæ relinquuntur satis ostendunt. De his autem Eumolpum, & Musæum, Suidas, Pamphum & Orpheum, Pausanias, alique circa hæc tempora testantur scripsisse. Sed quod de Musæi poematibus agatur in sequentibus, ejus nomen hic restituendum esse non credo; quisnam vero è ceteris tribus, & an necessario unus eorum sit, de quo in hoc loco agitur, è nullo fundamento possum certo affirmare, atque ideo Lacunam semper linquo hiantem. In quarta Lacuna restituo ἔχουσα, in fine ultimæ Lacunæ, ἢ μύθους, interposito υ, quod aut à quadratario aut ex scriptore omissum fuisse non dubito. Quodnam vero sit, quod in initio illius Lacunæ obliteratur, cum nulla in ea literarum vestigia supersint, mihi non omnino liquet.

Κόρη τε ἀρπαγῆς. De Proserpinæ raptu satis multa apud poetas. Erichthei etiam filia erat & Proserpina dicta, quam pater accepto oraculo se in bello, quod contra Eleusiniis gesserat, hostes profligaturum, si unam è filiabus Diti immolasset, ad aram adductam cædebat, & inde forte fabula de Proserpina à Dite raptâ habuit originem.

1 In Chronico. * In notis Eusebianis. x Vide Suidam in Ραεῖα. γ Hesychius in Κερναῖ. δ Suidas in Ραεῖα. ε Lib. 1. b Pausan. ib. Plutarch. in præceptis conjug. 6 In Μυρῆ & Ἐριχθίδη. 7 Lib. 1. & 9. 8 Stobæus Sermon. 38.

Μύθους τῆς ἀποδείξεως τῆς καρπῶν. Qui fruges & sacra Eleusinia à Cere-
re dicebantur accepisse, teste ὁ Homero erant Celeus, Triptolemus, Eu-
molpus, & Diocles. ὁ Clemens autem Alexandrinus Baubonem, Dysfaulem,
Eubuleum, Eumolpum, & Triptolemum nominat, eorumque Eumolpum
subulcum, Triptolemum pastorem, Eubuleum bubulcum, tradidit fuisse, ὁ Ar-
nobius autem de iis dicit, " Illud temporis has partes incolebant terrige-
næ, quibus nomina hæc fuerunt Boum Triptolemus, capellarum Dysfaules
custos, Eubuleus pecorum, lanitii gregis Eumolpus.

Ep. 15. τὴν τὰ μυστήρια ἀνέφηνεν ὁ Ἐλευσῖνι, ἢ τὰ τῷ.....
αἰνέουσι... σέβειν... In prima Lacuna supplet Palmec-
rius ὁ Ἀρῖς τῆς Καίωνος ὁ Κελαινῶν, quia dicit Pausanias, ὅτι τὰ τῶν ἑρ-
σέων καὶ μύθων τῆς μεγάλης τῶν Καίωνων ἔλθῃ ἐξ Ἐλευσίνων. ὁ Κελαινῶν τῷ δόλῳ,
Sed quid hæc ad rem? Cauon in Messenia initia magnarum dearum docuit;
sed hic agitur de eo, qui initia Cereris in Eleusine instituit. Suppleo igitur
Ἀρῖς τῆς Εὐμολπῆος ὁ Μυκαίνῶν. Eumolpum enim Musæi filium mysteria in Eleu-
sine primum instituisse ὁ plures dicunt; N autem in Μυκαίνῶν pro ΑΙ in exeso
Marmore à Seldeno facili errore legi poterat. In ceteris autem Lacunis sup-
plendum esse, ἢ τὰ τῷ πατρὶ Μυκαίνῶν ποιήσας ἐξέδωκεν ἡμῖν ΧΗ.... βασιλευ-
σιν. Ἀδελφῶν Ἐριχθίδος τῷ Παριδίων, ea quæ relinquuntur integra satis o-
stendunt: de anno vero ex nullo certo fundamento possum coniectare.

Ἀρῖς τῆς Εὐμολπῆος ὁ Μυκαίνῶν. Hic Eumolpus erat aduepos alterius Eumol-
pi. ὁ Eumolpus enim Thracum Rex genuit Cerycem. Cerycis filius erat
Eumolpus secundus, ὁ qui cum Tereo ἐ Thracia profectus, eodem tempore
quo ille Dauidem in Phocide, Eleusiniam in Attica occupavit, ibique fili-
um habuit Antiphemum, qui genuit Musæum Poetam, cujus filius erat Eu-
molpus tertius, qui ὁ in sacris Eleusiniis ab Erichtheo institutis primus
ἱεραγάντης seu Antistes fuit. Cum igitur solius antistitis seu ἱεραγάντης offici-
um esset mysteria Eleusinia ἀναφαίναν, seu initiatis manifestare, quis alius
mysteria primo in Eleusine ἀναφαίναν, præter primum Antistitem dici potest?
Cum autem hæc sacra magnâ religione incepterint observari, & Antistitis igi-
tur dignitas magna euasisset, ὁ Eumolpus ἐκ ἐλατὸς de regno etiam cœpit co-
gitare, de eoque cum Erichtheo diu bellum gessit; tandem vero tam Eumolpo
quam Erichtheo prælio occisis, ὁ inter superstites conuentum fuit, ut Erich-
thidæ Reges, Eumolpidæ Antistites semper essent, atque inde est quod qui
in Eleusiniis postea Antistites erant ex Eumolpi omnes genere fuerunt.

Τὰ μυστήρια ἀνέφηνεν ὁ Ἐλευσῖνι. Hæc mysteria ab Atheniensibus cele-
brata ὁ in honorem Cereris, & in memoriam frugum satiationis ab ea inventæ
instituta fuisse. ὁ Majora erant & minora, ὁ illaque quotannis Agris, ὁ hæc
tantum quinto quoque anno Eleusine celebrata fuisse. ὁ Minora μυστήρια,
majora ὁ πλεῖστα seu perfectiones mysteriorum fuerunt: qui ὁ illis initiati
erant μύσται, qui his ἱπποπαι dicebantur. De hoc festo omnibusque illius my-
steriis & Ceremoniis legas Menrsium, qui omnia quæ de eo traduntur in li-
brum singularem summâ cum industria congescit.

De Temporibus quibus hæc festa celebrata fuisse monet Seldenus quod ma-

ὁ In fragmento apud Pausaniam in Corinthiacis. ὁ In Protreptico. ὁ Lib. 5. ὁ Pausan. in Messeniis.
ὁ Tzetzes ad Lycophonem. Scholiastes Sophoclis. Oed. Col. Suidas in Ἑρμηνείᾳ. Etymol. in Ἑρμηνείᾳ.
ὁ In Scholiis ad Sophoclis Oedipodem in Colono. ὁ Strabo lib. 7. ὁ Hesychius in Ἑρμηνείᾳ. ὁ Pau-
sanias in Atticis. Clem. Alex. Strom. lib. 1. Scholiastes Euripidis in Phœnicis. Thucyd. lib. 2. Scholia-
stes Sophoclis, ubi supra. Iocertes in Panathenaisco. Lycorgi orat. in Leocratem. ὁ Pausan. in Atticis.
ὁ Justin. lib. 2. Aristides in Eleusinia. Diodorus lib. 1. alique plures. ὁ Scholiastes Aristoph. ad Plutum 2.
Stephanus in Ἀρχῇ. Eusebius. ad il. Homer. 8. Plutarch. in Demetrio, &c. ὁ Stephanus in Ἀρχῇ. Euse-
bius ad il. 8. Plutarch. in Demetrio. ὁ Tertullianus aduersus Valentianum. ὁ Scholia Aristophanis ad
Plutum 2. Didymus ad il. 8. Tzetzes in Lycophonem. ὁ Clemens Strom. lib. 7. Maximus in Dionys. Ar-
topag. cap. 7. ὁ Suidas in Ἑρμηνείᾳ. Scholiastes Aristoph. ad Rana. Plutarch. in Alcibiade. Harpocration in
ἀποδείξεως. Marinus in vita Procli. Themistii orat. in patris obitum.

jora mysteria mense Boedromione seu sub autumnum, Minora Anthesterione seu tempore verno peragi solebant. Et utriusque Festi tempestatum & nominum discriminis rationem à Solis ad æquinoctia accessu & recessu petit Julianus Imperator in Oratione, εἰς μυστήρια τῆς θεῶν, idque ac si mysteria utraq; utrunque nomine tenus Cererem & Proserpinam, revera tamen Solem ipsum, quem velut summum, ad Gentilitatis Theologiam, Deum colebant, primo respexissent. Τὸν ἱσημεριὸν κύκλον, inquit ille, ἡ θεὸς αὐτὴ κατηνέμαται. Τελείῃ γὰρ τοῦ ζῦντος Διοῦ καὶ Κόρης τὰ σμῆνα, καὶ ἀπὸ τῆς μυστήριας καὶ τῆς αὐτῶν γένεσι. Χρὴ γὰρ καὶ ἀπὸ τῆς τοῦ θεοῦ πλεονεξίας πάλιν, ἵνα μηδὲν ἰσὺς τῆς ἀφ᾽ ἐξουσίας διδραχῆς πλεονεξίας διδάσκωμεθα. Διὲ γοῦν Ἀθηνῶσι τῆς Διοῦ πλοῦσι τὰ Μυστήρια· ἐν αὐτῇ βεβαίως Κερῶ, τὰ μικρὰ φασι μυστήρια· τὰ μεγάλα δὲ τοῦ ζῦντος (τὸ ζῦντος potius legendum) οὐκ. Ἡλίου δὲ αἰετῶν καὶ ἰσῶν αἰτίας. Μεγάλα δὲ αἰνέμασι καὶ Μικρὰ τομῶν, καὶ ἄλλων ἔνεκα, μέγαλα δὲ, ὡς εἶχες τότε ἀποχρηστέα. τῷ θεῷ μέλλοντες παρὰ πορσίοντες. Διὸς ἔν τῷ οὐρανῷ ὅσον εἰς ἡμέρας μόνον αἶψα καὶ παρῶντες. τῷ πατρὶ. καὶ ἀναγωγῇ τοῦ καὶ περιπλάσας καὶ ἀλλοτρίους τὴν πλεονεξίαν. Εἴτα Μικρὰ ὑπερὺν ἀγνοίας συνιστάς καὶ τῆς ἡρώς ἀγνοίας. Ἀπὸ τῆς δὲ λοιπῆς τῆς θεῶν καὶ ἀντιχρῆστα ζῶντος καὶ φυλακῆς ἔνεκα καὶ σωτηρίας αὐτῶν τὸ κεφάλαιον ἐκπλεῖται τῶν μυστηρίων. Orationem Juliani unde hoc descripsimus. Ms. mecum pridem communicavit, ut solet id genus alia, pro sua humanitate, vir doctrina & morum suavitate insignis Patricius Junius Bibliothecarius Regius; & de hoc loco me monuit. Integram Orationem cum duabus alijs Apostatarum nondum in lucem editis ante sexenium transmissit ad V. Cl. doctissimumque Dionysium Petavium qui eas publici juris facere pollicitus est. Seld.

Μυστήρια ποιεῖται. De Musæi hujus antiquissimi Poetæ carminibus omnibusque alijs illius nominis qui Poetæ fuerunt, legas Doctissimum Meursium Atticarum lectionum, lib. 2. c. 19.

Ἐρχομαι τῷ Πανδίωνι. Erichtheum Pandionis cui successit filium fuisse * tradit Apollodorus. Diodorus autem Siculus in loco supra citato eum non Athenientem sed Ægyptium dicit fuisse.

Ep. 16. Ἀφ' ἧς ἡμεῖς παρὰ τὴν ἡμέραν πρὸς τὴν ἡμέραν
... ἅλλ' βασιλεύοντες. Ἀθηνῶν Πανδίωνι. τῷ Κίερον. Lustratio urbis quæ in Thargeliis seu 6 die Thargelionis quotannis celebrari solita est, forsan hic intelligenda. Urbem scilicet immolatis duobus viris, pro viris altero, altero pro sexu sequiori, februebant. Vide Harpocratem in φάρμακον, Helladium apud Photium cod. CCLXXIX. pag. 1590. Joannem Tzetzem Chiliad. 5. cap. 23. & Chil. 8. cap. 239. Michaelem Apostolium Centuria 16. 3. & Suidam in ἑρμηνείᾳ. Adde Meursii Atticarum lectionum lib. 4. cap. 22. & Græciæ feriatarum lib. 4. in Thargeliis. Festum ejusmodi mense Februario Romanis erat. Vide Pompcium in Februario. Et Februa victimis humanis peracta ex veteribus copiose narrat præstantissimus Vir Hugo Grotius in defensione Fidei Catholicæ. Victimæ autem humanas seu ἀνθρωποθυσίας plerumque sustulit Adrianus Imperator quod memorat Porphyrius lib. 2. τοῦ ἀνθρώπου ἱμψύων. Hactenus Seldenus. Sed huic Seldeni sententiæ opponit Palmerius temporis repugnantiam, urbis enim lustratio mense Thargelione celebrata non Pandione, sed Ægeο Athenis regnante ob pestem, quæ propter cædem Androgei immissa fuisse putabatur, * teste Helladio coepit fieri, de lustratione igitur ob cædem facta illiusque ritibus primo Athenis institutis hic locus illi potius videtur interpretandus, pro qua opinione facit, quod syllaba ν, quæ relinquitur integra post primam Lacunam, in ea τῷ φόρῳ restituendum esse videtur innuere. Sed cum in præcedentibus & sequentibus de Panathenæo-

* Apollodorus lib. 3. * Apud Photium.

rum, Eleusiniorum, & Lycæorum initiis, de novo vero ritu introducto nunquam in toto Chronico agatur, suadetur inde præferendam esse Seldeni opinionem hæc potius de Felti, quam ritus alicujus primâ institutione verba fieri, Helladi enim Grammatici testimonium, qui dicit ob Androgei eadem urbis lustrationem primo fieri, non tanti est, ut auctoritatem nostri Chronographi, qui multis seculis antiquior fuit, & in historicis longe peritior destruat. Ob Androgei eadem, & pestem, quæ eam secuta est, Athenienses forte eadem solemnitate, quæ postea ^b Epimenides ob pestem, quæ propter Cylonium piaculum urbem invadere putabatur, Athenas lustrabant; eaque forte lustratio, cum antiquissima esset, de qua in historia scribebatur, Helladio occasionem dedit opinandi, omnes, quæ quotannis postea Athenis fierent, lustrationes ab ea originem habuisse, atque ideo in prima Lacuna lego potius *ἡ δὲ πόλις*, quia hæc lustratio per eadem immolatis viro & femina facta fuit. Literæ numerales „ΔΙΙ quæ relinquuntur integræ, satis ostendunt in ultima Lacuna restituendum est *ΙΤΑ ΧΛΔΙΙ*, cum enim Pandion inceperit regnare anno Ep. Mar. 1069. & regnum ^c per 25 tantum annos tenuerit, nullus alius per totum illius regnum annus in eadem notas numerales potest desinere. Quæ in ceteris Lacunis obliterantur, mihi non omnino videntur posse restitui.

Βασιλειοντο. Ἀθηναίων Παριδιοντο. τῷ Κίερωτο. Erichthei ^d filii erant Cecrops, Orneus, Pandorus, & Metion. ^e Orneus Orneis nomen dedit. Pandorus in Eubœam ^f coloniam duxit. ^g Cecrops autem regnum obtinuit, illudque moriens filio ^h Pandioni reliquit, qui eo tandem ⁱ à Metionis filiis pulsus Megaræ in exilio obiit, cum regnasset annos 25. Quæ de Pandione & patre illius Cecrope narrantur, omnia invenies collecta apud Meursium de regno Attico, lib. 2.

Ep. 17. Ἀφ' ὧν ἐστὶν Ἑλλὰδων ὁ γυμνακός Post vocem *γυμνακός* obvium est supplere *ἀγων ἐξενέθη*, & in fine βασιλειοντο. Ἀθηναίων Παριδιοντο. τῷ Κίερωτο proxima enim Epocha ostendit ejus regnum nondum extisse.

Ἐν Ἑλλὰδων γυμνακὸς ἀγων ἐξενέθη. Cum Festum Eleusinium per novem dies celebratum fuisset, inter plures alios ritus & Ceremonias, quæ per eos peragebantur, Certamen Gymnicum, de cujus primâ institutione hic agit Chronographus noster, in honorem Cereris, & in memoriam frugum ab ea inventarum ¹ septimo Felti die proponebatur, ut ² homines inter se certantes periculum facerent quantum roboris ex alimento illo mansucto iis accessisset, ³ Ei qui victoriam obtinebat, pro præmio dabatur hordeum; illud enim ⁴ antiquissimum apud Athenienses frumentum fuit, cujus ferendi artem ⁵ cum à Cerere dicantur accepisse, in ejus solius inventionis memoriam, Triticum, aliisque frugibus diu postea primo inventis, hoc Festum fuit celebratum. Monet Seldenus hallucinatos esse viros doctissimos qui certamen Panathenaicum idem cum Eleusinio fuisse putarunt. De illo satis ante dictum est. De utroque Aristides in Παναθηναϊκῇ Ἐκδοξάται πέντων, inquit, οἱ τῷ 7 Ἑλλάδα ἀγῶνας, ὃ μὴ τίττον προσκύπτουσι ὃ ἥβη Παναθηναίων ἐστὶ βέλαι ὃ ἥβη Ἑλλάδων, “Celeberrima æstimantur Græciæ certamina. Horum autem vetustissimum est Panathenaicum, aut, si mavis Eleusinium. Nam de tempore “ Eleusinii instituti, ne Aristidi quidem ea in oratione constitisse sentio: sententiam saltem eum dissimulasse; unde nata est illa de utriusque vetustate vacillatio, quam male interpretati viri alioquin præstantissimi utrumque certamen confundere. Sed id ipse Aristides in Ἑλλάδων ἀγῶνας, ὁρτοριε saltem dixit, γυμνακὸς ἡρώδων πρῶτον Ἑλλὰδων τῇ Ἀττικῇ, καὶ

¹ Diogenes Laertius in vita Epimenidis. ² Eusebius in Chronicis. ³ Eustathius ad Homer. II. 8. Apollodorus lib. 3. Pausanias lib. 2. & 10. ⁴ Pausanias lib. 2. ⁵ Eustathius ad Homer. II. 8. ⁶ Pausanias in Attica, & Achæia. Eusebius in Chronicis. Apollodorus lib. 3. Tzetzes Chil. 1. c. 4. & Chil. 5. c. 19. ⁷ Eusebius in Chronicis. Pausanias lib. 2. Apollodorus. & Tzetzes, ubi supra. ⁸ Apollodorus lib. 9. Pausanias lib. 1. ⁹ Gellius lib. 11. c. 20. ¹⁰ Aristides in orat. Eleusinia. ¹¹ Aristides ib. Scholiastes Pindari ad Olymp. 9. ¹² Pausanias lib. 18. c. 7. ¹³ Aristides in Eleusinia.

τὸ ἀθάλαττον τῷ τῷ κερπῷ τῷ φανέντῳ, περιωμῶν τῷ ἀνδρῶπων, ἐξονοί ἰσχυρὸν
 ἔ' ἡμέρῃ ἡροφῆς ἐπιδεῖξ. "Primum gymnicum certamen Eleusine peractum
 "esse, cum quidem ex frugibus natis constaret præmium; periculum facien-
 "tibus hominibus, quantum ipsis ex alimento mansueti roboris accessisset.
 Sed & aperte distinguuntur apud optimum Pindari Schol. ad Olymp. ᾠδ. 7.
 De Rhodio pugile; ἦτοι, inquit, τῷ Παναθηναίᾳ περιωμῶν ἢ τὰ Ἑρακλῆα ἢ τὰ
 Ὀλύμπια, ἢ τὰ Ἑλυσίνα, ἢ τὰ Γαργαῖα. Et diserte in Chrestomathia Hel-
 ladius, ὅτι πρῶτα μὲν τὰ Παναθηναία συνέτη, ἔπειτα τὰ Ἑλυσίνα ἐπὶ Γελεῖα τεθ-
 νηκῆτι πρὸς ἑλκῶν ἀθάλαττον. Οἱ τῆσιν, "Primo Panathenæa instituebantur, deinde
 "Pelæx mortuo Eleusinia certamina instituerunt Theffali. Cetera facit re-
 centiora. Vide Photium, pag. 1590. Adi si placet Petri Fabri Agostisci,
 lib. 3. cap. 29. Seld.

Ep. 18. Ἀφ' ὧν αἱ τὰ Λυκαῖα ἐν Ἀρχαῖς ἰσχυρῶς, ἔ' λ... κκε.....
 Λυκαῖον ἐπιδεῖξ. .. ἦτοι Ἑλλ... σι η... βασιλευσάντων. Ἀρχαῖς Πανθίων. τῷ
 Κίερον. In prima & secunda Lacuna supplet Palmerius, Ἀφ' ὧν ἀνδρῶπο-
 νουσιν ἢ τὰ Λυκαῖα; ἢ in Lycæis enim Arcades humanas victimas immolabant.
 In quatuor ultimis Lacunis legit, ἐν τῷ Ἑλλῶν ἐπὶ ΧΗ., de ceteris difficile est
 aliquid conjectare.

Ἀνδρῶπονον αἱ τὰ Λυκαῖα ἐν Ἀρχαῖς ἰσχυρῶς. Lycæa antiquissima é-
 rant inter omnia Græcorum Festa, * à Lycaone, istius nominis secundo Ar-
 cadie rege, de * quo supra diximus, circa 150 annos priusquam Cæcrops in
 Attica regnaverat instituta. * Ille enim postquam Lycosuram primam totius
 Græciæ urbem in Lycæis montibus condidisset, ibi etiam Jovi Lycæo aram
 posuit, inquam cum humana sacrificia immolasset, inde orta est fabula, il-
 lum Jovi Epulas ex humanis carnibus præbuisse, & ob illam immanitatem in
 lupum mutatum fuisse. De tempore, quo hæc Festa iterum instaurata quo-
 tannis deinde inceperint celebrari, hic agit Chronographus noster. Imma-
 nia enim hæc sacrificia quotannis ab Arcadibus celebrata fuere, eaque usque
 ad suum tempus permansisse dicit Theophrastus * apud Porphyrium. Et non
 tantum apud Arcades, sed alios etiam Peloponnesios obtinuit immanis hæc
 homines immolandi consuetudo: Lacedæmone autem eam sustulit Lycurgus,
 instituitque, ut abolito hoc ferali ritu, * ejus loco pueri tantum, donec sangui-
 nem emitterent, ad aras quotannis caderentur. Prope Jovis aram in monte
 Lycæo etiam erat Hippodromus, * in quo antiquissimum totius Græciæ ago-
 batur certamen, iique qui victoriam obtinebant * ænea arma pro præmio ha-
 buere. De hoc Agone & de Lycæis plura legas apud Scaligerum in notis ad
 Eusebii Chronica, numero DCCCLXVI. Johannem Meursium in Græcia
 Feriata in Λυκαῖα, & Dominum Johannem Marshamum in Canone Chroni-
 co, pag. 275.

Ep. 19. Ἀφ' ὧν Κε... γ... αἱ Ἑρακλῆ: δ... βασι-
 λεύσαντων. Ἀρχαῖς Ἀργείων. Herculis labores aliquot sub Ægeo rege colloca-
 tur apud Eusebium, numero DCCLXVIII. sed an de his in mutilo Marmore
 agatur incertum est. * Dominus Johannes Marsham de initiatione Herculis,
 & parvorum mysteriorum initiis hic agi opinatur, quæ conjectura maxime
 mihi placet, cum non omnino verisimile videtur, Chronographum nostrum,
 qui tempora, quibus alia Atheniensium festa inceperant, tam diligenter ob-
 servat, hoc festum, quod quotannis celebratum post magna Eleusinia omni-
 um insignissimum fuit, velle neglectum prætermisisse; atque ideo hunc mu-
 tilum Marmoris locum sic restituo, Ἀφ' ὧν καὶ αἱ Ἑρακλῆ: Ἀρχαῖς, ἢ Ἑρα-

* Pausanias in Arcadie. † Pausan. lib. 2. ad Ep. 6. * Pausan. in Arcadie. * Desobstantia. lib. 2.
 † Pausanias in Laconia. † Pausan. in Arcadie. * Scholiastes Pindari. * Can. Chron. p. 287.

“postquam principes civitatum convenissent, deum rogant, quoniam pacto
 “liberari malis possent. Ille vero Æacum adire jubet Jovis & Æginæ fili-
 “um, atque eum convenire, ut pro salute omnium vota faceret, qui manda-
 “ta cum fecisset, perfecti quidem vota Æacus, siccitasque apud ceteros Græ-
 “cos defuit, sed Athenienses tamen porro etiam premebantur, itaque cum
 “deum ipsi sciscitari cogerentur, quam possint ratione malis istis liberari,
 “respondum accipiunt dandas esse pro Androgeo interfecto Minoi poenas,
 “quas is exaturus foret, cumque deo morem Athenienses gereret, iussit
 “ipsum Minos dare pueros septem ac puellas item totidem, idque septimo quo-
 “que anno, quibus datis liberata malis Attica universa & à bello Minos disti-
 “tit. His similia etiam habes apud * Apollodorum, * Plutarchum, * Pausa-
 “niam, * Theodoretum, * Chrysostomum, & Servium * Virgilii Scholiasten.
 De hoc autem Minos qui secundus illius nominis Cretæ regnavit * satis dixi in
 præcedentibus.

Ep. 21. ‘Αφ’ ὧ Θεοῦ... Ἀθηναίων τὰς δίδυχα πόλεις εἰς τὸ αὐτὸ σωφύσειν, ἢ
 πολιτείας ἢ τὴν δημοκρατίαν ἀπορεῖται.....Θ. Ἀθηναίων τὴν ἑξ’ Ἰσθμίων ἀγῶνας
 ἴθνη Σίνιν ἀπολείπειν ἐπὶ ΕΞΗΗΗΗ ΔΔΔΔΔΠ. In prima Lacuna obvium est
 supplere Θεοῦ, quid sit ἀπορεῖται in secunda nescio, nulli enim Græcæ vocis ad-
 aptari potest, suspicor igitur Seldenum omnes has literas ex exco Marmore
 male transcripsisse, atque ideo in ea Lacuna lego χαρίσκει αὐτῷ βασιλεύοντι.
 Ἀθηναίων, ἢ τὴν ἑξ’ Ἰσθμίων ἀγῶνας ἴθνη, aut enim χαρίσκει, aut aliquam aliam
 vocem ejusdem significationis hic inserendam esse satis ostendunt ea, quæ præ-
 cedunt, nec, cum in omnibus aliis Epochis illius, qui tunc Athenis regna-
 bat, nomen inseratur, hic ullo modo omissum puto, atque ideo potius lego,
 αὐτῷ βασιλεύοντι. Ἀθηναίων, quam νομήζουσι, aut πολλήμαρχον, cum Palme-
 rio, quia quamvis Theseus nonnihil de suo jure populo concessisset, semper
 tamen & nomen, & dignitatem regis retinebat.

Θεοῦ Ἀθηναίων τὰς δίδυχα πόλεις εἰς τὸ αὐτὸ σωφύσειν. Historiam quam hic
 attigit Chronographus noster, sic plenius narrat * Plutarchus. “Theseus
 “post Ægei obitum grande & mirificum opus in animo agitando omnes Atticæ
 “incolas in unam civitatem collegit, uniusque urbis unum reddidit populum,
 “qui adhuc dispersi erant, & ægre ad agendum in communi de republica con-
 “vocari poterant, nonnunquam etiam dissidebant mutuo, belloque certa-
 “bant. Hos adiit, proposuitque eam rem singulis populis, & familiis, cujus
 “consilium privati & inopes cito acceperunt, opulentis vero & potentiori-
 “bus quum rempublicam regno fore liberam proponeret; in qua omnis pe-
 “nes populum esset futura potestas, ipse vero moderator tantum belli, &
 “legum custos foret, cetera paria omnibus, hæc illi persuasit; alii vero opes ejus
 “veriti jam amplas atque audaciam, malebant sponte his, quam vi compulsi
 “assentiri. Dissolvit igitur vicatim Prytanea & Curias, & Magistratus, u-
 “noque statuto omnibus communi Athenis Prytæneo, & una curiâ, ubi hoc
 “tempore conspiciuntur, Asty & urbem Athenas appellavit, & Panathenæa;
 “ut commune esset pro omnibus sacrificium, instituit. “Celebravit etiam Me-
 “tæcia, i. e. Festum demigrationis sexto decimo die mensis Hecatombæonis,
 “quem etiam nunc Festum agunt, depositoque, ut promisit, regno, rempub-
 “licam ordinavit à Diis auspiciatus.

Καὶ τὴν Δημοκρατίαν κατήσκη. Adeo ut popularis libertatis osoribus, seu
 ὀλιγαρχίᾳ solenne inde fuerit, Theseum veluti omnium primum autorem ma-
 jorum civitati inculcare; quod notat Theophrastus capite τοῦ ὀλιγαρχίᾳ. Vi-
 desis Isocratem in Panathenæica & Sigonium de Republica Atheniensium,
 lib. 1, c. 5. Seld.

* Lib. 3. * In vita Thesei. * Lib. 1. * Therapeut. lib. 19. * In Epistolam Pauli ad Titum. cap. 2.
 Rom. 6. * Ad lib. 6. * Ad Ep. 6. * In vita Thesei.

Καὶ ὁ ἄλλ' Ἰσθμίων ἀγῶνα ἱδμεν Σίριν ἀπικλίσας. Ludos Isthmicos à Glauco Corinthi Rege in honorem Inūs, & Melicertæ primo institutos * fuisse supra diximus. Hos ^b Theseus, eodem modo quo postea Iphitus Olympicos, postquam Sinin occidisset, è voto forte in pugna facto iterum instauravit, & Neptuno consecravit, in cuius honorem singulis biennisi deinde in Isthmo Corinthiaco inde Isthmici dicti celebrati fuere, & victores * primo pinu è Iuco Pineo templo Neptuni Isthmici vicino decerptâ, postea vero in imitationem Nemæorum apio coronati fuere. Post excisam à Romanis Corinthum, * Sicyoniis datum est negotium ut hos ludos curarent. Postea vero sub Imperatoribus Romanis restauratâ iterum Corintho ad illius urbis ¹ incolas pristinus honor iterum rediit, ab iisque deinde, certaminibus Musicis, gymniciis, & bestiariis seu venatoriis in Theatris immensis sumptibus propolitis, multo majori solennitate & vicinorum conventu, quam nunquam antea, celebrati fuere.

Ep. 22. Ἀπὶ τ' Ἀμμοῦ.....π..... ΔΔΔΔΠ βασιλίδιοιτθ. Ἀθηνῶν Θεσίως. In ultima Lacuna obvium est supplere, ἐπὶ ΕΠΗΗΗΗΘΔΔΔΔΠΙ. Sed quid sit, quod hoc anno actum fuit, cum ea, quæ relinquuntur, nullum omnino præbeant conjectandi fundamentum, non possum divinare.

Βασιλίδιοιτθ. Ἀθηνῶν Θεσίως. De Theseo hoc celeberrimo & maximo Athenarum Rege legas Plutarchum, qui vitam illius scripsit, & Johannem Meursium, qui tum ea, quæ habet Plutarchus, tum omnia alia quæ de hoc Rege ab aliquo alio antiquarum rerum scriptore narrantur, in librum singularem congestit.

Ep. 23. Ἀφ' ὧν Ἀργείοις οὐ Ἀδρασ..... βασιλίδιτθ, ὃ τ' ἀγῶνα.....π..... αἰ..... ἐπὶ ΕΠΗΗΗΗΘΔΔΔΠΙ βασιλίδιοιτθ. Ἀθηνῶν Θεσίως. In prima Lacuna Palmerius supplet, Ἀφ' ὧν Ἀργείων οὐ Ἀδρασ, ὃ Ἀμφιάρεθ. ἰθαCιλίδιτθ, sed quid significat illud *eu* omnino nescio, nullo enim modo huic loco videtur convenire, suspicor igitur has duas literas esse tantum reliquias alterius vocis, quæ tota legi non poterat, atque ideo mihi videtur locum sic restitui debere, Ἀφ' ὧν Ἀργείων Ἐπίοκλθ, Ἀδρασ, ὃ Ἀμφιάρεθ. ἰθαCιλίδιτθ, omnes enim hos simul Argivis imperasse s. supramonui, in voce autem Ἐπίοκλθ. litera Y pro T ob similitudinem earum literarum in antiquis marmoribus facile legi poterat. Ceteras quas restitui literas, aut Quadratarum, aut ex scriptoris errore omisissas puto. In ceteris Lacunis rectissime videtur Palmerius restituisse, ὃ τ' Ἀγῶνα οὐ Νεμέα συνήδλθ πρῶτον. Hi enim Argivorum reges ad bellum Thebanum profecturi ludos in Nemæa primi celebrabant. Rem sic narrat Apollodorus. ^h Porro Adrastus cum ducibus septem collectum exercitum in Thebas ducere maturat. Profecti vero in Nemæam, cui Lycurgus Rex præerat, aquam deposcunt, & his ad fontem viæ dux fuit Hypsipyle Lemnia, relicto in herba parvulo infante Ophelte nomine Euridices & Lycurgi filio, cuius nutrix erat. Dum autem ea demonstrat iter ad fontem, relictus puer à Dracone occiditur, Draconem vero Adraști apparitores interemerunt, ac puerum sepeliunt. Tum Amphiarus id inquit prodigium futura prænunciat. Sed & hunc puerum Archemorum vocant, & in hujus memoriam Nemææ certamen instituerunt, in quo Adrastus equo vicit, cursu vero Eteoclus, Castibus Tydeus, cursu & disco Amphiarus, jaculo Laodocus, Iuclâ Polynices, & arcu Parthenopæus. Cum Hercules Nemæum Iconem occidisset, hos ludos iterum instaurabat, & Jovi Nemæo

* Ad Ep. 6. ^b Plutarch. in Theseo. * Pindar. Nem. Od. 6. Aristides Rhetor. * Plut. Sympos. lib. 3. prob. 5. Pindarus in Isthmici Od. 1. Diodor. Sic. lib. 16. Julianus in Epistola pro Argivis. * Paulianus lib. 1. * Julianus in Epistola pro Argivis. * Ad Ep. 6. * Lib. 2. * Schol. Pindar. in vita Pindari.

dicabat, in cujus honorem deinde ¹ singulis bienniis celebrati fuerunt, = & vi-
tores coronam ex viridi apio pro premio habuere. Primo eodem modo quo
Isthmica singulis bienniis, postea vero Imperatoris Juliani temporibus ² singu-
lis annis celebrati fuerunt. De his plura vide apud Fabri Agonisticon, lib.³.

Ep. 24. 'Αφ' ὧ αἰ...εις Τερίας ε...εστ...ἦν ΒΕΗΗΗΗΠΙΙΙ βασιλ...
 οντ. 'Α...εις...ησις ηρσκαυδ...ἦν. Ea quæ relinquuntur integra satis
 ostendunt omnes has Lacunas sic supplendas esse. 'Αφ' ὧ οἱ Ἕλληες εἰς Τερίας
 ἱστ...ἦν ΒΕΗΗΗΗΠΙΙΙ βασιλ...οντ. 'Α...ῶν Μ...ησις ηρσκαυδ...
 ἦν. De hac expeditione & tempore, quo suscepta fuerat satis multa tradi-
 dere alii, quos vide.

Βασίλειος ὁ Ἀθηναῖος Μεγαλοῖς. Hic Menestheus * erat filius Petei, qui patrem habuit Orneum unum ē filiis Erichthei, qui Theseo per seditionem Athenis pulso ejus loco regnavit annos 23. Omnia quæ de eo in aliquo antiquo scriptore narrantur, habes apud Meursium de regno Attico, lib. 3. cap. 5.

Ep. 25. 'Αφ' ἡ Γραφῆς ἔλα ἴτη ΕΡΗΗΗΗΗΔΔΔΔΠ βασιλεύοντο. Ἀθηνῶν ...
... οὐκ ἴδιον ἔστιν μὴ εἶναι. Ὁ δὲ ἴδιον φησὶν οὐκ εἶναι. Non est dubium quin
Lacune sic debent suppleri, βασιλεύοντο. Ἀθηνῶν Μενεσίου ἴδιον ἔστιν μὴ εἶναι
ὁ φησὶν οὐκ εἶναι. Bene enim alius monet Seldenus. Alius quam Thargelion mensis
esse nequit. Neque enim alius mensis sive à Θ, sive ab aliqua figura huius si-
mili incipit. Attici item scriptores Thargelione mense Trojam captam, ple-
rumque tradunt, de qua re postea in notis Chronologicis ad Canonem Clu-
nicum.

Adriani Iuv. Quadratarii incuria omisſum eſt proculdubio hic *αἰχμή*, ita ut annus Menethrei vigeſimus ſecundus ab autore ſignatus fuerit. Nam ſi anno ejus 13. expeditionem ſecere, quid hoc eſt anno 2. Trojam cepiſſe? Res palam eſt. Numerorum autem nota tum de expeditione, tum de Troja capta ſubobſcure ſunt in Marmore, nec tamen alias, quam quas repræſentamus, credet quiſquam, qui optima perſpicillorum fide, etiam juſta Elementorum alibi in Marmore quantitate niſus, eas denuo elicerit. Seid.

Ἐξόδῳ φθινόροτο. Notandum est menses apud Athenienses lunares fu-
isse. Cum igitur Luna cursum suum Synodicum 29 diebus, & dimidio abso-
lvat, menses unicujusque anni in plenos & cavos dividebantur, sex pleni ex
30 & sex cavi ex 29 diebus constabant, singulique eorum in tres partes divi-
debantur. Decem enim primi dies mensis ἡμέραι μηνός. ἱσαπύριον, decem pro-
xime ἡμέραι μηνός μεσσητός, ultimi ἡμέραι μηνός φθινόροτο dicebantur. Dies
μηνός ἱσαπύριον, & μεσσητόν, ab initio, dies vero φθινόροτο, retro à fine numerati
fuere. Ἐξόδῳ igitur ἱσαπύριον est septimus mensis dies, ἔξόδῳ μεσσητός est deci-
mus septimus, ἔξόδῳ φθινόροτος est septimus à fine, i. e. si mensis sic plenus,
vigesimaquartus, si cavi, vigesima tertius mensis dies.

Ep. 16. 'Αρ' ὅς 'Ορίστην.....τοιαύτῃ.....ἡμισυ θύρατι....οὐ...
 ἡμισυ, καὶ αὐ.....αὐτὸν Ἀρίων παῖρα, ἢν 'Ορίστην ἐνέκυσεν.....οὐ...ἔτη..HHHH-
 ΔΔΔ-Η βασιλεύοντος. Ἀσπῶν Δημοφώντος. In prima Lacuna legit Pal-
 merius, 'Ορίστην ἐν Σκυθίᾳ. I cum pro Y, & O pro Θ, in vetusto Marmore fa-
 cili errore à Seldeno legi poterant. Ceteros vero mutilos locos sic restituit,
 ἥτις αὐτὰ μακρὸν ἰσάθη καὶ Ἀρίστην θύρατι Ἡελίῳ καὶ Λίγιστον, καὶ αὐτὰ δύναι
 ἤξειεν ἢν Ἀρίων παῖρα, ἢν 'Ορίστην ἐνέκυσεν ἰσάει ἡμισυ ἔτη. EHHHHΔΔΔΔΔ
 βασιλεύοντος. Ἀσπῶν Δημοφώντος. Cui in omnibus consentio, nisi quod

¹ Julius Episto's pro Argivis. ² Strabo lib. 8. Diodorus Sicul. l. 19. ³ Julius Episto's pro Argivis. ⁴ Euseb. in Chronicis. Paulan. lib. 2. Eutathius ad II. Homeri θ . Plutarchus in Thefeo. ⁵ Plutarch. in vita Thefei. Paulan. l. 1.

in quarta Lacuna pro τῇ Αἰγίσθῳ mihi potius placeat legere ἡμὴν Αἰγίσθῳ, de cæde enim Ægislthei causa acta erat, Αἰγίσθῳ vero *δυναστὶ* Ἡερῶν τῇ Αἰγίσθῳ, vana & non admittenda est repetitio. Quomodo Orestes ob matris cædem furis actus fuit, & in Scythiam ad fororem Iphigeniam Dianæ Tauricæ Sacerdotem venit, ab eaque sanatus fuit, satis notæ sunt fabulæ. Eas legas apud Pausaniam, lib. 1, 2, 3, & 8. Sophoclis *Electram*, & Æschyli *Eumenides*, & Scholia ad illas Tragedias, Euripidis Iphigeniam in Tauris, maxime vero prolixus est in fabulis de Oreste narrandis Johannes Antiochenus lib. 5. quæ ipse narrat, eadem contractius habentur omnia apud Epitimatorem illius Cedrenum.

Ἐν Ἀρείῳ πάλῳ. De Areopago, & quomodo coram illud concilium Orestes in jus vocatus ob matris cædem absolutus fuit, satis diximus in notis ad Ep. 3.

Βασιλεύοντο. Ἀθηνῶν Δημοφῶντος. Demophoon Thesei^a filius erat, qui post Menesthei obitum paternum regnum recuperavit, illudque per triginta tres annos tenuit. Omnia, quæ de eo ab aliquo scriptore narrantur, habes apud Meursium de regno Attico, lib. 3. c. 6, 7, & 8.

Ep. 27. Ἀφ' ὧν Κύκκῳ Τόκῳ. ἤκουσιν ἐν τῇ ΒΗΗΗΗΔΔΔΠΙΙΙ βασιλεύοντο. Ἀθηνῶν Δημοφῶντος. In Lacuna supplendum, Σαλαμίνα ἐν Κύκκῳ. ^a Teucer enim cum post reditum à Troja, quod fratris Ajacis obitum non vindicasset, seu secundum alios quod illius cineres secum non reportasset, à patre Telamone non reciperetur, cum iis quos secum à Troja reducerat in Cyprum solvit, ibique, eodem tempore quo Agapenor^b cum Arcadibus suis in eadem insulâ Paphum cextruxerat, urbem Salaminem ab insulæ nomine à qua exulaverat sic dictam condidit, ^c in eaque urbe posteri illius per multa secula usq; ad Euagoram ob encomium illius ab Ilocrate scriptum celebrem, qui circa centesimam^d Olymp. Salaminis rex fuit, semper regnasse perhibentur. De Colonia à Teucro in Cyprum ductâ Historiam fusius habes narratam apud Stephanum Lyfignanum, Cyprum in Cypri Chorographia Italiæ scriptâ.

Ep. 28. Ἀφ' ὧν Νελεὺς ἦν... αλαλα... σι... αν Ἐπίστον Ἐρύσεα, Κλαζομβία, Τήν, καπαργέρον ὑπὸ Κολοφῶνα... α... Σάμον... πα... ἰν... ἐξήκοντο ἐπ... ΔΙΙΙ βασιλεύοντο. Ἀθηνῶν Μενελάου ἡρισκαδὶχό-
την... υ... De Ionica migratione & duodecim civitatibus in Asia ab Ionibus Duce Neleō occupatis in mutilo hoc Marmoris loco agi ex iis, quæ relinquuntur integra, satis apparet. Palmerius igitur omnes has Lacunas sic supplet, Ἀφ' ὧν Νηλεὺς ἦν... Μίλητον ἐν Καρία, ἁγὸν ἀγίρεα, Ἰώνων οἱ ἐκπῆ Ἐπίστον, Ἐρύσεα, Κλαζομβία, Τήν, & Λίβεδον ὑπὸ Κολοφῶνα, Μυῦντα, Φωκαίαν, Τερίστην, Σάμον, Χίον, & τὰ Πανιώνια ἐξήκοντο ἐπ... Sed Lebedus non erat sub Colophonem, sed 20 stadia ab illa distabat, nec Lacunæ spacium admittit, ut vox Κολοφῶνα iterum repetatur. Eadem igitur licentiâ, quâ Palmerius pro καπαργέρον, ponit & Λίβεδον, ego pro ὑπὸ lego &. Ultimam partem hujus loci Lydyatus in notis Chronologicis, quas vide, sic restituit, ἐν τῇ ΒΗΗΗΗΔΙΙΙ βασιλεύοντο. Ἀθηνῶν μὲν Νηλεὺς τριασχεδέκῃ ἐτῶν, atq; ideo mutilus hic Marmoris locus repletis omnibus Lacunis sic legendus est, Ἀφ' ὧν Νηλεὺς ἦν... Μίλητον ἐν Καρία, ἁγὸν ἀγίρεα, Ἰώνων οἱ ἐκπῆ Ἐπίστον, Ἐρύσεα, Κλαζομβία, Τήν, & Λίβεδον, & Κολοφῶνα, Μυῦντα, Φωκαίαν, Τερίστην, Σάμον, Χίον, & τὰ Πανιώνια ἐξήκοντο ἐν τῇ ΒΗΗΗΗΔΙΙΙ βασιλεύοντο. Ἀθηνῶν μὲν Νηλεὺς τριασχεδέκῃ ἐτῶν.

^a Justinus lib. 2. Eusebius in Chronici. Pausan. lib. 1. ^b Servius ad Virgilii Æn. lib. 1. Strabo lib. 14. Tzetzes in Lycophronem p. 80. ^c Pausan. lib. 2. ^d Ilocrates in Euagora. Pausan. lib. 2. ^e Diodorus Siculus lib. 15. ^f Strabo lib. 14.

Νηλεὺς Μίλῳτος ἦκε. De hac Ionum colonia Duce Neleo in Asiam ducta dixi in præcedentibus, de qua etiam Pausanias, *Ælianus*, & *Strabo* multa tradidere, quos videas in locis supra, ad Ep. 6. notatis.

Τὰ Πανιώνια ἐῤῥέτο. Panionia * communia erant omnium Ionum Festa in Neptuni honorem celebrata, ad quæ duodecim Ionie civitatum incolæ quotannis convenientes pro communi salute Deo sacra faciebant, & deinde de eadem inter semetipsos, eodem modo quo in Panæotiis Bæoti, & in aliis Feltis alii ejusdem gentis Græci, consultabant. Hæc Festa antiquitus ^b in loco prope Mycalen Panionio dicto habita fuere, postea vero cum ob crebra bella cum Caribus aliisque Gentibus gesta illic amplius celebrari non poterant, ad locum magis tutum ab Epheso non procul ^c translata fuerunt. Eorum Curatores erant ^d Prienenses, ex iisque quotannis nobilis juvenis electus fuit, qui sacrificiorum & ludorum curæ præpositus Rex Sacrorum dicebatur.

Βασιλεύοντος Ἀθηνῶν μὴ Νηλεὺς. *Μενεῖδιος* hic non posse legi omnium Historicorum suadet autoritas, excepto enim illo *Menestheo*, qui secundum nostri Chronologi computum 154 annos ante Ionicam migrationem *Theseo* successerat, nullus alius illius nominis Athenis unquam regnasse memoratur. Pro *Μενεῖδιος* igitur restituendum est μὴ Νηλεὺς. De ratione emendationis, & tempore quo Neleus Iones in Asiam primo duxit, legas *Lydiati* notas Chronologicas. Notandum autem est Neleum hic βασιλεύοντα improprie dici, quia post Codrum Nelei patrem ^e nemo unquam Athenis regnabat. Postquam enim Codrus in bello Dorico semetipsum pro publica salute devovisset, Athenienses Regi tam optime de se merito nullum alium succedere satis dignum existimantes decreverunt, ut abolito regio nomine Archontes deinde rei publicæ præessent, qui primo perpetui, postea decennales, & tandem annui fuere. Perpetui & decennales erant ^f sola Codri familia, annui vero ^g quæcunque, modo census habuissent dignitati parces, populi suffragiis eligebantur. De his plura vide in notis ad Chronici proœmium.

Ep. 29. Ἀφ' ἧς Ἡσιόδου ὁ ποιητὴς ἔτι ΠΗΨΔΔΔ.. βασιλεύοντος Ἀθηνῶν... In prima Lacuna legendum esse ἐφ' ἧς ex iis, quæ in proxima Epocha habentur integra, satis apparet. In secunda *Lydiatus ΠΗΨΔΔΔII* *Seldenus* vero ΠΗΨΔΔΔ restituit. *Seldeno* qui Marmor inspexit potius assentiendum est. In tertia Lacuna *Μεγακλῆς*, sive enim annus sit ΠΗΨΔΔΔII, sive ΠΗΨΔΔΔΔ; *Megacles* Athenis Archon. fuit ^h principatum enim annō Ep. Mar. 684 adeptus usque ad an. Ep. Mar. 655 secundum *Eusebii* computum tenebat.

Ἡσιόδου ὁ ποιητὴς ἐφ' ἧς. *Hesiodus* & *Cumæ* in *Æolide* Asiaticâ nascebatur, indeque puer adhuc à patre *Dio* & matre *Pycimedē* in *Bœotiam* deductus in urbe *Ascrâ*, ubi parentes sedes figebant, educatus fuit, ubi cum sub *Helicone* monte, cui *Ascrâ* vicina erat, oves pascens *Poeticæ* operam dedisset, ⁱ inde secundum nonnullos mons ille, quasi musarum sedes esset, *Poetis* primo caput facer haberi. De *Hesiodi* operibus hæc apud *Pansaniam* habentur. ^k "Bœoti qui circa *Heliconem* domicilia habent ex opinione quadam à majoribus accepta *Hesiodum* negant aliud quicquam præter poema, quod ἐργα appellatur, scriptum reliquisse, quin & ex eo Musarum invocationem, quæ in exordio est, remouent, principium poemati statuantes illud carmen (undecimum scilicet) à quo de *Contentionibus* agere incipit. Quin & plumbeam mihi tabulam ostenderunt juxta fontem *Hippocrenen* positam, sed vetustate

* *Diodorus Siculus* lib. 1. *Strabo* lib. 2. & lib. 14. *Herodorus* lib. 1. ^b *Diodorus* Sic. lib. 1. * *Diod.* lib. 2. & *Dionysius Halicarnassensis* lib. 4. ^c *Strabo* lib. 8. & lib. 14. ^d *Iustinus* lib. 2. *Eusebius* in *Chronica*. *Velleius* lib. 1. ^e *Eusebius* in *Chronica*. ^f *Suidas* in *Μεγὰ*. *Strabo* lib. 9. p. 409. & lib. 13. pag. 622. ^g Vide notas meas ad Ep. 2. ^h *Pausanias* in *Bœotia*.

ram Σ, aut in Marmore aut in Seldeni cētypo superabundasse supponendum; nisi eum computum, quo doctissimus Meursius in libro de Regno Artico utitur, potius sequeris, secundum quem fatendum est, annum Ep. Mar. 631. secundum imperii Phericlis fuisse. Sed prior computus ad eum, quem noster Chronographus sequitur, multo propius accedit.

• Φιδὼν ἰδηγοῖτο δὲ Ἀργεῖ. • Postquam enim Argivi Temini posteros à regno deposuissent, & reipublicæ regimen ut pene populum esset constituis- sent, Phidon vi & armis avitum regnum iterum resumpsit, & non tantum Argivis, sed ceteris etiam Peloponnesiis imperans omnium in Græciâ Regum sui temporis evasit potentissimus.

Μίτρα καὶ σάγμα ἰσχυράσας καὶ νόμισμα ἀργυρῶν δὲ τῇ Ἀργεῖ ἐποίησεν. Phidone[m] pondera & mensuras invenisse Strabo, * Plinius, * Pollux, & Scholia- stes Pindari, * Herodotus, * Syncellus, * Eusebius, aliiq[ue], nummum etiam argenteum ab eo primum cūsum fuisse iidem autores, eorumq[ue] Strabo & Pol- lux hoc in Ægina insula factum fuisse cum Chronici nostri autore consenti- unt. * Æginetæ enim insulæ sterilitate laborantes in mari negotiari coacti erant, unde ad commercia nummi argentei iis primo à Phidone Argivorum rege cūsi fuerunt, dicit igitur * Ælianus de Æginetis quod πρῶτος νόμισμα ἐποίησεν, & hinc Æginetæ drachmæ, & Ægina talenta, eodem modo quo Euboicæ drachmæ, & Euboica talenta, ab Eubœa Argolidis loco, ubi idem * Phidon nummum aureum primo excudebat, & non ab Eubœa insula no- mina habuere. De differentiis nummorum apud Græcos, & valore eorum leg- gas Pollucis onomasticon, lib. 9. cap. 6. & quæ inde transcripsit Doctissimus Brerewoodus, in libro de Nummis, ponderibus, & mensuris antiquorum. Antequam Phidon hos nummos excudebat narrante * Pausaniâ apud Græcos, "mos fuit, ut sibi, quæ quisq[ue] vellet per commutationem bobus, servitiis, rudi "auro & argento ultra citroque datis & acceptis compararet, atque ideo illud Homeri ubi de Glauco dicit quod,

ἑ-πὸς Τυδείδην Διομήδεα τέλει ἄμειβε
Χρυσὰ Χαλκῶν τε γὰρ τοῖσι δὲ ταβοῖσι.

intelligendum est de tot bobus, & non de nummo (ut nonnulli volunt) bove signato, quod Didymus ad hunc locum annotat. Dicit enim, Ἐκατόμβοις ἡ-κ-ον βοῶν ἀξία, ἢ καὶ νόμισμα. Cui ἔχοντο βῆς ἢ μετὰ πᾶσι τελευτῆς νόμισμα Ἀτ-τικόν, βοῶν ἄγχι πέννη. Eustathius autem aliter locum interpretatur, Roma- ni * Q. Fabio Picture, & Q. Ogulnio gallo Coss. anno U. C. 485, & quinto ante primum bellum Punicum, postquam * arcem Samniticam, in qua Argenti copia erat, expugnassent, nummum argenteum primo excudebant, prius autem solis aeneis nummis utebantur, Argenteum igitur nummum 625 annos, ante quam Romæ cūsus fuit, Græci habuere.

Ἐνδεκάτῃ. ὡς ἀπὸ Ἑκατόμβης. Phidone[m] Strabo decimum ab Hercule fuisse tradit, & Agonem Olympicum invitis Eleis statuiss[et], quod idem etiam narrant * Herodotus, & * Pausanias, illudque cδὰν Olympiade * Pau- sanias factum dicit. Sed hæc nequeunt constare, Hercules enim regnante A- thenis Ægeo maxime inclauit, à morte autem Ægei ad octavam Olympiade[m] sunt anni 513, si igitur Phidon decimus ab Hercule octavâ Olympiade floruerit, singulis generationibus, quæ inter Hercule[m] & Phidone[m] inter- cesserant, plures quam 50 anni attribuendi sunt, quod nullo modo admitten- dum. * Lydiatus igitur (quem vide) ut tam Herodoto, Straboni, & Pausaniæ, quam nostro Chronico fides constaret, duos Phidones distinguit, quorum

* Pausanias lib. 2. Strabo lib. 8. Plutarch. in Lucian. Herodotus lib. 4. * Lib. 8. * Lib. 7 c. 56. * Lib. 9. cap. 6. * Ad Olymp. 19. * Lib. 6. * pag. 198. * In Chronicis. * Strabo lib. 8. * Var. Hist. lib. 11. cap. 10. * Iulius Pollux. * Lib. 3. pag. 181. * 1. c. ver. 235. * Plinius lib. 33. cap. 3. * Zonaras. * Lib. 8. * Lib. 6. * Lib. 2. * lib. * In notis Chronologicis ad hanc Epocham.

primum nummum Argenteum excudisse, secundum prioris nepotem aut pronepotem Olympiade octavâ ludis præsidisse supponit, Strabo vero, & Pausanias utroque confundunt. * Eusebius & * Syncellus, cum nostro Chronographo consentientes Phidonem undecimum ab Hercule, & septimum à Temeno dicunt, & ad tempus etiam in nostro Chronico huic Regi assignatum, cum eum anno 16 Thespiei nummum Argenteum primo cudisse dicant, multo propius, quam aut Herodotus, aut Strabo, aut Pausanias accedunt.

Ep. 32. 'Αφ' ὧν Ἀρχία Εὐαγέτι δέκατος ὢν ἀπὸ Τεμένου ἐκ Κορίνθου ἡγάγα ἢ δέκαί-
 νιας.... Συρακῶν.....τ@. Ἀδινῶν Ἀιγίλῳ ἔτους εἰκοστῷ κ' ἐτοί. Mutili
 loci sic supplendi sunt, ἡγάγα ἢ ἀπικίαν εἰς Συρακῆνας ἐπὶ ΗΙΙΗΗΘ' ΔΔΔΔΙΙΙ,
 Βασιλίδουτ@. Ἀδινῶν Ἀιγίλῳ. Secundum * Eusebium enim vigesimus primus
 annus Æschyli est septuagesimus quartus ante Magistratum Ceronis primi an-
 nui Archontis. Si igitur secundum nostrum Chronicon annus, quo Creon A-
 thenis primus archon fuit, est annus Ep. Mar. CCCCXX, vigesimus primus
 annus principatus Æschyli est annus Ep. Mar. 494. De ceteris, quas restitui,
 vocibus nullum est dubium.

* Αρχία Εὐαγέτι. Hic notat Seldenus, Archiæ, qui etiam ex Heraclidis
 fuit, patrem aulbi occurrere se incertum habere. Sed de colonia ab eo
 à Corintho deductâ, Syracusis conditis aut ampliatis, & Temeno (unde Te-
 menidæ) observat fati haberi apud Thucydidem in sexto, Marcianum Hera-
 cleotem, Pausaniam in Eliacorum primo, Strabonem lib. 6. & 8. & Scalige-
 rum ad numerum Eusebianum MCCLXXXIV, quibus ipse etiam addo Plu-
 tarchum in narrationibus amatoriiis, & Scholiasten Apollonii Rhodii, ad lib.
 4. & è Modernis Dominum Johannem Marshamum in Canone Chronico, pag.
 466. Videas etiam si placeat notas meas ad Ep. 6. ubi omnia ea, quæ de Te-
 meno, Archia, & Syracusis conditis ab aliquo antiquo scriptore narrantur,
 simul congesta habes.

Ep. 33. 'Αφ' ὧν κατ' ἐνιαυτὸν πρ..ετ..ρ..αντί.. ΗΗΗΗΔΔ. Lacunas Selde-
 nus sic supplet, ἀφ' ὧν κατ' ἐνιαυτὸν ἥρδιη ὁ ἀρχων. Sed literæ, quæ relinquun-
 tur, & Lacunarum spaciis multo melius Palmerii supplementa admittunt,
 atque ideo cum eo potius lego, ἀφ' ὧν κατ' ἐνιαυτὸν ἥρδιη ὁ Κρίων ἐπὶ. Creon e-
 nim primus Archon antius fuit, De eo lege Meursium, De Archontibus lib. 8.
 Petavium lib. 13. pag. 585. & Sigonium in fastis Atticis. De Archontis
 officio, & quot eorum erant quotannis electi, fati dixi in notis ad Chroni-
 ci præmium.

Ep. 34. 'Αφ' ὧντ@..... ἐπὶ ΗΗΗΗΔΠΙΙΙ * Αρχωντ@. Ἀδινῶν
 Αυσία. Cum annus Ep. Mar. 418. incidat in tertium annum 24 Olympiadis ob
 prælia inter Lacedæmonios & Messenios acerrimis animis commissâ, & Tyrtæum
 poetam ab Atheniensibus Lacedæmonis pro duce datum celebrem,
 Lacunas sic suppleo, 'Αφ' ὧν Λακεδæμονιοῖς ὁ Τυρταῖ@ εὐνομήσας ἐπὶ. Cum
 enim Lacedæmonii * ab Aristomene & Messeniis in prælio male mulctati
 essent, de belli eventu Oraculum Delphicum consulunt, ab eoque jubentur
 duces belli ab Atheniensibus petere. Porro Athenienses cum responsum co-
 gnovissent, in contemptum Spartanorum Tyrtæum poetam altero pede claud-
 dum, & mente non satis sanum misere, qui elegos & anapesta decantans, sic
 Lacedæmoniorum animos ad prælia excitabat, ut illi deinde multo majori
 fortitudine ferocioribusque animis bellum gerentes illius carminibus debucere,
 quod, cum cetera defecissent belli subsidia, tandem victores evasere. De his

* In Chronicis. * Pag. 198. * In Chronicis. * Pausanias in Messenicis. * Pausan. ib. Justin. lib. 3.
 * Suidas in Tyrtæo.

der hoc loco dicitur antiquum rythmi morem mutasse, & quum olim requireretur, ut exacte ad ἀρσιν vel δισιν caderent soni, eam antiqua Musica simpliciter mutasse, & introduxisse alium morem licentiosem, sed gratiorem, & sonos aliquando extendisse vel contraxisse ultra vel citra momenta ἀρσιν, vel δισιν (quod nunc Syncopas facere vocant, eo quod vox canentis cum cessat in momento ἀρσιν ubi expectatur ab audiente, videtur Syncopen pati.) Sic ego puto hunc locum intelligendum. Hæcenus Palmerius, sed Lydius pro ἑμπεδονεύμῳ, legit ἑμπεδονέμῳ, quæ multo potior est lectio, & omnibus aliis conjecturis præferenda. Terpander enim, cum Lyram, quæ prius ex quatuor tantum nervis constabat, ut ei modos Lyricos * à se primo inventos adaptaret, septichordem fecisset, eaque Lacedæmone usus esset, quod antiquam musicam legibus stabilitam mutasset, coram populo in ius vocatus, secundum * Plutarchum multatus, secundum Marmor absolutus fuit. Marmoris autem autoritas præferenda est, quia septichordem Terpantri Lyram tandem eam solam fuisse, quæ Lacedæmone in usu erat, invenimus. Timotheusenim ab iisdem Lacedæmoniis, quod hac non usus fuisset, sed eâ, quæ ex undecim nervis constabat, postea condemnatus erat. Sola igitur Terpantri Lyra à Lacedæmoniis admissa fuit, quod factum videtur post hoc iudicium, quod attigit noster Chronographus, in quo cum tantum evicisset Terpander, ut non tantum ob mutatam antiquam Musicam aboleretur, sed etiam omnibus deinde persuasum esset eam mutationem in melius factam fuisse, inde forte obtinuit, ut legibus sancitum esset, solam Terpantri septichordem Lyram apud Lacedæmonios deinde in usu fore; quam cum tanta semper religione retinissent, eaque solâ uterentur, non omnino verisimile videtur, illum, qui hanc Lyram Lacedæmonem primo attulit, populi suffragiis condemnatum fuisse. Præterea Terpander magno semper apud Lacedæmonios in honore habebatur: quis igitur credet eum ab iisdem unquam multatum fuisse? "Cum enim Lacedæmonii seditione laborarent, Apollinis Oraculum consulentes responsum tulerunt, ut Terpandrum Musicum Lesbo accerferent, qui veniens, & Musicâ suâ usus eorum animos composuit, tumultumque sedavit. Spartani igitur Terpandrum deinde summo in honore habentes, si quando post hæc Musicum quempiam insigniorem audirent, exclamabant, μὴ Ἀλκίον ᾄδῃ, quasi maximæ laudes essent, quæ Musico dari poterant, eum dicere Terpandro secundum. Hic etiam dicitur in festis Carneis in honorem Apollinis, Lacedæmone institutis primo Musico certamine vicisse, tantumque Lyra potuisse, ut Boetius dicat eum dulcedine illius solitum fuisse Iones & Lesbios ab eorum morbis liberare.

Τῆς νόμου, τῆς λύρας. De Nomis antea diximus. In utraque vocabuli notione, Nomorum Lyricorum autor fuit Terpander, etiam, ut volunt aliqui, primus, quem alii tamen Philammonem fuisse malunt. Sed hanc rem dijudicandam puto ex varia Lyre Chordarum accessione. Nova enim quælibet accessio novos peperit Nomos seu leges Musicas. Tetrachordem ajunt Orphei, cujus Mercurius dicitur inventor, primo auxit Chorebus, secundo Hyagnis, tertio Terpander, septimâ adjecit. Ita Boetius de Musica, lib. 1. cap. 20. ubi Nicomachum affert autorem, Lyram quatuor duntaxat chordis, etiam Orphei ætate, constituisse. Certe Nicomachus Gerasenus diserte Orphei Lyram ait fuisse septichordem, atque, ipso à Mzenadibus discerpto, in mare jactam. Ejectam autem ad Antissam Lesbi insulæ urbem. Repertam ad Terpandrum (qui Antissæus) allatam esse. Illum vero secum in Ægyptum portasse ut antistibus sacris ostenderet, ejusque inventorem se primarium seu

* Strabo lib. 13. pag. 618. * Suidas in Τέρπανθῳ. * In libro de institutis Laconicis. * Legas de-cerum quo condemnatus fuit Timor eus, quod habes apud Liliū Gyrallidū, Hist. Poet. Dial. 9. * zulum Leogardum emendationem, lib. 8. c. 14. & in notis ea ad Maniliū de Sphæra. Et apud Boetium 11. de Musica. * Zenzibus Centur. 5. prout. 9. * At: ei zibus lib. 14. * In libro de Musica.

πρωτοῦ πωλίσσε. Vide Nicomachum in Harmonicæ Enchiridii, lib. 2. cap. 1. Et Nicephorus Gregoras ad Synesii insomnia septem etiam chordas Orphei Lyrae tribuit, ita alii. Neque sane temporum rationi satis conveniunt quæ habet ibi Boetius. Nam Hyagnis etiam Orpheo vetustior; si nostro & Eusebio fides. Higynus item Mercurium primo, septichordem formasse Lyram memorat. De Terpandro porro, Nomis ejus, Lyra septichordi, atque aliis in Musica ab eo novatis, vide Plutarchum de Musica, Cleonidis quæ Euclidi tribuitur Harmonicam, Athenæum lib. 14. Strabonem lib. 13. Suidam, Anonymum cum Cenforino plerumque editum, cap. 19. & veterem hypothesein Pythiorum apud Pindari Scholiasten. Et de Lyrae forma, & Chordis, earumque variatione, consule insuper in primis viros summos Scaligerum patrem Poetices, lib. 1. cap. 48. Filium ad Manilium, pag. 422. & Hugonem Grotium ad Arateorum Phænomenon imagines, pag. 54. Et συναγωγή historica cum Eusebio edita, Simonidem Lyricum, nepotem scilicet, τῇ λυρῇ ἢ τετραχορδῶν traditur ad invenisse: vide ibi Olympiade Νε'. Ceterum Clemens Alexandrinus, Stromat. 4. de Terpandro; Μίλθ. ποῦτθ., inquit, ἐξείδεναι τοῖς ποιήσαι, ἃ τῆς Λακεδæμονίων νόμου ἐμελοποιῆσε Τέρπανδρος. ὁ Ἀρνοπαῖος quod Hervetus vertit, "Modos Poematibus primus adjecit & Lacædæmoniorum leges numerosis versibus scripsit. De Poematibus vide quæ supra ex Plutarcho adnotavimus, ubi de Nomis. Sed Νόμος heic Leges denotare mihi persuasum omnino non est. Civiles scilicet; quæ tamen apud veteres Græcos, seculis eorum vetustioribus, ni fallat Capella, cauebantur; de qua re etiam nos supra aliquid adduximus. Exprobrat eo in loco Græcis doctissimus ille pater prima artium, quæ tunc in usu, inventa recentiora fuisse, & Ebraicæ antiquitate multo posteriora. Quamplurima enumerat. Inter ea etiam hoc objicit; quo tempore nihil minus in usu fuisse merito existimarit quisquam alcubi omnino Civiles Leges in Græcia, nedum Lacædæmone, sive cantari, sive versibus scribi numerosis. Neque enim ejusce rei exemplum a libi reperire potuit Aristoteles suo ævo præterquam apud Agathyrsos. Ut videre est in Problematum decimo nono. Intempestive igitur nimis neque ad rem, de Legibus Civilibus, hæc scripserat Clemens. Sed vero de Νόmis, id est cantilenis sacris tunc temporis Lacædæmone nsitatis, appositissime. Notissimum erat, Græcorum Festis Nomos hujusmodi cani, quod scimus ex Plutarcho libro de Musica, ubi Olympo autori tribuuntur, Νόμοι ἀρμονικῇ οἷς νῦν χρῶνται. (quæ ejus verba sunt) οἱ Ἕλληνες ἐν τῷ ὄργανῳ τῷ θρανῷ, "Nomis harmonici, quibus nunc etiam utuntur Græci in Festis Deorum, Sed nec ἐμελοποιῆσαι est Clementi, numerosis versibus scribere, sed Modulis, seu "notis Musicis temperare, aut phthongos aptare, id est ἡρώδης, etiam μέλη ποιεῖν: adeo ut id, quod hic dixit, non aliud fuerit quam Terpandrum tum poematis primum modos adjecisse, seu carmina focisse melica, tum Musicæ sacræ, cujus in Nomis seu cantilenis sacris tunc usus erat Lacædæmone, autorem fuisse. Ita Timosthenes Ptolemæi Philadelphi classis præfatus Nomon Pythicum, cujus usus solennis in certamine Pythico, & partes ejus quinque ἐμελοποιῆσε, apud Strabonem, lib. 9. De opinionis in hac re Patris veritate, non disceptavimus. Sed aliam fuisse ejus mentem credere nequeo, Lacædæmonios autem signanter nominavit, quia nulla Græcarum civitatum æque ac illi Musicam, sive bello, sive pace, curabant. Testes sunt Athenæus lib. 14. Capella lib. 9. Agellius lib. 1. cap. 11. Joannes Tzetzes Chiliad. lib. 1. cap. 16. Sextus Empericus adversus Mathematicos, lib. 4. alii. Seld.

Ep. 36. Ἀφ' ὧν Ἀ..... Λυδῶν..... οὐδὲν..... ΔΔΔΙ Ἀρχητθ. Ἀδιντῖν Ἀερεσκλίν. Lacunas sic supplet Seldenus, Ἀφ' ὧν Ἀλυστῖν Λύδων Ἰεσάλλων ἢ πη ΗΗΗΔΔΔΔΙ, De literis numeralibus restitutis vide illius notas ad Canonem

nem Chronicum, & Lydiatum in notis Chronologicis. Palmerio autem, quia in Autographo habetur *Λυδο* cum *ο*, *Λύδοι* potius quam *Λύδων* *ἑκασιπλοῖ* placet legere. Sed verba imperandi raro regunt Dativum, nisi apud Poetas: nec verisimile est Chronographum nostrum, qui in omnibus aliis locis post verbum *βασιλεύω* genitivum ponit, illud verbum in hac Epocha contra linguæ Analogiam cum dativo construxisse. Multo igitur melius Doctissimus Seldenus supponit *ο* in *Λυδο* aut quadratarii errore pro *ω* scriptum, aut suo pro ea litera in exsco Marmore lectum fuisse. Hic Alyattes Lydorum Rex erat pater Cræsi. Dece legas Herodotum lib. 1. Diogenem Laertium in vita Biantis, Strabonem lib. 14. & Polyænum lib. 6. & lib. 7.

Ep. 37. Ἀφ' ἧ Σαπφῶ ἐν Μιτυλήνῃ εἰς Σικελίαν ἔπλεσε θυγῆς ολ.....
Σ..... τθ. Ἀδύνησι μὴ Κερίν τῷ Περτρῷ, ἐο Συνακίῃ καὶ β' ἡδ' Οὐρανὸν χα-
νήντων ἢ ἀρχῆν. Syllaba τθ. post ultimam Lacunam monet in ea legen-
dum esse ἀρχῆν τθ. Annus Epochæ, qui in Lacuna eam vocem præcedente ob-
litteratur, supponimus esse 330. Secundum enim ¹ Eusebium Sappho & Al-
cæus duodecimo Alyattis anno floruerunt, qui est annus Epochæ Marmoreæ
secundum ipsum Marmor 330. Annus enim 341, ut in præcedente Epochâ
patet, erat primus Alyattis. In ultima igitur Lacuna restituiamus ἔτα ΗΗΗ.
ΔΔΔ Ἀρχῆν τθ. Ἀδύνησι μὴ Κερίν. Quæ in ceteris Lacunis delentur impos-
sibile est restituere.

Σαπφῶ ἐν Μιτυλήνῃ εἰς Σικελίαν ἔπλεσε. Phaon Lesbios, quem misere
deperibat Sappho poetria Lyrica, in Siciliam velificaverat, quem demum
(ut noster hic innuit) Sappho secuta est, & tædium, quod ob absentem ama-
tium passa est, & patriam fugiens: Ovidius in amatoria Sapphus Epistola ad
Phaonem,

Nunctibi Sicelides veniant nova præda puellæ,
Quid mihi cum Lesbo? Sicelis esse velim,

Sed amoris postea, ac spretæ formæ injuriæ impatiens in Acarnaniam se con-
tulit, ad Leucatem Petram, indeque in amoris remedium se in mare præcipi-
tans occubuit, ab eoque tempore secundum Menandrum apud ¹ Strabonem ad
hanc Petram è tota Græciâ se recipiebant desperantes amatores, ut ab ea saltu
se in mare mittentes amoris infania liberarentur. ² Ipse autem Strabo Cepha-
luni ob amorem ³ Parolæ, Ovidius Deucalionem ob amorem Pyrrhæ, Ptolomæus
autem Hephæstion, quem vide apud Photium, Cod. CXC, multos
alios dicit ante Sappho in amoris remedium hunc saltum subiisse, quo-
rum plerique fere omnes periere: qui evaserant, vulneribus, ossium fractu-
ris, aliisque ab eo saltu acceptis damnis forte debuerunt, quod amoris pos-
tea non meminere. In Petræ ⁴ cacumine erat Apollinis Leucadii fanum,
in quo isti deo vota & preces faciebant saltum subituri. Et in festis huic
deo quotannis eo in loco celebratis Acarnanibus solenne erat reorum ali-
quem ab hac Petra, ei plumis omnisque generis avibus, quorum volatu saltum
sublevaretur, alligatis, averruncandi gratia præcipitasse; infra autem in lembis
erant, qui dejectum quantâ poterant celeritate è fluxibus extrahentes, cum, si
nullo scopulo allisus cum vita evasisset, extra fines saluum emittebant. De
hoc Leucadio saltu lege Strabonem lib. 10. Ovidii Epistolam pro Sappho ad
Phaonem scriptam, quæ, nisi cognoscatur quid sit Leucadii saltus, probe
intelligi non potest. Ante alios autem legas Ptolomæum Hephæstionem apud
Photium Cod. CXC. & quæ ex eo transcripsit Josephus Scaliger in notis ad
Aufonium, lib. 2. cap. 18. & Lilium Gyraldum Hist. Poet. Dialog. 9. ubi de

¹ In Chronicis. ² Lib. 10. pag. 451. Suidas in Σαπφῶ. ³ Ib. ⁴ In Epistola Sapphus ad Phaonem.
Strabo lib. 10.

Sappho agit. Hic saltus maxime viris proprius erat: quod igitur Sappho eum subint, inde Criticis placet eam apud Poetas masculam vocari. Duæ autem Sapphoi fuere, utraque Lesbæ & ob Poeticam celebres, prior vero Ierossia, secunda Mitylenæa erat. Quæ Phaonem arsit secundum nonnullos Erebia fuit, sed hos errasse convicit Marmoris autoritas. Sappho Mitylenæa, de qua hic agitur, Scamandronymi filia erat, & soror Caraxi, Rhodopes insignissimæ meretricis amasi, quem ob eum amorem versibus suis sæpe perfringebat. Primo nupta fuit Cercalæ ex Andro insulâ viro ditissimo, ex eoque filiam Cleidem peperit; illo autem defuncto omni lasciviæ generi sededit, & multis amoribus defamata erat, quos carminibus etiam suis decantabat; & eaque, & post illam Anacreon, primi dicuntur fuisse, qui magnam carminum partem in exprimendis amoribus consumere. Sappho autem postquam multis aliis amoribus implicata esset, tandem Phaonem juvenem Lesbium arsit, quem à Venere, quod, cum nauta esset, eam sub anas specie apparentem sine mercede transfretasset, formosissimum dicunt factum fuisse. Fabulam legas apud Ælianum Var. Hist. lib. 12. c. 18. & Palæphatum *Ἐξ ἀνίσταται* non longe à fino. Sed Plinius Phaonem amatam dicit propter herbarum radicem, quam nostri centum capita vocant, quæ alterutrus sexus similitudinem retet, unde si viris contigerit mas, amabiles fiunt, quo pacto, inquit, amatus fuit Phaon Lesbius à Sappho. Hæc ob Poeticæ laudem tam celebris fuit ut Strabo nullam aliam ei similem fuisse, ne in minima quidem Poetices parte asserat: tantoque semper à Mitylenæis in honore habebatur, ut omnibus eorum numismatibus illius imago imprimeretur. Scripsisse dicitur & Lyricorum libros novem, & etiam Epigrammata multa, Elegia, Iambos, Monodias, Epithalamium, aliaque multa. Harmoniam mixto-Lydiam invenit, ab eaque hanc didicere Tragedi, qui eam cum Dorica jungentes Tragediis adaptarunt. Carmen etiam Sapphicum ab ejus nomine dictum primo excogitavit, & plectrum invenit. Ei in Poetices studio maxime socia erat Erynnæ, & ipsa etiam Mitylenæa erat, & maxime celebris ob trecenta carmina ab ea in colum scripta æquali olim laude cum Homeri carminibus celebrata, & quod hæc ante decimum nonum ætatis annum, quo virgo occubuit, scripta fuissent. De hac & Sappho dicit Poeta antiquus apud Eustathium.

Σαπφὶ δ' Ἡγέρνιστος μάλιστα ἀμύνει,
Ἡγέρν Σαπφὺς τίοντι ὅν ἐξέμετροι.

ed

Ἐν Συρακίαις δ' ἦν ὁ μόνος ἀρχόντης ἢ ἀρχὴν. Pro ὁ μόνος Palmerius, & Dr Johan. Marthamus, opinantur legi debere Γεωμήτορας, & non male; de finitimis enim nullibi, de Geomoris autem apud Herodotum Syracusis retum potentibus facta est mentio. Hi autem Geomori optimates erant, qui agrum Syracusanum inter se partiti, servis suis, qui Callicyrii dicebantur, elocabant colendum, indeque nomen adepti reipublicæ præerant, donec à Callicyriis servis suis expellerentur. Expulsi autem ad Gelonem Gelæ tunc Tyrannum fugiebant, qui cum eos Syracusas iterum reduxisset, illorum ope obtinuit, ut illius etiam civitatis fieret Tyrannus. Sed quia in Seldeni autographo legitur ὁ μόνος, eam potius vocem in textu retinemus.

* Vide eos qui notas scribere in Horatium. * Athenæus lib. 13. * Athenæus ib. * Ælian. V.H. l. 12. c. 19. Herodot. l. 2. Suidas in Σαπφ. * Athenæus lib. 13. p. 596 * Suidas in Σαπφ. * Athenæus lib. 13. pag. 687. Pausanias lib. 1. & lib. 9. * Pausanias in Critici. pag. 44. * Suidas in Σαπφ. Ælian. Var. H. lib. 12. c. 19. * Lib. 22. c. 8. * Lib. 13. p. 617. * Pollux lib. 9. * Eustathius ad Homer. l. 2. p. 327. Suidas in Σαπφ. * Plutarchus in libro de Musica. * Dromi Grammat. aliique. * Athenæus lib. 14. pag. 635. * Eustathius ad Homer. l. 2. p. 327. * Lib. 7. * Herodot. lib. 7. Suidas in Καλλιπύρις.

tum Philammon, & deinde Thamyris Philammonis filius, & tandem post mul-
 tos annos hoc certamen etiam ingressus est Heliodus Poeta, sed, quod ad can-
 tum citharam pulsare non poterat, repulsum tulit. Postea vero omnino ne-
 glecta & diu intermissa fuisse certamina Pythica, * donec Amphictyones post
 captam Cyrrham secundum * Paulaniam anno tertio quadragessimæ octavæ O-
 lympiadis, secundum Marmor vero anno secundo quadragessimæ septimæ, eo-
 dem modo quo Iphitus Olympiaca, de novo iterum instituerunt, & Citha-
 roedis, & qui soli antiquitus in his ludis certabant, aulædos etiam adjecerunt,
 (quos proxima Pythiade, quod minime gratum erat quod ab eis canebarat, ite-
 rum sustulerunt) eosque qui cithara ludentes sine cantu modulabantur car-
 men, quod nomus seu modus Pythius dicebatur. De eo legas Strabonem lib. 9.
 pag. 421. quæque & Strabone transcripsit Julius Scaliger Poetices, lib. 1. c. 23.
 Et præter hæc Musica certamina * Gymnica etiam & Equestria proponeban-
 tur, tandemque etiam armatorum cursus, & bigarum certamen, ceteraque lu-
 dica addebantur. Antiquitus hæc * certamina enneaterica erant, i. e. post
 exactos octo annos in initio noni cuiusque anni agebantur, post eorum autem
 institutionem singulis * quadrienniis, eodem modo quo Olympiaca, celebra-
 ta fuisse. In eo agone, * qui post captam Cyrrham proponebatur, pecuniæ
 ex illius urbis spoliis, in aliis vero omnibus * coronæ tantum & lauro factæ vi-
 ctoribus pro præmiis dabantur, atque ideo ille agon *Χρηματίας*, ceteri omnes
ἀφροίται, dicebantur. Locus certaminis equestris erat * Campus Cyrrhæus,
 cetera vero omnia ipsis Delphis acta fuisse videntur. * Ludorum præsidēs
 Amphictyones, Curatores vero Delphi fuisse. Sive his plura velis, legas ex
 antiquis Strabonem lib. 9. Pausan. lib. 10. Argumenta Scholiis Pindari
 Pythiorum præfixa. E modernis vero Julium Scaligerum, Poetices lib. 1.
 cap. 23. Coelium Rhodoginum Antiq. Lect. lib. 14. cap. 19. Petrum Fabrum
 in Agonistico lib. 1. cap. 17. & 25. & lib. 2. cap. 24. & Dominum Johannem
 Marihamum in Canone Chronico, pag. 619.

Ερ. 39 'Αφ' ὧ ἀντίθετος πάλιν ἐνθ' ἴτα ΗΗΗΔΠΠΠ "Αρχοντῶν Ἀθηνῶν
 Δαμασίου τῷ Ἰδνίῳ. In Lacuna obvium est supplere Στρυμονίτης. Agon enim
 Pythicus post instaurationem illius ab Amphictyonibus factam a primo
 Χορηγῇ, postea vero Στρυμονίτης fuit.

Ep. 40. 'Αφ' ἑὸς Ἀδ...αι καμθ....ρ.....εθπ...ανι... ἡβ' Ἰερειῶν πύρ-
 τθ. Συσερίωνθ, ἡ Δόλων...ἡδ...ππυ & ἱερῶ...αρηθ...ροιν...ερ.....θ...
 priores Lacunas sic supplet Palmerius. ἡ Ἀφ' ἑὸς Ἀδ...αι Καμθ...αρη-
 τθ...εθπ...ανι... ἡβ' Ἰερειῶν πύρ...των Συσερίωνθ, ἡ Δόλωνθ. τειδρίππυ
 & ἱερῶ...αρηθ...ροιν...αι, quibus ipse addo ἀνέρευν ἐτη ΗΗΗ.....αρηθ...Ἀ-
 δινρηθ... de anno & Archontis nomine conjectandi nullum datur fundamen-
 tum.

Εἰς Ἄδριανον Κομμοδία ἀποτίθη ἡνδρὶ ἐπὶ Σαυρί. De Comediarum origine & vocis Etymologia multa & diversa legas apud Donatum in Prolegomenis ad notas in Terentium, Diomedem Grammaticum lib. 3, Scholiastem Aristophanis in iis quæ Scholiis suis præmisit, Athenzum lib. 2. Aristotelem de Poetica, & Etymologicum in Κομμία. Maxime autem mihi placent, qui Κομμῶν ἐστὶν τὸ Κῆμος, ὅς τ' ᾖ δῖος dictam volunt. Comœdiæ enim antiquitus erant Cantelintæ in honorem Bacchi post comessationes & computationes à pastoribus & rusticis per Atticæ δῖους seu vicos decantatæ, maxime vero in I-

* Strabo lib. 9. Pausan. lib. Argumenta Pythiorum, Pindari, Helladius apud Phorium. * Lib. 10. * Pausan. lib. Strabo lib. 9. * Pausan. lib. 10. Strabo lib. 9. * Censorinus cap. 18. * Pausanias lib. 10. * Pausan. lib. 6 & 10. * Pausan. in * Pausan. in Phocica, in fine fere. * Strabo lib. 9. Pausan. lib. 6 & 10. Argumenta Pythiorum Pindari. * Pausanias lib. 6 & 10. * Donatus in Prolegomena ad Terentium. Scholia Aristophanis in Prolegomena ad Aristophanem. Etymolog. in *Kuppia*.

cario oppido, ubi secundum Athenæum, tum Comœdia, tum Tragedia, ab ebrietate & temulentia, ἡ ἑρμηνεία, i.e. vindemiarum tempore originem habere, atque ideo utræque communi nomine antiquitus κωμῳδία dicebantur. Et profecto in initio non tantum nomine, sed alijs etiam multis conveniebant Comœdia & Tragedia, utraque enim tum erat carmen ἀντιθέσσιον, & simplex, sine personis aut scenarum ornatu decantatum, utraque erat convitiis plena, & in hoc tantum antiquitus discrepabant, quod Comœdia Mimos, Tragedia Satyræ propius accedentes, hæc severe, illa ridicule civium primorum vitia perstringebat. Comœdia autem, quæ postea viguit, ab hac longe diversa erat, quatuor enim Athenis numerantur Comœdiarum ætates, in quibus omnibus magnas mutationes subiit, donec eam tandem, quam nunc habet, à Menandro obtinuit perfectionem. Prima illius ætas à Sufarione, de quo hic in nostro Marmore agitur, habuit initium; ille enim, quia primus Comœdiam Athenis edidit, pro illius inventore à plerisque habetur. Sed Comœdia longe ante Sufarionem (quem inter annum Epochæ Marmoræ 318, & 297, i. e. inter Olympiadem 30, & 340, quo tempore maximum inclaruit Solon Atheniensis legislator, floruisse indicat mutilum Marmor) per Atticæ vicos videtur decantata fuisse, Sufarion autem eam, quæ prius per compita incondite canebatur, primus ἐν τῷ αἰετῷ in populi conspectu edidit, & ἀντιθέσσιον illud pastorum carmen ita excoluit, ut in urbem ipsasque Athenas deinde recipi dignum videretur. Hæc tamen Comœdia, utpote jam in primis incunabilis, valde rudis erat, ex solo enim choro sine histrionum personis constans nec scenæ ornatum, nec ullius fabulæ argumentum habuit, sed in ea civium res gestæ, cum eorum nominibus qui gesserant, palam in conspectu populi incondite decantabantur. Comœdiæ hæc argumentum primo addidit, & talari veste in scena usi sunt Epicharmus, & Phormus Siculi, qui eodem tempore, regnantibus Syracusæ Gelone & Hierone, in Sicilia simul floruerunt, ibique primo circa horum tempora, hæc Dramatis species, habitæ ad originem ratione, quia per Atticæ vicos olim decantata erat, κωμῳδία dicebatur. Κωμῳδία quæ non est Attica, sed Dorica vox; Doricis enim αἰετῷ Atticis ἄντιθες dicuntur. Cum autem Epicharmus, quod coram Hieronis uxore obscenum quid protulisset, ab illo solum vertere coactus in Cossinula exulasset, inde insignissimæ ex, quas scripserat fabulæ, cum iisque hoc Doricum earum nomen ad omnes Græcos ipsosque etiam Atticos transferre, apud quos Epicharmi Comœdiæ tanto deinde in pretio fuere, ut Chonnidæ, Magnes, & Mullus insignissimæ Athenis Poetæ Comici, ad earum exemplar scripsere, quas deinde edidere Comœdias, primique dicuntur fuisse, qui in Comœdiis suis præter civium convitia fictum aliquod argumentum habuere. Sed hæc tamen à solo choro constabat vetus Comœdia, eaque erat, quæ primæ Comœdiæ ætate Athenis viguit. Postea autem multa alia ei addita fuere, & tunc, eo scilicet tempore, quo Pericles Athenis maxime floruit, secunda Comœdiæ ætas habuit initium. Cum enim sub illius præstantissimi viri administratione Republica maxime florebat, & urbe in pace constituta, populus ex otio seculi ludis magnopere se dedisset, magnæque victoribus donasset præmia, iis excitulati Poetæ Comici ad excolendas fabulas suas, ut populo deinde magis placerent, multa invenerunt. Cratinus histriones induxit, & Comœdiam in actus distribuit, Crates, Plato Comicus, Pherecrates, & Phrynichus alia addidere, donec tandem tempore belli Peloponnesiaci, ab Eupolide, & A-

* Lib. 1. * Donatus & Scholiastes Aristophanis ubi sup. Aristoteles de Poetica. * Donatus in Prolegomenis ad Terentium. Scholiastes Aristophanis. Aristot. de Poetica. * Diomedes Gram. lib. 3. Scholiastes Aristoph. lib. Clemens Strom. l. 1. * Vide Plat. in Minoe. * Platonius ubi ἀντιθέσσιον ἀντιθέσσιον. Scholiastes Aristophanis in Prolegomenis. Donatus in Prolegomenis ad Terentium. Aristot. Poet. * Aristoteles Poetica, cap. 5. Suidas in Ἑρμηνείᾳ. & ἑρμηνείᾳ. * Scholiastes Aristophanis in Prolegomenis. Aristoteles Poetica, cap. 3. * Diomedes Gram. l. 3. * Aristot. Poet. Diomedes Gram. lib. 3. * Plutarch. in Pericle. * In Prolegomenis ad Aristoph. * Aristot. de Poet. Diomedes lib. 3. Plutarchus ubi ἀντιθέσσιον ἀντιθέσσιον. Scholiastes Aristophanis in Prolegomenis. Donatus in Prolegomenis ad Terentium.

ristophane omnino perfecta erat. Illa Comœdia, quæ his duabus prioribus Comœdiæ ætatibus Athenis vixit, Vetus Comœdia dicebatur, Mordacissima autem erat hæc ¹ Comœdia, & nonnunquam obscœna, & nominatim perstringebat vitam moreſque primatum; arque ideo populo maxime placebat, cui ex invidia semper gratum erat convitia de potentioribus imo & melioribus audire. Atque ideo ut infimorum plausum captarent, neutris parcebant Poetæ Comici; sed eadẽm licentiã, quã Cleonem, Cleophontem, & Hyperbolum sediciosos & improbos, optimos etiam Euripidem & Socratem in scena lædebant, quorum hunc in Nebulis, illum in Equitibus Aristophanes traducebat. ² Sed cum post captas à Lyſandro Athenas totum Reipublicæ regimen abolitã Democratiã penes optimates eſſet, ſublata eſt hæc maledicendi licentiã, lege larã, ut iis licitum eſſet, qui in ſcena injuriis affecti eſſent, Poetam in jus vocare. Ab hoc igitur tempore ſublato eſt Comœdia choro, in quo maxime regnabat maledicentiã, incepit tertia Comœdiæ ætas; quæque in ea vigeat, poſtquam Comœdia nova inventa erat, Media Comœdia dicebatur, cuius generis fabulæ inſigniores Athenis ediræ ³ 1017, & Poetæ Comici earum ſcriptores 57 numerantur, quorum Antiphanes & Stephanus fuere celeberrimi. Hæc Comœdia à veteri differebat, quod chorum non habuit, & neminem nominatim lædebat, niſi ipſos Comicos: poſt enim latam hanc contra convitia legem ſemper Poetis indulta licentiã erat aliorum Poetarum dicta & ſcripta cavillari; in quibus igitur hoc factum erat, choro ⁴ *μπαρλαμ* ſuccedere. Sed cum in his Poetæ non tantum ſuæ profeſſionis hominibus, ſed alios etiam e potentioribus civibus celato nomine obſcure & ænigmatice læderent, quæque in hos effuſa erant convitia, ſinguli in ſe dicta fuiſſe ſuſpicarentur, Temporibus Alexandri Magni, hæc etiam malidicentiã prohibita, omnis deinde reprehendendi poteſtas eſt Comœdia ſublata eſt, illiusque ab hoc tempore quarta ſecuta eſt ætas, quæque in ea vixit 7 Comœdia Nova dicebatur, quæ prologo etiam donata à Comœdia media differebat, quod hunc loco ⁵ *μπαρλαμ* ſublata omni maledicendi licentiã habuit; à veteri ſecundæ ætatis, quod choro etiam caruit; à veteri primæ ætatis, quod illa eſt ſolo choro ſine perſonis, hæc eſt ſolis perſonis ſine choro conſtat. Huius novæ Comœdiæ ſcriptores Græci ⁶ inſigniores erant ſexaginta quatuor, quorum Philemon, Menander, Diphilus, Philippides, Polidippus, & Apollodorus in Prolegomenis ad Scholia Ariſtophanis, utpote eorum celeberrimi, nominantur. Omnium autem iudicio maxima gloria fuit Menandri, cuius fabulæ numerantur 108, à quo Comœdia ultimam adepta perfectionem, talis primo facta eſt, qualis à noſtræ ætatis Comœdis in ſcena exhibetur. E Triplici hæc Comœdia Romani novam ſolam imitabantur, primuſque qui eam Romæ edidit, erat ⁷ Livius Andronicus, Marci Livii Salinatoris, cujus & liberos erudierat libertus, qui anno V. C. 514. C. Claudio Centone, & M. Sempromio Tuditano Coſis, anno ſecundo poſt finitum primum bellum Punicum, tum Comœdiæ, tum Tragœdiæ Romanis exhibendæ primus autor erat. Livii exemplum quinquennio poſtea ſecutus eſt ⁸ Nævius, qui belli etiam primi Punico, cui interſuit, hiſtóriam ſcripſit. Poſt illum autem ⁹ Licinius, Cæcilius, Plautus, Terentius, multique alii Comici Romæ inclaruere: omnium autem inſigniffimi erant Plautus, & Terentius. Eorum ¹⁰ Fabulæ, quoad argumentum, dividebantur in Togatas, & Palliatas; quoad Perſonas, in Prætextatas, Trabeatas, Togatas, & Tabernarias; quoad actionem in Motorias, Statarias, & Mixtas, Fabula Togata fuit, cuius Argumentum erat Romanum, Palliata cuius Græcum; Toga enim Romana, Pallium Græca veſtiserat. Fabula Prætextata erat, quæ e perſonis primariis, quales erant Reges, Cæſares,

¹ Horat. lib. 1. Sat. 4. ² Cron ſcholiaſtes Horatii ad illum locum. Donatus in Prolegomenis ad Terentium Auguſt. civit. Del. lib. 4. c. 9. ³ In prolegomenis Terentianis. Horatius de Arte Poetica, & Acron ſcholiaſtes illius. ⁴ In Prolegomenis ad Ariſtophanem. ⁵ In Prolegomenis Terentii, & Ariſtophanis, & in Piatonio. ⁶ Prolegomena Ariſtoph. ⁷ Livius hiſtoricus, lib. 7. Diom. Grammat. lib. 3. Acron in Horat. lib. 2. Epist. ad Aug. Caſſiodorus in Coſis. Cicero in Bruto, & Tuſcul. Quæſt. Prolog. Valer. Max. lib. 2. cap. 4. A Gellius lib. 17. cap. 21. ⁸ A Gellius lib. 15. cap. 24. ⁹ Prolegomena Terentiana. Diomedes Gram. lib. 3.

& magistratus Romani, quorum Toga prætextata erat, constabat, quas cadentes personas cum C. Melissus Augusti libertus & Bibliothecarius cum togis trabebatis in scenam introduxisset, eadem deinde fabula trabente etiam cœpit appellari. Fabula Togata erat, quæ personis privatis, quæ solam simplicem gerebant Togam, constabat. Fabulæ Tabernariæ secundum Scaligerum dicebantur, quarum personæ erant ex infimâ plebe, qualis in Tabernis habitabant: secundum Festum vero mixtæ erant & Prætextatis & Togatis, dicit enim ille in Schedis Pomponii Læti, "Togatarum duplex genus, prætextatum, hominum fastigio, quæ sic appellantur, quod togis prætextis Rempublicam administrant. Tabernariorum, quia hominibus excellentibus etiam humiles permisti, ut sunt plagiarii, servi denique & Cauponæ & Tabernis honeste prædeunt per sepe. Atque ideo bene observat Doctissimus Vossius, quod fabula Prætextata & Trabeata plerumque erat Tragedia, qualis est Orestia, quæ attribuitur Senecæ, Fabula Togata Comœdia, & Fabula Tabernaria mixta ex utrisque, quam Tragicô-Comœdiam appellamus, cuiusmodi sunt Amphitryo Plautina, & Græcorum Hercules Lycimnius. Tragedia enim, cum de rebus grandibus agat, è personis nobilioribus, quales erant Reges, Duces & Magistratus; Comœdia, cum de rebus jocosis erat, è privatis & vilioribus: Tragicô-Comœdia vero, cum illius argumentum erat mixtum, ex utrisque constabat. ¹ Motoria Comœdia erat, ejus actio erat turbulentior, stataria ejus actio erat quietior, in mixta utraque concurrebat. Motoria est Amphitryo; Stataria Cistellaria; Mixta Eunuchus & Andria. Comœdia quoad quantitatem dividebatur in Actus, & in Prologum, Protasin, Epitasin, & Catastrophen. Actus erant quinque, & hi rursus in scenas dividebantur. Actus distinguebantur antiquitus chori interventu; choro autem sublato Tibicinum cantu. Distributio Fabulæ in actus ab ipsis Poetis, actus vero in scenas à Grammaticis excogitata fuit, eaque è veteribus Plauti & Terentii Codicibus abest. Prologus est Proœmium. Fabulæ à novæ Comœdiæ scriptoribus primo excogitatus. Protasis est Dramatis initium, quo quod antecessit narratur, & ad reliquam fabulam via munitur. Catastrophe est exitus Fabulæ, quo exponitur fortuna in Tragedia in pejus, in Comœdia in melius conversa. Epitasis est quicquid Fabulæ inter Protasin & Catastrophem intercessit. Tam Comœdiæ quam Tragediæ in Theatro agebantur, quod in modum erat Hemicycli, in quo erat scena, proscenium, pulpitum, & onchestra. Scena erat frons Theatri ab uno ejus cornu ad alterum cum cooperturâ; Proscenium locus erat ante scenam porrectus; Pulpitum in Proscenio erat, in illudque prodibant actores: Onchestra fuit ubi apud Græcos saltarent, apud Romanos Senatores spectarent. Scena erat Pulpito altior, Pulpitum proscenio, & Onchestra. Comœdias Romæ edendi quadruplex erat occasio. Vel enim à Curilibus Aedilibus in ludis Megalensibus magnis diis consecratis, vel in honore Apollinis, vel pro salute plebis, vel in funere alicujus viri patricii ad retinendum populum, dum pompa funebris institueretur, edebantur. Athenis autem multo frequentius exhibiti fuerunt Ludi scenici, præsertim post bellum Peloponnesiacum, quo tempore his & diebus Festis celebrandis ita dediti fuere Athenienses, ut eorum gratiâ neglectâ armonum, omnique imperii propagandi curâ, per tam foedissimum otium semetipsos & rempublicam Macedonibus in servitutem prodiderent. De Comœdia plura legas apud Julium Scaligerum Poeticæ, lib. 1. & lib. 3. Lilium Gyraldum Hist. Poet. Dial. 6. & Vossium Institutionum Poeticarum, lib. 2. Ex antiquioribus autem legas Prolegomena Donati ad Terentium, Platonium, Aristotelem de Poetica, quæque Scholiastes Aristophanis de Comœdia habet in Prolegomenis ad Aristophanem.

Τὸν Ἰκαρίον ἐνέχοντος Σωκράτους, & Ἀδελφου. * Icaria oppidum Atticæ

¹ Sueronius in Illustribus Grammaticis. ² Poet. lib. 1. ³ Poeticarum institutionum lib. 2. ⁴ Prolegomena Terentiana. Dionæ. Grammat. ⁵ Vitruvius lib. 5. cap. 3. & seq. & in Proœm lib. 7. Tertullianus de spectaculis, aliiq. ⁶ Prolegomena Terentiana. ⁷ Justin. lib. 6.

in montibus Icaris situm, & Δῆμος. Tribus Ægeidis fuit; omnes enim Atticæ villæ Δῆμοι dicebantur. Celebris erat hæc villa? ob Hircum ibi, quod vitem læssisset, Baccho primum immolatum, cui cum etiam Icarienſis circa aram fumantem ἀνθηδίασι quædam carmina decantarent, in quibus potentiorum mores vitamque perſtringebant, ab his sacrificiis, tum Comœdia, tum Tragoedia dicuntur originem habuisse; utraq; enim in Icario vico natæ fuerunt, indeque illa à Sufarione, hæc à Theſpide Athenas primo allatæ; utriusque enim hi Icarienſes erant. Sufarionis Senarii aliquot de Femina citantur Stobæo Sermone 67; Idem sunt quos dissimulato Stobæi nomine habet Gyraldus de Poetis Dialogo 6, qui nihil aliud de Sufarione à se reperitum esse ait, Sed præter Stobæum de Sufarione habet Diomedes Grammaticus, quod ad rem nostram magis pertinet, eum in Icario vico Comœdiæ inventorem fuisse. Clemens etiam Alexandrinus habet Strom. lib. 1. ἰπποκρίτης Κομφίας Συναρίων ὁ Ἰκαρῶν, & in Prolegomenis ad Aristophanem etiam dicitur, ἡ Κομφίας ἰπποκρίτης φασὶν ὡς Συναρίων. Nonne Sannarion idem fuit, qui Sufarion hic dicitur? haud rarum enim est, ut nomina, quæ raro occurrunt, depravatissime à librariis describantur, Sannarionis autem Athenienſis Comici nomen apud Athenæum aliquoties occurrit: habet etiam Suidas, & veteris Comœdiæ autor primus aut inter primos fuisse dicitur, vide Julium Scaligerum Poetices, lib. 1. cap. 7. Vossium institutionum Poeticarum lib. 2. & Gyraldum Poet. Dial. 6. Pro qua re ulterius facit, quod in iisdem Aristophanis Prolegomenis, qui Comœdiæ inventor fuit in uno loco Sufarion in alio Sannarion appellatur, nec contra facit, quod Sannarion Athenienſis, Sufarion Icarienſis dictus fuerit, qui enim Icarienſis necessario etiam Athenienſis erat, populus enim Athenienſis in Tribus, & Tribus in Δήμοις dividebatur, eam igitur Icarium oppidum esset Δῆμος. Tribus Ægeidis, quicunque illius oppidi incolæ erant, necesse est etiam cives Athenienſes fuisse.

Οἱ Τελετῶν ἡ ἱερῶν ἀρχὴν πῶς οὐκ ἀνέλεον. Sic locum restituit Palmerius, de talibus autem præmiis negat se aliquid unquam legisse, sed si Donati Prolegomena ad Terentium, aut Diomedem Grammaticum unquam inspexisset, ibi legere poterat, solenne esse in Bacchi festis cantoribus pro præmio utrem musti plenum accepisse: qui vero antiquitas, i. e. in prima veteris Comœdiæ ætate Athenis in Bacchi festis canebant, Tragoedi & Comœdi fuere. Manifestius dicit Aristophanis Scholiastes, Τρόφυβις ἀπὸν ἀπὸ τοῦ Κομφίας, ὅθεν τὸ ἱερὸν καμμελὲς ἡρώα διδίδω, τότε πρὶν οἶνον, amplioribus autem poitea, qui Comœdia vincebat, præmiis donabatur. Temporibus Alexandri legem latam invenimus, autore Lycurgo oratore, ut qui Comœdia vincerent, si Athenienſes non essent, juræ civitatis donarentur.

Ep. 41. Ἀφ' ὧν Ραίστεται. Ἀδωνὴν ἐπὶ τῶν ἀνδρῶν ἰν ΗΗΨΔΔΔΔΠΗ Ἀρ-
 ζουτῶν. In prima Lacuna supplendum esse Ἀδωνῆ, methodus per totum Marmor observata satis evidenter ostendit. In secundæ Plutarcho, qui dicit Pisistratum Tyrannidem Athenis occupasse, cum Comias Archon esset, restituo Κομίων. De Pisistrato, & quomodo Tyrannidem Athenas obtinuit, eamque, postquam multos annos tenuerat, filiis reliquit, legas Herodotum lib. 1. & lib. 5. Thucydidem lib. 1. Plutarchum in vita Solonis, quæque ex his aliisq; antiquis autoribus collegit eruditissimus in Græca Historica Johannes Meursius in libro singulari De Pisistrato.

Ep. 42. Ἀφ' ὧν Κερῶν. Ἀσπίς Δίλφ. α. ΔΔΔΔΠ Ἀρ-
 ζουτῶν. Ἀδωνῆ. τὴν Δῆμον, sic legit Seldenus, ultimaque hujus Periœchæ verba

† Stephanus in Ἰσπελ. Hesychius in Ἰσπελ. Solinus cap. 17. Plinius lib. 4. c. 7. Harpocraz in Ἰσπελ. * Porphyry. ὡς ἀνέλεον. * Diomed. lib. 3. * Lib. 3. * Diomed. lib. * Plutarch. in vita Lycorgi oratoris. * In vita Solonis.

interpretatur, Archonte Athenis populo, quasi hoc anno nullo Athenis Archonte electo totum Regimen penes populum esset, sed sædissime erravit vir doctissimus, cum enim ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ pro ΕΤΕΡΑΔΗΜΟΥ legisse manifestissimum est, Euthydemusenim, ut notat Autor Anagraphes Olympiadum cum Eusebianis à Scaligero editæ, Archon erat anno primo quinquagesimæ sextæ Olymp. qui an. est Epochæ nostræ Marmoræ ΗΗΨΔΔΔΔΙΙ, quem ipse Seldenus monet, & literæ numerales, quæ relinquuntur integræ, demonstrant hic supplendum esse. In ceteris Lacunis suppleo, 'Αφ' ὧ Κροῖστον. & Ἀλίας ὁ βασιλεὺς, ὃς αἰς Δέλφους ἀπέσταλεν ἱππ. De initio regni Croesi in mutilo hoc Marmoris loco agi ex Eusebio liquet, secundum illum enim Alyattes Croesi pater 49 annos regnavit, si igitur Alyattes an. Ep. Mar. 341 regnare incepit, annus Ep. Mar. 292 erit primus regni Croesi.

Ἐκ Δέλφους ἀπέσταλεν. Apollinem Delphicum magna semper religione & coluere Lydorum Reges, maxime vero illum veneratus est Croesus. Sæpius enim ad consulendum illius oraculum misit, maximeque, quæ in hujus Dei templo Delphis antiquitus videbantur donaria, ab hoc Rege dicuntur consecrata fuisse. Celeberrimum apud antiquos fuisse oraculum Delphicum satis notum est. Sed quam originem habuit, & quale fuit nemo satis explicavit, mihi igitur in animo erat plenam illius historiam, quanta haberi poterat ex antiquis scriptoribus, hic subungere; sed cum hoc opus nimis longum esset, & ipse moner ad finem propere, à proposito cogor decedere, atque ideo tibi impressentiarum hæc de eo sufficiant, quæ habet Diodorus Siculus Bibliothecæ suæ, lib. 16. "Sed quoniam Tripodis mentio hic facta sit, historiam antiquitus de eo traditam hic repetere non in tempestivum arbitror. Olim à capite hoc oraculum inventum fuisse memoratur, cujus gratia mactatis ut plurimum capris ad hunc usque diem Delphi consulunt oraculum. Inventionis hunc pro modum tradunt. Terræ hiatus eo loco fuit, ubi nunc adytum, quod vocatur, Templi existit, circumque hunc capræ pascentes oberrarunt, quod Delphi tunc nondum incoherentur. Ibi frequenter accidit, ut quæcunque propius ad voraginem accedens despiceret mirum in modum exsultaret, & vocem ab usitata prius dissonam emitteret. Id pastor gregis ut insolens admiratus. quid rei foret exploraturus accessit, & ipse despectans eodem modo quæ capræ affectus abiit, nam istæ ut divino afflatæ spiritu se gessere, hic futuros eventus præcinebat, mox fama ad accolæ divulgata tam miris modis affectos fuisse, qui specui approximarunt, plures eo loci convenere, cumque propter rei novitatem periculum facerent omnes, quicunque propius adierant furorè divino corripiebantur, hinc locus ille, ut fatidicus pro miraculo habitus, terræque Oraculum credebatur. Duravit ad tempus illud mos, ut qui divinare vellent, antro propinquantibus de futuris alter alteri responderent. Sed cum multi per excessum mentis lymphaticum in specum desultarent, omnesque è conspectu hominū auferrentur, consultius ac colis visum, ne quis alius idem periculum incurreret, unam feminam omnibus vatem constituere, quæ fatidicis posthac effatis præfesset, machinamque ei fabricari quæ conscensâ citra noxam afflatu divino repleri, & consulentibus vaticinari possit. Machinæ tres erant bases, unde Tripodis illi nomen obvenit. Figuram ejus propemodum omnes hodieque conflati ex ære Tripodes imitantur: Quemadmodum igitur oraculi sedes inventa, quibusque de causis Tripus exstructus sit, satis jam declaratum arbitror. Oracula à virginibus olim data fuisse fama est, quod & naturam haberent incorruptam, & ob virginitatem Dianæ similes essent; adde quod servandis oraculorum secretis magis idoneæ viderentur, sed posterioribus temporibus ainhb Eche-cratem Thessalum ad Oraculum profectum vifam fatidicam vatem ob eximiam illius pulchritudinem deperire, & ei per vim raptæ stuprum intulisse, quod facinus Delphos impulit, ut lege sanctâ caverent, ne virgo deinceps,

“ sed femina quinquagenaria major, virgineo tamen ornatu, in memoriam at-
“ tiqui in vaticinando moris dei responsis praeferret. Haecenus Diodorus,
Si plura velis de hoc oraculo, sparsim possis colligere è ^a Strabone, ^a Pausania,
^b Plutarcho, aliisque antiquis autoribus.

Ep. 43. 'Αρ' ὁ Κυρῶς ὁ Πύσαν βασιλεὺς Σαρδίων ἄλλαξε, καὶ Κροῖστος ἔτι.....
 σφαλὴν..... καὶ Ἰππίαδης καὶ τῶν τοιῶνδε ἱαμβοποιῶν. Lacunas sic
 supple, καὶ Κροῖστος ἔτι Πυθίῃς σφαλλόμενος ἐξέχευεν ἵππιν. ΗΗΩΔΔΠΠΙΙ 'Αρχετῶ
 'Αδιντῶ..... καὶ Ἰππίαδης, &c. Croesus enim ab Oraculo Delphico, quod præ-
 dixerat eum magnum imperium everfurum, si fluvium Halym transisset, de-
 ceptum Cyro bellum intulisse, ab eoque victum, & polita, expugnatis Sar-
 didibus, captum fuisse, satis nota est historia. Eam narrant Herodotus lib. 1.
 Xenophon in Κυροπαιδείᾳ, Justinus lib. 1. Frontinus lib. 2. & lib. 3. Polyæ-
 nus lib. 7. alique. Annum supplevi ex Eusebio, qui dicit Croesum 15 annos
 Lydis imperasse: cui confentit etiam c. Herodotus, qui dicit Croesum post-
 quam quatuordecim annos regnavit, i. e. in initio decimi quinti captum fu-
 isse. Si igitur Epochæ Marmoreæ annus 292. sit primus annus regni Croesii, an-
 nus Ep. Mar. 278, est ultimus illius. Post annum Epochæ 'Αρχετῶ 'Αδιντῶ,
 observata per totum Chronicon methodus jubet supplere, nomen autem illi-
 us qui hoc anno Archon Athenis fuit in ultima Lacuna oblitteratum ē nulla hi-
 storia possum supplere.

Pythia vates erat, quæ Oracula Apollinis Delphici consul-
lentibus dabat responsa. Quoties enim aliquis ad Templum accesserat ad deum
dere aliquæ consulendum, peractis sacrificiis huic vati causam adventus expone-
bat, quæ consensio Tripode, qui in specu erat, ubi spiritum acceperat, solu-
tâ oratione Oraculum proferebat, quod Poetæ quidam fani administrî in
versus numerosque redigentes ei, qui Apollinem consulebat, carminibus
tradidere.

Ἰαμβοποιεῖν ἢ *Ἰαμβοποιός*. Carmen Iambicum, quo Hipponax hic dicitur inclaruisse, sic dictum fuit ἐπὶ τοῦ Ἰαμβοῦ, quod est convitiari, maledicere, antiquissimus enim Iamborum usus in convitiando fuit. Cum enim ἢ Archilochus Parius invectivum in Lycamben, quod ei filiam Neobolem respondens, deinde mutata voluntate non dedit, & in ipsam etiam Neobolem scripserit, hoc carminis genus primus invenit, in quo tantam amarulentiam posuit, ut quos eo læserat, ad laqueum adegisse perhibetur. ἢ Hanc igitur cum Homero gloriam communem habuisse dicitur, quod opus, cujus autor erat, in eo perfectissimum inveniatur. Præter Archilochum autem ἢ duo tantum memorantur, qui in Iambis inclaruere, Simonides scilicet Amorginus, & Hipponax Ephelius, de quo in hoc loco agit Chronographus noster. ἢ Huic notabilis vultus fœditas erat, quam ob rem imaginem ejus Bupalus & Anthemus, Pictores Chii lascivii jocorum proposuere identium circulis, quod Hipponax indignatus, in injuriæ vindictam ad scribendum Amphilochem carmen se magna industria dedit, ἢ illudque ut vehementius feriret in Scazontem primo desedens, tantâ amaritudine in Bupalum & Anthemum distinxit, * ut eodem successu, quo Archilochus fœcerum, ipse hos derisores suos ad laqueum adegisse perhibetur, atque ideo ἢ Horatius utrosque jungit dicens,

* Lib. 9. * Lib. 10. * In libris *ἑρμῆος ἀνδραγωγὴς*, *ἡ ἑρμῆος καὶ χροῖος ἡμερολογεῖται* *ἐν τοῖς Πινδαροῦ*, *ἡ ἀνδρῶν ἡμερολογεῖται* *ἡ Χρονογραφία*, aliisque in locis. * Lib. 1. * Vide et quæ ex Diod. supra attulimus. Horatius in Epist. 9. Pausan. lib. 10. & Plutarchum in locis supra citatis. * Procles in Chrestomathia. * Strabon in Epist. 3. ad Mecænen. lib. 1. & in Poetica, & Cron. Horatii. Schol. ad utraque hæc loca. Et eisdem ad Epist. 3. ad Mecænen. Chrestomathia. * Vel eius Pater. 11. * Proculus in Chrestomathia. * Plinius lib. 16. c. 5. * Dionys. Hal. Atheniens. lib. 15. vocat Scæzontem Hypocæzontem Iambum. * Eustathius ad Homeri Odys. x. p. 164. d. Cicero lib. 3. de Natura Deorum. * Epod. 6.

Cave, Cave, namque in malos asperimus
Parata tollo cornua,
Qualis Lycambæ spretus infido gener,
Aut acer hostis Bupalò.

Ep. 43. 'Αφ' ἑ Θέσπης ὁ ποιητής..... αχΘ. ἰδίδουξιν 'Αλλ...σιν... πηδ... ρα-
γ... .. ἐπ' ΗΗΩ... ἀρχον... 'Αδ... .. ταν τῷ Θερπύρῳ. Has Lacunas
à Palmerio & Seldeno hiantes relictas sic suppleo, 'Αφ' ἑ Θέσπης ὁ ποιητής ἔξ ἀ-
μύξῃς ὤρω... ἰδίδουξιν 'Αλλείσιν, ἃ ἐπὶ τοῦ τραγῳδίας ἀδελφῶν περιουχέτι, ἐπ' ΗΗΩΔΔΙΙ
ἀρχον... 'Αδιν... 'Αλλαίῳ τῷ Θερπύρῳ. X enim in αχ, pro x facile in exeso
Marmore legi poterat. I, est dimidium literæ H, altera illius parte oblitteratâ.
X post sextam Lacunam pro K, ab exscriptore lectum puto. Difficile enim sæpe
est in antiquis Marmoribus has literas distinguere. 'Αλλαίῳ in ultima Lacuna
restituitur à Lydiato quem, vide in notis Chronologicis.

Θέσπης ὁ ποιητής ἔξ ἀμύξῃς ὤρω... ἰδίδουξιν 'Αλλείσιν. De hoc Thespide con-
troversia est inter Grammaticos ὁ an erat decimus sextus, an secundus, an
omnino primus, qui Tragœdiam docuit. Qui decimum sextum dicunt, ὁ inter
Dores primo volunt natam fuisse Tragœdiam, & ὁ ab Epigene Sicyonio primo
inventam, qui cum Tragœdiam de Baccho docuisset, in qua nihil ad Bacchum
erat, notissimo inter Græcos proverbio, ἰδὲν ὤρεθ' Ἀνύουσαν, quod ei post
actam fabulam à populo acclamatum fuit, primo dedit initium. Hujus non-
nullæ fabulæ ὁ ab Athenæo citantur. Sed cum Tragœdia, quæ ante Thespi-
dem apud antiquos edebatur, carmen valde rude, & ἀνοργαστήν esset, e-
odemque modo quo Comœdia è solo choro constaret, Thespis qui choro ὁ per-
sonam addidit, fabulamque primo ex arte docuit, eamque totam fere mutatam
ita excoluit, ut quæ prius à solis pastoribus, rudioribusque villarum incolis de-
cantabatur, ipsis deinde esset Athenis digna, merito pro primo ipsius autore
ὁ à plerisque habetur; atque ideo de eo dicit Horatius in Epistola de Arte Poetica,

Ignotum Tragicæ genus invenisse Camœnæ,
Dicitur & plaustris vexisse poemata Thespis,
Quæ canerent agerentque peruncti facibus ora.

Thespis enim nondum extractis Theatris plaustrum pro scena habuit, ex eo-
que docuit quas populo exhibuit Tragœdias, atque ideo in mutilo Marmore
supplevi, ἔξ ἀμύξῃς. Quæ in his agebantur Tragœdiæ, eodem modo quo
Comœdiæ, mordacissimæ erant, & convitiis in primates plenæ, atque inde
quicumque convitia in aliquem jaciebat, ἔξ ἀμύξῃς λένων, seu ἔξ ἀμύξῃς notis-
simo apud Græcos proverbio cœpit dici. Hujus fabulæ argumentum traheba-
tur è calamitatibus heroum regum, & illustriorum hominum, ὁ atque ideo,
qui eum agebat, usque ad Æschylum, ut majorem incuteret terrorem, faci-
bus vini ora perlinebant, indeque nonnulli deducunt vocis originem, voluntque
Τραγωδίας, dici quasi ὁ Τρυγωδίας, à τρυξ fæx, sed supra monui Τρυγωδίας, non
tantum Tragœdiæ, sed etiam Comœdiæ, antiquitus nomen fuisse; atque ideo
multo potior videtur aliorum Etymologia, qui dicunt Τραγωδίας dici ἀπὸ τῷ
τραγῶν, ἃ ὁ φῶν, quia Tragici Poetæ hircum olim pro præmio habuere. Atque
ideo dicit Horatius,

ὁ Carmine qui Tragico vilem certavit obhircum.

ὁ Suidas in Siam. ὁ Aristot. Poet. c. 3. ὁ Suidas in Siam. ὁ Michael. Apostolius, cent. 15. prov. 23.
ὁ Lib. 9. ὁ Diogenes Laert. in vita Platonis ὁ Horatius in Arte Poet. Acron Scholiastes Horatii, Cle-
mens Strom. lib. 1. Donatus in Prolegomenis ad Terentium Diomed. Gram. lib. 1. ὁ Horatius in Arte
Poetica. ὁ Tzetzes in Prolegomenis ad Lycophronem. Donatus in Prolegomenis ad Terentium. ὁ Dio-
med. Gram. lib. 3. Donatus in Prolegomenis ad Terentium. ὁ De Arte Poetica.

De Thespide plura legas apud Plutarchum in vita Solonis, Julium Scaligerum Poetices, lib. 1. Liliū Gyraldum Hist. Poet. Dial. 6. Isaac Casaubonum De Satyrica Poesi, lib. 1. cap. 5. & Vossium Institutionum Poeticarum, lib. 2. Thespidis discipulus erat Phrynichus, qui ipse etiam Tragœdiam multum excoluit. Post hunc circa tempus primi & secundi belli Persici claruit Æschylus, qui secundam personam multaque alia Tragœdiæ ad eam excolendam addidit. De eo sic dicit Philostratus. "Erat Æschylus Poeta Tragicus, qui cum Tragœdiam incompositam inornatamque animadverteret, Choros in unum contraxit, disjunctissimam antea cum forent, & histriionum crebras responsiones auferens, unici cantus prolixitate intra scenas faciendam jugulationem excogitavit, ne coram populo trucidationes hominum fierent, quæ licet ipsa per se sapientia carere nemo dixerit, ulterius tamen aliquid excogitandi etiam in Poetica minus peritis præstitit occasionem. Cum rursus ipse excogitaret, quo pacto dignitatem Tragœdiis posset asserere, videretque ejusmodi arti sublimitatem potius, quam humilitatem convenire, apparatus orationis instituit, & heroum figuris magis accommodatas, & pulpitis histriones superimposuit, ut alti sicut heroes graderentur, vestibusque primis eisdem ornavit, quas heroas & heroínas decere putabar. Quibus de causis Athenienses Tragœdiæ parentem putant, & in Bacchi festis etiam mortuum advocant. Ejus igitur Tragœdiæ etiam à morte ejus actæ fuerunt, quique eas docebant etiam Atheniensium decreto vicere denuo. His similia etiam habes apud Athenæum lib. 1. Aristotelem de Poetica, Horatium in Epistola ad Pisones, Acronem Horatii Scholiastem, aliosque. "Tertiam personam in Tragœdiam induxit Sophocles, à quo & Euripide omnino perfecta est Tragœdia, τὸ πρῶτον ἦν ἐν τῇ τραγῳδίᾳ μὴδὲ ὁ χορὸς διεσπασμένος, ὡς ἐν τῇ ὁμοίᾳ τῶν ἰσοκράτους ἔδειξεν ἰσὺς τῆς ἀναπαύσεως τὸ χορὸν, ὃ δὲ αὐτοὶ τῶν Ἀρχαίων, τὸ δὲ τρίτον Σοφοκλῆς, ὃ συνεπλήρωσεν τὴν τραγῳδίαν. Tragœdiæ partes eadem erant, quæ Comediæ, quas supra descripsimus. Si de hoc Dramate plura velis, legas Aristotelem de Poetica, Diomedem Grammaticum lib. 3. Liliū Gyraldum Hist. Poet. Dial. 6. Scaligerum patrem Poetices, lib. 1. & 3. Vossium Institutionum Poeticarum lib. 2. & Isaac Casaubonum de Satyrica Poesi, lib. 1. & Canonem Chronicum insignissimi viri Domini Johannis Marhami, pag. 62f.

Ἀλκίστιν. Alcestis igitur erat prima Tragœdia quam docuit Thespis; cognominem habet Euripides. Sed in recensendis Thespidis Tragœdiis nemo scriptorum puto Alcestin memorat. Seld.

Ep. 45. Ἀφ' ἑ Δαρῖος. Πέρσων ἐκασίλδου Μάγν τελευτῶντι. ἔτη... 1893. Ἀρχόντ. Ἀδρ..... In prima Lacuna Seldenus, Lydiatus, & Palmerius suppleunt HH 1893, sed annus Ep. Mar. 1893 incidit in annum Julianæ Periodi 4197, qui est annus Nabonassari 321, secundum vero infallibilem Ptolemæi Canonem Darius Hytaspis non an. Nab. 321. sed quadriennio prius, anno scilicet 227 incepit regnare. De hoc Metachronismo multum se torquet Lydiatus, quem vide. Seldenus autem exclamar, manifestissimus est error, sed erroris ipse autor videtur, suspicor enim eum legisse 1893 pro 1891, cum enim Marmor, è quo Seldenus hæc transcripsit, utpote 1893 an. priusquam ille librum suum edidit, exaratum, tam misere exesum fuerit, ut sine perspicillo rum ope omnino esset non legendum, literæ numerales ΠΙ deletâ lineolâ transversa in litera Π in notas numerales III, facile poterant mutari. Annus autem Ep. Mar. 256, est Nab. 228, qui revera primus erat Darii Hytaspis. Cum enim Ptolemæus initium Darii ad an. Nab. 227 referat, illum annum, quo Magi regnabant, ejus regno etiam adjecisse evidentissimum est. In initio se-

* Suidas in Φρῦνικῷ. † In Apollonii vita, lib. 6. cap. 6. ‡ Suidas in Σοφοκλῆ. Aristot. Poet. cap. 4. Diogenes Laert. in vita Platonis. § Diogenes Laert. in vita Platonis. ¶ In notis Chronologicis ad hanc Epocham. † In notis ad Canonem Chronicum.

cundæ Lacunæ lego Ἀσπρῆ. Quis vero hoc anno Athenis archon erat, cujus nomen in fine illius Lacunæ obliteratur, nulla docet historia.

Δαρῆς. Πέρσης ἱεραὶ δὲ. Post Cyrum Persis imperabat Cambyfes filius illius, qui Ægyptum imperio suo subjecit, in qua moratus, cum ē somnio præcognovisset Smerdem post se regnaturum, Susam ad occidendum fratrem eo nomine appellatum mittit: eo autem occiso Patiziches magus, quem Cambyfes Susa decedens urbi & Regiæ suæ præposuerat, illi fratrem suum Smerdem etiam dictū, & Smerdi Cambyfis fratri oris totiusq; corporis lineamentis persimilem substituit, & vivente adhuc Cambyse regem constituit, qui eodem mox mortuo ab omnibus existimatus Cyri filius fuisse per unum annum à nemine perturbatus regnabat; tunc autem dolo detecto, eoque à Persarum primatibus occiso, Darius Hystaspis filius, qui unus conjuratorum fuit, regnum obtinuit. Historiam plenius narratam habes apud Herodotum lib. 3. Justinum lib. 1. Polyænum lib. 7. Valerium Maximum, lib. 7. cap. 3. Ctesiam in Photio Cod. 72. & Ammianum Marcellinum, lib. 23.

Μάγν πολλοί τινες. Sinerdes, quo occiso Darius regnabat, Magus dicitur, quia ē Magorum secta erat; quæ à Zoroastre aut secundum alios ab ipso Nimrode originem habens per totum Orientem, maxime vero in Persia, & Assyria viguit, ibique etiam ad hunc usque diem viget. Hi duo statuunt principia, Lucem & Tenebras, ab iisque haurit, quæ de suis duobus principiis docuit, Manes Hæreticus. Lucem deum primum & Rerum omnium principium, Tenebras vero Deum creatum, & hunc mali, illum boni autorem statuunt: Qui boni autor putabatur antiquioribus Oromasdes, recentioribus Kadiman, i. e. antiquus & Yazdan; qui mali ab antiquioribus Arimanius à recentioribus Ahraman vocabatur. Lucem igitur quia boni causam maxime colebant Magi, honorisque, quem ei habebant testificandi gratiā, solem, & ignem ut solis Symbolum, colebant, ipsasque etiam stellas, à quibus mundum regi putabant. Atque ideo ad malos earum influxus avertendos Telestina faciebant, & cœli faciem, Planetarum, Stellarumque cursum quam accuratissime observabant; quique inde de futuris prædicere susceperunt, Astrologiæque initium dedere, antiquissimi & primi fuere, alioque nomine etiam Chaldæi appellantur. De his legas Diog. Laert. in Proæmio, Herodot. lib. 1. Plutarchum in Iside, Agathiam lib. 2. Michaëlem Psellum in libro τῶν τῶν παρ' Ἀστρολόγων, & Χαλδαίων δογματικῶν. Francisci Patricii Zoroastrem, Johannem Vossium de Idololatriâ lib. 1. c. 5, & lib. 2. c. 19. Instar autem omnium est Clarissimus Pocockius, qui ē Libris Linguis Orientalibus scriptis, in quarum scientia nostrum est μάγα ἀνθρώπων, tum magorum sectam, tum Zabiorum, qui à Magis videntur originem habuisse, & in iisdem quibus illi antiquitas locis viguere, & adhuc vigent, in specimine suo Historiæ Arabicæ quam optime descripsit.

Ep. 46. Ἀφ' ἑ Ἀρμῆδου, & τινος ἀπικτε..... ερην Ροσιραῖτου Ἀ.....
....., & Ἀσπρῆου τὴν Ροσιραῖτου εὐ..... χλασιν τῶντος ἐν
ΗΗΔΔΔΔΠΠ Ἀρρητῶ. Ἀσπρῆου..... In tribus prioribus Lacunis suppleo,
Ἀρμῆδου, & Ἀειστογῆτων ἀπικτεσαν Ἰταρχην Ροσιραῖτου Ἀσπρῆου Τύρω-
τον, in cæteris ē Palmenio, & Ἀσπρῆου συμπαρῆ τὴν Ροσιραῖτου ἐκχωρῆν τῷ
Πελασγικῷ τῶντος ἐν ΗΗΔΔΔΔΠΠ Ἀρρητῶ. Ἀσπρῆου Κλειδόνου. Dicit enim
Herodotus de ejectione Pisistratarum, παρὶς τῷ ἐπὶ μισθῷ τῷ τῷ τῷ τῷ
ἐπ' οἷς ἐβόλοντο οἱ Ἀσπρῆοι, ὡς ἐν πέντε ἡμέρησι ἐκχωρῆν ἐκ τ' Ἀττικῆς.
Ἀρμῆδου, & Ἀειστογῆτων ἀπικτεσαν Ἰταρχην. Historiam, quomodo Har-

• Prolopius Ca. on. Euseb. Chron. Herodot. lib. 3. Justin. lib. 1. Ctesias apud Photium. • Herodot. lib. 3. • Justin. lib. 1. • Herodot. & Justin. ab. • Plutarch. in Isid. Diogenes Laert. in Proæmio. • Cle-
mentis Alexandrinus dicit Nimrodem primo ignem coluisse, ignis autem cultores Magi. • Lib. 5.

modius & Aristogeiton, Hipparchum interfecerunt, legas apud Herodotum lib. 5. Thucydidem lib. 1. & lib. 6. Aristot. Rhet. lib. 2. c. 24. & Polit. l. 5. c. 8. Maximum Tyrium, Dissert. 8. Justin. lib. 2. Ælian. Var. Hist. lib. 11. c. 8. & Plaronem in Hipparcho. Cum per hanc cædem primo aperta esset via ad restituendam Atheniensium libertatem, evictendamque Pisistratidarum Monarchiam, Harmodius, & Aristogeiton, qui Hipparchum interfecerunt, quamvis hoc minime ^a animo patriæ liberandæ fecissent, ipseque quem interfecerunt, Regum optimus & Philosopherum sui temporis doctissimus esset, tanto Athenis in honore semper habebantur, ut ^a omnibus aliis, qui in eâ urbe unquam nascebantur civibus prælati, quam diu libera manebat Respublica, æque ac præstantissimi heroes, non multo minus, quam ipsi dii, in eadem colebantur. Quotandis ^a illis parentatum fuit, illudque Polemarcho post Archontem Eponymum & Regem præstantissimo inter Atheniensium magistratus dabatur munus. ⁷ Lege Sancitum fuit ut eorum nomina nullis nisi liberis & ingenuis inderentur, ut ^a eorum laudes in omnibus conviviiis symposiis etiam & diebus Festis, ^a maxime in Panathænis peculiari carminum genere quæ Scolia dicebantur (quorum nonnulla habes apud Athenæum lib. 15.) canerentur, & ut ^a posterî ob parentum merita primum in omni confessu locum haberent, & publicis sumptibus in Prytæco alerentur, multaque alia præ ceteris civibus privilegia & immunitates haberent. Et cum aliis lapideæ solæ statutz, his honoris gratiæ ^a Æneæ eæque ^a in foro ponebantur, qui honos nisi ^a Cononi perpaucilimique aliis, qui patriæ liberatores existimabantur, nulli alii dabatur.

^a Ἰππάρχου τοῦ Πισιστράτου Ἀδελφῶν τοῦ Ἰππάρχου. ⁷ Rex optimus & præstantissimus moribus & doctrina inter omnes Græcos fuit Hipparchus, summâque cum justitiæ & æquitatis laude Rempublicam administrabat, & tam propensi erga doctos animi fuit, ut quicumque per totam Græciam, aut Poeticâ, aut Philosophiâ, aut aliquâ aliâ arte, aut scientiâ excellebat, magnis datis stipendiis ad se alliciebat, atque ideo apud se habuit. ^a Simonidem Ceum, & Anacreontem Teium Poetas insignissimos, & multos alios usque ad cædem suam. Controversia est inter antiquos, an primogenitus Pisistrati filius, an Hippia junior fuit, plerique Hipparchum seniore tradunt, iis autem contradicit Thucydides, sed huius objectionibus respondit Meursius, contenditque Hipparchum primogenitum Pisistrati filium fuisse, nec ante illius obitum Hippiam Athenis regnasse, eum vide in Pisistrato.

^a Ἐξαρπύριον τὸ Πεδιαιόγιον τὰ γένη. Murus Pelasgicus ille est, ^a quo Arx Athenis circumcincta fuit, sic dictus, quia à ^b Pelasgis condebatur. ^a Hi enim à Bœotis, qui circa 70 an. post bellum Trojanum ab Arna Thessaliæ in patriam redierunt, Bœotia pulsi ^a in Atticam se receperunt, ubi agrum sub Hymetto monte ea conditione ab Arheniensibus accipientes, ut arcem ^a palis tantum spinosis prius septam muro lapideo circumdarent, hunc condidere, qui postea à conditoribus Murus Pelasgicus dicebatur, de eo vide etiam Johan. Meursium in Cecropia, & quæ prius habuimus in notis ad Ep. 6. De ejectione Pisistratidarum hæc narratur Historia, ^a Alcæonidæ, potens Athenis familia à Pisistratidis pulsi mercede pacti sunt cum Amphictyonibus templum Delphicum, circa 40 annos antea incensum, de novo ædificare: Delphis igitur sedentes, ^a Pythiam

^a Ut legas apud Thucyd. lib. 6. ^a Dion. Chrysostomus, orat. 17. Æschinus orat. in Timarchum, &c. ^a Pollux lib. 8. c. 9. sect. 4. ⁷ Libanius Declam. 19. A. Gell. lib. 9. c. 2. ^a Athenæus lib. 15. Hefychius & Suidas in Ἀρπύριον πύλον. ^a Aristoph. in ^a car. & Scholiastes illius. ^a Philostratus in Apollonii vita lib. 7. cap. 2. ^a Meursius in Διονυσίου τὰ γένη. Disarchi orat. in Demosthenem. Theodoret. Therapeut. lib. 8. Demosth. orat. in Leptinem. ^a Theodoret. Therapeut. 8. Demosthenes orat. in Leptinem. Plutarchus in vita Antiphrasioratoris. Lucianus in Parasito. ^a Lucian. lib. Aristot. Rhet. lib. 1. c. 9. ^a Demosthenes orat. in Leptinem. ⁷ Thucyd. lib. 6. Plaro in Hipparcho. Ælian. Var. Hist. lib. 8. c. 2. ^a Plaro in Hipparcho. Ælian. Var. Hist. lib. 1. c. 2. ^a Herodot. lib. 5. Philostratus in Herode Sophista. Lucianus in his accusato Thucyd. lib. 2. Pollux lib. 8. c. 9. sect. 19. Aristoph. in avibus. Dionys. Hal. lib. 1. ^a Pausan. in Attica. Herodot. lib. 6. Dionys. Hal. lib. 1. ^a Strabo lib. 9. ^a Herodot. lib. 6. Dionys. Hal. lib. 1. ^a Syriacus in Herodotem. Sopater in libro cui titulus, Ἀλφειοῦς ἱερῶν. ^a Herodot. lib. 6. Thucyd. lib. 1. & lib. 6. ^a Herodot. lib. 6.

datâ pecuniâ induxerunt, ut quoties Spartani venirent ad Oraculum confur-
lendum, juberet illos liberare Athenas. Lacedæmonii igitur primo Anchi-
molium cum exercitu, & eo victo occisique Regem, suum Cleomenem ad li-
berandas Tyrannide Athenas mittunt. Pisistratidæ autem à Cleomene victi
relictâ urbe intra murum Pelasgicum in arce se muniunt, parati longam obsidi-
onem sustinere, sed captis eorum liberis, quos clam ex Attica mittebant,
eorum gratiâ cum Atheniensibus Lacedæmonisque, qui ad eos liberandos vene-
runt, pacti sunt, ut intra quinque dies arce muroque Pelasgico, intra quem
se munissent, totaque Atticâ excederent. Et sic finita fuit Pisistratidarum
Tyrannis. Historiam plenius habes narratam apud Herodotum lib. 5. & Thu-
cydideum lib. 6. quæ alii de ea habent autores legas à Meursio collecta in illius
Pisistrato.

Em ΗΗΑΑΑΑΠΙΙΙΙ. Cum Pisistratidæ non eodem anno, quo Hipparchus
occisus fuerat, ^h sed quarto postea testibus Herodoto, Thucydide, & Platone
Athenis percellerentur, manifestum est hic à Chronographo nostro res diversis
annis actas in eadem Epocha simul conjungi, quod etiam ab eo in Epocha 23.
factum observes. Eteoclus enim, Adraitus, & Amphiarus non eodem an-
no, quo ad bellum Thebanum profecturi ludos Nemæos primo celebrarunt,
sed ut eorum historiam legenti apparebit, multos annos antea incepterunt
Argis regnare. Eodem igitur modo, quo ibi regnum eorum regum Nemæo-
rum institutioni, sic hic cædes Hipparchi Pisistratidarum ejectioni per mo-
dum præfationis præmittitur, ita ut hoc solum, quod ultimo loco, & non il-
lud, quod primo narratur, ad annum subjunctum debet referri. Ad annum igitur
Ep. Mar. 248, qui est Olympiad. 67: an. 1. non Hipparchi cædes, sed
Pisistratidarum ejectio à Chronographo nostro refertur. Ille igitur à Thucy-
dide uno anno differt, quod non cum illo Pisistratidarum ejectionem viginti
tantum annos, sed viginti & unum pugnam Marathoniam facit antecedere:
secundum illum enim pugnatum est Marathone an. Ep. Mar. 227. Inter autem
an. 227, & 228. anni 21 intercedunt, sed hæc unius anni levis est differentia, &
forsan non à Chronographo, sed ab exscriptore facta.

Ἀρχόντι Ἀδώντι Κλεισθένι. Sic locum restituit Palmerius, quia enim
Clisthenes dicitur post expulsos Pisistratidas ¹ rempublicam Athenis ordinare,
& leges statuisse, concludit inde illum in summo magistratu eo anno, atque id-
eo Archontem fuisse. ² Hic autem Clisthenes è familia Alcæzonidarum fuit,
omniumque sui temporis Atheniensium celeberrimus. Alcæzonidarum au-
tem familia Athenis valde insignis erat, magnæ potentiz, & vetustissimæ
nobilitatis, ³ à Nestore enim Pyli Rege deducebat originem. Nestoris filius
erat Thrasymedes, Thrasymedis Sillus, Silli Alcæzon, qui à Doribus circa
80 annos post bellum Trojanum Messeniâ, ubi regnabat, pulsus Athenas fugie-
bat, ibique huic familiæ nomen & initium dedit. Ex hujus posteris multis post
eum seculis claruit Athenis. ⁴ Megacles, qui Cylonii piaculi, quod urbem diu-
tissime turbavit præcipuus autor erat. Cylon enim Atheniensis vetustæ no-
bilitatis & magni animi juvenis, cum in Olympiade 35 vicisset, & Theage-
nis Megaridis Tyranni filiam duxisset, superbia elatus de occupanda ⁵ Athe-
nis Tyrannide cogitabat. Consulto igitur Oraculo, cum responsum accepis-
set, arcem τῇ μεγάλῃ ἱερῇ τῷ Διὶ, occupandum esse, ignorans Diasia (de
quibus vide Meursium in Græcia feriata) esse illud Festum, sed ratus Denm
Olympia intellexisse, quæ maxima Jovis Festa existimabat, dum ea agebantur
collectis sociis suis, & copiis etiam à Theagene socero acceptis, facinus aggre-
diebatur, & arcem occupabat: quo cognito Athenienses ad eum expellendum
concurrunt, arcemque diu obsidebant. Cylon igitur ejusque frater clam eva-

¹ A Plato in Hipparcho. Thucyd. l. 6. ² Thucyd. l. 6. ³ Herodot. lib. 6. Plutarchus in Pericle. ⁴ Plu-
tarch. & Herodot. lib. 6. ⁵ Pausanias in Messeniâ. Herodot. lib. 6. ⁶ Thucyd. lib. 1. Herodot. lib. 5. Plu-
tarchus in Solone. ⁷ Thucyd. lib. 1. Herodot. lib. 5. Plutarch. in Solone. Scholiastes Aristophanis ad
equites.

fere, socii autem, qui reliqui fuerant, fame consumpti ad aram Minervæ, quæ in arce erat supplices confederunt, & cum coacti essent inde descendere ad causam dicendam filium aræ alligatum manibus tenebant, eo autem inter descendendum forte disrupto, Megacles, qui eo anno Archon erat, cum collegis suis eos corripientes, quasi à Dea cujus supplices erant rejectos, omnes interficiunt, ideoque iram Deæ implacabilem incurrisse existimati illi posteri, eorum ob violatam aræ religionem, *ἡγῶναι ἐ ἀλιτῆροι* & *Θεῷ* dicebantur, multaque Athenis turbæ ob hoc facinus ortæ fuerunt. Cum enim filii eorum, qui occidebantur, adulti essent, patrum interfectores contumto accusabant admissi piaculi, ab iisque & posteris eorum diu mota est seditio contra eorum posteros, qui admiscere, iisque tandem Solonis temporibus, cum gravis pestis, quæ tunc forte urbs laborabat, ob hoc piaculum à Dea immissa putabatur, Athenis pellebatur, & Epimenides à Cræta accersitus fuit, ut urbem ob hoc scelus contra deam commissum lustraret. Non diu autem postea iterum redire. Alcmaeon enim Megacis filius valde Athenis claruit, magnamque familie suæ attulit splendorem. Cum enim iis Lydis qui Sardibus à Cræta ad consulendum Oraculum Delphicum mittebantur, administrum se præbuisse, eosque comiter accepisset, ob illud beneficium à Cræto accersitus, multas ab eo divitias accepit, domumque inde suam valde locupletam habuit, dignusque existimatus fuit, qui ex omnibus Græcis ab Amphictyonibus in bello, quod contra Cyrrhæos gerebant, dux eligeretur. Maximam autem Alcmaeonidarum familie gloriam addidit Megacles Alcmaeonis filius. Clisthenes enim Sicyoniorum Tyrannus, cum ea Olympiade, quæ ipse victor erat, præstantissimos Græcorum voce præconis invitas ad ambiendas unigenitæ suæ filie nuptias, multique ex omni Græciæ parte convenissent, omnium eorum, postquam per anni spatium in singulorum virtutes inquisivisset, dignissimum iudicabat Megaclem, eique ideo filiam dabat: quibus nuptiis Megacles opibus & splendore auctus valde inde Athenis claruit, & paulo ante Pisistrati Tyrannidem, cum Athenienses in tres factiones dividerentur, in *Διακρίνι*, scilicet, *Παλαιῖνι*, & *Πεδαιῖνι*, i. e. in eos qui in montanis locis, & qui in maritimis, & qui in vallibus habitabant, ipse *Παλαιῖνι* ducebat, ceteras duas factiones Pisistratus & Lycurgus. Cum autem Pisistratus Tyrannidem obtinuisset, & Megacles & cum illo omnes Alcmaeonidæ secundo exulabant, Non diu autem postea Megacles cum Lycurgo contra Pisistratum conspirans, eo ejectione iterum rediit. Sed quinq; annis postea facto cum Lycurgo diffidio Pisistratum datæ ei filiæ in uxorem iterum reducit, & mox quod nolens ex Megacis filia, qui piaculo tenebatur sobolem suscipere, cum eâ non concubivisset, secundo fecit exulare. Cum igitur Pisistratus ope Thebanorum & Argivorum tertio Tyrannidem occupasset, tertio iterum exulant Alcmaeonidæ, eique tunc defuncto Megacle illius filium Clisthenem avo materno cognominem (cujus nomen in mutilo hoc Marmoris loco à Palmerio restituitur) pro duce habuere, qui cum post Hipparchi cædem tentato in patriam reditu conatu excidisset, Lipsydrium supra Pæoniam occupabat, corruptæque Pythiæ, ut supra narraui, Lacedæmonios ad auxilium suum attraxit, eorumque ope ejectione Pisistratidis, Athenas Tyrannide liberavit, magnamque ideo in ea urbe adeptus potentiam omnia fere in republica gessit, multaque in ea mutavit. Senatorum enim numerum à quadringentis ad quingentos, & Tribum à quatuor ad decem auxit, abolitisque *Τελεστων*, *Ἐργαδῶν*, *Ὀπλίτων*, & *Αἰγυρῶν*, nominibus, quæ iis antiquitus ab Ione indita fuere, eas ab Heroum nominibus, qui deinde *ἑπινυμῖ* dicebantur denominavit. Hi autem *ἑπινυμῖ* erant Cecrops, Pandion, Erichtheus, Ægeus, Acamas, Reges Athenienses, Hippothoon

* Diogenes Laert. in vita Epimenidis. Plutarchus in Solone. * Herodot. lib. 6. * Plutarch. in Solone. * Herodot. lib. 6. * Plutarch. in Solone. Herodot. lib. 1. * Plutarch. lib. 1. * Herodot. lib. 1. * Herodot. lib. 1. * Herodot. lib. 5, & 6. Plutarch. in Pericle. * Pausanias in Articis.

Neptuni filius, Antiochus Hercules filius, Ajax Telamonis filius, Leon, qui filias pro publica salute devovit, & Oeneus Pandionis secundi filius, quibus Athenienses postea Artalum Pergamenum, & Ptolomæum Philadelphum Ægyptum, ob beneficia ab iis regibus accepta addidere, & Tribus deinde duodecim fecerunt. Hi Athenis magno in honore habebantur, eorumque statuae prope quingentorum curiam ponebantur, ad easq; & non ad Archontum Eponymorum (illi enim eo nomine statuas non habebant) ut ¹ stupidissime hallucinatur Petitus, suspendebantur Leges à Nomothetis scriptæ, ut, priusquam latæ erant, ab omnibus approbarentur. Hic etiam Clisthenes ² Ostracismum, quo in exilium Tyrannidis evitandæ causâ mittebantur potentiores, primus instituisse, eoque primus damnatus perhibetur, sed falso: non enim ab Atheniensibus, sed à Cleomene Lacedæmoniorum Rege, ab Isâgora, qui Tyrannidem affestabat, accersito sub prætextu reatus ob Cylonium piaculum cum septingentis militibus familiis urbe pellebatur, ejectionem autem ab Atheniensibus Cleomene & Isâgora iterum rediit, & ³ Democratiam secundum Solonis leges stabilivit. ⁴ Clisthenis frater erat Hippocrates, qui genuit Megaclem, & Agaristam. Agarista à Xantippo ducta peperit Periclem. Megacles vero genuit Dinomacham matrem Alcibiadis; hinc Alcibiadis cum Pericle, & utriusque cum Alcæmonidis cognatio, ob quam utrique piaculo ob supplicum eandem tenebantur: ⁵ atque ideo in initio belli Peloponnesiaci Lacedæmonii, cum Pericle ejecto Athenienses facilius vinci sperarent, per legatos postulabant, ut de piaculi reis iterum Quæstio haberetur.

Ep. 47. 'Αφ' ἑ Χοροὶ ποῦνεν ἡγωνίσματα ἀνδρῶν ὅν διδάξαι 'Τῶν. κ. θ. Χαλ. κ. δ. ... δ. κ. ... ἴτι HHΔΔΔ 'Αρχοντ. 'Αδ. ἡγορῶν Λυσιστῶν. Lacunas sic supple, ὅν διδάξαι 'Τῶν. κ. θ. Χαλ. κ. δ. δ. κ. ... ἴτι HHΔΔΔΔIII, cum enim numerus restituendus debet esse unus eorum, qui inter numerum 248 & 231 intercedunt, numerum HHΔΔΔΔIII eligo, utpote qui omnium eorum, qui hic rest. tui possunt, Lacunæ spatio maxime mihi videtur convenire. Præterea non dubium est, quin hic pro Λυσιστῶν, reponendum sit Ἰσηγῶν. Isagoras autem archon fuit, testibus ¹ Dionys. Hal. lib. 5. & Anonymo ἀναγχαφῆς Olymp. Autore, Olymp. 68. an. 1. an. autem primus Olymp. 68. est an. Ep. Mar. 244.

Χοροὶ ποῦνεν ἡγωνίσματα. Sublatâ è veteri Comœdia Chorum licentia, agi cœperunt seorsim, ut primo ferme agebantur. Nam vetus Athenienium mûsa nihil aliud erat præter *χοροὶ παῖδων ἢ ἀνδρῶν, choros puerorum & virorum*, quod docet Maximus Tyrius dissertatione 21. Unde etiam Tragicæ & Comœdici tandem propagatæ. Trichoriam Lacedæmonii instituerat Tyræus ad tres ætates, Puerorum scilicet chorum, Virorum, & Senum. Vide Pollucem lib. 4. De chori item vetustate, vide Eusebium numero DCCXXIV, ubi de Philamnone, & Philostratum in vita Apollonii, lib. 4. cap. 6. ubi de Æschylo. Virorum autem non solum agebatur chorus, sed demum in certamen evasit, quod vicit primus choragus hic seu chori coryphæus (ita dictus, qui choro præerat & eum docuit seu edidit) cuius nomen pene in Marmore oblitteratum aliunde restitui, puto, nequit. *Hypodicus* si legam, favent fati & elementorum quæ super sunt vestigia & lacunæ spatium. Chalcidensem fuisse palam est. Nam Χαλκιδ. tantum non integrum in Marmore habetur. Quisquis demum heic fuerit, & Poetam & Musicum fuisse insignem dubitandum non est. Viderint igitur perspicaciores an *Hippius* carminum scriptor numero Eusebiano MCCCCLXXVII. (qui æque ignotus est) aut *Hippasius*, nomen apud Capellam æque controversum lib. 9. aut *Pondos* & *Hyperides*, in libello cum Censorino plerumque edito, aut medelam heic subminuitreut, aut hunc accipiant. Seld.

¹ In libro De Legibus Atticis. ² Var. Hist. l. 13. c. 24. ³ Herodotus lib. 6. ⁴ Aristot. Polit. lib. 4. c. 2. & lib. 6. c. 1. ⁵ Herodot. lib. 6. Plutarch. in Pericle, & Alcibiade. ⁶ Thucydides lib. 1. Plutarchus in Pericle.

Ep. 48. Ἀφ' ἧς ἔτι..... Ἰππία..... ἐν Ἀθήναις ἐν τῇ ΗΗΔΔΔΙ ἀρχοῦτο. Ἀ-
δινῆς Πυδοκεῖται. Quid sit, quod de Hippia in hoc mutilo Marmore loco obli-
teratur, nescio, nec Scldenus, nec Palmerius, nec Lydiatus restituerunt, nec
ipse possum restituere. De Hippia narratur, quod postquam Athenis pulsus
fuerat, in Sigeum Hellepontis concessit ad Hegefitratum fratrem suum no-
tum, quem Pisistratus hujus urbis, postquam eam à Mitylenæis eripuerat,
constituit Tyrannum. Inde non diu postea Lacedæmonem accessit fuit,
Cum enim Athenienses in liberâ patria potentia valde creverint, ad eos repri-
mendos Lacedæmonii in animo habuerant cum Athenas iterum reducere,
sed cum huic consilio omnes socii restitissent, Hippas, ubi nullam recupe-
randæ per Græcos Tyrannidis spem viderat, Sigeum iterum rediit, & cum A-
myntas Macedonum Rex Anthemuntem, Thessali Iolicum urbem obtulissent,
neutram recipere voluit, sed animo ulciscendi Athenienses a primo Lampsa-
cum ad Hippocum Æantidem illius urbis Tyrannum generum suum, ab eoq;
ad Persas profectus iis bellum Atheniensibus illaturis seducem præbuit, cum
iisque contra patrem pugnans, tandem in prælio Marathonio jam valde se-
nex, & secundum Mearsii computum nonagenario major occubuit. An
vero de fuga Hippiae ad Persas hic agatur, sive de aliqua alia re ab eo gesta,
quæ ob defectum Historiarum ignoratur, cum tam pauca in mutilo hoc Mar-
moris loco eorum vocom, quæ obliterantur, restent vestigia, non possum
conjectare.

Ep. 49. Ἀφ' ἧς ἔτι ἐν Μακεδονίᾳ μέγα ἐξήρτο Ἀδινῆς πατρὸς τοῦ Πέριου.... Ἀ-
δινῆς σ..... ἐν Δαρὶν ἀδελφός τ' ἑσπέρην ἐνίκεν Ἀθηναῖοι, ἐν ΗΗΔΔΠΠ,
Ἀρχοῦτο. Ἀδιν..... ἀδελφὸς Φ..... ἐν μέγῃ αὐτομαχίᾳ Ἀρχοῦτο. ὁ Πέριος
..... ἐν ΔΔΔΠ. Lacunæ omnes, sic à Palmerio suppletur, μέγα ἐξήρτο Ἀ-
δινῆς πατρὸς Πέριου, ἢ Ἀδινῆς Σατεράνου τῷ Δαρὶν ἀδελφίδι τ' ἑσπέρην
ἐνίκεν Ἀθηναῖοι, ἐν ΗΗΔΔΠΠ, Ἀρχοῦτο. Ἀδινῆς τῷ δ' ὁδῆρην Φανίππῳ, ἢ ἐν
μέγῃ αὐτομαχίᾳ Ἀρχοῦτο. ὁ Πέριος ἐπὶ δ' ἐν ΔΔΔΠ. Ad quæ supplementa
Historia, & vocom reliquæ satis manifeste dirigunt. Sola manet difficultas,
quis sit hic Arientes, qui dux Persarum in pugna Marathonica dicitur fuisse.
De Artapherne Artaphernis Darii fratris filio, & Dari Persarum in pugna
Marathonica ducibus in omni legitur historia, de Arientē vero in nulla. Ille
autem Artaphernes, Herodoto dicitur, παῖς Ἀρταφέρνης ἀδελφίδι Δαρὶν.
Palmerius igitur, quia ei hand verisimile videtur nomen patris in filio repeti-
tum fuisse, Herodotum ex Marmore corrigi; putatque aut ipsius Historici,
aut Librarium errore Artaphernem appellari, quæ Arientes revera diceba-
tur. Sed hoc nimis audax inceptum est à recepta lectione ex tam levi con-
jecturâ decodere. Præsertim cum non tantum Herodotus, sed & Pausanias,
& Cornelius Nepos, aliiq; etiam illum qui, Persarum in pugna Marathonica dux
fuit, Artaphernem vocant. Multo igitur mihi verisimilius videtur Scldenum
in fracto, & exeso Marmore, APIENTE, malè pro ΑΡΕΡΝΕΑ reliquis
vociς ΑΡΤΑΦΕΡΝΕΑ, legisse literis fere disparentibus. & enim deleta pri-
ori literæ parte in P, & E deletis tribus lineolis transversis in I facile mutari po-
terant; P impactâ in Marmore ad pedem literæ transversâ fissurâ pro E pote-
rat legi, atque ideo deletâ literâ T, quæ post N superabundat, locum sic
restitui, ἢ Ἀρταφέρνης Σατεράνου τῷ Δαρὶν ἀδελφίδι. Artaphernes enim,
qui Persis in pugna Marathonica imperabat, Darii ē fratre nepos fuit. De hac
pugna, & victoria, quam Athenienses in ea obtinuerunt, legas Herodotum

Thucyd. lib. 6. Herodot. lib. 5. Herodot. lib. 5. Herodot. lib. 5. Thucyd. lib. 6. Herodot.
lib. 5. Cicero ad Atticum, lib. 9. epist. 10. Tertul. adversus gentes. Justinus lib. 2. In Pisistrato
cap. ult. Herodot. lib. 6. Cornelius Nepos in Miltiade. Plutarchus lib. 1. &c. Lib. 6. Lib. 5.
Lib. 1. In Miltiade.

lib. 6. Justinum lib. 2. Pausaniam in Atticis, Cornelium Nepotem in vita Miltiadis, Plutarchum in Themistocle & Aristide. In quarta, quinta, & sexta Lacuna, restituo Ἀρχοντὸς Ἀθήνῃσι τῷ Δελφίῳ Φωίππῳ, Phœrippum enim eo anno, quo ab Atheniensibus contra Persas in Marathonē pugnatum fuit, Archontem Athenis fuisse testatur Plutarchus in vita Aristidis.

Καὶ ὁ μὲν ἄνθρωπος ἀνέστη Ἀχιλλεύς ὁ Πρωτῆς. Hic Æschylus insignissimus Poeta Tragicus fuit, cuius septem Tragediæ adhuc supersunt. Vitam ejus habes iis à Scholiaste præmissam, in qua etiam narratur, illum in pugna Marathonica fortissimi militis officio functum fuisse, quo tantum postea gloriatus fuit præsertim in senectute, ut cum paulo ante obitum carmen aliquod de pugna Marathonica scripsisset, in ipso operis fronte suum, & patriæ nomen inscripsit, ἡ οἷς τ' ἀνδράσι μετ' ἔργα ἔχοντο Μαραθώνιον ἄλσος, ἡ Μῆδον τὸς οἷς αὐτὸ ἀποκέρταται. Multo autem major in bello gloria fuit fratrum illius Arminæ & Cynægiri, quorum hic ^b in pugna Marathonica contra Persas fortissime pugnans occubuit, ille in prælio Salaminio omnium Atheniensium ^c primas fortitudinis laudes obtinuit.

Ep. 50. Ἀφ' ὅ Σιμωνίδης ὁ Σιμωνίδου παῖς τῷ Πρωτῷ ποιητῇ ὢν ἦ.....
.....ῖος ἡ Δαρειῷ πλάτῃ. Εἰρήνη ἡ ὅς βασιλεύειΔΠ, Ἀρχοντὸς Ἀθήνῃσι Ἀρσένιδου. Lacunas obvium est, sic supplere, ποιητῇ ὢν ἡ αὐτοῦ παῖς ἢ Ἀθήνῃσι, ἡ Δαρειῷ πλάτῃ, Εἰρήνη ἡ ὅς βασιλεύει, ἢ ΗΗΔΔΠ. De Simonide vide quæ infra annotantur ad Ep. 55. De Darii autem morte, & quomodo Xerxes regnum illius obtinuit, legas Herodotum lib. 7. Justinum lib. 2. & Plutarchum in libro περὶ Φιλαιδολογίας.

Ep. 51. Ἀφ' ὅ Ἀχιλλεύς ὁ ποιητῇ Τεργαχίδι τῶν τῶν δούκων, ἡ Εὐραπίδης ὁ ποιητῇ ὄντος, ἡ Σπείρχορος ποιητῇ ἢ Ἑλλάδαο, ἢ ΗΗΔΔΠ, Ἀρχοντὸς Ἀθήνῃσι Φιλοκράτης. Lacunam suppleo, οἷς ἢ Ἑλλάδα ἀφίκατο. Stesichorus enim Siculus fuit, vocem autem οἷς ante τῇ inferendam esse requirit verbum ἀφίκατο, eam cum in fine lineæ restituenda sit, ob fractum Marmoris marginem in illo desideratam fuisse bene poterat Seldenus non observare.

Ἀχιλλεύς ὁ ποιητῇ. De hoc, & quantum Tragediæ addidit satis diximus ^a in superioribus, plura de eo habes ex antiquis scriptoribus collecta apud Liliū Gyraldum. Histor. Poet. Dial. 6. & Vossium Institutionum Poeticarum lib. 2. in quibus etiam de Euripide multa habes.

Σπείρχορος οἷς ἢ Ἑλλάδα ἀφίκατο. Stesichorus hic ex Himera in Sicilia fuit, & inter decem insignissimos Poetas Lyricos numeratur. ^c Ceteri fuerunt Bacchilides, Ilycus, Anacreon, Pindarus, Simonides, Alcman, Alcæus, Sappho, & Corinna, & cum ^d Coream Alcman Lacedæmonius, Amatoria Anacreon Teius, ὑπερῆρησι seu Canticum ad saltandum accommodatum Pindarus Thebanus, Stesichorus Hymnum primo invenisse perhibetur. Lyrica hic sua ^e Dorice scripsit, Doricas enim ille fuit ^f Sicilia. Plura de eo legas apud Liliū Gyraldum Poet. Hist. Dial. 6.

Ep. 52. Ἀφ' ὅ Εἰρήνη ἢ ἡδὲν ἔχουσα ὁ Ἑλλήνων, ἡσαν ὁ Θερμῶν. ἡ μὲν ἡδὲν, ἡ Ναυαρχία Ἑλλᾶσι περὶ Σαλαμίνα περὶ τὸν Πέρσας, ἢ οἷς καὶ οἱ Ἕλληνες, ἢ ΗΗΔΔΠ, Ἀρχοντὸς Ἀθήνῃσι Καλ.....δου. In duabus primis Lacunis restituo, ἡ Ἑλλᾶν ὁ Θερμῶν καὶ μὲν ἡδὲν, cum enim nulla Græca vox, quæ hic inferi potest exeat in ἑλλᾶν, eas literas ex aliarum reliquiis

^a Pæsan. lib. 1. ^b Justin. lib. 2. Plutarchus in Parallelis. Herodot. lib. 6. Suidas in Κοινῶν. ^c Diodor. Sic. lib. 11. Elian. Var. Hist. lib. 5. c. 19. ^d In notis ad Ep. 40. ^e Tzetzes in Prolegomenis ad Lycophronem. ^f Clemens Strom. lib. 1. ^g Pausan. in Corinthiacis, Atticis in Boeoticis, & Phocicis. Plutarch. περὶ Μουσικῆς. Tzetzes in Prolegomenis Lycophronis.

collectas fuisse manifestissimum est. In tertia Lacuna suppleo Καμάδην, illud enim hoc anno Archontem fuisse testantur ¹ Herodotus, ² Laertius, ³ Diodorus Siculus, ⁴ Dionysius Halicarnassensis, & Thomas Magister in vita Euripidis.

Ξέρξης ἔθηκεν. Quomodo Xerxes junctis navibus pontem supra Hellespontum fecit, per quem exercitus in Græciam transiret, legas Herodotum in Polyhymnia & hujus rei explicationem eruditam apud Dionysium Petavium, ad Themistii orationem decimam. seld.

Ἐν Θερμοπύλαις. Thermopylæ erant angustię, per quas solas ē Thessalia in australes Græcię partes patebat aditus, per eas igitur Xerxi Atticam invasuro erat transeundum. Θερμοπύλαι dicebantur, ἀπὸ τῆς πυλῆς, quia, ut janua, angustę erant, & τῆς θερμῆς, quia in illis angustis multę Thermę, seu fontes aque calidę fuerunt. Non erant inter montes, ut plerique in Tabulis Geographicis describunt, sed ex uno tantum latere montes, ex altero sinum Meliacum habuerunt, uti in perspicacissima tabula eas descripsit peritissimus Geographorum Philippus Brietius, in qua uno intuitu videbis omnia ea, quę ⁵ Strabo, ⁶ Herodotus, & ⁷ Pausanias satis prolixè descripserunt. De pugna quę in his Angustis inter Xerxem, & Leonidem Lacedæmoniorum regem, commissā fuerat. Legas etiā ⁸ Herodotum, ⁹ Pausaniam, ¹⁰ Diodorum Siculum, ¹¹ Justinum, & ¹² Plutarchum. De pugna etiā navali prope Salaminem à Græcis contra Persas commissā, ingentique, quę ibi parta erat victoria, eosdem legas autores.

Ep. 53. Ἀφ' οὗ ἂν ὁ ... ταύτης μὲν ἡ ἱστορία Ἀθηναίων περὶ Μαρδόνιον ἔξέρχεται, ἢ ἐνέκων Ἀθηναίων, ἢ Μαρδόνιο. διελθόντων ὁ τῆς μὲν καὶ τῆς πύρ ἱστορίας..... ἐξ οὗ καὶ τῆς Ἀθηναίων, ἢ τῆς Η...ΠΙ, Ἀρχοντος. Ἀθηναίων ἑαυτοῦ. Primam Lacunam supple, ὁ Πλαταιαίς, secundam ἢ τῆς πύρ ἱστορίας, seu potius ἱστορίας, cum autem hoc verbum cum iis vocibus, quibuscum in hoc loco constitui debet, mihi non videtur tam proprie posse convenire, multo potius vellem hic supplere ἱστορίας, si hæc vox iis, quę relinquuntur, literis bene potuisset adaptari; sed si hæc, si illa, si aliqua alia hic inferatur, sensus debet idem esse, eo scilicet anno, quo ad Platęas pugnatum fuit, Ætnam ignes evomuisse.

2. Literas numerales debere esse ΗΗΔΠΙ, eę, quę sunt in præcedenti & sequenti Epochā, satis ostendunt. De pugna ad Platęam commissā, & victoria ibi à Græcis contra Persas partā legas Herodotum, lib. ult. Plutarchum in Themistocle & Aristide, Cornelium Nepotem in Pausania, Diodorum Siculum lib. 11. eodem die quo hæc Platęas parta est victoria, Persę etiā, ad Mycalen Ionię promontorium in prælio navali ab Atheniensibus duce Xanthippo Periclis patre, qui hujus anni Archon dicitur, æquali clade superati fuerunt. De eā eosdem quos supra citavi legas autores.

Ep. 54. Ἀφ' οὗ καὶ ὁ Διονυσίου..... ἐν τῇ ΗΗΔΠ, Ἀρχοντος. Ἀθηναίων Τιμοδότης... In prima & secunda Lacuna legas, Γίλων, ὁ Διονυσίου Συρακουσῶν ἐν τῇ ΗΗΔΠ, in ultima, Τιμοδότης. Quomodo Gelo, cum prius Gelę Tyrannus esset, Syracusas etiā obtinuit, supra ex Herodoto narraui in notis ad Ep. 37. Cum de eo satis multa in Lydiati notis Chronologicis habeantur, non opus est ut plura annexam.

¹ Lib. 7. ² In vita Anaxagorę. ³ Lib. 11. ⁴ Lib. 9. ⁵ Lib. 9. ⁶ Lib. 7. ⁷ Lib. 10. ⁸ Lib. 9. ⁹ In Atticis. ¹⁰ Lib. 11. ¹¹ Lib. 2. ¹² In Themistocle.

Ep. 55. Σιμωνίδης, ὁ Λεωπρέπης ὁ Κῆς, ὁ τὸ μνημονιῶν ἐν αὐτῷ
 νικῶντες Ἀθήνῃσι διδόντων. Καὶ αἱ εἰρήναι ἐπὶ τῷ Ἀρμόδιῳ, καὶ Ἀδριανῶντος, ἐπὶ
 ΗΗ.... Ἀρχοντῶν Ἀθῆνῃσι μόνον. In prima Lacuna lege Ἀφ' ὧ, in secunda
 ΗΗΔΗΠ, in tertia, Ἀδριανῶν Ἀδριανῶντος. * Adimantus enim archon erat pro-
 ximo post Timotheum anno. Si igitur Timotheus archon fuerit, An. Ep.
 Mar. 215, annus, quo Adimantus hunc Magistratum gessit, erat 214. Restitu-
 endum autem hic Ἀδριανῶντος literæ μόνον, quæ integræ relinquantur, satis
 ostendunt.

Σιμωνίδης ὁ Λεωπρέπης. Bini Simonides elatiores apud Scriptores habentur.
 Avus & ex filia nepos. Avus Leoprepis filius vocatur Σοῖδης; atque ei memo-
 randi artis inventio tribuitur, de qua item Cicero de Oratore Secundo. At
 ex nostro liquet Leoprepem avi generum fuisse & nepotis patrem. De avo
 antea dixerat. Heic de nepote. Cuius uterque fuit; uterque Poeta. Neque
 igitur avo sed nepoti inventio illa debetur. De Simonide hoc, vide Joannem
 Tzetzem Chiliade 1. cap. 24. ubi victorias reportasse ait quinquaginta sex.
 Consule etiam Valerium Maximum, lib. 8. cap. 7. Scld.

Καὶ αἱ εἰρήναι ἐπὶ τῷ Ἀρμόδιῳ καὶ Ἀδριανῶντος. Statuæ de quibus hic agit
 Chronographus noster, non primæ erant, quæ Harmodio & Aristogitonī
 ponebantur; longe enim antea, quarto scilicet postquam Hippias Athenis
 eodem, quo Tarquinius Romā pellebantur, anno a nec illis statuæ in foro
 erectæ fuerit, æque primæ erant, quæ Tyrannicidis unquam publice pone-
 bantur. * Sed captis à Xerxe Athenis hæ Susam translatae fuerunt, novæ i-
 giture illis post finitum bellum Persicum & restauratas iterum Athenas, quas
 Persæ destruxerunt, ponebantur, de iisque hic agere videtur Chronographus
 noster. Quæ autem Susam à Persis avectæ fuerunt, * Alexander captā eā
 urbem iterum remisit, quæ suis locis in foro iterum erectæ, ibi usque ad tem-
 pora Bruti & Cassii permansere, quicquid Cæsarem eodem modo, quo Har-
 modius & Aristogiton Hipparchum interfecissent, inter alios honores, quos si-
 bi ob illud patricium arrogarunt, hunc Athenis, ut maximum, quem in illa
 civitate consequi poterant, habuere, * quod statuæ a nec juxta statuas Har-
 modii & Aristogitonis illis etiam in foro ponebantur.

Ep. 56. Ἀφ' ὧ Τεγίς Συρακουσῶν ἐτυραννίδου ἐπὶ ΗΗΠΗΠ Ἀρχοντῶν Ἀθῆνῃσι
 Χ.... ὧ. Ἦν καὶ ὁ Ἐπιχάρμῳ. ὁ ποιητὴς καὶ τῶν. In Lacuna supple Χάρμῳ,
 * Chares enim Athenis Archon erat proximo post Adimantum anno, si igitur
 Adimantus Archon esset, anno Ep. Mar. 214, an. Ep. Mar. 213 Archon erat
 Chares.

Ἰερὺν Συρακουσῶν ἐτυραννίδου. Mortuo Gelone ei successit frater illius * Hi-
 ero, quem carminibus suis celebrat Pindarus Poeta, & Syracensis regnavit an-
 nos decem, ei successit * frater Thrasylbulus, qui, cum non ut fratres illius, sed
 crudeliter imperium exercuisset, undecimo regni mense Syracusis pulsus apud
 Locros exulavit, & democratia deinde restituta per 60 annos usque ad Tyran-
 nidem Dionysii senioris in Republica Syracusanā fuerat stabilita. De his lo-
 gas Diodorum Siculum lib. 11. De Epicharmo, qui hic dicitur Hieronis tempo-
 ribus floruisse, satis diximus supra notis ad Ep. 40.

Ep. 57. Ἀφ' ὧ Σοφοκλῆς Σοφίλῳ ὁ ἐκ Κολωνῶ δέωντος τετραπόδια ἐπὶ αὐτῷ
 ΔΔΠΠΠ, ἐπὶ ΗΗΠΠ, Ἀρχοντῶν Ἀθῆνῃσι Ἀφροδισίου. Hæc Periocha, cum
 tota integra sit, nullo egit supplemento. Sophoclis adhuc ex 130, * quæ:

* Diot. Sic. lib. 11. γ Plin. lib. 24. c. 4. * Arrian lib. 3. Plin. lib. 34. c. 8. * Arrian. lib. 6. Dion
 Cassius lib. 4. 2 onares Anal. lib. 2. Xiphilini in Augusto. * Diot. Sic. l. 11. * Aristot. Polit. lib. 5. c. 11.
 Pind. 1. Scholiastes ad Pyth. 3. * Diodor. Sic. lib. 11. Aristot. Polit. lib. 5. c. 12. * In vita illius Tragedias
 & Scholiastes præbuit.

scripserat, Tragediis septem super sunt, quibus præfixam habes vitam illius, quam etiam legas apud Liliū Gyrard, Hist. Poet. Dial. 6.

Ἐκ Κολώνων. Κολώνος est nomen vici, s seu δήμος Attici, h è quo Sophocles fuit, cuius Tribus incertum est. Populus enim Atheniensis in Tribus, & Tribus in δήμους dividebatur. Tribus ab Heroibus, δήμοι à villis, è quibus Theſei temporibus populus Athenas commigrabant, denominationes habuere. Duo autem erant Athenienses Κολωνοί, unus¹ circa 10 stadia ab Athenis distans, alter intra urbem in ipso foro inde Ἀγοραῖος dictus situs fuit. In urbano Colono mercenarii, in Rustico Muliones dominos quærentes conveniebant, atque ideo hic ἱπποῖος, ille² μολιῖος etiam dicebantur. Qui autem δήμος seu populo Atheniensis nomen dedit, erat Κολωνός extra urbem situs, qui celebris fuit, quod³ Oedipus à Creonte regno exutus illuc fugiebat, ubi cum filia Antigona misere aliquandiu vitam pauper & cæcus degebat, donec tandem Athenienses misericordiâ tacitè illâ sedē eximerunt, eiq; in ipsis Athenis hospitium & alimentum, quamdiu vixerat, præbuere, & mortuum in Areopago sepulchro & monumento donavere. De hujus post exilium miseris Tragediam scripsit Sophocles dicta Ὀιδίπυς ὁ Κολωνῶν, quam inter septem illius, quæ adhuc supersunt, Tragedias habes editam.

Ep. 58. Ἀφ' ὧν Ἀρχὸς ποταμοῖς ὁ λίθος ἵπσο· ἃ Σιμωνίδης ὁ Ποιητὴς ἱπὸ λείπας βίῃς ἔτη ΕΔΔΔ, ἔτη ΗΗΠ Ἀρχοντῶ. Ἀδυνασθε Θεοῦ· ν. In prima Lacuna supple, ἵπσο, in secunda è Diodoro Siculo Θεαρεσιδν.

Ἐν Αἰγῶ ποταμοῖς ὁ λίθος ἵπσε. De saxo illo quod è cælo in Ægos flumen cecidisse dicitur, vide Plinium lib. 2. cap. 58. Ejusdem casus & prædictionis Anaxagoræ meminit Laertius in ejus vita. Et apud eundem Silenus historicus ἔτι Ἀρχοντῶ scribit διμύλων λίθον ἔξ ὕψους περὶ τῶν, Archonte Dymilo lapidem è cælo decidisse. Sed hujus nominis archon alibi non reperitur. Unde Josephus Scaliger librariorum in Laertii exemplaribus Lacunam, quæ archontis nominis locus fuerat, ita præterisse existimat, ut ex διμύλων λίθον, quod lapidem instar duarum molarum ei significant & auctoris verba erant archontem sequentia, archontis nomen perperam crearent. Legi igitur voluit ille ἔτι Ἀρχοντῶ. Λυσινίῳ διμύλων, &c. Vide eum ad Eusebianum numerum MDLI. Certe & ipsum Anaxagoram dixisse solem fuisse μύλων ἔξ ὕψους, seu molarum lapidem ignitum legimus apud Josephum contra Appionem, ubi tamen μύδρος ἔξ ὕψους, ut apud Laertium habetur, id est, massam candentem reponi vult Istaacus Casaubonus. Sed demum si archontis nomen fuerit apud Laertium, ita ut vult Scaliger, prætermisissam, nostro heic autore, interficere Θεαρεσιδν, Philostratus autem ait Anaxagoram prædixisse αἰς λίθον ὅτι Ἀρχὸς ποταμοῦ ἀπὸ τοῦ ὕψους ὀρθοδόνοντα Lapidem, pluraliter, in Ægos flumen à cælo casuros, De vita Apollonii lib. 1. cap. 2. Seld.

Σιμωνίδης ὁ ποιητὴς ἑταλδέπας βίῃς ἔτη ΕΔΔΔΔ. De duobus Simonidis avo & nepote Poetis Lyricis supra⁴ dicitur. Avus erat, qui hic post tam longævam senectutem occubuisse fertur, idemque qui Hipparcho Pisistrati filio familiaris erat; si enim annos natus esset 90 an. Ep. Mar. 205, nascebatur an. Ep. Mar. 295. qui erat annus Tyrannidis Pisistrati tertius, quum igitur Hipparchus ad Tyrannidem accessisset, annos natus erat triginta. De eo & altero Simonide nepote illius vide quæ supra annotantur ad Ep. 50. Alii etiam erant hujus nominis Poetæ, quorum unum in Amorgo insula natum inter tres

¹ Scholiastes Aristoph. ad aves. Demosthenis orat. in Neeram. ² Vide vitam Sophoclis Tragediis præfixam. ³ Harp. in Κολωνοῖς. Pollux lib. 7. c. 29. Etymolog. in Κολωνοῖς. Suid. in Κολωνοῖς. ⁴ Theophr. 1. 8. ⁵ Harpocrat. ib. ⁶ Harp. Pollux, Suid. & Etymol. ubi supra. ⁷ Suidem Autores ibid. & Schol. Sophoclis ad Oedipodem in Colono, & Pausan. in Atticis. ⁸ Schol. Aristoph. ad aves. ⁹ Pollux ib. Pausan. in Atticis. Didymus ad Il. Homeri λ'. Apollodor. lib. 3. Schol. Statii ad Theb. 12. ¹⁰ In notis ad Ep. 50. ¹¹ celeberr.

celeberrimos Iamborum scriptores supra memoravi ad Ep. 43. De ceteris vide Vossium in libello de Poetis Græcis.

Ep. 59. Ἀρ' ἔ' Ἀλ... ἀμρθ. ἐτελόντες οὐ δὲ ὑὸς Π... δίκης Μακεδόνων βασιλῶν ἐτελόντες ΗΨΔΔΔΔΠΙΙΙΙ Ἀργυρθ. Ἀδίνθ. Εὐδίππ. In prima Lacuna lege Ἀλῆξανδρθ., in secunda Περδίκης. Qui hic Εὐδίππθ. dicitur, in Diodoro Εὐπίπθ. vocatur, ibique traditur 79 Olymp. an. 4 Archon fuisse, atque ideo Lydiatus ē numeralibus ΗΨΔΔΔΔΠΙΙΙΙ, unam virgulam subducit, ut Marmor cum * Diodoro conveniat, at secundum meum computum annus quartus Olympiadis 79 est annus Ep. Mar. 197, & non 198, atque ideo si admittenda esset in Marmore mutatio, Numerales literæ debuerant scribi ΗΨΔΔΔΔΠΙΙ. Sed cum Chronographus noster in plerisque aliis Epochis uno anno, & in nonnullis etiam duobus à Diodoro differat, nullam video necessitatem, quare hic putaretur cum eo convenire.

Ἀλῆξανδρθ. ἐτελόντες, οὐ δὲ ὑὸς Περδίκης Μακεδόνων βασιλῶν. Ne nobis insequentibus moram faciant Macedonum Reges, notandum hic est, quod * supra etiam diximus, Macedones ab Argivis originem habuisse, & Caranum Phidonis Argivorum Tyranni fratrem Regno Macedonico primo initium præbuisse. * Post hunc Cænus, Thurimas, Perdiccas, Argius, Philippus, Alcetas, & Amyntas successione ordine regnarunt. Amyntæ filius erat Alexander, de quo hic agit Chronographus noster, * qui & potentia, & virtute majoribus suis longe erat superior, primusque est ē Macedoniæ Regibus, de quo aliquid historiæ dignum memoratur, * Cum enim fororem suam Bubari nobili Persæ in uxorem dedisset, conciliato sibi iis nuptiis Persarum favore eorum liberalitate multum crevit, & cum Xerxes Græciam occupasset, ab eo quicquid est inter Olympum & Hæmum montes dono accepit. Animo autem multo amior erga Græcos quam Persas fuit: atque ideo cum Mardonius statuisset cum Græcis prope Platæas pugnare, & proximā ante pugnam nocte Atheniensibus indicavit, ob quod beneficium à Græcis omni benevolentia & honore exceptus ad ludos Olympiacos * admittebatur, in iisque nonnullis certaminibus vicit. Huic cum regnasset annos 43 * succedit filius illius Perdiccas, cujus primum regni annum Eusebius Olympiadis octogesimæ anno primo, Chronici Marmorei autor Olympiadis septuagesimæ nonæ anno tertio; ejusdemque exitum hic Olympiadis nonagesimæ anno primo, ille Olympiadis octogesimæ septimæ anno primo ascribunt. Sed cum apud Thucydidem gravein, & summæ autoritatis historicum * anno decimo quinto belli Peloponnesiaci, qui est annus quartus nonagesimæ Olympiadis, mentio fiat Perdiccæ in Macedonia regnantis, quam fœdissime errant utrique. Ut ambo igitur corriganur, ad annum decimum septimum belli Peloponnesiaci, seu Olympiad. 91. an. 2. protrahendum est Perdiccæ regnum, cui defuncto successit filius * Archelaus Euripidis Poetæ Tragici fautor & patronus, qui à Cratero amasio suo per imprudentiam sauciatus occubuit, cum regnasset annos quatuordecim. Ei succedit filius illius Orestes puer adhuc, atque ideo ei datur Tutor Aëropas, qui occiso pupillo suo cum tres annos regnaverat, ipse regnum occupat, filioque suo Pausaniæ post annos quatuor moriens reliquit. Pausaniam autem, cum regnasset annum unum, occidit Amyntas, regnumque, utpote sibi debitum, successionis jure * accepit, filius enim erat Aridæi, qui erat filius Amyntæ fratris Perdiccæ Regis. Eo autem non diu postea ab Illyriis Macedonia pulso, per duos annos regnabat Argius, donec Amyntas à Thessalis reductus regnum iterum recuperavit tenuitque annos 24. Filii illius

* Lib. 11. * In notis ad Ep. 6. * Eusebius in Chronicis. Dexippus apud Eusebianam Scaligeri, & Synonym. * Justin. lib. 7. * Justin. lib. 7. * Herodot. lib. 9. * Herodot. * Eusebius in Chronicis. Dexippus ubi supra. * Lib. 6. * Euseb. & Dexippus ubi supra. * Euseb. & Dexippus ibi. Justin. lib. 7. * a odoris lib. 14.

ex uxorē Euridice suscepti numerantur • Alexander, Ptolomæus Alorites, Perdiccas & Philippus, qui omnes post Amyntam successionis ordine, Alexander scilicet annum unum, Ptolomæus annos tres, Perdiccas quinque regnarunt. Perdicca autem in bello contra Illyrios occiso, regnum accepit Philippus Alexandri magni pater, de quo satis multa in Justinō, & Diodor. Sic.

Er. 60. Ἄφ' ἧς Αἰχμή. ὁ πω... τις βιάσασαι ἐν ΕΔΠΙΙΙ, ἐτελόμηνται ἐν
...αίαις ἐν ΗΕΔΔΔΔΠΙ ἀρχοντες. Ἀδμήτι Καλίην τῇ φερτρῇ. In
prima Lacuna supple, ὁ ποιητής. In secunda & tertia, ἐν Γίλφ. τῇ Σικελίαι.

Ἀἰχλὸς ὁ πάσις βίβλος ἐπὶ Εὐδοκίῃ ἱερὰ δὲ τῇ Γέλῳ τῇ Σικελίᾳ. De Æschyli Poetæ obitu hæc narrantur. Cum ille jam ætate provectus Tragœdia cum ^a Sophocle certaret, ab eoque tunc valde juveni superaretur (quæ eadem est forsân Sophoclis victoriâ, cujus meminit Chronographus nollet Ep. 57.) ex animi aegritudine Athenis in Siciliam secessit, ibique Catanæ, et tempore ^b quo Hiero Syracusarum Tyrannus eam urbem de novo condens a vicino monte Ætnam appellavit, sedes fixit. Post obitum autem Hieronis & Thrasybuli Hieronis fratris exilium Gelam videtur inigrasse. Ibiq. ^c quum in aperto quodam loco sedisset, quod eo die ^d e quodam vaticinio timuerat se tegulæ calu periturum, ab Aquila, quæ supervolans testudinemquæ in unguibus tenens eam in calvi semis caput putans album saxum fuisse demississet, ut fractâ testâ, quod intus erat, eliceret & vesceretur, confraçto elisoque cerebro interfectus fuisse perhibetur. Mortuum autem ^e Geloi magnifice sepelivere, juxtaque eorum urbem illius sepulchrum diu videbatur, in quod inscriptum erat hoc Epitaphium.

• Διόλου 'Ευφορίαν. Ἀθηναίων πόλις κούρεται,
Μετ' ἡμ' ἀπαυθιγίον πυροφόρον Γέλας.

Ἡ Ἀλκὴν δ' αὐθιχά μιν Μαράθινον ἄλλοθι. ἂν εἴποι,
Καὶ βαθυγυῖαις Μῆδ' ὅπιστά μιν.

Et profecto non tantum ex hoc Epitaphio, sed etiã à Plutarcho, qui in vita Cimonis dicit, Æschylum prope Gelam sepultum fuisse, satis manifeste probatur, illum Gelæ occubuisse. Fallitur igitur Lydiatus, qui in mutilo Marmoris loco supplet *Αττιζα*, quasi Æschylus Æmæ seu Catanzæ, quod nemo unquam dixit, & non Gelæ, diem suum obiisset. Magnos hic honores post obitum suum in Sicilia, Athenis, totaque Græciã est consecutus. Filii illius erant Bion & Euphorion utrique Tragœdi, qui & suis & patris Tragœdiis, quas iterum edidere, victorias obtinuerunt. Plura de Æschylo legas apud Liliũ Gyraldum, Hist. Poet. Dial. 6. & in notis Stanleii ad vitam Æschyli.

Ἀρχαῖοι. Ἀδύνασι Καμί. Cum Marmore consentit Scholiaſtes Ariſto-
phanis ad Acharnenſes, dicit enim, Ἐτελόμενοι γὰρ ἱστοροῦντες ἐν Ἀρχαῖοι
Καμί τῷ μὲν Μνησίδοι.

Ep. 61. 'Αρ' ἔ Εὐριπίδης ἴππῳ ἀν ΔΔΔΔΙΙΙ, Τετραγώνῳ πρῶτον ἀνέκκοιεν ἴτη
ΗΨΔ.....δρτθ. Ἀδύνησι Διφίλῳ.....θ' ἔ πρ' Εὐριπίδην Σωκράτης, θ'
...ἔαρωρα. Lacunas sic supple, ἴτη ΗΨΔΔΔ Ἀρχοντ. Ἀδύνησι Διφίλῳ, ἔσι-
ωρ θ' πρ' Εὐριπίδην Σωκράτης, θ' Ἀναῖαρωρα. Numerales notas debere esse
ΗΨΔΔΔ, etas Euripidis satis manifeste offendit. Si enim ille natus esset an.
Ep. Mar. 0 222, ille annus, qui erat etatis illius 43, est an. Ep. Mar. 180.
De Euripide Tragædo legas vitam illius à Thoma Magistro scriptam, quæque

^a Justin. 1.7. Plot. in Cimone. Schol. Æschyl. in vita illius. ^b Schol. Æsch. ib. ^c Schol. Æsch. ib. Diodoro. lib. 11. ^d Schol. Æsch. Æschyl. ib. ^e Plotarchus in vita Cimonis. Scholiastes Æschyl. in vita illius.

* In vita Æschyli Plutarchus in libello de exilio. * In vita Æschyli & in Athenxi lib. 14. * Ep. Mar. 31.

ex eo aliisque autoribus à Lilio Gyraldo, colligantur Hist. Poet. Dial. 7. De Socrate & Anaxagora legas Diogenem Laertium.

Ep. 62. 'Αφ' ὅ 'Αρχέλαος Μακεδόνων ἱσαρίδου Παρθίου τελευτήσῃ. ἴτη Η.....οντ. 'Αθήσων Ἀστυλίου. In Lacuna lege ἴτη ΗΨΠΙ 'Αρχοντ. 'Αθήσων Ἀστυλίου. Astyphilus enim archon Athenis erat, 7 anno primo nona-gesimæ Olympiadis, qui est annus Ep. Mar. 156. De Archelao modo diximus in notis ad Ep. 59. Vide etiam, si placeat, Lydiati notas Chronologi-cas, pag. 6, & 7.

Ep. 63. 'Αφ' ὅ Διονύσιος Συρακυσῶν ἐτυράννησεν ἴτη ΗΔΔΔΔΠΠ, ἀρχοντ. 'Αθήσων Εὐκλείμω. Quomodo Dionysius abolitâ Democratiâ, quæ ab exilio Thraſybuli per annos 60 Syracusis stabilita fuit, Tyrannidem inva-sit, eamque per annos duodequadraginta satis feliciter gessit, nimis longa est Historia, eam legas apud Diodorum Siculum, lib. 13.

Ep. 64. 'Αφ' ὅ Εὐριπίδης λήθησεν ἴτη ΗΔΔΔΔΠ, ἀρχοντ. 'Αθήσων Ἀρτίφω. In Lacuna legas, Εὐριπίδης βιώσας ἴτη ΨΔΔΠΙΙ ἐπὶ λήθησιν. Euripides enim natus erat an. Ep. Mar. 222. Anno igitur Ep. Mar. 143, quo obiit, annos natus erat 77, atque ideo bene observat Palmerius Seldenum, cum in Canone Chronico dicat Euripidem septuagenarium occubuisse, turpi-ter errasse. P proxima ante Lacunam litera est literæ B pars reliqua.

Εὐριπίδης βιώσας ἴτη ΨΔΔΠΙΙ ἐπὶ λήθησιν. De Euripidis morte narratur, 1 quod cum uxor illius cum Cephisophonte proprio ejus mimo deprehensa fuisset, atque ideo à Comicis in omni fere scenâ irrideretur, illius contumeliæ impatiens Athenis decessit, & in Macedoniam ad Archelaum regem proficisce-batur, à quo cum honeste reciperetur, & magnos honores, summamque digni-tatem in illius aulâ consecutus fuisset, aulicorum contraxit invidiam, 1 atque ideo illi, cum Euripides nocte quadam à regis cenâ rediret, ei immittunt canes rabidos, à quibus dilaceratus interiit. Sic historiam narrat Valerius Maximus, & A. Gellius. Diogenianus Paræmiographus dicit illum, qui hos canes immittebat, Promerum dictum fuisse, indeque proverbium Περίμερ κύνες originem habuisse. Sed Thomas Magister in Euripidis vitâ tradit eum in sil-vâ quadam à Regis canibus, quibuscum venatum iverat, dilaceratum peri-isse. Ad nuncium illius mortis magnus Athenis per totam civitatem erat lu-gus, & inter alios maxime cum lugebat Sophocles æmulus illius 1 atque ideo in certamen tunc temporis celebratum ipse pullâ amictus tunicâ mimos suos sine Coronâ introduxisse narratur. Cetera, quæ de hoc insignissimo Poeta Tragico traduntur, habes apud Liliū Gyraldum in Hist. Poet. Dial. 7.

Ep. 65. Σο... λῆς ὁ ποιητὴς βιώσας ἴτη ... ΛΔΔΔΙ, ἐπὶ λήθησιν, 2 Κῦρ. ἀνερ.....οντ. 'Αθήσων Καλλίου τῷ Πρωτέρῳ. Lacunas sic supple, 'Αφ' ὅ Σοφοκλῆς ὁ ποιητὴς βιώσας ἴτη ΨΔΔΔΔΙ, ἐπὶ λήθησιν, 2 Κῦρ. ἀνὴρ ἐκ Περσῶν ἴτη ΗΔΔΔΔΠΙΙ, ἀρχοντ. 'Αθήσων Καλλίου τῷ δ' Ἀπέρῳ. Callias enim 1 secundum Diodorum Siculum, Archon erat Athenis anno tertio 93 Olympiadis, qui est an. Ep. Mar. 142. Sed cum Sophocles annos natus esset 28 an. Ep. Mar. 206, anno Ep. Mar. 142 annos natus esset 92 1, & literæ reliquæ satis manifeste ostē-dunt in tertia Lacuna legendum esse ΨΔΔΔΔΙ 1 annus igitur quo Sophocles annos natus erat 21, est annus Ep. Mar. 143. Chronici igitur autor Diodorum,

1 Diodorus Siculus lib. 6. 1 Thomas Magister in vita Euripidis. c. A. Gellius lib. 15. c. 20. Valerius Maximus lib. 9. c. 12. Diogenianus in Paræmiis. 1 Thomas Magister in vita Euripidis. 1 Lib. 13. c. 2. p. 14. 1 7.

uno anno antecedit, quod non tantum in hac Epocha, sed in omnibus fere aliis ab eo factum observetur.

Σοφοκλῆς ὁ Ποντικὸς βιώσας ἔτη ΙΒ' ΔΔΔΔΙ, ἐτελεύτησεν. De Sophoclis morte narratur à nonnullis quod vivax grano strangulatus fuerat; alii autem dicunt eum, quod cum Tragoediam suam Antigonem, quæ adhuc superest, in extrema senectute scriptam docuisset, præter spem victoriam obtinuerat, præ repentino gaudio expirasse. * Pausanias & qui Sophoclis vitam scripsit illius Tragoediis præfixam, dicunt eum eo tempore, quo Lyfander Athenas obsidebat, occubuisse, atque ideo, cum ejus ossa Decelæam in paternum tumulum deportari non poterant, Liberum patrem Lyfandro apparuisse, iussisseque eum, ut novam Serenem sepeliri permitteret, omnibusque, qui mortuis haberi consueverant, honoribus prosequeretur; Lyfandrum igitur à transfugo edoctum Sophoclem defunctum fuisse, per præconem veniam concessisse, ut ad sepulchrum deportaretur. Sed huic historiæ contradicit tempus, ad quod Chronographus noster Sophoclis mortem refert: secundu[m] illum enim occubuit Sophocles Olymp. 93. an. 2. qui est belli Peloponnesiaci annus 25; non autem eo anno, sed anno 27, qui illius belli ultimus erat, Lyfander Athenas obsidebat.

Καὶ Κύρος αἰδὼν εἰς Περσίαν, Cyrus, de quo hic agitur, filius erat secundus Darii Nothi Persarum Regis: primogenitus fuit Artaxerxes Mnemon: * Artaxerxi pater legavit regnum, Cyro Lydiæ aliarumque omnium minoris Asiæ provinciarum præfecturas, quas ille vivente adhuc patre obtinuerat. Ex his bis in Persiam regni gratiâ, cujus valde cupidus erat, primo vivente adhuc patre ad nuncium illius morbi è quo occubuerat, ut per matris favorem paterno Testamento, secundo post patris obitum ingenti exercitu; ut bello illud obtineret, dicitur ascendisse. De primo ascensu hic dicit Chronographus noster, de secundo in Ep. 67. Totam Historiam plenius narratam habes apud Plutarchum in vita Artaxerxis, Diodor. Sic. lib. 14. & Xenophon. qui de ultima illius expeditione plenam scripsit Historiam.

Καλλιὸν τῷ Σεσίπρῳ. Calliam Archontem Athenis fuisse anno tertio Olymp. 93. testatur Diodorus Siculus. Sed, cum duos ejusdem nominis ante eum annum apud Diodorum Archontes fuisse invenimus, quare Callias, qui eo Archontis Magistratum gessit, Σεσίπρῳ vocatur, merito lectorem torquet. Seldenus opinatur hunc Calliam eundem fuisse, qui 50 retro annis Epoch. 60. dicitur Archon fuisse, atque ideo hic iterum Σεσίπρῳ appellari; sed cum Callias, qui Epoch. 60. Archon dicitur, esset ille dives Atheniensis, qui Elpenicen Cimonis sororem circa initium secundi belli Persici, annis retro 74 duxerat, tot anni prohibent illum jam in vivis fuisse. Bene igitur Palmerius & Lydiatus pro Σεσίπρῳ, Σεσίπρῳ restituendum putant; circa hoc enim tempus floruit Callias iste, qui sororem suam Hipparetam Alcibiadi in uxorem dedit, eumque eundem fuisse, quem in hoc Marmoris loco Archontem dicit Chronographus noster, non omnino dubito. Hic autem Callias erat filius Hipponici, & prioris Calliæ nepos, cujus respectu merito Callias ἐπὶ Σεσίπρῳ dici potest, quia secundus erat ejus nominis ex eadem familia, qui & hunc Magistratum gessit, & omnium Atheniensium erat ditissimus.

Ep. 66. Ἀφ' ὧν ... ἐλάττει Σε..... εἰς ἡμεῖς Ἀθήνησιν ἔτη Η' ΔΔΔΠΙΙΙ, Ἀρχοντῶν Ἀθήνησιν Μικῶν. Lacunas sic restituo, Ἀφ' ὧν Τελέστει Σελενόντι ἐνι... κησεν.

Τελέστει Σελενόντι. Telestes & insignis erat Dythyramborum scriptor, è Selinunte Siciliæ urbe ortus, atque ideo dialecto Dorica scripsit: ejus tamen

* In vita illius cum Tragoediis edita. † Valerius Maximus lib. 9. c. 12. Lucianus in Macrobiis. & Scholastes in vita Sophocli. * Lib. 1. * Plutarchus in vita Artaxerxis. * Lib. 13. † Plutarch. in Cimonis. * Athenæus lib. 14. Diodor. Sic. lib. 14.

dithyrambi adeo celebres fuisse, ut cum Alexander ex ulterioribus Asia partibus ad Harpalum scripsisset, ut ei libros mitteret, Ille post Homerum, Aeschylum, Euripidem, & Sophoclem * Telestæ, & Philoxeni Dithyrambos, ut dignissimos qui à doctissimo illo regelegerentur, dicitur misisse. † Dithyrambi autem erant Cantilenæ in honorem Bacchi decantatæ, atque ideo Dithyrambi dicebantur (Dithyrambus enim † Bacchi nomen apud Græcos, quia ille erat *δὲς Διὸς αἰεΐων*, i. e. bis natus.) Ab invocatione illius dei incipiebant, eorumque initium plerumque erat *ἀμφὶ μοῖαν*, atque inde etiam † Ἀμφιάκωνες dicebantur. † Eburum hoc carmen erat, & vix unquam nisi in Symposiis aut Bacchi festis à temulentis & Bacchico furore correptis canebatur, & ut his magis conveniret, † turgidis novis & sesquipedalibus vocibus plerumque constabat, ita ut, quando à Bacchico furore correptis canebatur, illud etiam aliquid furoris visum est in se habuisse: & ut omnia haberet furori convenientia, * cum insanis moribus, saltu, & ad tibias, & modos Phrygios canebatur, indeque, qui furebant, *δυσσεμῶν*, & qui aliquid inconsiderate aut temere agebant, *δυσσεμειοῦν* τὸν ἄνθρωπον *ἐλπίοντα*, proverbio apud Græcos dicebantur. De Dithyramborum origine dicit Proclus, *τοῖα δ' ὅ μιν Διδύσεμβον ἀπὸ τῆς ἀρχῆς παλαιῆς, ἣ τ' ὅ τοις πρῶτοις εὐφροσύνης ὑπερῆσαν*. Eos autem primus excoluit & ex agris in urbes transfudit * Arion ἐς Lesbō Methymneus, de quo & Delphino fabula narratur, & in Dionysiis Corinthi primus canebat. Philoxenus autem Cytherius, de quo iuxta agitur Epoch. 70. hoc carminis genus perfecit, & in iisdem etiam Dionysiis Corinthi dicitur cecinisse, & à Diodoro Siculo eodem tempore † quo Telestes Selinuntius, & Timotheus Mælesius traditur floruisse. Tam de Philoxeno, quam Teleste plura legas apud Liliū Gyraldum, Hist. Poet. Dial. 9. De Dithyrambis legas Scaligerum patrem Poeticæ, lib. 1. cap. 46. & Vossium Institutionum Poeticarum, lib. 3.

Ep. 67. Ἀρ' ὅ..... α Κύρου ἀναβάτης, ἢ Σακεράτης φιλόσοφος..... ἐλδὲτ..... ἔτι ΕΒΔΔ, ἔτι ΗΔΔΔΠΠ, Ἀρχοντῶ. Ἀδῆγοι Λαχῆ... Lacunas sic supple, Ἀρ' ὅ ἀπὸ Περσῶν οἱ μὲν Κύρου ἀναβάται, ἢ Σακεράτης φιλόσοφος. ἔτι. ἐλδὲτ πρὸς βίην ἔτι ΕΒΔΔ, ἔτι ΗΔΔΔΠΠ, Ἀρχοντῶ. Ἀδῆγοι Λαχῆ... De iis Græcis qui cum Cyro in Persiam contra Artaxerxem ascenderunt, & reditu eorum, plenam & accuratam historiam habes à Xenophonte eorum duce scriptam. Legas etiam si placeat † Diodorum Siculum, lib. 3. Diogenem Laertium in vita Xenophontis, & Plutarch. in vita Artaxerxis.

Σακεράτης ὁ φιλόσοφος. ἐτελδὲτ πρὸς. Narrat Plato in Apologiâ pro Socrate scriptâ, quod cum Chærephonti datum esset Delphis Oraculū, *ἀνδρῶν ἀπάντων Σακεράτης σοφώτατος*, Socrates ut intelligeret, quomodo ipse ceteris sapientior, quid sapientie erat in aliis hominibus diligenter inquirebat, atque ideo Poetas, opifices, oratores, ceterarumque professionum homines adiit, quos cum omnes desipere & sapientia carere deprehendisset, eos valde carpebat. Melitus igitur ἐ Poetis, Anytus ex opificibus, & Lycon ex oratoribus se à Socrate rideri non ferentes, primo Aristophanem Comicum instigantur eum in scena traducere, & cum hoc populo placere vidissent, audaciam inde fumentes actionem capitalem contra eum intendebant, & impietatis erga deos & corruptæ juventutis accusabant. Cum igitur Socrates à iudicibus de more interrogatus esset, quānam potissimum pena se dignum existimaret, ut inquit in Prytaneo alar ἐ publico, quo responso irritati iudices eum temere capitis damnantes cicentiam bibere coegerunt. Cujus mortis Athenienses adeo postea poenituit, ut Palæstras & Gymnasia clauderent, & accusatoribus Socratis indicâ causâ ad

* Plutarchus in vita Alexandri. † Proclus in Crestomathia. † Proclus ib. Tzetzes in Prolegom. ad Elysiophronem. † Selden, Scholiastes Aristophanis ad Nubes. † Athenæus lib. 14. † Aristot. Rhet. lib. 3. c. 3. * Plato in Phædro, & Proclus in Crestomathia. Aristot. Polit. lib. 8. c. 7. † Herodot. lib. 1. Vide Plutarch. in conv. Sapientum. Herod. 1. 1. † Lib. 14.

num occupat annum, id ipsum quod Aristæi anno apud Aristotelém tribuitur, collocare videtur Olympiadum ἀναγραφὴ Scaligeriana. Λαμπάς, inquit, ὡς τὴν ἡμέραν ἐπὶ πολλὰς νύκτας ποικίλιν ἔχουσα λαμπερότατα καὶ δύνανται τῷ φωτὶ ἐπὶ τὴν γῆν σκιάς ποικίλιν ὡς τὰς ἀστέρων τῇ σελήνῃ, "Ex cælo vix minores fecerit in terra, quam luna, umbras. Sed vitium solenne est, in annos proximos Epochas ex locis propriis desilire, & non serari in ea ἀναγραφῇ commissum. Seld.

Ep. 73. ἄρχοντος Θεβαίων καὶ Λακεδαιμονίων, ἢ ἐπὶ τὴν Θηβαίων, ἐπὶ τὴν ΗΠΙΙ, ἄρχοντος Ἀθηνῶν Φρασικλίδου βασιλίδου. In prima Lacunalei ge, ἄρ' ὅ μὲν ἐν Λακεδαιμονίᾳ ἐγένετο, in secunda, καὶ ἐτελεύτησεν Κλεόμβροτος Λακεδαιμονίων βασιλεὺς. Pugna enim, in qua Thebani hoc anno Lacedæmonios vicerunt, in Leuctris commissæ fuit, in eaque occisus fuit Cleombrotus Lacedæmoniorum Rex. De hac pugna legas Cornelium Nepotem in vitis Pelopidæ, & Epaminondæ; & Plutarchum in vita Pelopidæ, Diodor. Siculum lib. 15. & Xenophontem de Rebus Græcis lib. 6.

Ep. 74. ἄρ' ὅ Στεφίχορος ὁ Ἰμεραῖος ὁ δεύτερος ἐνίκησεν Ἀθηνῶν, καὶ φησὶ Μεγάλη πόλις Lacunam sic supplē, καὶ φησὶ Μεγάλη πόλις ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἐπὶ τὴν ΗΠΙΙ, ἄρχοντος Ἀθηνῶν Δυσκινέτου. Megalopolis in Arcadia paucis post pugnam Leuctricam mensibus, eodem quæ pugna commissæ est anno, qui erat secundus Olympiadis 102, & Epochæ Marmoreæ nostræ ΗΠΙΙΙ, archonte Athenis Phraſiclide secundum Pausaniam condebatur. Sed secundum mentem Chronographi nostri hanc urbem Archonte Athenis Phraſiclide conditam fuisse prohibet methodus illius per totum Chronicon observata, in qua nunquam bis ponit ejusdem Archontis nomen, sed semper omnia, quæ sub eodem Archonte evenerunt, simul enumerat, atque ideo in Lacuna potius ponimus Archontem Dyscinetum, qui proximo post Phraſiclidem anno Megalopolim gessit, & annum ΗΠΙΙ, quo Megalopolis ab Epaminonda Thebanorum Duce condita inceperat. Perfecta autem fuit duobus annis postea archonte Athenis Nausigene, quod dicit Diodor. Sic. lib. 15.

Στεφίχορος ὁ Ἰμεραῖος ὁ δεύτερος ἐνίκησεν Ἀθηνῶν. De primo Stefichoro dicitur in notis ad Ep. 51. de quo & secundo etiam Stefichoro legas in notis Chronologicis Seldeni ad eandem Epocham.

καὶ φησὶ Μεγάλη πόλις. * Megalopolim post pugnam Leuctricam condidit Epaminandas Thebanus, in eamque magnam Arcadum multitudinem congregavit, ut illi, qui prius per vicos dispersi facile Lacedæmoniorum imperio subijciebantur, jam in unam magnam urbem collecti illius beneficio semetipsos, & libertatem suam melius possent contra eosdem tueri. Quo consilio idem Epaminondas non diu postea conditâ Messene fere Messenios in eam congregavit, per easque duas civitates, ut prævideret sapientissimus Thebanus, effectum fuit, ut Lacedæmonii deinde nec Græciæ, nec Peloponnesi domini fuere.

Ep. 75. ἄρ' ὅ Διονύσιος Σικελιώτης ἐτελεύτησεν ὁ καὶ υἱὸς Διονύσιου ἐπὶ τὴν Μεγάλην πόλιν, καὶ Ἀλέξανδρος ἐπὶ τὴν ΗΠΙΙΙ, ἄρχοντος Ἀθηνῶν Νανσιγίνου. In Lacuna lege, Ἀλέξανδρος ἐν Φεραῖς βασιλεὺς. * Alexanderenim Pheræus occiso patruo suo Polyphrone ejus loco Pheris hoc anno inceperat regnare.

Διονύσιος Σικελιώτης ἐτελεύτησεν, &c. De morte Dionysii senioris, & filio il-

* In Arcadiis. * Pausanias in Arcadiis. * Plutarch. in vita Pelopidæ.

lius etiam Dionysio dicto, qui ei in regno successit legas Diodor. Sic. lib. 157 Plutarchi. in Cornel. Nepot. in vita Dionis.

Ἀλέξανδρος ἐν Φεραῖς βασιλεύει. Hic Alexander nepos erat Jasonis Pheræi viri eximii, & in bellicis artibus præstantissimi, * qui eum Thessalos persuasisset, ut Græcorum sibi imperium vindicarent, ab iis summa rerum præfectus omnibus Thessalis imperabat. Cum autem inito cum Macedonibus foedere, multisque è finitimis in armorum societatem pertractis paratus esset Græciam invadere, illum Polydorus & Polyphron fratres illius, tanti imperii cupidi immisissis sicariis interficiunt, & in illius imperio succedunt: sed Polyphron consortis impatiens mox Polydorum dormientem jugulat. Polydori filius erat Alexander, de quo hic agitur, qui non diu postea patrem ultus Polyphronem etiam interfecit, ejusque Regnum adeptus * undecim annos Phæræis aliisque Thessalis summa immanitate imperavit. Plura de eo & bellis, quæ cum Thebanis gessit legas Diodorum Siculum lib. 15. & Plutarchum, & Cornelium Nepotem in vita Pelopidæ.

Ep. 76. Ἀφ' ὧν φαίνεται τὸ ἐο Διόδοις ἔτι Καφισοδῶν. In Lacuna lege, τὸ ἐο Διόδοις ἐστὶν ἐν τῷ Διόδοις, ἐν τῷ Διόδοις, Ἀρχοντῶν Ἀθηνῶν Καφισοδῶν. Καφισοδῶν enim pro Καφισοδῶνι aut exaratum in Marmore, aut à Seldeno transcriptum fuisse, evidentissimum est; Cephisodorus enim Archon erat anno tertio Olympiadis 103; hoc autem anno nemo nunquam dixit Phocenses Templum Delphicum expilasse; sed novem annis postea, Olympiadis scilicet centesimæ quintæ anno quarto, quo Archon fuit Agathocles, secundum * Pausaniam & Anonymum Olympiadum ἀναγεγράφειν autorein hoc sacrilegium commissum fuit. Proximo autem ante Agathoclem anno archon erat Cephisodorus, atque ideo Phocensium sacrilegium ad illius potius, quam Cephisodori, qui novem retro annis archon erat, Magistratus annum à Chronographo nostro relatum fuisse multo melius possumus supponere, annus autem tertius centesimæ quintæ Olympiadis est annus Ep. Mar. ΕΨΔΔΔΔΙΙΙΙ, hunc igitur numerum in Lacuna restituimus. De hoc Phocensium sacrilegio & bello sacro dicto, quod inde originem habuit, legas Diodor. Sic. lib. 16. & Pausan. lib. 10.

Ep. 78. Ἀφ' ὧν Τιμόθεος βεβαιῶς ἐν τῷ ΕΨΔΔΔΔ ἐτελεύτησεν ἐν Μακεδόνων βασιλεύει, & Ἀρξέτιος ἐτελεύτησεν ὁ υἱὸς β... ἐτελεύτησεν, ἐν τῷ ΕΨΔΔΔΙΙΙ, Ἀρχοντῶν Ἀθηνῶν Ἀγαθόκλης... Sic locum legit Seldenius, & hunc Marmoris locum in duas Epochas distribuens, sic putat ultimam primæ Lacunæ partem debere suppleri, Ἀφ' ὧν Φίλιππος ὁ Ἀμεντὴν τῷ Μακεδόνων βασιλεύει, & Ἀρξέτιος ἐτελεύτησεν, ὅστις ὁ υἱὸς βασιλεύει τῷ Πέρσῃ, ἐν τῷ. Sed cum Agathocles proximo post Cephisodotum anno Magistratum gessit, si hunc Marmoris locum in duas Epochas distribuamus, in utrisque ejusdem Archontis nomen debet poni, quod prohibet methodus à Chronographo nostro in omnibus alijs Epochis observata. Præterea diu ante expilatum à Phocensibus Templum Delphicum, & Artaxerxes occubuit, & Philippus cœpit regnare, atque ideo secundum mentem Lydiati, sic mihi potius placet locum restituere. Ἀφ' ὧν Τιμόθεος βεβαιῶς ἐν τῷ ΕΨΔΔΔΔ, ἐτελεύτησεν ὁ Ἀθηνῶν, & Φίλιππος ὁ πόλις ἔκτισεν ὁ Φίλιππος Μακεδόνων βασιλεύει, & Ἀλέξανδρος ὁ Φερῶν ἐτελεύτησεν, & τὸν Διόνυσον κρατήγει ὁ Δίων οὐρανῶν, ἐν τῷ ΕΨΔΔΔΔΙΙ, Ἀρχοντῶν Ἀθηνῶν Ἀγαθόκλης. Anno enim Ep. Mar. 93. qui est Olymp. 105. an. 4, & Philippus Philippos urbem condidit, & Alexander Pheræus ab uxore sua jugulatus interit, & Dion Dionysii Tyranni Ducis superavit. De his lege Diodor. Sic. lib. 16. & Plutarch. in vita Pelopidæ, & Di-

onis. Timotheus, qui in hac Epocha nonagenarius occubuisse dicitur, videtur fuisse insignis ille Lyricus Milefius, qui Lacedæmone mulctatus fuit, quod chordarum Lyræ numerum à septem usq; ad undecem augens antiquam Musicam mutasset. De eo lege Athenæum lib. 14. Boetium de Musica lib. 1. Lilius Gyrald. Hist. Poet. lib. 9. & Joseph. Scaliger. in Manilianis pag. 416.

Ep. 79.^αϛ, ^ιπ ΒΔΔΔΔΙ, "Αρχοντ^ο. "Αδιν^η Ci Καμισ.....
 σερ^ο.....τ...τυν. Lacunas has, quas Seldenus, Lydiatus, & Palmerius, se sup-
 plere posse desperarunt, sic restituo "Αφ' ^ε Αλ^εξανδ^ρο. Μανδ^{ων} βασιλ^{ει}ς ^ε-
 χ^ην, ^ιπ ΒΔΔΔΔΙ, "Αρχοντ^ο. Αδιν^η Ci Καμισ^{ρα}τ^η, ^εξ Αλ^εξ^{αν}δ^ρου ^ο Φιλο^{σο}-
 φ^ο. ^κτ^η ^πε^ρι. Secundum ^a Eusebium enim, qui iisdem antoribus, quibus
 Chronographus noster, cum in omnibus fere cum eo consentiat, in compo-
 nendo Chronico suo videtur usus fuisse, Alexander Magnus ille Macedonum
 Rex hoc anno, secundo scilicet Olympiadis centesimæ sextæ, nascebatur, ^b à
 lii autem uno anno, alii biennio prius natum volunt. De nato autem Alex-
 andro hic agi à Chronici nostri autore suadet, quod hoc dignissimum illius
 observacione, nec aliquid aliud præter Sacrilegium Phocenium, & bellum
 inde ortum, de quo prius dixerat, hoc anno æctum, cujus hic meminisse Chro-
 nographus noster supponi potest, in ulla historia memoratur. Aristotelem
 eo tempore, quo Alexander natus fuit, cum illius magister esset, floruisse satis
 notum est. ^c Natus enim fuit Aristoteles anno primo nonagesimæ nonæ Olym-
 pidis, & anno ætatis 17 in Platonis Scholam admittabatur, anno igitur Ep.
 Mar. 91, qui est Olymp. 106 annus secundus, natus erat annos triginta, &
 tredecem in audiendo Platone posuerat.

Ep. 80. Αφ' ^ε Κλ..... ^ιπ..... Αρχοντ^ο..... Mutilum hoc locum sic
 restituo, Αφ' ^ε Καλ^ιπ^πο. Δι^ωνα ἀποκ^τίναι Συρακ^{ων} ^ιπ^εράν^η Cην, ^ιπ ΒΔ-
 ΔΔΔ Αρχοντ^ο. Αδιν^η Ci Διοτ^ιμ^υ. In exco enim Marmore literis pene evani-
 dis Α pro Α post Κ facile legi poterat. Calippum autem, quem ^c Cornelius
 Nepos vocat Callicratem, hoc anno, quo Archon Athenis erat Diotimus,
 Dionem occidisse & Tyrannidem Syracusis occupasse, testatur Diodor. Siculus
 lib. 16. Sed si literas Κλ, quæ in Seldeni autographo habentur, potius placet
 retinere, De Clearchi Heraclidæ Ponticæ Tyranni morte, quem anno sequen-
 te, quarto scilicet centesimæ sextæ Olympiadis, Archonte Athenis Eudemo oc-
 cisum fuisse idem narrat Diodorus, hic agi supponas, & locum sic suppleas,
 Αφ' ^ε Κλ^ερχ^ο. Ηερακλ^{ει}ς Τύραν^ο. ^ιφο^νή^η Cην, ^ιπ ΒΔΔΔΠΙΙΙ, Αρχοντ^ο. Α-
 διν^η Cην Ευδ^ιμ^υ. Sed magis ad propositum Chronographi nostri Res Siculæ,
 quam Ponticæ videntur pertinere, præsertim cum quo tempore omnes Syra-
 cufani Tyranni inceperint regnare diligenter adhuc observavit. Quæ per 88
 deinde annos usq; ad primum annum primi belli Punici in Chronicum suum
 redegit extremâ Marmoris parte distractâ amissâque omnino desiderantur.

^a In Chronicis. ^b Plutarchus enim narrat Alexandrum eodem tempore, quo Iudi Olympiaci cele-
 brati erunt natum fuisse. ^c Solinus. ^d Diog. Laert. in vita illius. ^e In vita Dionis.

APPARATUS CHRONOLOGICUS,
ET
CANON CHRONICUS
AD
EPOCHAS MARMOREAS;

Maximam partem ad mentem

JOHAN. SELDENI.

UT satis intelligantur clariora vetustissimæ, quam Marmori debeamus, Epocharum descriptionis vestigia, & usui facilius accommodentur, post Notas Historicas, adjecimus etiam *Apparatum Chronologicum, & Chronicum Canonem*. Ad primum recte instituendum, Trîa item aperienda sunt, & argumentis, pro viribus, firmanda. Annorum nempe quibus Tempora putantur, ratio; Annus in quem Termini, ad quos intervalla deducuntur, sive citeriora calculi parapegmata incidunt; & demum Astyanactis archontis Parii (ita enim mutilum illud in fronte nomen supplere liceat) & Diogneti Athenarum archontis ἐπὶ τοῦ ἐν ἰνιτῖα; quibus porro accedat de archontum ceterorum, quorum annis singulis Epochæ notantur complures, quantum sane fieri potest, initiis & finibus indicium. Horum enim quodpiam quo minus scimus, eo in Epocharum & intervallis & parapegmatis, ut magis cæcutiamus necesse est. Atheniensibus, ad quorum tempora omnia plane hæc exigenda sunt, quemadmodum & plerisque aliis gentibus, in usu fuisse annos tum Naturales, seu hierophanticos, tum Civiles, seu populares, tam certum est ut de ea re dubitari nequeat. Naturales dico, quos Tropicos esse seu Astronomicos, id est, circulari Solis ἀπὸ τοῦ ἐν ἰνιτῖα motu terminatos credebatur. Atque redeuntis ævi constans, communis, & æquabilis mensura hi erant; systemata nimirum dierum 365, & plerunque quadrantis, qualia sunt ipsi Juliani quibus hodie utimur; aut eis proximantia. Horum, ante alios, insignis est testis autor vetustissimus Geminius. Civiles anni erant Lunares, qui scilicet Festis celebrandis, Magistratibus ineundis, creditis, usuris, stipendiis, pensionibus solvendis, & id genus aliis statibus temporibus, perficiendis aptati, inæquales quidem fuere, adeo ut Communes Naturalibus, diebus aliquot, essent minores; Embolimæ, pro embolismi varietate, pluribus majores. Utrique tamen ita dispositi erant, ut, per solennes integrorum, suis locis, mensium embolismos, & dierum, ad patrium ritum, prosthaphærefes, post certam annorum Naturalium absolutam periodum, ab eodem naturali initio denuo Civiles redintegrentur, & utriusque sideris rationum ejusmodi fieret paritatio, quæ in orbem deinceps similiter rediret. Lunarium horum annorum, puto, quantitas primo dierum erat 360, quot scilicet menses pleni 12 conficiunt. De hisce capio Herodotum in Clío, seu Solonis ibi de infelicitate humana ad Cræsum orationem. Neque vero Lunares appello, perinde ac si veris Lunæ motibus is numerus dierum respondisset. Sed, rudi hætenus Mathematices in Græcia ævo, mensuri Lunæ motus quam annui Solis imperitiores non minore quam 30 dierum spatio Lunam circulum suum peragrarè falso autumabant, & ad eum calculum neomenias, exactiori artificio carentes, & cetera tam sacra quam civilia celebrabant.

lebrabant. Postea, explorati, quæ vero proprior erat, mensis atque anni Lunaribus quantitatē, diebus 354, cum horis & scrupulis appendicibus Civilis annus terminabatur, post certas etiam (uti vetustior) periodos, anno Solari seu Naturali per embolismos & prothaphæreses conciliatus. Atque, ad huius generis formulas, annis eorum peractis, primo in Trieteridibus, postmodum Octaeteridibus Cōstituta & Harpalca, inde in Metonica Enneadecactēride seu cyclo decemnovennali, & demum in Calippica Hebdomēcontæ xactēride seu cyclo annorum 76, (neque enim infra auctoris nostri Marmoris ævum descendimus) utriusque sideris circulares motus & tempora ab iis mensurata, pro vario cyclorum artificum ingenio, æquabantur. Et de hinc Censorinus satis, ad rem nostram, de Die Natali capite 18. Sed vero non solum adinvicem erant inæquales civiles anni seu Lunares, verum etiam ipsa inæqualitas per frequentem periodorum novationem & multiplices artificum errores adeo incerta erat & tumultuaria, ut, superioribus maxime seculis, Festa sua, variati inde revertentia, ne ipsi quidem Dii (ut lepidè, apud Aristophanem in Nubibus, conqueritur Luna) cognoscerent; Sed, cum sacrarum epularum laucitias, sive ad verum Lunæ motum, sive ad elapsi ultimo anni rationem, expectabant, & iocū, obdierum sive auticipationem, sive comperendinationem, sui iocū, & tūc dicitur, tam festo die quam epulis frustrati redirent jejuni, eoque nomine Lunæ ipsi graviter minarentur. Quin postea quam propius ad veras Lunæ rationes accesserant novæ periodi, ita ut non tam dissimiles locos neomeniæ, panegyres, & festa quotannis redeuntia sortirentur, ejusmodi nihilominus manit Communium & Embolizæorum inæqualitas, atque ea alternationis disparitas, ut ne sic quidem communis mensuræ omnino præstare potuissent officium sine accuratissimâ simul embolismi cuiuslibet, præter id genus cetera quæ inæqualitatem pariebant, cognitione, quâ operosius vix quidquam erat in calculo, aut in turba periodorum incertius. Quamobrem, tametsi anni vocabulo, ubi veteribus Græcis de stipendiis, verbis grati, solutionis tempore, quod ad civilis anni rationem accipiendum erat, verba fiunt, Lunaribus denotatur (cujus rei expressissimum est apud Aristotelem in Oeconomicorum secundo, ubi Cleomeus fraudem memorat, exemplum) atamen, intervallis per annos generatim designandis, alium quam Naturalem seu Solarem annum, æquabilem scilicet, stabilem, communem & notissimam mensuram, Scriptorem apud eos quempiam, adeoque inter eos Autorem nostrum, adhibuisse credibile puto non est. Maxime auctoris nostri seculo, quod in periodum Calippicam primam, ut mox demonstrabitur, incidit, cui, uti & proxime saltem superiori, non modo ad æquandam Lunarium anomaliam, sed etiam ad annos simpliciter designandos, Solares in usu fuisse manifestum est. Inde annus absolute Platoni in Timæo dictus, Solaris est. *Lunæ motu Mensis*, inquit, *conficitur, δίαυτος ὁ ὁπότερ' ἡλίου. ὁ δ' αὖτ' ἀπὸ τοῦ ἡλίου ἀναλὼν, annus vero postquam Sol suum absolverit circulum*, quod nec de alio anno solari quam quo nunc utimur intelligit, ad eundem, scriptor vetustus Chalcidius. Neque de alio sane anno loqui Aristotelem, summorum aliquot viro- rum pace, existimo, ubi, temporum spatia explicando, dies duntaxat 360, numero rotundo, annuæ tempestati tribuere videatur. Libro 6, de Historia animalium cap. 20. *Κύων*, inquit, *ἔμψυ λακωνικὸν (κύων) ἔκτεν μέρθ. τὸ ἐνιαυ- τῷ, τὸν δ' ἔστιν ἡμέρας ἑξήκοντα καὶ ἑξήκοντα μέρθ. ἡ δὲ πρὸς πλεονασμὸν ἡμέρας, ὃ ἔστιν ἡμέρας μέρθ. « Gestat uterum canis Laconica, sextam anni partem, quæ sex- « agenis ex diebus constat, quanquam uno alterove, aut tercio die plures, « pauciores vero uno, ut recte vertit Julius Scaliger, & Theodorus Gazan, « qui aut uno vel altero die plus minusve habet, in corruptum notè incidisse exemplar. Et paulo post etiam Aristoteles, ἵνα δ' αὖτ' αὖτ' ἡμετέροις τὸ πέντε μέρθ. τὸ δ' αὖτ' αὖτ' τὸν δ' ἔστιν ἡμέρας ἑξήκοντα καὶ ἑξήκοντα, ὃ δὲ δὲ. « Nonnullæ canes « uterim ferunt quintam anni partem, id est, dies 72. Annus hic Solaris in- telligitur,*

telligitur. Neque enim, aut Aristotelis ævo, aut eo quod eum præcessit, Lunaris tot dierum systema esse credebatur; quod ex periodorum Cleostratæ, Harpalex, Metonica, etiam Callipicæ, (nam post ejusce etiam initia Aristoteles circa sexennium vixit) ratione satis deprehenditur. Scio locum illum, ad æquabilem Græcorum annum, uti appellatur, Minorem, trahi ab incomparabili viro Josepho Scaligero. Atqui nec de ipso anno, ita ei dicto, multi quidem persuadet. Ingeniosissimum agnosco Inventum. Sed qua ratione veterum testimonii ita subnitatur, ut fides ei sit habenda, nondum ex eruditissimis ejus lucubrationibus, quarum nec indiligens fui, mihi compertum est. Sed vero neque Aristotelem ex tot solum diebus annum Solarem constituuisse quis, sine summa in magnum Philosophiæ parentem injuria, autumat. Nam tum in Metonica enneadecaeteride tum in hebdomontaexaeteride Calippi (quibus utrique labentibus floruit Aristoteles) annum Solarem dierum fuisse 365, præter horas appendices, ab eo ignorari plane nequibat. Sed rotunde ad morem loquutus est vulgi, quod, utcumque recepta, ob æquationem & temporum per secula dinumerationem, accuratiori anni Solaris quantitate, atque ea quæ à vero propius aberat; exprimendis tamen anni partibus, quibus agriculturæ, uteri gestationis, & id genus aliorum tempestates mensurabat, ejusmodi dierum numerum qui maxime multiplices haberet ex diebus integris constatas partes, unde scilicet divisioni esset commodissimus, uti fieri amat, retinebat: quinque, qui appendices erant, diebus, eo quod multiplicem divisionem impedirent, non minus quam horis & momentis, neglectis. Nam et si quinta pars anni Solaris, sive Metonici, sive Calippici, dies habuit 73, atque ita totidem dies pro quinta anni parte vulgo usurpari potuit; attamen, si ad eum modum porro supputassent, nullam aliam ex diebus integris constantem habuissent; sed in divisione, seu partium pro vario usu, indicatione, admomenta non ad dies satis incommode necessario numerassent. Sed notissima plerumque fuit numeri 360, ut etiamnum est in calculo Astronomico, commoditas. Alias autem integer annus, ut communis erat intervallorum mensura, solis integra revolutio Aristoteli æstimabatur. Et tralatitium fatis est numerus rotundos, momentis quæ calculum turbarent prætermisissis, ubi perneccessaria non sunt, adhiberi. Id ipsum fere quod heic Aristotelem fecisse censemus, fecit olim Gregorius Magnus, cum dies 36 anni Juliani pars decima ei habiti sunt; uti videre est Homilia ejus 16 ad Evangelia, & Dist. 5. de Consecratione c. 16. Neque aliud Jurisconsulti Romani, qui in eodem anno, menstruum tempus simpliciter dictum nec termino diei quoti, à quo, signatum, triginta tantum diebus, atque hisce multiplicatis menses plures metiri solent, quod habetur C. de jure deliberandi l. 22. sect. 1. & 2. Idem docet Alexander Consilio 114, Alciatus ad lib. 98. Cum bissextus D. de verborum significatione, alii. Haud aliter, opinor, intelligendum est illud Cleobuli, de duodecem anni filiis, quorum singulis triginta filiarum, ænigma Græcum quod in disputationibus de anno Græcorum afferri solet; nisi forsan ad superiora secula, quibus annum Lunarem revera diebus 360 confici creditum est, spectet. Nec quid aliud innuere videtur togatorum ille Doctissimus Varro, ubi, apud Nonium, tot scribit statuas æneas Demetrio Phalereo Athenis dicatas,

Quot lucas habet annus absolutus.

Signanter dicit *annus absolutus*. Non pro eo quod est anni Solaris motus tempus absolute finitum, sed pro absoluto illo & rotundo dierum numero, qui, diebus illis multiplicem divisionem minime ferentibus liber & absolutus, annum mensurare vulgo solebat. Inde est quod sit tuarum numerus erat 360, uti à Plinio libro 34, cap. 6, docemur. Sed quod addit Plinius *nondum anno hunc numerum dierum excedente* ab hoc ipso Varronis loco perperam intellego emanasse suspicor, & temere viro alioquin scientissimo excidisse. Neque enim

hujusmodi anni five Lunaris, five Solaris vestigium, puto, circa Demetrii Phalerei seculum in Græcorum monumentis omnino occurrit. Erat autem Demetrius auctori nostro & primæ periodo Calippicæ labenti coævus. Ita tandem annorum simplex dinumeratio, tum alibi apud Aristotelem, tum apud vetustiores Græcos, qui extant, de solaribus, seu Julianis, saltem qui Julianis proxima, intelligenda est. Ejusmodi habendus etiam Decennii calculus apud Homerum in Iliados secundo, quod nempe belli Trojani mensura. Inde Themistius ad Physicorum quarti extremum, πόν, inquit, χρόνῳ τὸ ἴλιον ἰάλω; δέξ. ἵταρ τὴν ὃ ἔστιν ποσὶ περὶ ποσὶ τὸ ἴλιον. *Quanto tempore Ilium captum est? Decem annis, id est, decem solis revolutionibus.* Annis ejusmodi significantur apud Herodotum & Thucydidem (quorum uterque Nostro antiquior est) Inducæ, Fœdera, & quæ sunt id genus aliæ temporum durationes. Atque inde est quod Thucydides, ubi annos Peloponnesiaci belli numerat, non per archontum series aut nomina, quod idem est acsi dixisset, non per annos Lunares (quibus singulis archontes singuli imperabant) sed per ætates & hyemes, quæ annos plane solares significant, se putare proficitur, & decennium ejusdem belli integrum, & hujusmodi nempe annis conflatum εὐθιγὲς πῶν vocabulo denotat, quod εὐχολόγησιν seu solidorum & Naturaliter revertentium annorum spatio recte interpretatur Scholiastes. Vide eum libro quinto. Hinc vetustissimis Græcorum, annum simpliciter dictum nomine à Sole, quem Λύχρῳ vocabant, sumto, indicari credebatur. Id Λύχρῳ est. Homero usurpatum Odyss. 5. Macrobius Saturnalium 1. cap. 17. *Annum vetustissimi Græcorum Λύχρῳ πῶν appellant, ὃ πῶν τὸ ἴλιον, id est, Sole βασιλεύον ὃ μακρόδυνον.* Λύχρῳ autem Solem vocari Lycopolitana Thebaidos civitas testimonio est, quæ parî religione Apollinem itemque Lupum, hoc est, Λύχρῳ colit, in utroque Solem venerans. Nec quisquam alios quam solares in Eratosthenis, Nostro coætanei, Canonibus Chronicis intellexit. Idem usurpabantur in Chaldaeorum veterum, & Ægyptiorum temporis calculo. Et tandem univèrse id verum fuisse videtur etiam ab initio seculi, quod scribit Cicero in Somnio Scipionis (idque antequam in civilem usum Romanis receptus est annus Solaris, aliter quam ad Lunares æquandos) *homines populariter, seu vulgari temporum dinumeratione, Annum tantummodo Solis reditu metiri.* Quin nostrum & coætaneos, in Græcia & ubicunque periodus Calippica civiles annos æquabat, scriptores ita reditu Solis tempora mensos esse verisimillimum est, ut etiam diem integrum ex quatuor quadrantibus confectum cuilibet quadriennio non minus nec aliter adjicerent quam Romani post Julianam anni novationem, & Christianæ ætatis Europæ gentes. Sic ratio certissima temporum constare potuit, & revertentium annorum initia satis retineri, quæ, quadrantibus illis neglectis, per totum annum post periodum annorum 1440, prorsum vagari necesse erat; uti in veteri Ægyptiorum rationibus. Calculus autem hujusmodi quadrantum in Calippica periodo nemini non obviu erat. Nam anni ejusdem solares, ipsissimi erant Juliani. Et de Annorum, quibus usus est Noster, ratione, hæcenus. Plura de ea multa dici poterant. Sed doctioribus hæc multa nimis videantur; quæ tamen, ne harum rerum rudiores variis apud veteres annorum formis turbati, in limine hæsitarent, præmonere duximus. Quod verò ad Terminorum ad quos, seu citeriorum parapegmatum, Annum attinet: cum intervalla omnia usque ad Astyanactem Parium & Diognetum Atheniensem Archontas (quos ἱπποβύτας seu annuos fuisse dubitandum non est) deducantur, par sane est ut ante eorum initia quodlibet intervallum penitus absolutum esse existimemus, atque sic putata ab Antore tempora fuisse, ut in annum Solarem qui proxime Archontū horum initia antecedebat, universi termini citeriores iudicant; habita nempe, ut necessariu est, ratione varietatis mensium, dierum, & anni tempestatum, ad quas sigillatim spectabant termini à quibus, five ulteriores. Scio nihilominus τὸ ἴ. ὁ., seu ἱ. ὁ., uti nostro scribitur, id est, usque, tam inclusionem, quam exclusionem sæpius signare.

Et si inclusio heic eo intelligatur, Annus terminorum erit ipse archontum, quos diximus, annus; non autem qui præcedit, nisi exclusionem denotari sentiamus, uti & ego quidem sentio, & in huiusmodi rationibus res ipsa ferme exigit. Atque ita sane verisimillimum est Autorem nostrum ipso Archontum anno Chronologiam suam scripsisse. Quotus igitur annus ille Archontum initia præcedens, seu Annus Terminorum ceteriorum fuerit in Periodo Juliana, quæ tum communis, tum optima annorum mensura est, perpendamus. Ut is rite eruatur, Epochæ Autoris nostri, de quibus omnino consensus est apud Scriptores alios fide dignissimos, observandæ; atque ex eis per annorum adjectionem annus, quem quærimus, prodibit. Cum autem, juxta tria illa, de quibus Varro apud Cenforinum, temporum discriminina, Obicurum nempe seu, ut vocat ille ἀμυλον, Mythicum sive Fabulosum, & Historicum; in primo nullas, in secundo & tertio complures habeat noster Epochas, eæ vero, quæ ad secundum spectant, non minus sint plerumque incertæ quam quæ ad primum, adeo ut de illis etiam inter veteres passim disconveniat; & tertio duntaxat sumendæ sunt quæ hic usui esse possunt. Secundum autem, quod Olympiadum Iphitearum initia antevertit, apud nostrum durat usque ad Epocham de Colonia Syracusæ deducta ab Archia, regnante Athenis Æschylo. Quæ hanc præcedunt, intervalli sunt Mythici. Hæc autem & quæ sequuntur, Historici. In Historico tamen intervallo, ad eliciendum annum Terminorum, non sine delectu adhibendæ sunt Epochæ. Etenim in hoc etiam sunt nonnullæ hæc rei nimis incertæ; quippe controversæ. Controversam autem Epocham heic in partes trahere, est ipsam, quam venamus, rem æque controversam imprudentur relinquere. Superest igitur ut certissimas sequeamur. Eæ sunt de quibus non solum unanimis inter Scriptores editos, sed etiam inter hosce & Nostrum reperitur consensus, quales sunt anni aliquot Archontum qui proximo ante Nostrum seculo Imperia tenuere, adeoque etiam ei ante alias notissimi. Hujus generis sunt omnium Archontum anni qui, Marmore numeris notati, Socratis mortem & Lachetem Archontem sequuntur, Aristocratis scilicet, Pythæ, Asteii, Phrasiclidis, Naufigenis, & Agathoclis, quos singulis ad hunc modum Epochis adjectos exhibet Marmor.

	Anni	Archonte.
Ex quo	CXXXV	Aristocrate.
Ex quo mortuus est Philoxenus	CXVI	Pythæ.
Ex quo Aftydamus vicit	CIX	Asteio.
A pugna Leuctrica	CVII	Phrasiclide.
A morte Dionysii Siculi	CIV	Naufigene.
A morte Timothei	XCIII	Agathocle.

Rerum aliarum in hisce Epochis, præter ipsos Archontas, nihil ad id quod impræsentiarum agimus, spectat. Anni autem horum Archontum in Fastis Atticis, Aristocratis scilicet, Pythæ, Asteii, Phrasiclidis, Naufigenis, & Agathoclis, quos singulis ad hunc modum Epochis adjectos exhibet Marmor.

	Olympiadis	Anno	Periodi Julianæ.
Aristocratis	XCV	2	4315.
Pythæ.	C	1	4334.
Asteii.	CI	4	4341.
Phrasiclidis.	CII	2	4343.
Naufigenis.	CIII	1	4346.
Agathoclis.	CV	4	4357.

Ineundus igitur ita est calculus. Singulis Archontum annis, in Periodo Juliana, adjice singula Marmorei autoris intervalla. Conficitur annorum numerus qui Terminorum annum indicat. Aristocratis annus est in Periodo

4315. Autoris intervallum 135, cui annis 4315 adjectis, sunt 4450 in Periodo. Itaque annus 4450, qui Olympiadi 129 responderet, est annus ceteris Terminis Intervalli quod Aristocrate signatur. Eadem dinumeratione in ceteris, quæ sequuntur, adhibita, idem prodit annus. Sed monendum interea, anni in Periodo ejusmodi heic rationem habendam, ut non aliud initium & finem fortiatum quam initia binorum in fronte Marmoris Archontum, quæ jam demum eruenda sunt, patiantur. Neque enim Periodi hujus anni minus ab alio quovis, in Chronologicis explicationibus, die exordium pro re nata sumere possunt quam à Calendis Januariis; ut nemini non liquet cui varius ejus usus incognitus non est. Cum igitur, labente Periodo Calippica prima, sub qua Noster scripsit, anni Attici civilis seu Lunaris aut Magistratuum, sive *ἡ ἀποπαρασία*, caput sub æstivum solstitium figeretur, nemo non videt finem & initia anni terminorum circa eandem cecidisse tempestatem. Unde fit, ut, sub æstivum solstitium anni 4450 Periodi Julianæ à Calendis Januariis, ut vulgo, putati, initium habuerit Terminorum annus; circa idem quod secutum est, solstitium, anni nempe Periodi Julianæ 4451, finitus; pridie scilicet neomeniæ Hecatombæonis mensis (in qua Magistratus iniri soliti) seu ultimo anni præcedentis. Atque ita à Solstitio æstivo ad solstitium, ad Alterum temporum rationem, non à Calendis Januariis, ut plerique hodie ad Christianorum annos Periodi Marmoris aptatos dibumeramus. Restat igitur ut binorum, quos diximus, Archontum initiorum diem, caput nimirum anni Lunaris seu *ἡ ἀποπαρασία*, id est, neomeniam Hecatombæonis, anni Periodi Julianæ 4451, in diebus item Julianis disquiramus. Eâ repertâ, ipsa etiam anni solaris Terminorum inde retro putandi initia æque erunt manifesta. Periodus Calippica, seu hebdomedonta ex æteris, quæ annorum 76 cyclus est, ad cujus rationes Lunares Magistratuum quotannis initia aliter atque aliter se habuere, incepit sub æstivum solstitium anni Periodi Julianæ 4384, quod satis ex Ptolemæo non uno in loco liquet. Id item pluribus & expressius post virum summum Josephum Scaligerum, ostendit pridem vir sane etiam summus Dionysius Petavius in secundo de Doctrina Temporum, lib. 2. cap. 18. cujus ideo libentius hoc nomine obiter memini, ut Exemplarium Ptolemæi editorum apud eum ibi castigationem saltem unicam, quæ ad periodi hujus exordium spectat, ex Manulcripto Ptolemæi Codice, firmarem. Memorat Ptolemæus sub extremum libri 4 Almagesti, tres ab Hipparcho defectiones Lunares observatas. Τίται δ', inquit, *ἡ ἀποπαρασία ἐστὶν ἡ πρώτη καὶ ἡ δεύτερη καὶ ἡ τρίτη*, primam aut commissam anno quinquagesimo secundo periodi Secundæ Calippicæ. Mendosum heic numerum esse quovis pignore contendere vult Petavius, & 36' pro 36' substituentum. Idque rectissime. Quod non modo Georgii Trapezuntii versio, ubi 54, habetur; suadet, verum etiam tum Calculus Astronomicus, quo in 26 gradu Piscium eclipsis illa anno 54 Periodi reperitur, tum Periodi ipsius alibi apud Ptolemæum computus demonstrat. Et Codex, quem dixi, qui ante annos 200 aut circiter pulcherrime exaratus καμύλινος est Bibliothecæ instructissimæ Reverendissimi Archiepiscopi Cantuariensis, eo in loco, 36' habet. Annum item 54 heic notari in Latino Codice Ms. ex Arabico verso, qui servatur in Bibliotheca Collegii Omnium Animarum Oxoniis, pridem monuit, idque amicissime, vir doctissimus Joan. Banbrigijs, Astronomix ibidem Professor dignissimus. Ceteros autem annorum ejusdem Ptolemæi capitis non aliter exhibet Codex Cantuariensis, ac exemplaria typis vulgata. Sed vero, primo ita primæ Periodi Calippicæ anno indicato, annum Julianæ Periodi 4451, anno Calippicæ primæ 68 respondere palam est. Neomenia autem Hecatombæonis mensis anni, Periodi Calippicæ primæ 68, seu initium Magistratuum in anno eo Lunari, tam ad Petavianas, quam ad Scaligerianas rationes, cadit in 8 Julii. Eo igitur die inibant Magistratus Ashtanax noster Paris & Dio-

Diogenetus Atheniensis Archontes. Itaque septimo Julii, seu, quod in hoc anno idem est, pridie neomeniæ Hecatombæonis finitus est annus noster Terminorum, qui cum Solaris, ut ante disputatum est, fuerit, ab 8 die Julii retro putatus, ab eodem die in anno præcedente, seu 4550 Julianæ Periodis & 67 Periodi ejusdem Clippicæ sumit exordium. Atque ita inter 7 Julii anni alterius & alterius 8, omnes intervallorum termini citiores collocandi. Hicce nixi fundamentis Canonem construximus Chronicum tum Per. Jul. tum eis qui vulgarem D. N. Epocham anteverunt aliisq; item Epocharum annis signatum, quo, sine operis alio aliquo calculo, Epochæ cujuslibet Autoris Nostri annus indicetur. Reges item Athenarum adjecimus, & Archontas annuos seu *ἐποχάρχοντες* quemadmodum in Marmore habentur. Sed & horum tandem initia & fines, quantum scilicet à doctissimis temporum interpretibus edocemur, qua ratione eliciantur heic subjungimus. Ad hanc rem, Tempora quæ in Canone, quem infra exhibemus, primam annorum Archontum institutionem sequuntur, trifariam dividimus; In intervallum quod ab anno Periodi 4030 ulque ad 4178 inclusis Terminis protenditur; Id quod hunc annum & 4194 interjacet; & demum quod inde ad extremum succedit. Intervalli primi, fateor me nulla ratione ita Attica tempora hæcenus assecutum esse, ut qualescunq; Periodi annorum ad æquandos utriusque luminis motus in usu fuerint, satis cognoverim. In obscuro sunt & incerto posita quæ de eare Scriptores reliquere. Atqui ex Tetraeteridibus hebdomæontaæteridein confecit Vir magnus Josephus Scaliger, quam ut vetustissimam Atticorum temporum & certissimam mensuram, Periodi Atticæ vocabulo, tam in libris de Emendatione quam in Canonibus edidit. Sed ingenium scientissimi Herois & immensam eruditionem multo magis semper admiratus sum, quam doctrinæ illius periodi assentiri potui. Etiam ipsa quibus nititur ipse testimoniis (& res est ejusmodi quæ non tam artificis ingenio quam vetustatis testimonio ponderanda est) lectoris benignioris, si bene perpendantur, etiam cohibent assensum, saltem non pariunt; quin adversariis tela sunt, quibus sententia ejus fidenter nimis tradita, non mediocriter enervatur. Consule, si placet, quæ contra disputant & popularis noster Thomas Lydiatus, & Dionysius Petavius. Ceterum quoniam impense auctori periodus illa placuit, & alii forsitan non paucis ob incomparabilis viri auctoritatem nondum displicet, tabellam adjecimus quæ laterculum neomeniarum periodi Atticæ apud Scaligerum in 1. de Emendatione, pagina 42. & primo Canonum pag. 59. cuiquam ingredi liceat, & facillime Neomeniam seu caput anni cujusque Archontis atque finem in primo Canonis nostri Intervallo reperire. Neomenia autem ea est heic Gamelionis mensis. Nam, seculis vetustioribus, Gamelion anni civilis caput habetur cui locus est sub hibernum Solstitium. Dato nimirum, in hoc Canonis intervallo, Periodi Julianæ anno, abjice numerum qui in tabella proxime minor est. Nam 3976 primus est primæ Periodi Atticæ seu Scaligerianæ hic habentis. Qui residuus habetur, in laterculo Scaligeriano Neomeniam Gamelionis seu archontis initium indicat. Proximus demum in eodem laterculo, demto triduo, finem ostendit. Nam, etsi pridie Neomeniæ Gamelionis proxime sequentis annus lunaris finiebatur, attamen, ad Scaligeri rationes, duo annus clausurunt, ad finem Poseidonis ultimi mensis, adjectis dies qui *ἀπὸ τῆς* dicti, eo quod per illud biduum Athenæ Magistratibus carebant. Imperis enim, ut vult ille abibant ultimo die, seu *τῇ τελευτῇ* Poseidonis, adeoq; triduo ante Neomeniam. Biduo autem interjacente, comiria creandis Magistratibus habita. Verbi gratia Agon Pythicus, in Canone nostro, Coronarius denuo fit anno Periodi Julianæ 4132, archonte Damasiæ Secundo. Numerus in tabella proxime minor est 4127; quo abjecto, residuus est 5. Hic respondet in Laterculo Scaligeriano dies 22 Januarii pro Neomenia Gamelionis, qua Magistratum initit Damasius. Neomenia Gamelionis anni insequen-

Anni Periodi Julianæ.
3975.
4051.
4127.

tis est Januarii 19, unde triduo demto, dies ejusdem Januarii 16, anni Damasiae exitum indicat. Intervallo autem Canonis nostro secundo, omnia ad hanc disquisitionem adeo incerta sunt ob Octaeteridum Cleostratae & Harpaleæ usus ignorationem, ut futile nimis esset contendere in eo initia & fines archontum certis diebus signare. Sed sub hujus intervalli extremum saltem, si non antea, caput anni τ *αρυτανίας* seu Magistratum à Gamelione seu cardine hiberno translatus est, quod necessario monendum, ad Hecatombæonem seu æstivum cardinem, quod non solum ex Antiphontis cœvioratione 16 seu τ *ἑξήκοντα*, sed etiam, ut alia omittamus, ex Thucydide liquet. De Rege Sacrorum (qui in Magistratibus annuis) locus Antiphon τ *δ'* *ἀρχῆς*, inquit, *αὐτοῖς λοιποῖς δύο μῆνες πρὸ Θαργελίων, καὶ Σκίρροφωριον, Ἰουπείριος* ejus duo menses supererant, Thargelion & Scirrophorion, quibus verbis manifesto innuit insequentis mensis, qui Hecatombæon est, Neomeniam caput anni Magistratibus creandis aptari fuisse. Thucydides autem de ipso anno, à cujus initio enneadecaeteridem suam (quæ nondum in usu recepta erat) auspicabatur Meton, verba faciens libro 2. *Πυθόδωρον*, ait, *ἐπὶ δύο μῆνας ἀρχοῦντο Ἀδριανοῖς, καὶ ὁ Πυθόδωρος μέγιστος, μὲν ἐκ τῶν, καὶ αὐτὰς ἔχει ἀρχομένην, Θηβαίων ἀνδρες ὀλίγοι πολλοὶ ὀριαρχῶν ἐπὶ πολλοὶ ἐς Πάριον καὶ Βοιωτίας.* "Cum Pythodoro duo præterea menses fungendi Magistratus superessent, sexto scilicet mense à pugna "in Potidæa commissâ, & ver jam incepisset, Thebanorum quidam paulo "plures trecentis ingressi sunt Plateam Bœotiz. Et versioni huic adstipulatur plane Scholiastes vetus. Mensis igitur, de quo loquitur, Munichion erat jam labens, is scilicet qui vernorum primus erat, adeoque duo illi qui Pythodoro, primi enneadecaeteridis Metonicæ anni archonti *ἐπαυόμενοι*, supererant, ut Thargelion & Scirrophorion fuerint necesse est, & proinde ut Hecatombæonem caput anni *αρυτανίας* teneret, uti postea, perpetuo tenuit, Tertium demum Intervallum Periodus illa Metonica seu enneadecaeteris occupat, ad cujus neomenias Hecatombæonis, quæ ad nostri spectant archontas, erigendas, similem priori tabellam adjungimus, usu non omnino dissimili. Numero residuo ingredi Latereculum sive Scaligerianum sive Petavianum enneadecaeteridis Metonicæ. Neomenia quam quæris in diebus Julianis, statim occurrit, sed diversimode pro diversis, quas amplexantur illi putandi rationibus. Scaligerianum habetur in 2 de Emendatione pag. 77. & Canonum 1. p. 64. Petavianum lib. 2. de Doctrina Temporum, cap. 13. Discrepantiæ autem cardo in hoc versatur, quod alter neomenias Hecatombæonis solstitium æstivum nunquam vult antevertisse, alter tam antevertisse quam secutas esse. Nam de Periodi hoc initio & Embolisimorum numero controversia non est. De horum vero locis, non exigua. Sed de ea re non est hic disputandi locus. Vide quæ in Canone notamus ad annum Periodi 4305. In archontis autem cujuslibet exitu seu anni fine hec erueno, pro triduo quod in Periodo Attica, à proximi anni neomenia, demitur, dies quinque hec subtrahere oportet. Nam *αἱ ἀναρχοὶ ἡμέραι*, sub Metonica Enneadecaeteride quatuor erant, de quibus diserte Ulpianus Rhetor ad Demosthenis orationem contra Androtionem.

Abfoluto demum Apparatu nostro ad Epochas Chronologico; loco non ita importuno, obiter adjicere liceat de Mensum Atticorum ordine & textu corollarium non omnino contemnendum, quod ad calcem Ptolemæi Magnæ Constructionis, quam diximus, manu exarata reperitur. De mensibus iis atque singulis eorum locis diu est quod desudârunt viri Doctissimi, Theodorus Gaza, Gregorius Giraldus, Hadrianus Junius, Joannes Lalamantius, & alii. Sed frustra nimis plerique. * Feliciori multo pridem operâ Josephus Scaliger, & nuperrime Dionysius Petavius tam ad S. Epiphanium quam in Doctrina Temporum. Sed nec in eorum contextu Scaligero adversatur Petavius, præterquam quod Metæcterionem Boedromioni proximasse vult, nec Pyæpseionem

nem intervenisse, ut Scaliger, sed esse secutum. Ad calcem autem Ptole-
mæi, quo utimur, eadem ipsissimâ contextus formâ qua Scaliger eos disposuit,
occurrunt, à vetusto aliquo, nec imperito, quod dubitari nequit, Mathe-
matico, cum Romanorum, Macedonum, Persarum, Arabum & Egyptio-
rum mensibus, in Chronologorum usum, ad hanc faciem, non alio quam scri-
ptus est codex ipse charactere, adjecti;

ΑΘΗΝΩΝ.	ΡΩΜΑΙΩΝ.	ΜΑΚΕΔΑΝΩΝ.	ΠΕΡΣΩΝ.	ΑΡΑΒΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤΙΩΝ.
Προσδιδών.	Σεπτέμβριον.	Σεπτιδικός.	Φαρφαρδίν.	Μυχαράμ.	Θωθ.
Γαμμελιών.	Οκτώβριον.	Αρτιμέσιον.	Αρτιμεστιά.	Σαερ.	Φαμεσί.
Αντισπειριών.	Νοέμβριον.	Δαισιον.	Χορτιά.	Ραμπαά αναλ.	Αδωρ.
Ελαφβεβλιών.	Δεκέμβριον.	Γαριμ.	Τυρμά.	Ραμπαά άρχαρ.	Χοϊάκ.
Μυνιχών.	Ιανουάριον.	Λωθ.	Μερτιά.	Ντζαματίλε.	Τυβί.
Θαργηλιών.	Φεβρουάριον.	Γορταύιον.	Σαρεζάρ.	Ντζαματθόζαρ.	Μαχάρ.
Συρφοβελιών.	Μαρτιον.	Ταβερεπιτιον.	Μίζαρ.	Ρατζάτ.	Φαβμεθ.
Εχπατμεβιών.	Απριλιον.	Δι.	Απα.	Σαμτάρ.	Φαμενσί.
Μεπαγσίλιών.	Μαϊον.	Απυλαϊον.	Αδάρ.	Ραμαδάρ.	Γαζάρ.
Βοσδρομιών.	Ιούνιον.	Αδινάϊον.	Νταϊ.	Σανάλ.	Γαυρί.
Γουαντιών.	Ιούλιον.	Γερίτιον.	Μπαχμάν.	Δυλεστάρ.	Επρί.
Μαυκεχπειριών.	Αύγουστον.	Δύρτιον.	Αυφαντάρ.	Δυλητζτί.	Μεσερί.
			ωι αϊ κλοτμαϊε ε ήμέραγ.		Επαζήμμοι.

non ut gentis alterius mensium loci, in anno naturali, mensium alterius loci^s
ubique responderent (quid enim Septembri Romanorum cum Attico Poside-
one, qui primus mensis est hibernus?) sed ut tum mensium cujusque genti^s
textus, tum diversa veterum annorum civilium initia, mensibus primis signa-
ta, exhiberentur. Fideliter descripsi etiam ea in quibus à librario plane pec-
catum est. Illud enim ωι αϊ κλοτμαϊε ε ήμέραγ in Persarum laterculo legi de-
bet ε ωι κλοτμαϊε ε ήμέραγ *furtivi quinque dies*, seu Γαρηρσο *Musferakath*, uti
eodem sensu vocant Persæ. Eos inde μαπαρχά appellat Isaacus Monachus
in Canone Persico, apud Christmannum. De hisce & Persicorum mensium no-
minibus, quæ heic, uti etiam in tabulis Alfonsinis, Alfragano, & Isaacò jam
dicto depravate nimis leguntur, vide Josephum Scaligerum de Emendatione
lib. 3, capite de anno vago Jezdegird, pag. 200, & Canonum lib. 3. ad cap.
11, & ibi Georgium Chryfococcem. Adde Petavii de Doctrina-Temporum
lib. 3. cap. 9. & sequentia. Arabicos item menses, quorum aliqui in por-
tentosa vocabula (ut fieri sæpius amat cum quid ex orientalibus linguis Euro-
pæis characteribus exprimitur) degenerarunt, habes apud Scaligerum de E-
mendatione libro 2. pag. 107. Ράμπαα αναλ in Arabum laterculo & Ράμπα-
α άρχαρ, Arabice sunt ربيع الأمام *Rabiu alawol*, & ربيع الأبرار *Rabru ala-
cher*, id est, *Rabiu prior*, & *Rabiu posterior*. Eadem vocabula priorem & poste-
riorem notant in binis sequentibus quorum uterque ربيع غمدي *Gumedi*, dictus.
Id hic Græcis characteribus sonat Ντζαμάτ, aut Ντζαματί. Confule Scali-
gerum in Canonibus, pag. 235. Sed de Mæmaetherionis loco præter Scali-
gerum de Emendatione lib. 1. pag. 31. vide porro Petavii disputationes, lib. 1.
cap. 10. & libro 4. cap. 8. & ad S. Epiphaniî Hæresin 51. pag. 135. Adi etiam
Gaurici additiones, quæ ad calcem Almagesti, à Georgio Trapezuntio versi,
habentur. Laterculus autem, qui præ oculis etiam est, mensium Macedo-
num (in quo pro Γερίτιον, Γερίτιον legendum) non finit ut castigationem
Editorum Venerabilis Bedæ nostri exemplarium de Temporum ratione præ-

termittamus. In ejusquem diximus libelli capite 12, Græcorum menses ita recensentur *Vocatur autem apud eos ipse December Ελαφβολιών, Januarius Νοχιών, Februarius Θαργελιών, Martius Δίος, Aprilis Ξανθός, Maius Αρτεμίσιος, Junius Δίος, Julius Πάνμος, Augustus Λωός, September Γορδιός, (pro Γορδιός) Οκτώβριος Τπερβερετός, November Δίος*. Portentosa plane est enumeratio. Quid Elaphebolion cum Distro, Xantico, & Macedonum ceteris? Quid Thargelioni? Hi enim Attici menses, inter illos Macedonum, locum nunquam habuere. Νοχιών vero omnino verbum nihili est. Forſan Munichionis reliquæ. Sed & ita hinc non minus ablegandum quam Attici menses ceteri. Et nimis oscitanter Joannes Noviomagus, qui seriem mensium Græcorum ex depravatissimo hoc loco excerptam Bedæ auctori tribuit. Ceterum Græcorum vocabulo, Macedonas tantum seu Syromacedonas æternum illud Britannæ decus heic innuit, nec alios quam Macedonum menses revera nominavit. Ita scilicet scripsit ipse, *Vocatur autem apud eos ipse December Απιδιός, Januarius Αδινός, Februarius Περσίνος, Martius Δίος, Aprilis Ξανθός, &c.* Id discimus ex vetustissimo Bedæ exemplari Ms. in instructissima Nobilissimi viri Roberti Cottoni Bibliotheca, ubi ad hunc modum locus ille exaratur; Græcis, ut fit, nominibus aliquantulum corruptis. *Vocatur autem apud eos ipse December Apileos, Januarius Exdynios, Februarius Perithios, Martius Distrios, Aprilis Xanthicos, Maius Artemiseos, Junius Defeos, Julius Panemos, Augustus Loos, September Gorpiceos, October Hyperberetæos, November Dios*. Ita notissimo & perpetuo mensium Macedonum textu usus est doctissimus Beda. Elaphebolion, Thargelioni, Nychioni seu Munichioni, nempe Atticis, nullus ibi locus erat, antequam, sive ab exscriptoribus imperitis, sive à negligentibus Editoribus, perperam, neque summa sine injuria, præberetur. Quin satis obvium sane fuisset etiam, ex ipsius Ephemeride, sua mensibus heic tribus nomina restituisse. Nam in ea Græcorum duodecem menses vocabulis item Macedonicis adnotantur.

Canon Chronicos.

Veterum Grætorum Epochas ab Anonymo in Marmore descriptas, annis tum Periodi Julianæ, tum qui vulgarem D. N. Jesu Christi Epocham anteverunt singulatim indicans. Adjunctæ etiam sunt, ut Synchronismus melius cognoscatur, Epochæ Græcæ, Romanæ, & Sacræ. Epochæ Græcæ sunt ante Trojæ excidium, post Trojæ excidium, & Olympiadum. Epochæ Romanæ sunt ante Urbem conditam, & post Urbem conditam. Epochæ Sacræ sunt ante Exodum Israelitarum ex Ægypto, post Exodum, post conditum Templum Solomonis, & post destructum Templum Solomonis. Literæ I. P. in prima numerorum Columnâ denotant Julianam Periodum, A. C. in secunda: Ante Christum natum secundum computum vulgarem, Ep. M. in tertia: Epocham per quam in Marmore computatur: In quarta Ant. E. T. ante excidium Trojæ, P. E. T. Post excidium Trojæ, Olymp. annos Olympiadum: In quinta Ant. V. C. ante urbem seu Romam conditam, V. C. Post urbem conditam: In sexta Ante Ex. ante Exodum, P. Ex. post Exodum, C. T. S. post conditum Templum Solomonis, P. T. D. post Templum destructum.

I. P.	A. C.	Ep. M.		A. E. T.	A. V. C.	A. Ex.
3131	1582	1318	C ecrops primus Athenarum Rex regnare cœpit, ab eoque Regio circumjacens prius ab Actro Actica dicta nominata est Cecropia, regnat an. 50.	373	830	86
3140	1574	1310	Deucalion incepit regnare Lycoræ in Parnasso, anno quo Cecrops regnabat Athenis, nono.	365	822	78
3182	1532	1268	Cranæus secundus Athenarum Rex incepit regnare, regnatq. annos novem, quorum primo Mars Athenis ob eadem Hallirrothii filii Neptuni à patre ejus in judicium vocatus fuit, & locus ubi causam dixit inde <i>Ἀποκρίσις</i> , i. e. Martia rupes dicebatur.	323	780	36
3185	1529	1265	Diluvium tempore Deucalionis evenit, & ipse Deucalion ex eo servatus Athenas evasit, Templumque ibi condens Jovi <i>Φοῖβος</i> (i. e. qui fecit evadere) ob vitam præservatam sacrificavit, an. Cranai quarto.	320	777	33
3191	1523	1259	Amphiçtyon Deucalionis filius, & Cranai gener expulso focero Athenis regnum invadit, tenetque an. decem.	314	771	27
3192	1522	1258	Amphiçtyon defuncto patre Deucalione in Thermopylis etiam regnat, ibique è gentibus vicinis Amphiçtyonicum concilium primo congregat, anno quo ipse Athenis	313	770	26
			G g 2		regnabat	

L. P. A. Chr. Ep. M.			A. E. T. A. V. C. I. A. Ex.		
		regnabat secundo.			
3193	1521	1257	Hellen Deucalionis filius in Phthiotide regnat, & incolas illius regionis prius Græcos dictos à suo nomine Hellenas appellat. Et Athenis decretum est Agonem Panathenaicum in Minervæ honorem agendum, anno regni Amphictyonis Athenis tertio.	312	769 25
3195	1519	1255	Cadmus è Phœnicia in Bœotiam veniens Cadmeam condidit an. regni Amphictyonis Athenis quinto.	310	767 23
3198	1516	1252	Eurotas & Lacedæmon, qui Lacedæmonem condidit, in Laconica simul regnant anno regni Amphictyonis Athenis octavo.	307	764 20
3201	1513	1249	Erichthonius pulso Amphictyone Regnum Athenis occupat, tenetque annos quinquaginta.	304	761 17
3203	1511	1247	Navis, quæ appellata est Pentecontorus, in Græciam primo allata est à Danao, qui fratrem Ægyptum fugiens, in eâ primo ad Rhodum insulam cum quinquaginta filiabus, quæ ibi prope Lindum Templum exstruentes Minervæ Lindiæ sacrificabant, indeque in Græciam navigabat, anno Erichthonii Athenis tertio.	302	759 15
3208	1506	1242	Erichthonius Athenarum Rex, celebratis primis Panathenæis, primus currum junxit. Simulacrum Matris Decorum in Cybelis montibus primo inventum fuit, & Hyagnis Phryx Tibias primus invenit in Celænis urbe Phrygiæ, & Harmoniam Phrygiam iis primo cecinit, & aliorum nomorum Matris Decorum Bacchi, Panis autor fuit, anno quo Athenis regnabat Erichthonius octavo.	297	754 10
3218	1496	1232	Exodus Israelitarum ex Ægypto, regnante Erichthonio Athenis anno decimo octavo.	287	744 1
3251	1463	1199	Pandion post Erichthonium regnat Athenis annos quadraginta.	254	611 34
3282	1432	1168	Minos ejus nominis primus in Creta regnat, & Cydoniam condit, in eâque insula ab Idæis Daëtylis Celme & Damnæo in Ida monte ferrum primum inventum fuit, anno regni Pandionis Athenis tricesimo secundo.	223	680 65
3291	1423	1159	Erichtheus post Pandionem Athenis regnat annos quinquaginta.	214	671 74
3305	1409	1145	Ceres Athenas venit, & fruges seminavit, easque ad alias etiam urbes per Triptolemum mittit anno Regni Erichthei Athenis decimo quinto.	20	657 88
3308	1406	1142	Triptolemus hordeum primo seminavit in Campo Rhario prope Eleusinem, regnante Athenis Erichtheo au. decimo octavo.	197	654 91
3315	1399	1135	Antiqui alicujus Poetæ scil. Oephei, vel Pamphi, vel Eumolpi poemata de Proserpinæ raptu, Ceres investigatione, iisque, qui fruges à Cerere acceperunt, edita fuisse existimantur,	190	647 98

I. P.	A.	Ch.	Ep.	M.		A.E.T.	A.T.C.P.	E.L.
					bantur, regnante Athenis Erichtheo an. 25.			
					Eumolpus Musæi poetæ filius mysteria Eleusinia, quorum primus antistes fuit, primo exhibuit, & patris sui Musæi Poemata edidit, regnante Athenis Erichtheo.			
3341	1373			1109	Cecrops illius nominis secundus post Erichtheum regnat Athenis an. 40.	164	621	124
3381	1333			1069	Pandion ejus nominis secundus post Cecropem Athenis regnat an. 25.	124	581	164
3388	1326			1062	Lustratio primo facta est Athenis, Regnante Pandione an. octavo.	117	574	171
					Gymnicum certamen in Eleusine primo proponebatur.			
					Lycæa, Latine Luperculia dicta, in Arcadia primo instaurata fuere.			
3406	1308			1044	Ægeus Pandionis filius Athenis regnat post Pandionem an. 48.	99	556	189
					Hercules Athenis mysteriis minoribus initatus fuit.			
3419	1295			1031	Frugum sterilitas apud Athenienses fuit, de qua Oraculo consulto, datum est responsum debere Athenienses Minoi ob eadem Androgei filii illius, qui Athenis occisus fuit, poenas dare, quascunque ille postulare: indictum igitur à Minoe tributum adolescentum impuberum & virginum subiere, regnante Athenis Ægeo an. decimo quarto.	86	543	202
3454	1260			996	Theseus Ægei filius regnat Athenis post Ægeum an. 30.	51	508	237
3455	1259			995	Theseus sparsos Atheniensium vicos in unam civitatem collegit, statum popularem instituit, & in lithmo Corinthiaco lithmicorum certamen in honorem Neptuni post occisum Sinin instauravit, anno regni sui Athenis secundo.	50	507	238
3463	1251			987	Eteoclus Adrastus & Amphiaraus, qui Argis simul regnarunt, ad bellum Thebanum gratiâ Polynicis profecturi, in honorem Archemori Nemeorum tertamen in Nemea primo instituerunt, regnante Athenis Theseo anno decimo.	42	499	246
3484	1230			966	Menestheus pulso Theseo Athenis regnat, an. 23.	21	478	267
3496	1218			954	Græci ad Trojam expeditionem susceperunt regnante Athenis Menestheo anno decimo tertio.	9	466	279
3505	1209			945	Troja capta est mensis Thargelionis die vicesimo quarto, regnante Athenis Menestheo an. vicesimo secundo.	1	457	288
3507	1207			943	Demophoon Thesei filius post Menesthei obitum paternum regnum recuperat, regnatq, an. 33.	3	455	290
3508	1206			942	Orestes ob occisos Ægisthum & Clytemnestram in Ariopago Athenis, causam dixit, & quod judicium suffragia æqualia essent, absolutus.	4	454	291

L.P. A.C. Ep.M.			Iutis fuit, regnante Athenis Demophoonte P.E.T.A.V.C.P.Ex.		
			auno 2.		
3512	1202	938	Teucer Telamonis Insulæ Salaminis Regis filius, à patre post reditum à Troja non receptus, in Cyprum insulam solvit, ibique Salaminæ insulæ, è qua exulaverat, cognominem condidit, regnante Athenis Demophoonte an. 6.	8	450 295
3540	1174	910	Oxyntas Demophoontis filius Athenis regnat post patrem annos 12.	36	422 323
3552	1162	898	Aphidas Oxyntæ filius regnat Athenis annum unum.	48	410 335
3553	1161	897	Thymætes Aphidantis frater Athenis regnat post Aphidantem an. 8.	49	409 336
3561	1153	889	Melanthus Andropompi filius Messenius è Nestoris posteris, cum in bello, quod Athenienses contra Boeotos gesserant, Xanthum Boeotiae regem monomachia occidisset, illiusque caede finem bello feliciter imposuisset, deposito Thymæte Erichthidarum ultimo, quamvis peregrinus & exul Rex ab Atheniensibus creatur, regnatque annos 37.	57	401 344
3584	1130	866	Heraclidarum in Peloponnesum descensus, regnante Athenis Melanthe an. 24.	80	378 367
3598	1116	852	Codrus Melanthe filius post patrem Athenis regnat an. 21.	94	364 381
3619	1095	831	Post Codri mortem, cum Athenienses in Codri honorem, quod se pro patria devovisset, neminem regnare permitterent, abolito regio nomine primus Archon creatur Medon Codri filius, eoque titulo reipublicæ præfuit annos 20.	115	343 402
3625	1089	825	Neleus Codri filius fratrem Medontem, illius claudiratem pro injuriæ prætextu habens, à principatu per violentiam detrudit, illiusque loco reipublicæ præest an. 13.	121	337 408
3637	1077	813	Neleus, cum principatum, quo fratrem Medontem exuerat, 13 annos tenuisset, ab oraculo Delphico eo iterum cedere jussus, cum Ionibus (qui è Peloponneso pulsati ab Achæis, quos Lacedæmone & Argis prius expulerant Dores, regnante Melanthe Athenas venerant) in Asiam solvit, Regionemque ibi, quæ à gentis nomine, quam in Coloniam duxerat, Ionia deinde dicebatur, & duodecim illius civitates occupavit, anno à quo ipse primo, decimo tertio, à quo frater decimo nono, Athenis principatum obtinuerit.	133	325 420
3639	1075	811	Acastus Medontis filius post patris obitum archon erat Athenis an. 36.	135	323 422
3675	1039	775	Archippus Acasti filius Archon post patrem reipublicæ præfuit an. 19.	171	287 458
3694	1020	756	Thersippus Archipi filius Archon Athenis post patrem reipublicæ præfuit an. 41.	190	268 477
3697	1017	753	Jactum est fundamentum Templi Solomonis an. 480 post Exodum.	193	265 1

I. P.	A. Chr.	Ep. M.		P. E. T.	V. C. C. T. S.
3735	979	715	Phorbas post Therfippum est archon Athe- nis, an. 31.	231	227 39
3766	948	684	Megacles post Phorbam est archon Athenis, an. 30.	262	196 70
3770	944	680	Hesiodus Poeta floruit, archonte Athenis Me- gacle, an. 5.	266	192 74
3796	918	654	Diognetus post Megaclem est archon Athe- nis, an. 28.	292	166 100
3807	907	643	Homerus Poeta floruit archonte Athenis Diogneto, an. duodecimo.	303	155 111
3819	895	631	Phidon Argis Tyrannidem occupat, & men- suras, & pondera invenit, & nummum Ar- gentum in Ægina insulâ primo excudebat, archonte Athenis Diogneto, an. 24.	315	143 123
3824	890	626	Pherecles post Diognetum est archon Athe- nis, an. 19.	320	138 128
3843	871	607	Arifphon post Phereclem est archon Athe- nis, an. 30.	339	119 147
3873	841	577	Thespius post Ariphontem est archon A- thenis, an. 37.	369	89 177
3910	804	540	Agamestor post Thespiem est archon A- thenis, an. 26.	406	52 214
3936	778	514	Æschylus post Agamestorem est archon A- thenis, an. 22.	432	26 240
3938	776	512	Prima celebrata est Olympias, anno post Trojam captam 434 archonte Athenis Æschy- lo, an. tertio.	Olymp. an. 1.	24 242
3956	758	494	Archias Corinthius ob cædem pueri Alcæo- nis, quem ei vim inferendo occiderat, exulare coactus, educto secum exercitu primo Corey- ram occupat, quam cum uni copiarum parti tradidisset incolendam, ipse cum alterâ in Si- ciliam solvit, ibique, eodem tempore quo Myscellus Achæus Crotonem in Italia, ille Sy- racusas condidit, archonte Athenis Æschylo, anno vicésimo primo.	Jan. 1.	6 260
3958	756	492	Alcmæon perpetuorum archontum ultimus reipublicæ præest, an. 2.	6. 1	4 262
3960	754	490	Alcmæone defuncto aboletur Athenis perpe- tuorum Archontum imperium, eorumque loco republicam deinde administrant archontes Decennales, quorum primus fuit Charops.	6. 3	2 264
3962	752	488	Roma Condita est secundum computum Catonis anno 1. Olymp. 7.	7. 1	1 265
3970	744	480	Asimedes secundus decennalis archon Athe- nis constituitur.	9. 1	9 274
3980	734	470	Clidius tertius decennalis archon Athenis constituitur.	11. 3	19 284
3990	724	460	Hippomenes quartus decennalis archon Athe- nis constituitur.	14. 1	29 294
4000	714	450	Leocrates quintus decennalis archon Athe- nis constituitur.	16. 3	39 304
4010	704	440	Apfander sextus decennalis archon Athenis constituitur.	19. 1	49 314
4020	694	430	Erixias septimus decennalis archon Athenis	21. 3	59 324

I. P. A. Ch. Ep. M. constituitur.			Olymp. A. V. C. P. T. D.		
4030	684	420	Abolito decennialium archontum imperio annuus archon Athenis primo constituitur Creon.		
4031	682	418	Tyrtæus Poeta Lacedæmoniis contra Mefsenios ab Atheniensibus dux, datur archonte Athenis Lyfia seu Tlesia.		
4069	645	381	Terpander Lesbiius nomos Lyricos primo invenit, & tibiis cecinit, & Lacedæmone in jus vocatus, quod antiquæ tetracordi Lyræ tres nervos addidisset, populi suffragiis absolutus fuit, archonte Athenis Dropilo.		
4109	605	341	Alyattes Cræsi pater Lydis incepit regnare archonte Athenis Aristocle.		
4120	594	330	Sappho Poetria Lyrica Mitylenæ in Lesbo floruit, indeque in Siciliam navigat Phaontem juvenem Lesbium, quem misere deperibat, secuta, archonte Athenis Critia priori, & Syracusis rerum potentibus optimatibus Geomoris dictis.		
4123	591	327	Amphiclyones victis Cyrrhæis, quibus ob sacrilegium bellum intulerant, ludos Pythicos instaurant, & captæ Cyrrhæ spolia victoribus præmia proponunt, unde Agon <i>αγωναίμης</i> dictus, archonte Athenis Simone.		
4124	590	316	Templum Solomonis à Chaldeis destruitur annos 427 postquam exstructum fuit 300 post initium Regni Rehoboami.		
4132	582	318	Secunda Pythias celebrata fuit nono post primam anno, in qua, cum nulla è captæ Cyrrhæ spoliis relicta essent, Coronæ laureæ secundum vetus institutum, quod in certaminibus Musicis antiquitus Delphis in honorem Apollinis celebratis observatum fuit, pro præmiis victoribus dabantur, & agon inde <i>Στρεπυμίς</i> dictus, qui ab eo tempore quinto quoque anno, i. e. post exactos quatuor plenos, eodem modo, quo ludi Olympiaci, agi cœperunt, archonte Athenis Damasio secundo.		
.....	Comœdia primo acta fuit Athenis à Sufarione & Dolone Icarienfisibus.		
4153	561	297	Pisistratus Athenis Tyrannidem occupat, archonte Athenis Comia.		
4156	558	294	Simonides Poeta avus nascitur, anno enim Ep. Mar. 205. erat annos natus 50.		
4158	556	292	Croesus in Asia regnat, & legatos ad Oraculum Delphicum mittit, Archonte Athenis Euthydemo.		
4172	542	278	Cyrus Persarum Rex Sardes expugnat, & Crœsum vivum capit, circa quod tempus floruit Hipponax, Ephesus Iamborum scriptor insignissimus.		
4178	536	272	Thespis Icarienfis Alcestem, primam quæ Athenis exhibita fuit, Tragœdiam è plauistro docuit, & hircum pro præmio reportavit, archonte		

I. P.	A. Chr.	Ep. M.	chonte Athenis Alcæo priore.	Olymp.	V. C. P. T. D.
4186	528	264	Mortuo Pisistrato, cum regnasset annos 33, ei succedit in Tyrannide Hipparchus filius illius.	63.1.225	63
4189	525	261	Æschylus Poeta nascitur, anno enim Ep. Mar. 227. erat annos natus 35.	63.4.228	66
4197	517	253	Darius filius Histaspis occisus Magis Rex Persarum constituitur.	65.4.236	74
4198	516	252	Hipparchus Pisistrati filius Athenarum Tyrannus ab Harmodio & Aristogitone interficitur, cum regnasset annos 13, ei succedit frater illius Hippias.	66.1.237	75
4202	512	248	Hippias cum ceteris Pisistratidis Athenis pel- litur quarto post Hipparchi cædem anno, & archontis Magistratum accipit Clithenēs Alcæonida.	67.1.241	79
4206	508	244	Chororum virilitutis certamen primo agitur, quo vicit Hypodocus Chalcidensis archonte Athenis Isagorā.	68.1.245	83
4217	497	233	Sophocles Poeta Tragicus Sophillo patre nascitur, anno enim Ep. Mar. 206 annos natus erat 28.	70.4.256	94
4219	495	231	De Hippia Pisistratida nescio quid habet hic autor.	71.2.258	96
4223	491	227	Athenienses Duce Miltiade Persas prope Marathonem magna clade superant, cui pugna interfuit Æschylus Poeta annos natus 35. Archonte Athenis Phænippo.	72.2.261	100
4225	489	225	Simonides Cæius Poeta avus Simonidis, qui etiam Poeta fuit, Athenis claruit. Darius mortuus est, & Xerxes filius illius in Persia regnat, archonte Athenis Aristide.	72.4.264	102
4228	486	222	Æschylus Poeta annos natus 40 Tragediā primo vicit. Euripides Poeta nascitur, & Stesichorus à Sicilia in Græciam venit, archonte Athenis Philocrate.	73.3.267	105
4233	481	217	Xerxes facto super Hellesponto navigiorum ponte in Græciam ad Thermopylas cum Lacedæmonis pugnat, & prælio navali prope Salaminem insulam à Græcis superatur, archonte Athenis Calliade.	74.4.272	110
4234	480	216	Pugna ad Platæas à Græcis contra Persas commissa est, quo Persæ amisso Mardonio duce superati Græciā iterum excidere, Etna ignem evomuit archonte Athenis Xantippo.	75.1.273	111
4235	479	215	Gelon Dinomenis filius Syraculis Tyrannidem occupat, archonte Athenis Timosthène.	75.2.274	112
4236	478	214	Simonides nepos, Leoprepis filius, Cæius, is, qui memorandi artem invenerat, ludis Athenis vicit, & statuae posite sunt Harmodio & Aristogitoni, qui Hipparchum interfecerunt. Archonte Athenis Adimanto.	75.3.275	113
4242	472	208	Hiero Syraculis Tyrannidem occupat Geloni fratri succedens, cujus temporibus floruit Epicharmus Poeta Comicus. Archonte A-	77.1.281	119

I. P.	A. C.	Ep. M.	thenis Charete.	Olymp.	V. C.	P. T. D.
4244	470	106	Socrates Philosophus nascitur, anno enim Ep. Mar. 137. annos natus erat 70. Et Sophocles Poeta Tragediâ primo vicit annos natus 28, archonte Athenis Apsephione.	77.3	283	121
4245	469	105	Saxum cecidit in Ægos Potamos, & Simonides Poeta moritur nonagenarius, archonte Athenis Theagenida.	77.4	284	122
4251	463	199	Alexander Macedonum Rex moritur, & ei succedit filius illius Perdiccas, archonte Athenis Euthippo.	79.2	290	128
4257	457	193	Æschylus Poeta annum agens 69 moritur in Sicilia, archonte Athenis Callia primo.	80.4	296	134
4268	446	182	Timotheus Milefius nascitur: anno enim Ep. Mar. 93. annos natus erat 90.	83.3	307	145
4271	443	179	Euripides Poeta ætatis annorum 43 Tragediâ primo vicit, archonte Athenis Diphilo. Euripidi coevi erant Socrates & Anaxagoras.	84.2	310	148
4275	439	175	Philoxenus Poeta Dithyrambicus nascitur: anno enim Ep. Mar. 116 annos natus erat 60.	85.2	314	153
4294	420	156	Perdiccas Macedonum Rex moritur, eique succedit filius illius Archelaus, archonte Athenis Astyphilo, seu Aristophilo.	90.1	333	171
4303	411	147	Dionysius senior Syracusis Tyrannidem occupat, archonte Athenis Euctemone.	92.2	342	180
4305	409	145	Euripides Poeta moritur annos natus 77, archonte Athenis Antigene.	92.4	344	182
4307	407	143	Sophocles moritur annos natus 91, & Cyprius minor in Persiam ascendit, archonte Athenis Callia secundo.	93.2	346	184
4311	403	139	Telestes Poeta Dithyrambicus Athenis vicit, archonte Athenis Micone.	94.2	350	188
4313	401	137	Qui cum Cyro in Asiam ascenderunt Duce Xenophonte in Græciam, iterum redeunt, & Socrates Philosophus senex septuagenarius ab Atheniensibus condemnatus hausta cicutâ moritur, archonte Athenis Lachete.	94.4	352	190
4315	399	135 archonte Athenis Aristocrate.	95.2	354	192
4334	380	116	Philoxenus Poeta Dithyrambicus sexagenarius moritur, archonte Athenis Pythea.	100.1	373	211
4337	377	113	Anaxandrides Comicus Athenis vicit, archonte Athenis Callia.	100.4	376	214
4341	373	109	Astydamus Poeta Tragicus Athenis vicit, archonte Athenis Attio, & ingens in celo apparuit cometa.	101.4	380	218
4343	371	107	Pugna Leuærica Lacedæmoniorum & Thebanorum commissa est, in qua Thebani Duce Epaminanda vicere, & in pugna occisus est Cleombrotus Lacedæmoniorum Rex, archonte Athenis Phrasiclides.	102.2	382	220
4344	370	106	Stesichorus Himeræus secundus vicit Athenis, & Megalopolis condita est in Arcadia, archonte Athenis Dyfscineto.	102.3	383	221

I. P.	A. C.	Ep. M.		olym.	V. C.	P. T. D.
4346	368	104	Dionysius senior Syracusarum Tyrannus moritur, & ei succedit Dionysius filius illius, & Alexander Pheræus, Pheræ in Thessalia incipit regnare, archonte Athenis Naufigene.	103.1	385	223
4356	358	94	Phocenses Templum Delphicum expilarunt, archonte Athenis Cephisodoto.	105.3	395	233
4357	357	93	Timotheus Milesius insignis Lyricus nonagenarius moritur Athenis, & Philippus Macedonum Rex urbem Philippos condidit, & Alexander Pheræus ab uxore sua occisus fuit, & Dion Dionysii duces superavit, archonte Athenis Agathocle.	105.4	396	234
4359	355	91	Nascitur Alexander Magnus archonte Athenis Callistrato, cujus tempore floruit Aristoteles Philosophus.	106.2	398	236
4360	354	90	Calippus occiso Dione Tyrannidem Syracusis occupat archonte Athenis Diotimo.	106.3	399	237
			<i>Cetera desiderantur.</i>			

Notæ Chronologica ad Canonem Chronicum.

AD an. 3132. Epocha hæc recentior est Eusebio, annis 26. Nec major firme consensus est inter eum & nostrum ante annuorum archontum initia, seu Periodi Julianæ, an. 4030.

Ad an. 3185. Convenit Varro apud D. Augustinum de Civitate Dei, lib. 18. cap. 10. uti etiam Græca Eusebii, pag. 27. Et si in Chronico ab Hieronymo verso & in Canone pag. 74. sub Cecrope ab eodem collocetur. Ad stipulatur nostro etiam Cedrenus, cujus tamen Græca male distincta, non melius versa legimus. Diluvium contigit in Thessalia, ἐν Δευκαλίῳ, inquit, βασιλευσὶν Ἀθηνῶν δ' Ἀττικῶν Κεραῖν αὐτόχθονας, sub *Deucalione*, regnante *Athenis Rege secundo Cranao indigena*. Sed perperam typis editur, ἐν Δευκαλίῳ. βασιλευσὶν Ἀθηνῶν, δ' Ἀττικῶν Κεραῖν αὐτόχθονας, quod à Xylandro pejus redditur, *Deucalione Athenis regnante, secundo à Cranao indigena*. Quin cum nostro consentiunt Tatianus adversus gentes, & Clemens Alexandrinus Stromat. 4. quorum uterque sub Crotopo Argivorum Rege, Atheniensium Cranao cœvo, Diluvium hoc ponunt. Sed Orosius lib. 1. cap. 9. sub Amphictyone. Seld.

Ad an. 3463. Bellum igitur Thebanum secundum Chronographum nostrum 42 annis Trojæ excidium antecessit. Vetus apud Clementem Alexandrinum Chronographus, Strom. 1. illud 5 annis serius statuit. Sed hæc in re tantæ & tam obscuræ antiquitatis levis est differentia. Hoc bellum ad quod profecti sunt hi Argivorum Reges post instituta Nemæa primum bellum Thebanum dicitur, in quo omnes duces excepto solo Adraсто periere, Illorum igitur filii Epigoni dicti in patrum vindictam secundum bellum Thebanum, 10 decem annos post primum gesserunt, quorum Diomedes, Sthenelus, & Euryalus bello Trojano etiam interfuere.

Ad an. 3505. Is dies ad Scaligerianæ Periodi Atticæ rationes, est 23. Junii Juliani. De mense convenit nostro cum plerisque veterum. Nam I harge-lione captum illum plures scripsere. Plerunque etiam ὁ γ' ἡμέρας ἴστωρ. seu 23; alii etiam Scitrophorionis, mensis sequentis, eodem die. Vide Clementem Stromat. 4. & Dionysium Halicarnassensem, lib. 1. Certe, ea anni tempestate, scilicet sub ætatis initium, captum esse etiam indicat Virgilius Æneidos 3.

— *Vix prima inceperat æstas*
Et pater Anchises dare satis vela jubebat.

Ut autem die septimo & die octavo idem dies innui posset palam est; diversa scilicet initii ratione habita. De anno quo capta est Troja alia fuit plerunque Atticorum scriptorum sententia. Ultimo Menesthei tribuunt, qui scilicet sub Menestheo collocant; aliis sub Demophonte Rege, captam tradentibus. At noster proculdubio vigesimum secundum Menesthei, penultimum scilicet ejus annum, heic adjecerat, ut quæque quadratarii incuria τὸ ἀπ' ἐν πρætermittatur, ut supra monuimus. Et ad annum usque 23 regnasse eum plerunque volunt; etsi in Græcis Eusebii non semel 17 & 27. ei assignetur, & diserte legamus, Τέτην τῆς 27. ἵτα τὸ ἴλιον ἦλω, *hujus anno 33 Troja capta est*. Sed vide item addenda Græcis ejus, pag. 215. ubi 27. leguntur. Plerunque etiam 407. anni ab excidio hoc ad Olympiadem primam Iphiteam numerantur. Vide Eratosthenis Canones, Eusebium numero 835. & ibi Scaligerum, quem etiam consule in 1 de Emendatione pag. 43. & 5. pag. 355. & 3. Canonum.

pag. 283. & Dionysium Petavium de Doctrina Temporum, lib. 9. cap. 27. & sequentibus. Constantinus autem Manasses bellum Trojanum, annis 1501. circiter recentius facit. Nam, unde edoctus nescio, Præsum à Davide Judæorum Rege copias frustra poposcisse auxiliares scribit,

Εκ πύργου τῆς, inquit, ἀπορίας οὗ Δαρδανίδης ἦρκεν
Εἰς τὸ Δαδιδ τὸ ἀνάκτα τῆς Ἰουδαίας τιμῆς
Αἰὶ οὗ Δαδιδ ὡς δίδου, &c.

Et præter Chronologorum, qui perpetuas temporum series ducunt, turbam, videbis item Herveti Collocæana in Clementem Alexandrinum, pag. 797. Sed demonstrativam esse hanc Epocham asserit Scaliger, urpote quæ suo temporis characterē nititur, adeoque, rationibus subductis, collocat ille in anno Periodi Julianæ 301, qui, anno à nostro notato, annis etiam 26 recentior est. Uno anno vetustius numero Scaligeriano coniectat fuisse hoc excidium Petavium. Utriusque rationes perpendant & porro viderint heic doctiores. Quia Novennium tantum integrum intervenit post expeditionem Græcorum ad urbem excisam. Et Tempore verno expeditiones fieri solebant, de qua re vide plura postea Notis ad Smyrnæorum Fœdus. Absoluto demum post expeditionem novennio, sub ætatis initiis, id est proximo seu decimo anno capta est urbs.

Et Danaum decimo vere redisse rates

ait Propertius lib. 4. quod & Chalcantis passerum portenti interpretamentum apud Homerum Iliade secunda est consonum. Seld.

Ad an. 3561. Hoc anno secundum Eusebium Melanthus Messenius 23 an. ante Heraclidarum in Peloponnesum descensum Athenis primo cœpit regnare. Non igitur ab Heraclidis pulsus, ut dicunt ^b Strabo, ^c Pausanias, & ^d Cœlion, sed ab aliquam aliam rationem à Patriâ commigravit, quando Athenis regnum obtinuerat. Erroris autem ansam supra citatis autoribus præbuit, quod Nestoridæ omnes ab Heraclidis pulsi Athenas fugiebant, atque ideo existimarent cum his etiam Melanthum ad eam civitatem primo commigrasse. Sed ob eam potissimam rationem videntur Nestoridæ, cum à Messenia pellerentur, Athenas potius quam ad aliquam aliam Græcam civitatem fugisse, quod in ea Melanthus eorum cognatus, à quo hospitium poterant sperare, antequam expulsi fuerant regnum obtinisset, quod idem etiam ea, quæ Pausanias in alio loco dicit, satis innunt. ^e Tradit enim Iones, qui eodem anno, quo Nestoridæ Peloponneso exacti fuerunt, à Melantho tunc Athenarum rege receptos fuisse. Melanthus igitur priusquam aut Iones, aut Nestoridæ Peloponneso pellebantur, atque ideo ante Heraclidarum descensum, Athenis regnabat.

Ad an. 3637. Tribuuntur hæc plerunque anno octavo Acasti Regis Atheniensium, seu Periodi Julianæ 3673. Vide Eusebium numero 975. Et annorum 140 intervallum plerunque habetur inter Trojanum excidium & hanc migrationem, uti diserte etiam numerat Eratosthenes in canonibus. Vide Clementem Stromat. 4. Scaligerum ad dictum Eusebii locum, & Petavium de Doctrina Temporum, lib. 9. cap. 30. Atqui, hæc prior pars numeri apud nostrum disparuerit, tamen ΔIII. seu 13 eum terminat. Sed nullus est numerus qui ternario terminatus & ex 945 (quo scilicet Epochæ Trojæ capta: Nostro notatur) deductus relinquit 140. Si scripsit noster #HHHΔIII, id est, 813 intervallum illud ei erit tantum annorum 131. Neque alius est numerus ita terminatus unde aut intervallo quod diximus numerus propior elici potest, aut quo propius ad aliorum rationes accedat noster. Ceterum & ita

^b Lib. 9. ^c In Corinthiis. ^d Apud Photium narrat. 39. ^e In Achaïis.

non solum in anno regis (quocunque is fuerit nomine dictus) annis aliquot ab aliis discrepat, sed etiam prochronismo annorum 36 in Epochæ constitutione. Nam si detur numerum quem diximus eum heic adnotasse, respondet, in Periodo, annus 3637.

Ad an. 3770. Suadet Lacuna quæ vestigia reliqua numeri, qui ad Hesiodi spectat, sequitur, eum integrum fuisse ΗΨΗΞ ΔΔΔ seu 680, unde annus, quem adiecimus, exit. Si aliter fuit terminatus, pauculorum utcunque annorum discrimen esse duntaxat palam est. Annum autem notatum fuisse puto non alium quam quo primum Hesiodus poemata publice recitavit, aut in certamen Poeticum descendit; quod ipsum sentiendum est de anno Homero proxime assignato. Seld.

Ad an. 3807. Ita 37 annis Hesiodus artis suæ specimina publice edidit ante Homerum. De horum ætate, quæstio est & vetustissima & celeberrima. Et uter natu antiquior. Sed L. Accius Poeta, & Ephorus historicus, ut noster, Hesiodum priorem faciunt. Vide Agellium lib. 3. cap. 11. Varias autem de Homeri ævo sententias vide apud Clementem Stromat. 4. & Eusebium numero 908. & in Chronico Græco, pag. 31, 33, 34, & 215. Adi porro si placet Scaligerum ad dictum numerum, Petavium de Doctrina Temporum, lib. 9. cap. 30. Paterculum lib. 1. & ad eum, Lipsium, Philostrati *Heracleæ* in Euphorbo, & præter ea quæ congeffit Gregorius Gyraldus dialogo 2. Apollodorum atque alios apud Joannem Tzetzem Chiliad. 12. cap. 399. Recentiores, qui perpetuas annorum series obiter contextuat, prætermittimus. Seld.

Ad an. 3824. Hactenus in assignandis annis regnorum regum Atheniensium Eusebium secuti sumus, in sequentibus vero in quibus Marmor ab Eusebio differt usque ad Archontes decennales secundum hypothefin Lydiati (quem vide pag. 51.) annos assignamus.

Ad an. 3956. Condita Syracusas numero 1284. scribit Eusebius, id est anno Clidici Athenarum Regis primo. Epochæ numerus annorum in Marmore evanuit. Sed annus regis manet, nimirum 21 Æschyli regis, qui primum Clidici annis 24 antevertit, & anno 4. Olympiadis 5 respondet, seu Periodi 3957. Videbis Scaligerum ad Eusebium numerum & Hubertum Goltzium in Sicilia pag. 21. qui Eusebium heic sequuntur. Sed instauranda forsitan hinc est Chronologia tam de Naxo condita quam de Syracusis, si Thucydidi item fides habenda, cui, proximo post Naxum conditam anno, colonia ab Archia deducta est. Vide eum sub initio libri 6. Quinto item, inquit ille, post habitatas Syracusas anno, Chalcidenses è Naxo profecti Catanam condidere, & sub idem tempus Lamis, coloniâ Megaris deductâ, Trothum condidit; alia item enumerat quæ pariter ab hoc Archiæ Epochâ ita pendent, ut, eâ ignoratâ, simul etiam illa uti ignorentur necesse est. Hæc omnia à Chronologicis instaurantur, nostro autore, qui 150 duntaxat annis aut circiter post Thucydidem scripsit. Seld. Sed cum Lydiati hypothefin sequamur, qui 22 annos Æschylo assignat, à Seldeno uno anno differimus.

Ad an. 3970. Secundum Pausaniam Æsimedes tres annos citius principatum adeptus est, dicit enim ille annum secundum nonæ Olympiadis esse quintum à quo Æsimedes Æschyli filius decennalis archon summæ reipublicæ præerat.

Ad an. 3990. Pausanias eodem modo quo Æsimidis sic etiam Hippomenis initium tres annos citius ponit; dicit enim Hippomenis annum quartum esse Olympiadis decimæ quartæ primum.

Ad an. 4030. Consentit heic noster ad amissum cum Eusebio. Et firmat id uterque quod impugnât Scaliger ad numerum Eusebium, & 1296. & 1333. Sed & vide Eusebii Græca, pag. 215. ubi item Olympiade 24. primus archon annuus præficitur, qui idem est annus. Atqui ex Pausaniæ loco in

† In Messeniâ pag. 226. • Messeniâ pag. 241.

Messenicis de Hippomenis archontis decennalis anno quarto, adstruere hic vult Scaliger metrachonismum integri quadriennii commissum esse Eusebio, quem arguit ac si in confesso esset, decennales illos archontas quatuor singulis decenniis integris præfuisse; id quod etiam admittit Eusebius. Sed discendum à receptori de hac Epocha sententia non sentio. Ea scilicet proculdubio notior multo erat quam singulorum archontum qui præcesserunt, anni, qui etiam pro imperiorum prorogatione, morte præveniente, aut Decreto summovente, plures aut pauciores esse potuissent, nec satis scriptoribus cogniti; ipsa interim annuorum Epochâ, utpote Olympiadibus aut aliis quovis caractere certissimo signatâ, notissimâ. Sed & vide porro Eusebii Græca, pag. 39. lin. 42. & *Συναγωγῆς* historicam Scaligerianam, ubi triennio recentius quam nostro collocatur Creon, primus *ἀναγύτης*, scilicet anno Olympiadis 24, tertio, uti etiam Carolo Sigonio in Fastis Atticis. Ad id insuper Meursium de Archontibus lib. 1. cap. 8. & Petavium lib. 13. pag. 548. Seld.

Ad an. 4032. Seldenus in hoc Marmoris loco archontis nomen legit Eusebium, sed pro Lysia restituendum esse Tlesiam supra indicavi in Notis Historicis, Tlesias enim secundum *ἡ* Pausaniam archon erat anno quarto 23 Olympiadis; sed eo anno secundum Chronographum nostrum nondum constituti erant annui archontes Athenis; anno enim sequenti primo scilicet Olympiadis 24 ab eo primus archon statuitur Creon, eodem igitur modo, quo supra in statuendis initiis *Ἀλκίμεδης* & Hippomenis, sic etiam hic in statuendo Tlesie magistratus anno Pausanias computationem Chronographi tres annos antecedit. Additis igitur tribus annis quarto anno 23 Olympiadis erit annus tertius 24 Olympiadis, & Ep. Mar. 418. quo secundum mentem Chronographi nostri Tlesias Athenis archon erat, & bellum Messenium secundum habuit initium, & Lacedæmonis à Messeniis ad Deras superatis ex Oraculi responso ab Atheniensibus datur Dux Tyrtaeus poeta.

Ad an. 4069. Annus est Olympiadis 33 quartus. Ejusdem secundo Terpander insignis habetur Eusebio. Huic etiam ævo cum tribuit Hellanicus de anno dissentiens, apud Athenæum lib. 14. ubi in Carneis primum cum vicisse ait, Carneorum autem Festum institutum est 26 Olympiade, teste ibidem Sosimo. Sed Hieronymo, eodem in loco, Plutarcho etiam libro de Musica, & Nichomacho Geraseno lib. 2. cap. 1. multo vetustior est; & Olympiadibus Iphiteis prior. Unde etiam collocatur à Josepho Blancano in Mathematicorum Chronologia, an. 800, ante Christi Epocham. De Terpandro vide item Joannem Tzetzem Chil. 1. cap. 16. & Eusebium in Chronico Græco pag. 40. Seld.

Ad an. 4109. Prochronismus est apud Chronologos aliquot, qui accuratius rem æstimant, novennii; Eusebio, septennii. Ex vestigiis quæ in Marmore nondum oblitterata sunt, cum systemate ejusdem ævi comparatis, alium heic præter hunc Alyattem inui persuasum non habeo. Numeri, qui Epocham designaret, partem priorem disparuisse verum est. Sed reliquæ illæΔΔΔΔΙ, si conjecturæ fides, ΗΗΗΔΔΔΔΙ indicant. Major esse annorum numerus nequit, quod tum ex instituto auctoris ordine, tum ex veteri Græcorum numerandi ratione scimus. Si minor fuerit, ut decennio minor sit necesse est, adeoque ut eo longius à recepta Chronologia discrepet. Vide Eusebium num. 1405. & Canonum Scaligerianorum lib. 2. & 3. atque ejusdem sequaces. Seld.

Ad an. 4132. Sic firmat noster sententiam receptam de anno quo heic agôn coronarius factus est; tertio scilicet Olympiadis 49, uti diserte Pausanias etiam in Phocicis. Sed dum hoc firmat, convellit interim, quæ de Pythiade præcedente habent scriptores. Vide *Συναγωγῆς* historicam cum Eusebii Chronico editam in Olympiadis MH anno tertio. Quin vero Agonem pentactericum ante hanc instaurationem fuisse, pro confesso habent, hoc est, post quâr-

tum quemlibet annum agi, uti Olympicum, solitum, adeoque præcedentem instaurationem quæ *παραστήσις*, Cyrrhæ excisis, factus est, tertio Olympiadis 48. tribuunt, uti etiam, apud Pausaniam in Phocicis, habetur. Et videlicet Scaligerum operis magni libri 1. capite de Periodo Delphorum Pythia & ad numerum Eusebiano 1435. Adde Petavium de Doctrina Temporum lib. 1. cap. 33. & Erafmum Schmidium in prolegomenis ad Pindari Pythionicas, Atque instaurationis illa, quæ Cyrrhæ excidium secuta est, nostro cadit in annum 2. Olympiadis 47. Julianæ nempe, ut vides, Periodi 4123. Ita novennium intercessit, non tantum quadriennium. Et certe legimus agonem hunc olim fuisse novennalem. Argumenti tertii Pythiorum Pindari autor, *ἱταλῶν 3*, inquit, *ὁ ἀγὼν καταστάς πρὸς 33̄ ὀνομαζέσθην*, Celebrabat antiquitus certamen Pythium quolibet novennio. Et Censorinus de die Natali capite 18. *Delphis quoque ludii, qui vocantur Pythia, post ætævum olim consuebantur*. Ceterum *αὐαγῶν* quam diximus autor (qui ipse Scaliger est) ab instauratione, anno Olympiadis 48. tertio, Pythiade, ipsas dinumerari Pythiades scribit, neque aliter dinumerat. Res non omnino levis est momenti. Et porro viderint eruditii. Quod autem ad archontas attinet, gratissima à nostro lux est. Et Simon, & Damafias secundus, in archontum Fastis, suis locis, unde apud viros doctissimos hætenus exularunt, restituendi. Vide loca superius in notis ad hunc agonem indicata. Damafias vero apud Diodorum, qui Olympiade 35. præfuit, primus erat; hic, sub quo instaurationis agon, secundus, quod primo ex hoc Marmore cognitum faciem præbet insignem viro doctissimo lib. 1. de Archontibus cap. 11. quem unicum Damafias nomen fefellit. Seld.

Ad an. 4172. Si nostro heic cum Eusebio convenit, tunc scripsit noster *HHΘΔΔΔII*, seu 282, unde sit Periodi 4168. Nam Eusebio hæc Æpocha est Olympiadis 58. annus tertius. Sed neque hisce acquiescas. Consule quæ adnotat Scaliger ad numeros Eusebianos 1462, & 1471, & Olympiadum *αὐαγῶν*, in NH. Sed de Hipponacte complurium annorum heic apud Eusebium prochronismus est: Is Olympiade 23. collocat Hipponactem, seu periodii Julianæ 4026. At Plinius certum esse ait Hipponactem fuisse Olympiade 93, quæ seculo quod à nostro indicatur satis respondet, Vide item Scaligerianam illam *αὐαγῶν* historicam Olympiade 2. Seld. Sed rationem ob quam à Seldeno discrepamus legas in notis Historicis.

Ad an. 4178. Olympiade 61. docuisse seu Tragœdiam primo edidisse Thepim, autor est Suidas. Nostri numerus in Lacunam desinit. At si Suidæ fides, spatium Lacunæ non refragante potius annuente, habenda sit, ita supplendus est *HHΘΔΔΔIII*, 273. Inde prodeunt numeri quos adnotavimus. Certe minorem fuisse quam 291. liquet ex Croesi Æpocha; & cum nostro exacte ita convenit *αὐαγῶν* Olympiadum. Sed de hirco pro præmio dato & Tragœdia inde dicta, prochronismus est apud Eusebium annorum sane 55. Vide Numerum ejus 1426. Seld.

Ad an. 4186. Pisistratus enim occubuit 33. annis postquam Tyrannidem obtinisset: si igitur ille an Ep. Marmor. 297. successor illius anno Ep. Marm., 264. incepit regnare.

Ad an. 4197. Quæ reliqua sunt numeri, autorem scripsisse *HHIVIII*, 253, satis demonstrant. Sed metachronismus est quadriennii, & manifestissimus error, nisi alia nostro fuerit annorum ejus ratio quam hætenus didicimus. Nam binas habemus apud Ptolomæum in quarto Magnæ Constructionis, Eclipses Lunares, quarum alteri annus Darii 20 & dies vigesimus octavus Epiphi, Novembris scilicet 19, alteri annus 31 & dies tertius Tybi seu Aprilis 25. tribuitur. Nec aliter ejus anni in Ms. quem diximus codice Reverendissimi Archiepiscopi Cantuariensis notantur quam in vulgatis, nisi quod numerus 31, *τὸ πρῶτον 3̄ τελευτῶν αὐτῷ ἔτη*, non numeralibus literis exprimitur. Et consensus hic est tam exemplarium Græcorum quam versionum sive

ex Græcis, five ex Arabicis, uti ab eximio Mathematices Oxonii professor Joanne Banbrigio, peramice monitum est. Eclipsium harum altera in annum Nabonassari 246 incidit, altera in 257, id est, in annum Periodi Julianæ 4212 altera, altera in 4223. Ergo annus Darii primus congruit Periodi anno 4193 qui quadriennio solido nostri calculum antevertit. Videfis Josephum Scaligerum lib. 5. de Emendatione, pag. 379. & Dionysium Petavium de Doctrina Temporum, lib. 10. cap. 18. Seld.

Ad an. 4198. Hipparchus ab Harmodio & Aristogeitone occisus fuit quatuor annis priusquàm Pisistratidæ Athenis exulabant. Si igitur secundum Chronographum nostrum Pisistratidæ Athenis exularent, an. Ep. Mar. 248. Hipparchus interfectus fuit an. Ep. Mar. 252.

Ad an. 4202. Prope abest noster à sententia quam V. CL. Joannes Meursius de Pisistratidatum initio stabilire nititur libro de Fortuna Attica cap. 10. Sed tamen abest. Vide ejus rationes tum ibi, tum in Pisistrato ejus cap. 5. Adde Dionysii Petavii Paralipomena ad libros de Doctrina Temporum pagina 856. Seld.

Ad an. 4219. Fuga ejus in Sigeum non aliud videtur quam tyrannidis Pisistratarum finis, quem supra indicaverat. Neque finis ille locum omnino hec obtinere potuit. De Hippiae rebus vide Herodotum in Tersichore & Thucydidem lib. 6. Annus hic est quartus ante pugnam Marathoniam, qua Hippias sub Dario stipendia meritus est, & in patriam pugna occubuit. Notatur eodem anno ab aliis Philippus archon. Vide Meursium de archontibus lib. 2. cap. 3. Seld.

Ad an. 4223. Discrepant de anno hujus pugnae Scriptores. Olympiadis 72 anno primo (qui ipse nostri possit esse annus, Saltem plusquam anno unico discrepare nequit) Epocham hanc collocat Olympiadum ἀναρχία Scaligeriana. Adi Scaligerum ad numerum Eusebianaum 1525, & Meursium de archontibus lib. 2. cap. 4. Sed ingeniosissimas Scaligeri rationes exacte firmat noster. Vide eum de Emendatione Temporum lib. 5. pag. 382. Sed adverstatur Petavius de Doctrina Temporum lib. 10. cap. 22. & anno sequenti tribuit. Hac pugna, quod ex vestigiis orationis contextus elicitur, Æschylus poeta annos natus 35, certamine strenue contendit, cum fratre scilicet Cynægiro. Annus est Olympiadis 72 secundus. Suidas autem concertasse scribit Pratinam cum Æschylo & Chærillo Olympiade 70, in Γενίνας, neque aliud puto voluit in Æschylo ubi, ut codices editi habent, ἡγωνίστην, inquit, ἀντίς ἐσ τῇ 3ῃ Ολυμπιάδι ἡτῶν ἐν χεῖ. Certavit Olympiade 9. annos natus 25. Rescribendum forsitan, modo sit ipse sui medela, ἐσ τῇ 6. Ολυμπιάδι. Et proclivis lapsus erat, ut ex O, in numeris Θ fieret. Ita inter Suidam & nostrum de ætate consensus est. Atque ita rectè, puto, Suidas emendatus. Satis item consentit Olympiadum ἀναρχία. Videfis Isaacum Casaubonum de Saryra Poesi lib. 1. cap. 5. & 1. Meursium de Archontibus lib. 2. cap. 2. & 19. & Periodi heic annos 4228. & 4257. Seld.

Ad an. 4225. Quæ restant ex notis numeralibus sunt ΔΠ. aut ΔΠΙ. Nam utrum ex vestigiis eliciendum sit, non satis liquet. Scripisse puto autorem ΗΗΔΔΠ. Inde natus est in Periodio Juliana, annus 4225. In Darii excessu heic prochronismus est, ut in initis metachronismus, si ad aliorum rationes exigas. Si alium fingamus numerum integrum ita finientem, longius à recepta Epochâ vagabimur. Vide Josephum Scaligerum de Emend. Temp. lib. 5. pag. 382. Ad Simonidem hunc spectat illud apud Eusebium num. 1530. Sed & vide eum numero 1354. & Græce pag. 40. & infra, annum Periodi 4245. Seld.

Ad an. 4228. De Æschyli victoris, vide Scholiastem ejus in Persas, Suidam, vitam ejus, Gregorium Giralduum Dialog. 6. & quæ supra citavimus anno Periodi 4223. Insauratio Olympiadum aliquot, quæ ei tributæ, à nostro

forſan accipienda. Sed trinis ferme Olympiadibus integris, ante noſtri Epocham Æſchylum agnitum fuiſſe notat Euſebius, quod ipſum etiam notat Olympiade pluſquam integrâ recentius.

Euripidis autem natales, apud noſtrum, ſexennio antevertunt annum à Diogene Laertio in vita Socratis assignatum, qui eſt Olympiadis 70 primus ſeu Periodi 4234, qui annus dicitur vulgo Xerxis tranſitus in Græciam, ut alter regni ejus initiorum. Etiam Suidas & Thomas Magiſter, Olympiadum item ἀναγραφῇ Scaligeriana Laertii ſunt ſequaces. Vide porro Giralduum Dialog. 6. & 1. Meurſium de Archontibus lib. 2. cap. 8. Sed Euſebio clarus habetur anno tercio Olympiadis 77. Certe ad Laertii rationes ita admodum puer clarus erat. Ad noſtri vero, annum agens ſextum decimum.

Stefichoros autem habet noſter binos. De altero ſeu juniore, inferius proxime poſt annum Periodi 4343. Natum autem ſcribit Stefichorum Suidas ἐπὶ τῷ 43. Ολυμπιάδῃ, Olympiade 37. Et ad ſummam ſenectutem eum perveniſſe, annum ſcilicet 85, ex Luciani Macrobiis docemur. At ſi natus fuerit Olympiade 37, ad noſtri rationes, jam ad annum 146 pervenerat, ætatem eo ævo rariliſſimam. Atqui & mortem obiſſe ait Suidas Olympiade 56, ſeu annis 70 ante annum quo noſter eum collocat. Euſebio autem clarus habetur Olympiade 42, mortuus 55. Stefichorus vero, Poeta etiam inſignis, de quo mortuo Phalaris tyrannus ſcribit tum ad filias ſuas, tum ad Himerzos Epitolas 31, 54, & 103, obiit ſaltem ante Olympiadis 38 annum ſecundum, quo nempe ipſa Phalaridis tyrannis juxta Euſebium finita. Vide etiam Phalaridis Epitolas alias. Anne igitur tres Stefichori? Adi etiam, ſi placet, Giralduum Dialog. 6. & Joannem Tzetzem Chiliad. 1. cap. 25. Sed Suidæ etiam convenit cum ἀναγραφῇ hiftoriarum Scaligeriana, quam videtiſ Olympiadibus 42. & 43. Geloni autem Sicilia tyranno cœvum fuiſſe Stefichorum habet Conon, noſtro aſſipulatus, apud Photium Cod. 186. ſect. 42. vide infra, anno Periodi 4235. Seld.

Ad an. 4233. Hæc vulgo anno tribuuntur proximo. Alii aliter. Sed de ea re vide quæ Scaliger diſputat lib. 5. de Emendatione pag. 383. & in tercio Canonum pag. 231. ubi etiam de die, ingenioſiſſime, ut ſolet. Sed exacte cum noſtro conveniunt Petavii rationes, quas vide de Doctrina Temporum lib. 10. cap. 24. Adde ejus caput 22. libri 1. & notas ad Themiftii orationem 12. Archon heic erat Calliades uti etiam ex Marmoris veſtigiiſ liquet. Ita etiam nominatur Laertio in vita Socratis, Dionyſio Halicarnaſſenſi lib. 9. Diodoro lib. 11. & Thomæ Magiſtro in vita Euripidis. Sed eidem Laertio in Anaxagora Callias vocatur, uti & Euſebio, & D. Hieronymo ad Danielelem cap. 11. & Olympiadum ἀναγραφῇ. Seld.

Ad an. 4234. Neque enim Marmore alius hic potuit eſſe numerus integer quam ΗΗΗΙ qui annum hunc indicat. Tranſitus Xerxis præcedente hanc pugnam anno ſuffragiis plerumque omnium collocatur. Itaque Pauſaniæ cum noſtro de utroque forte convenit. Iſenim in Eliacorum 2 pugnam hanc Olympiadi 75 tribuit qui hic ipſe annus eſt, ergo, ut videtur, Xerxis tranſitus præcedenti. Sed apud Euſebium metachroniſmus eſt quadrienniis; pugna hac Olympiade 76 poſita.

De Ætnæ flammis conſule Philippum Cluverium in Sicilia antiqua lib. 1. cap. 8. ſed nunc primum montem ignem evomiſſe, innuit, ni fallor, noſter. Seld.

Ad an. 4235. ſed mirum heic inter noſtrum & Scriptores alios, quos inter neque conſenſus eſt, diſcrimen. Vide Euſebium numero 1530, & ad eundem, Scaligerum. Adde Pindari Scholiaſten ad Pythionicarum 1. & 3. & ſcaligerum ad numerum porro Euſebianum 1542. item Olympiadis OB. anni ſecundi ἀναγραφῇ. Seld.

Ad an. 4236. In Lacunam deſinit numerus. Sed ex eo quod archontis nominis reliquum eſt ... μῆντυ, maniſeſtum eſt ſatis ἀδυναμῆν, exaratum fuiſſe.

Is proximum post Timotheum annum occupat in Fastis Atticis. Numerus igitur erat ΗΗΔΙΙΙ, 214, qui nostros facit, aut proxime minor. De Simonide hoc, nihil, ni fallor, occurrit in Eusebii Chronicis. Videtur supra ad annum Periodi 4215. & inferius ad 4245. ubi de Simonide avo. Nepotem autem legimus, *ὅτι τῇ αὐτοῦ ἱστορικῇ* à Josepho Scaligero edita, floruisse Olympiade 56, anno scilicet 80 aut circiter ante nostri Epocham, Seld.

Ad an. 4242. Ergo annos duntaxat 7 non 17 regnavit Gelo; quod tamen in Eusebii Græcis, & pro rationum fundamento, Scaligero habetur. Annus hic est Olympias 77. Prochronismus est, in Hieronis initiis, triennii apud Eusebium; spatii item amplioris, si perochæ, quæ de Hierone præcedit, fides apud eundem magis habenda. Vide eum numero 1538, & 1542. Pindari Scholiastes ad Pythiorum 3, *ἡ δὲ δίκη*, inquit, *δὲ δίκη βασιλῆος τῆς ἐπὶ Εὐδοκίᾳς ἐπὶ τῷ Ολυμπίᾳ, ἡ δὲ δίκη ἐπὶ τῷ Πυθίᾳ* τῇ περὶ τῆς ἀρχῆς ἀρχῆς. Regnare capit Hiero Rex Olympiade 76, quæ Pythiadi 28 respondet. Id est anno Olympiadis 76 tertio, qui ipsa est Pythias 28, ab eo tempore quo agon Pythicus coronarius factus est dinumerata; de qua re vide ante numerum Periodi 4232. Tertii autem Olympiadum anni Pythiades sunt. Sed Pindari Scholiastes calculus, biennio tantum antevergens, Nostri rationibus proximat. Vide supra citata ad numerum 4235. præter ἀρχῆς Olympiadum, in ΠΒ. Vestigia autem quæ in Marmore restant, Charetem satis indicant archontem qui hunc annum in Fastis Atticis tenet. Scripsit plane noster Χάρης. Seld.

Ad an. 4244. De Socrate vide infra annum Periodi 4313. At natus igitur est Sophocles Periodi anno 4217. seu Olympiadis 70. quarto, ut supra notavimus. Metachronismus, de natalibus, novennii est apud Suidam, qui natum eum esse ait, *τῇ 4. Ολυμπίᾳ*, seu Olympiade 73. Quadriennii, apud vitæ ejus autorem, qui 71. Olympiadis secundo & Philippo archonti tribuunt. Itætiā Olympiadum ἀρχῆς anonymous, quem videt item anno tertio 73 Olympiadis. Vide Meursium de archontibus lib. 2. cap. 3. & Gregorium Giraldum. Sed hoc ipso anno id ipsum de victoria ejus forte innuerat Eusebius. Nam sub eodem in Latinis, *Sophocles & Euripides*, inquit, *clari habentur*. In Græco vero Cantone, anno præcedente eum quem designat noster, Σοφοκλῆς, ait, *τετρακοσίοις ἔτεσιν ἡμετέραν*, *Sophocles Tragicus Poeta primum ingenii sui opera publicavit*, id est, in certamen Poeticum descendit, quod tamen in Latinis Eusebii ipsa Olympiade ponitur. Vide eum numero 1545, & in priorè parte Chronicorum Græce pag. 44. D. Hieronymum ad Daniælem cap. 11. & Scaligerum ad dictum numerum. De Archonte hujus anni, vide inferius ad Periodi 4313. Seld.

An an. 4245. De archontis nomine non est cur dubitemus. Plane indicat quod est nominis in Marmore reliquum. Vide autem notas historicas. De saxi casu (de cælo nempe decidisse ferebant) quadrennii est apud Eusebium Metachronismus. Prochronismus Plinio biennii. Vide eum lib. 2. cap. 58. Sed non omnino heic doctissimo viro assentire queo, qui, ex Lyfandri vita apud Plutarchum, putat eliciendum, Anaxagoram quidem casum, uti est apud Laertium, prædixisse, sed sexaginta aut circiter post annis saxum cecidisse; eo scilicet quod Lyfandri in Athenienses victoriam, quæ tot annis postea parta est ad Ægos flumen, casum hunc portendisse tunc conjectabant nonnulli, aut ejus quædam, quod ait Plutarchus, fuisse, ac si casus, qui tot annis anteverterat, victoriæ signum fuisse minime omnino conjectassent harioli. At vero ex astrorum positu, scimus, fata, quæ post multo plures annos eveniant, à futili Astrologorum gente quotidie, idque ritu veteri, prædicti solere. Quod nemo nescit qui eorum ἀρίτας, ἀραπίτας, Directiones, uti vocant, & Revolutiones tam in singularium hominum quam in urbium gentiumque thematis atque alias ejusdem farinae nugæ exploravit. Etiam celeberrimum

rimum est in historia Britannica saxum, quod, non semel translatum, certissimum futuri, post compluria secula in loco quem occupaverit, regni indicium & omen habitum est; idque divulgatissimo carmine. Nihil igitur vetat quin Saxum quod sub Anaxagora cecidit, victoriæ quæ tot annis postea parata est, sive signum sive portentum apud conjectores, qui tam libenter re-re-rum ejusmodi anfas quam vanissime arripiunt, æstimaretur. Sed porro de casu vide ibidem Plutarchum. Adi, si placet, I. Meursium de Archontibus lib. 2. cap. 14. Romæ certe lapidibus pluisse sæpius, & portentum sacris novendialibus ritu veteri lustrari solitum legimus apud Julium Obsequentem de Prodigis. Et ejusmodi quid de lapidibus, ævis recentioribus non uno in loco memoratur. Seld.

De Simonide avo heic autorem locutam esse puto. Adi notas historicas; pag. 220. Simonidis nomen non semel luxatum legitur apud Eusebium. Vide supra, annum periodi 4225, Sed & vide eum numero 1457, qui Olympias est 55, id est, Periodi Julianæ 4154. *Simonides*, inquit, *clarus habetur*; & in Græcis Συμωνίδης ἱστορικός. Certe circa eum ipsum annum, si nunc nonagenarius erat, natales ejus collocandi. Nonne igitur pro ἱστορικός illuc irrepsit ἱερογικός, quod tum Eusebium in annalibus quos exscripsit, tum D. Hieronymum fefellerit? Suadet sane temporis ratio. Ad eundem Simonidem etiam spectat illud, puto, quod habet Eusebius numero 1480. Sed quod occurrit de hoc nomine apud eum 1354, pertinere ad avum ibi nequit, nedum ad nepotem. Et certe subnovendum. Vide Gregorium Giraldum. Adde quod habetur in ἀρχαῖς Olympiadum ζβ' & apud Synesium Epistola 49, ad Theotimum. Seld.

Ad an. 4251. De Archonte quem tamen Euhippum vocant, consensus aliquis est apud alios scriptores. De anno vix ullus apud veteres. Vide Eusebium, Diodorum, Scaligeri Canonum librum 3. pag. 335. & Dionysium Petavium in Paralipomenis ad Doctrinam Temporum, pag. 849. Marmoris autem vestigia reliqua tam patris quam filii nomina satis indicant. Seld.

Ad an. 4257. De eo vide supra ad annos Periodi 4189, 4223, & 4228. Apud Suidam ætas ejus annis undecem minor est. In vita ejus, sexennio. Adi item, præter Isaacum Casaubonum de Satyrica Poësi, lib. 1. cap. 5. & Gregorium Giraldum, Joannem Meursium de Archontibus, lib. 2. cap. 19. Seld.

Ad an. 4271. Vide supra ad annum Periodi 4228. Hoc ipso anno Eusebius, *Εὐριπίδης ὁ τραγῳδοποιὸς ἱστορικός*, *Euripides tragediarum scriptor clarus habetur*, ut habet D. Hieronymus. Victoria hæc innuitur. Numeri in Marmore literæ posteriores evanescere. Sed par satis est, ut credamus, ex iis quæ de natalibus Euripidis supra habentur, scriptum fuisse ΗΨΔΔΔ, sive CLXXX. Id firmat etiam lacunæ spatium. Sed & vide D. Hieronymum ad Daniele cap. 11. At Diphilus biennio post Archon est in Fastis. Seld.

Ad an. 4294. Obliterantur pleræque numerales literæ quæ Archelai initium signabatur. Sed ex Archontis nomine forsitan deprehendendi. Is est Astyphilus, aliis item Aristophilus dictus. Sed, cum nostro, Astyphilum cum nominat Athenæus lib. 5. Archon erat ille anno Olympiadis 90. primo, qui est Periodi Julianæ 4294. Vide Diodorum, & Meursium de Archontibus lib. 3. cap. 8. Ita scripsit noster ΗΨΙΙΙ, seu 158, si ad Archontum Fastos vulgaris cum exigas. Quos inter & eum interdum tamen discrimen est. Ergo regnavit Perdiccas annos 63, qui sunt 15 plures quam ei tribuit Eusebius. Sed de Perdiccæ excessu & Archelai initio immanis est apud veteres discrepantia, quorum nemini tamen assentit noster. Certe Nicomedes Acanthus qui annos 41 Perdiccæ regnasse scripsit, propius à nostro abest. Theopompus autem regnasse eum tradidit annos 35, Anaxamines 40, Hieronymus, vetus re-

rum Græcarum Scriptor, 28, (quem secutus est Eusebius) & ut aliquis deum reperiatur consensus, Marfyas & Philochorus 13. Horum sententias exhibet Athenæus lib. 5. Singularem item habet Diodorus sibi Perdiccæ excessus annum, Seld.

Ad an. 4303. Metachronismus est triennij apud Eusebium. Vide eum num. 1609. Diodorum, alios. Sed tamen ipsum annum, cui ejus initia tyrannidis plerumque tribuuntur, obtinet Euctemon (quem habet noster) Archon in Fastis vulgaris, in quibus Theopompus est nostri anno Archon, intercedentibus Glaucippo & Diocle ante Euctemonem. Vide Epocham heic proximam, Seld.

Ad an. 4305. Vide supra ad annum periodi 4228, & 4270. At Eusebio anno qui proxime insequitur, eodem scilicet quo ille Dionysii Siculi initia statuit, moritur Euripides. Videbis ad eum, Scaligerum, ad numerum 1609, Archon autem anni, quo vivere desuit Euripides, Callias est alius, qui Antigene scilicet excepit, & triennio tardius quam nostri rationes patiuntur Magistratum inivit, uti & Antigene biennio, si scriptoribus vulgaris credimus, Vide Diodorum & Meursii Archontas, lib. 3. cap. 12. Et huic anno Diocles assignatur. Quin Euctemon & Antigene archontes sunt in fastis continui, cum tamen inter Dionysii initia, archonte Euctemone, & Euripidis mortem, Antigene archonte, intercedat heic biennium integrum. Sed id recte satis fieri forsitan potuit, servatâ interim exactissime successione illa continua, si annorum embolimarum rationem habeamus, eorumque in enneadecaeteride Metonica ad Scaligeri calculum. Etenim sub hisce archontibus agebatur enneadeceteris secunda, cujus in annum quintum, juxta nostrum, cadit annus Antigene, qui Scaligero atque ejus sequacibus est embolimus. Et rationibus ita subductis, Euctemonis initia sive Hecatombræonis ejus neomenia incidit in 12 Julii, Antigene in ejusdem mensis redeuntis 2, cujus tamen annus, utpote embolimus, Euctemonis superabat diebus saltem 15, & ad 16 diem Julii proximi anni protendebatur. Ita Euctemonis & Antigene bini anni civiles præter duos integros annos solares communes, dies 4 occupabant. Cum quibus etiam quatuor alii dies *ἀνδρογῶν* censendi, de quibus supra. Itaque quod sub initio evenit Euctemonis, biennio ante collocandum fuerit quam id quod sub Antigene finem. Atque ita tempestas anni, ferme ipsi dies, in utraque Epochâ hinc (si fides calculo) indicari possint. Ceterum, levi elementorum figuræ mutatione vulgaris heic rationibus consentiet fere noster in utroque archonte. Scilicet si in hac Epochâ legerimus, quod mihi non permittit Marmor, HΔΔΔΔII, in illa vero HΔΔΔΔIII. Sed ratio tunc intercalationis Scaligerianæ non procedit. Nam anni quibus collocantur hi archontes in fastis sunt ei utrique communes. Sextus nempe & septimus enneadecaeteridis. Sed de Metonico hoc cyclo, vide porro Dionysium Petavium, cui calculus alius est, alia embolismorum dispositio. Et nec Euctemonis, neque Antigene (ut nostro collocantur) annus ei embolimus est. Discrepant enim sæpius Scaliger & Petavius in primæ anni Attici neomeniæ loco. Hic eam perpetuo fuisse quæ Solstitio proximabat asserit, ille eam quæ solstitium proximæ insequabatur. Atque in ea re cardo certe est controversiæ quam de calculo Attico instituit in Scaligerum Petavius. Vide Petavium lib. 2. de Doctrina Temp. cap. 11, 12, & 13. Seld.

Ad an. 4307. Quamvis disparuerit Epochæ numerus, & primum etiam ætatis Sophoclis elementum, tamen ex eo quod hujus reliquum est, & eis quæ superius de Sophocle occurrunt, annus quem annotavimus non obscure elicitur, vide supra ad annum 4244. Epochâ igitur in Marmore heic erat HΔΔΔΔIII, seu 143. At tam Euripidis quam Sophoclis mortem statuunt eodem anno, alii pectique. Vide Meursium de Archontibus, lib. 3. cap. 11. Gregorium Giraldum Dialog. 6. & Olympiadum *Ὠλυπιαδῶν* anno tertio nonagesimæ tertiæ. Cyri ascensum ex vestigiis illis *δρεῖς.....* quod *ἀριστοτε* forte

forte indicat, adjecimus. Sed *ἱνίχου*. Hunc sexennio post ascendisse tam Eusebius quam Diodorus scribit, archonte Exæneto. Vide inferius ad annum periodi 4313. Sed nec ita, biennio intercedente inter hanc & eam quæ præcedit Epocham, Antigeni proxime succedit Callias, quod tamen volunt fasti omnes. Neque heic ab intercalatione medicina est, juxta nostri rationes; si eas recte capimus. Arque ita hi in fastis collocantur, ut septimum alter, alter octavum enneadecæteridis annum, id est embolismum, occupet. Et Antigenis sic annus à 10 Julii ad 18 Junii, Callia autem inde ad 17 Julii redeuntis anni Scaligeriani extenditur. Certe sic biennium inter eorum præcurris signatis Epochas locum habuerit. Adjectione autem τὸ *ἑξήμισι* innuit Calliam, ut videtur, etiam nunc archontem fuisse qui 50 antea anno, quo mortuus est Æschylus, archon item erat etiam tunc *ὁ πρῶτος*. dictus. Alius enim ejusdem nominis erat eodem ævo subinde archon annuus. Seld.

Ad an. 4311. Selinuntium poetam dithyrambicum intelligit. Athenæo citatur hic sapius. Nec dubitari potest de nomine tamen si primum dispartierit in Marmore elementum. Quadriennio autem post, illustris habetur apud Diodorum, lib. 14. Ithyclæ scilicet archonte. Et cum *Ἐθνικῶν τῶν διθυραμῶν* Timotheo Milesio, Philoxeno & Polycido connumeratur. Vide infra ad annum periodi 4334. Telestis vitam scripsit Aristoxenus Musicus, uti memorat Apollonius in *ἱστορίᾳ τραυμάτων*. μ'. Seld.

Ad an. 4313. Hoc anno Græcos, qui cum Cyro contra Artaxerxem ascenderunt Duce Xenophonte in Græciam iterum rediisse ex ipso Xenophonte, qui hujus expeditionis scripsit Historiam, manifestum est; dicit enim ille totum tempus expeditionis in ascensu & reditu absumptum fuisse unum annum & tres menses: Ascensus autem fuit, teste Diodoro Siculo, Archonte Athenis Exæneto, reditus igitur fuit anno sequente quo Archon fuit Laches.

Eusebio Olympiadis 95 anno 2 moritur Socrates. Metachronismus est biennii, aut circiter. Sed & Eusebius in Græcis nonagenarium tempore mortis fuisse ait. *ἑνὶ τῷ κατὰ τὸν ἀριθμὸν ἑξήκας ἔτη G*, *Hausta cicut a mortuus est nonagenarius*. Depravata forte est illa figura numeralis ex O. quod Septuaginta notat. Quin natales Socratis Eusebio, ipso anno tertio Olympiadis 78 tribuuntur. Ita mortuus est, postquam vicerat annos 65. In utroque igitur loco erratum est. Sed ad amissum ferme consentiunt noster & Apollodorus apud Laertium, qui Olympiadis 77. anno quarto sub Aphepensione, aut Apsephione, uti nostro vocatur, archonte natum scribit. Et tam de annō natalium expresse Olympiadum *ἀραξαφῆ*, quam de mortis, astipulatur. Vide supra annum periodi 4244. Neque omnino ullā Laertii loco, in vita Socratis, de hac re medellā opus est, quam tamen attulit vir doctissimus tam Aphepensionis & Phædonis nominibus eundem, apud Scriptores, annum designantibus, quam iteratis forte Aphepensionis præturis, ni fallor ipse, deceptus: nec tamen sine exemplo: videtis *ἀραξαφῆ* Olympiadum, Olympiad. 68° anno tertio & 1, Meurium de Archontibus lib. 2. cap. 7. & 12. Nam per totum annum τὸ *Πρωτοβία*, quo Socratem natum aiunt, aut Aphepension magistratum gessit, Phædon etiam, nescio quare, vocatus, aut fuisse est ei mortuo Phædon, qui quod reliquum erat anni incepti implevit. Videtis fastos Atticos & Suidam. Etiam de morte adeoque de ætatis annis cum nostro satis convenit Laertio, quem consulas in vita Xenophontis, ubi idem dicit quod in Socratis. Laertius autem Xenophontem cum Cyro ascendisse ait proximo ante Socratis obitum anno. Certe de iis qui *μὲν τὸ Κύρου ἀριθμὸν* scripsisse etiam heic nostrum, vix est ut omnino dubitemus. Vestigia ista Κύρου ἀριθμὸν satis suadent. Etiam sub hoc ipso tempore collocatur apud optimos Scriptores ipsa Cyri *ἀνάστασις*. Vide Scaligerum de Emendatione lib. 5. pag. 389. & supra, annum periodi 4037. Seld.

Ad an. 4315. Atqui in Fastis, archontes continui sunt Laches & Aristocrates, integro nihilominus heic inter Epochas biennio purato. Neque opem fert heic Scaligeriana intercalatio, siue anni *Proteræias* ratio. Secundæ enim enneadecacteridis Metonicæ annos habent hi, uti in fastis locantur, 14 & 15, quorum uterque ad Scaligeri calculum communis est. Anne igitur inter hosce alius locum obtinuit? Atqui ad nostri rationes, Lacheti annus est embolimus, dccimustertius nimirum enneadecacterici Cycli secundi; unde saltem res hæc salva fieri possit. Calculo autem Petaviano etiam annus Cycli hujus 14 est embolimus. Seld.

Ad an. 4337. Annus Epochæ disparuit, sed manet archon qui Calles est seu Callias, ut Diodoro atque aliis dicitur: quem Chabrium male nominat Sionius. Post Aristocratem archontem, nostro cum fastis vulgatis, de annis, exacte convenit. Ita numerus heic erat ΗΔΙΙ, seu 113, unde is quem adieci- mus prodit, Optime consentit Suidas in *Αναξάμανδρῳ*. Et anno proximo *Ἰγνυερίστῳ*, in Olympiadam *ἀναξαρχῷ*, archonte Chariandro.

Ad an. 4341. Fabulæ Aslydamas, poeta utpote tragicus, commissione certabat annis antea 26, aut circiter, archonte Aristocrate. Ita tum Diodoro, lib. 14. tum Olympiadam *ἀναξαρχῷ* legitur. De Cometa, vide Notas Historicas. Seld.

Ad an. 4343. In hanc Lacedæmoniorum cladem collocat diserte Pausanias in Arcadicis; ita alii. Anno insequenti potius tribuit magnus Scaliger. Vide eum de emendatione lib. 5. pag. 391. Saltem Phraclidæ in fine anni magistratum gerente, putat prælium commissum. Nam Plutarchus (quem de hac pugna vide in Pelopida & Epaminonda) contigisse ait Hippodromii mensis *πυμπῆν ἱερῶν*. Et Hippodromium cum Hecatombæone confert. Sed ea res satis est, si dies spectemus, incerta; de tempestate interim anni, non item. Phraclidis annus, ad Scaligeri rationes Metonicas, embolimus, quintus nempe enneadecacteridis quartæ Metonicæ, incepit 2. die Julii, finivit ejusdem mensis 15. in anno sequente. Et cum sub id tempus, æstivum scilicet Solsitium, quod Plutarchi de Hecatombæone mentio innuit, prælium commissum fuerit, atque noster annos solares ab 8 Julii retro putarit (de qua re, in apparatu diximus) secundum hæc rationes tam in finem Phraclidis, quam in initium conjici posset. Sed annus hic communis est Petavio, & incipit 3 die Julii, Junii 22 (aut si *ἡ δὲ ἀναρχὼν ἡμέραν* ratio habeatur) 18 finitus. Vide autem proximam Epocham, qua forte ad finem ejus præturæ necessario trahendum indicatur. Seld.

Ad an 4344. De Stefichoris vide supra ad annum 4228. Epochæ numerus heic cum ipsius Marmoris fragmentis aliquot amplius uti & alia plura disparuere. At si Pausaniæ fides, ipsum qui adjectus erat numerum revocare forsitan non est difficile. Certe si nostro cum Pausania hic quemadmodum in priori Epochâ, conveniebat, res erit manifesta. Ille in Arcadicis, *Σωφονίστῳ*, inquit, ἡ Μεγάλη πόλις ἰναιτῷ τε καὶ αὐτῷ ἢ μοῖ π ὀλίγοις ὕστερον, ἢ τῷ πᾶσι μετὰ Λακεδαιμονίων ἐβλήθη τῷ δὲ Λάκτρῳ, *Φερακλίδῳ* μὲν Ἀθήλαρον ἀρχοντὶ δὲ δὲ τῷ ῥῷ ἔπειτα ἡ ἐκαστὴς Ὀλυμπιάς. ἢ διυτίεσι. "Conditæ est Megalopolis eodem anno quo & mensibus paucis postquam cladem accepere Leuctris Lacedæmonii, Phraclidæ Archonte Athenarum, secundo scilicet anno Olympiadis 102. Vide Epocham proxime superiorem. De initio Phraclidis anni loqui eum non opinor nisi à nostro plane discedat. Nam si menses illi paucilli ab initiis ejus putandi, tunc hæc duæ Epochæ in unam concurrere debuissent non dividi. Nec eisdem annorum numeros alibi omnino iterat noster præterquam semel idque sub tempus mythicum: sed quæ ad eundem spectant numerum, sub eodem simul collocare solet. Ceterum annum hic ad Juliani formulam intelligi opinor à Pausania quæ, eo scribente, passim in usu; neque aliter quam si dixisset eodem anno Juliano, à Calendis scilicet Januariis putato, quo prælium contigit Leuctricum Archonte nempe Phraclidæ, seu Olympiadis

piadis 102 secundo, & paucis, post ipsum prælium, mensibus, conditam esse Megalopolin; id est, in annis Olympiadicis, anno post Phraclidem, proximo, seu Olympiadis tertio. Si ita intelligatur tunc ad finem Phraclidis non ad initia ejus spectat ipsum prælium in nostri Epochæ; si nempe recte Plutarchus sub Solstitium æstivum id collocarit. Sic numerus in Marmore erat, ΗΓΙ, 106. Sed tam Megalopolis conditum quam Pugnam Leuclricam sub Phraclidis anno ponit Scaliger in Olympiadum ἀρχαῖ. Vide Petavium de Doctrina Temporum, lib. 10. cap. 31. Seld.

Ad an. 4346. De anno hoc, cum aliis nostro convenit. Exacte ita Eusebius, qui Olympiade 103 collocat Dionysii junioris initia. Sed si recte rationes nostri tenemus, plures aliquot anni Dionysio patri, quam vulgo assignantur, tribuendi. Certissimum est male tam in Græcis quam Latinis Eusebii octodecim duntaxat notari, quod ex ipso Eusebio, cui Dionysius tyrannidem invasit sub Olympiade 93. satis arguitur. Triginta octo habet Heladius in Chrestomathia. Id rationibus, ex Dionysii initis apud Eusebium sumtis proximat, & à Chronologis magnis recipitur. Sed nostro sunt 43. Vide supra ad annum Periodi 4303. & Scaligerum ad Eusebium numerum 1649. Quæ in lacuna hujus Epochæ supersunt vestigia Alexandri Amyntæ F. Macedonum Regis mors & Ptolomæi Aloritz successoris initia fuerint notata, ne ariolari possum quid sibi velint. Spatium fragmenti quod evanuit non dissentit. Sed prochronismus est apud Eusebium quinquennii; apud quem Macedonum Regum etiam satis turbata sunt tempora. Sed vide Scaligeri Canonum lib. 3. pag. 335. Seld.

Ad an. 4348. Naufigenem excepit Polyzelus Archon, quem Cephisodorus, factorum consensu. Sed quid de Phocenibus & Delphis annotatum fuerit, ne conjectari quidem possum. Græca habent φακῆς τὸν δὲ Δέλφους Certe octennio post, Archonte Agathocle, οἱ φακῆς καταλαμβάνουσιν τὸν δὲ Δέλφους ἱερὸν diripiunt Templum Delphicum quod docent & Pausanias in Phocicis, & Olympiadis 105 anni quarti ἀρχαῖ. Sed Cephisodori annus in fastis ei quem adjicimus respondet. Seld.

CXXII.

D. M.
T. STABERI
FELICISSIMI
VIXIT ANN. LIII.
M. VIII.

CXXIII.

D. M.
..... MNIO AVG.
VERNAE.....
ANN.....
D.....
DIONYSIVS...
AVG. LIB.

CXXIV.

P. TVRVILLIVS P. ET. C. L. APOLLONIVS
CAPRIA C. L. ANDROMACHA
BETVTIA Q. L. FAVSTA
C. VICRANVS SECVNDS
CERCENIO M. L. VRANIO.

CXXV.

D. M.
CL. EVPHROSVNE
BENED. HIC .S. EST
FECERVNT
M. VLPIVS AVG. LIB.
NICANOR
CONIVGI KAR. DVLC. ET
LBAEBIVS
ONESIPHORVS
MATRI DVLC. PIENT.

CXXVI.

CXXVII.

D. M.
 ... S ABASCANIVS
 ... NIA RESTITVTA
 ... ET SIBI ET SVIS ET
 LIBERTIS LIBERTABVSQVE SVIS
 POSTERISQVE EORVM.

CXXVIII.

D. M.
 DOMITIAE
 PHILOTERI
 IVLIA MVSA
 FECIT MATRI. B. M.

CXXIX.

ΓΕΣΣΙΟΣ
 ΦΑΛΚΟΣ
 ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ
 ΕΠΙ ΤΩΝ ΟΠΑΔΩΝ
 ΗΡΑΚΛΕΙΟΠΑΟ
 ΦΥΛΑΚΙ.
 ΣΤΕΦΑΝΗΘΟΥΡΩΝ
 ΤΟΣ Γ. ΠΟΡΚΙΟΥ ΔΟ
 ΜΙΤΙΟΥ ΚΑΡΘΑΓΙΝΟΥ
 ΦΑΛΟΥΙΑΝΟΥ ΝΕΟΥ
 ΣΑΓΑΡΕΙΤΟΥ.
 ΕΠΙΤΟΠΟΣ ΤΗΣ
 ΣΤΡΑΤΗΓΙΑΣ Ε ΛΟΥΙ Γ.
 ΔΙΟΣ ΝΙΠΕΡ ΜΗΝΟ
 ΦΑΝΤΟΣ ΤΕΙΜΑΙΟΥ
 ΜΑΚΡΟΣ ΤΑΜΙΑΣ ΚΑΙ
 ΟΙ ΣΥΝΑΡΧΑΝΤΕΣ ΑΥ
 ΤΩ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ
 ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΝ ΚΑ
 ΡΟΥΦΕΙΝΟΣ ΚΑΡΤΑΓΙΑ
 ΝΟΣ ΕΡΜΟΓΕΝΗΣ
 ΖΑΞΙΜΟΥ ΙΕΡΟΝΥΜΟΣ
 ΑΙΝΕΙΑΣ ΜΥΣΤΙΚΟΥ
 ΠΟΛΙΔΙΟΣ ΜΗΤΤΟΒΙΟΣ
 ΝΕ. Α. ΤΟΝΝΙΟΣ ΚΑΡΤΑ
 ΡΙΑΝΟΣ Μ. ΡΑΙΟΥΦΟΣ
 ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ΒΟΥΛΗΣ.
 ΔΗΜΟΥ ΒΕΒΙΟΣ
 ΜΕΛΑΝΤΟΣ ΝΕ.
 ΟΙ ΟΝΟΜΟΣ
 ΠΑΝΦΙΛΟΣ ΝΕ.
 ΕΠΙ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ
 ΕΥΕΡΙΣΤΑΙ.

CXXX.

Γέσιος
Φλάκκος
Στρατηγός
Ἰπὶ τῶ ὅπλων,
Ἡρακλεῖ ὅπλο-
φύλακι.

Στεφανηφορεῖ-
τος Γ. Πορκίος Δο-
μιτίος Κλεοδήμης
Φλαβιανὸς νέος

Σαγαρείτης.

Επίσκοπος τῆς
I. στρατηγίας Ε. Αἰ-
δίου Νίγερ, Μινώ-
φαντος Τιμαίος,
Μάρκος Τιμαίος καὶ
οἱ συναρξέδωτες αὐ-
τῶ καὶ τῶ ἔδῃ
Χερσωνίαν, Κλ.

Ρυφείνος, Καρτωεί-
νος, Εὐμογενής

Ζωσίμης, Ιερώνυμος

Αἰνείας Μυσικῆς,

Πο. Ἀιλίος Μητρώβιος

Νε. Α. Τόνιος Καρτω-
είανος Μ. Ρα. Ρῆφος

Γεωμμετρώβιος Βαλῆς

Δήμιος Βεΐβιος

Μείλπορος Νε.

Οικονόμος

Πάμφιλος Νε.

Επὶ ἔ. Ιερῆς

Εὐεργέται.

Gessius

Flaccus

Præfectus armorum,

Herculi armo-

rum custodi.

Stephanophori magistra-
tum gerente C. Porcio Do-

mitio, Cleodemo

Flaviano juvene

Sagirita.

Curator præfecturæ

F. Avidius Niger,

Menophantus Timæi fil.

Marcus ærarii præ-

fectus & Collegæ

eius suffragiis populi electi,

Cl. Ruffinus Cartoria-

nus, Hermogenes

Zofimi F. Hermogenes,

Æneas F. Mystici,

Pu. Ælius Metrobius

juvenis, L. Tonnius Carto-
rianus, M. Ra. Rufus

Scriba comitiorum

Populi, Bibius

Miletus juvenis

Dispensator,

Pamphilus juvenis,

in Fanum

Benefici.

Ηρακλῆϊ ὀπλοφύλακι. Ut Jovem Custodem, ita Herculem Custodem, ante alia numina, hoc nomine colebant veteres. Et festum celebrabant Romani pridie Idus Augusti, Herculi Magno Custodi in Circo Flaminio, quod ex antiquissimo Kalendarii fragmento in ædibus Capranicorum Romæ visitur. Idem Hercules memoratur Ovidio in Fastis, & Victori in Regionibus Urbis. Vide item, si placet, Ianum Gruterum pag. 45. & 134. in Inscriptionibus. Sed

CXXX.

ΤΑΥΡΟΚΑΘΑΡΙΟΝ ΗΜΕΡΑ

Notat doctissimus Seldenus * in ultimo suo de Synedriis Tomo nec de die Ταυροκαθάρσιον, nec de voce alibi, quam in hoc Marmore, unquam legi; atque ideo forsan in editione Marmorum Arundellianorum & suorum insigne hoc antiquitatis Monumentum inter alia non publicavit, quod nihil ad illud habuisset annorandum. Sed quamvis nec de die Ταυροκαθάρσιον, nec de voce in aliquo auctore legimus, Imagines tamen, quæ in figura supra excusæ videntur, satis indicant hanc Ταυροκαθάρσιον in illa expressam, eam fuisse Taurorum venationem ab equitibus habitam, quæ à Thessalis b primo instituta, tandem imperante C. Julio Cæsare in Circo Romano, & deinde per alias etiam civitates in spectaculum dabatur. Festa quibus hæ venationes editæ erant, Ταυροκαθάρσιον ἡμέραι dicebantur; venationem, quæ in secunda earum habebatur, hic in figura habes expressam. In ea quinque equites vides, quorum primus & tertius Tauros in Marmore, quod fugâ longe præverterunt, non expressos incitato cursu persequuntur; secundus & ultimus cursu lassatos & anhelantes cornibus tenent; quartus lassatum intortâ cervice prostravit, & incumbit prostrato. Hinc discas hanc Taurorum venationem apud antiquos sic institutam fuisse. Primo Tauri emissi erant, deinde equites consensu equis

* Lib. 3. c. 4. b Vide Plin. Nat. Hist. l. 8. c. 45.

Οπλοφύλακ. seu *Armorum Custodis* nomine cultum Herculem alibi legisse me non memini. Seld.

EYEΠΡΕΤΑΙ. Obscurius est hoc, in Marmore, vocabulum. Qui non sensu & notis Verborum terminationibus ductus legeret, EYEΠΡΕΖΟ magis exscriberet. Seld.

CXXX.

cursu celerrimo eos diu persequabantur, donec tandem lassatos affecuti equum cornua apprehendebant, eaque tenentes juxta aliquandiu ulterius lassantes equitabant, donec tandem cum exhausto lassitudine spiritû viribus inferiores reddidissent, intortâ cervice ab equis desilientes humi prosternebant, & prostratis incumbentes jugulabant, illudque in hoc certandi genere victoria, summaque eorum, qui affiquebantur, gloria æstimabatur. Venatio igitur hæc, ut modo monui, eadem est, quam è Thessalia Cæsar Dictator Romam transtulit, ibique in Circo inter alios, quos exhibuit, ludos in spectaculum dedidit. De ea sic dicit * Plinius, *Thessalarum gentis inventum equo juxta quadrupedante cornu intorta cervice Tauros necare. Primus id spectaculum dedit Roma Cæsar Dictator. Illius etiam alii auctores meminerunt.* † Suetonius in Claudio, *Præterea Claudius exhibuit Thessalos equites, qui feros Tauros per spatia circi agunt, insilientesque desessos, & ad terram cornibus detrahunt.* Et Dio in Nerone, *ὅτι διὰ τοῦ διὰ τῶν ταύρων τοῦ τῶν κυματῶν διορίσας οἷον γὰρ περὶ, i. e. quodam spectaculo viri Tauros ab equis juxta cursitando affecantes sibi prosternebant.* Hic igitur Tauros venandi Ludus apud Thessalos maxime in usu erat, iisque diu proprius fuit. Ab ipsis Centauris, qui inter antiquissimos gentis Thessaliæ progenitores numerantur, videtur originem habuisse, cum enim illi * in urbe

* lib. 4 Cap. 21. * Servius in Virgil. Georg. lib. 3. pag. 120. Edit. P. Don.

ὅ τῶν τε παλαιῶν, ἡ μὲν, ἀλλ' οὐ φέρειται μετὰ ταῖς μεταβολαῖς. ὁ δὲ πρῶτος ἐξ αὐ-
τῶν τῆς αὐτοῦ τοῦ ταύρου, καὶ τοῖς κερσιν τοῦ αὐτοῦ ὀφείλουσι εἶναι τὸ μετακίμων
ἐπιδόματα, τῶν πούχων δὲ οἷον εὐφραντα εὐδαίμονες, καὶ εἰς ἀμύμα καὶ τὴν ταυρίνην μέτωπον
τοῦ δεξιᾶν διηγεῖται, τότε ὑπολαβοῦσι αὐτοῦ σάκος περὶ ὤμων τῇ βοῇ δὲ δέξιον
μεπίθοι καθεῖς, ἀνακρινόμενοι ἐφέρετο, ὧστε βραχὺ μὲν τοῖς ταυράσιος ἀλμασι ἀνα-
παύομαι. καὶ εἰς ἀρχὴν μὲν ποδὶν ὄψετο τὸ ὄψαν, καὶ ἔπειτα τὴν ἀγαντόν τῶν τῶ-
ροισι καὶ τῶν ταύρων, καὶ κατέβη ὁ μετὰ τὸ ἴδιον περὶ ἀνακρινόμενος, εὐελεθύντα, ὥστε
μὲν εἰς τὴν κορυφήν, καὶ ὀφείλουσι εἶναι ἐκείνη σκελὴν τοῦ αὐτοῦ ποδὶν, ταῖς γυναι-
καῖς δὲ σωτηρίας ἐπαγγέλλεται καὶ βασιλῆας ἐπιδόματα. ὁ δὲ τὸ μὲν τὴν δρόμον εὐχεσθαι δίδωμι,
καὶ τῇ αἵματι τῇ νεανίᾳ βελόνης, καὶ τοῦ νότου ὑποσκελίζονται, καὶ αἱ δὲ ποδοὶ ἐπὶ
κεφαλῇ σφενδαίνονται, κόμην αὐτῶν τε ἐπ' ὤμων καὶ πλάταν ἠπιάνεις, ὑπάλωτο ὑπὸ
διηγεῖται. καὶ μὲν κελεύει τὴν γῆν ἀροπαρῆσαι, καὶ εἰς τὸ ἀκίνητον τὴν κεφαλὴν
ῥιζώσονται καὶ σκελὴν δὲ ἀφοδεύει σκαυόντων, καὶ εἰς κέντρον ἀερονομώνων, καὶ τὴν
ῥιζάν ἀνοίσκουν. ἐπικνεύει δὲ ὁ Θεαγένης τῶν χροῖν, καὶ λαλοῦσιν εἰς τὸ ἐπεριεῖν
ἀποδοῦναι, καὶ διεξίει δὲ εἰς ἕρπον ἀνέχων, καὶ σωτῆρας ἐπισκοπῶν εἰς τὴν ἴδιον, καὶ
τὸ ἄλλο πληθύον, ἰσχυρὸν ἀπέδειξε, καὶ μετὰ ταῖς μεταβολαῖς τὸ συνήθειον, καὶ τῇ μὲν
καθ' ἑαυτὴν τῇ ταύρῃ κατεμάσσον σκληρὴν τὴν διηγεῖται ἀνακρινόμενος. i. c. (Inter-
pretre Stanislao Warfchewiczki Polono) Ibi Theagenes, seu proprio & rinli
'spituit incitatus, fiv eam divinitus immisso impetu ufus, & custodes qui
'illi adstiterant disperfos propter tumultum exotium confpicatus, crexit se
' subito, cum antea ad aram genibus incumbet, & mactationem fingulis mo-
' mentis expectaret, lignumque fissum (quorum magnus numerus in ara ja-
' cebat) arripit, & ex equis, qui non effugerant, unius dorsum occupat, &
' apprehensis cinibus ad collum propendentibus, jubaque tanquam freno u-
' tens, calcaneoque quasi calcaribus equum urgens, & loco flagri ligno fisso
' continue concitans, Taurum, qui effugerat, agebat. Ac initio fuga esse
' Theagenis, ii qm aderant, suspicabatur, & clamore, ne sineret illum ex-
' itta septum armatorum evehi, quilibet alterum, cui proxime astiterat, co-
' hortabatur. Ceterum procedente conatu, quod non formido esset, neque
' fuga mactationis, edocebantur. Assensus enim celerrime Taurum, ali-
' quandiu à cauda detentum egit, lassitudine consciscens simul, & ad celero-
' rem cursum bovem incitans : quo fe autem concitasset conversum sequeba-
' tur, gyrationes & exitus angustos caute declinans. Postquam autem illi no-
' tum & familiarem conspectum sui actionemque ipsam reddidit, jam ad la-
' tus adequitabat, cute cutem attingens, & anheliunt taurinum ac sudorem
' equestri miscens, & cursum ita aequali celeritate moderans, ut hi, qui lon-
' gius aberant, coaluisse vertices animalium opinarentur, & Theagemem aperte
' divinis laudibus extollerent, qui peregrinum quoddam ex equo & tauro ju-
' gum confecisset. --- Theagenes vero cum permississet egno, quanta celeritate
' posset uti, & præcurrentem aliquantum, pedus capiti taurino adæquate,
' hunc quidem liberum ferri sivit desiliens : inscit autem se in collum tauri, &
' in medium spatium inter cornua facie collocata, ulnis vero tanquam corona
' circumpositis, ac digitis in taurina fronte in nodum complicatis, ac reliquo
' corpore juxta dextrum armum bovis demisso, dependens ferebatur, ita ut
' paululum taurinis saltibus concuteretur. Postquam autem jam fatigatum
' nimio pondere & languefactus esse illi masculos ex animia intentione sensit,
' atque id loci in quo sedebat Hydasces, prætereuntem, obvertit eum in ante-
' rioram partem, & illius cruribus suos pedes objicit, ungulis eos continue im-
' pingens, & gressum bovis implicans. Ille autem in impetu cursas impeditus,
' & robore juvenis gravatus evertitur, ac repente in caput devolutus, & ere-
' ctis pedibus in scapulas ac deorsum projectus, diu resupinus porrectum jacuit,
' cornibus tetra infixis, & ita, ut caput movere non posset, radicatis : cruri-
' bus autem nequoquam salientibus, & opportune aerem findentibus, & vi-
' ctoriam langnore confidentibus. Incumbebat verò Theagenes solâ sinistra

' manu ad depressendum vacans, dextram autem in cælum continue tendens, & iu Hydaspem, & reliquam multitudinem exporreda fronte intuebatur, risu illos ob oblationem provocans, & mugitu tauri tanquam tubâ celebrata tem victoriz denuncians. Hoc certandi genus in Circo Romæ primus, ut supra diximus, exhibuit Cæsar Dictator eo tempore, quo post victos Pompeianos i de Gallis, Alexandrinis, Ponticis, Mauritanis, ceterisque hostibus suis per multos dies triumphos egerat, & ad hoc nummum Julii Cæsaris, qui in una parte Cæsaris imaginem cum Inscriptione, C. CÆSAR DICTATOR, & in reversa taurum concitatum & furentem cum Inscriptione, L. LAVINEIVS REGVLVS habet, respexisse, & L. Lavineium Regulum ei certaminî præfidisse putat Jacobus Dalechampius. Post Iulium Cæsarem idem spectaculum Claudius, Nero, alique Imperatores dabant. Et non tantum Romani, sed aliz etiam gentes à Thessalîs hunc tauros venandi ludum acceperunt, eoque magnopere delectati fuere: dicit enim Artemidorus, Ταύρου καὶ ἀροαίρεσιν ὁ Ιωνία πῆδες Εφεσίων ἀγωνίζονται, ἣ ὁ Ἀττικὴ ὅθεν ταῖς Στάϊς ὁ Εὐδαινὶ χύροι Ἀθηναῖοι ἐλευσημομένων ὀϊαντων, ἣ ὁ Λαερίας πῆλα ἡ Θετταλίας ἥ ὁ οὐκίαντων ἀρβύλαται ὁ ἢ τῶ ἄλλῃ οἰκόμενῃ πᾶ ἀυτῇ τοῖς ὅθι Σπανέτρ κα- ταρμῖσθαι σὺμβάσειν. j. e. "Cum Tauris ex instituto Ephesiorum filii in Ionia certant, & in Attica in spectaculis Eleusiniis annis circumvolutis, & in Larissâ urbe Thessalîz incolarum nobilissimi, & in aliis orbis partibus hæc ad mortem damnatis accidunt. In Ionia igitur apud Ephesios celebratum erat hoc Ταυροκατασίαν certamen, ab iis ad Smyrnæz eorum vicinos facile poterat transire, à quibus tanta delectatione videtur acceptum fuisse, ut dies quotannis ei edendo in illa urbe destinati fuere, qui Ταυροκατασίαν ἡμέραν dicebantur: in illa enim urbe hoc Marmor consecratum fuit, unde commercii beneficio, quod cum Smyrnæz habemus in Angliam ad magnum Seldemum translatum fuit, à quo Academiæ nostræ cum aliis antiquitatis Monumentis, ex summa illius benevolentia legatum, hic in Memoriam tam antiquissimi & clarissimi certaminis habemus repositum.

1 Vide Dionem lib. 43. Plut. in Cæsare, Appianum belli Civili. lib. 2. 1 Vide Ursinum pag. 119 Goltzium pag. 177. Trifan. Tom. 1. pag. 31. 2 In notis Plinij lib. 8. cap. 45.

CXXXL

DIS MANIBVS
PARENTES FECIT
CLAUDIVS MEN
CL
ATTICO F. VIX ANN
ET ATTICILLAE FVI
PRIMIGENIVS. AVG. L. A
PERAGENDVM CVR

CXXXII.

ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΚΑΙ ΔΗΛΙΩΝ ΟΙ
ΚΑΤΟΙΚΟΥΝΤΕΣ ΕΝ ΔΗΛΩ
ΚΑΙ ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΚΑΙ ΝΑΥΚΛΗΡΟΙ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ ΦΛΥΕΑ
ΑΡΕΤΗΣ ΕΝΕΚΕΝ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ
ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΝ ΔΗΛΟΥ ΓΕΝΟΜΕΝΟΝ
ΕΝ Τῷ ΕΠΙ ΖΗΝΩΝΟΣ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΕΝΙΑ
ΥΤΩΙ

ΑΠΟΛΛΩΝΙ.

Ἀθηναίων καὶ Δηλίων οἱ
κατοικοῦντες ἐν Δήλῳ,
καὶ οἱ ἔμποροι καὶ Ναυκληροί
Ἀλέξανδρον Πολυκλείτου Φλυεᾶ
Ἀρετῆς ἕνεκεν καὶ δικαιοσύνης

Athenienses & Delii qui
incolunt Delum, &
Mercatores & Nacleri
Alexandro Polycliti filio Pluensi
ob virtutem & justitiam.

Επιμελητὴν Δήλου γενόμενον qui curator Deli erat
 ἐν τῷ 371 Ζήνωνος ἀρχόντος ἐν- eo anno, quo Archon erat
 αὐτοῦ Zeno
 Ἀπόλλωνι. Apollini.

^a Delos insula est in mari Aegæo, & inter Cycladas prima, ^b illæ enim ideo, quod circa hanc ἐν κύκλῳ sitæ essent, Cyclades dicebantur. Primo, ob fabulas de natis ibi Apolline & Diana narratas, tandem vero ob religionem, quæ in ea hæc numina celebrantur, fuit celeberrima. ^c Templum ibi Apollini primo conditum dicunt ab Erisichthone Cecropis filio; maximam autem loco religionem Pisistratus, ^d qui tantum insulæ, quantum in Templi consecrati circumcirca erat, & Athenienses, qui postea, ^e tempore belli Peloponnesiaci, totam eam exportatis omnibus sepulcorum cadaveribus Apollini consecraverunt; ab eo tempore Delos locus sanctissimus, & totius Græciæ post Delphos religione celeberrimus, atque ideo ^f nulli in ea aut nasci, aut sepeliri fas erat, ne aut funeribus aut puerperis religio tam sanctissimi loci violaretur, si qui igitur morituri, aut semine pariparæ essent, in vicinam insulam Rhenum dictam exportabantur. Cum religione loci crevere etiam incolarum divitiæ, ita ut inter omnes insulanos primi existimarentur, præcipue ^g postquam deleta Corintho, qui prius in illa urbe mercaturam exercebant, Delum immunitate loci & commoditate portus allegi transire; à quo tempore factum erat Emporium totius Græciæ celeberrimum. Ut Parus, ceteræque insulæ, sic etiam hæc primo Phœnices, postea Cares, & tandem expulsi utrisque Cretenses dominos habuit; postea vero ut auctæ fuerant Atheniensium res, eorum imperio subdita erat, atque ideo Archontes Annuos ceterarum politiarum eodem modo quo Athenienses habuit; nunc jacet tota deserta & tantum ob vastas, quæ ibi conspiciuntur, Templi & Urbis ruinas, & Fontem, quem dicunt Nilum inundando imitari, celebratur.

Φλυα. Sic in Marmore vox manifestissime legitur, miror igitur, quomodo Seldenus legere poterat Χλυα, notat tamen ille. ^a Si Marmor inspiciat quis, forsitan etiam Φλυα legerit: sed utrumque æque mei fugit intellegum. Nescis igitur Seldene quid sit Φλυα? tibi indicant ^b Stephanus Byzantinus, Harpocration, Hesychius, & Suidas, qui omnes dicunt Phluam esse δῆμον Atticæ, cujus popularis Φλυα dicebatur, inde in casu Accusativo est Φλυα, quæ voce denotatur, Alexandrum Polycleti filium, cui hoc Marmor inscribitur Atheniensem à populo Phluensi fuisse; semper enim, ut sæpius monui, apud Athenienses in usu erat, post nomina, cujus δῆμον erant, addere. ^c Stephanus Byzantinus, ^d Harpocration, & ^e Suidas, hunc δῆμον Tribus Cecropidis, ^f Hesychius vero, Tribus Ptolemaidis dicunt. Sed cum Euripides Poeta Tragicus, qui priusquam tribus Ptolemais Athenis instituta fuerat, diu occubuerat, ^g hujus δῆμοι fuisse dicatur, priorum preferenda est autoritas. Hic δῆμος etiam à ^h Plutarcho ob sacrarium in eo Lycomidarum commune à Themistocle conditum, & ⁱ à Pausania ob aras ibi multis Diis consecratas celebratur. Cum igitur Seldenus se nescire dicat, quid sit Φλυα, ignorantiam suam hic etiam, ut solet sæpe, in re manifestissimam confitetur.

^a Vide Strabonem lib. 10. Plinium lib. 4. c. 12. alioque. ^b Plin. & Strab. lib. 10. Dionys. Perieg. vers. 126. Eustathius Schol. ad illum versum Pomponius Mela. l. 2. c. 7. Solinus cap. 17. ^c Pausan. in Atticis. ^d Herodot. lib. 1. ^e Thucydides l. 3. Diod. Sic. l. 12. ^f Strabo lib. 10. Thucydides ubi sup. ^g Strabo lib. 10. ^h In Phluæ. ⁱ In Phluæ. ^j In Phluæ. ^k In Phluæ. ^l Harpocration in Phluæ. ^m In vita Themistoclis. ⁿ In Atticis.

CXXXIII.

D. M.
P. AEL. PAEDEROS
FECIT SIBI ET
VLPIAE IANVARIAE
CONIVGI BENE MERENTI
ET M. VLPIO DIONYSIO
ET ANICIAE FAVSTI
NAE CONIVGI
LIBERTIS LIBERTABVSQVE
POSTERISQVE EORVM

CXXXIV.

DELLIA. SP. FANTIO
CHI. S. DELLIAE
Q. DELLI. F. COITIONIS
PRIMIGENIAE
MATRI. SVAE. ET. SVIS.
ABAC. D. D.

CXXXV.

..... M
AVG. LIB.
ET CONIVGI
ET LIB
EVS
ERE

D. M.
M. VLPIO
AVG. LIB.
CLARO. FECIT
CALPVRNIA
RESTITVTA
CONIVGI. SV
O. BENE. ME
RENTI. ET. P
CALPVRNIO.

CXXXVI.

ΑΜΙΛΛΑ ΜΕΤΡΕΟΥ ΖΩΣΑ ΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΕ
ΕΑΥΤΗ ΚΑΙ ΤΩ ΣΥΝΒΙΩ ΔΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗ
ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΘΡΕΜΜΑΣΙ ΚΑΙ
ΕΓΓΟΝΟΙΣ ΑΥΤΩΝ ΚΑΙ ΘΡΕΜΜΑΣΙ ΕΙΣ
ΤΗΝ ΣΟΦΟΝ ΔΕ ΜΟΥ ΜΗΔΕΝΑ ΕΤΕΡ
ΟΝ ΒΑΘΗΝΑΙ ΕΙΣ ΗΝ ΕΝΕΣΤΙ Ο ΣΥΝ
ΒΙΟΣ ΜΟΥ ΠΑΛΗΝ ΕΜΟΥ ΕΑΝ ΔΕ ΤΙΣ ΒΑ
ΛΗΔΩΤΑ ΘΕΜΥΡΝΑΙΟΝ ΓΕΡΟΥΣΙΑ ΚΑΙ
Α ΤΑΤΙΟΝ ΔΕ ΔΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ ΕΑΝ ΒΟΥ
ΛΗΤΑΙ ΤΕΘΗΝΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΘΕΙΣΑ ΣΟΦ
ΟΝ ΕΑΥΤΗ ΒΑΘΗΝΕΤΑΙ ΜΟΝΗ ΚΑΙ ΟΥΚ ΕΞΕΙ
ΤΑΙ ΑΥΤΗ ΑΛΛΕΝ ΘΕΙΝΑΙ ΟΥΔΕΝΑ ΟΥΤΕ ΚΑΗΡΟΝ
ΟΜΟΙΣ ΑΥΤΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΕΑΝ ΔΕ ΕΤ
ΕΡΟΝ ΤΙΣ ΘΗΕΙΣ ΤΗΝ ΣΟΦΟΝ ΑΥΤΗΣ ΟΜΟΙΩΣ
ΔΩΣΕΙ ΤΗ ΓΕΡΟΥΣΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΡΕΠΩ ΔΕ
ΤΟΙΣ ΘΡΕΜΜΑΣΙ ΜΟΥ ΕΑΝ ΒΟΥΛΟΝΤΑΙ ΣΟΡΟΥΣ
ΕΠΙΘΕΙΝΑΙ ΔΙΑ ΤΟ ΚΑΙ ΣΥΝΕΙΣΕΝ ΗΝ ΕΚΕΝΑΙ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΝ ΤΟΥ ΜΝΗΜΕΙΟΥ
ΕΞΕΙ ΔΕ ΚΑΙ ΥΜΝΕΣΟΓΕΡΟΝ ΔΑΡΕΑΝ ΗΨΑΣ
ΜΕΝΟΣ ΤΟ ΜΕΣΟΝ ΕΞΙΟΡΙΝ ΤΟΙΣ ΔΕ ΚΑΗΡΟ
ΝΟΜΟΙΣ ΜΟΥ ΟΥΚ ΕΠΑΚΑΛΟΥΘΗΣΕΙ ΤΟΥΤΟ ΤΟ
ΜΝΗΜΕΙΟΝ.

* Αμιλλα Μετρέος Ζώσα κατεσκεύασε
ἑαυτῇ καὶ τῷ συνβίῳ Δασκληπιάδῃ
τὸ Μνημεῖον, καὶ τοῖς θρέμμασι καὶ
ἐγγόνοις αὐτῶν, καὶ θρέμμασι· εἰς
τὴν σοφὸν δὲ μὴ μὲν ἕτερον
ὄν βληθῆναι, εἰς ἣν ἐνεστὶ ὁ Σύν-
βιος μὴ πλὴν ἐμῶν· εἰάν τις ἐλά-
λη δότω τῇ Σμυρναίων Γερουσίᾳ καὶ

Α Τάπιον ὃ Ασκληπιάδῃ, ἐὰν ἐ-
λῃ) τεθῆται εἰς τὸ μνημεῖον θεῖ(α σο-
ρὸν ταυτῇ, βληθήσεται μόνῃ, καὶ ἐκ ἐξε-
σαι αὐτῇ ἄλλαν θῆναι ἐδέενα, ὅτε κληρο-
νόμους αὐτῆς εἰς τὸ μνημεῖον ἐάσῃ ἔτε-
ρὸν πῶς θῆ εἰς τὴν σορὸν αὐτῆς ὁμοίως
δώ(ει τῇ γενεῇ. ✕ Α. Επιτρέπω ὃ
τοῖς θρέμμασί μου ἐὰν βύλων) σορὸς
θεῖναι διὰ τὸ καὶ συνεζωνεχέ-
ναι εἰς τὴν κατὰσκαθὴν ἔμνημείων
ἔξαι) καὶ Ἑμνοσεγέρον δαρεδὸν ἡγεσ-
μῶ(τὸ μέ(ον ἑταρῶν. Τοῖς δὲ κληρο-
νόμοις μου ἐκ ἐπακλυθῆ(αι τῆτο τὸ
Μνημεῖον.

Amilla Metrei filia, dum vixit, præparavit
sibi & contubernali suo Asclepiadæ
hoc Monumentum, & Alumnis, &
Posteris eorum, & Alumnis; in
Sepulchrum vero meum, in quo
inest contubernalis meus, præter me nemo
alius injiciatur: si vero quis injiciat,
solvat Smyrnæorum Senatui mille Den-
arios. Tatium vero Asclepiadæ filia, si velit
condi in Monumento faciens Sepulchrum
sibi, condetur sola, & non licebit
illi, neque hæredibus illius, aliquem
alium in Monumento ponere: si vero alium
quis ponat in sepulchro illius, similiter
dabit Senatui mille Denarios: concedo vero
Alumnis meis, si velint, Sepulchra
adjicere, quia contulere ad
exstructionem Monumenti.
habebit vero & Hymnos Segeron cum gratis
operatus sit medium Efforin. Hære-
des vero meos hoc Monumentum non
sequetur.

In hoc Marmore multi sunt quadraturii errores.

CXXXVII.

QVINTVM ANNYM ET DECIMVM
 NARCISSVS FLORE IVVENTAE
 HOC IACET ABREPTVS
 CONDITVS IN TVMVLO
 QVISQVIS ADES LECTOR
 FATVM MISERABILE CERNIS
 PARCAE NAM IMPVBEM QVEM
 RAPVERE MIHI
 MAERET GARA SOROR
 QVAE FRATREM LVGET
 ADEPTVM
 MATER HABET NATVM
 FLORVM LVX CANDIDA
 TORQVET
 HIC SEPTIMVM DECIMVM
 FRVMENTVM PVBLICVM
 ACCEPIT
 SEXTVM DECIMVM.

CXXXVIII.

ΤΟΥΤΟΥ ΤΟΥ ΗΡΩΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΝ ΑΥΤΩ
 ΑΠΟΚΕΙΜΕΝΗΣ ΣΟΡΟΥ ΠΡΟΚΟΝΝΗΣ
 ΣΙΑΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΛΟΦΩΝ ΠΑΝΤΩΝ
 ΚΗΘΟΝΤΑΙ ΟΙΣ ΚΑΙ ΔΙΑΦΕΡΟΥΣΙΝ
 ΚΑΤΑ ΓΕΝΟΣ ΚΑΣΤΡΙΚΙΟΣ ΑΤΤΙΚΟΣ
 ΚΑΙ ΚΑΣΤΡΙΚΙΟΣ ΑΡΤΕΜΙΔΡΟΣ Ο ΚΑΙ
 ... ΜΙΑΝΟΣ Ο ΗΡΩΩΝ ΚΑΤΑΚΕΥΑ
 ... ΟΙ ΠΡΟΠΑΠΟΙ ΑΥΤΩΝ ΚΑΣΤΡΙΚΙ
 ... ΟΣ ΚΑΙ ΡΑΡΙΑΝ Ο ΤΑΥΤΗΣ ΤΗΣ ΕΠΙ
 ΡΗΣ ΕΞΩΓΙΣΜΑ ΑΠΟΚΕΙΤΑΙ ΕΙΣ
 ΑΡΧΕΙΟΝ ΧΡΕΟΥΛΑΚΙΟΝ.

CXXXIX.

CXL.

Marmor sequitur quod in utroque latere
Inscriptiones habet, sed in neutro
ob vetustatem legendas.

CXLI.

Marmor oblongum & quadrilaterum,
habet in primo latere signum Crucis,
in secundo hanc Inscriptionem,

ΙΩΑΝΝΗΣ ΡΟΥΦΙΝΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΟΣ
ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΓΓ ΕΛΕΓΗΣΑ ΜΗ ΤΟ ΚΗΠΙΟΝ
ΤΟΥΤΟ ΘΕΟΔΩΡΩ ΤΩ ΕΜΩ ΓΝΗΣ. ΕΚΓΟΝΩ
ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩ ΥΙΩ.

In tertio latere,

Ο ΔΗΜΟΣ ΑΝΕΘΗΚΕΝ
ΓΕΡΟΝΤΙΔΗΝ ΘΕΟΔΩΡΟΥ

Ιωάννης Ρουφίνος Σμυρναῖος
Συμβουλιογραφὸς ἐδωκεντα μὴ τὸ κηπίον
τῆτο Θεοδώρῳ τῷ ἐμῷ γνησίῳ ἐκγόνῳ
καὶ Πνευματικῷ υἱῷ.

Johannes Rufini filius Smyrnæus
Senatus scriba dedi hortulum
hunc Theodoro meo legitimo nepoti,
& Pneumatico filio.

Ὁ Δῆμος ἀνέθηκε
Γεργοντίδην Θεοδώρου.

Populus posuit
Gerontidæ Theodori fil.

CXLII.

Ο ΔΗΜΟΣ Ο ΔΗΛΙΩΝ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΝ
ΛΑΟΔΙΚΗΝ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΣΕΛΕΥΚΟΥ
ΓΥΝΑΙΚΑΔΕ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΠΕΡΣΕΩΣ
ΑΡΕΤΗΣ ΕΝΕΚΕΝ ΚΑΙ ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ
ΤΗΣ ΠΕΡΙ ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ
ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ΤΩΝ ΔΗΛΙΩΝ.

Ο Δῆμος ὁ Δηλίαν Βασίλειαν
 Λαοδίκην βασιλέας Σελεύκου,
 γυναικα τῇ βασιλείας Περσεύως
 ἀρετῆς ἕνεκεν καὶ εὐσεβείας
 τῆς παρὰ τὸ ἱερὸν, καὶ εὐνοίας
 παρὰ τὸν δῆμον τῇ Δηλίαν.

Populus Deliacus Reginz
 Laodicz Regis Seleuci filiz,
 Uxori vero Regis Persei
 ob virtutem & pietatem
 erga templum, & benevolentiam
 erga populum Deliacum.

Βασίλειαν Λαοδίκην. Seleucum heic intelligo Philopatorem Antiochi Magni filium; Perseum autem esse illum Macedonicorum Regum ultimum, quem captum in triumpho duxit splendidissimo Paulus Æmilius, & finem ita adiecit *inclito*, uti ait Livius, *per Europæ plerumque acque Asiæ omnem regno*. Ceterum Laodicen aut hujus uxorem, aut illius filiam alibi occurrere non memini. Uxorem autem, sed sine nomine, Persei meminit Plutarchus in Pauli vita. Ea hæc ipsissima, puto, erat Laodice. Saxum pars est basis super quam statua Laodices, ni fallor, erigebatur à Deliis. Seld.

CXLIII.

ΑΓΛΘΗ ΤΥΧΗ

Η ΠΡΩΤΗ ΤΗΣ ΑΣΙΑΣ ΚΑΛΑΒΕΙ ΚΑΙ ΜΕΓΕΘΕΙ ΚΑΙ ΛΑΜ
 ΠΡΩΤΑΤΗ ΚΑΙ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΑΙ Γ. ΝΕΛΚΟΡΟΣ ΤΗΣ ΣΕ
 ΒΑΣΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΑ ΔΟΓΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΡΩΤΑΤΗΣ ΣΤΗ
 ΚΑΗΤΟΥ ΚΑΙ ΚΟΣΜΟΣ ΤΗΣ ΙΟΝΙΑΣ ΣΜΥΡ
 ΝΑΙΩΝ ΠΟΛΙΣ.

ΛΕΡΕΝΝ. ΣΕΠΤΙΜ
 ΗΛΙΟΔΩΡΟΝ ΑΝΤΙ
 ΝΟΕΑ ΚΑΙ ΣΜΥΡ
 ΝΑΙΟΝ ΠΑΝΚΡΑΤΙ
 ΑΣΤΗΝ.

Αγαθὴ τύχη.

Ἡ πρώτη τῆς Ἀσίας κάλλει καὶ μεγέθει, καὶ λαμ-
 προτάτη, καὶ μητρόπολις, καὶ γ' Ἰωνίου τῇ Σε-
 βαστῶν καὶ τῶν δόγματά τῆς ἰερωτάτης σω-
 κλήτης, καὶ κόσμου τῆς Ἰωνίας Σμυρ-
 ναίων πόλις.

Λερένιον Σεπτίμιον
 Ηλιοδωρον Αντι-
 νοέα, καὶ Σμυρ-
 ναίων πανκρετι-
 αστην.

Cum bona fortuna.

Prima Afiz pulchritudine & magnitudine, &
 splendidissima, & Metropolis, & ter Æditua Au-
 gustalium

gustalium secundum decreta sanctissimi senatus, & ornamentum Ioniæ Smyrnæorum civitas.

Lerennio Septimio
Heliodoro Antino-
ensi & Smyr-
nensi Pancrati-
astæ.

Αρνότα. Quomodo Adrianus Antinorum Catamitum suum deum fecerat, & in illius honorem ludos & festa instituit, Casaubonus, & Salmasius in notis ad Adrianum Spartiani, aliique satis dixerunt. In ejusdem etiam honorem urbem condidit, quam Antinoiā dixit. Sic enim Stephanus Byzantinus. *Αρνότα πύλη Αἰγύπτου ἀπ' Αρνίου πυλῶν· τὸ ἱερὸν Αρνόδος*, inde in Accusativo casu *Αρνότα* vox, quæ in Marmore habetur.

Πανκρατίας. Πανκρατίας qui sit docet Aristoteles Rhetor cap. 5. ubi dicit, *Ὁ γὰρ δυνάμει καὶ σκέλει ῥιπτεῖν πῶς καὶ κινεῖν παχὺ καὶ πόρρον, θρομυχεῖ, ὁ δὲ θλίβειν, καὶ κερταίνει παλαιστικῇ, ὁ δὲ ὅσῃ τῇ πλαγῇ πυκνυχεῖ, ὁ δὲ ἀμφοτέρωσι τέτοις Πανκρατίας*, i. e. qui potest crura projicere certo quodam modo, & movere, & velociter, & longe, cursor est; qui vero stringere & tenere, luctator; at qui pellere plaga, pugil; qui autem utrisque his, Pancratiasticus. Inde observat Falconerius Pancratium quid mixtum esse ex luctu & pugilatu, quod Plutarchus docet lib. 2. Sympos. quæst. 4. Plura de hoc certandi genere, legas apud Mercurialem De arte Gymnasticâ, Fabrum De arte Athletica, Falconerium de Inscriptionibus Athleticis Romæ inventis, pag. 72. aliosque.

CXLIV.

Marmor sequitur latum, & longâ Inscriptione plenum; sed ita vetustate erasum, ut nihil in eo legere possim, nisi in uno aut altero loco notas numerales iisdem figuris, quibus Marmore hujus partis primo, expressas; quæ, cum apud solos vetustiores in usu fuerint, indicant Inscriptionem vetustam fuisse, nobisque valde venerabile antiquitatis Monumentum fore, si non antiquitate perisset.

CXLV.

Marmor, quod sequitur figuræ Cylindricæ est, & circumcîrca habet fertum lemniscatum ex foliis & floribus contextum: Hoc quatuor capita ovillæ æque per circuitum distantia laxius pendens sustinent; Præter capitum aures penduli sunt, juxta item aurium Africanarum Caprarum instar, lemnisci; qui nisi aures ovillæ simul affabre formarentur, & penitus fertum inspiciens eos circumvolentes animadvertas, etiam pro auribus capitum sumi possent; neque enim alibi fertum appenduntur, quam ubi illud sustinent hæc capita. Basis statuae hoc Marmor erat; fere omnes enim Statuarum bases, quæ in hortis Regiis Albæ Aulæ videntur, hujus formæ sunt. Inscriptionem Græcam duarum linearum in superiori parte habet, sed ita vetustate deletam, ut nihil in eo, quamvis adhibitis omnibus perspicillorum auxiliis, præter unam in fine vocem XAIPE legere potuissem.

CXLVI.

CXLVI.

Θ. Κ.
ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ
ΓΛΥΚΩΝΙ ΚΑΙ
ΤΕΡΤΥΛΛΕΙΝΗΙ
ΓΝΗΣΙΟΙΣ ΚΑΙ
ΠΙΣΤΟΙΣ

Θεοῖς καὶ ἀγαθοῖς.
Κορνήλιος
Γλυκῶνι, καὶ
Τερτυλλείνῃ
Γνησίῳ καὶ
πιστοῖς.

Dis Manibus.
Cornelius
Glyconi, &
Tertyllinae
filiis Legitimis &
fidelibus.

Mmm

CXLVII.

Num. 147.

D M
 VIVIO MARCI
 ANO LEG. H.
 AVG. IANVARIA
 MARINA CONIVNX
 PIENTISSIMA POSVI
 T M E MORIAM

Hic Lapis è Londini ruinis post magnum illius conflagrationem, A.D. 1666. prope Portam Luddanam erutum erat, indeque impensis Reverendissimi Domini Archiepiscopi Cantuariensis huc translatus. Monumentum Sepulchrale fuit in memoriam Vivii Marciani Legati per Britanniam Hadriani Augusti ab uxore illius Januaria Marina secundâ post Christum natum centuriâ positum. Vocis Legati multiplex est significatio; Legati enim dicebantur, vel qui Ducibus ad bella profectis dari erant conciliarij de quibus lege Lipsium, lib. 2. Dial. 11. vel qui Populi aut Senatus Nuncii erant, & sic Legatus fuit Dentatus Siccus, qui Decemviro dolo occidebatur, alijque plures in Historia Romana; vel qui ab Imperatoribus missi Provincias eorum vice administrabant, quâ significatione tunc primo, cum Triumviri Pompeius, Cæsar, & Crassus, & post eos Octavius, Antonius, & Lepidus Imperium Romanum inter se partiti sint, vox maxime nota esse inceperat; cum enim tum singuli eorum multas Provincias sortiti essent, quarum omnium regimini non poterant vacare, eas per Vicarios administrabant, quos Legatos vocabant, & sic Afranius, & Petreus Pompeii, & Q. Fabius, & Q. Pedius Cæsaris in Hispania; & sic Ventidius Antonii in Syria Legati fuere. Maxime autem in hac significatione vox usurpata fuit, postquam Octavius Cæsar victo Antonio totius Imperii Princeps Senatus decreto constituebatur, ab eo enim tempore quicumque ab Imperatoribus in Provincias ad eas regendas mittebantur, Legati appellati fuerunt; Octavius enim Principatum adeptus non omnes Imperii Provincias, sed tantum remotiores, quæ bello & barbarorum incursionibus magis expositæ fuere, sibi sumebat regendas, ceteras Magistratus populi Romani Consules, & Prætores Magistratu functi sortiebantur more, qui stante Republica observabatur, atque ideo hæc Populi, illæ Imperatoris Provinciæ dicebantur; utraq; erant vel Consulares, vel Prætoriz; Consulares erant, qui jure Consulari; Prætoriz, qui jure Prætorio regebantur; qui in Prætorias provincias populi mittebantur, Prætores, qui in Consulares Proconsules; qui vero in Principis sive Prætorias, sive Consulares omnes Legati dicebantur, cum hac tamen differentiâ, quod qui Provincias Prætorias pro Imperatoribus regebant, Legati Prætorii, & Legati Cæsaris seu Augusti pro Prætoribus; qui Consulares, Legati Consulares dicebantur, Legati Consulares frequenter simpliciter Consulares, & Legati Prætorii simpliciter Legati vocantur; cum igitur Vivius Marcianus hic simpliciter Legatus dicatur, intelligendum est illum Britanniz Legatum Prætorium fuisse, Prætorioque jure toti Insulæ vice Imperatoris Adriani, cujus Legatus erat, præsidisse. Britanniam autem administratam fuisse ab Augusti Proprætoribus ex autoribus constat, & apud Gruterum, si indicem illius quintum Consulas, uti aliarum Provinciarum sæpius, sic Britanniz Legati Prætorii bis mentionem fieri invenies. Quis autem fuerat hic Marcianus, qui Imperante Adriano hic in Britannia Imperium gesserat, cum illius nomen in nulla historia inveniam, non possum indicare. De his Legatis plura legas in notis Salmasii ad Adrianum Spartiani, p. 34. & pag. 198, 199. ad Antoninum Capitolini pag. 344. & 375. & ad Triginta Tyrannos Trebellii Pollionis, pag. 346. & ad Probum Flavii Vopiscii, pag. 660. edit. Hackianæ, & apud Spanhemium in egregio illius libro de Præstantia Numismatum antiquorum Dissert. 6. pag. 559, & 560. alioque.

CXLVIII.

I. O. M. TANARO
T. ELVPIVS GALER
PRAESENS GVNA
PRI LEG. XX.V.V.
COMMODO ET
LATERANO
COSS.
V. S. L. M.

Hunc lapidem Inscriptio indicat esse aram votivam, quam Jovi Tanato Titus Elupius Galerius, ex voto, quod huic Deo periculis forsan imminentibus fecerat, cum ab iis liberatus esset, consecravit, atque ideo in fine Inscriptionis ponuntur hæc literæ V. S. L. M. i. e. Votum solvit liberatus malo, vel votum solvit lubens merito; utraque explicatio harum literarum, cum aris votivis inscriptæ inveniuntur, à viris doctis traditur, sed posterior à pluribus approbatur. Si ea in hoc loco sit potius admittenda, inde intelligendum est Elupium Galerium Deo bene de se merito votum suum solvisse lubenter, i. e. sine coactione, apud Romanos enim penes Pontifices, ceterosque religionis Curatores fuit, illos qui in periculis alicui Deo vota faciebant, eademque non solvebant liberati, cogere non esse sacrilegos; illique non lubentes, sed coacti vota solvebant.

Ara formæ fere Cubicæ est, nisi quod paulo magis in altitudinem, quam in latitudinem laterum extendatur. In summitate habet cavamen, seu cotylam quandam concavam, quæ ignem, quo Thus in sacrificando incendebatur, videtur continuisse. Posita erat in urbe Cestriâ, quæ olim Romanum præsidium fuit, ibique per occasionem defodienda: Cellæ Promptuariæ in domo cuiusdam Richardi Tyrer citra portam urbis Orientalem, A. D. 1653. effossa fuit, in hortisque istius domus diu manebat spectanda, donec tandem A. D. 1675. eam Dominus Franciscus Cholmley, Domini Thomæ Cholmley de Valle Regiæ in Comitatu Cestriæ, viri ob nobilitatem familiæ, virtutes, omnigenaque erga Regem, Patriam, & Ecclesiam merita, in patriâ suâ, cuius est Decus, in Parlamento cuius est Senator, & ubicunque per Angliam viri optimi approbantur, notissimi Frater, vir ipse optimus, & integerrimus, fideique Orthodoxæ ardentissimus cultor, Honoratissimi Comitissæ Marefcalli, & magni Seldeni benevolentiam in Academiam nostram imitatus, huc non parvis impensis translata inter eorum Donaria reponebat. Literæ in ea exarata jam fere evanidæ sunt, Inscriptionis igitur lectionem debemus Domino Johanni Grenchalgh, Scholæ Cestrensis Archididascalo, qui eam, cum lapis primo Cestriæ effossus fuerit, literis tunc multo manifestius apparentibus accurate transcriptis, & notas insuper addidit non contemnendas, quæ huc cum Lapide transmissæ erant, ex iisque addito auctores nomine pauca excerpta sunt, quæ habemus in nostris.

I. O. M. i. e. Jovi Optimo Maximo. Has literas in omnibus fere aris votivis Jovi consecratis, cuius generis plurimæ in Britannia nostra inventæ sunt, Inscriptionibus habes præfixas. Consule Gruterum circa finem, & Cambdeni nostri Britanniam.

Tanaro. Dii Gentilium præter nomina varia etiam Epitheta habuere, & sine uno aliquo eorum vix unquam in antiquis Monumentis nominantur. Hæc autem Epitheta aut à locis, quibus colebantur, aut à virtute aliqua seu potestate, quâ maxime pollere credebantur, accepta habuere. A locis Jupiter, * Lycaeus, Larissæus, Olympius, Capitolinus, à potestate Tonandi Tonandi apud Græcos βρονταῖος, apud Latinos *Tōnans*, apud Gallos *Taranis*, apud Saxones

* Vide Pausaniam, aliosque.

Thor, apud Teutones *Thonder*, ſeu *Donder*, (unde Dies Jovis à nobis Angliſ Thorſday ſeu *Churſday*, à Teutonibus *Donderſdach*, & *Thonderſdach*, i. e. dies Tonantis dicitur) & apud Britannos *Tanar* vocabatur. *Tanar* autem addita Terminatione Latinâ fit *Tanarus*, inde in Dativo caſu *Tanaro*, vox, quæ in Marmore habetur, *Thor* notiſſimus erat Germanorum Deus, de quo Adam Bremenſis. *Thor*, inquit, præſidet in ære, qui tonitrus, & fulmina, ventos, imbreſque, ſerena, & frigus gubernat & paulo poſt *Thor* cum ſceptro Jovem exprimeret. *Taranis*, ſeu ut Bocharto placet corrigere *Taramis*, meminit Lucanus lib. 1. carm. 446. quo dicit,

Et Taranis Scythicæ non mitior aræ Dianæ.

De Jove vero Tanaro nullibi niſi in hoc Marmore me legiſſe memini: eum autem eundem fuiſſe cum Jove Tarane Gallorum, & Tonate Latinorum ſignificatio vocis *Tanar* in Lingua Britannicâ, quæ imperantibus in hac inſulâ Romanis, per totam eam partem illius, quæ nunc Anglia vocatur, vernacula fuerat, ſatis convincit. Teſtatur enim Dominus Grenehalgh, ſe de hac voce multos Cambro-Britannos ſeu Wallos, qui antiquam linguam Britannicam adhuc retinent, conſuluiſſe, à ſinguliſque eorum reſponſum accepiſſe, quod in lingua Latina Tonitru, id in eorum *Tanara* appellari; ulteriuſque obſervat ille vocabulum *Tanaro*, apud eoſdem Cambro-Britannos ignem ſubitaneum ſive fulgurtrum ſignificare, & in Dictionario Cambro-Britannico vocem *Tanar*, quæ redditur tonitru, inveniri. Quibus ſimilia ſunt, quæ de hac eadem voce Camdenus noſter harum rerum peritiſſimus in initio Britannicæ ſuæ habet: ibi enim dicit ille, pag. 12. "Jovem, qui à Tonitru Græciſ *Βρονταῖος*, & Latinis *Tonans*, ſub Taranis nomine Gallis cultum fuiſſe, non pauci ſcriptores memorant. Taran autem Britannis tonitru denotat, quâ etiam ſignificatio-
ne Germani Jovem *Thlonder* dixiſſe videntur: Diem enim Jovis *Thonderſdach*, i. e. Tonantis Diem vocant. Et ſic Bochartus. Geographiæ Sac. part. 2. l. 1. cap. 42. "Taramis eſt Zeus *Βρονταῖος*, Jupiter Tonans, cui Templum conſecravit Auguſtus: nempe Taram vel Taran Cambriâ linguâ hodieque eſt Tonitru, ut Germanicâ *Donner*, & veteri Suecicâ *Thor*, unde Jovis Dies Germanica *Donnerſdag*, & Suecica *Thorſdag*, Anglica *Churſday*. Et non tantum lingua Britannicâ, ſed & in Teutonica etiam Tonitru *Tonner*, ſeu *Donner*, appellari obſervat Skinnerus noſter in Anglicano Dictionario ſuo in vocibus *Thunder*, & *Churſday*, indeque apud ſuperiores Germanos Dies Jovis *Donnerſtag* ſeu *Tonnerſtag*, i. e. Dies Tonantis appellatur. Omnia hæc Claverius peritiſſimus rerum antiquorum investigator quam accuratiſſime tradit, ejus verba in Germania ſua antiqua, lib. 1. cap. 26. hæc ſunt. "Taranem fuiſſe Jovem nemo dubitavit, cui notum hodieque Britannos, quos Wallos vulgo vocant, tonitru dici *Taran*, nam Jovis Epitheton ab effectu erat apud Græcos *Βρονταῖος*, apud Latinos Tonans. Quin Germani etiam hodie omnes eodem vocabulo quavis Dialectis variato tonitru vocant. Superiores atque Saxones *Donner*, & illi etiam apperiori ore *Tonner*: circa Rheni divortia, atque oſtia colentes *Donder*: Angli in Britannia *Thunder*: ſeptentrionales Germani in Dania *Torden*: unde verbum tonare, Germani dicunt ſuâ quique Dialecto, ſuperiores, atque Saxones *Donneren*, & illi ſæpius *Tonneren*: Rheni Divortiorum Oſtiorumque accolæ *Donderen*: Angli, *to Thunder*: Dani *Torden* & *Donner*: ex his iterum Diei Jovis factum eſt cognomen, quod ſuperiores dicunt *Donnerſtag*, & *Tonnerſtag*, contracteque ſæpe *Dorſtag*, & *Torſtag*: Saxones *Donnersdach*: Rheni divortiorum accolæ *Donnersdach*: ſeptentrionales *Thorsdag*: & Angli in Britannia *Churſday*. Antiſſimum igitur non modo apud Celtas in Europa, ſed ante etiam in Aſia Jovis nomen fuit *Taran*, & variis dialectis *Thoran*, *Doran*, *Tordar*, *Dondar*, *Thondar*, *Donnar*, *Tonnar*, *Donar*, *Tonar*. Haſtenus Claverius. Hæc igitur o-

omnia probant, qui hic in Marmore Jupiter Tanarus appellatur, eundem fuisse cum eo, qui à Latinis sub Nomine Tonantis colebatur.

PRAESENS GVNA. Has duas voces exhibet tertiz Inscriptionis linea, & satis perspicue adhuc leguntur; earum posterior non est integra vox, sed abbreviatio, ut putat Dominus Grenelgh, vocis *Gubernator*; cum enim ille apud Herodianum legisset Britanniam, *ei sua hyegrima, in duas praefecturas*, e. in Britanniam superiorem, & Britanniam inferiorem distributam fuisse; Britannia superioris, in qua sita erat Cestria, praefuisse opinatur Galerium nostrum eo tempore, quo hanc aram consecraverat, atque ideo in Marmore praesentem Gubernatorem appellari. Sed omnia hæc contra fidem Historiarum, & Linguae Latinae Analogiam: contra fidem Historiarum, quia à Severo diu post Consulatum Commodi & Latarani, quibus Magistratum gerentibus hæc ara Cestriae posita erat, primo facta erat hæc divisio, prius unus tantum erat totius insulae Proprætor; sed cum Albinus, qui ultimus toti insulae praefuit, tanto imperio fretus ad principatum ausus esset aspirare, Severus eo devicto, ne tam ampla praefectura aliis animum ad talia incepta daret, eam in duas divisit. Præterea Galerius tantum primipilus vicissimæ Legionis, quæ superiorem Britanniam tuebatur in Marmore dicitur; Primipilus autem primus inter Centuriones erat, & sic dictus, quia primum Legionis pilum seu ordinem in acie ducebat. Centurionibus vero Tribuni, Cohortium duces, alique in singulis Legionibus erant superiores, hunc igitur supremum in Provincia Romana Imperium gessisse, qui tam infimum in Legione habuit, quæ eam tuebatur, omnino absurdum est opinari. Contra analogiam vero Linguae Latinae Praesentem Gubernatorem appellari quis non, qui in ea modiocriter versatus est, statim constitebitur? Quid quæso est praesens Gubernator? Quis unquam in aliquo approbato Autore aut antiquo Marmore praefectum Romanæ Provinciae Gubernatorem appellari unquam inveniet? Potius igitur credendum literam N, in voce **PRAESENS** quadratarii errore insertam fuisse, & ut me monuit vir magnus, legi deberi **Præses Gunethæ**, seu **Guinethæ**; in Provinciis enim Romanis Consularibus & Prætoriis, multæ inferiores Jurisdictiones erant, seu Provinciae Præsidiales, quæ à viris inferioris dignitatis sub Proconsulibus seu Prætoribus administratae erant, quæ aliquando Præsides, aliquando Procuratores, aliquando utroque nomine appellabantur; Horum unum sub Proprætoris Britannia Imperante Antonino Pio, in Provincia Gunethæ, seu Guinethæ fuisse Elupium Galerium, cum hanc aram consecrasset, Marmor videtur indicasse. Guinetha autem ea Britannia pars erat, quæ nunc **North-Wales** appellatur, cui cum Cestria, in qua Marmor hoc inventum fuerat, proxime vicina sit, firmat hoc conjecturam nostram. Hanc Provinciam Panfania Genuniam vocat, eamque à Brigantibus (* qui Lancastræ, Cumberlantiæ, Westmorlandiæ, Eboraci, & Episcopatus Dunelmensis incolæ fuere) Imperante Antonino Pio bello vexari solitam dicit; in uno forte prælio, quod cum iis Provinciam suam propugnando habuit Elupius, hanc aram vovit, & victis hostibus in urbe Cestria, ubi Legio, cujus primipilus erat, Castra habuerat, ex voto Jovi Tanaro consecravit.

PRI. LEG. XX. V. V. i. e. Primipilus Legionis vigessimæ Valerianæ victricis, seu Valentis Victricis, utroque enim nomine apud Autores appellatur hæc Legio, eamque in aliis etiam vetustis lapidibus iisdem notis, quibus in hoc; in aliis vero plenius his **LEG. XX. VAL. VICT.** & **LEG. XX. VAL. LEN. VICTR.** invenies denotari, Victricis in Ptolomei Geographia, Antonini Itinerario, Nummo antiquo Getæ, Columnâ Romæ, in qua omni-

* Lib. 3. * Lege Herodianum, lib. 3. * De Primipilo lege Antoninum Augustinum in his sing. ad Modestinum. Aldum Manutium, lib. 2. De Quæstis Epist. 1. Stewecium ad Vegetium lib. 1. cap. 8. & Liphum de re Militari Romanorum, lib. 2. Dial. 8. * In Arcadicis. * Vide Cambdeni Britanniam, p. 156. Grut. pag. 360. testatur etiam Dominus Grenelgh Crowdendalewasthæ in Westmorlandia lapidem inventum fuisse, in quo exarata erat hæc Inscriptio **VARONIS PRAEFECTVS LEG. XX. V. V.** quæ Inscriptio etiam habetur in Burtoni Commentariis ad Itinerarium Antonini. * Grut. pag. 1101. & pag. 196. * Grut. pag. 492. & pag. 537. * Geographia lib. 2. cap. 3. * Vide Cambdeni Britanniam, p. 453. * Vide eam transactam apud Rosinum lib. 10. cap. 4. Pancirolium in Commentario ad notitiam Imperii cap. 35. alioque-

um Legionum nomina scribuntur, aliisque item Monumentis antiquis appellatur; sed hoc nomen cum aliis Legionibus habuit commune; sexta enim Legio in ^o Dione, & Columnâ Romanâ, aliisque in aliis antiquitatis Monumentis Victrices cognominantur; ut igitur ab his distingueretur, aliud etiam nomen à quodam Valerio habuit, & Valeriana Victrix, & inde facili errore à quibusdam Valens victrix vocabatur. De hac Legione legas Wolfgangum Lazium, in Commentario Reipublicæ Romanæ in externis Provinciis bello acquisitis constitutæ lib. 5. cap. 26. ^o Stativa olim in Germania habuit, inde in Britanniam Galba Imperatore iterum, & C. Vinnio Coss. translata ^o superioriorem Britanniam acceperat tuendam, Cestriæ plerumque (quam à Romanis non multos ante annos constructam, & Ordovicum cervicibus impositam opinatur ^o Camdenus) castra habens; indeque ea urbs, à Castris scilicet, tandem Cestria, & ^o ab antiquis Saxonibus Legea Cæster, i. e. Cestria; seu Castra Legionis, & ^o à Britannis Caer Legion, i. e. Urbs Legionis; & Caer Leon Vaur, i. e. Urbs Legionis magnæ; & Caer Leon ar Dufyr Dwy, i. e. Urbs Legionis ad fluvium Dwy appellabatur. Ptolomæus fateor alibi in Britannia ponit vicemimæ Legionis stationem, ^o Deuvanæ scilicet. Sed alia omnia antiquitatis Monumenta Cestriam fuisse sedem illius probant, non multis enim ab hinc annis aliquot pulcherrima latera in ea urbe effossa fuere, quæ testatur Dominus Grenehalth se vidisse, eaque adhuc ibi superesse videnda, in quibus plenis & planissimis literis inscriptum erat, LEGIO VICESIMA VICTRIX. ^o Nummus etiam Septimii Getæ in averfa parte habet, COL, DIVANA LEG. XX. VICTRIX. Colonia autem Divana erat Cestria, eoque nomine apud ^o Ptolomæum hæc urbs appellatur, Antoninus vero in Itinerario Devan vocat, ibique illius temporibus (quibus hæc ara Jovi consecrata fuit) vigesimam Legionem stationem habuisse ipse testatur, post enim nomen urbis Devæ scribit, *Legio vicesima victrix*, quo denotat secundum methodum alibi per Itinerarium usurpatam eam urbem illius Legionis vicesimæ sedem fuisse. Cum Elapius Gelerius hujus Legionis vicesimæ Primpilus, & Provinciæ Guinethæ præses aliquam legionis partem, quam ad tuendam forte Provinciam eduxerat, post victos hostes Cestriam in castra iterum salvam reduxisset, ibi aram ponens votum, quod in prælio cum hostibus commisso fortan fecerat, post felicem reditum solvebat: quod vero Ptolomæus hanc Legionem Deuvanæ collocat, similitudine nominum Deuvanæ & Devanæ videtur fuisse deceptus.

COMMODO ET LATERANO COS, i. e. Commodus & Laterano Consulibus. Lucius autem Ælius Commodus, & Sextilius Lateranus, ^o uti consentiunt Chronologi, Consules simul erant anno Imperii Antonini Pii decimo septimo, urbis conditæ 907, A. D. 154. Horum consularatus Cassiodorus in Chronico, Cuspinianus in Tabulis, Capitolinus in Vero, Fasti Græci, aliique Auctores meminere. Hic autem Commodus idem erat, qui ^o à Capitolino L. Cejonius Ælius Commodus Verus Antoninus dictus Lucii Ælii Commodi Veri Cæsaris ab Adriano adoptati filius erat, qui ipse postea, jubente Adriano, à Marco Aurelio Antonini Pii filio, Adriani nepote adoptivo adoptatus cum eodem pari autoritate Imperavit; cum hic Consulatum cum Sextilio Laterano gesserit, Hæc ara ponebatur, Elapsi igitur anni sunt 152, ab eo tempore, quo primo Cestriæ fuerat consecrata.

^o Grut. pag. 391. ^o Lib. 512. & 555. ^o Vide Tacitum in primo Annalium libro, & alibi spæd eundem scriptum. ^o Dio lib. 55. ^o Pag. 458. ^o Vide Skinneri Dictionarium in voce Chester. ^o Cambdeni Britan. p. 458. Vide etiam Burtoni Commentarium ad Antonini Itinerarium, pag. 128. &c. ^o Geographix, l. 2. cap. 1. ^o Camden ibid. ^o Lib. ^o Vide Petavium lib. 11. De Doctrina Temporum, pag. 688. & Onsephris Fasti, lib. 2. alioque. ^o In vita Veri.

CLIX.

MEMORIAE
FABI RVFINI

FABIVS IVSTVS.

CL.

Sequitur Marmor ejusdem Formæ cum Marmore 145.
nisi quod duplo majus sit, & loco capitum ovillorum
habeat Taurina. In superiore parte illius est Inscriptio
Latina hæc,

Q. AVLICI C. F. LANVINE SALVE.

In parte inferiori Græca hæc,

ΚΟΙΝΤΗ ΑΥΛΙΑΚΗ ΓΑΙΟΥ ΚΥΙΕ ΡΩΜΑΙΕ
ΧΡΗΣΤΕ ΧΑΙΡΕ.

Κοιντὲ Αὐιλίας Γαῖος αἰ Ρωμαῖς
Χρῆστὲ Χαῖρε.

Quinte Avilli Caii filii Romane,
bone vale.

Finis partis Secundæ.

APPENDIX.

I.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥΣ ΖΗΝΩΝΟΣ
ΤΟΥ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΒΗΡΥΤΙΟΥΣ
ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ
ΘΕΟΣ ΠΑ
ΤΡΙΟΣ.

Διονύσιος Ζήνωνος
τῷ Θεόδωρῳ Βηρύτιῳ
Ευεργέτης
Θεὸς πα-
τρίος.

Dionysius filius Zenonis
filii Theodori Berytius
Beneficus erga
Deos Pa-
trios.

II.

Ο ΙΕΡΕΥΣ ΑΡΧΙΔΑΜΟΣ
ΦΙΛΙΝΕΤΟΥ ΙΣΙΔΙ
ΟΣΙΡΙΔΙ ΑΝΟΥΒΙΔΙ
ΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ.

Οὐ ἱερεὺς Ἀρχίδαμος
Φιλανέτη Ἰσίδι,
Οσίριδι, Ἀνούβιδι
Χαριστήριον.

Sacerdos Archidamus
Philzneti filius Isidi,
Osiridi, Anubidi
donarium.

III.

Senatus Populique Delii Psephisma, quo Clinodemo
Leboui filio Siphnio, publico scilicet Deliorum ho-
spiti, & de eorum Templo optime merenti, honores
decernuntur.

ΕΛΘΕΝ ΤΗΙ ΒΟΥΛΗΙ ΚΑΙ ΤΟΙΣ
ΜΟΙΤΜΟΚΛΕΙΔΗΣ ΤΕΛΕΣΠΙΟΥ ΕΠΕ-
ΕΠΕΙΔΗ ΚΛΕΙΝΟΔΗΜΟΣ ΔΗΒΟΤΟΥ ΞΙ-
ΦΝΙΟΣ ΑΝΗΡ ΑΓΑΘΟΣ ΑΝ ΔΙΑΤΕΛΕΙΤΕ-
ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ΤΩΝ ΔΑΙΔΙΩΝ
ΚΑΙ ΥΡΕΙΑΣ ΠΑΡΕΧΕΤΑΙ ΚΑΙ ΚΟΙΝΗ ΤΗ
ΒΟΥΛΗ ΚΑΙ ΤΑΙΣ ΤΟΙΣ ΕΝΤΥΧΑΝΟΥΣΙΝ
ΑΥΤΟΙ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΩΝ ΕΣ Ο ΑΝΕΙΣ ΑΥ-
ΤΟΝ ΠΑΡΑΚΛΗΠΕΙ ΑΝ... ΟΥ... ΔΕΔΟ-
ΧΘΑΙ ΤΗ ΒΟΥΛΗΙ ΚΑΙ ΤΑΙΣ ΔΗΜΟΙΕΛΛΙΝΗΣ
ΣΑΙ, ΚΛΕΙΝΟΔΗΜΟΝ ΔΗΒΟΤΟΥ ΞΙΦΝΙΟΝ
ΕΠΙ ΤΗ ΑΙΡΕΣΙΝ ΕΧΟΝ ΔΙΑΤΕΛΕΙ ΠΕΡ-
Ι ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ΤΩΝ ΔΑΙ-
ΔΙΩΝ ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟΝ ΠΡΟΧΕΝΟΝ ΚΑΙ ΕΥ-
ΔΕΤΗΝ ΤΟΥ ΤΕ ΙΕΡΟΥ ΚΑΙ ΔΑΙΔΙΩΝ ΚΑ.

N n n

ATTON

ΑΥΤΟΝ ΚΑΙ ΕΓΓΟΝΟΥΣ ΕΙΝΑΙ Δ ΑΥ
 ΤΟΙΣ ΕΝ ΔΗΛΩ ΓΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΙΑΣ ΕΝΚΤ-
 ΣΙΝ ΚΑΙ ΠΡΟΣΘΟΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΒΟΥΛΗΝ
 ΚΑΙ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ΠΡΩΤΟΙΣ ΜΕΤΑ ΤΑΙΕΡΑ
 ΥΠΑΡΧΕΙΝ ΔΕ ΑΥΤΟΙΣ ΚΑΙ ΤΑ ΑΛΛΑ
 ΠΑΝΤΑ ΟΣΑ ΔΕΔΟΤΑΙ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΑΛΛΟΙΣ
 ΠΡΟΚΕΝΟΙΣ ΚΑΙ ΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣ ΤΟΥ ΤΕ Ι
 ΕΡΟΥ ΚΑΙ ΔΗΛΙΩΝ ΑΝΑΓΡΑΦΑΙ ΔΕ ΤΟ ΔΕ
 ΤΟ ΨΗΦΙΣΜΑ ΤΗΝ ΜΕΝ ΒΟΥΛΗΝ ΕΙΣ ΤΟ
 ΒΟΥΛΕΥΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥΣ ΔΕ ΙΕΡΟΠΟΙΟΥΣ
 ΕΙΣ ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΕΙΣ ΣΤΗΛΗΝ ΛΙΘΙΝΗΝ ΑΠΟΛΛΑΟ
 ΔΗΓΟΥΣ ΜΑΝΤΙΘΕΟΥ ΕΠΕΨΗΦΙΣΕΝ.

Idem, cum versione.

Ἔδοξεν τῇ βουλῇ καὶ τῇ δῆμῳ. Τιμοκλείδης Τελεσίππου ἔπειν. Ἐπειδὴ Κλεονόδημος Διπλώτης Σίφνιος ἀνὴρ ἀγαθὸς ὢν διατέλει πρὸς τὸ ἱερὸν, ἔτι τὸν δῆμον τῆς Δηλίας, καὶ χρείας παρέχεται, καὶ κοινῇ τῇ πόλει, καὶ ἰδίᾳ τοῖς ἐντυχεμένοισιν αὐτῷ τῆς πολιτείας, εἰς ὃ δὴ εἰς αὐτὸν πρὸς ἀκαλῇ πρὸς Δηλίους πε. Δεδόχασθαι τῇ βουλῇ, καὶ τῇ δῆμῳ ἐπαινεῖσαι Κλεονόδημον Διπλώτη Σίφνιον ὅτι τῇ αἰεσί, ἣ ἔχων διατέλει πρὸς τὸ ἱερὸν, καὶ τὸν δῆμον τὴν Δηλίαν, καὶ εἶναι αὐτὸν πρὸς ἑαυτὸν, καὶ εὐεργετῆν τοῖς ἱεροῖς, καὶ Δηλίῳ, καὶ αὐτὸν καὶ ἐγγόνους εἶναι ὃ αὐτοῖς ἐν Δήλῳ γῆς καὶ οἰκίας ἔγκειται, καὶ προσδοκῶν πρὸς τὴν βουλὴν, καὶ τὸν δῆμον πρώτοις μὲν τὰ ἱερά· ὑπάρχειν ὃ αὐτοῖς καὶ τὰ ἄλλα πάντα, ὅσα δίδδοται καὶ τοῖς ἄλλοις πρὸς ἐξένοις, καὶ εὐεργεταῖς ἔτι τοῖς ἱεροῖς, καὶ Δηλίων Ἀναγράψαι ὃ τὸ ψήφισμα, τὴν μὲν βουλὴν εἰς τὸ βουλευτήριον, τοὺς

Placuit Senatus & Populo. Timocles Teleippi fil. relationem fecit. Quoniam Clinodemus Lebota fil. Siphnius perseverat virum bonum esse erga Templum & populum Deliacum, & necessaria suppeditat publicæ civitati, & privatim iis è civibus, qui eum adeunt, in quantum auxilium illius implorat aliquis eorum, qui Delum incolunt. Placere Senatui & Populo honorare Clinodemum Lebota filium Siphnium ob institutum, in quo indefinenter perseverat erga templum & populum Deliacum; & agnosci illum Hospitem publicum, & benefactorem erga Templum & Delios, ipsum etiam, & posteros illius; Fore item iis in Delo & prædii & Domicii possessionem, & ingressum in Senatum, & concilium populi primis post sacra; Fore porro eis etiam cetera omnia, quæ dari solent alijs hospitibus publicis, & benefactoribus erga Templum & Delios. Perscribant hoc Pshephisma, Senatus in

ἡ ἱερωποιὺς εἰς τὸ ἱερόν εἰς σή-
λην λιβίνην. Απολλόδοτος Μαν-
τιθέου ἐπιψήφισεν.

Curia, & Sacerdotes in Templo
in columellâ nempe saxeâ. Apol-
lodus Mantitheï filius suffra-
gia collegit.

IV.

Psephismatis Deliorum haud dissimile fragmentum.

.....
..... ΤΟΥ ΔΗΛΙΩΝ ΚΑΙ ΕΙΝΑ
ΟΙ ΓΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΙΑΣ ΕΓΚΤΗΞΙΝ ΚΑΙ
ΑΥΤΩΙ ΚΑΙ ΕΚΓΟΝΟΙΣ ΥΠΑΡΧΕΙΝ ΔΕ ΑΥ-
ΤΩΙ ΚΑΙ ΤΑΛΛΑ ΠΑΝΤΑ ΟΣΑ ΔΕΔΟΤΑΙ
ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΑΛΛΟΙΣ ΠΡΟΚΕΝΟΙΣ ΚΑΙ ΕΥ-
ΕΡΙΕΤΑΙΣ ΤΟΥΤΕ ΙΕΡΟΥ ΚΑΙ ΔΗΛΙΩΝ
ΑΝΑΓΡΑΦΑΙ ΔΕ ΤΟΔΕ ΤΟ ΤΗΘΙΣΜΑ
ΤΗΝ ΜΕΝ ΒΟΥΛΗΝ ΕΙΣ ΤΟ ΒΟΥΛΕΥ-
ΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥΣ ΔΕ ΙΕΡΟΠΟΙΟΥΣ ΕΙΣ
ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΤΑΠΠΟΛΕΜΟΣ ΑΜΝΟΥ
ΕΠΕΨΗΦΙΣΕΝ.

Δήμιον ἔστι Δηλίων, καὶ εἶναι αὐτῷ
γῆς καὶ οἰκίας ἐγκτησιν, καὶ αὐτῷ
καὶ ἐγγόνοις ὑπάρχειν ὃ αὐτῷ ἐ-
στὶ ἄλλα πάντα, ὅσα δέδοται καὶ
τοῖς ἄλλοις προκίνοις, καὶ εὐεργέ-
ταις τῶτε ἱερεῦ, ἐκ Δηλίων. Ανα-
γράψαι ὃ τὸ ὃ τὸ ψήφισμα
τῶ μὲν βουλῇ εἰς τὸ βουλευτή-
ριον, τὸς δὲ ἱερωποιὺς εἰς τὸ ἱερόν.
Ταππόλεμος Ἀμνὸς ἐψήφισεν.

Erga populum Deliorum, & fo-
re illi Prædii & Domicilii pos-
sessionem, & ipsi & posteris.
Fore vero illi & alia omnia, quæ
dantur etiam aliis hospitibus, &
benefactoribus erga templum &
Delios. Perscribant vero hoc
Psephisma, Senatus in Curia,
Sacerdotes in templo. Tlepole-
mus Amni filius suffragia col-
legit.

V.

Deliorum Psephisma mutilum, quo ob merita, qualia in III supra habentur. Honores non dissimiles cum loci prærogativâ in certaminibus Mendicæo Dioclis Filio Cyrenæo & posteris ejus decernuntur.

ΣΥΜ.
ΔΟΙΟ ΠΑΡΑ
ΑΙΤΩΝ ΑΝΑΤΕ
ΚΑΙΟΣ ΤΕ ΤΑΙΜΕΝΟ
ΒΑΣΙΛΕΑ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΝ
ΓΑΘΟΣ ΕΣΤΙ ΠΕΡΙΤΕ ΤΟ ΙΕΡΟΝ
ΤΗΜ ΠΟΛΙΝ ΤΗΝ ΔΗΛΙΟΝ ΚΑΙ ΧΡΥ
ΑΣ ΔΙΑΤΕΛΕΙ ΠΑΡΕΧΟΜΕΝΟΤ ΔΗ
ΛΙΟΝ ΤΟΙΣ ΕΝΤΥΤΧΑΝΟΥΣΙΝ
ΚΑΙ ΚΟΙΝΗ ΚΑΤΙΣΤΑΙ ΔΕΛΟΧΑΙ ΤΑΙ
ΔΗΜΩΙ ΕΠΑΙΝΕΣΑΙ ΜΕΝΔΙΚΑΙΟΝ
ΔΙΟΚΛΕΟΥΣ ΚΥΡΗΝΑΙΟΝ ΑΡΗΣΤΕ Ε
ΝΕΚΕΝ ΚΑΙ ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ ΤΗΣ ΕΙΣ ΤΟΙ
ΕΡΟΝ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ ΤΗΣ ΕΙΣ ΤΟΝ
ΜΟΝ ΤΑΝ ΔΗΛΙΟΝ ΕΙΝΑΙ ΔΕΚ
ΤΟΝ ΠΡΟΦΕΝΟΝ ΚΑΙ ΕΥΕΤΕ
ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΚΑΙ ΔΗΛΙΟΝ ΚΑΙ ΑΥ
ΚΑΙ ΕΚΤΟΝΟΥΣ ΕΙΝΑΙ ΔΕΑΥ
ΤΕΛΕΙΑΝ ΕΝ ΔΗΛΩΙ ΚΑΙ
ΑΝΚΑΙ ΤΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚ
ΚΑΙ ΠΤΟΛΟΜΑΙΟΝ ΠΡΟΣ ΤΗΜ ΒΟΥΛΗΝ
ΚΑΙ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ΠΡΩΤΟΙΣ ΜΕΤΑ
ΤΑ ΙΕΡΑ ΚΑΙ ΠΡΟΔΑΙΩΝ ΕΝ ΤΟΙΣ Δ
ΓΡΑΙ ΚΑΙ ΑΥΤΩΙ ΚΑΙ ΕΚΤΟΝΟΙΣ ΚΑΙ
ΤΑ ΑΛΛΑ ΟΣΑ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΑΛΛΟΙΣ ΠΡΟ
ΜΕΝΟΙΣ ΚΑΙ ΕΥΕΓΓΕΤΑΙΣ ΔΕΔΟΤΑΙ ΑΝΑ
ΓΡΑΥΑΙ ΔΕ ΤΟ ΨΗΦΙΣΜΑ ΤΗΜΜΕΝ ΒΟΥ
ΛΗΝ ΕΙΣ ΤΟ ΒΟΥΛΕΥΕΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥΣ ΔΕ
ΙΕΡΟΒΟΛΙΟΥΣ ΕΙΣ ΤΟ ΙΕΡΟΝ

συμ
 λαο. αἷα πο-
 λίων ἀνάγῃ Μισοί-
 και. τετραγμῖος
 βασιλεία Πτολεμαῖος, ἀνὴρ ἀγα-
 θός ἐστι περὶ τὸ ἱερὸν, καὶ τὴν
 πόλιν τῆς Δηλίων, καὶ χρειᾶς δια-
 τελεῖ παρὲς χρόνον. Δηλίων τῶς
 ἐγτυχάνουσιν αὐτῶν, καὶ κομῇ, καὶ

ἰδία. Δεδόχθαι τῷ Δήμῳ ἔπαι-
νέσαι Μενδικαίου Διοκλέους Κυρη-
ναῖον ἀρετῆς ἔνεκεν, καὶ οὐ Γαβρίας τῆς
εἰς τὸ ἱερὸν, καὶ εὐνοίας τῆς εἰς τὴν
δῆμον τῆς Δηλίου εἶναι ὅτι καὶ αὐ-
τὸν Προξένον, καὶ εὐεργέτην τῶν ἱερῶν
καὶ Δηλίων, ὡς αὐτὸν, καὶ ἐγγόνους
εἶναι ὅτι αὐτοῖς ἀτέλειαν ἐν Δήλῳ,
καὶ καὶ γῆς καὶ οἰκίας ὀγκώσιν,
καὶ παρόσδοκον παρὲς τὴν βουλὴν,
ὡς τὸν Δῆμον πρώτους μὲν τὰ ἱερὰ,
καὶ παροδεῖαν ἐν τοῖς ἀγῶσι, καὶ
αὐτῶν, καὶ ἐγγόνους, καὶ τὰ ἄλλα
ὅσα, καὶ τοῖς ἄλλοις παροξένοις, ὡς
εὐεργέταις δέδοται. Αναγράψαι
τὸ ψήφισμα τὴν μὲν βουλὴν εἰς
τὸ βουλευτήριον, τὰς δὲ ἱεροποιὰς
εἰς τὸ ἱερὸν.

privatim. Placere populo ho-
norare Mendicæum Dioclis fili-
um Cyrenæum ob virtutem & be-
nivolentiam erga templum, & be-
nevolentiam erga populum De-
liacum; Agnosci vero & illum
Hospitem publicum, & bene-
factorum erga templum, & De-
lios; & ipsum, & posteros: con-
cedi etiam illis immunitatem à
tributis in Delo, & & Prædii
& domicilii possessionem, & in-
gressum in Senatum & concili-
um populi primis post facta, &
loci prærogativam in certamini-
bus, & illi, & posteris, & alia
quæcunq; aliis hospitibus & be-
nefactoribus conceduntur. Per-
scribant hoc decretum, Senatus
in Curia, Sacerdotes in templo.

ἡ μὲν Διὰ τὸν
καὶ τὸν ἀδελφὸν
καὶ τὸν ἀδελφόν.

Προεδεῖαν ἐν τοῖς ἀγῶσι. Hæc loci in sacris certaminibus Prærogativa Pse-
phisinate Deliorum Mendicæo Dioclis filio donatur, ut scilicet cum Hiero-
nicio sederet. De proedria Hieronicarum consule Petrum Fabrum Agoni-
fici lib. 2. cap. 16. & in muneribus honorariis præcipuum apud Græcos oc-
cupabat locum loci prærogativa seu προεδρία. Seld.

VI.

... ΟΥΜΟΣ ΗΡΑ
ΚΑΕΙΔΙΑΝΟΣ
ΕΤΩΝ ΙΗ ΗΡΟΣ
ΤΑΤΕ ΕΝΕΠΟΙΗΣΕ.

Infra Figuræ incisæ Virilis nuda sive equum ducens sive
frena tenens; & arboris è cujus ramis prodit auguis.

... υμος Ηρα-
κλειδιανός
ετών ιη Ηρος
τάτε ἐνεποίησε.

... umus Hera-
clidanus
annorum 18 Heros
hæc fecit.

VII.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ
 ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ ΚΑΙΣΑΡΑ
 Μ. ΣΕΠΤΙΜΙΟΝ ΣΕΟΥΗΡΟΝ
 ΕΥΣΕΒΗ ΠΕΡΤΙΝΑΚΑ
 ΣΕΒΑΣΤΟΝ ΑΡΑΒΙΑΝΟΝ
 ΑΔΙΑΒΗΝΙΚΟΝ ΠΑΡΘΙΚΟΝ
 ΜΕΓΙΣΤΟΝ Η ΒΟΥΛΗ
 ΚΑΙ Ο ΔΗΜΟΣ ΤΩΝ
 ΝΕΩΚΟΡΩΝ
 ΠΕΡΙΝΘΙΩΝ.

Αγαθῇ τύχῃ
 Αυτοκράτορα Καίσαρα
 Μ. Σεπτήμιον Σεουήρου
 Εὐσεβῆ Περτίνακα
 Σεβαστὸν Ἀραβιδυὸν
 Ἀδιαβηνικὸν Παρθικὸν
 Μέγιστον ἡ βουλὴ
 καὶ ὁ δῆμος τῶν
 Νεωκόρων
 Περινθίων.

Cum bonâ fortunâ
 Imperatori Cæsari
 M. Septimo Severo
 Pio Pertinaci
 Augusto Arabiano
 Adiabenico Parthico
 Maximo Senatus
 & Populus
 Ædituorum
 Perinthiorum.

VIII.

ΚΑΙΣΑΡΑ ΝΕΡΒΑΝ
 ΤΡΑΙΑΝΟΝ ΣΕΒΑΣΤΟΝ
 ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΔΑΚΙΚΟΝ
 ΑΝΕΙΚΗΤΟΝ
 Η ΠΟΛΙΣ Η ΑΣΟΠΙΤΩΝ.

Καίσαρα Νέρβαν
 Τραϊανὸν Σεβαστὸν
 Γερμανικὸν Δακικὸν
 Ἀνεκλήτων
 ἡ πόλις ἡ Ἀσπι-
 πητων.

Cæsari Nervæ
 Traiano Augusto
 Germanico
 Dacico
 Invicto
 Civitas Asopita-
 rum.

IX.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ ΚΑΙΣΑΡΑ ΘΕΟΥ ΤΡΑΙΑΝΟΥ ΠΑΤΡ
ΦΙΛΟΥ ΥΙΟΥ ΘΕΟΥ ΝΕΡΟΥΑ ΥΙΑΝΟΝ ΤΡΑΙΑΝΟΝ ΑΔΕΙ
ΑΝΟΝ ΣΕΒΑΣΤΟΝ ΔΗΜΑΡΧΙΚΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ ΤΟ Ι
ΥΠΑΤΟΝ ΤΟ Γ.

Αγαθῇ τύχῃ
Αὐτοκράτορα Καίσαρα Θεῷ Τραϊανῷ Πατ-
ρὶ καὶ υἱῷ, Θεῷ Νερῶα υἱανόν, Τραϊανόν Αδρι-
ανόν Σεβαστόν, δημαρχικῆς ἐξουσίας τὸ Ι.
ὑπατόν τὸ γ'.

Cum bona fortuna
Imperatori Cæsari Divi Trajani Parthici
filio, Divi Nervæ nepoti Trajano, Adri-
ano Augusto, Tribunitiæ potestatis X.
Cos. III.

Δημαρχικῆς ἐξουσίας τὸ Ι. Ita exemplar meum nescio à quo sed pulcherrime
descriptum. Sed legendum proculdubio π Γ. adeoque Tribunitiæ potesta-
tis III. Nam tertio Imperii, quod cum Tribunitia potestate idem est, anno
Adrianus erat Consul tertio. Seld.

X.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ
ΦΛΑΟΥΙΟΝ ΟΥΑΛΕΡΙΟΝ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΝ
ΤΟΝ ΕΠΙΦΑΝΕΣΤΑΤΟΝ
ΚΑΙΣΑΡΑ Η ΠΟΛΙΣ
Η ΑΣΟΠΕΙΤΑΝ.

Αγαθῇ Τύχῃ
Φλαύιον Ουάλεριον
Κωνσταντίον
Τὸν Ἐπιφανέστατον
Καίσαρα ἡ πόλις
ἡ Ἀσωπείταν.

Cum bona fortuna
Flavio Valerio
Constantio
Illustrissimo
Cæsari Civitas
Asopitarum.

XI.

ΜΑΡΚΟΙ ΤΟΙ . . .
ΕΣΤΕΡΟΙ ΕΠΙΜΕΛΗ
ΘΕΝΤΟΝ ΜΑΡΚΟΥ ΤΟΥ Κ
ΥΙΟΥ ΠΡΕΙΜΟΥ ΚΑΙ ΜΑΡ
ΚΟΥ ΥΙΟΥ ΤΟΥ ΣΑΤΥΡΝΙ
ΝΟΥ ΕΣΤΕΡΕ ΧΑΙΡΕ.

Μάρκω πρ

Εσπέρω, Ἰημελη-

γέντων Μάρκω & Κ.

ἡς Πρέμω, & Μάρ-

κω ἡς & Σατυρί-

νω. Ἐσπερε χαῖρε.

Marco

Hespero, Curanti-

bus Marco Claudii

filio Primo, & Mar-

co filio Saturni-

ni. Hespere vale.

XI.

ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ ΔΙΟΝ.....ΒΑΡΕΘΟΣ.....
 ΕΝΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΔΗΜΟΣ.....ΕΝΙΚΑ ΑΡΤΕ.....
 ΥΠΟΚΡΙΤΗΣ ΕΡΜΟΦΑΝΤΟΣ.....ΝΑΝΤΙΟΧΟΥ.....
 ΕΠΙ ΔΗΜΟΥΡΓΟΥ ΚΟΙΡΑΝΟΥ ΤΟΥ ΜΑΡΕΥΟΥ ΕΡΜΟΝΤΑΡΗ...
 ΗΓΑΝΘΕΤΕΙ ΜΑΝΑΡΟΚΡΑΤΗΣ ΕΠΙΘΟΝΟΥ ΕΧΟΡΗΓΕΙ ΠΑΙ...
 ΕΧΟΡΗΓΕΙ ΠΑΙΣΙΝ.....ΑΡΙΣΤΟΔΗΜΟΣ...
 ΣΕΝΟΧΑΡΗΣ ΚΡΑΤΩΝΟΣ.....ΑΝΔΡΑΓΑΘΟΥ...
 ΕΗΝΟΔΩΤΟΣ ΔΗΜΕΤΡΙΟΥ.....ΕΝΙΚΑ ΑΡΤΕ...
 ΕΝΙΚΑ ΣΕΝΟΧΑΡΗΣ.....ΑΥΛΗΤΗΣ Α...
 ΑΥΛΗΤΗΣ ΣΑΤΥΡΟΣ.....ΑΝΔΡΑΣΙΝ...
 ΑΝΔΡΑΣΙΝ.....ΕΡΜΙΛΟΣ ΒΗ...
 ΠΡΟΔΑΜΑΣ ΠΑΝΤΩΝΑΚΤΙΔΟΥ.....ΜΑΡΕΥΑΣ...
 ΔΗΜΑΓΟΡΑΣ ΑΥΤΑΓΚΟΥΣ.....ΕΝΙΚΑ ΕΡΜ...
 ΕΝΙΚΑ ΠΡΟΔΑΜΑΣ.....ΑΥΛΗΤΗΣ...

XII.

.....ΟΣ.....
 ΝΟΣ...ΔΙΝΟΣ...
 ΠΩΝΥΜΟΥΣΕ
 ΜΕΛΙΤΗΣ ΑΡΧΙΕ
 ΟΥ ΧΑΡΙΔΗΜΟΥ ΑΡΧΙΕΡΕΩΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥΝΤΩ...
 ΣΥΝΓΕΝΟΥΣ ΣΥΝΚΛΗΤΙΚΩΝ ΥΠΑΤΙΚΩΝ ΑΡΧΙΕ...
 ΣΤΡΑΤΗΓΩΝ ΣΤΕΦΑΝΗΘΟΡΩΝ ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΝΝΑΡΣΑΜ...
 ΤΩΤΑΜΙΑΙ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Γ. Μ. ΜΗΝΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΜΑΡΚΟΥ
 ΓΟΙ ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ ΤΙ. ΚΑ. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗΣ Γ. Φ. ΠΑΡΟΡ
 Τ. Φ. ΜΗΤΡΟΒΙΑΝΟΣ. ΤΙ. ΚΑ. ΠΑΝΚΑΡΠΟΣ Μ. ΑΝΤ. ΚΑΒΗΛΑ
 Β. ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΜΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ΒΟΥΛΗΣ ΔΗΜΟΥ. ΤΙ. ΚΑ...
 ΤΟΣ ΕΠΙΤΡΟΠΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΑΝΤ. ΠΑΤΙΟΣ ΗΡΑΚΛΕ
 ΟΥ. ΝΟΦΑΝΤΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ ΒΑΣΙΛΟΣ ΕΡΜΟΓΕΝΟΥΣ ΕΠΙ...
 ΦΑΝΤΟΥ ΕΠΙ ΤΗΣ ΔΙΑΤΑΞΕΩΣ ΕΞΤΕΛΙΟΥΣ ΕΠΙ ΤΟΥ...
 ΠΡΟΔΩΚΟΣΕΧ.....ΧΡΥΣΕΡΩΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΡΟΔΩΓΑΘΗΜ...
 ΕΠΙ ΤΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ...ΕΙΚΙΑΣ...

IX

XIII.

XIII.

Sacrarum in Artemisio erogationum recensitionis
fragmentum.

Ε. Ε.
 ΛΟΓΟΣ ΠΕΡΟΣ ΤΩΝ ΤΩΝ ΠΕΡΟΠΟΙΕΛΑΝΤ ΕΠ... ΧΟΝ..
 ΠΟΛΕΝΣ ΡΤΟΥΤΟΥΠΟΥ... ΣΤΡΑΤΟΥΟΝΤ... ΠΕΡΕΝΙΑΥΤ...
 ΑΡΓΥΡΙΟΝΕΝΑΡΤΕΜΙΣΙΩΠΑΡΑ ΠΕΡΟΠΟΙΩΝ... ΕΙΣΑΓΕΤ...
 ΠΑΡΟΥΣΗΣ ΒΟΥΛΗΣ ΚΑΤΑΓΡΑΜΜΑΤΕΛΟΣΤΟΥ ΤΗΣ ΠΟΛΕ...
 ΠΟΥΡΝΕΚΥΛΑΚΟΣ ΤΟΥ ΑΕΟΝΤΕΛΙΟΥ ΔΡΑΧΜΑΣ ΜΙΧΗΝΗ...
 ΕΘΕΣΑΝΕΙΣ ΑΡΤΕΜΙΣΙΩΝΤΑΜΙΑΙ ΑΝΤΙΓΟΝΟΣ ΤΕΛΕΣΑΡ...
 .. ΕΙΛΟΜΕΝ ΑΝΚΥΡΜΑΤΩΝ ΤΩ ΕΛΙΔΡΑΧΜΑΣ ΜΧΗΝΗ...
 ΕΡΑΛΗΤΟΥ ΕΝΑΡΤΕΜΙΣΙΩΝ ΤΩΝ ΤΩΝ ΑΥΛΗΤΩΝ
 ΔΟΜΕΝ ΜΗΝΟΣ ΤΑΛΙ... ΙΝΝΟΣΙΑΡΟΥΣΗΣ ΒΟΥΛΗΣΙ... ΓΡΑ...
 Μ. ΧΧΧΧ. ΤΟΥ ΤΟ ΕΔΔΙΝΕΙΣ ΟΜΕΝ ΤΗ ΠΟΛΕΙ... Α... ΟΥ...
 ΤΕΡΟΥ ΔΕ ΥΠΟΙΣΤΟΙΣΕΝ... ΑΛΑΙΑ... ΑΝΑΡΟΔΑΙΕΥΚΑ...
 ΕΩΣ ΑΜΕΝΕΙΑ ΔΕ ΣΙΟΥ ΔΙΔΥΜΩΝ ΔΗΜΑΚΟΥ ΚΠΑΙΝΕ...
 ΔΗΜΟΚΑΡΟΥΣ ΘΕΜΙΣΤΑΤΟΡΑΙ ΑΜΙΩΝΟΣ ΔΙΑΙΤΩΙΑ...
 ΚΑΙ ΤΩΣ ΤΑΜΙΑΣ ΑΝΤΙΓΟΝΑΙΤΕΛΕΣ ΑΡΧΙΣΤΟΥ ΑΠΠΟΛΛΟ...
 ΠΟΥ ΒΟΙΚΑΛΑΙΔΙ ΚΟΥΡΗΣ ΕΔΕΙΞΕΝ ΤΩ ΕΙΛΟΥΣ ΠΟΛΥ...
 ΑΜΝΟΥ ΔΙΟΓΕΝΕΙΑ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΔΡΑΧΜΑΣ ΜΧΧΧ. ΚΑ. Α...
 ΜΕΝ... ΝΑΑ... ΕΞΕΙΛΟΜΕΝΕΙΣ ΤΑ ΕΡΤΑΜΗΝΟΣ... Α...
 ΣΗΣ ΒΟΥΛΗΣ... ΓΡΑΜΜΑΤΕΩΝ... ΚΑΙ ΔΑΛΛΟΕΣ ΕΙΛΟΜ...
 ΤΩΝ ΔΡΑΧΜΑΣ ΧΧΧΧΗΝΗΝ... ΚΑΙ ΕΙΛΟΜΕΝ ΤΟΙΣ ΕΚΝΥ...
 ΤΕΛΕΣΑΝΟΥ ΑΥΣΙΝ ΕΝΩΤΙΜΗΣΙΑ ΜΟΥ ΔΙΑΚΤΩΙΩΧ...
 ΤΟΥ ΤΩ ΠΑΡΕΔΟΜΕΝΕΝΑΡΤΕΜΙΣΙΩ ΠΕΡΟΠΟΙΣΕΥΚΑ ΕΙΔ...
 ΘΕΝΟΥ ΚΑΙ ΓΡΑΜΜΑΤΕΩΝ... ΚΑΙΤ... ΑΛΑ... ΔΡ...
 ΚΑΛΑΙΧΑΝΤΟΥ ΚΡΗΡΟΝ... ΜΝΟΝ ΤΥΡΕΝΗΝ ΔΑΔΠΗ ΠΑ
 ΡΑΤΟΥ ΡΑΝΗ... ΑΙΝΤΟΥ ΧΑΡΟΥΤΗΝΗΝ... ΠΑΡΑΛΑ...
 ΑΔΙΜΑΧΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ ΗΚΑΛ ΠΑΡΑΜΕ... ΝΥΜΟΥ ΟΙ...
 ΑΔΑΟΝΑΥΤΩ ΜΒΡΟΣ ΔΕΡΙΟΝ ΑΡΑΡΑΙΟΝΝΙΟΥ ΚΑΙ... ΚΟΝ...
 ΤΟ ΕΜΑΝΟΜΒΙ... ΝΕΚΑΙ ΔΑΚΙΜΑΧΟΥ...
 ΝΟΣΗΝ... ΠΑΡΑΛΑ... ΠΙΩΝΟΣ ΤΟΤΟΜΟΥ... ΗΑΔΔΙΑΝ... ΜΟΥ...
 ΑΣ... ΝΕΣΚΙΤΩΝ ΕΠΕΝΗ... ΠΕΟΚΡΙ...
 ΝΟΣΚΑΙΝΙΚΑΡΧΟΣ ΗΔΑΙΠΟΥ... ΕΝΟΣ ΑΚΡΑΣΗΑ...
 ΧΙΩΝΗΝ... ΝΗΝ... ΝΥΜΟΣ ΠΕΡΟΜΒΡΟΤΟΥ ΠΕ...
 ΕΟΙΜΧΕΙΩΝ... ΤΩΣΤΡΑΤΟΣ ΥΠΕΡΑΡΙΣΤ...
 ΑΛΑ... ΔΙ... ΑΛ... ΔΕ ΑΝΝΕΙΣ ΘΕΝΗΣ ΤΗΣ ΑΡΕΔΑΛΗ...
 ΣΟΥΘΕΟΔΡΟΣ... ΑΥΤΟΥ ΠΕΡΟΣ... ΑΥΤΟΝΟΜΟΣ... ΗΧ...
 ΟΛΕΙΑΣ ΤΩΝ... ΔΡΑΝΟΝ... ΕΥΤΥΧΟΣ ΕΙΣ ΘΕΝΕΙΑ...
 ΝΟΣ... ΠΑΡΑΤΩΝ ΤΟΥ Α. ΚΑΡ... ΣΑΔΔΑΠ... Ι... ΘΕΟΥ...
 ΘΕΟΥ ΛΟΥΤΟ ΕΠΙΒΑΘΟΝ ΑΥΤΟΙΣ ΤΗΣ ΕΓΓΥΗΣ...
 ... ΥΣ...
 ΑΙ... ΟΔΙΣΙ... ΕΙΤΑ... ΤΩΝ ΤΑΣ... ΤΕΛΗΡΙΑΜΕΝΟΝ ΤΟΥ...
 ΔΑΠ... ΤΟΥ ΠΟΡ... ΤΟΙΤΟΥ ΕΜΥΙ... ΟΝΑΡΙΣΤΕΛΩ ΕΔΑΤΩΝ
 ΝΟΜΙΩΝ ΤΗΣ ΕΙΣΟΝΟΥ ΔΑΚΑΤ... Μ... ΥΤΟΥ ΕΙΣ... ΝΙΣ...
 ΤΩΝ ΕΠ... ΤΩΝ ΤΩΝ... ΑΛΙΣΕ... ΕΚΤΑΓ... ΟΜ...
 ΠΚΑΛΩΝ... Δ... Η... Κ... ΟΝ...
 ΑΥΤΟΔΕ ΑΛΑ... ΜΟΝ... ΚΙ... Γ... Σ... ΥΠΗ...
 ΣΙΩ... ΤΩΝ Ε... ΠΓΑΡΑΜ... ΣΟΝΤ...
 ΤΗΣ... Σ... ΗΡΕΩ... Τ... ΣΣ...
 ΚΗΘΙΣ... ΓΗ... Τ... Θ... ΘΩΝΑΝΕΟΡ...
 ΣΙ... ΟΣΠΗ... ΔΙΟΥ ΤΟΥ ΑΓΟ...
 ΣΟ... ΣΧΑΤ... ΑΙΡ...

Appendix ad Marmora Oxoniensia.

ΑΝΤΙΓΟΝΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ

.. ΤΩΝ ΕΠΙΣ... Ω... ΟΙΟΥ... ..

ΣΤΗΣΙΘΕΩΝ

.... ΤΟΥ ΤΕΣ... ..

..... ΣΤΡ.....

XIV.

.. ΔΙΟΥ ΜΕΝΕΚΤΑΤΟΥΣ

.. ΨΥΔΙΟΣ ΤΙΜΟΚΛΗΟΥΣ

.. ΔΙΟΣ ΙΕΡΕΥΣ ΔΙΟΣ ΚΑΠΤΕ

.. ΩΝ ΨΗΦΙΣΑΜΕΝΟΣ Α

.. ΕΝ ΗΜΑΤΩΝ ΟΙ ΣΥΝ

.. ΕΝ ΑΝΔΡΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙ

.. ΙΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ΗΡΩ

... ΦΟΙΟΣ ΝΗΛΤΕΡΟΣ

.

XV.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ

Η ΠΡΟΤΗ ΤΗΣ ΑΣΙΑΣ ΚΑΛΑΕΙ ΚΑΙ ΜΕΓΕΘΕΙ
 ΚΑΙ ΑΔΑΜΠΡΟΤΑΤΗ ΚΑΙ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΑΙ Γ ΝΕΩΚΟΡΟΣ
 ΤΩΝ ΣΕΒΑΣΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΑ ΔΟΓΜΑΤΑ ΤΗΣ ΙΕΡΑΤΑΤΗΣ
 ΣΥΝΚΛΗΤΟΥ ΚΑΙ ΚΟΣΜΟΣ ΤΗΣ ΙΟΝΙΑΣ ΣΜΥΡΝΑΙΩΝ
 ΠΟΛΙΣ

Α. ΣΕΠΤΙΜ ΑΥΡ ΣΤΕΦΑΝΩΝ ΘΥΑΤΙΡΗΝΩΝ ΚΑΙ
 ΣΜΥΡΝΑΙΩΝ ΠΑΝΚΡΑΤΙΑΣΤΗΝ.

Αγαθὴ Τύχη

Ἡ πρώτη τῆς Ἀσίας κάλλει καὶ μεγέθει
 καὶ λαμπρότατι, καὶ μητρόπολις, καὶ γ' Νεώκορος
 τῶν Σεβαστῶν κατὰ τὰ δόγματα τῆς ἱερειεύουσας
 Συνκλητῆς, καὶ κρίσιμος τῆς Ἰωνίας Σμυρναίων

Πόλις

Α. Σεπτιμ. Αυρ. Στέφανον Θυατιρενὸν καὶ
 Σμυρναίων Πανκρατίαςτην.

Cum bona fortuna

Prima Asia pulchritudine & magnitudine,
 & splendissima, & Metropolis, & ter Aeditua
 Augustalium secundum decreta sanctissimi
 Senatus, & ornamentum Ioniae Smyrnaeorum

Civitas.

Lucio Septimio Aurelio Stephano Thyatireno &
 Smyrnaeo Pancratiastra.

XVI.

ΣΥΝΚΕΧΩΡΗΚΟΤΟΣ ΑΥΤΩ ΑΡΤΕΜΙΔΟΡΟΥ ΑΥΤΟΥ,
ΤΕ ΚΑΙ ΤΕΚΝΩΝ ΑΥΤΟΥ ΚΑΙ ΕΚΤΟΝΩΝ ΤΗΝ ΧΡΗ-
ΣΙΝ ΤΟΥ ΠΑΡΑΚΕΧΩΡΗΜΕΝΟΥ ΥΠΟΚΑΤΩ ΤΟΥ ΣΩΛΑ-
ΡΙΟΥ ΘΩΡΑΚΕΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΜΝΗΜΕΙΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΝ
ΑΥΤΩ ΣΟΡΩΝ ΤΕ ΚΑΙ ΕΝΣΟΡΙΩΝ ΑΚΩΛΥΤΩΝ ΜΗΔΕ-
ΝΟΣ ΕΧΟΝΤΟΣ ΕΞΟΥΣΙΑΝ ΑΠΑΛΛΟΤΡΙΩΣΑΙ ΤΙΜΗ ΤΙ
ΤΩΝ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΘΩΡΑΚΕΙΟΥ ΜΗΤΕ ΤΟΥ ΚΑΤΕΠΛΟΚΩ-
ΜΗΜΕΝΟΥ ΣΩΛΑΡΙΟΥ Η ΤΩΝ ΕΝ ΑΥΤΩ ΣΟΡΩΝ ΤΕ ΚΑΙ
ΕΝΣΟΡΙΩΝ ΚΑΤΑ ΜΗΔΕΝΑ ΤΡΟΠΟΝ. ΕΑΝΔΕ ΤΙΣ ΤΟΛΜΗΣΗ ΑΠΑΛ-
ΛΟΤΡΙΩΣΑΙ ΤΙ ΕΞ ΑΥΤΩΝ ΩΔΗΒΟΤΕ ΤΡΟΠΩ ΑΠΟΤΕΙΣΕΙ ΤΩ
ΣΕΜΝΟΤΑΤΩ ΣΥΝΕΔΡΙΩ ΚΑΙ Ο ΕΠΙΧΡΗΣΑΣ ΕΑΥΤΟΝ ΕΙΣ Α-
ΠΑΛΛΟΤΡΙΩΣΕΙΝ ΤΩΝ ΕΝ ΣΜΥΡΝΗ ΓΕΡΟΝΤΩΝ ΑΡ-
ΓΥΡΙΟΥ ΔΗΝΑΡΙΑ ΔΙΕΣΧΙΑΙΑ ΠΕΝΤΑΚΟΣΙΑ ΤΑΥΤΗΣ
ΤΗΣ ΕΠΙΓΡΑΦΗΣ ΕΚΣΦΡΑΓΙΣΜΑ ΑΠΟΚΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΑΡΧΕΙΟΝ.

Συνκεχωρηκότος αὐτῷ Ἀρτεμι-
δώρῃ, αὐτῷ τε, καὶ τέκνων αὐτοῦ,
καὶ ἐκγόνων τῶν χρησίων τῶ παρὰ κε-
χωρημῆνός υποκάτω τῶ σωλαρίου
θωρακείου, καὶ τῶ μνημείου, καὶ τῶ
ἐν αὐτῷ σορῶν τε καὶ ἐνσορίων ἀ-
κώλυτον· μηδενὸς ἔχοντος· ἔξ-
ουσίαν ἀπαλλοτριῶσαι πᾶσι τῶ
τῶ πρώτῳ θωρακείῳ, μήτε κα-
τεπλωκοδμημῆνός σωλαρίου, ἢ
τῶ ἐν αὐτῷ σορῶν τε καὶ ἐνσορίων
καὶ μηδενὰ τρόπον. Εὰν δὲ τις
τολμήσῃ ἀπαλλοτριῶσαι πᾶσι
αὐτῶν ὁδηβότῃ τρόπῳ ἀποτεῖσει
τῷ σεμνολοτῶ συνέδριῳ· καὶ ὁ ἐπι-
χρησάς ἐαυτὸν εἰς ἀπαλλοτριῶ-
σιν τῶ ἐν Σμύρνῃ γερόντων ἀρ-
γυρίῳ δηνάρια διέσχιαια πεντακόσια.
Ταύτης τῆς ἐπιγραφῆς ἐκσφραγι-
σμα ἀπόκειται εἰς τὸ ἀρχεῖον.

Concedente illi Artemidoro in
nomine suo, & filiorum suorum,
& posterorum usum concessi
Thoracci, quod sub solarario est,
& monumenti, & sepulchrorum,
quæ in eo sunt, & loculorum à
nemine impediendum. Nullo
potestatem habente pretio alienare
aliquid eorum, quæ, per-
tinent ad primum Thoraceum,
aut ad solarium suprastructum,
aut ad sepulchra, aut loculos,
quæ in Thoraceo sunt ullo mo-
do. Si vero quis audeat alienare
aliquid eorum quocumque modo,
& ipse, & quicumque operam
adhibeat ad alienandum, sol-
vet augustissimo confessui Se-
natorum in Smyrna Denario-
rum Argenti duo millia &
quingentos. Hujus scripti signata
Tabella reponitur in Archivis.

Hæ inscriptiones omnes sunt Seldeni. Earum quatuordecim priores in li-
bro illius de Marmoribus Arundellianis prius editæ fuere; quas posteriores ex
illius Musæo desumptas mihi communicavit doctissimus amicus meus D^{ns} Tho-
mas Smithius, Sacræ Theologiæ Baccalaureus, & Collegii Sanctæ Mariæ Mag-
dalenæ apud Oxonienses nostros Socius dignissimus.

XVII.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙ
ΑΔΡΙΑΝΩ
ΟΛΥΜΠΙΩ ΣΩΤΗΡΙ
ΚΑΙ ΚΤΙΣΤΗ.

Αυτοκράτωρ
Αδριανῶ
Ολυμπίῳ σωτήρι
καὶ κτιστῇ.

Imperatori
Adriano
Olympio servatori
& fundatori.

XVIII.

ΦΙΛΗ ΤΙΜΩΛΙΣ ΕΤΕΙΜΗ
ΞΕΝ ΕΚ ΤΩΝ ΙΔΙΩΝ ΤΙ
ΒΕΡΙΩΝ ΚΑΙΣΑΡΑ.

Φίλη Τίμωλις ἐτείμη-
σεν ἐκ τῶν ἰδίων Τι-
βερίων Καίσαρα.

Phile Tmolensis hono-
ravit ex propriis Ti-
berium Cæsarem.

XIX.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ
Η ΒΟΥΛΗ ΚΑΙ Ο ΔΗΜΟΣ
ΕΤΕΙΜΗΣΕΝ
ΟΥΛΠΙΑΝ ΜΑΡΚΕΛΛΑΝ
ΤΗΝ ΙΕΡΕΙΑΝ ΤΗΣ ΑΡΤΕ
ΜΙΔΟΣ ΜΑΡΚΟΥ ΟΥΛΠΙΟΥ
ΔΑΜΑΠΑΡΑΔΟΣΟΥ
ΚΑΙ ΚΑΝΙΔΙΑΣ ΒΑΣΣΗΣ
ΘΥΤΑΤΕΡΑ ΕΠΙΤΕΛΩ
ΣΑΣΑΝΤΑ ΤΗΣ ΘΕΟΥ
ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΑΣ ΘΥ-
ΣΙΑΣ ΛΑΜΠΡΩΣ ΚΑΙ
ΠΟΛΥΔΑΠΑΝΩΣ
ΑΝΑΣΤΗΣΑΝΤΩΝ ΤΗΝ ΤΙ-
ΜΗΝ ΑΝΑΦΟΝΕΙΚΟΥ ΤΟΥ
ΑΝΑΦΟΝΕΙΚΟΥ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΩΝΕΙ
ΚΗΣ ΤΗΣ ΜΗΝΟΓΕΝΟΥΣ
ΤΩΝ ΘΡΕΨΑΝΤΩΝ
ΕΚΤΩΝ ΙΔΙΩΝ.

Αγαθῇ Τύχῃ
Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος
ἐτείμησεν
Οὐλπίαν Μάρκελλαν
τῇ ἱερείᾳ τῆς Ἀρτέ-
μιδος Μάρκου Οὐλπίου

Cum bona fortuna
Senatus & Populus
honoravit
Ulpiam Marcellam
Sacerdotem Dia-
nae Marci Upii

Δαμαπαδόξου
καὶ Κανιδίας Βασίλης
Θυγατέρος, Ἀπτελη-
ζάσαν τὰ τ' Θεῶν
μυστήρια, καὶ τὰς
θυσίας λαμπρῶς, καὶ
πολυδαπάνως.
Ἀναστρέφοντων τινὶ π-
μὴν Ἀνδρονείκῃ τ' Ἀν-
δρονείκῃ ἢ Στρατονεί-
κῃ τ' Μηνογένει
τῷ ἱερειοφύτῳ
ἐκ τῷ ἰδίου.

Damaparadoxi
& Canidiz Bassiz
filiam, postquam
peregisset Deæ
mysteria & sacri-
ficia splendide &
sumptuose.
Erigentibus columnam
honorariam Andronico An-
dronici fil. & Stratonici-
ce Menogenis,
qui aluerunt,
ex propriis.

XX.

Η ΚΡΑΤΙΣΤΗ ΘΥΑΤΕΙ
ΡΗΝΩΝ ΒΟΥΛΗ ΚΑΙ
ΔΙΟΝ ΑΥΡ. ΠΡΟΚΛΩΝ
ΗΡΩΑ ΑΝΔΡΑ ΕΥΓΕΝΗ
ΕΠΙ ΣΕΜΝΟΤΗΤΙ ΒΙΟΥ
ΚΑΙ ΑΡΧΑΙΣ ΚΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡ
ΓΙΑΣ ΠΑΣΑΙΣ ΔΙΑΤΕ ΑΥ
ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ.

Ἡ κρατίστη Θυατε-
ριῶν βουλὴ Κλώ-
διον Αὐρ. Πρόκλῳ
Ἡρώα ἀνδρᾷ Εὐγενῇ,
ἐπὶ σεμνότητι βίῃ,
καὶ ἀρχαῖς, καὶ λειτουργ-
γίαις πάσαις διάτε αὐ-
τῷ, καὶ τῷ γένει.

Præstantissima Thyati-
renorum Senatus Clo-
dio Aurelio Proclo
Heroi, viro Nobili,
ob sanctitatem vitæ,
& Magistratus, & munera
publica omnia gesta & ab eo,
& à familia illius.

XXI.

ΤΟΝ ΓΗΣ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣ
ΣΗΣ ΔΕΙΟΤΟΤΗΝ ΑΥ
ΤΟΚΡΑΤΟΡΑ ΚΑΙΣΑ
ΡΑ Μ ΑΥΡ ΣΟΥΗΡΟΝ
ΑΝΤΩΝΙΝΟΝ ΕΥΣΕ
ΒΗ ΣΕΒΑΣΤΟΝ ...
....Η ΔΙΟΝ ΙΔΙ
ΟΙ ΚΕΡΑΜΕΙΣ.

Τὸν γῆς καὶ θαλάσσης
δεσπότην Αυτοκράτορα Καίσαρα
Μ. Αυρ. Σεβήρου
Αντωνίνου εὔσεβῆ
Σεβαστὸν ...
... ἡ δὴ οὖν ἰδοὺ
οὐ κέραμεις.

Domino Terræ &
Maris Imperatori Cæsari
Marco Aurelio Severo
Antonino Pio
Augusto ...
... divino proprii filii.

XXII.

Ο ΒΑΜΟΣ ΚΑΙ ΑΙ ΣΩΡΟΙ
ΑΙΛ. ΠΑΙΤΟΥ ΑΥΡΕΛΙΑΝΟΥ.

Ὁ βαμὸς καὶ αἱ σωρεὶ
Αἰλ. Παῖτε Αὐρελιδου.

Ara & sepulchra
Ælii Patris Aureliani.

XXIII.

ΦΛΑΥΙΟΣ ΖΕΥΞΙΣ ΕΡΓΑΣΤΗΣ
ΠΛΕΥΣΑΣ ΥΠΕΡ ΜΑΛΕΟΝ ΕΙΣ
ΙΤΑΛΙΑΝ ΠΛΟΑΣ ΕΒΔΟΜΗΚΟΝΤΑ
ΔΥΟ ΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΕΝ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙ
ΟΝ ΕΑΥΤῳ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΤΕΚΝΟΙΣ ΦΛΑ
ΟΥΙῳ ΘΕΟΔΩΡῳ ΚΑΙ ΦΛΑΥΙῳ
ΘΕΥΔῳ ΚΑΙ ὃ ἂν ἐκεῖνοι
ΣΥΝΧΩΡΗΣΩΣΙΝ.

Φλαυῖος Ζεύξης Εργάστης,
Πλεύσας ὑπὲρ Μάλεον εἰς
Ἰταλίαν πλοὰς ἐβδομήκοντα
δύο, κατεσκεύασεν τὸ μνημεῖον
ἐαυτῷ, καὶ τοῖς τέκνοις Φλαυῖῳ
Θεοδώρῳ, καὶ Φλαυῖῳ
Θεύδῳ, καὶ ὃ ἂν ἐκεῖνοι
συνχωρήσωσιν.

Flavius Zeuxis Ergastes,
qui navigavit per Maleum in
Italiam navigationes septuaginta
duas, præparavit hoc monumen-
tum sibi, & filiis Flavio
Theodoro, & Flavio
Theudæ, & cuicunque illi
concedent.

XXIV.

ΧΑΡΙΤΙΝΗ ΕΡΜΙΠΠΟΥ ΤΟΥ
ΕΠΙΤΥΓΧΑΝΟΝΤΟΣ ΤΟ ΜΝΗ
ΜΕΙΟΝ ΕΑΥΤῃ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΕΝ
Τῇ ΔΙΑΘΗΚῃ.

Χαρίτην Ἑρμίππου ὧ

Charitina fil. Hermippi filii

Ἐπιτυχάνοντος τὸ μνη-

Epitynchanontis hoc mo-

μείον ἑαυτῇ καὶ τοῖς ἐν

numentum fecit sibi, & illis,

τῇ διαθήκῃ.

qui sunt in testamento.

XXV.

ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΕΣΤΙΝ ΙΚΙΟΥ ΙΚΙΟΥ ΤΟΥ
ΕΥΗΜΕΡΟΥ ΙΕΡΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΡΟΦΙΜΗΣ
ΚΥΡΟΥ ΤΟΥ ΕΡΜΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΓΕΓΟΝΥΙΑΝ
ΕΚΧΩΡΗΣΙΝ ΤΗΣ ΕΠΙΓΡΑΦΗΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟΝ ΑΠΟ
ΤΕΘΗΣΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΑΡΧΕΙΟΝ.

Τὸ μνημείον ἐστὶν Ἰκίου Ἰκίου ὧ

Εὐήμερος ἱερεὺς Σμυρναίων, & Τροφίμης

Κύρου ὧ Ἑρμογένους κατὰ τὴν γεγενῆσιν

ἐκχώρησεν τῇ ἐπιγραφῇ. Ἀντίγραφον δὲ τοῦ

τεθέντος εἰς τὸ Ἀρχεῖον.

Hoc Monumentum est Icii filii Icii filii

Euemeris Sacerdotis Smyrναorum, & Trophimæ

filiz Cyri filii Hermogenis secundum

concessionem scripto factam. Scripti exemplar repo-
natur in Archivis.

XXVI.

ΤΑΤΙΑ ΗΡΟΘΕΜΙΔΟΣ ΜΑΓΝΗΤΗΣ ΑΠΟ ΣΥΠΙΛΟΥ ΖΩΣΑ ΕΑΥΤΗ ΚΑΙ
Τῷ ΥΙῷ ΚΑΤΟΙΚΟΜΕΝῷ ΛΥΣΑΝΙΑ ΛΥΣΑ. ΚΑΙ Τῷ ΠΑΤΡΙ ΛΥΣΑ.

Τατία Ἡρωθέμιδος Μαγνητὴς ἀπὸ Σιπύλλης Ζῶσα ἑαυτῇ, &
τῷ υἱῷ κατοικομένῳ Λυσάνια Λυσάν. καὶ τῷ πατρὶ Λυσάν.

Tatia Herothemidis filia Magnesiensis à monte Syphilo, dū vixit, sibi,
& filio defuncto Lysaniz filio Lysaniz, & patri Lysaniz,

Decem hæc Marmora in varijs Asiæ partibus jam extant, ibi ea transcrip-
sit Smithius noster, qui totam antiquam Asiam in magnum reipublicæ hte-
rariz commodum peragravit, eique illa debemus accepta.

XXVII.

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΝ ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ ΑΧΑΪΝΕΑ
ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΝ ΔΗΛΟΥ ΓΕΝΟΜΕΝΟΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ
ΚΑΙ ΡΩΜΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ ΧΕΙΡΩΝ
ΚΑΤΟΙΚΟΥΝΤΕΣ ΚΑΙ ΠΑΡΕΠΗΔΗΜΟΥΝΤΕΣ ΕΝ ΔΗΛῳ
ΤΗΣ ΕΥΝΟΙΑΣ ΚΑΙ ΚΑΛΟΚΑΓΘΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ
ΘΕΟΥΣ ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ ΔΕΘΕΩΚΑΝ
ΑΠΟΛΑΒΟΝΤΕΣ

Θεόφραστον Ηρακλήτε Αχαρνεία
 Επιμελητὴν Δήλῃς ἡρώμενον Ἀθηναίων
 καὶ Ῥωμαίων καὶ τῶν ἄλλων ξένων
 καρικῶντες καὶ παρεπιδημῶντες ἐν Δήλῳ
 τῷ Εὐνοίας καὶ καλοκἀγαθίας, καὶ τῷ πρὸς τὰς
 Θεῶς εὐσεβείας ἀνέστηκαν

Ἀπόλλωνι.

Theophrasto Heracliti filio Acharnensi
 Curatori Deli ii ex Atheniensibus
 & Romanis, & aliis peregrinis,
 qui habitant, & peregre agunt in Delo,
 ob benevolentiam & probitatem & erga
 Deos pietatem. Apolloni.

Hoc Marmor basis statuae est; Deli in honorem Theophrasti Atheniensis popularis δῆμον Acharnensium ponebatur, jam videndum est in hortis Regiis Palatii Albæ Aulæ prope Westmonasterium, unde ipse transcripsi.

XXVIII.

ΗΡΩΔΗΣ ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΚΑΙ
 ΤΟΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΤΗΣ ΑΥΤΟΥ
 ΣΥΜΦΟΡΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΡΕ
 ΤΗΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ
 ΕΣΤΙΝ ΔΕ ΟΥ ΤΑΤΟΣ ΤΟ
 ΓΑΡ ΣΩΜΑ ΕΝ Τῇ ΕΛΛΑΔΙ
 ΚΑΙ ΝΥΝ ΠΑΡΑ Τῷ ἈΝΔΡΙ
 ΕΣΤΙΝ ΤΟΝ ΕΚ ΤΑΥΤΗΣ
 ΠΑΙΔΑ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΕΥΡΥ
 ΤΗΔΑΣ ΕΝ ΡΩΜῃ ΕΝΕΓΡΑ
 ΨΕΝ ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ ΑΥΤΟ
 ΚΡΑΤΟΡ ΕΥΣΕΒΗΣ Υ
 ΠΟΙΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΚΑΙ
 ΠΑΝΤΩΝ ΚΑΘΕΙΣ
 ΑΜΕΝΕΓΚΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ
 ΒΟΥΛΗΝ ΣΥΝΚΑΗΤΟΥ
 ΔΟΓΜΑΤΙ

Ἡρώδης μνημεῖον ἐ
 τῷτ' εἶναι τῷ αὐτῷ
 συμφορᾶς καὶ τῷ ἀρε-
 τῆς τῷ γυναικός.
 Ἔστιν ὅτι τῷ τῷ
 γὰρ σῶμα ἐν τῇ Ἑλλάδι
 ἐ νυν πρὸς τῷ ἀνδρὶ

Herodes hoc posuit, Monu-
 mentum esse infortunii
 sui, & virtutis
 Conjugis.
 Non vero est Sepulchrum,
 Corpus enim est nunc apud
 Maritum in Græcia.

ἔστιν τὴν ἐκ ταύτης
 παῖδα εἰς τὰς εὐπα-
 τείδας ἐν Ρώμῃ ἐνέγρα-
 ψεν Ἀντωνῖνος αὐτο-
 κρατὴς ἐν ᾧ ἔστιν ὁ
 πατέρους καὶ
 πατρὶος κληθεὶς
 δυνερχὸν εἰς τὴν
 βαλὴν συγκλήτην
 δόγματι.

filium ex hac gentium
 in numerum patricio-
 rum in Româ ascrip-
 sit Antoninus Pius
 Imperator à
 patria & omni-
 bus invocatus,
 referens ad se-
 natum Senatus
 decreto.

Hoc Marmor est in hortis Palatii Sancti Jacobi prope
 Westmonasterium.

XXIX.

ΕΥΤΥΧΙΔΗΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΖΩΝ ΕΑΥΤΩΙ
 ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΚΑΙ ΤΑΤΙΑΙ ΑΠΟΛΛΟ
 ΦΑΝΟΥΣΙΟΥ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ Τῆς ἸΔΙΑΙ
 ΓΥΝΑΙΚΙ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΙΔΙΟΙΣ ΕΑΥΤΩΝ
 ΕΚΓΟΝΟΙΣ.

Ευτυχίδης Διονυσίος Ζῶν ἑαυτῷ
 τὸ Μνημεῖον, καὶ Τατία Ἀπόλλο-
 φάνους ἡς Μενάνδρου τῆς ἰδίας
 γυναικί, καὶ τοῖς ἰδίοις ἑαυτῶν
 ἐκγόνοις.

Eutychides Dionisii filius, dum vixit,
 posuit hoc Monumentum sibi, & Tatiae filiae Apol-
 lophanis filii Menandri, suae
 uxori, & propriis suis
 posteris.

XXX.

ΟΙ ΘΕΙΟΤΑΤΟΙ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΕΣ ΣΕΟΥΗΡΟΣ ΚΑΙ ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΣ ΤΟΙΣ ΣΜΥΡΝΑΙΟΙΣ
 ΕΙ ΚΑΛΥΔΙΟΣ ΡΟΥΦΙΝΟΣ Ο ΠΟΛΕΙΤΗΣ ΥΜΩΝ Ο ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΑΙΡΕΣΙΝ
 Η ΣΥΝΕΧΤΗΝ ΕΠΙ ΠΑΙΔΕΙΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΝ ΛΟΓΟΙΣ ΣΥΝΕΧΗ ΒΙΟΝ ΤΗΝ
 ΠΡΟΚΕΙΜΕΝΗΝ ΤΟΙΣ ΣΟΦΙΣΤΑΙΣ ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΘΕΙΑΣ ΤΩΝ ΠΡΟΓΟΝΩΝ
 ΗΜΩΝ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΑΤΕΛΕΙΑΝ ΤΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΩΝ ΚΑΡΙΟΥΜΕΝΟΣ
 ΥΜΩΝ ΑΥΤΩΝ ΕΚΟΥΣΙΩ ΑΝΑΓΚΗ ΠΡΟΚΑΛΟΥΜΕΝΩΝ ΥΦΕΣΤΗ ΤΗΝ
 ΣΤΡΑΤΗΓΙΑΝ ΚΑΤΑ ΤΟ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ ΦΙΑΤΡΟΝ ΤΗΝ ΓΟΥΝ ΕΙΣ ΤΑ
 ΑΛΛΑ ΜΕΝΕΙΝ ΑΠΡΑΓΜΟΣΥΝΗΝ ΑΚΕΙΝΗΤΟΝ ΑΥΤΩ ΔΙΚΑΙΟΤΑΤΟΝ
 ΕΣΤΙΝ ΟΥ ΓΑΡ ΑΡΙΟΝ ΤΩ ΑΝΔΡΙ ΤΗΝ ΕΙΣ ΥΜΑΣ ΦΙΛΟΤΕΙΜΙΑΝ ΓΕΝΕ-
 ΣΘΑΙ ΖΗΜΙΑΝ ΚΑΙ ΜΑΛΙΣΤΑ ΤΑΥΤΗΝ ΥΜΩΝ ΑΙΤΟΥΝΤΩΝ ΥΠΕΡ
 ΑΥΤΟΥ ΤΗΝ ΧΑΡΙΝ ΕΥΤΥΧΕΙΤΕ
 ΕΠΙΡΕΣΒΕΥΟΝ ΑΥΡ ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΣ ΚΑΙ ΑΙΔΙΟΣ ΣΠΗΡΑΤΟΣ.

P p p

Οι

Οἱ Θεότατοι Αὐτοκράτορες Σεπέρης, καὶ Ἀντωνῆνος τῆς Σμυρναίων,
 εἰ Κλαύδιον Ρεφῶντον ὁ πολέτης ὑμῶν, ὁ διὰ τὴν παρὰ αἰρεσιν,
 ἢ σωίσιν ἔπαι παιδείας, καὶ τὴν ἐν λόγῳ συνεχῆ βίον, τὴν
 παρὰ χειρὶν τῆς Σοφίας καὶ τῆς Θείας τῆς παρὰ γέναν
 ἡμῶν διατάξεις ἀτέλῃαι τῆς λεπτουργῶν κατεπύργος,
 ὑμῶν αὐτὸν ἐκασίῳ ἀνάγκῃ παρὰ καλεμῶν, ὑφίστη τὴν
 Στρατηγίαν καὶ τὸ παρὰ τὴν παρὰ δα φίλτρον, τὴν γὰρ εἰς τὰ
 ἄλλα μὲν ἀποαγμοζυνωὶ ἀκέντησι αὐτὸν δικαιοῦται
 ἐστὶν, εἰ γὰρ ἄξιον τῆς ἀνδρείας τὴν εἰς ὑμᾶς φιλοτιμίαν ἡμέ-
 ραι ζημίαν, καὶ μάλιστα ταύτῃ ὑμῶν αἰτέτων ὑπὲρ
 αὐτὸν τὴν χάριν. Εὐτυχῆτε

Επείσεβον Ἀντ. Ἀντωνῆνος, καὶ Ἄλιος Σπέρητος.

Divinissimi Imperatores Severus & Antoninus Smyrnenfibus.
 Si Claudius Rufinus civis vester, qui ob studium,
 quod ei inest erga eruditionem, & vitam in dicendo assiduam, illā,
 quæ secundam divinas progenitorum nostrorum constitutiones
 Sophistis promulgata est, vacatione à publicis officiis fruitur,
 ob amorem egra patriam, vobismetipsis sponte ex necessitate
 vocantibus, præfecturam subeat, ei igitur in
 aliis cessationem à rebus agendis inturbatam manere iustissimum
 est. Indignum enim est hominis erga vos studium ei
 fieri in damnum, præsertim cum vos pro eo petiistis
 hanc gratiam. Valete.

Legati erant Aurelius Antoninus, & Ælius Speratus.

XXXI.

..... Ν ΤΩΝ ΑΘΗΝ
 ΡΩΜΗ ΕΙΛΗΜΜΕΝΩΝ ΤΩΝ ΑΝΤΙΓΡΑΦΩΝ
 ΑΙ ΝΕΚΟΡΟΥ ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΤΩ ΑΥΤΟΝ ΜΗ ΔΥΝΑΣΘΑΙ ΧΡΗΣΘΗΝΑΙ ...
 .. ΥΠΑΡΧΕΙΝ ΤΗΝ ΠΕΡΙ ΤΟΥΤΟΥ ΠΡΟΝΟΙΑΝ ΠΟΙΗΣΑΣΘΑΙ ΔΙΑ ΠΡΟΔΗΛΟΥ ΓΛΩΣΣΑΣ ...
 .. ΤΟΥ ΘΕΟΚΡΟΤΟΥ Η ΤΙΣ ΙΕΡΩΣ ΣΥΝΗ ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ΤΟΙΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΙΣ ΔΙΟΥ-
 ΦΙΛΟΘΕΕ ΚΑΙ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΕ ΕΛΙΞΑΡ ΚΕΛΕΥΣΑΙ ΔΟΘΗΝΑΙ ΜΟΙ ΤΑ ΑΝΤΙΓΡΑΦΑ ΤΩΝ ΥΠΟ-
 ΜΝΗΜΑΤΩΝ ΩΣ ΕΑΙ Ο ΘΕΟΣ ΠΑΤΗΡ
 ΣΥΝΕΧΟΡΗΣΕΝ.

IMP. CAESAR T. AELIVS ADRIANVS ANTONINVS AVGVSTVS PIVS SEXTILIO
 ACVTIANO SENTENTIAM DIVI PATRIS MEI
 SI QVID PRO SENTENTIA DIXIT RESCRIBERE TIBI PERMITTO RESCRIPSI
 RECOGN. VNDEVICENSIMVS ACT. VI IDVS APRIL ROMAE CAESARE
 ANTONINO II. ET PRAESENTI II. COSS.

Ο ΕΞΕΜΡΑΤΕΘΗ ΕΝ ΡΩΜΗ ΠΡΟ ΤΡΙΩΝ ΝΟΝΩΝ ΜΑΙΩΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙ ΚΑΙΣΑΡΙ Τ. ΔΙΑΙΩ Α-
ΔΡΙΑΝΩ ΑΝΤΩΝΙΝΕΙΩ ΤΟ Β ΒΡΟΥΤΑΙΩ.
ΠΡΑΙΣΕΝΤΙ ΤΟ Β ΥΠΑΤΟΙΣ ΠΑΡΗΣΑΝ Τ. ΦΛ. ΜΑΚΡΕΙΝΟΣ ΣΙΜΩΝΗΣ ΑΛΤΙΝΙΟΣ ΦΑΛΟΥΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΘΕΝΙΑΝΟΣ ΛΑΙΤΙΟΣ ΕΡΜΟΓΕΝΗΣ ΑΙΛΙΟΣ,
ΜΑΝΤΩΝΙΟΣ ΚΡΕΣΠΟΣ Α. ΔΙΚΙΝΝΙΟΣ ΑΛΒΕΤΙΝΙΑΝΟΣ Μ. ΚΟΣΚΩΝΙΟΣ ΚΑΡΙΚΟΣ ΤΙ. ΚΛΑΥΔΙ-
ΟΣ ΑΚΤΙΟΣ.....

Tria hæc Marmora Smyrnæ sunt, Primum in ruinis Templi Jani, secundum in Cæmeterio Armeniorum, Tertium prope Theatrum, videnda; ea ibi transcripta mihi transmisit Frater meus Edmundus Prideaux, qui in ea urbe jam per multos annos degit. Secundum eorum à Smitheo nostro prius publicatum erat, cujus etiam Ichedis, quarum mihi ex intima amicitia copiam fecit vir dignissimus, quod tertium correctius, quam à fratre accepi, tibi exhibeam, agnosco me debere, sed illud nihilominus mancum semper & in omni linea valde imperfectum manet, cum tamen meminit secundi Consulatus Antonini Imperatoris & Brutii Præsentis, qui hunc Magistratum simul gesserunt, A. D. 139. tum ob antiquitatem, tum quod iis, qui in corrigendis fastis Consularibus operam impendunt, possit inservire, judicavi dignum non perire.

XXXII.

ΑΛΛΗ ΤΕΙΜΟΚΡΑΤΟΥΣ ΤΟΥ
ΑΠΕΛΛΟΥ ΤΟΝ ΤΟΠΟΝ ΚΑΙ ΤΗΝ
ΚΑΜΑΡΑΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΑΤ' ΑΥΤΗΣ
ΔΙΑΙΤΑΝ ΚΑΙ ΤΑ ΕΝΕΟΡΙΑ
ΗΓΟΡΑΣΕΝ ΜΕΤΑ ΚΑΙ ΔΟΚΙΜΟΥ
ΔΟΚΙΜΟΥ ΚΑΙ ΤΡΥΦΩΝΟΣ ΔΟΚΙ-
ΜΟΥ ΤΩΝ ΣΥΝΤΡΟΦΩΝ ΚΑΙ ΕΘΗ-
ΚΕΝ ΣΟΡΟΝ ΠΡΟΚΟΝΝΕΣΣΙΑΝ ΕΝ
Η ΚΕΚΗΔΕΥΚΕΝ ΤΟΥΣ ΣΥΝΤΡΟ-
ΦΟΥΣ ΖΩΣΑ ΕΑΥΤΗ ΤΕ ΚΑΙ ΤΗ ΘΥΓΑ-
ΤΡΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΤΟΥ ΤΕΙΜΟ-
ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΙΔΙΟΙΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕ-
ΡΟΙΣ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΚΑΤΟΙΚΟΜΕΝΟΙΣ ΣΥΝ-
ΤΡΟΦΟΙΣ ΤΟΙΣ ΚΑΙ ΑΥΤΟΙΣ ΔΕΞΙΟ
ΤΑΤΕ ΑΥΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩ ΚΑΗΡΟΝΟΜΩ
ΑΥΤΩΝ ΚΟΥΔΙΩΝΙ.

Ἄλλη Τιμοκράτης ὁ
Ἀπέλλης τὸν τόπον, καὶ τὴν
Καμάραν, καὶ τὴν κατ' αὐτῆς
διαίταν, καὶ τὰ ἐνεορία
ἡγόρασεν μετὰ καὶ Δοκίμου
Δοκίμου, καὶ Τρυφῶνος Δοκί-
μου τῶν σωτρεύων, καὶ ἔθη-
κεν σορὸν προκοινωσίαν, ἐν
ᾗ κεκήδευκεν τὰς σωτρεύ-
φας ζῶσα ἑαυτῇ τε, καὶ τῇ θυγα-
τρὶ Ἀλεξάνδρᾳ ὁ Τιμο-

κεράτες, καὶ τῆς ἰδίας ἀπελευθε-
 ρικῆς, καὶ τῆς κατοικοῦσας σω-
 τρέφους τοῖς καὶ αὐτῆς διαπέ-
 ταις ἀπάν, ἐκ τῆς κληρονομί-
 ἀπάν Κεδίων.

Alca Filia Timocratis filii
 Apellis locum, &
 Camaram, & coenaculum,
 quod supra eam est, & loculos
 emit cum Docimo filio
 Docimi, & Tryphone filio
 Docimi, qui cum eâ simul enutriti erant, &
 posuit Sepulchrum loricatum,
 (in quo sepelivit cum ea simul enutritos)
 dum vixit sibi, & filia
 Alexandræ Timocratis fil.
 & libertis suis, & cum eâ
 simul enutritis, qui defuncti
 sunt, & ipsis dominis
 eorum, & hæredi
 eorum Cudioni.

Marmor, in quo exarata erat hæc Inscriptio, Figuræ quadratæ, & entensio-
 nis undique pedis sesquialterius, olim erat in Londini suburbiis trans Thamisin,
 quæ **Southwork** vocamus, in popinæ vestibulo videndum, uti mihi narra-
 vit vir inclytus & Doctissimus Dr Johannes Marshamus Celeberrimi Cano-
 nis Chronici Author. Ubi nunc latet nescio: quæ tibi ex eo exhibemus, à nescio
 quo transcripta à Doctissimo Vossio accepti communicata.

XXXIII.

Sequentem Inscriptionem Seldenus ex oriente sibi transmissam habuit;
 Christiana est. Ejus elementa (ut monuit Seldenus) perperam connexa, in-
 versa, scandentia, nimiam vocabulorum pariunt obscuritatem, eodem modo,
 quo iste vir magnus in libro suo de Marmoribus Arundellianis edidit, tibi ex-
 hibemus cum versione ejusdem.

✠ ΕΙΤΙΘΕΛΗΧΗΝΠΡΑΘΗΔΑΝΑΙΘΙΜΟΝΗΝΤΑΥΤΑΤΗΝΥΤΕΚΑΜ. . ΤΑΤΜ
 ΕΤΟΧΙΑΥΤΗΕΙΜΕΤΟΧΙΟΝCΙΔΟΝΗΜΕΓΑΛΗΜΙΚΡΑΗΕΙΤ. VCYHSIHOIH
 ΔΕΙΟΤΟΙΤ. ΤΟΕΧΕΤΟΥ, ΤΑC. . Τ. ΝΑΤ. . ΙΗΘΕΘΟΡΙΠ. ΝΚΑΙΕΝ. Τ. ΑΜΑ
 ΠΤ. Α. Α. ΜΟΝΑΧ. CAYT. ΚΑΤΤΙΓΕΚΟΝΑΝΤΙΑΙΟΝΕΝΗΜΕΡΑΚΡΙCΕC ✠

✠ ΜΗΝΙΙ. V. Η. ΕΤ. C. Χ. Δ. Γ. ✠

Sensus, puto, est.

✠ Si quis erga Monasterium Sanctissimæ Dei Genitricis beneficus extiterit, eum Monasterii, spiritualium scilicet ejusdem bonorum, participem illa faciat. Qui damnum intulerit, fortiatur is tum Sanctorum patrum tum mei peccatoris Joannis Monachi imprecationes; ut nempe & ipse sanctissimam Dei Genitricem adversariam habeat in die Judicii ✠

✠ Mense I.... o....die.... anno (*ni fallor*) VIMDCCCXXXIII. ✠

Nimium fallimur nisi in abbreviante illa, primæ depravatissimæ hujus Inscriptionis lineæ, scriptura, ΤΓΘΚν, uti in quartæ, ΠΓΘΚΟΝ, venerandum illud Παταρίας nomen Θεοτόκου tribuatur. Et forte in utroque loco ΠΓΘΚ potius scribendum. Atque ut ΘΚ. ΘΕΟΤΟΚ. ita ΠΓ. ΠΑΝΑΓ. satis exprimit. Ad hujus verò illiuscasus terminandus est. Ideo propria terminatione illud caruit. Quæ ratione autem Παταρία Θεοτόκου in Græcorum sacris primo signantius & nominè tam velut proprio quam appellativo indigetata sit Dei Genetrix, ostenditur in Græcorum Rituali libro qui Horologium dicitur lemmate Θεὸς ὁ ὑψίστος ὁ Παταρίας, ὁ πᾶσι γέγονε καὶ ὁ γὰρ πᾶσι. Id fusius etiam habetur apud Jacobum Gretserum lib. 3. capite 7. ad Georgium Codinum.

ἘΤΥΧΩΛΓ. Pro σωλΓ opinor, seu 6833 anno Mundi Græcorum, id est, anno Christi 1325. Deductis enim ex anno Mundi Græcorum 5508 perpetuo remanet annus æræ Christianæ.

Hactenus

Hactenus Græca; sequuntur Latinæ, una Arundelliana à Seldeno olim edita, quæ apud nos non est, aliæque.

I.

SILVANO HERCVLI LIBERO
TIIVLIVS ALEXANDER DO DII SANCTIS.

Hæ duæ lineæ in duobus circulis prior in interiori posterior in exteriori scribuntur.

Silvano, Herculi, Libero. Ne Deorum cuiquam loci, ante alium, prærogativa daretur, ita in circulo eorum nomina, ni fallor, inscribi voluit hic Julius Alexander. Sic enim, nullus eorum erat primus, imus nullus, aut secundus. Sed par omnibus honor. Hanc rationem, ad eandem rem, nomina inscribendi memorat Aufonius in Ludo septem Sapientum, ubi Solonis verba sunt,

- ‘ Neque me esse primum vestrum aut imum existimo
- ‘ Æqualitas quod ordinem nescit pari.
- ‘ Recte olim ineptum Delphicus iussit Deus
- ‘ Quarentem, quisnam primus sapientum foret,
- ‘ Ut in orbe tereti nomina eorum inscriberet,
- ‘ Ne primus esset, ne vel imus quisquam.

Quin Caius lib. 1. Instit. tit. 2. de numero suorum manumittendorum. ‘ Si ita in testamento servorum manumissio adscripta fuerit, id est, in Circulo, ‘ ut qui prior, qui posterior nominatus sit, non possit agnosci, nulli ex hiis libertatem valere manifestum est. Hoc scilicet scriptum est ad Legem illam Fufiam Caniniam, quam, ut libertates impediendam & invidiosam, postmodum sustulit Justinianus, uti videre est tam in Codicis quam in Institutionum titulo de ea lege tollenda. Etiam proavorum memoria, cum sodalitio Franciscano iussisset Urbanus..... Pontifex Romanus, ut ei nomina exhiberent ex ipsis tria, quorum unum in Cardinalitiam dignitatem eveheret, illi circulari figura exhibuere, ne à loci nominis prærogativa quis dignior eis censi videretur. Sed ille *Ordinem*, inquit, *pervertisti & ego ordinem pervertam*, omisissique sodalibus ita designatis, Præfectum Ordinis, quem Generalem vocant, Cardinalem creavit. Narrat Cardinalis Alexander in C. Nicolao tit. de Appellationibus & Felinus in C. cum dilecta tit. de Rescriptis. Adde Tiraquellum de Jure Primigeniorum quæstione 19. ubi tamen perperam *Circulum* in Novella 15. quæ ordinationem Defensorum Civitatum præscribit, de Circulari hujusmodi designatione interpretatur, quod recte ibi notat Dionysius Gothofredus.

II.

In Brigantum Agro ante annos aliquot reperta tria Marmora, quæ sequuntur, debemus V. Cl. Gulielmi Cambdeni *re manuscriptu* collectaneis, quibus Britanniam suam augere destinaverat. Seld.

FORTVNAE CONSERVATRICI.

III.

DEAE NYMPHAE BRIG.

Dea Nympha Brig. Montana an Fluviatilis hæc Brigantum Dea non liquet, Sed cum Nympha indigetetur, veri est simillimum harum alteram fuisse. Montes enim & Fluvios inprimis divino honore colebant veteres Britanni. Eis nempe, ut scribit Gildas in Epistola de excidio Britanniz, *Divinus honor à cælo populo cumulabatur.* Nec sub Anglosaxonum imperio, etiam adulto, hujusmodi cultus plane in desuetudinem abiit. Colligo ex Canuti Regis legibus, cap. 5, ubi Adoratio barbara, quam hætenryce dixerunt, vetatur. Ejusce pars ibi est *Fluvios* seu *flossæten* adorare. Ita vereres in Germania Saxones frondosis arboribus Fontibusque venerationem exhibebant, uti apud Adamum Bremensem ait Einhardus. Seld.

IV.

DEO. QVI. VIAS
ET SEMITAS COM
MENTVS EST T. IR
DAS. S. C. F. V. L. L. M.
Q. VARIVS VITA
LIS ETECOS ARAM
SACRAM RESTI
TVIT
APRONIANO ET BRA
DVA COS.

Repertus est hic Lapis apud Thornburgh ad Swalæ fluvii ripam, 17 Julii 1620. quod Scedulâ insertâ notavit Cambdenus ad Britanniz suæ, p. 395. Seld.

Deo qui Vias. Certe Mercurius erat. Deus *irððg*. seu viarum præses, de quo videsis De Diis Syris Syntagma 2. cap. 14. Seld.

Aproniano & Bradua Cos. Extremo Commodi Imperatoris anno Consules erant Cassius Apronianus & Metilius Bradua. Seld.

V.

DEO
SILVANO
L. TANICVS .
VERVS
PRÆF. V. S. L. L. M.

Sua manu adjecit Camdenus in margine pag. 699. hanc Silvano Inscriptionem à Gadir in agro Sterlinensi, qui Scotiz est, cum aliis, quas inde ediderat, visendam.

VI.

ODDA DVX IVSSIT HANC REGIAM AVLAM
CONSTRVI ATQVE DEDICARI IN HONORE S.
TRINITATIS PRO ANIMA GERMANI SVI ELFRICI
QVE DE HOC LOCO ASMPTA EALDREDVS VERO EPS.
QVI EANDEM DEDICAVIT II. IDIBVS APL. XIII. AVTEM ANNO
S. REGNI EADWARDI REGIS ANGLORVM.

Hæc Inscriptio exarata est in magno Lapide quadratæ formæ nuper è terra effosso in Villa vocatâ *Wæterhurn*, circa milliatis spatium à Tewksburia in Comitatu

Comitatu Glocesteriæ, diffitâ, in domo Abbatis Aula vocata, quam cum adjuncto Manerio à Decano & capitulo Westmonasteriensi tenet Johannes Powel Armiger Hospitii Templi interioris Barristarius, & Jurisconsultus Doctissimus. Idem Lapis jam videndus est in Ædibus ejusdem Dⁿⁱ Powel, quas Glocestriz habet, inde huc Oxoniam intra paucos dies est transferendus ab illo eximio viro ex ingenti benevolentia ejus erga locum bonis studiis consecratum Academiæ dono datus.

Edwardus Rex, quo regnante hic Lapis exaratus fuit, erat Edwardus Confessor. Odda, qui Regiam Aulam construi, & in honorem Sacrosanctæ Trinitatis dedicari jussit, videtur ille Odda fuisse, qui Cartæ, quâ Edwardus Confessor Episcopatum Cornubiensem Episcopatus Exoniensi conjungebat, nomen suum subscripsit. Vide Monasticon Anglicanum pag. 230. In eodem Monastico Anglicano pag. 154. mentio fit cujusdam Ducis Oddonis, qui A. D. 715. Monasterium Teukesburiz in honorem Dei ac gloriosæ Virginis Mariæ ædificari jussit. Cum locus, in quo hic Lapis inventus fuerit, Teukeburiz tam vicinus sit, Hunc Oddonem eum fuisse crederem, de quo hic agitur, si non temporis ratio omnino prohibuisset. Annus enim à Christo nato agebatur millesimus quateragesimus quintus cum Edwardus Confessor in Angliâ primo incepit regnare. In adversariis Lelandi Vol. 5. mentio est Oddæ Comitis filii Elteri, qui restituit prædia Monachis Persorensibus, quæ prius Elferus abstulerat. Ealdredum in nullo Episcoporum Angliæ Catalogo invenio, sed in Carta Edwardi Confessoris de restauratione Cœnobii Westmonasteriensis, quæ extat in Monastico Anglicano, pag. 60. Ealdredi Episcopi, qui ab eo Rege ad Papam Legatus mittebatur ad obtinendam absolutionem à voto, quod ille temere susceperat, mentionem fieri invenies, quem cum fuisse, cujus in hoc Lapide nomen est, suadet temporum convenientia. Exaratus enim erat hic Lapis anno 14 Edwardi Confessoris, cujus hic Ealdredus Legatus fuit. Annus 14 hujus Regis erat annus Christi 1058. Elapsi igitur anni sunt 618, à quo Odda dux hunc Lapidem in Monumentum pietatis suæ ponebat.

Inscriptiones Hebrææ.

I.

..... וארץ ע
..... חקדושה
..... אברהם ט
..... שנפטר ברנ
..... שנתקע אתנ

II.

ואהמי
החפ...
שמי...

IV.

III.

... את מצבתך
... רפי'חאת
... ב....

... יד תאבעאו
... תהחכררכ
... חהשנפטר
... וככרכ
... שבת
... טח...

Hæc Hebraicarum Inscriptionum fragmenta, quæ, diruta ante annis 47, ad refectionem, portâ Londini boreali *Alders-gate* dictâ, in veteris structuræ faxis singulatim reperta sunt, transcripsit Seldæus, & in libro suo de Marmoribus Arundellianis edidit cum notis, quæ sequuntur.

Hebraica faxa non adiecimus perinde ac si tanti visâ fuerint ea quæ supersunt vocabula pretii; ut inde locum hic iuste mererentur. Et breviuscula erant & concisa, etiam dum integra extabant, nec magni omnino momenti; ad hunc modum lacunosa minimi sunt. Unum & alterum vocabulum, quod *Terram Sanctam & Abrahamum* indicat, in primo legimus. Sed in singulis non tam sensum aliquem, quam vocabula duntaxat paucula, aut potius elementa, satis etiam interdum incerta, restare, inter excribendum, compendebamus. Veruntamen quoniam rarissima sunt ejusmodi Saxa, & inter ea non semel censita fuere, quæ, utcumque levissimi forsân pretii, eorum nihilominus, qui accuratius bonis studiis incumbunt, desiderium impense irritare solent, ut qualianam ea demum fuerint sigillatim satis cognoscant, id eo visum est ea libri nostri partem facere. Ex dirutis Judæorum Synagogis & monumentis eorum sepulchralibus ad veterem portæ instaurationem proculdubio olim transferebantur. Et sive Synagogarum parietibus sive mortuorum tumulis primo conceptæ sunt Inscriptiones, quæ à lapidibus arctiores commissuras molientibus, ut vides, mutilatæ. Sub Elizabethæ item gloriosissimæ memoriæ Regina; cum anno 1586. reficiebatur porta Londini occidentalis, *Ludgate* dicta, reperta est in veteris structuræ faxis inscriptio hujusmodi *ידן מצבת הר משה בן הר ככר יצחק* "Hic tumulus est Rabbi Moses filii Rabbi illustris Isaac. Ita enim legenda & intelligenda est Inscriptio illa depravatissime typis non semel edita in Joannis Stowæi Notitia Londini, Anglice Scripta, ubi nullo sensu exaratum habemus *מצבת משה בן הר ככר יצחק*. Et versio Latina, quæ adjicitur, item reprehendenda. "Hæc est Statio Rabbi Mosi Filii insignis Rabbi Isaac, quod de ædibus ibi intelligitur, ac si ædium Rabbi Mosi fronti, pro titulo, adscriptum fuisset. Dubium mihi non videtur faxum fuisse Sepulchrale. Sepulchrum aut tumulum *מצבת* vocabant Judæi, quod in Hebraicis Epitaphiis alibi etiam occurrit. Et frequentissimos fuisse olim Londini cippos Judæorum sepulchrales verissimum est. Nam ante annum Salutis reparatæ 1177. seu Henrici Regis secundi 23, Judæum alibi sepeliri non licuit. Rogerus Hovedenus, "Eodem anno, in-

quit, Dominus Rex Pater dedit licentiam Judæis terræ suæ habendi cœm-
 terium in qualibet Civitate Angliæ extra muros civitatum, ubi possent ra-
 tionabiliter & in competenti loco emere ad sepeliendum mortuos suos.
 Prius enim omnes Judæi mortui Londonias ferebantur sepeliendi. De Ju-
 dæis autem qui olim in Anglia agebant, plurima occurrunt tum in vetustis
 Commentariis, tum in tabulis publicis. Antiquissima eorum mentio est in
 legibus aliquot Edwardo Confessori tributis. "Sciendum, ibi legimus, quod
 omnes Judæi ubicunque in regno sunt, sub tutela & defensione Regis ligæ
 debent esse. Nec quilibet eorum alicui diviti se potest subdere sine Regis
 licentia. Judæi enim & omnia sua Regis sunt. Quod si quisquam detinue-
 rit eos vel pecuniam eorum, perquirat Rex si vult tanquam suum proprium.
 Ad hunc sensum in Decreto illo quod "Regis Edwardi primi statutum de Ju-
 daismo vocamus, Judæi non semel dicuntur *tailliables au roy come les foens
 serfs & a nul autre*, i. *Capitationi*, quæ *talliagium* appellari solebat, ad placi-
 tum Regis & non cujusquam alius, obnoxii, non aliter ac servi ejus. Et satis hæc
 sensus interpretantur ea quæ conditionis hi miseræ homines sæpius, pro prin-
 cipum arbitratu, tulere, idque non sine publica comminatione Exilii, quod
 postmodum etiam subierunt, nullo redimendum triburo. Et singularis erat
 in Anglia Judæorum plerunque status & rerum earum administratio Causa-
 rum civilium ad Judæos spectantium disceptationem coram iudicibus qui *Ju-
 stitiarii ad Custodiam Judæorum assignati* dicebantur, & jure singulari mori-
 busque ad *Judaismum* (ut phrasis erat) proprie spectantibus in judiciis ute-
 bantur, habemus in Archivis. Item *Starra*. Hoc nomine Instrumenta,
 quibus & Ebraice & Latine plerunque scriptis contractus ab eis sive initi, sive
 dissoluti erant, ita dicebantur שטר quod *Schetar* aut *Schetar* sonat. Elia
 in Thibsite, שטר שר חוב שטר כרובה וכן כל לשון שטר כדדל חוב שטר, שטר
 ארץ הכמסלה שנחזק אדם לולתו עליו וחוב לשון התשם משטר בארץ
 "aut *Shtar* dicitur ut *Schetar* sive Cautio seu Instrumentum debiti, *Schetar* sive
 "Cautio seu Instrumentum Dotis. Similiter omne vocabulum *Schetar* in
 "Rabbinorum nostrorum (quorum beata sit memoria) scriptis, Instrumen-
 "tum significat quo quis potestatem aut dominium suum ad aliud transfert,
 "Estque desumptum ab illo. Num pones potestatem ejus (seu משטרו *Mi-
 schtaro*) in Terris? Locus quem designat est in Jobi cap. 38. Commate 33.
 Inde habent שטרות בנין *Minyain Schetaroth* aut *Schтарoth* quod *Eram contra-
 ctuum* sonat & pro Epocha annorum Alexandreorum iis usurpatur in tractatu
 שטר השנה *Rolch Halchana*, seu de Capite Anni qui octavus est *Seder Moed*
 seu Ordinis 2. in Talmude. Et in Commentario vetusto juris nostri quem
 Fletam dicimus: "Contrahentes cum Judæis vel Judæabus, pecorantes,
 " & Sodomitæ in terra vivi confodiantur; dum tamen manuopere capti per
 "testimonium legale vel publice convicti. Ita libro 1. cap. 37. Alia quam-
 phiria fuere de Pignoribus, Hypothecis, Actionum cessionibus, Credito-
 rum exactionibus, Usuris & ejusmodi ceteris jura Judæis, apud majores no-
 stros, propria quæ prætermittimus. Sed quod de summo eorum, seu ut
 vocabantur, *Communitatis Judæorum Angliæ*, in Anglia Presbytero, Sacer-
 dote sive Episcopo in Archivis legimus, quoniam de ea dignitate vix quid-
 piam omnino apud Scriptores editos occurrit, id adnotare libuit. Hunc
 tam creare solebant Reges suo arbitratu quam latâ sententiâ summovere,
 idque jure & certissimo & usitatissimo usque ad posteriora Henrici tertii Re-
 gis tempora. Id manifestum videtur ex Regiis ævi, quo apud nos florere
 Judæi, diplomatis. Quod ad Creationem Regiam attinet; satis scimus ex
 Johannis Regis diplomate quo Jacobum Judæum in hanc evexisse dignitatem
 fratrem suum Ricardum Regem primum, innuit, idemque firmat. Diploma
 in Tabulis publicis quæ Cartas Joannis Regis exhibent, ita legitur, Parte
 scilicet

scilicet 1. membrana 28. Cart. 171. anni ejus primi. "Rex omnibus fide-
libus suis & omnibus & Judæis & Anglis salutem. Sciatis nos concessisse &
præsentî charta nostra confirmasse *Jacobo* Judæo de London, Presbytero Ju-
dæorum, Presbyteratum omnium Judæorum totius Angliæ, habendum &
tenendum, quamdiu vixerit, libere & quiete, & honorifice, & integre, ita
quod nemo ei super hoc molestiam aliquam aut gravamen inferre præsu-
mat. Quare volumus & firmiter præcipimus, quodeidem *Jacobo* quoad
vixerit, Presbyteratum Judæorum per totam Angliam garantetis, manu-
teneatis & pacifice defendatis, & si quis ea super hoc forisfacere præsum-
serit, id ei sine dilatione (salva nobis emenda nostra) de forisfactura no-
stra emendari faciat, tanquam dominico Judæo nostro, quem specialiter
in servitio nostro retinimus. Prohibemus etiam ne de aliquo ad se perti-
nente ponatur in placitum, nisi coram nobis, aut coram capitali Justitia no-
stra sicut Carta Regis Ricardi fratris nostri testatur. Telle S. Bathoniensi
Episcopo, &c. Dat. per manus H. Cantuariensis Archiepiscopi Cancellarii
nostri apud Rothomagum 31 die Julii anno Regis nostri primo. Crearat sci-
licet *Jacobum* hunc Presbyterum Ricardus primus. Dignitatem ei diplo-
mate hoc firmat Johannes. Submovisse item Presbyterum hunc Regem
(intervéniente scilicet Judicum, ad quorum cognitionem spectabant res Ju-
dæorum, sententia) constat ex alio Henrici tertii diplomate, quo item Judæ-
orum Communitati Angliæ primo conceditur, ut posterum Presbyterum
seu Sacerdotem, sive Episcopum sibi eligerent, ita tamen ut Regi es-
lectum præsentarent; atque ejusdem impetrarent, non aliter, puto, ac soda-
lilitia Decanorum & Capitulorum Christiana in Episcopis eligendis; assensum,
Hæc discimus ex Tabulis publicis quas *Patentes* anni 41. Henrici tertii voca-
mus. In eis, membrana 4. numero 6. habetur quod item interferere heic
visum est. "Rex omnibus, &c. Cum *Elyas* Episcopus Judæus noster Lon-
don, pro transgressione quam fecit tam nobis quam dilecto fratri nostro
Regi Alemanniæ, à Sacerdotio Communitatis Judæorum Angliæ, coram
dilectis & fidelibus nostris Philippo Basset, Philippo Luvell, Henrico de Ba-
thon, Simone Passel, & ceteris Justitiariis ad Custodiam Judæorum assi-
gnatis, quos ad transgressionem illam convincendam Justiciarios nostros
assignavimus, per judicium eorundem ad saccharum nostrum fuerit ab-
judicatus, & de ejusdem Sacerdotii officio & de omnimodis aliis officiis, &
Ballivis, quas de nobis prius obtinuit, sit depositus, Nos de consilio eorum-
dem Justiciariorum concessimus prædictæ Communitati Judæorum nostro-
rum Angliæ, per finem trium marcarum auri, quem *Cresse* & *Haginus* fra-
ter ejusdem Judæi nobis pro eadem Communitate fecerunt, quod prædi-
ctus *Elyas* Sacerdotium illud nunquam in posterum habeat & recuperet, &
quod nullus de Communitate illa de cetero sit Sacerdos, nisi per commu-
nem electionem Communitatis ejusdem, & quod illa Communitas post de-
cessum cujuslibet Sacerdotis sic electi alium eligendi quemcunque voluerint
Sacerdotem, liberam habeat facultatem, ac ipsum nobis præsentandi, ut no-
strum super hoc assensum obtineat & favorem. In cujus &c. T. R. apud
Wodestock 20 die Julii. Sacerdotium ejusmodi *Hagino* filio *Deulares* Ju-
dæo conceditur ab *Edwardo* I. ut videre est in ejusdem diplomate, quod ha-
betur in *Patentibus* anni ejus 9. membrana 20. Sed Judæi tandem anno ejus-
dem Regis 18, qui reparatæ salutis est 1293. ex Anglia in exilium pulsi sunt.
Et mirum est, quod, cum insignes faceret in Calendario Judæorum Rabbi *Ori*
Ben-Simeon Epochas eorum exilii ex Francia, Hispania, & Portugallia, id,
quod in Anglia subiere, omnino omitteret. Et numerus & gentis calamitas
fatis etiam exilii Anglicani memoriam exegisse videatur. De eo consulas
imprimis *Thomam Walsinghamium* in Hypodigmate *Neustrix & Florilegium*.

Adiicimus nos iis, quæ scriptores illi habent, Regij ad complures Vicecomites (qui Provinciarum apud nos annui Custodes sunt) rescripti formulam, quæ publica in exilium proficiscentibus fides præstatur. 'De Judæis regnum Angliæ exeuntibus, Rex Vicecomiti Gloucestriz, cum Judæis regni nostri universis certum tempus præfixerimus à regno illo transfretandi. 'Nolentes, quod ipsi per ministros nostros, aut alios quoscumque aliter quam fieri consuevit indebite pertractentur, tibi præcipimus, quod per totam ballivam tuam publice proclamari & firmiter inhiberi facias, ne quis eis infra tempus prædictum injuriam, molestiam, damnum inferat seu gravamen. Et cum contingat ipsos cum catellis suis, quæ eis concessimus, versus partes London, causa transfretationis suæ, dirigere gressus suos, salvum & securum conductum eis habere facias Sumptibus eorundem, Provisio quod Judæi prædicti ante recessum suum vadia Christianarum, quæ penes se habent, illis quorum fuerint, si ea acquietare voluerint, restituant ut tenentur. T.R. apud Westmonasterium 18 die Julii. Legitur in Tabulis publicis, quas *clausas* vocamus anni 18, qui ipse exilii est, membrana 6. Et similia rescripta ad Vicecomites Essexiæ, Eboraci, Northamptoniæ, Lincolnæ, Herefordiæ, & Southamptoniæ diriguntur. Ejusmodi alud rescriptum occurrit in Patentibus ejusdem anni membrana 14. numero 4. De Civitatis autem jure, apud Chriftianos, Judæis sive permittendo, sive negando, consulendi imprimis sunt Sixtus Medicus Theologus, libro de Fœnore Judæorum, & Marquardus de Susanis Jurisconsultus, De Judæis & aliis Infidelibus.

Notæ in Marmora Sepulchralia.

Marmoribus Sepulchralibus nullibi fere in hoc opere notas adjeci, de iis enim omnibus hic in fine mihi propositum erat pleno Tractatu agere, in eoque omnia, quæ ad Sepulturam antiquorum pertinent, explicare, sed cum consultis modernis autoribus, tot ex iis inveniam, qui hanc provinciam optime prius excoluerunt, depono consilium, nec rem à viris longe doctioribus actam omnibusque numeris absolutam iterum agere volo. Hic igitur pauca tantum ad intelligenda ea, quæ in nostris Marmoribus occurrunt, necessaria breviter explicabo: si plura de his rebus cognoscere velis, remitto te ad Alexandrum ab Alexandro, lib. 6. cap. 14. Meursium de funere, Gutherium de jure Manium, Kirchmannum Lubecentem de Funere, Gothofredi notas ad Cod. Theod. lib. 9. Tit. 17. Cælium Rhodoginum, Rosinum, Fabricii Chemnenfis Romam cap. 20. Lilium Gyraldum, & Pauli Aringhi Romam subterraneam, aliosque.

Sepulchra, uti Athenienses, ceterique fere omnes Græci, sic etiam Romani extra muros singuli in fundis suis habuere; Lex enim duodecim Tabularum fuit, & postea Duillio Consule Senatus decreto iterum sancita, *Hominem in urbe ne sepelito, neve urito*. Hæc autem Imperatores, Virgines Vestales, & viri clariores, qui ob ingentia merita privilegium Sepulchra in urbe habendi consecuti fuerant, non tenebantur; ii igitur soli intra muros, ceteri omnes extra in agris sepeliebantur. Plerumque vero apud Romanos prope vias publicas sepulchra locata erant, ut humanæ conditionis & fragilitatis viatores & commeantes admonerent, atque inde est, quod in titulis sepulchrorum toties legimus aspice, siste, cave Viator, &c. Locum Sepulchro designabant Pontifices, designatus sacer erat, si igitur aliquis postea eum ad alium usum converteret, aut Religionem illius quocunque modo violaret, magnum reatum ad-

admisſiſſe putabatur, ut ex legibus ſeveriſſimis contra Sepulchrorum violatores apud Romanos latis ſatis conſtat. Ut igitur omnibus innotefceret, quanta agri pars ad Sepulchrum pertinebat, eiſque eo melius evitarent illius violandi crimen, ejus limites ſæpe in Marmore Sepulchrali indicabatur, & ſic ſupra in Marmore XXIV indicatur. IN. FRONTE. P. XII. IN. AGRO. P. XII. i. e. in fronte pedes 12, à fronte ad poſticam partem pedes 12. & in Marmore LXI. IN FR. P. VII. IN AG. P. V. i. e. in fronte pedes 7, à fronte ad poſticam partem pedes 5, & in Marmore LXIV. IN FR. P. VI. IN AGR. P. VIII. i. e. in fronte pedes 6, à fronte ad poſticam partem pedes 9 Sepulchrum patere. Et ad hoc alludit Horatius, ubi dicit,

Mille pedes in Fronte trecentos cippus in agros
Hic dabit, hæredes monumentum ne ſequeretur.

Si quis in alieno agro locum in Sepulchrum emiſſet, viam etiam ad Sepulchrum per illum agrum ſimul emebat, quod in Marmore LXXXVIII habemus indicatum, in quo legitur, τῷ τῷ μνημείῳ ἔχει ἀντίστοιχόν τὸ ἐξόν, i. e. habet ingreſſum & egreſſum, ſeu potius aggreſſum & regreſſum, i. e. viam per quam ad Sepulchrum ire indeque redire poterant illi, ad quos jus in eo ſepeliendi pertinebat. Sepulchra autem erant vel unius tantum, vel pluribus condita; quæ uni tantum condebantur, ſingularia dicta fuere, qualia erant, ad quæ Marmora è noſtris v. VI. XII. XIV. aliaque hujus generis pertinebant. Quæ pluribus exſtructa erant, aut eorum tantum, qui in Epitaphio nominabantur, aut totius familiæ, aut hæredum etiam juris fuerunt. Eorum tantum, qui in Epitaphio nominabantur, illa fuerunt, quibus Marmora è noſtris XIII, XI, LIII, aliaque hujus generis impoſita fuere. Quæ totius familiæ erant, familiaria; quæ Hæredum etiam, hæreditaria dicebantur. In familiaribus omnes, qui è Conditoris familiæ erant, filii ſcilicet, filięque, alumni, liberti, libertæque, poſterique eorum ſepeliebantur. Familiaria igitur Sepulchra omnia ea ſunt in quorum titulis legitimus. *Sibi, & ſuis, libertis, libertabusque, poſteriſque eorum.* In Hæreditariis conditoris etiam Hæredes, quamvis è familiæ non erant, condebantur, eaque in titulis habebant has literas H. M. H. S. i. e. *Hoc Monumentum hæredes ſequitur*; Familiaria vero, è quibus Hæredes excluſi erant, has H. M. H. N. S. i. e. *Hoc Monumentum hæredes non ſequitur*; ad quod alludit illa, quæ ſupra ex Horatio citavimus -- *Hæredes Monumentum ne ſequeretur.* Literas H. M. H. S. è noſtris Inſcriptionibus nulla, literas vero H. M. H. N. S. CXV ſubſcriptas habet. Marmor igitur illud ad Sepulchrum familiare pertinebat, quod Hæredes extraneos non ſequeretur: cujus generis etiam eſt Marmor CXXXIII, in quo non abbreviate literis, ſed his plenius vocibus, τοῖς ὁ κληρονομοῦ μὴ ἢ ἑταυροῦ τῷ τῷ μνημείῳ, hæredos Sepulchro interdictos fuiſſe invenimus. Sæpe autem hæc Sepulchra, ſive erant hæreditaria, ſive familiaria ab Hæredibus & familiis, quibus appropriata erant, aut venditione aut donatione alienabantur, ita ut alterius familiæ, aut alterius Hæredum deinde juris eſſent. Sic in Marmoribus LXXIX, & XCII Sepulchra, ad quæ pertinebant, emta fuiſſe invenimus, & jus in iis ſepeliendi, ſic ad alios, quam quibus condebantur, tranſlatum fuiſſe. Sed cum hoc directe contra conditorum voluntatem fuerat, qui Sepulchra ſua aut familiis, aut hæredibus appropriaverant, ſæpe in Monumentorum inſcriptionibus, ne fieret, ſub multæ poenæ prohibetur; & ſic intelligendæ ſunt tam noſtræ, quam aliæ antiquæ Monumentorum inſcriptiones, quibus eorum alienatio per venditionem, donationem, aut alium quemcunque modum prohibetur; & non ut multi opinantur de alienatione ad alium uſum, ſepulchrum enim, aut aliquam illius partem ad alium uſum convertere apud antiquos læſæ religionis crimen erat, contra quod cum ſeveriſſimis reipublicæ legibus

gibus satis cautum esset, ridiculum est opinari idem Monumentorum inscriptionibus sub multarum poenâ etiam prohibitum fuisse; præsertim cum hujus impietatis supplicium ab ipsis legibus institutum multo gravius esset, quam quod in aliqua Monumenti inscriptione mandatur. Multa apud Romanos Arcæ Pontificum, uti videas in Marmoribus CXIII, & CXV, apud Græcos vero, uti videas in Marmore CXXXVI, & Appendicis Marmore XVI publico arario erat inferenda; unde indicatur Sepulchrorum & locorum sacrorum curam apud Romanos penes Pontifices, apud Græcos in iis urbibus, in quibus Senatus erat, penes Senatum fuisse. Hæc Sepulchra secundum dignitatem personæ vel familiæ ad quam pertinebant vel majora vel minora erant. In Marmore LXIV Julii Jansonis Sepulchrum tantum in fronte pedes vi, & in agro pedes ix; in Marmore vero XLVII M. Anni Aufi Sepulchrum cum Ulstrino in Fronte pedes LIV, & in agro pedes xxiv legimus patere. Ulstrinum autem locuserat Sepulchro vicinus, in quo cremata erant cadavera, quorum cineres erant in Sepulchrum inferendi. Sepulchra, quorum limites latius extendebantur, septo muniebantur, quod plerumque palis terræ infixis, à ditioribus vero Marmore factum erat; Latinis Maceria, Græcis *Θωράκιον* dicebatur à *Θώραξ* pectus, quia septum illud altitudinem pectoris humani æquabat, nos Anglice vocamus a *Breſt-woth*; intus hoc septum erant *Διαίτη*, *Καμάρæ*, *στοβίς*, *ὀσσοεία*, aliaque item ædificia, & loca ad peragendos Sepulchrales ritus consecrata. *Διαίτη* coenaculum erat, in quo Epulum Sepulchrale (eujus mentio est Marmore XLIX) exhibebatur. *Καμάρæ* domus erat concaemerata sub terrâ condita, in quâ erant *στοβίς*, & *ὀσσοεία*, in quibus ipsa cadavera vel cadaverum cineres recondebantur. *Στοβίς* enim cavamina quadrata & oblonga erant in parietibus Camaræ circumcirca facta, in quibus ponebantur arcæ lapideæ recentioribus Latinis Sarcophagi, in nostris Marmoribus *ὀσσοεία* dictæ, quæ cadavera defunctorum, & Urnæ, quæ cineres eorum, si crematæ essent, continebant; è Romanis enim nonnulli cremabant, nonnulli sine crematione sepeliebant mortuos suos; Macrobi autem tempore, ut ipse testatur lib. 7. cap. 7. omnino omiſſa fuit crematio. Sed de hac re consule auctores, ad quos te supra remisi. Vox *Διαίτη* invenitur in Appendicis Marmore XXXII, in Latinis autem inscriptionibus apud Gruterum sæpius legitur. *Θωράκιον* occurrit in Marmore LXXIX, & Appendicis Marmore XVI. *Καμάρæ* in Marmoribus XVIII, LXXIV, LXXIX, & LXXXI, & Appendicis Marmore XXXII. *Στοβίς* in Marmoribus LXXIX, CXXXVI, & CXXXVIII, & Appendicis Marmoribus XVI, XXII, & XXXII. *ὀσσοεία* in Marmore XIX, & Appendicis Marmoribus XVI, & XXXII. In iisque ita hæc voces intelligendæ sunt, uti supra explicavi. In singulis igitur *Καμάρæ* plures *στοβίς*, in singulis *στοβίς* plura *ὀσσοεία* erant, in singulis *ὀσσοείαις*, si singularia essent, unum tantum cadaver, si duplicia, vel triplicia essent, uti sæpe, plura recondebantur. In vestibulo & *Καμάρæ* positum erat Marmor, quod titulum Sepulchralem inscriptum habuit, quo indicatum erat, ad quos ille Sepulture locus pertinebat, & qui in eo Sepulti erant, atque ideo apud A. Gellium lib. 18. cap. 7. à Catone Glossarium mortuarium vocatur; & hujus generis multa è nostris Marmoribus videntur fuisse. Et sic etiam *Στοβίς* Titulos suos habuere; *Στοβίς* enim uti supra indicavi cavamen erat quadratum & oblongum in parietibus & *Καμάρæ* factum; foramen seu ostium illius cavaminis angustius erat, Marmor ideo habuit sibi adaptatum, quo obturabatur, in eoque inscriptum erat, ad quos illa *Στοβίς* pertinebat, & qui in ea Sepulti erant; nam ut tota Conditoris familia totam *Καμάρæ*, sic partes illius, seu familiæ minores inde ortæ *στοβίς* in parietibus dispositas sibi appropriatas habuere. Multas harum Camararum cum Sepulchris & loculis seu sarcophagis,

cophagis, quæ in iis erant, in Pauli Arhingi Romæ subterrancâ videas delineatas. Hactenus de Monumentis Sepulchralibus. Alia etiam fuere, quæ Sepulchralia non erant, sed tantum honoraria, & hæc *Κενοτάφια* dicebantur, quia vacua erant, & nulla cadavera infra Sepulta habuere, quale fuit, quod Marmor Appendicis XXVIII Herodem (Atticum scilicet insignem illum Sophistam) uxori suæ (Regillæ scilicet, quam ipse invitus occiderat) indicat posuisse. Hæc *Κενοτάφια* frequentius ab antiquis in memoriam amicorum, quos maximo in pretio habuere, præsertim si illi naufragio intereuntes Sepulchris caruissent, condita fuere. De iis satis multa habes in illis autoribus, quos supra indicavi de rebus Sepulchralibus plenius egisse.

F I N I S.

2121

SERTORII URSATI

EQUITIS

DE NOTIS ROMANORUM

COMMENTARIUS

A.

A.

A Absolvo. *Ædes. Ædilis. Ædilitas. Ære. Ærarium. Ager. Albo. Amica. Amicus. Anima. Anni. Annis. Anno. Annos. Annus. Antiquo. Argentum. Augusta. Augustalis. Augusto. Augustus. Aula. Aulus. A. Ager. Annis.*
AA. Augusta. Augustalis. Augusti, *dua nempè.*
AA. Augustales. Augustalis.
A. A. Apud Agrum. Auro. Argentum.
AAA. Augusti. *Tres scilicet.*
A. A. A. Auro Argentum Ære.
A. A. A. F. F. Auro Argentum Ære Flando Feriundo.
AA. COSS. Augustis Consulibus.
A. A. L. Aulorum Libertus, *hoc est durum.*
A. ALB. A. F. A. N. Aulus Albinus Auli Filii Auli Nepos.
A. A. L. M. Apud Agrum Locum Monumenti.
A. A. L. R. Apud Agrum Locavit Requietorium.
A. A. S. L. M. Apud Agrum Sibi Legavit Monumentum: Apud Agrum Sibi Locum Monumenti.
A. A. S. L. M. P. Apud Agrum Sibi Locum Monumenti Posuit.
A. ATIL. A. F. C. N. Aulus Atilius Auli Filii Cati Nepos.
A. A. V. S. E. V. Alter Ambo Ve Si Eis Videbitur.
A. A. V. S. L. M. Apud Agrum Viveus Sibi Locum Monumenti.
AB. Abdicavit.
AB. AC. Ab Actis.
AB. AC. SEN. Ab Actis Senatus.
AB. AVG. M. P. XXXXI. Ab Augusta Millia Passuum Quadraginta Vnum.
AB. AVGOSTB. M. P. X. Ab Augustobriga Millia Passuum Decem.
ABDIC. IN. E. L. F. E. Abdicavit In Ejus Loco Factus Est.
AB. EPIST. LAT. Ab Epistolis Latinis.
ABET. SEDE. Habet Sedem.
AB. HORT. CVL. Ab Hortorum Cultura.
A. B. M. Amicæ Benemerenti, Amico Benemerenti. Animæ Bene Merenti.
AB. MARMORIB. Ab Marmoribus.

ABN. } Abnepos.
ABN. }
AB. R. P. Ab Ripa Proxima.
A. CAE. Aulus Cæcina.
A. CAMB. M. P. XI. A Camboduno Millia Passuum Vndecim.
ACC. } Accepta:
ACC. }
ACCENS. COS. Accensus Consul.
A. C. L. Auli Conliberta. Auli Conlibertus.
ACLECTO. Adlecto.
ACOL. Accolitus.
A. COMMENTA. A Commentariis.
A. COMPL. XIII. A Compluto Quatuordecim.
A. C. P. VI. A Capite Pedes Sex, *vel, Ad Caput.*
ACT. Acticus. Actor.
A. CVB. AVGG. A Cubiculo Augustorum.
A. CVR. AMIC. A Cura Amicorum.
ACVSTO. Augusto.
A. D. Ante Diem. Agris Dandis.
AD. Adjutor.
ADF. Adfuerunt.
AD. FRV. EMV. EX. S. C. Ad Fruges Emundas Ex Senatus Consulto.
ADI. } Adjutor.
ADI. }
ADIAB. Adiabenicus.
ADIECT. H. SIX^{oo}. Adiectis Sestertiis Novem Mille.
ADI. P. } Adjutor Provincie.
ADI. P. }
ADIVT. TAB. Adjutor Tabularii.
ADIVT. TAB. RAT. Adjutor Tabularii Rationum.
ADIVT. TAB. RAT. VEST. Adjutor Tabularii Rationis Vestiarum.
ADLOCVT. COH. Adlocutio Cohortis, *vel, Cohortium.*
ADN. } Adnepos.
ADN. }
ADOP. } Adoptatus. Adoptivus.
ADOPT. }
A. D. P. Ante Diem Prædie.
AD. PROX. CIPP. Ad Proximum Cippum.

A. ADQ:

ADQ. Adquiescit.
 ADTR. IVD. Adtributus Iudicio.
 ADVENT. AVGG. Adventus Augustorum.
 AE. Aedilis. Aere.
 AE. CVR. Aedilis Curulis, *vel*, Curavit.
 AED. Aedilis. Aedilitas. Aedistatus, Aedivus.
 AEO. COL. Aedilis Coloniae.
 AED. COL. AVG. NEM. Aedilis Coloniae Augustae Nemausi.
 AED. COL. CEL. Aedilis Coloniae Celciae.
 AED. CVR. Aedilis Curulis.
 AED. DESIG. Aedilis Designatus.
 AED. D. S. P. Aedem De Suo Posuit.
 AEDET. Aedivus, *hoc est*, Aedivus.
 AEDICVL. ET. SACELL. CVM. DISTEG. Aediculum Et Sacellum Cum Distego.
 AED. II. II. VIR. II. Aedili Iterum Duum Viro Iterum.
 AED. II. VIR. QVINQ. Aedili Duum Vir Quinquennalis.
 AEDIL. Aedilis.
 AEDIL. ALIM. Aedilis Alimentarius.
 AEDIL. COL. F. C. Aedilis Coloniae Faciendum Curavit.
 AEDIL. C. C. N. D. D. S. P. P. Aedilis Curulis Coloniae Numini Devotus de Sua Pecunia Posuit.
 AEDIL. CVR. } Aedilis Curulis.
 AE. II. CVRVL. }
 AEDIL. II. VIR. PRAEF. COL. FABR. Aedili Duum Viro Praefecto Collegii Fabronum.
 AEDILL. Aediles.
 AEDILL. C. Aediles Cunctiles.
 AEDIL. POLEN. Aedilis Polensis.
 AEDIL. PL. Aedilis Plebis.
 AED. MART. Aedivus Martis.
 AED. PL. Aedilis Plebis.
 AED. POTEST. Aedilipia Potestate.
 AED. Q. Aedilis Quinquennalis.
 AED. Q. II. VIR. Aedilis Quinquennalis Duum Vir.
 AEL. Aelia, Aelius.
 AEM.
 AEMI. } Aemilia.
 AEMIL.
 AEO. Eorum.
 AEQ. M. Aequator Monetae.
 AEQ. P. Aequator Pecuniae.
 AEQVIT. AVG. Aequitas Augusti.
 AER. Atrarium, *arum*, pro *stipendio*.
 AER. C. } Aere Confato.
 AER. CONL. }
 AER. P. Aere Publico.
 AET. AVG. Aeternitas Augusti.
 AETE. Aeternae.
 AETER. AVG. Aeternitas Augusti.
 A. F. Ara Facta, Auli Filius.
 A. F. A. N. Auli Filius Auli Nepos.
 A. F. AP. N. Auli Filius Apii Nepos.
 A. F. C. N. Auli Filius Caii Nepos.
 A. F. CN. N. Auli Filius Cnari Nepos.
 A. F. D. N. Auli Filius Decimi Nepos.
 A. F. K. N. Auli Filius Kasonis Nepos.
 A. F. L. N. Auli Filius Lucii Nepos.

A. F. M. N. Auli Filius Marci Nepos.
 A. F. M. N. Auli Filius Manii Nepos.
 A. F. P. N. Auli Filius Publii Nepos.
 A. F. Q. N. Auli Filius Quanti Nepos.
 AFRIC. Africa. Africanus.
 A. FRUM. A Frumento.
 A. F. SER. N. Auli Filius Servii Nepos.
 A. F. SEX. N. Auli Filius Sexti Nepos.
 A. F. SP. N. Auli Filius Spuri Nepos.
 A. F. TI. N. Auli Filius Tiberii Nepos.
 A. F. T. N. Auli Filius Titi Nepos.
 A. G. Animo Grato.
 AG. Ager. Agrippa.
 AG. F. AG. N. Agrippae Filius. Agrippae Nepos.
 AGON. Agonalia.
 AGRIP. F. SP. N. Agrippae Filius Spuri Nepos.
 A. H. D. M. Amico Hoc Dedit Monumentum.
 AID. Aedilis.
 AIM. Aemilia.
 A. K. Ante Kalendas.
 A. L. Animo Libens. Annis Quinquaginta. Auli Libertus, *vel*, Liberta.
 AL. AE. Alexandria Aegypti.
 ALAE. I. FL. AVG. BRIT. OO. C. R. Alae Primae Flaviae Augustae Britannicae Miliariae Civium Romanorum.
 ALA. I. CON. Ala Prima Contariorum.
 ALA. I. PR. C. R. Ala Prima Praetoria Civium Romanorum.
 ALA. I. PANN. Ala Prima Pannoniorum.
 ALA. I. VLP. CONTAR. Ala Prima Vlpia Contariorum.
 ALAVD. P. F. Alauda Pia Felix.
 A. LB. Animo Libens. Auli Libertus.
 ALB. Albata. Albo. Albus.
 A. L. F. Animo Libens Fecit.
 A. LIB. Auli Libertus.
 ALIM. ITAL. Alimenta Italiae.
 ALL. Allectus.
 A. L. P. Animo Libens Posuit.
 A. L. V. S. Animo Libens Vocum Solvit.
 AM. B. M. CVR. Amico Benemerenti Curavit.
 AMIC. OPT. Amico Optimo.
 A. MILL. XXXV. A Miliaris Trigintaquaque. Ad Miliaria Trigintaquaque.
 AM. M. CON. ET. SIB. Amico Monumentum Condidit Et Sibi.
 AM. P. Amico Posuit.
 A. MR. A Marmoribus.
 A. M. SACR. A Municipalibus Sacris.
 A. M. S. D. A. A Monumento Suo Dolus Abesto.
 AM. S. P. Amico Suo Posuit.
 A. M. XX. Ad Miliare Vicissimum.
 AN. Anienus; *scilicet* Tribus; Anni. Annis. Anno. Annos.
 A. N. Auli Nepos.
 AN. AB. V. C. Anno Ab Urbe Condita.
 AN. C. H. S. Annorum Centum Hic Situs Est.
 AN. DC. LX. Anno Sexcentesimo Sexagesimo.
 ANI. } Anienus.
 ANIEN. }
 AN. IIS. Annos Duos Semis.

AN. IVL. Annos Quadraginta Sex.
 AN. N. Annos Natus.
 ANN. Annalis. Anni. Annis. Anno. Annos.
 ANN. AVG. Annona Augusti.
 ANN. LIII. H. S. E. Annorum Quinquaginta
 Trium Hic Situs Est.
 ANN. NAT. LXVI. Annos Natus Sexaginta
 Sex.
 ANNORO. Annorum.
 ANN. P. Annone Prefectus.
 ANN. PL. M. X. Annus Plus Minus Decem.
 AN. O. XVI. Anno Defunctus Sexto Deci-
 mo.
 AN. P. M. Annorum Plus Minus.
 AN. P. M. L. Annorum Plus Minus Quinqua-
 ginta.
 AN. P. R. C. Anno Post Romam Conditam.
 ANT. AVG. Antonius Angur.
 A. N. TR. Argentum Novum Trevirense.
 AN. V. P. M. II. Annis Vixit Plus Minus
 Duobus.
 AN. XXV. STIP. VIII. Annorum Viginti-
 quinque Stipendiorum Octo.
 A. O. Amico Optimo.
 A. O. F. C. Amico Optimo Faciendum Cu-
 ravit.
 A. P. Adilitia Potestate. Amico Posuit.
 AP. Appia. Appius.
 AP. A. L. M. Apud Agrum Locum Monu-
 menti.
 AP. F. A. N. Apii Filius Auli Nepos.
 AP. F. AP. N. Apii Filius Apii Nepos.
 AP. F. C. N. Apii Filius Caii Nepos.
 AP. F. CN. N. Apii Filius Cnæi Nepos.
 AP. F. D. N. Apii Filius Decimi Nepos.
 AP. F. K. N. Apii Filius Kælonis Nepos.
 AP. F. L. N. Apii Filius Lucii Nepos.
 AP. F. M. N. Apii Filius Marci Nepos.
 AP. F. M. N. Apii Filius Manii Nepos.
 AP. F. N. N. Apii Filius Numerii Nepos.
 AP. F. P. N. Apii Filius Publii Nepos.
 AP. F. Q. N. Apii Filius Quinti Nepos.
 AP. F. SER. N. Apii Filius Servii Nepos.
 AP. F. SEX. N. Apii Filius Sexti Nepos.
 AP. F. SP. N. Apii Filius Spatii Nepos.
 AP. F. TI. N. Apii Filius Tiberii Nepos.
 AP. F. T. N. Apii Filius Titi Nepos.
 AP. L. Apii Liberta, vel, Libertus.
 A. P. M. Amico Posuit Monumentum, Anno-
 rum Plus Minus.
 APOL. CONSERVAT. Apollini Conserva-
 tori.
 APOLLIN. Apollinæ, nempe Ludi.
 APOLL. MONET. Apollu Mæcta.
 APOLL. PROP VGN. Apollini Propugnatori.
 APOL. PALAT. Apollini Palatino.
 A. P. P. V. F. Ad Populum Plebem Vc Ferant.
 A. P. R. C. Anno Post Romam Conditam.
 A. P. T. Amico Posuit Titulum.
 A. P. V. C. Anno Post Urbem Conditam.
 APVD. L. V. CONV. Apud Lapidem Quin-
 tum Convenerunt.
 A. Q. A Qura, hoc est, A Cura.
 AQ. Aquileia.

AQ. MAR. Aqua Martia.
 AQ. N. Aquileia Notata.
 AQ. PRAET. VRB. Aquilifer Praetorii Urbis.
 AQ. P. S. Aquileia Pecunia Signata.
 AQVIL. Aquileia. Aquilifer.
 AQVIL. LEG. IIII. SCYT. Aquilifer Legionis
 Quartæ Scythicæ.
 AQVIL. LEG. V. MACED. Aquilifer Legio-
 nis Quintæ Macedoniæ.
 AR. Ara. Arnicensis. Tribu.
 A. R. A. Recta. A Ripa.
 ARAB. Arabicus.
 ARAB. ADAQ. Arabia Adquisita.
 A. RA. MIL. FRV. A Rationibus Militaris
 Frumenti.
 A. RAT. A Rationibus.
 A. RAT. MAR. LVNENS. A Rationibus Mar-
 morum Lunensium.
 ARBITR. SVO. DIVID. Arbitrato Suorum
 Dividendis.
 AR. DD. III. NON. MAI. Aram Dedicavit
 Tertio Nonas Maias.
 A. RET. P. III. S. Ante Retro Pedes Tras Se-
 mis.
 ARG. P. X. Argenti Pondo Decem.
 A. RION. A Rationibus.
 ARK. REIP. Arkarius Reipublicæ.
 ARK. RET. P. Arca Retro Posita.
 ARM. Armenia. Armeniacus.
 ARME. CAPT. Armenia Capta.
 ARMIL. Armillæ.
 ARMOR. CVST. Armorum Custos.
 ARN. } Arnicensis.
 ARNIENS. }
 AR. P. Aram Posuit.
 A. R. PROX. Ad Ripam Proximam, vel, A
 Ripa Proxima.
 AR. V. V. DD. Aram Votum Volens Dedi-
 cavit.
 AR. VV. D. D. Aram Votivam Dono Dedit.
 A. SIG. A Signis.
 A. S. L. Amico Solvit Libens. A Signis Le-
 gionis.
 A. S. L. F. Amico Suo Libens Fecit.
 A. S. S. Aram Suo Sumptu, A Sacris Scriniis.
 A. SVPELL. A Suppellectile.
 A. T. F. Amico Titulum Fecit.
 ATFINES. Adfinæ.
 A. TRI. CVRAN. A Triclinio Curando.
 A. T. V. Aram Testamento Vovit.
 AV. Augur. Augustalis. Augustus.
 A. V. C. Ab Urbe Condita.
 AVG. } Augur. Augustalis. Augustus.
 AVG. }
 AVG. BAD. Augur. Badaci.
 AVG. COL. } Augur. } Coloniz.
 AUGUSTALIS. }
 AVG. COL. N. P. C. } Augur. } Coloniz
 AUGUSTALIS. }
 Nominæ Proprio Curavit.
 AVG. CVR. R. P. Augustalis Curator Rei-
 publicæ.
 AVG. ET. POP. Augustales Et Populus.
 AVG. ET. Q. AVG. Augustalis Et Quæstor
 Augustalium.

AVG. F. Augusti Filius.
 AVGG. Augusti. *Dm.*
 AVGG. FR. CLARISS. Augustorum Fratrum Clarissimorum.
 AVGGG. Augusti. *Cum tres.*
 AVGGG. LIB. Augustorum Libertus, *vel*, Librarius. *trium scilicet.*
 AVG. NN. LIB. Augustorum Nostrorum Libertus.
 AVG. I. D. Augustalis Iuridicundo.
 AVG. L. } Augusti Liberi. Augusti Libertus.
 AVG. LIBER. }
 AVG. M. ^{augur.} } Municipii.
 Augustalis. }
 AVG. N. Augusti Nepos. Augustus Noster.
 AVG. N. D. Augusti Nostri Dispensator.
 AVGG. NN. SER. Augustorum Nostrorum Servus.
 AVG. N. SER. Augusti Nostri Servus.
 AVG. N. V. Augusti Nostri Verna.
 AVG. P. Augusti Puer.
 AVG. ^{augur.} POL. } Polæ.
 Augustalis. }
 AVG. RAVEN. ^{augur.} } Ravennæ.
 Augustalis. }
 AVG. SAC. Augusto Sacrum.
 AVG. TRIB. POT. Augustus Tribunica Potestate.
 AVGV. Augustus.
 AVGVST. Augustalis Augustus.
 AVGVST. ALLIF. Augustalis Allifanorum.
 AVGVST. ET. POP. Augustales Et Populus.
 AVGVST. TR. POT. XIII. COS. XI. IMP. XIII. P. P. Augustus Tribunica Potestate Decimumquartum Consul Vndecimum Imperator Tertiodecimum Pater Patriæ.
 A. VIC. PVB. A Vico Publico.
 A. V. L. annos Vixit Quinquaginta, animo Vovit Libens.
 A. V. P. S. Augustæ Vindelicorum Pecunia Signata.
 AVR. Aurelia. Aurelius. Aurum.
 AVRIG. } Aurigitanus.
 AVRIGIT. }
 AVRL. Aurelius.
 AVSP. S. auspicante Sacrum.
 AVTV. COL. VIC. SEQVAN. auctoritate Coloniarum Vici Sequanorum, *scilicet*, Collegii.
 A. V. XX. annos Vixit Vixit.
 A. X. annis Decem.
 A. XII. annis Duodecim.
 A. XLI. annos Quadraginta annorum.
 A. XX. H. EST. Annorum Viginti Hic Est.

B.

Badio. Beatus. Beleno. Bene. Beneficarius. Berna, *pro Verna*, Bings. Bixit, *pro Vivit* Vixit. Brutus. Burra. Bustum.
 B. Badio. Beneficiarius.
 B. A. Bixit annis.

BAL. Balbus.
 BARBAT. Barbatus.
 BASC. Baslica.
 B. B. Bene Bene. *Idest Optime.*
 B. COS. } Beneficiarius Consulis.
 -B-. COS. }
 B. D. D. Bonis Deabus.
 B. DE. SE. M. Bene De Se Merita, *vel*, Merito.
 BEDVA. Vidua.
 BELL. ACT. Bello Actiaco.
 BELL. ACT. SICIL. ET. HISP. Bello Actiaco. Siciliensi Et Hispaniensi.
 BEN. Beneficiarius.
 BENEF. LATI. CLA. Beneficiarius Latini clavius.
 BENEF. PRAEF. VRB. Beneficiarius Praefecti Urbis.
 BENEF. TRIBVN. Beneficiarius Tribunus.
 BEN. ME. Bene Merenti. Bene Merito.
 BEN. MER. FEC. Bene Merenti Fecit.
 B. F. Beneficiarius. Bonum Factum.
 B. ³ } Bona } Filia.
³ } Femina.
 B. F. COS. } Beneficiarius Consulis.
 BF. COS. }
 B. F. PR. Beneficiarius Praetoris.
 B. F. PRAEF. Beneficiarius Praefecti.
 BF. PR. PR. Beneficiarius Praefecti Praetorio, *vel*, Pro Praetoris.
 BF. TRIB. Beneficiarius Tribunus.
 B. G. POS. Biga Gratis Posita.
 BHNHMRHNTI. Benemerenti. *H pro E posita.*
 BIAR. CVS. Biarum Custos, *Viarum nempe.*
 BIBA. Viva, *scilicet.*
 BIBV. Vivo.
 BIGINTI. Viginti. *scilicet.*
 BIINI. MIIRINTI. FIICIT. Benemerenti Fecit. *Duplici II pro E.*
 BIKTQRE *pro* Victore.
 BIRGO. Virgo.
 BISOMV. Bisomum.
 BISSIT. Vixit.
 BIT. VIV. Biturgium Vivisorum.
 BIVVM. Vivum.
 BIXIT. } Vixit.
 BIXIT. }
 BIX. ANN. ^X CI. M. IV. D. VII. Vixit
 annis Octuaginta annorum Mensibus Quatuor Diebus Septem.
 B. K. Badio Kælio.
 B. L. Burra Libertus.
 B. M. Bene Maneat. Bene Merenti. Bene Merita, *vel*, Merito. Bonæ Memoriae. Bonis Manibus.
 B. M. Beatae Memoriae. Bonæ Memoriae. Bene Maneat. Bene Merenti.
 B. MB. Bene Merentibus. Bonis Manibus.
 B. MB. S. Bene Merentibus Sacrum, *vel*, Bonis Manibus.
 B. MB. S. C. Bene Merentibus Sepulcrum Condidit.
 B. M. C. F. Bene Merenti Cinerarium Fecit. Bene Merenti Curavit Faciendum.
 B. M. D.

B. M. D. Bene Merenti } Dedit.
Bonæ Memoriz }

B. M. D. S. Bene Merenti } De Se.
Bene Merito }

B. M. E. Benemerenti Erexit.

B. M. ET. S. P. Q. S. Bene Merenti Et Sibi
Posteris Que Suis.

B. M. ET. S. S. E. Bene Merenti Et Sibi Sepulcrum Elegit.

B. M. F. Bene Merenti Fecit. Bene Meritæ Feminæ.

B. A. F. Bene Merenti Fecit.

B. M. F. C. Bene Merenti Faciendum Curavit.

B. M. F. C. R. Bene Merenti Faciendum Curavit Requiitorium.

B. M. F. C. V. Bene Merenti Faciendum Curavit, vel, Fecit Contra Votum.

B. M. FE. Bene Merenti Fecit.

B. M. H. E. Bonæ Memoriz Hic Est.

B. M. H. ET. L. Bene Merenti Heredes Et Liberti, vel, Liberi.

B. M. H. L. C. Bene Merenti Hoc Ipse Curavit.

B. M. IN. PACE. Bonæ Memoriz In Pace, vel, Bene Maneat.

B. M. IN. P. FERVNT. Bonæ Memoriz In Pace Fecerunt.

B. M. L. D. Bene Merenti Libens Dedit, vel, Locus Datus.

B. M. M. P. Bene Merenti Monumentum Posuit.

B. MN. Bene Maneat.

B. M. P. Bene Merenti Posuit, vel, Bene Meritæ.

B. M. P. C. Bene Meritæ Ponendum Curavit, vel, Bene Merenti.

B. M. P. F. Bene Merenti Ponere Fecit, vel, Publicè Fecit.

B. M. P. I. Bene Merenti Posuit Infelix.

B. N. P. P. Bene Merenti Publicè Posuit.

B. M. PQ. Bene Merenti Posteris Que.

B. M. P. T. Bene Merenti Posuit Titulum, vel, Tumulum.

B. MR. C. Bene Merenti Curavit.

B. MRT. Bene Merenti-

B. M. S. C. Bene Merenti Sepulcrum Condidit.

B. MT. Bene Maneat. Bene Merenti.

BN. M. } Bene Meritæ. Benemerenti.
BN. M. }
BN. M. F. } Bene Meritæ. Bene Merenti } Fecit.

BN. M. FEC. } Bene Merenti }

BN. M. P. Bene Merenti Posuit.

BOLTINIA. Voltinia.

BON. EVEN. Eonus Eventus.

BON. R. P. N. Bono Reipublicæ Nato.

BO. R. E. C. H. Bonum Requiitorium Ei Curavit Heres.

B. P. Bivus Posuit. Bono Publico.

B. P. D. Bono Publico Datum.

-B. PR. } Beneficiarius Præfecti, vel, Prætoris.
-B. PR. }

B. PRCOS. Beneficiarius Proconsulis.

-B. PROPR. Beneficiarius Proprætoris.

-B. PR. PR. Beneficiarius Præfecti Prætoris, vel, Proprætoris.

B. Q. Bene Quiescat.

B. QVES. IN. PAC. Bene Quiescat In Pace.

BRACARAVG. Bracaraugustanus.

BREG. PVBLC. Bregetonenses Publicani.

BRIT. } Britannia. Britannicus.
BRITAN. }

BRIX. Brixia. Brixianus.

B. RP. Bono Reipublicæ.

B. R. P. N. } Bono Reipublicæ Nato.
B. R. P. N. }

BRT. Britannicus.

BRVT. Brutus.

BRVT. IMP. Brutus Imperator.

B. S. D. Beleno Sacrum Dedit.

B. TRIB. Beneficiarius Tribuni.

B. V. Bene Vale.

B. V. D. Beleno Votum Dedit.

B. V. S. Beleno Votum Solvit.

BX. ANVS. VII. ME. VI. DI. XVII. Vixit Annos Septem Menses Sex Dies Decem Septem.

C.

C. Cæsar. Caia. Caius. Centor. Centum, Centuria. Civis. Civitas. Clarissimus. Collegium. Colonia. Cohors. Comitia. Condemno. Consul. Conscriptus. Coniux. Curavit.

3. Caia, Sicilie nota. Centuria.

3 Centuria.

7. Centuria. Centurio.

8. Centurio.

C. A. Cæsar Augustus.

CA. Camilla.

C. A. A. M. Colonia Ælia Augusta Mercurialis.

CAE.

CAES. } Cæsar.

CAES. A. Cæsar Augustus.

CAES. AVG. Cæsarea Augusta. Cæsar Augustus.

CAES. AVG. F. Cæsar Augusti Filius.

CAES. AVG. PON. MAX. COS. V. DICT. PERP. Cæsar Augustus Pontifex Maximus Consul Quintum Dictator Perpetuus.

CAES. DIC. PERP. Cæsar Dictator Perpetuus.

CAES. IMP. Cæsar Imperator.

CAESS. Cæsares.

CAESS. AVGG. Cæsares augusti, si duo.

CAESSS. Cæsares. Si tres.

CAESSS. AVGGG. Cæsares augusti.

CALAT. Calator.

CAL.

CALD. } Caldus.

CAL. APR. Calendis Aprilis.

CALAG. Calagurris.

CAL. IUL. Calagurris Julia.

CAM. Camilla. Camillina.
 CAMB. Cambodunum.
 CAMIL. }
 CAMILL. } Camilla. Camillina.
 CAMP. Campanā.
 C. APVL. Civitate Apulus.
 CAR. Carissima. Carissimus. Carmentalia.
 CAR. COIV. Carissimæ Conjugi.
 CARISS. Carissimi. Carissimus.
 CAR. N. P. Carmentalia Nefastus Primo.
 CARTH. Carthago.
 CARTIMITANOR. Cartimitanorum.
 C. ASIN. C. CENS. COS. Caio Asinio Caio
 Censorino Consulibus.
 CAST. ET. POLL. D. D. I. O. M. FF. Castori
 Et Polluci Divis Jovis Optimi Maximi Fi-
 lius.
 C. ATIL. A. F. Caius Atilius Auli Filius.
 C. ATILI. M. F. SERRAN. Caius Atilius Mar-
 ci Filius Serranus.
 C. ATIL. REGVL. Caius atilius Regulus.
 C. ATL. Caius Atilius.
 C. ATTEI. CAPIT. Caius Attelius Capito.
 C. AVG. } Caesar augustus.
 } Caius augurinus.
 C. AVR. COT. Caius Aurelius Cotta.
 CAVS. }
 CAVSS. } Causa.
 C. B. Colonia Bononia.
 C. B. M. Conjugi Bene Merenti.
 C. B. M. F. Conjugi Bene Merenti Fecit.
 C. C. Caius, *de doctus*. Conjugi Carissimæ
vel, Carissimo.
 CC. Consulibus. Ducentum.
 C. CA. Colonia Carthago.
 CC. A. Centurisdinis agris.
 C. C. A. Colonia Cæsar augusta. Colonia Ca-
 lagurris augusta. Colonia Carthago augu-
 sta.
 C. CAES. AVG. Caius Cæsar augustus.
 C. CAES. AVG. F. Caius Cæsar augusti Fi-
 lius.
 C. CANINI. Caius Caninius.
 C. CARRIN. Caius Carrinas.
 C. CASSI. Caius Cassius.
 C. CASSI. IMP. Caius Cassius Imperator.
 C. C. C. Calumniae Cavendæ Causa. Colonia
 Copia Claudia.
 C. C. C. AVG. LVGD. Colonia Copia Clau-
 dia Augusta Lugdunensis.
 C. C. C. L. L. Caiorum Conliberti. *Durum*
seil.
 C. C. COL. LVG. Claudia Copia Colonia
 Lugdunum.
 C. C. C. C. Cail, *quarvor*.
 CCCCIODD. Decies centena Millia.
 CCCIODD. Centum Millia.
 C. C. D. Curatum Consulio Decurionum.
 C. CENS. }
 C. CENSO. } Caius Censorinus.
 C. CETHEG. Caius Cethegus.
 C. CETHEG. L. F. Caius Cethegus Lucii Fi-
 lius.
 CC. FF. Clarissimæ Feminae, *vel*, Castissimæ.
 CCID. Decem millia.

CCID. Undecim Millia.
 CCID. CCID. Vigintimillia.
 CCID. CCID. CCID. Trigintamillia.
 CCID. ID. ID. Quindecim millia Sex-
 centum.
 CCID. ID. ID. Quadragintamillia.
 CCID. CCID. CCID. ID. LX. Triginta
 millia Quingenti Sexaginta.
 CCID. CCID. CCID. CCID. Qua-
 draginta millia.
 CCID. CCCID. Nonagintamillia.
 CCID. CC. Tredecim millia
 Ducentum.
 CCID. CCID. ID. Vingtiquator
 millia.
 CCID. CCID. DCC. Vingt
 tria millia septemcentum.
 CCID. CCID. CDXXCIX.
 Vingtiquator millia Quatuorcentum O.
 ctuaginta novem.
 CCID. ID. C . . . XII. Quadraginta
 unum mille Novecentum Duodecim.
 CCID. ID. DCCCLXVII. Quinde-
 eim millia Odlocentum Sexaginta septem.
 CCID. ID. CCC. Sexdecim millia
 Tercentum.
 CCID. ID. Undecim millia Sexcentum.
 CCID. CCXIII. Tredecim
 millia Ducentum Vingt tres.
 CCID. ID. DCCCL. Quindecim millia
 Novecentum Quinquaginta.
 C. C. D. D. P. Corona Civica Data Decreto
 Publico.
 C. CIRCEREI. T. F. T. N. Caius Circereius
 Titi Filius Titi Nepos.
 C. CL. Cains Claudius.
 C. C. L. Caiorum Libertus, *vel*, Liberta.
 C. C. L. Cail Conlibertus.
 C. C. L. Conliberti.
 C. C. LAPPI. Cail Lappii, *duo seiliet*.
 C. CLAVDI. AP. F. Caius Claudius Apii Fi-
 lius.
 C. CLOVI. Caius Clovius.
 C. CLOVI. PRAEF. Caius Clovius Praefectus.
 C. C. M. M. Collegium Centonariorum Mu-
 nicipii Mevaniolæ.
 C. C. M. R. Collegium Centonariorum Mu-
 nicipii Ravennatis.
 C. C. M. S. Collegium Centonariorum Mu-
 nicipii Saffinatum.
 C. C. M. S. B. M. Collegium Centonariorum
 Municipii Saffinatum Bene Merenti.
 C. C. N. D. D. S. P. P. Collegium Centona-
 riorum Nomini Devotum De Sua Pecunia
 Posuit.
 7. COH. Centurio Cohortis.
 7. COH. SS. Centurio Cohortis Supra scriptæ.
 C. COIL. CAL. Caius Coelius Calvus.
 C. CONSIDI. Caius Considius.
 C. COSSVTI. C. F. Caius Cossutius Cail Fi-
 lius.
 C. C. S. Curaverunt Cives Saffinates. Cura-
 verunt Comuni Sumptu.
 C. CVR. Caius Curatius.
 C. CVR. TRIG. Caius Curiatius Trigeminus;
 C. C.

CC. VV. Clarissimi Viri. Clarissimis Viris;
quod de duobus.
 C. C. V. V. Calator Curiatus Virginum Ve-
 italium.
 C. D. Caius Drusus. Collegium Decurionum.
 Comitalibus Diebus
 C. D. E. R. N. E. E. Cuius De Ea Re Notio
 Est Estimabilis.
 C. DM. Comes Domesticorum.
 C. DVILI. M. F. Caius Duilius Marci Filius.
 C. E. C. Coloni Ejus Coloniz.
 CEL. Celeres.
 CEN. Cenfor. Centuria. Centurio.
 CEN. PED. Centum Pedum.
 CEN. PP. } Cenfor Perpetuus.
 CEN. PER. }
 CENS. Cenfor. Cenfores.
 CENSIT. H. C. Censitori Hispaniz Citerioris.
 CENS. LVST. NON. FEC. Cenfor Lustrum
 Non Fecit.
 CENS. LVSTR. FEC. Cenfor Lustrum Fecit.
 CENSO. Censorinus.
 CENS. P. } Cenfor Perpetuus.
 CENS. PERP. }
 CENS. PERP. P. P. } Cenfor Perpetuus Pa-
 ter Patrie.
 CENSS. Cenfores.
 CENT. Centonarii. Centuria. Centurio. Cen-
 tum.
 CER. Cerealia.
 CERTA. QVINQ. ROM. CO. Certamen
 Quinquennale Romae Conditum.
 CESQVANT. Quiescant.
 CESS. Cenfores.
 C. F. Caii Filia. Clarissima Femina. Clarissimus
 Filius. Curavit Faciendum, vel, Fieri.
 7. F. Caii Filius.
 C. FABI. C. F. Caius Fabius Caii Filius.
 C. F. AP. N. Caii Filius Apii Nepos.
 C. F. C. Clavi Figendi Causa.
 C. F. C. N. Caii Filius Caii Nepos.
 C. F. D. N. Caii Filius Decimii Nepos.
 C. FIL. C. N. C. PRON. C. ABN. Caii Filius
 Caii Nepos Caii Pronepos Caii Abnepos.
 C. F. K. N. Caii Filius Kasonis Nepos.
 C. FL. Celi Filius. Caius Flavius.
 C. FLAMIN. C. F. Caius Flaminius Caii Fi-
 lius.
 C. F. L. N. Caii Filius Lucii Nepos.
 C. F. L. N. L. PRON. Caii Filius Lucii Ne-
 pos Lucii Pronepos.
 C. F. M. Curavit Fieri Monumentum.
 C. F. M. N. Caii Filius Marci Nepos.
 C. F. M. N. Caii Filius Manii Nepos.
 C. F. N. N. Caii Filius Numerii Nepos.
 C. FONT. Caius Fonteus.
 C. F. P. N. Caii Filius Publii Nepos.
 C. F. Q. N. Caii Filius Quinti Nepos.
 C. F. R. Curavit Fieri Requietorium.
 C. F. SER. N. Caii Filius Servii Nepos.
 C. F. SEX. N. Caii Filius Sexti Nepos.
 C. F. SP. N. Caii Filius Spuri Nepos.
 C. F. TI. N. Caii Filius Tiberii Nepos.
 C. F. T. N. Caii Filius Titi Nepos.

C. FVND. } Caius Fundanius.
 C. FVND. }
 C. FVRNI. P. F. Caius Furnius Publii Filius.
 C. GRAN. Caius Granius.
 C. H. Curavit Hoc.
 CH. Cohors.
 CHAR. Carissima. Carissimus.
 C. H. C. } Censitorii
 } Curatori Hispaniz Citerioris.
 C. H. M. Cutavit Hanc Memoriam, Consecra-
 vit Hoc Monumentum.
 CHO. } Cohors.
 CHO. }
 CHO. I. AFR. C. R. Cohors Prima africanor-
 um Civium Romanorum.
 CHOR. I. FL. BF. Cohors Prima Flavia Be-
 neficiariorum.
 CHOR. P. PR. Cohors Decima Prætoraria.
 C. HOSIDI. C. F. Caius Hosidius Caii Filii.
 CI. Circiter.
 CIO. Mille.
 CIO. IOC. Mille Sexcentum.
 CIO. CIO. CVI. Termillia Centum Sex.
 CIO. CIO. CIO. IOV. Termillia Quingenti
 Quinque.
 CIO. CIO. CIO. DCCCLXXX. Termillia
 Octocentum Octuaginta.
 C. I. C. I. O. M. S. Caius Iulius Cæsar Ioyi
 Optimo Maximo Sacravit.
 C. I. HOMVL. Caius Iulius Homulus.
 C. I. I. A. Colonia Imanus Illice Augusta.
 CIN. Cinereo.
 C. I. O. N. B. M. F. Civium Illius Omnium
 Nomine Beneficentis Fecit.
 C. I. P. A. Colonia Iulia Paterna Arjate.
 C. I. P. C. N. M. Colonia Iulia Paterna Claudia
 Narbonensis Martia.
 C. I. P. N. M. Colonia Iulia Paterna Narbo-
 nensis Martia.
 CIPP. Cippus.
 CIV. Civis. Civitas.
 C. I. V. Colonia Iulia Valentia.
 CIVIB. ET. SIGN. MILIT. A PART. RE-
 CVP. Civibus Ex Signis Militibus à Par-
 tibus Recuperatus.
 CIVIT. ARAVS. Civitas Aravionensis.
 CIVIT. LACTOR. Civitas Lactoratensis.
 C. IVN. CASS. Caius Iunius Cassus.
 C. IVNI. C. F. Caius Iunius Caii Filius.
 CIV. SECVND. Civitas Secunda.
 C. K. L. C. S. L. F. C. Coniugi Karissimo Lo-
 co Concesso Sibi Libenter Fieri Curavit.
 CL. Clarus. Claudia. Claudius. Colonia.
 C. L. Caiæ Liberta. Caii Libertus.
 C. T. Caiæ Liberta, vel, Caiæ.
 J. L. Con Liberta. ConLibertus.
 J. J. } Caiæ Liberta. CppLiberta.
 J. J. }
 7. L. Caiæ Liberta. Caii Liberta. ConLiberta.
 CLA. Claudia. Claudius.
 C. LARG. Comes Largitionum.
 CLAS. ALEX. Classis Alexandrina.
 CLAS. ET. ORAE. MARIT. F. N. S. C. PRAEF.
 Classis Et Oræ Mariæ Ex Senatus Con-
 sulto Præfectus.

CLAS. PR. MIS. *Classis Prætoria Misēnensis.*
CLASS. PR. RAVE. *Classis Prætoria Ravennas.*

CLAV. } *Claudia, Claudius.*

CLAUD. }

C. L. CAES. Caius Lucius Cæsares.

CO. CEL. Colonia Celesia.

C. LEG. }

3. LEG. }

7. LEG. } *Centurio Legionis.*

8. LEG. }

CLEM. Clementia.

CL. F. }

3. L. F. } *Clarissima Filia.*

3. L. F. } *Clarissima Femina.*

CL. FI. *Clarissimus Filius.*

3. L. F. } *Clarissima Filia, vel, Femina.*

C. LIB. *Caius Liberta, Caius Liberta, Caii Libertus.*

3. LIB. } *ConLiberta, ConLibertus.*

C. L. I. COR. *Colonia Latina Julia Corinthus.*

C. LIMETAN. Caius Limetanus.

C. LONGIN. C. F. Caius Longinus Caii Filius.

C. 7. K. }

3. L. K. }

3. L. K. } *ConLiberta Karissima.*

3. L. K. }

3. L. K. } *ConLiberta Karissima.*

CL. M. F. *Claudius Marci Filius.*

CL. P. *Clarissimus Puer.*

CLS. *Clarissimus.*

CLS. F. *Clarissima Filia, vel, Femina. Clarissimus Filius.*

CL. V. *Clarissimus Vir. Clypeus Votivus. Clypeum Vovit.*

CLV. *Clustumina.*

C. LVCR. P. F. II. V. QVINQ. Caius Lucretius Publii Filius DuumVir Quinquennalis.

CLVENT. Cluentia.

CLVST. Clustumina.

C. LVTAT. C. F. C. N. PR. COS. Caius Lutatius Caii Filius Caii Nepos Proconsul.

CLV V. Cluvia.

C. M. Conjux Marito. Curavit Monumentum.

C. MAIAN. Caius Maianus.

C. MALL. Caius Malleolus.

C. MALL. C. F. Caius Malleolus Caii Filius.

C. MAMIL. LIMET. Caius Mamilius Limetanus.

C. MAN. Caius Manlius.

C. MANCIN. A. F. Caius Mancinus Auli Filius.

C. MARC. Caius Marcellus.

C. MARCI. CENSO. Caius Marcius Censorius.

C. MARCI. FIGVL. Caius Marcius Figulus.

C. MARI. C. F. CAPIT. Caius Marius Caii Filius Capito.

C. M. D. Conjux Marito Dedit. Conjugi Maritus Dedit.

C. MEMMI. C. F. Caius Memmius Caii Filius.

C. METEL. CAPRAR. Caius Metellus Caprarius.

C. M. F. *Clarissimæ Memoriz Femina. Conjux Marito Fecit. Conjugi Maritus Fecit. Curavit Monumentum Fieri.*

C. M. Q. Cæsar Mælius Quintus.

C. M. S. Constituit Monumentum Sibi.

C. M. V. *Clarissimæ Memoriz Vir. Curavit Monumentum Vivens.*

C. MV. } *Curator Municipii.*

C. MVN. }

CN. CÆA. Cnæus.

C. N. Caii Nepos.

C. NB. *Carissime Nobis.*

CN. BEBI. Q. F. Cnæus Bebius Quinti Filius.

CN. CALP. Cnæus Calpurnius.

CN. CENTVMAL. Cnæus Centumalus.

CN. CORNEL. L. F. Cnæus Cornelius Lucii Filius.

CN. CN. L. Cnæorum Liberta, vel, Libertus.

Quod de duobus.

CN. DOM. Cnæus Domitius.

CN. DOM. COS. ITER. IMP. Cnæus Domitius Consul Iterum Imperator.

CN. DOMI. Cnæus Domitius.

CN. DOMIT. C. F. CALVIN. Cnæus Domitius Caii Filius Calvinus.

CN. DOMIT. CN. F. AENOBARB. Cnæus Domitius Cnæi Filius, Aenobarbus.

CN. F. Cnæi Filius.

CN. F. A. N. Cnæi Filius Auli Nepos.

CN. F. AP. N. Cnæi Filius Apii Nepos.

CN. F. C. N. Cnæi Filius Caii Nepos.

CN. F. CN. N. Cnæi Filius Cnæi Nepos.

CN. F. D. N. Cnæi Filius Decimi Nepos.

CN. F. L. N. Cnæi Filius Lucii Nepos.

CN. F. K. N. Cnæi Filius Kæsonis Nepos.

CN. F. M. N. Cnæi Filius Marci Nepos.

CN. F. M. N. Cnæi Filius Manii Nepos.

CN. F. N. N. Cnæi Filius Numerii Nepos.

CN. FOVL. Cnæus Fulvius.

CN. F. P. N. Cnæi Filius Publii Nepos.

CN. F. Q. N. Cnæi Filius Quinti Nepos.

CN. F. SER. N. Cnæi Filius Servii Nepos.

CN. F. SEX. N. Cnæi Filius Sexti Nepos.

CN. F. SP. N. Cnæi Filius Spuri Nepos.

CN. F. TI. N. Cnæi Filius Tiberii Nepos.

CN. F. T. N. Cnæi Filius Titi Nepos.

CN. FVLVI. CN. F. CN. N. MAX. CENTV. MAL. Cnæus Fulvius Cnæi Filius Cnæi Nepos Maximus Centumalus.

CN. GEL. Cnæus Gælius.

CN. L. Cnæi } *Liberta.*

CN. L. Cnæi } *Libertus.*

CN. LEN. Q. EX. S. C. Cnæus Lentulus Quæstor Ex Senatus Consulto.

CN. LENT. Cnæus Lentulus.

CN. LENTV. Cnæus Lentulus.

CN. LENTVL. CLODIAN. Cnæus Lentulus Clodianus.

CN. LO. Cnæus Lollius.

CN. LVCR. Cnæus Lucretius.

CN. MAG. IMP. Cnæus Magnus Imperator.

CN. NAE. BALB. Cnæus Nævius Balbus.

C. NORBA. Caius Norbanus.

CN.

CN. OCTAVI. CN. F. Cnæus Octavius Cnæi Filius.
 CN. OCTAVI. PR. PR. Cnæus Octavius Præprætor.
 CN. PO. M. CRA. Cnæo Pompeio Marco Craſſo.
 CN. POMP. M. AVO. T. ANTO. M. IVL. SERAN. IIII. VIR. Cnæo Pompeio, Marco Avonio, Tito Antonio, Marco Iulio Serano Quatuor Viris.
 CN. SERVIL. P. F. Cnæus Servilius Publii Filius.
 C. O. Conjugi Optimæ, *vel*, Optimo.
 CO. Conjux.
 CO. Contra.
 COACT. ABD. Coactus Abdicavit.
 COACT. A. CONL. ABD. I. E. L. F. E. Coactus A Conlega Abdicavit In Ejus Locum Factus Est.
 COACT. A. DICT. ABDIC. Coactus A Dictatore Abdicavit.
 CO. BN. M. FEC. Conjugi Bene Merenti Fecit.
 COELI. Cœlius.
 COER. Curavit, Curavere.
 COIR. Coiravit, *hoc est*, Curavit.
 COH. } Cohors.
 COH. } Cohors.
 COHH. PRAETORIA. VIC. Cohortes Prætorianæ Victrices.
 COH. I. AEL. DAC. Cohors Prima alia Dacica.
 COH. I. AFR. C. R. EQ. Cohors Prima Africanorum Civium Romanorum Equitum.
 COH. I. ALPIN. Cohors Prima Alpinorum.
 COH. I. AQVITANOR. EQVIT. Cohors Prima Aquitanorum Equitum.
 COH. I. BRIT. Cohors Prima Britannicorum.
 COH. I. CELTIB. Cohors Prima Celtiberorum.
 COH. I. CR. Cohors Prima Cretensis.
 COH. I. DAC. VIGIL. Cohors Prima Dacica Vigilum.
 COH. I. DELM. Cohors Prima Delmaticorum.
 COH. I. FL. Cohors Prima Flavia.
 COH. I. FL. BRIT. Cohors Prima Flavia Britannicorum.
 COH. I. GAL. Cohors Prima Gallorum.
 COH. I. LVSIT. Cohors Prima Lusitanorum.
 COH. I. MIL. Cohors Prima Miliaria.
 COH. I. NOR. Cohors Prima Noricorum.
 COH. I. PANN. Cohors Prima Pannoniorum.
 COH. I. PR. Cohors Prima Prætoriana.
 COH. I. PR. INGENVOR. Cohors Prima Prætoriana Inguenorum.
 COH. I. PR. P. V. Cohors Prima Prætoriana Pia Victrix.
 COH. I. THRAC. Cohors Prima Thracum.
 COH. I. VIGIL. Cohors Prima Vigilum.
 COH. I. VRB. Cohors Prima Vrbanoorum, *ſeu*, Vrbana.
 COH. II. Cohors Secunda.
 COH. II. BRACARAVGVSTAN. Cohors Secunda Bracaraugustanorum.
 COH. II. C. R. Cohors Secunda Civium Romanorum.

COH. II. LING. Cohors Secunda Lingonum.
 COH. II. LING. EQ. Cohors Secunda Lingonum Equitum.
 COH. II. PANNONIOR. Cohors Secunda Pannoniorum.
 COH. II. PR. Cohors Secunda Prætoriana.
 COH. II. VIG. Cohors Secunda Vigilum.
 COH. III. ASTVR. EQ. C. R. Cohors Tertia Asturianorum Equitum Civium Romanorum.
 COH. III. AVG. THRAC. EQVIT. Cohors Tertia Augusta Thracum Equitum.
 COH. III. BRACARAVG. Cohors Tertia Bracaraugustanorum.
 COH. III. BREVC. Cohors Tertia Breucorum.
 COH. III. BRIT. Cohors Tertia Britonum.
 COH. III. ET. VI. PRR. Cohors Tertia, Et Sexta Prætoriae.
 COH. III. P. P. V. Cohors Tertia Prætoriana Pia Victrix.
 COH. III. PR. Cohors Tertia Prætoriana.
 COH. III. PR. M. I. F. Cohors Tertia Prætoriana Materna Julia Felix.
 COH. III. PR. VLP. Cohors Tertia Prætoriana Vlpia.
 COH. III. SAGITTARIOR. Cohors Tertia Sagittariorum.
 COH. III. VIG. Cohors Tertia Vigilum.
 COH. IIII. AVG. Cohors Quarta Augusta, *vel*, Augustanorum.
 COH. IIII. AQ. EQ. Cohors Quarta Aquitanorum Equitum.
 COH. IIII. BRE. Cohors Quarta Breucorum.
 COH. IIII. GALLOR. Cohors Quarta Gallorum.
 COH. IIII. PR. Cohors Quarta Prætoriana.
 COH. IIII. TARRAC. Cohors Quarta Tarraconenſium.
 COH. IIII. TARRAC. EQ. Cohors Quarta Tarraconenſium Equitum.
 COH. IIII. VIG. Cohors Quarta Vigilum.
 COH. V. PR. Cohors Quinta Prætoriana.
 COH. V. VIC. Cohors Quinta Victrix.
 COH. V. VIG. Cohors Quinta Vigilum.
 COH. V. VIG. VRB. Cohors Quinta Vigilum Vrbanoorum.
 COH. VI. BRITTON. Cohors Sexta Britonum.
 COH. VI. PR. Cohors Sexta Prætoriana.
 COH. VI. VIG. Cohors Sexta Vigilum.
 COH. VII. BREV. Cohors Septima Breucorum.
 COH. VII. GALL. Cohors Septima Gallorum.
 COH. VII. LVSITAN. Cohors Septima Lusitanorum.
 COH. VII. PR. Cohors Septima Prætoriana.
 COH. VII. PR. P. V. Cohors Septima Prætoriana Pia Victrix.
 COH. VII. VIGIL. Cohors Septima Vigilum.
 COH. VII. VIGIL. ROM. Cohors Septima Vigilum Romanorum.
 COH. VIII. PR. Cohors Octava Prætoriana.

COH. VIII. VRB. Cohors Octava Urbana,
ſeu, Urbanorum.
COH. VIII. PR. Cohors Nonæ Prætoria.
COH. VIII. PR. P. V. Cohors Nonæ Præto-
ria Pia Victrix.
COH. VIII. VRB. Cohors Nonæ Urbana,
ſeu, Urbanorum.
COH. VIII. VRB. SPECULATOR. Cohors
Nonæ Urbana Speculariorum.
COH. X. EQ. Cohors Decima Equitum.
COH. X. PR. Cohors Decima Prætoria.
COH. X. PR. P. V. Cohors Decima Prætoria
Pia Victrix.
COH. X. PR. V. ANT. Cohors Decima Præ-
toria Valens Antonina.
COH. X. VRB. Cohors Decima Urbana.
COH. XI. PR. Cohors Undecima Prætoria.
COH. XI. VRB. Cohors Undecima Urbana.
COH. XII. PR. Cohors Duodecima Prætoria.
COH. XIII. VRB. Cohors Decima Tertia
Urbana.
COH. XIV. VRB. Cohors Decima Quarta
Urbana.
COH. XV. VOL. Cohors Decima Quinta
Voluntariorum.
COH. XV. VOLVNTAR. C.R. Cohors De-
cima Quinta Voluntariorum Civium Roma-
norum.
COH. XVI. VRB. Cohors Decimafexta Ur-
bana.
COH. XVII. Cohors Decimasextima.
COH. XXIII. VOL. Cohors Vigefimaquar-
ta Voluntariorum.
COH. XXXII. VOLVNT. Cohors Trigeſima
ſecunda Voluntariorum.
COH. MIL. ITALIC. VOLVNT. Cohors
Militaria Italica Voluntariorum.
COH. PRIM. DAMASC. Cohors Prima Da-
maſcenorum.
COH. SECVN. ASTVR. Cohors Secunda A-
ſturianorum.
COHOR. PRAET. PHIL. Cohors Prætoria
Philippenſium.
COL. Conjugi.
COL. K. Conjugi Kariffimæ, *vel*, Cariffimo.
COIR. Coiravit; *pro*, Cſſavit.
COIV. B. M. Conjugi Bene Merenti.
COIVCI. Conjugi.
COIVG. OPT. B. M. Conjugi Optimæ Bene-
Merenti, *vel*, Optimo.
COIVX. Conjugi.
COL. Collegium. Colonia. Collina. Coloni.
COL. AA. PATR. Colonia Auguſta Patrenſis.
COL. AEL. AVG. MERC. THAENIT. Co-
lonia Ælia Auguſta Mercurialis Thænitis.
COL. AEL. AVG. CAP. COMM. Colonia
Ælia Auguſta Capua Commodiana.
COL. AEL. HADR. AVG. Colonia Ælia Ha-
driana Auguſta.
COL. ALEX. AVG. Colonia Alexandria Au-
guſta.
COL. ALEX. TROAS. Colonia Alexandria
Troas.
COL. ANTI. Colonia Antiatum, *vel*, Antium.

COL. ANTIOCH. Colonia Antiochia.
COL. APO. Colonia Apollonia.
COL. AREL. Colonia Arclate.
COL. AR. FL. Colonia Ara Flavia.
COL. AS. Colonia Aſta.
COL. AVG. BER. Colonia Auguſta Berytus.
COL. AVG. F. CERMENO. Colonia Auguſta
Felix Cermenio.
COL. AVG. FEL. BER. Colonia Auguſta
Felix Berytus.
COL. AVG. LAVR. LAVI. Colonia Auguſta
Lauro Lavinium.
COL. AVG. NEM. Colonia Auguſta Nema-
ſum.
COL. AVG. PANNORM. Colonia Auguſta
Pannormus.
COL. AVG. P. MET. SID. Colonia Auguſta
Pia Metropolis Sidonis.
COL. AVG. TROAS. Colonia Auguſta Troas.
COL. AVG. TRO. ALEX. Colonia Auguſta
Troas Alexandria.
COL. AVXIM. Colonia Auximatum. Colo-
nia Auximi, *vel*, Auximum.
COL. BER. Colonia Berytus.
COL. BER. SEC. Colonia Berytus Secunda-
norum.
COL. CAES. ANTIOCH. Colonia Cæſaris
Antiochia.
COL. CAES. AVG. Colonia Cæſarea Auguſta.
COL. CASIL. Colonia Caſilinum.
COL. COR. Colonia Corinthus.
COL. DEA. AVG. VOC. Colonia Dea Au-
guſta Vocontium.
COL. DED. Colonia Deducta.
COL. EBOR. Colonia Eboracum, *ſeu*, Ebo-
racenſis.
COL. E. C. Coloni Ejus Coloniz.
COL. EQ. Colonia Equeſtris.
COL. F. BOSTR. ALEXANDR. Colonia Fe-
lix Boſtra Alexandria.
COL. FEL. AVG. NOL. Colonia Felix Au-
guſta Nola.
COL. F. I. A. P. BARC. Colonia Faventia Ju-
lia Auguſta Pia Barcinone.
COL. FL. PAC. DEVL. Colonia Flavia Pa-
cifica Deukon.
COL. FR. IVL. Colonia Forum Julii.
COL. HADR. IVVAV. Colonia Hadriana
Juvavia.
COL. HEL. } Colonia Helvetiorum.
COL. HELVET. }
COL. IVL. AVG. FEL. Colonia Julia Augu-
ſta Felix.
COL. JVL. AVG. FEL. BER. Colonia Julia
Auguſta Felix Berytus.
COL. IVL. AVG. FEL. CAR. Colonia Julia
Auguſta Felix Carthago.
COL. IVL. AVG. F. HEL. Colonia Julia Au-
guſta Felix Heliopolis.
COL. IVL. AVG. F. TR. Colonia Julia Au-
guſta Felix Troas.
COL. IVL. AVG. GEM. ACCITA. Colonia
Julia Auguſta Gemina Accitana.
COL. IVL. AVG. PARM. Colonia Julia Au-
guſta Parma.

COL. IVL. AVG. PEL. Colonia Julia Augusta Pella.
 COL. IVL. AVG. PHIL. Colonia Julia Augusta Philippis.
 COL. IVL. BER. Colonia Julia Berytus.
 COL. IVL. CONC. APAM. Colonia Julia Concordia Apameorum.
 COL. IVL. COR. Colonia Julia Corinthus.
 COL. IVL. OCTAV. Colonia Julia Octavia.
 COL. IVL. P. AREL. } Colonia Julia Paterna
 COL. IVL. PAT. AR. } Arelate.
 COL. IVL. PATER. NARB. MART. Colonia Julia Paterna Narbonensis Martia.
 COL. IVL. PHIL. Colonia Julia Philippis.
 COL. IVL. VAL. Colonia Julia Valentia.
 C. I. V. T. Colonia Julia Victrix Tarraco.
 COL. I. V. T. TARRAC. Colonia Julia Victrix Tyrhennica Tarraco.
 COLL. Collega. Collegium. Collocata. Collocatum.
 COL. L. AN. COM. Colonia Lucii Antonini Commodiana.
 COLL. CENTON. Collegium Centonariorum.
 COLL. CENTON. D. S. F. Collegium Centonariorum De Suo Fecit.
 COLLEG. Collegium. Collegia.
 COLLEG. DENDROPH. LEG. H-S. C. N. Collegio Dendrophorum Legavit Sestertios Centum Numorum, *vel*, Numero.
 COLL. FABR. Collegium Fabrum.
 COLL. FABR. ET. CENTON. Collegium Fabrum Et Centonariorum.
 COBL. FABR. M. R. Collegium Fabrum Municipii Ravennatis.
 COLLIB. Colliberta. Collibertus.
 COLLIB. ET EDVC. Collibertus Et Educator.
 COLLIN. Collina.
 COL. L. IVL. COR. Colonia Latina Julia Corinthus.
 COLL. SS. Collegium Supra scriptum.
 COLL. STRAGVL. Collegium Stragularioru.
 COL. NAP. Colonia Napusa.
 COL. NAR. Colonia Narniensis.
 COL. NEAPOL. Colonia Neapolis.
 COL. NEM. Colonia Nemausum.
 COL. PATR. Colonia Patrensis.
 COL. RIC. FEL. HEL. Colonia Ricina Felix Helvia.
 COL. ROM. Colonia Romulea.
 COL. SIG. Colonia Signa.
 COL. T. ELAVI. Colonia Traiana Elavia.
 COL. TYR. METR. Colonia Tyro Metropolis.
 COL. VIC. IVL. CELSA. Colonia Victrix Julia Celsa, *sen*, Victoria.
 COLI VIC. IVI. LEP. Colonia Victrix Julia Leptis, *sen*, Victoria.
 COL. V. IVL. C. Colonia Victrix Julia Calagurris, *sen*, Victoria.
 COL. VIM. Colonia Viminatium.
 COL. VLP. TRA. Colonia Vipia Traiana.
 CO. M. Communi Matri.
 COM. Comes. Comitium. Communitas. Communis.

COM. Comparatum.
 COM. AS. Communitas Afiz.
 COM. AS. ROM. ET. AVG. Communitas Afiz Romae Et Augusto.
 COM. DOM. Comes Domesticorum.
 COM. HAB. C. Comitiorum Habendorum Causa.
 COMIT. Comitium. Comititia.
 COMIT. AVG. N. Comitii Augusti Nostri.
 COMM. Commilito. Commodus.
 COMM. ANT. AVG. P. BRIT. Commodus Antoninus Augustus Pius Britannicus.
 COMM. CONS. Communi Consensu.
 COM. OR. Comes Orientis.
 COM. ORT. Comes Orientalis.
 COMP. Compar. Compari. Compitalia.
 COMPARABIT. Comparavit.
 COM. R. P. Comes Rei Privatae.
 COM. S. L. Comes Sacrarum Largitionum.
 CON. Congiarium. Conjux.
 CON. B. M. Conjugi Bene Merenti.
 CON. B. M. F. Conjugi Bene Merenti Fecit.
 CONC. Concordialis.
 CON. CAR. Conjux Cara. Conjux Carus.
 CONC. COM. Concordiae Commodi.
 CONCORD. Concordialis.
 CONCORD. AVG. Concordia Augusti.
 CONCORD. EXERC. Concordia Exercitus.
 CONCORD. MILIT. Concordia Militum.
 COND. Condita. Conditorium.
 COND. GR. Conditior Gregis.
 CON. Congiarium.
 CON. AVG. Congiarium Augusti.
 CONG. AVG. IIII. Congiarium Augusti Quartum.
 CONG. DAT. POP. Congiarium Datum Populo.
 CONGIAR. II. DAT. POP. Congiarium Secundum Datum Populo.
 CONGIAR. PRIM. P. R. DAT. Congiarium Primum Populo Romano Datum.
 CONG. II. COS. II. Congiarium Secundum Consul Secundum.
 CONI. Conjugi.
 CONI. B. M. P. Conjugi Bene Merenti Posuit.
 CONI. PIENT. Conjugi Pientissimae. Conjugi Pientissimo.
 CONIV. Conjux.
 CONIVG. KAR. PONEND. CVRET. SVB. ASC. DEDIC. Conjugi Carissimae, *sen*, Carissimo Ponendum Curavit Et Sub Aetia Dedicavit.
 CONIVG. M. Conjugi Merenti.
 CONIVNCX. Conjux.
 CON. KAR. Conjugi Carissimae, *vel*, Carissimo.
 CON. Collega, *pro*, Collega.
 CONLABS. Conlabsum, *hoc est*, Collapsum.
 CON. LAC. F. Cum Lacrymis Fecit.
 CONLIB. Conliberta. Conlibertus.
 CONLOC. Conlocaverunt, *nempe*, Collocaverunt.
 CON. OB. Constantinopoli Obryzum.
 C. O. N. OB. Civitates Omnes Nobis Obediunt.
 C. O. N. O. B. Civitates Omnes Nostrae Obediunt Benerationi.
 CON. OF. S. Conjux Officium Solvit.

CON. OP. } Conjugi Optimæ.
 CON. OPT. } Conjugi Optimo.
 CON. P. S. Consularis Provinciæ Siciliæ.
 CONR. PROV. SICIL. Corrector Provinciæ Siciliæ.
 CONS. Confualia, Consul, Consularis.
 CONS. Consulatu.
 CONS. CAMP. Consularis Campaniæ.
 CON. SD. Consul Secundum.
 CON. SEN. ET. EQ. OR. P. Q. R. Consensu Senatu Et Equestris Ordinis Populi que Romani.
 CONSENTIB. Consentibus; *Diis nempe.*
 CONSERVAT. MILIT. S. Conservator Militum Suorum.
 CONSERV. VRB. AET. Conservator Urbis Aeternæ.
 CON. SOL. D. Condendo Solum Dedit.
 CONSS. Consules.
 CONS. SS. Consules Supra scripti.
 CONS. SVO. Conservatori Sui.
 CONS. VENET. ET. HIST. Consularis Venetiæ Et Histriæ.
 CONTIBERN. FECER. Contibernaler Fecerunt.
 CONTRIB. D. Contribulibus Dedit.
 CONTV. } Contubernalis.
 CONTVB. }
 CONTVB. D. S. B. M. Contubernali De Se Bene Merenti.
 CONTVB. OPT. Contubernali Optimæ, *vel*, Optimo.
 CON. V. E. F. Coniux Viro Egregio Fecit.
 CON. V. PRO. Coniux Viro Probo.
 CONX. Coniux.
 COOPT. Cooptatus.
 COR. Cohors. Cornelia. Corona.
 COR. Corrector.
 CORN. } Cornelia.
 CORNEL. }
 CORNICVL. Cornicularius.
 CORP. Corporatus.
 CORR. } Corrector.
 CORR. }
 CORR. APVL. ET CALAB. Corrector Apulæ Et Calabriae.
 CORR. FLAM. Corrector Flaminie.
 CORR. MIN. ET. AL. SEN. V. S. Corrector Minicie Et Alimentorum Seniorum Urbis Sacræ.
 CORR. VEN. ET. HIST. Corrector Venetiæ Et Histriæ.
 COR. TR. Cornicularius Tribuni.
 COS. Consul, Consularis.
 COS. DES. } Consul Designatus.
 COS. DESIG. }
 COS. DESIG. PRINC. IVVENT. Consules Designati Principes Juventutis.
 COS. DES. II. } Consul Designatus Iterum.
 COS. DES. IT. }
 COS. II. Consul Iterum.
 COS. III. Consul Tertium.
 COS. III. IMP. III. Consul Tertium Imperator Quartum.
 COS. III. Consul Quartum.

COS. ITER. ET. TERT. DESIG. Consul Iterum Et Tertium Designatus.
 COS. ORD. Consul Ordinarius.
 COS. PERP. Consul Perpetuus.
 COS. QUAR. Consul Quartum.
 COS. QVAR. DIC. QVAR. Consul Quartum Dictator Quartum.
 COSS. Consules.
 COSS. DESS. Consules Designati.
 COSS. SS. Consules Supra scripti.
 CO. SVAE. Coniugi Suae.
 COST. CUM. LOC. H-S. ∞ ⁶ Custodiam. Cum Loco Sestertiis Mille Quingentis.
 COS. TER. Consul Tertium.
 COS. V. DES. VI. Consul quintum Designatus Sextum.
 COS. VIR. Consularis Vir.
 COS. V. P. P. Consul Quintum Pater Patriæ.
 COS. XIII. LVD. SEC. FEC. Consul Decimum Quartum Ludos Seculares Fecit.
 COS. XI. P. P. IMP. VIII. Consul Undecimum. Pater Patriæ Imperator Octavum.
 C. OTAC. Caius Otacilus.
 C. P. Cinerarium Posuit. Clarissimus Puer. Cui Præst. Cum Præterito.
 C. PAPIRI. Caius Papirius.
 C. PLVTI. Caius Plutius.
 C. PBLICI. Caius Publicius.
 C. POPILLI. P. F. P. N. Caius Popilii Publicii Filius Publicii Nepos.
 C. P. S. Curavit Poni Sibi.
 C. P. T. Curavit Poni Titulum.
 C. R. Civis Romanus. Civium Romanorum. Curaverunt Refici.
 CRAS. Crassus.
 CRAS. IVN. LEG. PROPR. Crassus Junius Legatus Proprætoris.
 CRASSIN. R. Crassinus Regillensis.
 CREM. Cremonensis.
 C. RENI. Caius Renius.
 C. R. P. Comes Rci Privatæ.
 CRV. } Crustumina.
 CRVST. }
 CRVST. ET. SPORT. N. S. X. N. Crustumum, Et Sportulas Nomine Sui Decem Numero.
 C. S. Coniugi Suae, *vel*, Sui. Cum Suis. Curavit Sibi.
 CS. Cæsar.
 C. SA. L. Comes Sacrarum Largitionum.
 C. SCR. Caius Scribonius.
 C. SEMPRONI. C. F. C. N. TVDITAN. Caius Sempronius Cæii Filius Cæii Nepos Tuditanus.
 OSER. Conservus.
 C. SERVILI. M. F. Caius Servilius Marci Filius.
 C. SEX. CAL. Caius Sextius Calvinus.
 C. S. F. Communi Sumtu Fecit, *vel*, Factum. Cum Suis Fecit. Curavit Sibi Faciendum.
 C. S. H. Communi Sumptu Heredum. Consensu Suorum Heredum.
 C. S. H. S. S. V. T. I. L. Communi Sepulcro Hic Siti Sunt Sit Vobis Terra Levis, *vel*, Communi Sumtu, *sen*, Cum Suis.
 C. S. H.

C. S. H. S. T. T. L. Communi Sumtu Heredum Sic Tibi Terra Levis.
 C. SP. SERVIL. Caius Spurius Servilius.
 C. S. S. Curavit Sibi Suis.
 C. SVLPIT. C. F. Caius Sulpitius Caii Filii.
 C. SVLP. PATERCVL. Caius Sulpitius Paternulus.
 C. TARQVITI. C. F. Caius Tarquitiui Caii Filii.
 C. TER. LVC. Caius Terentius Lucanus.]
 C. TITINI. Caius Titinius.
 C. TREBONI. C. F. Caius Trebonius Caii Filii.
 C. TR. VL. Colonia Traiana Vlpia.
 C. V. Clarissimus Vir. Colonia Viennensis. Consul Quintum. Curator Viarum.
 C. V. Clarissimus Vir.
 C. VAL. C. F. FLAC. Caius Valerius Caii Filii Flaccus.
 C. VALER. M. F. P. N. Caius Valerius Marci Filii Publii Nepos.
 C. VALER. POTIT. Caius Valerius Potitus.
 C. VAL. FLAC. IMPERAT. EX. S. C. Caius Valerius Flaccus Imperator Ex Senatus Consulto.
 C. VALGI. C. F. Q. N. Caius Valgius Caii Filii Quinti Nepos.
 C. VAL. HOS. MES. QVINT. N. C. Caius Valens Hostilianus Metius Quintus Nobilis Cæsar.
 7. VET. Centurio Veturio.
 C. VIBI. PANS. Caius Vibius Panfa.
 C. VI. CEL. Colonia Victrix Celsa, *sen*, Victoria.
 C. V. I. CEL. Colonia Victrix Julia Celsa, *sen*, Victoria.
 C. V. IL. Colonia Victrix Illice.
 C. V. I. LEP. Colonia Victrix Julia Lepis.
 CVI. PR. Cui Præfuit.
 C. VISELLI. Caius Visellius.
 CV. MA. F. AN. XV. Cum Marito Fuit Annos Quindecim.
 CVM. CONS. Cum Consilio.
 C. V. M. P. Contra Votum Memoriam Posuit. Curavit Vivens Monumentum Ponit.
 CVNC. Coniux.
 C. V. P. V. D. D. Clarissimus Vir Præfectus Urbi Dono Dedit.
 CVR. Cura. Curator.
 CVR. AED. SACR. Curator Aedium Sacrarum.
 CVR. AMERINOR. Curator Amerinorum.
 CVR. ANN. Curator Annonæ.
 CVRAT. Curator.
 CVRAT. OP. PVB. Curator Operum Publicorum.
 CVRATORR. Curatores.
 CVRAT. REIPVB. BERG. Curator Reipublicæ Bergomensium.
 CVRAT. REIPVB. COMENS. Curator Reipublicæ Comensium.
 CVRAT. TABVL. PVBL. Curator Tabularii Publici.
 CVRAVER. Curaverunt.
 CVR. COL. Curator Coloniarum.
 CVR. DE. S. Curavit De Suo.

CVR. DE. SEN. SENT. Curaverunt De Senatus Sententia.
 CVR. ET. SVB. ASC. DED. Curavit Et Sub Aescia Dedicavit.
 CVR. II. FRVM. COMP. Curator Iterum Frumenti Comparandi.
 CVR. KAL. Curator Calendarii.
 CVR. KAL. FRABATERNOR. Curator Calendarii Frabaternorum.
 CVR. LIB. Curante Liberto. Curator Librarius.
 CVR. OP. P. Curator Operum Publicorum.
 CVR. P. Curavit Ponendum.
 CVR. PEC. Curator Pecuniarum.
 CVR. PEC. PVB. } Curator Pecuniarum Publicarum.
 CVR. P. P. }
 CVR. R. Curator Regionis. Curator Reipublicæ.
 CVR. REG. TRANSPAD. Curator Regionis Transpadanæ.
 CVR. RESI. Curator Residuum.
 CVR. R. P. Curator Rei Publicæ.
 CVR. R. P. ALB. Curator Reipublicæ Albanorum.
 CVR. R. P. BOVIAN. Curator Reipublicæ Bovianorum.
 CVR. R. P. CONCORD. Curator Reipublicæ Concordianorum.
 CVR. R. P. PISAVR. ET. FAN. PP. M. Curator Reipublicæ Pisaurensis Et Fanestris Perpetuo Mandavit.
 CVR. SAC. PVB. P. R. Curator Sacrorum Publicorum Populi Romani.
 CVR. VIAE. FALER. Curator Viæ Falerinæ.
 CVR. VIAR. Curator Viarum.
 C. V. T. Curavit Usus Titulo.
 C. V. T. T. Colonia Victrix Togata Tarraco, *sen*, Tyrrenica.
 C. V. T. QQ. V. P. XXX. Curavit Vivens Tumulum Quoquoque Pedes Triginta.
 C. YPAE. COS. PRIV. COEPIT. Caius Ypæus Consul Priuatum Cæpit.
 C. ∞ IX. Novemcentum Novem.

D.

D. Decimus. Decuria. Decurio. Dedicavit. Dedit. Devotus. Dies. Diis. Divus. Dominus. Domo. Domus. Quingenta.
 D. Domo.
 D. Domo.
 D. A. Divus Augustus.
 DAC. Dacia. Dacica. Dacicus.
 DAC. CAP. Dacia Capta.
 DACIC. Dacia. Dacicus.
 D. A. S. Divo Augusto Sacrum.
 DAT. ET. PP. Data Et Proposita.
 DATHI. } Dathicus.
 DATHS. }
 DAT. POP. Datum Populo.
 D. AUG. Deo Augusto, Divus Augustus.
 D. B. M. Dedit. Bene Merenti.
 D. BAL. Decurio Balistariorum.
 D. B. M. Dedit Bene Merenti.
 D. C. Decurionum Collegium. Decurio Coloniarum.
 D. C.

D. C. A. Divus Cæsar Augustus.
 D. C. AES. Divus Cæsar.
 DECC. COL. Decuriones Coloniz.
 D. C. C. C. S. Decurio Coloniz Copiz Clau-
 dia Sabariz.
 D. C. D. P. Decuriones Coloniz Dederunt
 Publice.
 D. CLOD. SEPT. ALBIN. CAES. Decimus
 Clodius Septimius Albinus Cæsar.
 D. C. POE. Decurio Coloniz Petovienfis.
 DCRM. Decurionum.
 D. D. Dea Dis. Decreto Decurionum. De-
 curionum Decreto. Dedicavit. Dedit De-
 dicavit. Dedit Donavit. Dis Deabus. Do-
 no Dedit. Dono Dederunt.
 DD. Decuriones. Dederunt. Dedicaverunt.
 Devoti. Dies.
 D. D. B. M. Dono Dedit Bene Merenti.
 DD. C. P. Devoti Cordubenses Posuere.
 D. DD. Dono Dederunt.
 D. D. D. Datum Decreto Decurionum. Do-
 no Dedit Dedicavit.
 IO. IO. Datum Decreto Decurionum,
vel, Datus.
 D. D. DD. Decreto Decurionum Dederunt,
vel, Dedicaverunt. Dono Dedit Dedicavit.
 D. D. D. D. Dono Datum Decreto Decurionum.
 DD. DD. Dederunt Dedicaverunt.
 DDD. NNN. Domini Nostri, *quod dictum de*
tribus.
 D. D. D. S. Decreto Decurionum Datum
 Sib. Dono Dedit De Suis.
 D. D. EX. P. P. Dono Dedit Ex Propria Pe-
 cunia.
 D. D. I. I. M. Dedicavit Iussu Jure Merito.
 DD. IMM. S. Diis Immortalibus Sacrum.
 D. D. L. Decimorum Liberta, *vel*, Libertus.
De duobus. Dono Dedit Libens.
 D. D. L. D. D. D. Dedicavit, *vel*, Dono De-
 dit Locus Datus Decreto Decurionum.
 D. D. L. M. Dono Dedit Libens Merito. Do-
 no Dedit Libero Munere.
 D. D. M. Dono Dedit Monumentum.
 DD. NN. Domini Nostri. *Quod de duobus*.
 DD. NN. AVGG. Domini Nostri Augusti.
 DD. NN. AVGG. ET. CAES. Domini No-
 stri Augusti Et Cæsares.
 D. D. O. Diis Deabus Omnibus.
 D. D. OMNIB. P. S. Diis Deabus Omnibus
 Posuit Sacrum.
 DDPP. Depositæ. *de duobus feminis*.
 D. D. P. P. Decreto Decurionum Publice
 Positum.
 D. D. PR. NONS. APRIL. Dedicatum Pri-
 die Nonas Aprilis.
 D. D. Q. Dederuntque. Dedicaveruntque.
 Diis. Deabusque.
 D. D. S. Diis Deabus Sacrum.
 D. D. S. M. Dedicavit Sacrum Munus, *vel*,
 Dono Dedit.
 DDVIT. Dedicavit.
 D. D. XII KAL. IVLI. Dedicavit Duodeci-
 mo Kalcidas Julii.
 DE. } Defunctus. Depositus.
 DE. }
 DEAB. Deabus.

DEC. Decanus. Deceffit. Decreto. Decuria.
 Decurio.
 DEC. BRIX. Decurio Brixiz.
 DECC. Decuriones.
 DEC. C. C. M. R. Decurio Collegii Cento-
 nariorum Municipii Ravennatis.
 DEC. C. C. COL. AVG. LVG. Decurio
 Collegii Centonariorum Coloniz Augustæ
 Lugdunensis.
 DEC. C. C. S. Decurio Coloniz Claudiz Sa-
 bariz.
 DEC. CL. CEL. Decurio Coloniz Celeiz.
 DEC. COL. AP. Decurio Coloniz Apuli.
 DEC. COL. AQ. FLA. IVL. Decurio Colo-
 niz Aquæ Flaviz Juliz.
 DEC. COL. CENT. M. R. Decurio Collegii
 Centonariorum Municipii Ravennatis.
 DEC. COL. KARN. Decurio Coloniz Kar-
 nuntum.
 DEC. COL. SARMIZ. Decurio Coloniz Sar-
 mizethusæ.
 DEC. COL. VIM. Decurio Coloniz Vimi-
 natium.
 DEC. CVR. R. P. PIS. ET. FAN. Decurio
 Curator Reipublicæ Pisarenfis, Et Fane-
 stris.
 DEC. DEC. Decreto Decurionum.
 DEC. DEC. MVN. MAL. Decreto Decurio-
 num Municipii Malacitani.
 DEC. DECR. Decreto Decurionum.
 DECE. Decem.
 DECENN. Decennalia.
 DECESS. Deceffit.
 DEC. H-S. XII. N. Decurionibus Sestertios
 Duodecim Numero, *sen*, Numerorum.
 DEC. IIIII. VIR. AVG. Decreto Seviro-
 rum Augustalium.
 DEC. II. Q. I. Decurio Iterum Quæstor Semel.
 DECIMV. Decimo.
 DEC. IV. Decuria Quarta.
 DEC. LETICARIOR. Decurio Leticariorum.
 DEC. M. APVL. Decurio Municipii Apuli.
 DECMO. Decimo.
 DEC. MVNI. VINDO. Decurio Municipii
 Vindobonæ.
 DECMVS. Decimus.
 DEC. ORN. Decuriz Ornamento. Decurio-
 nalibus Ornamentis.
 DECRE. N. Decreto Nostro.
 DE. SING. IIII. N. Decurionibus Singulis
 Quatuor Numi.
 DEC. TAVR. Decurio Taurini.
 DECVMAN. NARB. Decumani Narbonenses.
 DECVR. Decurio. Decuriones.
 DECVR. BOVILL. SING. *. V. Decurioni-
 bus Bovillianis Singulis Denarios Quinque.
 DECVR. ET. AVGVST. Decurionibus Et
 Augustalibus.
 DECVR. MEDIOL. ET. NAVAR. Decurio
 Mediolani Et Novaræ.
 DEC. MVNICIP. CAER. Decurio Municipii
 Cæretani.
 DECVRR. Decuriones.
 DEC. *. XIII. AVG. XII. POP. XI. Decu-
 rionibus Denarios Tresdecim Augustalibus
 Duodecim Populo Vndecim.

DED. Dedicato. Dedicavit. Dedicatum. Dedit.
 DEDD. Dedicaverunt. Dedicavit.
 DEDICA. XIII. KAL. OCTOB. Dedicatum
 Decimotertio Kalendas Octobris.
 DEDIC. V. ID. AVG. Dedicatum Quinto
 Idus Augusti.
 DEDIC. VIII. ID. SEPT. Dedicatum Octavo
 Idus Septembris.
 DEF. Defricator. Defuncta. Defunctus.
 D. F. H. S. C. Det Fisco Sestertios Centum.
 DEFVCTA. Defuncta.
 DE. GERM. De Germanis.
 DELIC. DOM. Delicium Domini.
 D. E. MQN. De Eiusdem Monitu.
 DEN. Denatus.
 DEND. Dendrophorus.
 DENVNCIAT. Denunciator.
 DEO. NEM. Deo Nemauso.
 DEP. Depositus.
 DEP. EST. IN. PAC. Depositus Est In Pace.
 DEP. IN. PA. Deposita In Pace.
 DEPOSSIO. Depositio.
 DEPS. Depositus.
 DE. P. S. De Pecunia Sua.
 DE. P. S. P. De Pecunia Sua Posuit.
 DE. E. R. De Ea Re.
 DE. REP. B. M. P. De Republica Bene Merito Posuit.
 D. E. R. I. C. De Ea Re Ita Censeo, *scilicet*, Censuerunt.
 D. E. R. I. S. C. De Ea Re Ita Senatus Censuit.
 DES. } Designatus. Designati. Designator.
 DESIG. }
 DESIG. X. P. P. Designator Decima Per Provinciam.
 DE. SARM. De Sarmatis.
 DESCEN. Descendentibus.
 DES. IT. Designatus Iterum.
 DES. IT. ET. TER. Designatus Iterum Et Tertium.
 DESS. Designati.
 DEST. Destinatus.
 DE. SV. PEQ. FAC. CVR. De Sua Pecunia Faciendum Curavit.
 DET. FISCO. P. CCC. M. N. Det Fisco Po-
 le Tercentum Millia Numum.
 DE. V. DEC. De Quinta Decuria.
 DE. VIC. S. De Vicinorum Sententia.
 DE. VIC. S. PORTIC. F. COIR. De Vici-
 norum Sententia Porticum Fieri Coirave-
 runt pro Curaverunt.
 DEV. N. MSQ. EIVS. Devotus Numini Ma-
 jestati Que Ejus.
 DEXTER. Dexterior.
 D. F. Decimi Filius.
 DEF. } Defuncta. Defuncti. Defunctus.
 DF. }
 D. F. A. N. Decimi Filius Auli Nepos.
 D. F. AP. N. Decimi Filius Appii Nepos.
 D. F. C. N. Decimi Filius Caii Nepos.
 D. F. CN. N. Decimi Filius Cnæi Nepos.
 D. F. DD. Dedit Fecit Dedicavit.
 D. F. D. I. P. Decurionum Fide Dividenda
 In Publicum.

D. F. D. N. Decimi Filius Decimi Nepos.
 D. F. H. S. C. Det Fisco Sestertios Centum.
 D. F. K. N. Decimi Filius Kæsonis Nepos.
 D. F. L. N. Decimi Filius Lucii Nepos.
 D. FL. PLAC. Dominus Flavius Placidus.
 D. F. M. N. Decimi Filius Marci Nepos.
 D. F. M. N. Decimi Filius Manii Nepos.
 D. F. N. N. Decimi Filius Numerii Nepos.
 D. F. P. N. Decimi Filius Publii Nepos.
 D. F. Q. N. Decimi Filius Quinti Nepos.
 D. F. SER. N. Decimi Filius Servii Nepos.
 D. F. SEX. N. Decimi Filius Sexti Nepos.
 D. F. SP. N. Decimi Filius Spurii Nepos.
 DFF. Defuncta. Defunctus.
 DFFI. Defuncti.
 D. F. TI. N. Decimi Filius Tiberii Nepos.
 D. F. T. N. Decimi Filius Titi Nepos.
 DFTS. Defunctus.
 DG. M. Dignus Memoriae.
 D. GR. Dedit Gratis.
 D. H. Dedit Heres. Dicatur Heredi.
 D. H. M. Dari Hoc Mandavit.
 D. H. MR. } Diva Helena Mater.
 D. H. MT. }
 D. I. Dari Iussit. Dis Inferis.
 DIAL. Dialis.
 DIC. Dictator.
 DICATISS. Dicitissimus.
 DICT. } Dictator.
 DICTAT. }
 DICT. III. Dictator Tertium.
 DICT. III. COS. III. Dictator Tertium Con-
 sul Tertium.
 DICT. ITER. COS. TER. Dictator Iterum
 Consul Tertium.
 DICT. PERP. Dictator Perpetuus.
 DICT. PERP. COS. V. Dictator Perpetuus
 Consul Quintum.
 DICT. SEDIT. SEDAN. ET. R. G. C. Di-
 ctator Seditionis Sedandæ, Et Rei Gerundæ
 Causa.
 DIG. Digna. Dignus.
 DIG. M. Digna Mulier. Digna Memoriae,
vel, Dignus.
 DIIB. Diebus, *nempe*.
 D. IIII. ID. Die Quarta Idus.
 DIL. Dilecto. Dilectus. Dilectissimus.
 DIL. Dilectissimus.
 DILAPS. Dilapsum.
 DILECTISS. Dilectissimus.
 DIL. ILIB. Dilecta Liberta. Dilectus Li-
 bertus.
 DIL. S. Dilectus Sereus, *vel*, Dilectissimus.
 D. I. M. Deæ Ildi Magnæ. Deo Invisito Mi-
 thræ. Dis Inferis Maledictis. Dis Inferis
 Manibus, *vel*, Malis.
 DI. M. } Dis Manibus.
 DI. MA. }
 D. I. MART. Deo Invisito Marti.
 D. IMM. Dis Immortalibus.
 D. IMM. S. } Dis Immortalibus Sacrum.
 D. IM. S. }
 D. I. M. S. Deo Invisito Mithræ Sacrum.
 D. IN. BISO. Deposita in Bisomo.
 D. IN. P. Deposita in Pace; *vel*, Depositus.
 D. I. S.

D. I. S. Dis Inferis Sacrum.
 DIS. Disciplinatus.
 DISP. Dispensator.
 DISP. ET. TABVL. Dispensator Et Tabularius.
 DIS. TVTELAR. S. Dis Tutelaribus Sacrum.
 DIV. Divalia. Divo, Divus.
 DIV. AVG. F. Divi Augusti Filius.
 D. IVN. Decimus Junius.
 D. IVNI. M. F. Decimus Junius Marci Filius.
 DIVI. I. F. Divi Julii Filius.
 D. IVL. M. F. Decimo Julio Marci Filio.
 D. K. OCT. Dedicatum Kalendas Octobris.
 D. L. Decimi Libertus. Do Lego.
 D. L. A. P. Donum Libens Animo Posuit.
 D. L. D. Dono Libens Dedit.
 D. L. D. L. Dono Libens Dedit Locum.
 D. L. D. L. D. D. D. Dono Libens Dedit Locum Datus De retro l'ecursionum.
 D. L. D. P. Dono Libens Dedit Publice.
 D. L. M. Datus Locum Monumenti. Dedit Locum Monumenti.
 D. L. S. Pedit Locum Sepulture. Dis Laribus Sacrum.
 D. M. Dedit Monumentum. Dedit Marcus. Deum Matri. Dignus Memoria. Dis Manibus. Divino Monitu. Dolo Malo. Domus Mortui.
 D. M. A. Polus Malus Abesto.
 D. M. A. Dis Manibus.
 D. M. AE. Deo Magno æterno.
 D. M. B. M. F. Dis Manibus Bonæ Memoriz Fecit.
 D. M. D. Dis Manibus Dicitum.
 D. M. E. M. AE. Deo Magno Et Memoriz æternæ, vel, Dis Manibus.
 D. M. ET. M. Dis Manibus Et Memoriz.
 D. M. F. Dis Manibus Factum.
 D. M. F. V. C. Doli Mali Fraudis Ve Causa.
 DMICCC. Quingenta Milia.
 D. M. L. Dedit Merito Libens.
 D. M. M. Deum Matri Magnæ.
 D. M. M. Deum Matri Magnæ Idæ.
 D. M. O. Deo Maximo Optimo. Dis Manibus Omnibus.
 DMO. Domino.
 D. M. P. Defunctæ Monumentum Posuit. Dis Manibus Posuit.
 D. M. MQ. TR. Dis Manibus Matrique Terræ.
 D. M. S. Deo Magno Sacrum. Deo Mercurio Sacrum. Dis Manibus Sacrum.
 D. M. V. Dis Manibus Voveris. Dis Manibus Votum.
 D. M. V. F. Dis Manibus Vivens Fecit. Dis Manibus Vniverfis Fecit.
 D. N. Decimi Nepos. Domino Nostro. Dominus Noster.
 DN. } Dominus.
 DN. }
 D. N. Domino Nostro.
 DNA. } Domina.
 DNA. }
 D. N. C. Domino Nostro Casari.
 D. N. FL. Dominus Noster Flavius.
 D. N. FL. ANIC. Deminus Noster Flavius

Anicius.
 D. N. FL. CL. Dominus Noster Flavius Claudius.
 D. N. FL. IVL. Dominus Noster Flavius Julius.
 D. N. FL. IVN. PERPET. AVG. Dominus Noster Flavius Junior Perpetuus Augustus.
 D. N. FL. MOMYLAVGVSTVL. P. F. AVG. Dominus Noster Flavius Momylus Augustus Pius Felix Augustus.
 DNI. NRI. Domini Nostri.
 D. N. M. Dominus Noster Marcus.
 D. N. MAG. Dominus Noster Magno.
 D. N. M. E. Devotus Numini Majestati Ejus.
 D. N. M. Q. Devotus Numini Majestati Que.
 D. N. MQ. E. } Devotus Numini Majestati Que.
 D. N. MQ. EIVS. }
 D. N. M. Q. E. PVB. Devotus Numini Majestati Que Ejus Publice.
 DNM. Dominum.
 DNN. Domini. de duobus.
 DNNN. Domini. de tribus.
 DNO. Domino.
 D. NO. LEO. Dominus Noster Leo.
 DNS. } Dominus.
 DNS. }
 D. N. VAL. LICIN. Dominus Noster Valerius Licinius.
 D. O. Dis Omnibus.
 DO. Domo.
 DO. FOR. COR. Domo Foto Cornelii.
 DOL. Dolatum.
 DOL. EX. FIG. Dolatum Ex Figulina.
 DOM. Domo. Domus.
 D. O. M. Deo Optimo Maximo. Dis Omnibus Manibus.
 DOM. AVG. Domus Augusta, vel, Augusti.
 DOM. COS. ITER. IMP. Domitius Consul Iterum Imperator.
 DOMES. Domestici.
 DOMIT. Domitianus.
 DOMIT. COS. XIII. LVD. SAEC. F. C. Domitianus Consul Decimum Quartum Ludos Sæculares Faciendum Curavit.
 DOMNA. Domina.
 DOMNI. Domini.
 D. O. M. S. Deo Optimo Maximo Sacrum. Dis Omnibus Manibus Sacrum.
 DOMVM. AETERN. V. S. P. Domum æternam Vivens Sibi Posuit.
 DONAT. Donatus.
 DON. DED. Dono Dedit.
 DON. DON. Donis Donatus.
 D. O. P. Dis Omnibus Posuit. Domo Ostia Portu.
 D. OPA. Data Opera.
 DOR. Dormit.
 D. O. S. Deo Optimo Sacrum. Dis Omnibus Sacrum.
 DO. TRA. } Divo Trajano.
 DO. TRIN. }
 DO. VA. } Divo Valeriano.
 DO. VAL. }
 D. P. Dedit Publice. Dis Penatibus. Dis Publica

blicis. Divus Pius. Donum Posuit.

DP. } Deposita, Depositus.

D. P. D. Dis Penatibus Dedit, *vel*, Publicis.

D. P. F. Dis Penatibus Fecit, *vel*, Publicis.

D. PL. Deo Plutoni.

D. P. M. De Pecunia Mea. Dies Plus Minus.

D. P. M. V. De Pecunia Mea Votum. Dies Plus Minus Quinque.

DPO. } Depositio.

D. POT. ET. GEN. AEVIT. Dis Potentibus

Et Genio Aeviterno.

D. PP. Data Proposita. Data Publicata.

D. P. P. De Pecunia Publica, De Propria Pecunia.

D. P. D. D. De Propria Pecunia Dedicaverunt. De Pecunia Publica Dono Dedit.

D. P. S. De Pecunia Sua. Dedit Proprio Sumtu. Dis Penatibus Sacrum.

D. P. S. DD. De Pecunia Sua Dedicaverunt.

D. P. S. D. L. De Pecunia Sua. Dedit Locum.

D. P. S. D. L. D. P. De Pecunia Sua Dedicavit Locus Datus Publico.

D. P. S. F. De Pecunia Sua Fecit.

D. P. S. F. D. De Pecunia Sua Factum Dedicavit.

D. P. S. OB. De Pecunia Sua Obtulit.

D. P. S. P. De Pecunia Sua Posuit.

D. P. S. T. L. De Pecunia Sua Testamento Legavit.

D. Q. S. De Quo Supra.

DR. } Drusus.

DRV. } Drusus.

D. S. Data Subscripta. Deo Sancto. Deo Soli.

Deo Sacrum. De Suo.

D. S. B. H. S. De Suis Bonis Hoc Sibi Suis.

D. S. B. M. De Se Bene Meritis. De Se Bene Merenti.

D. S. D. De Suo Dedit, *vel*, Dedicavit, *sen*, Donavit.

D. S. D. D. De Suo Dono Dedit.

D. S. E. De Suo Egit, *vel*, Erexit.

D. S. F. De Suo Fecit.

D. S. FACIUND. COER. De Suo Faciundum Coeravit, *pro*, Curavit.

D. S. F. C. De Suo Faciundum Curavit.

D. S. F. COL. De Suo Fecit Conlibertis.

D. S. F. C. H. S. E. De Suo Faciundum Curavit Hic Situs Est.

D. S. F. P. C. De Suo Factum Ponendum Curavit.

D. S. I. Deo Soli Invisito. De Sua Impensa.

De Suo Instituit.

D. S. I. F. De Sua Impensa Fecit.

D. S. I. M. Deo Soli Invisito Mithrae.

D. S. I. P. C. De Sua Impensa Ponendum Curavit.

D. S. I. S. L. M. De Sua Impensa Solvit Libens Merito.

D. S. M. Dis Sacrum Manibus.

D. S. M. I. De Suo Monumentum Instituit.

D. S. M. P. De Suo Monumentum Posuit.

De Se Merito Posuit.

D. S. P. Dis Sacrum Posuit. Deo Soli Posuit.

De Sua Pecunia. De Suo Posuit.

D. S. P. D. D. De Sua Pecunia Dono Dedit, *vel*, Dedicavit.

D. S. P. D. L. D. P. De Sua Pecunia Dedit Loco Dato Publice.

D. S. P. E. C. De Sua Pecunia Erigi Curavit.

D. S. P. F. De Sua Pecunia Fecit.

D. S. P. F. C. De Sua Pecunia Faciundum Curavit.

D. S. P. L. D. De Sua Pecunia Libens Dedit.

D. S. P. L. M. D. D. D. De Sua Pecunia Libens Merito l'ouo Dedit Dedicavit.

D. S. P. P. De Sua Pecunia Posuit.

D. S. P. P. F. De Sua Pecunia Ponere Fecit.

D. S. P. R. C. De Sua Pecunia Restituendum Curavit.

D. S. P. S. P. De Sua Pecunia Sibi Posuit.

D. S. P. V. I. S. L. M. De Pecunia Sua Votum Jure Solvit Libens Merito.

D. S. S. De Suo Sibi. De Suo Sumptu.

D. S. S. FACIUND. C. C. De Suo Sumtu Faciundum Curavere.

D. S. S. F. C. De Suo Sibi Faciundum Curavit, *vel*, De Suo Sumtu.

D. S. V. S. L. L. M. De Suo Votum Solvit Libentissime Merito, *vel*, Libens Lubens.

D. T. Dedit Titulum. Dedit Tumulum.

DT. Devotus.

DT. D. D. P. F. Dumtaxat Decem Denunciandi Potestatem Facio.

D. T. G. Q. S. Dedit Tumulum Gratis Quum Suis.

D. T. S. P. Dedit Tumulum Sumtu Proprio. Diem Tertium Sive Perendinum.

D. V. Dedit Vivens. Devota Virgo. Devotua Vir. Dies Quintus. Dis Volentibus.

DV. Devotus. Divus.

DVC. DVC. Duce Ducenario.

D. VIII. Diebus Novem.

D. V. K. FEB. Dedicatum Quinto Kalendas Februarii.

DVL. Dulcis. Dulcissima. Dulcissimus.

DVL. C. Dulcissima Coniux.

DVLCISS. Dulcissima. Dulcissimus.

DV. V. M. Dis Univeris Manibus.

DVM. Dumia. Tribus.

DVODECI. Duodecim.

DVPL. ALAE. AVR. Duplicarius Alae Aurariae.

DVL. TVR. Duplicarius Turmae.

D. V. S. Dis Univeris Sacrum.

DVS. Devotus.

DVVMV. Duum Viratus.

D. VXO. Dedit Vxor.

E.

E. Aedilis. Aetas. Ejus. Erexit. Ergo. Est. Et. Exaeto.

E. Et.

E. C. Ejus Causa. Erigi Curavit.

E. C. F. Ejus Causa Fecit.

E. CVR. Erigi Curavit.

E. D. Ejus Domus, *vel*, Dominus.

ED. Edictum.
 ED. C. Edilis Curulis, Edicto Cavetur.
 ED. PL. Edilis Plebis.
 EDV. P. D. Edulium Populo Dedit.
 E. E. Ex Edicto.
 EE. } Esse.
 EE. }
 E. F. Egregia Femina, Erigere Fecit.
 E. FIL. } Ejus Filius.
 E. FL. }
 E. G. Egit, Egregius, Erga, Ergo.
 EGM. Ejusmodi.
 EG. S. B. M. F. Erga Se Bene Merito Fecit,
 seu, Bene Merita.
 E. H. Ejus Heres, Ex Hereditate, Exter He-
 res.
 E. H. B. M. F. C. Ejus Heres Bene Merenti
 faciendum Curavit, vel, Exter Heres.
 E. H. E. Ex Hereditate Est, Ejus Heres Est,
 Exter Heres Est.
 E. H. L. N. R. Ejus Hac Lege Nihil Rogatur.
 E. H. O. L. N. R. Ejus Hac Omnibus Lege
 Nihilum Rogatur.
 E. H. T. N. N. S. Extetum Heredem Titu-
 lum Nostrum Non Sequitur.
 EID. APR. Idus Aprilis.
 EID. MAR. Idus Martias.
 EIM. } Ejusmodi.
 EIM. }
 E. I. M. C. V. Ex Jure Manum Consertum
 Voco.
 E. L. Ea Lege, Ejus Locus.
 EE. Elata, Elatus.
 EL. EST. Elata Est.
 E. M. Elegit Memoriam, Elegit Monumen-
 tum, vel, Erexit.
 EM. Emeritus, Emit.
 EMA. Emiffa.
 EM. AL. Emeritus Alas.
 E. M. D. Ei Monumentum Dedit.
 EMET. pro, Emit.
 EM. OL. II. Emit Ollas Duas.
 EMP. Empta, Emptor.
 EMS. Emiffa.
 E. M. V. Egregia Memoriam Vir.
 EM. VR. Eminens Vir.
 E. N. Etiam Nunc.
 EN. Endoterisus, hoc est, Intercisus.
 E. P. E Pretio, E Publico.
 EP. }
 EP. } Epistola, Epitaphium.
 EP. M. }
 EP. M. } Epistolam Mifit.
 EPOR. Epora, Eporetanus.
 E. PVB. E Publica, E Publico.
 EPVL. INDICT. Epulum Indictum.
 EPVL. POP. DE J. Epulum Populo Dedit.
 EPVS. Episcopus.
 EQ. Eques, Equiria, Equus.
 EQ. AVG. N. Eques Augusti Nostrum.
 EQ. COH. Eques Cohortis, Equestris Co-
 hors.
 EQ. M. P. Equum Meruit Publicum.
 EQ. M. Equitum Magister.

EQ. Q. } Equester Ordo.
 EQ. OR. }
 EQ. P. Equo Publico, vel, Equus Publicus.
 EQ. P. EXOR. Equo Publico Exornatus.
 EQ. PVB. Equo Publico.
 EQ. PVB. III. VIR. I. D. PRAEF. FABR.
 Equo Publico Quartum Viro Jaridicundo
 Praefecto Fabrum.
 EQ. R. EQ. P. Equiti Romano Equo Pub-
 lico.
 EQ. RO. DEC. COL. APVL. Equit Ro-
 mano Decurioni Coloniae Apuli.
 EQ. ROM. Eques Romanus.
 EQ. SING. AUG. Eques Singularis Augusti.
 EQ. SING. IMP. N. Eques Singularis Imper-
 atoris Nostrum.
 EQV. Equiria.
 EQVOR. PROB. Equorum Probatio.
 ER. } Erit, Erogator, Erunt.
 ER. }
 E. R. A. } Ea Res Agitur.
 E. R. AG. }
 ER. COLL. Acre Collato.
 EREC. Erectum.
 ER. LEG. Erogator Legionis.
 E. S. E. Suo, Et Sibi, Ex Sententia.
 ES. Ejus, Est.
 E.S.S. ET. LIB. M.E. Et Sibi Et Libertis Mo-
 numentum Erexit.
 E.S.S. P. Q. R. Ex Sententia Senatus Populi.
 Que Romani.
 ESQ. } Esquilina.
 ESQVIL. }
 E. T. Ex Testamento.
 ET. Est, Etiam.
 ET. Et am.
 ET. CET. ID. D. Et Ceteris Dis Deabus.
 ET. COS. ET. PR. Et Consul Et Praetor.
 ET. D. D. OMNIB. Et Dis Deabus Omni-
 bus.
 E. T. F. I. S. Ex Testamento Fieri Iussit Sibi.
 ET. ITER. Q. Et Iterum Quinquennalis.
 ET. LIB. SVIS. ET. LIB. LIB. EOR. PRSQ.
 SVIS, Et Libertis Suis (Et Liberis Lib-
 ertibus Eorum Posterisque Suis).
 ET. L. L. P. Q. E. Et Libertis Libertibus
 Posterisque Eorum.
 ET. M. D. Et Manu Divina.
 ET. NC. Etiam Nunc.
 ET. NVM. AVGG. Et Nominibus Augusto-
 rum.
 ET. QVOS. I. F. C. H. S. Et Quos Ipse Fieri
 Curavit Hic Siti Sunt.
 ET. S. A. D. Et Sub Aetate Dedicavit.
 ET. S. D. Et Sibi Dedit, vel, Suis.
 ET. S. ET. L. L. P. E. Et Sibi Et Libertis Li-
 bertibus Posteris Ejus, vel, Eorum.
 ET. S. ET. L. L. P. Q. E. Et Sibi Et Libertis
 Libertibus Posterisque Ejus, vel, Eo-
 rum.
 ET. S. ET. S. P. Q. E. Et Sibi Et Suis Post-
 erisque Ejus, vel, Eorum.
 ET. S. ET. S. LIB. L. P. Q. E. Et Sibi Et Suis
 Libertis Libertibus Posterisque Eorum.
 ET. S. F. C.

ET. S. F. C. Et Sibi Faciendum Curavit, *vel*,
Suis.
ET. S. H. M. P. C. Et Sibi Hoc Monumen-
tum Ponendum Curavit.
ET. S. L. } Et Suis Libertis.
ET. S. LIB. }
ET. S. P. Q. E. Et Suis Posterisque Eorum.
ET. S. L. L. P. Q. E. Et Suis Libertis Liber-
tabus Posterisque Eorum.
ET. S. S. E. Et Sibi Sepulcrum Erexit, *vel*,
Elegit.
ET. S. V. F. Et Sibi Vivens Fecit.
E. V. Egregio Viro, Egregius Vir.
EV. Ejus.
E. V. L. S. Ei Votum Libens Solvit.
EVO. Evocatus.
EVOC. AN. II. Evocatus Annis Duobus.
EVOC. AVG. AB. AC. Evocatus Augusti Ab
Actis.
EVOC. AVGG. DIVOR. Evocatus Augu-
storum Divorum.
EVOK. Evocatus.
EVOK. AVG. Evocatus Augusti.
EVOK. AVG. N. Evocatus Augusti Nostri.
EVOK. AVGG. NN. Evocatus Augustorum
Nostrorum.
EVOK. COH. IIII. PRET. Evocatus Co-
hortis Quartæ Pretoriæ.
EX. } Exigitur.
EX. }
IIX. Ex.
EXACT. Exactor. Exactori.
EXACT. TRIB. CIVIT. GALL. Exactor
Tributorum Civitatum Galliarum.
EX. A. D. Ex Ante Diem.
EX. A. D. C. A. Ex Auctoritate Divi Cæsa-
ris Augusti.
EX. A. D. K. Ex Ante Diem Kalendas.
EX. A. D. V. K. DEC. AD. PRID. K. IAN.
Ex Ante Diem Quinto Kalendas Decem-
bris Ad Pridie Kalendas Januarias.
EX. A. P. Ex Argento Publico.
EX. A. Q. I. R. P. V. } Ex
EX. AVG. Q. IVN. RVN. PR. VRB. } Ex
Auctoritate Quinti Junii Rustici Prætoris
Urbani.
EX. ARG. P. C. Ex Argenti Pondo Centum.
Ex Argento Publico Curavit, *vel*, Consti-
tuit.
EX. ARG. P. XIS. Ex Argenti Pondo Vnde-
cim Semis.
EX. B. F. C. Ex Beneficiarius Consul.
EX. B. S. Ex Bonis Suis.
EX. C. Ex Civitate. Ex Colonia.
EX. 7. Ex Centuria.
EX. C. C. Ex Colonorum Consensu, Ex Con-
sensu Civitatis. Ex Communi Consensu.
EX. COH. VI. PR. Ex Cohorte Sexta Præ-
toris.
EX. COL. AVG. Ex Collegio Augurum.
EX. COLL. FABR. DEC. IIII. Ex Collegio
Fabrum Decuriæ Quartæ.
EX. COMM. CAES. Ex Commilitonibus Cæ-
saris.
EX. COM. ORD. Ex Comite Ordinis.

EX. CON. Ex Consensu.
EX. CON. C. Ex Consensu Civitatis, *vel*,
Consulatum.
EX. CONS. ORD. PAT. Ex Consul Ordi-
narius Patritius.
EXCORRECT. Excorrector.
EX. COS. Ex Consul.
EX. D. Ex Decreto. Ex Decuria. Ex Domo.
EX. D. A. } Ex Domo Augusta, *vel*, Au-
EX. D. AVG. } gusti.
EX. D. D. Ex Decreto Decurionum.
EX. D. D. P. P. Ex Decreto Decurionum
Posuere.
EX. D. D. PROMAG. I. D. Ex Decreto
Decurionum Promagistro Locus Datus.
EX. DEC. AL. Ex Decreto Alæ. Ex Decu-
rionibus Alæ.
EX. DEC. DEC. MVN. MAL. Ex Decreto
Decurionum Municipii Malacitani.
EX. DISP. POS. Ex Dispositione Posuit.
EX. DO. A. }
EX. DO. AVG. } Ex Domo Augusta, *vel*,
EX. DO. AVG. } Augusti.
EX. D. ORD. Ex Decreto Ordinis.
EX. EA. P. Q. I. S. AD. AER. D. E. Ex Ea
Pecunia Quæ Jussu Senatus Ad Aerarium
Delata Est.
EXEM. Exemplum.
EXERC. Exercitus. Exercitator.
EXERCITA. N. Exercitatori Numeri.
EX. FIG. Ex Figulina.
EX. GER. I. } Ex Germania Inferiori. Ex-
EX. GER. INF. } ercitus Germaniæ Inferioris.
EX. H. Ex Heres.
EX. HARVSPIC. SENT. Ex Haruspicum
Sententia.
EX. H. L. Ex Hac Lege.
EX. H. L. N. R. Ex Hac Lege Nihil Rogatur.
EX. H. S. d. N. Ex Sestertius Mille Numum.
EX. H. S. DC. D. XX. Ex Sestertius Sexcen-
tis annilibus Quingentis Viginti.
EX. H. S. N. CC. L. D. XL. Ex Sestertiis
Numerum Ducentis Quinquaginta millibus
Quingentis Quadragenta.
EX. H. S. X. P. F. I. Ex Sestertiis Decem
Parvis Fieri Jussit.
EX. H. S. ∞ ∞ ∞ ∞. Ex Sestertiis Qua-
tuor millia.
EXIBIT. Exhibitori. Exhibuit.
EX. III. FI. Ex Tertia Fide.
EX. III. ISIDE. Ex Tertia Iside.
EX. I. Q. Ex Jure Quiritum.
EX. I. M. C. V. Ex Jure Manum Consertum
Vocavit.
EX. KAL. IAN. AD. KAL. IAN. Ex Kalen-
dis Januariis Ad Kalendas Januarias.
EX. KAL. IVL. AD. KAL. IVL. Ex Kalen-
dis Iulius ad Kalendas Iulias.
EX. KAL. IVL. AD. KAL. IAN. Ex Kalen-
dis Iulius Ad Kalendas Januarias.
EX. M. Ex Monitu.
EX. M. D. Ex Monitu Dedit.
EXEMPL. Exemplum.
EX. NEC. LEG. Ex Necessariis Legionis.

EX. NVM. FRVM. Ex Numero Frumentariorum.
 EX. ORD. ARVS. Ex Ordine Aruspium.
 EXPED. AVG. Expeditio Augusti.
 EXPF. VRB. Ex Praefecto Urbis.
 EXPLO. LEG. VI. VICTR. Explorator Legionis Sextae Victricis.
 EX. P. P. Ex Pecunia Publica.
 EXPPO. Ex praeposito.
 EX. P. Ex Praedio. Ex Praecepto. Ex Pratorio. Ex Pratorio.
 EX. PRAEF. LEG. Ex Praefecto Legionis.
 EX. PRAEF. LEGG. VIII. CLET. I. ADIVT. Ex Praefecto Legionum Septimae Claudiae, & Primae Adjutricis.
 EX. PRAEP. Ex Praeposito.
 EX Q. Exquilina.
 EX. R. Ex Regione.
 EX. REG. XIII. Ex Regione Decima Quartas.
 EX. S. ARAM. F. C. Ex Suo Aram Fieri Curavit.
 EX. S. C. } Ex Senatus Consulto.
 EX. S. C. }
 EX. S. C. COIR. LIC. Ex Senatus Consulto Coire Licet.
 EX. S. C. ET. D. D. Ex Senatus Consulto & Decreto Decurionum.
 EX. S. C. P. Ex Senatus Consulto Posuit. Ex Suo Curavit Ponendum.
 EX. S. C. TERMIN. Ex Senatus Consulto Terminaverunt.
 EX. S. D. Ex Suo Dedit.
 EX. SIGN. Ex Signifer. Ex Signiferis.
 EX. T. Ex Testamento.
 EX. T. F. C. Ex Testamento Fieri Curavit.
 EX. T. F. C. S. T. T. L. Ex Testamento Fieri Curavit Sit Tibi Terra Levis.
 EX. T. F. I. Ex Testamento Fieri Jussit.
 EX. TT. SS. HH. Ex Testamentis Supra scriptorum Heredum.
 EX. V. Ex Quinta. Ex Visu. Ex Voto.
 EX. V. DECVR. } Ex Quinta Decuria.
 EX. V. DECVR. }
 EX. VI. S. Ex Sex Semis.
 EX. VOT. S. P. Ex Voto Sacrum Posuit. Ex Voto Suo Posuit.
 EX. VOT. XXX. Ex Votis Tricennalibus.
 EX. V. P. Ex Visu Posuit, vel, Ex Voto.
 EX. V. S. F. Ex Voto Suscepio Fecit.
 E. XX. HERED. Exactor Vice sume Hereditationum.

F.

F. Faciundum. Factum. Familia. Famula.
 F. Fastus dies. Februarius. Fecit. Feliciter.
 Felix. Femina. Fides. Fieri. Filia. Filius.
 Finis. Flamen. Forum. Frater. Frons. Fuit.
 Fulvo.
 F. Filia.
 F. Filia.

F. A. Filiae Amatissimae. Filio Amatissimo.
 FA. Familia. Femina. Filia.
 FAB. Faber. Fabia. Fabius. Fabrum.
 F. AB. HEREDIB. TEST. FIE. IVS. Factum Ab Heredibus Testamentum Fieri Jussit.
 FABR. Fabrum. Fabrorum.
 FABROR. NAVAL. VTRICLAR. Fabrorum Navalium Vtriculariorum.
 FABR. TIG. Faber Tignarius.
 FAC. Faciundum. Factum.
 FAC. B. Factum Bene.
 FAC. C. Faciundum Curavit.
 FAC. F. Factum Feliciter.
 FACIUND. PROCVRAV. Faciundum Procuravit.
 FACT. Factio. Factum. Factus.
 FACTION. VENET. Factionis Venetae.
 FACT. RVSSAT. Factionis Russae.
 FA. CV. L. L. M. Faciundum Curavit Libertissime Merito.
 FAL. Falgrina.
 FAM. Familia. Familiaris.
 FAMA. Familia.
 F. AN. X. F. C. Filiae Annorum Decem Faciundum Curavit, vel, Filio.
 FAV. } Faustus.
 FAVS. }
 FB. Fabia.
 F. B. M. Fecit Bene Merenti. Filiae Bene Merenti, vel, Filio.
 F. C. Facere Curavit. Faciundum Curavit. Fecit Cinerarium. Fecit Conditorium. Felix Constans. Fidei Commissum. Fieri Curavit.
 F. CASS. Fecit Cassio.
 F. C. E. T. F. I. Faciundum Curavit Et Titulum Fieri Jussit.
 F. C. F. Fecit Carissimae Feminae, vel, Filiae. Filio Carissimo Fecit, vel, Fratri.
 F. C. H. Fieri Curavit Heres.
 F. C. I. Q. P. Faciundum Curavit Idem Que Probavit.
 F. C. L. Fecit Contra Legem.
 F. C. M. Faciundum Curavit Monumentum, vel, Murens. Fecit Coniux Marito.
 F. C. R. Fieri Curavit Requietorium.
 F. C. SVO. B. Fecit Coniugi Suo Bono.
 F. D. Factum Dedicavit. Filia Dedit. Filius Dedit. Flamen Dialis.
 FD. Fideiussor. Fundus.
 FD. C. } Fidei Commissum.
 FD. CM. }
 F. DD. Factum Dedicaverunt. Fieri Decreverunt.
 F. D. D. BARC. Factum Decreto Decurionum Barcinonensium.
 F. D. S. Fecit De Suo.
 F. D. M. Factum Dis Manibus. Filiae Dedit Monumentum, seu, Filio, vel, Fratri.
 F. D. Q. M. Flamen Dialis Quinquaginta Martialis.
 F. E. Fecit Erigi. Filius Ejus.
 FE. Fecerunt.
 FEA. Femius.
 FEB. Februarius.

F.E.C. Fachandum Ei Curavit. Filio Erigi Curavit, seu, Filiz, aut, Fratri.
 FEC. Fecialis. Fecit, Fecerunt.
 FECER. Fecerunt.
 FECER. DD. Fecerunt Dederunt, vel, Dedicaverunt.
 FECERV. Fecerunt.
 FEC. IN. P. Fecit In Pace.
 FEC. IN. P. DEP. Fecit In Pace Deposita.
 FEER. Fecerunt.
 F.E.D. Factum Esse Dicitur.
 F.ED. Factum Edicto.
 F.E.H. Filius Et Heres.
 FEL. AVG. Felicitas Augusti.
 FELIC. Feliciter.
 FELIC. SAEC. Felicitas Saeculi.
 FELICISS. Felicissimus.
 FELICIT. AVG. Felicitas Augusti.
 FEL. IVL. OLIS. Felix Julia Olyssipo.
 FEL. P. R. Felicitas Populi Romani.
 FEM. Femina.
 F. EQVOR. PROB. Feriae Equorum Probandorum.
 FER. Fecerunt, Feralia, Feriae.
 FER. Fecerunt.
 FERAL. Feralia.
 FERAL. F. Ferales Feriae.
 FER. L. C. Feriarum Latinarum Causa.
 FER. NEP. Feriae Neptuni.
 F.E.S. Fecit E Suo. Fecit Et Sibi.
 F. ET. S. Fecit Et Sacrauit. Fecit Et Sibi.
 F. F. Fabricaverunt. Fieri Fecit. Filia Fecit, vel, Filius. Filios Familias. Filii duo. Flando Feriundo.
 FF. } Fabricaverunt, Fecerunt, Fratres. Fun-
 FF. } daverunt.
 F. FA. }
 F. FAM. } Filia. Familias.
 F. FAM. }
 FFB. Fabricaverunt.
 F.F.C. Filio Faciendum Curavit.
 FF. C. Fecit Centum.
 F.F. C. C. Flavium Duorum Conliberta.
 FFD. Funaverunt.
 F. FE. Fortunae Felici.
 F. FE. Fabricare Fecerunt.
 F. FL. }
 F. FL. } Fratris Filius.
 FF. P. Filii Posuere. Fratres Posuere. Fratribus Posuit.
 FF. PP. FF. Fortissimi Pissimi Felicissimi.
 F. FQ. Filia Filiabusque.
 F. FS. Filios Familias.
 F. H. Fecerunt Hoc. Fecit Heres. Femina Honestas.
 F. H. F. Fieri Heres Fecit. Fieri Heredes Fecerunt.
 F. H. IV. Fieri Heres Iussit.
 F. I. Fieri Instituit. Fieri Iussit.
 FI. Filia. Filius.
 FI. Fide.
 FIA. Filia.
 F. I. A. P. Felix Julia Augusta Pia.
 FID. Fide. Fides. Fidelis.
 FID. D. Fide Dignus.

FID. EXERCIT. Fides Exercituum.
 FID. M. Fides Militum.
 F. I. D. P. S. Fieri Iussit De Pecunia Sua.
 FID. S. }
 FID. SER. } Fidelis Servus.
 FIDVC. HER. Fiduciarus Heres.
 FIG. Figulina. Figulus. Figura.
 FIL. Filia. Filius.
 FIL. DVLCISS. Filiae Dulcissimae. Filio Dulcissimo.
 FIL. ER. Filii Eorum.
 FILIBVS. pro, Filiis.
 F. I. L. IN. F. Fieri Iussit Locum In Fronte.
 FIL. KAR. F. Filio Karissimo Fecit.
 FIL. MATR. PISS. Filius Matris Pissimae, vel, Filia.
 FIL. MER. Filia Merens. Filiae Merenti. Filius Merens. Filio Merenti.
 FIL. PIIS. POS. Filio Pissimo Posuit.
 FIL. SV. Filius Suus. Filia Sua.
 FIN. POMER. TERMIN. Fines Pomerii Terminaverunt.
 F. I. S. Fieri Iussit Sibi.
 F. ITEMQ. D. D. Fecit Itemque Dedicavit.
 XIX. ANN. XXXIX. MEN. I. D. VI. HOR. SCIT. NEM. Vixit Annos Trigintanovem Mensem Vnum Dies Sex Horas Scit Nemo.
 F. L. Fecit Locum. Fecit Libens.
 FL. Filia. Filius. Flavia.
 FLA. Filia.
 FLACC. Flaccus.
 FLAM. Flamen. Flaminica.
 FLAM. COL. IMMVN. PROV. BAETIC. Flamen Coloniarum Iuniorum Provinciae Baeticae.
 FLAMINIC. COL. TARRAC. Flaminica Coloniae Tarracensis.
 FLAM. DERT. Flamen Dertonae.
 FLAM. DIAL. Flamen Dialis.
 FLAM. ET. II. VIRAL. COL. APVL. Flamen Et Duum Viralis Coloniae Apuli.
 FLAM. FERON. Flamen Feroniae.
 FLAM. HADR. Flamen Hadrianalis.
 FLAM. MAR. Flamen Martialis.
 FLAM. MVT. Flaminica Mutinae.
 FLAM. PERP. Flaminica Perpetua.
 FLAM. PERP. DOM. AVG. Flaminica Perpetua Domus Augustae.
 FLAM. P. H. C. P. H. C. Flaminii Provinciae Hispaniae Citeriori Provincia Hispania Citerior.
 FLAM. PROV. NARB. Flamen Provinciae Narbonensis.
 FLATVAR. Flatuarius.
 FLAV. Flavia. Flavialis.
 FL. AVG. Flavius Augustus.
 FL. AV. MAX. Flavia Aurelia Maxima.
 F. L. B. Fecit Liberto Bono.
 FL. CL. Flavius Claudius.
 FL. D. Flamen Dialis.
 FL. DIVI. T. Flamen Divi Titi.
 F. L. F. Fieri Libens Fecit, vel, Lugens.
 FL. FEL. Flaviae Felicis.
 FL. F. FL. N. Flavii Filii Flavii Nepos.

FL. FM. Filios Familias.
 F. L. I. N. T. A. L. CO. M. ORD. PR. Felix
 Liber Injunctus Notarius Tribunis A Later-
 culo Continens Mandata Ordinis Primi.
 FL. IVL. Flavia Julia.
 F. L. LIB. LIBERTAB. Q. SVIS. OMNIB.
 Fecit Libens Libertas Libertabus Que Suis
 Omnibus.
 F. L. L. P. S. Fecit Libentissimæ Pecunia Sua.
 Fecit Libertis Libertabus Posteris Suis.
 F. L. M. Fecit Libens Merito.
 FLM. Familia. Flamen.
 FL. MAX. Flavia Maximiana.
 FLMC. Flaminica.
 FLO. } Floralia.
 FLOR. }
 FL. P. Flamen Perpetuus.
 FL. QI. Flamen Quirinalis.
 FLS. Flavius.
 FL. VAL. Flavius Valerius.
 F. L. V. A. L. CO. S. T. R. L. IVSS. D. Felix
 Liber Vindicandus A Laterculo Continens
 Sacros Titulos Rerum Largitionum Jussio-
 ne Divina.
 FL. L. V. A. L. E. MAG. MEM. IVSS. D.
 Felix Liber Venit A Laterculo Edendus
 Magistro Memoriz Jussione Divina.
 F. L. V. A. LL. P. N. EVS. IVSS. DD. Felix
 Liber Venit A Laterculo Primicerii Nota-
 riorum Ejus Jussu Dominorum.
 F. L. V. A. L. MAG. EP. IVSS. DD. Felix
 Liber Vindicandus A Laterculo Magistri
 Epistolarum Jussu Dominorum.
 F. L. V. A. L. P. N. E. N. IVSS. AVG. Felix
 Liber Veniens A Laterculo Principis No-
 stri Ejus Nuntius Jussu Augustali.
 F. M. Fecit Monumentum, vel, Memoriam.
 Fieri Mandavit. Filius Matri, vel, Filia.
 Flamen Martialis.
 F. MART. CAR. MONET. Feriæ Martis
 Carnæ Monetæ.
 F. MAXSV. Fabius Maxumus.
 F. M. D. D. D. Fecit Monumentum Datum
 Decreto Decurionum.
 F. M. I. Fieri Monumentum Jussit.
 F. M. S. Fecit Monumentum Sibi.
 F. N. Fecit Nobis, Fides Nostra.
 F. N. C. Fieri Nobis Curavit.
 F. O. Filiz Optimæ. Filio Optimo, seu, Fratri.
 FO. Forum.
 FOED. Federati.
 FONT. Fontinalis.
 FOR. Forum, Fortuna, Fortunata.
 FOR. B. Forum Boarium.
 FOR. COR. Foro Cornelii, vel, Forum.
 FORD. Fordicidia.
 FOR. FEL. Fortunæ Felici.
 FOR. FL. Forum Flaminii.
 FOR. I. Forum Julii.
 FORIN. ROM. AR. DD. Forinæ Romæ Aras
 Dedicavit.
 FOR. L. Forum Livium.
 FORODRVENT. Forodruentinarum.
 FORONOVANOR. Foronovanorum.
 FOR. RED. Fortunæ Reduci.

FOR. RE. EX. S. C. Fortunæ Reduci Ex Se-
 natus Consulto.
 FOR. T. Forum Transitorium.
 FORT. FEL. Fortunæ Felici.
 FORT. P. R. Fortitudo Populi Romani.
 FOR. PRIM. Fortunæ Primigeniæ.
 FORT. RED. CAES. AVG. Fortunæ Reduci
 Cæsaris Augusti.
 FOS. Fossor.
 F. P. Fastus Primo. Fecit Publicæ. Filius Pa-
 tri. Forma Publica.
 F. P. C. Filius Ponendum Curavit.
 F. P. D. Filius Patri Dedit.
 F. P. D. D. L. M. Fecit Publicæ Decreto De-
 curionum Locum Monumenti.
 F. P. H. C. Filius Patri Hoc Curavit.
 F. P. I. Filius Poni Jussit.
 F. P. P. Filius Patri Posuit.
 F. Q. Flamen Quirinalis.
 F. R. Fecit Requitiorum. Finibus Regundis.
 FR. Fortis. Frater. Fronte. Frumentarius.
 FR. Forum. Frater.
 FR. A. Frater Amantissime. Frater Ave.
 FRA. Frater.
 FRA. C. Fraude Creditoris.
 FRA. IET. FIL. TIT. POS. Frater Et Filius
 Titulum Posuit.
 FRAT. CARISS. F. Fratri Carissimo Fecit.
 FRATIB. PIENT. Fratribus Pientissimis.
 FR. D. Frumentii Dandi.
 FRD. Fraude.
 FR. F. Fratri Filii.
 FR. I. Forum Julium.
 FR. L. Forum Livii. Frumentarius Legionis.
 FR. LEG. Frumentarius Legionis.
 FRMS. Fortissimus.
 FRONT. Fronto.
 F. R. P. C. Filius Requitiorum Ponendum
 Curavit.
 FR. POM. Forum Pompilii.
 FRS. Fortis.
 FR. S. Forum Sempronii.
 FRV. } Frugalis. Frugi.
 FRVG. }
 FRVGIF. Frugifera.
 FRVM. Frumentarius.
 F. S. Fecit Sibi. Fecit Suis. Forum Sempronii.
 FS. Filii. Fossores.
 FS. Fratres.
 F. S. E. Fieri Sibi Elegit.
 FS. E. Factus Est.
 F. S. ET. L. M. Fecit Sibi Et Libertis Monu-
 mentum.
 F. S. ET. S. Fecit Sibi Et Suis.
 F. S. S. Fecit Sibi Suis.
 F. T. Fecit Titulum, vel, Tumulum.
 F. T. C. Fieri Testamento Curavit.
 F. V. Fecit Vivens.
 FV. Filius. Fuerit.
 F. V. C. Fieri Vivens Curavit.
 F. V. F. Fieri Vivens Fecit.
 FVL. Fulvius.
 FVLMIN. FVLG. Fulminatori Fulguratori.
 FVNC. Fundus.
 FVR. Furius.

FVRR. Furrinalia.
 F. V. S. Fecit Voto Suscepto.
 F. V. S. L. M. Fecit Voto Soluta Libens Me-
 rito.
 FVTORO. Futurum.

G.

Gaius. Genere. Genius. Gens. Gentis.
 G. Gestis. Gratia. Gratia.
 GA. Galeria.
 GAB. Gabinius.
 GAL. Galeria. Gallus. Galliz.
 GALL. Galliz.
 GALLICA. V. C. CON. Gallicano Viro Cla-
 rissimo Consule.
 GAL. VAL. Galerius Valerius.
 GA. V. Gravitas Vestra.
 G. AVG. Genio Augusti.
 GA. VAL. Gaius Valerius.
 GAV. V. Gravitas Vestra.
 G. B. Genio Bono.
 G. B. D. M. P. Genio Bono Dicavit Monu-
 mentum Publico.
 G. C. Gaius Cæsar. Genio Civitatis, *vel*, Cæ-
 saris.
 G. D. Germanicus Dacicus. Gratis Dedit.
 GD. Gaudium.
 GE. Gens.
 GEL. Gellius.
 GEM. Gemina. Gemella.
 GEMIN. Geminus.
 GEN. Gens. Genio.
 GEN. AVG. FELIC. Genio Augusti Felici.
 GEN. PLVT. S. Genio Plutoni Sacrum.
 GEN. POP. ROM. } Genio Populi Romani.
 GEN. P. R. }
 GER. Germanicus. Germanico. Germania.
 GER. DAC. Germanicus Dacicus.
 GERM. Germania. Germanicus.
 GERMANIC. Germanicus.
 GERMAN. INDVTI. Germana Induria.
 GER. MAX. Germanicus Maximus.
 GER. MAX. DAC. MAX. SARM. MAX.
 Germanicus Maximus. Dacicus Maximus.
 Sarmaticus Maximus.
 GERM. DAC. Germanicus Dacicus.
 GER. P. Germana Provincia.
 GER. SAR. Germanicus Sarmaticus.
 G. F. Gemina Fidelis, *vel*, Felix.
 G. FEL. Gemina Felix.
 GG. Gemina. Gesserunt.
 GG. Gesserunt.
 G. L. Genio Loci.
 GLA. Gloria. Gladiator.
 GLAD. Gladior.
 GLA. N. L. Gloria Nominis Latini.
 GLA. R. S. Gloria Romani Senatus.
 G. L. F. Genio Loci Factum.
 GL. R. Gloria Romanorum.
 G. M. Genio Malo.

GM. Germanicus.
 GM. Germanus.
 GM. F. Gemina Fidelis, *vel*, Felix.
 GM. FI. Gemina Fidelis.
 G. M. V. Gemina Minervia Victrix, *ideſt*
legis.
 GN. Gens. Gehius. Genere. Gnaeus.
 GN. F. A. N. Gnaei Filius Auli Nepos.
 GN. F. AP. N. Gnaei Filius Appii Nepos.
 GN. F. C. N. Gnaei Filius Caili Nepos.
 GN. F. D. N. Gnaei Filius Decimi Nepos.
 GN. F. GN. N. Gnaei Filius Gnaei Nepos.
 GN. F. L. N. Gnaei Filius Lucii Nepos.
 GN. F. K. N. Gnaei Filius Karsonis Nepos.
 GN. F. M. N. Gnaei Filius Marci Nepos.
 GN. F. M'. N. Gnaei Filius Manii Nepos.
 GN. F. N. N. Gnaei Filius Numerii Nepos.
 GN. F. P. N. Gnaei Filius Publii Nepos.
 GN. F. Q. N. Gnaei Filius Quinti Nepos.
 GN. F. SER. N. Gnaei Filius Servii Nepos.
 GN. F. SEX. N. Gnaei Filius Sexti Nepos.
 GN. F. SP. N. Gnaei Filius Spuri Nepos.
 GN. F. TI. N. Gnaei Filius Tiberii Nepos.
 GN. F. T. N. Gnaei Filius Titi Nepos.
 GN. MAG. IMP. Gnaeus Magnus Imperator.
 GN. N. T. M. DD. Genio Nominis Tutelari
 Monumentum Dedicavit, *vel*, Tutelari Meo
 Dedit.
 GN. S. Genio Sacrum.
 GNT. Gentes.
 GORD. Gordianus.
 GOTH. Gothicus.
 GOTH. M. } Gothicus Maximus.
 GOTH. MAX. }
 G. P. Galliz Procurator. Genio Possit.
 G. P. F. Gemina Pia Fidelis, *ſcilicet* *legis*.
 G. P. R. Genio Populi Romani, *ſeu*, Gloria.
 GR. Gratis. Grex.
 GR. Gerit.
 GRA. Gratia.
 GRAC. } Grachus.
 GRACH. }
 GRANS. Gratianus.
 GRAT. AG. Gratias Agit.
 GR. D. Gratis Datum, *vel*, Dedit.
 GR. EX. Gloria Exercitus.
 GR. V. Grex Veneta, *hoc eſt* *Fallio*.
 G. S. Genio Sacrum. Genio Senatus.
 GS. Gaius. Genus. Geſſit.
 GS. Geſſerunt. Gravitas.
 GT. Gentem. Gentes.
 G. T. } Genio Tutelari.
 G. T. } Gravitas Tua.
 G. T. A. Genio Tutelari Augusti.
 G. V. Genio Urbis.
 GVILS. Gulielmus. In Monumentis Chriſtia-
 norum.
 GVS. Genus.
 GVS. Gavifus.
 G. V. S. Genio Urbis Sacrum. Gratis Vo-
 tum Solvit.
 GX. Grex.

H.

H. Habet, Hac, Haſtatus, Heres, Hic.
H. Homo, Honeſta, Honor, Hora, Horis,
 Hoſtis.

H. Heredes, Heres, Hora.

H. A. Hoc Anno.

HA. Hadrianus, Hora.

H. A. C. Heres Amico Curavit.

HADR. Hadrianus.

H. A. E. C. Hanc Aedem Ei Conſtituit. Hanc
 Aram Eriſi Curavit.

HAE. M. Heredem Meum.

H. A. G. F. Heres Agens Gratias Fecit, *vel*,
 Animo Grato.

H. A. I. R. Honore Accepto Impendium Re-
 miſit, *ſeu*, Impenſam.

H. A. L. R. Hac Autem Lege Rogavit. Hoc
 Amico Locavit Requiſitorium.

H. A. Q. Hic Aequieſcit.

HAR. Haruſpex.

H. ARA. H. N. S. Hac Ara Heredem Non Se-
 quitur.

HASTA. Haſtatus.

HAST. PVR. II. Haſtis Puris Duabus.

H. B. Homo Bonus.

H. B. F. Homo Bonae Fidei.

H. B. M. E. Heres Bene Merenti Erexit.

H. B. M. F. Heres Bene Merenti Fecit.

H. B. M. F. C. Heres Bene Merenti Faci-
 undum Curavit.

H. B. M. P. Heres Bene Merenti Poſuit.

H. C. Heres Curavit. Heredes Curaverunt.

H. C. CV. Hic Condi Curavit. Hoc Cinea-
 rium Conſtituit.

H. C. D. D. Huic Collegio Dedicaverunt.

H. C. E. Hic Condita Eſt, *vel*, Conditus.

H. C. I. R. Honore Contentus Impendium Re-
 miſit.

HC. L. Hunc Locum.

HC. L. S. P. S. Hunc Locum Sepulturae Po-
 ſuit Sibi.

HC. V. Hic Voluit.

HC. V. Hunc Virum.

H. D. Hic Dedicavit, *vel*, Dedit.

H. D. D. Heredes Dono Dedere. Honori
 Domus Divinae.

H. DD. Hic Dedicaverunt, *vel*, Dederunt.

H. D. M. Hoc Dedit Monumentum. Hoc
 Dari Mandavit.

HDRVS. } Hadrianus.

H. D. S. Hoc Dedit Sepulcrum. Hoc De Suo.

HE. M. F. S. P. Heres Monumentum Fecit
 Sua Pecunia.

H. E. P. Heres Ejus Poſuit. Hic Eſt Poſitus.

HER. Heres, Hereditas, Herennius.

HERC. AVG. Herculi Auguſto.

HERC. GAD. Herculi Gaditano.

HERC. ROM. COND. Herculi Romae Con-
 ditori.

HERC. SACR. Herculi Sacrum.

HERCVL. ROM. AVG. Herculi Romano
 Auguſto.

HERED. B. M. F. CV. Heredes Bene Meren-
 ti Faciundum Curaverunt.

HERED. EX. T. F. C. Heredes Ex Teſta-
 mento Fieri Curaverunt.

HER. EX. H. S. XI. Heres Ex Seſtertiiſ Vn-
 decim.

HER. F. Heres Fecit.

HER. FAC. CVR. Heres Faciundum Curavit.

HER. FEC. Heres Fecit.

HERR. Heredes.

HER. S. Herculi Sacrum.

H. E. S. Hic Eſt Situs, *vel*, Sepultus.

H. E. S. S. T. T. L. Hic Eſt Situs Sit Tibi Ter-
 ra Levis.

H. E. T. F. Heres Ex Teſtamento Fecit.

H. E. T. F. I. Heres Ex Teſtamento Fieri Juſſit.
 Hoc Ex Teſtamento Fieri Juſſit.

H. ET. L. Heredes Et Liberti.

HETR. Hetruiſcus.

H. E. V. Heredem Eſſe Voluit.

H. EX. T. Heres Ex Teſtamento.

H. EX. T. E. Heres Ex Teſtamento Erexit.

H. EX. T. EST. Heres Ex Teſtamento Eſt.

H. F. Heres Fecit, Hic Faciundum, Honeſta
 Femina, *vel*, Folia.

H. F. C. Heres Faciundum Curavit.

H. FF. Hic Fabricaverunt.

H. F. H. F. S. M. Honeſta Femina Hoc Fecit
 Sibi Monumentum.

H. F. H. N. M. Heredes Fecerunt Hoc No-
 ſtrum Monumentum.

H. S. F. C. A. Heredes Fecerunt Sumtu Com-
 muni Aram.

H. H. Homo Honeſtus.

H. H. Heredes.

H. H. Heredes.

H. H. A. P. S. Hic Habet Actionem Ponendi
 Sepulcrum.

HH. E. B. M. F. Heredes Ejus Bene Merenti
 Fecerunt.

HH. F. M. F. D. Heredes Filios Meos Facere
 Damno.

H. H. M. N. S. Heredes Hoc Monumentum
 Non Sequitur, *vel*, Non Sequuntur.

H. H. P. Heredes Poſuerunt.

H. H. P. P. Hiſpaniarum Provinciarum.

H. H. S. S. Heres Hoc Sepulcrum Sequitur.

H. I. Hic Jacet, Homo Juſtus.

HIC. ADQ. Hic Adqueſcit.

HIC. LOC. HER. N. S.

HIC. LOC. HER. NON. SEQ. } Hic Locus
 Heredem Non Sequitur.

HIEROF. HEC. Hieroſanta Hecatis.

H. I. I. Heredes Juſſu Illorum.

H. II. Hora Secunda, Horis Duabus.

HILAR. AVG. Hilaritas Auguſti.

HILAR. P. R. Hilaritas Populi Romani.

HILAR. TEMP. Hilaritas Temperum.

HIL. SER. CVR. Hilarus Servus Curavit.

HISP. Hiſpania.

H. IVS. Heres Inſtitutus.

H. K. N. Ave Kariſſime Nobis.

verſus Fecit.

H. N. D. M. A. Heredi Non Datur Monumenti Actio.

H. N. S. Heres Non Sequitur.

H. N. S. N. L. S. Heres Non Sequitur Noſtrum Locum Sepulturae, *vel*, Heredem.

H. O. Hoſtis Occiſus.

HO. Homo. Honellus. Honor. Hora.

HOC. M. H. N. F. P. Hoc Monumentum Heredes Noſtri Fecerunt Ponere.

HOC. M. H. IN. F. P. Hoc Monumentum Habet In Fronte Pedes.

HOC. M. H. NON. SEQ. Hoc Monumentum Heres Non Sequitur, *vel*, Heredem.

HOC. SAX. SVB. ASC. DED. EST. Hoc Saxum Sub Alcia Dedicatum Eſt.

HO. H. Homo Honellus.

HOM. Homo.

HOM. OPT. Homo Optimus.

HON. Honellus. Honore. Honorius.

HON. NOB. PR. Honorius Nobiliſſimus Princeps.

HONO. Honor.

HON. VSVS. Honore Vſus.

HOR.

HORAT. } Horatia. Tribus.

HOR. NOC. Hora Noctis.

HOR. NVL. Hora Nulla.

HOROLOGIAR. Horologiarium.

HOR. VI. HOR. SEX. Horis Sex.

HOS. Hoſtis.

HOSS. Hoſtes.

H. O. S. Hoc Ordinavit Sepulcrum. Hic Oſſa Sita.

HO. V. Hora Quinta. Horis Quinque.

H. P. Haſta Pura. Hic Poſitus Honella Perſona. Honellus Puer. Hora Prima.

H. P. C. Heres Ponendum Curavit. Hic Ponendum Curavit.

H. P. C. L. D. D. D. Heres Ponendum Curavit Loco Dato Decreto Decurionum.

H. R. Hic Requieſcit.

HR. Heres. Hora.

H. RC. Honella Recordationis.

H. R. E. I. Q. M. E. A. Hanc Rem E Jure Quiritum Meam Eſſe Ago.

H. R. I. P. Hic Requieſcit In Pace. Honore Recepto Impendium Remiſſis.

H. S. Hic Sita. Hic Sitis. Hic Sepulta, *vel*, Sepultus. Hic Sepulcro.

H. S. } Sestertium. Sestertius.

H. S. }

H. S. Dno Semis.

H. S. CCCC. Sestertius Quatuorcentum.

H. S. Sestertius Decem mille.

H. S. Sestertius Viginti mille.

H. S. Sestertius Triginta mille.

H. S. Sestertius Triginta mille.

H. S. Sestertius Triginta mille.

H. S. Sestertius Triginta mille.

H. S. Sestertius Triginta mille.

H. S. Sestertius Triginta mille.

H. S. C. P. S. Hic Sibi Curavit Poni Sepulcrum. Hoc Sepulcrum Condidit Pecunia Sita. Hoc Sibi Condidit Proprio Sumro.

H. S. DD. Hoc Sibi Dedit, *vel*, Dedicavit.

H. S. E. Hic Sepulta Eſt, *vel*, Sepultus. Hic Sita Eſt, *vel*, Situs.

H. S. E. C. C. H. Hic Situs Eſt Corantibus Heredibus. Hoc Sibi Erxit Cum Ceteris Heredibus.

H. SE. EM. S. V. P. Haec Sedem Sibi Videntes Poſuere, *vel*, Sibi Vivus Poſuit.

H. S. E. H. T. F. C. Hic Situs Eſt Heres Titulum Fieri Curavit.

H. S. El. F. L. Hoc Sepulcrum Ei Fieri Legavit.

H. S. E. S. T. T. L. Hic Situs Eſt Sibi Terra Levis, *vel*, Hic Sita.

H. S. E. T. F. I. Hic Situs Eſt Testamento Fieri Juſſit, *vel*, Hic Sita.

H. S. E. T. F. I. H. F. C. Hic Situs Eſt Testamento Fieri Juſſit Heres Faciendum Curavit.

H. S. F. Hic Situs Fuit. Hoc Sibi Fecit. Hoc Sacellum Fecit. Hoc Solus Fecit.

H. S. F. H. T. F. Hic Situs Fuit Heres Titulum Fecit, *vel*, Heredes Titulum Fecerunt.

H. S. F. L. S. P. D. D. Hunc Sibi Fecit Locum Sepulturae Permiſſum Decreto Decurionum.

H. S. F. S. T. T. L. Hic Situs Fuit Sibi Terra Levis.

H. S. HH. N. S. Hoc Sepulcrum Heredes Non Sequitur. Hoc Sepulcrum Heres Habet Nomine Suo.

H. S. H. N. S. Hoc Sepulcrum Heres Non Sequitur.

H. S. H. N. S. COM. Hoc Sepulcrum Heredibus Non Sit Commune.

H. S. IN. FR. Habet Sepulcrum In Fronte.

H. S. Sestertius Quinque mille.

H. S. Sestertius Octo mille Tercentis.

H. S. Sestertius Quinquaginta Mille.

H. S. III. M. N. Sestertius Tribus Mille Nummum.

H. S. IX. Sestertius Novem Mille.

H. S. L. Hoc Sibi Legavit.

H. S. L. M. N. Sestertius Quinquaginta Mille.

H. S. L. M. N. Sestertius Nummum.

H. S. 7. F. C. Hoc Sibi Locum Testamento Fieri Curavit.

H. S. N. III. Sestertius Nummum Quatuor.

H. S. N. DC. Sestertius Nummum Mille Sexcentis.

H. S. V. Sestertius Termille Sexcentis Victoriat;

H. S. P. C. S. N. Sestertius Parvis Centum Semis Numero.

H. S. P. D. V. Hoc Sibi Pecunia Dedit Vivens.

H. SS. Hic Supra Scriptis.

HSS. } Hoſtes.

HSS. }

H. S. S. Hic Sepulti Sunt. Hic Siti Sunt. Hoc Sibi Sepulcrum.

H. S. SS. Sestertius Supraſcriptis.

H. S. S.

H. S. S. SS. V. T. L. } Hic Siti Sunt Sit Vo-
 H. S. S. S. V. T. L. } bis Terra Levis.
 H. S. T. N. E. Huie Sepulcro Titulus Non Est.
 H. S. V. F. M. Hoc Sibi Vivens Fieri Mandavit.
 Hoc Sibi Vivens Fecit Monumentum.
 H. S. V. M. N. Hoc Sibi Vivens Monumentum Nuncupavit.
 H. S. V. S. P. Hanc Sedem Vivus Sibi Posuit.
 H. S. XMX. N. Sestertius Viginimille Numum.
 H. S. XXX. Sestertius Triginta.
 H. S. ∞ N. Sestertius Novem mille Numum.
 H. S. ∞ N. Sestertius Mille Numum.
 H. S. ∞ ∞ CCCCL. Sestertius Tribus Mille Quatuor Centum Quinquaginta.
 H. S. T T Sestertius Quinquaginta Millia.
 HT. Habet.
 H. T. H. N. S. Hunc Titulum Heres Non Sequitur.
 HTS. Hereditas.
 HTT. Hereditates.
 H. T. V. P. Heres Titulo Usus Posuit. Hunc Titulum Vivus Posuit.
 H. V. Hispania: Vtriusque, Honestus Vir. Honore Usi, Honore Usus, Hora Quinta, Horis Quinque.
 HV. Hujus.
 HVC. Hunc.
 H. V. D. Hoc Vivens Dedit. Hoc Volens Dedicavit. Hoc Votum Dedit.
 H. V. D. ARG. P. X. Hoc Volens Dedicavit Argenti Pondo Decem, vel, Hoc Votum.
 H. V. D. P. S. Hoc Volens Dedicavit Proprio Sumtu, vel, Pecunia Sua.
 H. V. F. Hoc Vivens Fecit. Hoc Voluit Fieri.
 H. VI. Horis Sex.
 H. VIII. S. B. B. Horis Octo Semis Bene Bene, hoc est, Feliciter.
 HVIM. Hujusmodi.
 H. VIRO. Duum Viro. *H pro duplici I.*
 H. V. M. Hic Voluit Monumentum, Hoc Vivens Mandavit.
 HV. M. ABB. Hujus Monasterii Abbatissa, vel, Abbas. *In Lapidibus Christianorum.*
 H. VR. Honestus Vir.
 HVS. Hujus.
 H. V. S. P. Hoc Vivens Sibi Posuit. Honore Usus Sumtum Prohibit.
 H. V. S. R. Honore Vfus Sumtum Remisit.
 H. V. S. R. L. D. D. D. Honore Usus Sumtum Remisit Loco Dato Decreto Decurionum.
 Hunc Locum Sibi Testamento Ordinavit.

I.

I. Ibi, Idest, Immortalis, Imperator. In. Incomparabilis, Inferis, Inter, Intra, Invenit, Invictus, Jovis, Ipse, Iterum, Iudex, Ju-

pter, Iussit, Semel, Unum, *Affinis mra.*
 I. *Cognomen Maxima Severum.* In.
 I. } Intra;
 IA. }
 I. AG. In Agro.
 IAN. Ianus, Ianuarius;
 IAN. CLV. Janum Clusit.
 I. A. P. In Agro Pedes.
 I. A. P. Q. V. Incomparabili Amantissimae Praestantique Virtute.
 I. A. P. XV. In Agro Pedes Quindecim.
 I. A. S. F. Itus Ambitus Sine Fraude.
 IA. T. C. Intra Tempus Constitutum.
 I. C. Iudex Cognitionum;
 IC. Hic. *In Roma Subterranea.*
 I. Quinque Mille.
 I. Quinquaginta Millia.
 I. Quingenta millia.
 I. Sexaginta millia.
 I. Octuaginta millia.
 I. Septuaginta quatuor millia.
 I. Octuaginta Septem millia.
 I. Sexmillia.
 I. Septem millia.
 I. D. Inferis Diis Jovi Dedicatum. Iddi Deo, Iussu Dei.
 ID. Idibus, Iduarii, Idus.
 ID. Inde.
 ID. AA. Idem Augusti.
 I. D. C. Juris Dicendi Causa.
 I. D. M. Inferis Diis Maledictis. Jovi Deo Magno.
 ID. MAR. Idus Martias.
 I. D. N. CIV. Iudex Delegatus Nomine Civium.
 IDNE. Indictione.
 I. D. NM. In Dei Nomine.
 I. D. P. Juri Dicundo Praestit.
 IDQ. IdemQue.
 ID. QVOT. A. D. E. H. S. C. Idem Quot Annis Det Fisco Sestertius Centum.
 I. D. T. S. P. In Diem Tertium Sive Perendinum.
 I. E. Iudex Esto.
 IEA. Interea.
 I. F. In Foro. Iussu Fecit.
 IF. Interfuit.
 I. F. B. In Foro Boario.
 I. F. C. In Foro Caesaris. Ipse Fieri Curavit.
 I. F. C. A. } In Foro Caesaris Augusti.
 I. F. CS. A. }
 I. F. FL. } In Foro Flaminii.
 I. F. FLAM. }
 I. F. H. }
 I. F. HA. } In Foro Hadriani.
 I. F. HR. }
 I. FNT. In Fronte.
 I. FO. In Foro.
 I. FO. B. In Foro Boario.
 I. FO. C. In Foro Caesaris.
 I. FO. C. A. In Foro Caesaris Augusti.
 D 2

I. FO. CS. In Foro Cæſaris.
 I. FO. CS. A. In Foro Cæſaris Auguſti.
 I. FO. FLA. } In Foro Flaminii.
 I. FO. FLAM. }
 I. FO. I. } In Foro Julii.
 I. FO. IV. }
 I. FO. L. } In Foro Livii.
 I. FO. LI. }
 I. FO. P. In Foro Pacis.
 I. FO. POMP. In Foro Pompilii.
 I. FO. POP. In Foro Populii.
 I. FO. P. R. In Foro Pro Roſtris.
 I. FO. P. R. E. A. D. P. In Foro Pro Roſtris
 Et Ante Diem Prædie.
 I. FOR. C. A. } In Foro Cæſaris Auguſti.
 I. FOR. CS. A. }
 I. FOR. FLAM. In Foro Flaminii.
 I. FOR. TR. } In Foro Tranſitorio.
 I. FO. TR. }
 I. F. P. In Fronte Pedes.
 I. F. P. LAT. In Fronte Pedes Latum.
 I. F. P. LX. R. P. LX. In Fronte Pedes Sexa-
 ginta Retro Pedes Sexaginta.
 I. F. POMP. In Foro Pompomii.
 I. F. POP. In Foro Populii.
 I. F. P. R. In Foro Pro Roſtris.
 I. F. P. R. E. A. D. P. In Foro Pro Roſtris Et
 Ante Diem Prædie.
 I. F. P. XIII. I. A. P. T. In Fronte Pedes Tres-
 decim In Agro Pedes Totidem.
 I. FR. In Fronte.
 I. FR. P. LAT. In Fronte Pedes Latitudinis.
 IF. S. S. Inferius Scripti Sunt.
 I. FT. In Fronte.
 IFT. Intervenerunt.
 I. F. TR. In Foro Tranſitorio. In Foro Trajani.
 IG. Igitur.
 I. H. Jacet Hic.
 I. H. D. D. In Honorem Deorum Dearum.
 In Honorem Domus Divinæ.
 I. I. In Jure.
 II. Iterum. Secundum. Duo.
 II. M. Iteratis Miles.
 II. O. M. Jovi Optimo Maximo.
 IIT. pro. Et. duplci I. loco E.
 II. V. Duum Vir.
 II. V. D. D. Duum Vir Dedicantibus.
 II. VIR. Duumvir. Duumvir.
 II. VIR. AVG. Duumvir Auguſtalis.
 II. VIRAL. Duum Viralis.
 II. VIR. ALT. ET. QQ. Duum Viro Altero
 Et Quinquennali.
 II. VIR. CC. A. Duumvir Centuriandis Agris.
 II. VIR. COL. Duum Vir Coloniz.
 II. VIR. COL. AVG. Duum Vir Coloniz
 Auguſtæ.
 II. VIR. COL. DAC. SARMIZ. Duum Vir
 Coloniz Daciz Sarmizgetuſæ.
 II. VIR. COL. HELV. Duum Vir Coloniz
 Helviæ.
 II. VIR. COL. S. S. Duum Vir Coloniz Su-
 pra Scriptæ.
 II. VIR. D. S. P. Duum Vir De Suo Poſuit.
 II. VIR. I. D. Duum Vir Jure Dicundo.

II. VIR. I. D. QQ. Duum Vir Jure Dicundo
 Quinquennalis.
 II. VIR. MVNI. Duum Vir Municipii.
 II. VIR. P. P. Duum Vir Poſuere.
 II. VIR. QQ. Quinquennalis.
 II. VIR. QVIN. COL. JVL. HISPELL.
 Duum Vir Quinquennalis Coloniz Juliz
 Hiſpellis.
 II. VIR. QVIN. COL. TARRAC. Duum-
 Vir Quinquennalis Coloniz Tarracensis.
 II. VIR. QQ. CORP. DENDROPHOR.
 Duum Vir Quinquennalis Corporum Den-
 drophorum.
 II. VIR. QQ. Q. R. P. O. PEC. ALIMENT.
 Duum Viro Quinquennali Quæſtori Reipu-
 blicæ Operum Pecuniæ Alimentariæ.
 II. VIR. TVDER. Duum Vir Tuderti.
 II. V. REIP. Duum Vir Reipublicæ.
 IIX. Octo.
 IXX. Duo de Viginti. Decem & octo.
 III. COS. Tertium Conſul.
 III. KAL. FEBR. Tertio Kalendas Februarii.
 III. KAL. SEXT. Tertio Kalendas Sextilis.
 III. N. IVN. Tertio Nonas Junii.
 III. V. } Trium Vir. Triumviri.
 III. VIR. }
 III. VIR. A. A. A. F. F. Trium Vir Auro Ar-
 gento Ære Flando Feriundo.
 III. VIR. AED. CER. Trium Vir Ædilis Ce-
 realis.
 III. VIR. A. P. F. Trium Vir Argentio Publi-
 co Feriundo, vel, Auro.
 III. VIR. CAPIT. Trium Vir Capitalis.
 IIII. Quarta. Quartum. Quatuor.
 IIII. VIR. I. D. Quatuor Vir Juridicundo.
 IIII. ID. Tertio Idus.
 IIII. ID. OCTB. Tertio Idus Octobris.
 IIII. K. FEBR. Quarto Kalendas Februarii.
 IIII. K. OCT. Quarto Kalendas Octobris.
 IIII. RALICIS. Quadrum Viralicias.
 IIII. V. Quatuor Vir.
 IIIIV. Quatuor Viratus.
 IIII. V. } Quatuor Vir.
 IIII. V. }
 IIII. VIR. AED. P. } Quatuor Vir Ædilitia
 IIII. VIR. A. P. } Potestate.
 IIII. VIR. A. P. F. Quatuor Vir Argentio Pu-
 blico Feriundo, vel, Auro.
 IIII. VIR. AVG. Quatuor Vir Auguſtalis.
 IIII. VIREL. IOVR. DEIC. Quatuor Viri
 Jori Dicundo.
 IIII. VIR. I. D. PONT. Quatuor Vir Juridi-
 cundo Pontifex.
 IIII. VIR. I. D. QVIN. Quatuor Vir Juri-
 dicundo Quinquennalis.
 IIII. VIR. I. D. S. C. FERENTIN. Quatuor
 Vir Juridicundo Senatus Conſulto Feren-
 tinorum.
 III. VIR. LEG. COR. Quatuor Vir Legatus
 Corrector.
 IIII. VIR. M. A. A. Quatuor Vir Municipii
 Albæ Auguſtæ.
 IIII. VIR. PR. I. D. ADL. AER. Quatuor Vir
 Prefectus

Præfectus Juridicundo Adleſtus Erario.
 III. VIR. QVINQVEN. Quatuor Vir Quinquennalis.
 III. VIR. VIAR. CVR. Quatuor Vir Viarum Curandarum.
 IIII. VIR. AVG. Sextum Vir Auguſtalis.
 IIII. V. }
 IIII. VIR. } Sextum Vir. Sevir. Sexvir.
 IIII. VIR. }
 IIII. VIR. }
 IIII. VIR. AED. POT. Sevir Ædilitia Potestate.
 IIII. VIR. AQL. Sevir Aquileiæ.
 IIII. VIR. AVG. Sevir Auguſtalis.
 IIII. VIR. QQ. ID. Sevir Quinquennalis Juridicundo.
 I. L. Illius Liberta, *vel*, Libertus.
 IL. Illuſtris.
 I. L. D. Ipius Liberta Dedit, *vel*, Libertus. Ipſe Libens Dedit.
 I. L. F. Illius Liberta Fecit, *ſeu*, Libertus.
 I. L. H. Ius Liberorum Habens.
 I. L. P. Ipſe Libens Poſuit, In Loco Publico. Illius Liberta Poſuit, *vel*, Libertus.
 I. L. R. In Loco Religioſo.
 I. L. S. Iuſſit Locum Sepulture.
 IL. S. T. Illuſtris Sublimitas Tua.
 I. M. Iovi Magno. Iſidi Magnæ. Iuſſit Monumentum.
 IM. Imago. Immortalis. Imperator. Interdictus, *hoc eſt dies*.
 IMAG. CAES. AUG. IMP. Imago Cæſaris Auguſti Imperatoris.
 IM. CAES. Imago Cæſaris.
 I. M. CT. In Media Civitate.
 I. M. CT. I. In Media.
 I. MD. In Medio.
 IMI. Decem millia.
 IMM. Immolavit. Immortalis. Immonis.
 IMM. A. III. Immonis Annis Quatuor.
 IMM. II. HON. III. Immonis Iterum Honoratus. Quintum.
 IM. P. In Pace.
 IMP. Impenſa. Imperator. Imperio.
 IMP. A. Imperator Augur.
 IMP. AV. Imperator Auguſtus.
 IMP. A. X. Imperator Augur Decem Vir.
 IMP. CAES. AVGV. COMM. CONS. Imperator Cæſar Auguſtus Comuni Conſenſu.
 IMP. CAE. M. AVR. SEV. ALEX. AVG. Imperator Cæſar Marcus Aurelius Severus Alexander Auguſtus.
 IMP. CAES. AVG. LVD. SEG. XV. S. F. Imperatoris Cæſaris Auguſti, Ludos Seculares, Quindecim Vir Sacris Faciundis.
 IMP. CAES. C. PEſCEN. NICER. IVST. Imperator Cæſar Caius Peſcennius Niger Juſtus.
 IMP. CAES. C. VAL. Imperator Cæſar Caius Valerius.
 IMP. CAES. C. VIB. TREB. Imperator Cæſar Caius Vibius Trebonianus.
 IMP. CAES. DIVI. F. III. VIR. R. P. C. Imperator Cæſar Divi Filii Trium Vir Rei-

publicæ Conſtituendæ.
 IMP. CAES. DIVI. VESP. F. DOMITIANI. COS. Imperator Cæſar Divi Veſpaſiani Filii Domitianus Conſul.
 IMP. CAES. D. CLO. SEP. ALB. Imperator Cæſar Decimus Clodius Septimius Albinus.
 IMP. CAES. DOMITIAN. AVG. GERM. COS. XI. CENS. POT. P. Imperator Cæſar Domitianus Auguſtus Germanicus Conſul Undecimam Cenſoria Potestate Perpetuus.
 IMP. CAES. L. AEL. AVR. Imperator Cæſar Lucius Ælius Aurelius.
 IMP. CAES. L. SEPT. SEV. PERT. AVG. Imperator Cæſar Lucius Septimius Severus Pertinax Auguſtus.
 IMP. CAES. M. ANT. Imperator Cæſar Marcus Antoninus.
 IMP. CAES. M. AVR. ANT. AVG. Imperator Cæſar Marcus Aurelius Antoninus Auguſtus Pius.
 IMP. CAES. M. AVR. ANTO. ELAGAB. Imperator Cæſar Marcus Aurelius Antoninus Elagabalus.
 IMP. CAES. M. AVREL. Imperator Cæſar Marcus Aurelius.
 IMP. CAES. M. CASS. LAT. Imperator Cæſar Marcus Caſſius Latentius.
 IMP. HAES. M. CLOD. Imperator Cæſar Marcus Clodius.
 IMP. CAES. M. DID. IVLIAN. AVG. Imperator Cæſar Marcus Didius Julianus Auguſtus.
 IMP. CAES. M. DID. SEVER. IVLIAN. AVG. Imperator Cæſar Marcus Didius Severus Julianus Auguſtus.
 IMP. CAES. P. LIC. Imperator Cæſar Publius Licinius.
 IMP. CAES. P. SEP. Imperator Cæſar Publius Septimius.
 IMP. CAES. T. AEL. HADR. Imperator Cæſar Titus Ælius Hadrianus.
 IMP. CAES. TRAIAN. AVG. GERM. Imperator Cæſar Trajanus Auguſtus Germanicus.
 IMP. CAES. TRAIAN. HADRIAN. OPT. AVG. G. D. PARTH. Imperator Cæſar Trajanus Hadrianus Optimus Auguſtus Germanicus Dacicus Parthicus.
 IMP. CAES. TRAIAN. HADRIAN. OPT. P. F. AVG. GERM. DAC. Imperator Cæſari Traiano Hadriano Optimo Pio Felici Auguſto Germanico Dacico.
 IMP. CAES. VESPAS. AVG. P. M. TR. P. P. Imperator Cæſar Veſpaſianus Auguſtus Pontifex Maximus Tribunitia Potestate Pater Patriæ.
 IMP. CAES. VLP. NER. Imperator Cæſar Ulpus Nerva.
 IMP. CAE. TRA. DAC. AVG. Imperator Cæſar Trajanus Dacicus Auguſtus.
 IMP. IC. C. IVN. Imperator Cæſar Caſſius Junior.
 IMP. C. C. M. AVR. Imperator Cæſar Caius Marcus Aurelius.

IMP. C. CN. SAL. Imperator Cæsar Cnæus Salvius.
 IMP. C. C. VAL. Imperator Cæsar Caius Valerius.
 IMP. C. C. VIB. Imperator Cæsar Caius Vibius.
 IMP. C. C. VIB. TREB. Imperator Cæsar Caius Vibius Trebonianus.
 IMP. C. D. CAEL. Imperator Cæsar Decimus Cælius.
 IMP. C. FL. VAL. Imperator Caius Flavius Valens.
 IMP. C. GAL. VAL. Imperator Cæsar Galerius Valerius.
 IMP. C. L. DOM. Imperator Cæsar Lucius Domitius.
 IMP. C. L. SEP. SEV. PERT. AVG. Imperator Cæsar Lucius Septimius Severus Pertinax Augustus.
 IMP. C. M. A. Imperator Cæsar Marcus Aurelius.
 IMP. C. M. ANN. Imperator Cæsar Marcus Annus.
 IMP. C. M. A. VAL. Imperator Cæsar Marcus Aurelius Valerius.
 IMP. C. M. AVR. Imperator Cæsar Marcus Aurelius.
 IMP. C. M. AVR. CL. Imperator Cæsar Marcus Aurelius Claudius.
 IMP. C. M. AVR. SEV. Imperator Cæsar Marcus Aurelius Severus.
 IMP. C. M. AVR. VAL. Imperator Cæsar Marcus Aurelius Valerius.
 IMP. C. M. CASS. LAT. Imperator Cæsar Marcus Cassius Latenus.
 IMP. C. M. CL. Imperator Cæsar Marcus Claudius.
 IMP. C. M. IVL. Imperator Cæsar Marcus Julius.
 IMP. C. M. OP. SEV. Imperator Cæsar Marcus Opeius Severus.
 IMP. C. M. Q. Imperator Cæsar Mæsius Quintus.
 IMP. C. M. ACIL. Imperator Cæsar Manius Acilius.
 IMP. C. P. HEL. PERT. Imperator Cæsar Publius Helius Pertinax.
 IMP. C. P. LIC. Imperator Cæsar Publius Licinius.
 IMP. C. P. VALLIC. Imperator Cæsar Publius Valerius Licinius.
 IMP. C. Q. NON. REGILIAN. Imperator Cæsar Quintus Nonius Regilianus.
 IMP. CS. Imperator Cæsar.
 IMP. CS. A. Imperator Cæsar Augustus.
 IMP. C. SEX. IVL. Imperator Cæsar Sextus Julius.
 IMP. C. VAL. Imperator Cæsar Valerius.
 IMP. D. F. P. P. Imperator Divi Filii Pater Patriz.
 IMP. DOM. AVG. GERM. Imperator Domitianus Augustus Germanicus.
 IMP. DOM. N. Imperator Dominus Noster.
 IMPER. RECEPT. Imperio Recepto.
 IMP. II. VII. VIR. E. PVL. Imperator Secundum Septem Vir Epulonum.

IMP. IP. Imperio Ipsarum.
 IMP. ITER. Imperator Iterum.
 IMP. L. AVG. VER. Imperator Lucius Aurelius Verus.
 IMP. M. CLOD. Imperator Marcus Clodius.
 IMP. M. IVL. Imperator Marcus Julius.
 IMP. N. Imperator Noster.
 IMP. P. M. Imperator Pontifex Maximus.
 IMPP. Imperatores.
 IMPP. CAESS. DD. INVICTISS. Imperatores Cæsares Domini Invictissimi.
 IMP. POS. Imperio Posuiz.
 IMPPP. Imperatores.
 IMP. SER. SVL. Imperator Servius Sulpicius.
 IMP. SEV. ALEXAND. AVG. Imperator Severus Alexander Augustus.
 IMP. SEX. DICT. PERP. Imperator Sex-tum Dictator Perpetuus.
 IMP. T. AEL. CAES. HADR. Imperator Titus Aelius Cæsar Hadrianus.
 IMP. T. CAES. VESP. AVG. P. M. TR. P. P. P. Imperator Titus Cæsar Vespasianus Augustus Pontifex Maximus Tribunicia Potestate Pater Patriz.
 IMP. TER. Imperator Tertium.
 IMP. T. VESP. AVG. REST. Imperator Titus Vespasianus Augustus Restituit.
 IMPVB. DVLCISS. Impubera Duleissima.
 Impuber Dulcissimus.
 IMP. VII. Imperator Septimum.
 IMP. VIII. COS. III. P. P. Imperator Octavum Consul Tertium Pater Patriz.
 IMP. XII. ACT. Imperator Duodecimum A-tiacus, hoc est, Apollo.
 I. M. S. Inferis Manibus Sacrum. Iſidi Magnæ Sacrum. Jovi Magno Sacrum. Junoni Magnæ Sacrum.
 IM. S. Impensa Sua.
 I. M. T. } In Medio Templi.
 I. M. TPL. }
 IM. V. I. S. L. Immolata Victimæ Jovi Sanctæ Litavit.
 IN. Inimicus. Inſcriptit. Interea.
 IN. AG. P. In Agro Pedes.
 IN. AG. P. X. In Agro Pedes Decem.
 IN. AG. P. XV. IN. F. P. XXV. In Agro Pedes Quindecim In Fronte Pedes Vingtiquinque.
 IN. AGR. In Agro.
 IN. AGR. LONG. P. X. S. In Agro Longum Pedes Decem Semis.
 IN. AGR. P. In Agro Pedes.
 IN. AGR. P. XX. In Agro Pedes Vingt.
 IN. A. P. In Agro Pedes.
 IN. A. P. III. IN. L. P. X. In Agro Pedes Quatuor In Latu Pedes Decem, vel, in Longum.
 INCL. Incola. Inclitus.
 INCOMP. Incomparabilis.
 IN. CONJUGI. In Conjugio.
 IN. CONVB. In Conubio.
 IND. Indictio. Indictione.
 INDI. XI. Indictione Undecima.
 IN. DM.

IN. DM. In Domino.
 IN. DM. XP. In Domino Christo.
 IN. E. L. F. E. In Ejus Locum Factus Est.
 IN. F. In Fronte.
 INF. Inferat.
 INF. AER. PP. R. Inferat Aërio Populi Romani.
 INF. AER. PP. R. H. S. M. N. Inferat Aërio Populi Romani Sceleris Mille Numum.
 INF. AER. P. R. H. S. L. M. N. Inferat Aërio Populi Romani Sceleris Quinquaginta mille Numum.
 IN. FA. P. VI. S. IN. AG. P. IX. S. In Faciem Pedes Sex Semis In Agro Pedes Novem Semis.
 IN. F. IN. A. V. L. P. X. In Fronte In Agro Versus Longum Pedes Decem.
 IN. FO. In Foro. In Fundo.
 IN. FO. P. In Foro Posuit.
 IN. F. P. In Fronte Pedes.
 IN. F. P. LAT. In Fronte Pedes Latum.
 IN. F. P. Q. XV. In Fronte Pedes Quadrati Quindectum.
 IN. F. P. R. IN. A. P. VI. In Fronte Pedes Retro In Agro Pedes Sex, seu, Recti.
 IN. F. P. VII. IN. AG. P. R. S. In Fronte Pedes Septem in Agro Pedes Retro Semis, seu, Recti.
 IN. F. P. V. S. In Fronte Pedes Quinque Semis.
 IN. F. P. XIII. IN. AGR. P. XX. In Fronte Pedes Tredecim In Agro Pedes Vingt.
 IN. FR. L. P. X. C. In Fronte Latum Pedes Decem Cum Triente.
 IN. FR. O. P. In Fronte Pedes.
 IN. FR. P. II. In Fronte Pedes Octo.
 IN. FR. P. RETR. P. In Fronte Pedes Retro Pedes.
 IN. FR. P. V. In Fronte Pedes Quinque.
 IN. FR. P. VI. In Fronte Pedes Sex.
 IN. FR. P. VI. LAT. VII. In Fronte Pedes Sex Latum Septem.
 IN. FR. P. XV. S. In Fronte Pedes Quindectum Semis.
 IN. FR. P. XX. In Fronte Pedes Vingt.
 IN. FR. P. XX. IN. AGR. P. XX. In Fronte Pedes Vingt In Agro Pedes Vingt.
 IN. FR. P. XXXVII. S. In Fronte Pedes Tringentesem.
 IN. F. T. In Foro Trajani, vel, Transitorio.
 IN. H. In Honorem.
 IN. H. D. D. In Honorem Deorum. In Honorem Domus Divine.
 IN. H. D. D. AVGG. In Honorem Dominorum Augustorum, vel, Domus Divine.
 IN. H. D. D. I. O. M. In Honorem Deorum Dearum Jovi Optimo Maximo.
 IN. HERM. TVEND. In Hermam Tuedam.
 IN. H. H. In Hoc Honore.
 IN. H. L. S. E. In Hac Lege Scriptum Est.
 IN. HO. R. P. MART. TE. D. D. In Hono-

rem Republicæ Marti Templum Dedicavit.
 IN. H. S. In Hoc Sepulcro.
 IN. H. T. SVNT. COM. OR. H. S. In Hoc Titulo Sunt Comprehensa Ornamenta Hujus Sepulcri.
 INL. } Inlustris
 INL. }
 INL. PP. Inlustris Patrici.
 INL. M. T. Inlustris Magnificencia Tua.
 IN. LOC. In Loco.
 IN. L. P. X. In Latum Pedes Decem.
 IN. LVC. D. D. VIA. CAMP. In Loco Decem Via Campana.
 IN. MAG. M. E. In Magistratu Mortuus Est.
 IN. MAG. M. E. IN. E. L. F. E. In Magistratu Mortuus Est In Ejus Locum Factus Est.
 IN. MAG. OCCIS. E. In Magistratu Occisus Est.
 IN. M. M. E. In Magistratu Mortuus Est.
 IN. MA. M. E. IN. E. L. F. E. In Magistratu Mortuus Est In Ejus Locum Factus Est.
 IN. M. O. E. In Magistratu Occisus Est.
 IN. OMNIB. CASTISS. In Omnibus Castissimus.
 IN. P. }
 IN. PA. } In Pace.
 IN. PE. }
 IN. P. D. NON. F. In Potestatem Deorum Non Fuisse.
 IN. PROE. }
 IN. PROEL. OCCIS. E. } In Prelio Occisus Est.
 IN. R. P. In Re Publica.
 IN. R. P. S. FVNC. In Republica Sua Functus.
 IN. S. In Suis.
 IN. SEQVENT. AN. DES. E. In Sequentem Annum Designatus.
 IN. SING. H. In Singulos Homines.
 INSPER. H. M. P. In Imperato Hoc Monumentum Posuit.
 IN. S. R. }
 IN. SN. RO. } In Senatu Romano.
 INT. Initio. Intercisus dies.
 INT. Intus.
 INTEG. FA. L. Integra Famæ Libertas.
 INTEG. FAM. Integra Famæ.
 INTERAMN. Interamna, Interamnates.
 INTERF. Interfuit, Interfuerunt.
 INT. VRB. Introitus Urbis.
 IN. TVT. }
 IN. TVTEL. } In Tutelam.
 IN. TVT. NS. N. D. In Tutelam Nostri Nominis Dedit.
 INV. AVG. Invisio Augusto.
 IN. V. I. S. Inlustris Vir Infra Scriptus.
 I. O. ET. D. DQ. Jovi Optimo Et Dis Deabusque.
 I. O. M. C. Jovi Optimo Maximo Conservatori.
 I. O. M. D. Jovi Optimo Maximo Dedicatum.
 I. O. M. D. CON. Jovi Optimo Maximo Dis Consentibus.
 I. O. M.

- I. O. M. DD. Jovi Optimo Maximo Dedicatum.
 I. O. M. D. D. SAC. Jovi Optimo Maximo Dis Deabus Sacrum.
 I. O. M. D. I. Jovis Optimi Maximi Divino Jussu.
 I. O. M. ET. GENIO. P. R. ET. VENALIC. Jovi Optimo Maximo Et Genio Populi Romani Et Venaliorum.
 I. O. M. H. AVG. Jovi Optimo Maximo Honori Augusto.
 I. O. M. H. COL. HEL. Jovi Optimo Maximo Helvio Colonia Helvia.
 I. O. M. IM. Jovi Optimo Maximo Immortali.
 I. O. M. I. R. Jovi Optimo Maximo Junoni Reginae.
 I. O. M. S. Jovi Optimo Maximo Sacrum.
 I. O. M. SACR. VOT. P. SVSC. PRO. SAL. ET. RED. Jovi Optimo Maximo Sacrum Vota Publica Suscepta Pro Salute, Et Reditu.
 I. O. M. SPONS. SEC. AVG. Jovi Optimo Maximo Sponsori Securitatis Augusti.
 I. O. M. S. P. Q. R. V. S. P. R. IMP. CAES. Q. V. O. D. PER. EV. R. P. IN. AMP. ATQ. TRANS. E. Jovi Optimo Maximo Senatus Populusque Romanus Votis Susceptis Pro Salute Imperatoris Caesaris, Quod Per Eum Respublica In Ampliorem Atque Tranquillitatem Statum Est.
 IO. OPT. MAX. D. D. Jovi Optimo Maximo Dedicavit.
 IOV. ET. HERCV. CONSER. AVGG. Jovi Et Herculi Conservatori Augustorum.
 IOVI. AVGG. Jovi Augustorum.
 IOVI. FVLMIN. FVLG. Jovi Fulminatori Fulguratori.
 IOVI. O. M. OB. C. S. Jovi Optimo Maximo Ob Cives Servatos.
 IOV. TON. Jovi Tonanti.
 IOV. T. VICT. CONSER. DD. NN. AVGG. ET. CAES. Jovi Tonanti Victori Conservatori Dominorum Nostrorum Augusti Et Caesaris.
 I. P. Indulgentissimo Patrono. Innocentissimo Puero. In Pace. Jussit Poni.
 IP. A. Imperator Augustus.
 I. PCE. In Pace.
 IP. CS. Imperator Caesar.
 I. P. N. M. Julia Paterna Narbonensis Martia, hoc est, Colonia.
 I. P. S. In Pace Sepultus. Jovi Paganico Sacrum.
 I. Q. P. Idemque Probavit.
 I. R. Jovi Regi. Junoni Reginae Jure Rogavit.
 I. S. In Senatu. In Suis.
 I. S. C. Judex Sacrarum Cognitionum.
 I. S. C. U. N. M. Q. E. D. D. Judex Sacrarum Cognitionum Devotus Nummi Majestati-que Ejus Dedicavit.
 I. S. D. Inferis Sacrum Diis.
 ISDES. COS. Isdem Consulibus.
 I. S. F. Ipse Sibi Fecit.
 I. S. L. M. Ipse Solvit Lubens Merito.
 I. S. M. R. Juno Sospita Magna Regina.
 I. S. S. Inferius Scripta Sunt.
- ISTETIT. Stetit.
 I. S. V. P. Impensa Sua Vivus Posuit, seu, Vivi Posuere.
 IT. Iterum.
 IT. Item. Inter. Interdum.
 ITA. Interes.
 ITA. LEG. Ita Legavit.
 I. T. C. Intra Tempus Constitutum.
 IT. COSS. Iterum Consulibus.
 ITHM. Item. H pro E.
 ITER. Iterum.
 ITER. HONOR. IN. CVR. FVNCT. Iterum Honore In Curia Functus.
 IT. P. Inter Pedes.
 IT. P. VI. Intus Pedes Sex.
 IT. P. XIII. Intus Pedes Tresdecim.
 I. V. Justus Vir.
 IV. Quatuor.
 IVD. Judex. Judex. Judicium.
 IVD. CAP. Judex Capta.
 IVD. EX. IIII. DEC. Judex Ex Quarta Decuria.
 IVD. EX. V. DEC. Judex Ex Quinta Decuria.
 IVD. SACR. COGNIT. Judex Sacrarum Cognitionum.
 I. V. E. E. R. P. F. S. V. C. Ita Vt Eis E Respublica Fide Sua Ve Censuere.
 IVG. Jugali.
 IUL. Julia. Julius.
 IUL. ANTON. M. F. Julius Antonius Marci Filius.
 IUL. AVG. MAT. CAES. Julia Augusta Mater Caesarum.
 IUL. P. AREL. Julia Pia Arelate.
 IVN. Junia. Junius. Juno.
 IVN. D. D. OV. N. II. Junioribus Dia Deabus Oves Numero Duas, seu, Oves Nefrendes Duas.
 IVNI. Junior.
 IVN. LVN. REG. SACR. Junoni Lucinae Reginae Sacrum, vel, Lunae.
 IVNON. ET. PROSERP. Junoni Et Proserpinae.
 IVNONIB. Junonibus.
 IV. NON. M. Quarto Nonas Maias.
 IVNO. R. ET. MINER. SAC. Junoni Reginae Et Minervae Sacrum.
 IVRD. Juridicus. Jurisdiclio.
 IVR. DIC. Jure Dicundo.
 IVRIDIC. Juridicus.
 IVRID. PER. FLAM. ET. VMBR. Juridicus Per Flaminium Et Vmbriam.
 IVR. MILIT. Jure Militari.
 IVR. REG. Juridicti Regionis.
 I. V. T. TARRACON. Julia Victrix Tirenica Tarraco.
 IVV. } Juvenis.
 IVVEN. }
 IVVEN. M. Juvenum Moderator.
 IVVEN. MED. Juvenes Mediolanenses.
 IXI. Duodecies. Nonus Decimus.
 XIX. } Duo de Vigniti.
 IXXI. }
 IXT. L. Juxta Locum.

K.

K Ræfa, Kæfio, Kæfo, Kaia, Kalendæ.
 • Kalumnia, Kandidatus, Kaput, Kar-
 do, Kariffima, Kariffimus, Kartago.
 y. Kariffima, Kaia.
 K. Kalendæ, Kariffimi, Kafta.
 K. A. Kariffime Ave.
 KA, Kariffima, Kafta.
 KAD, P. S. Kadomi Pecunia Signata.
 KA. F. I. Kariffima Fieri Juffit, *vel*, Kariffi-
 mo.
 K. AG. Kalendæ Augufti.
 KAL, Kalendæ, Kalendas.
 KAL. IAN. Kalendis Januariis.
 K. AP. }
 K. APR. } Kalendis Aprilis.
 K. APR. N. Kalendis Aprilis Nefaftus.
 KAR, Kariffima, Kariffimus, Karus.
 KARC. Karcer.
 KAR. C. Kartago Civitas.
 KARISS. }
 KARISSIM. } Kariffima, Kariffimus.
 KARO, Kartago.
 K. AVG. Kalendæ Augufti.
 K. B. M. Kariffimæ Bene Merenti, *vel*, Ka-
 riffimo.
 K. C. Kartago Civitas.
 K. CON. Ø. Kariffimæ Coniungi Defunctæ.
 K. D. Kalendis Decembris. Kapite Diminu-
 tus.
 K. DEC. Kalendis Decembris.
 K. F. Kalendæ Februarii.
 K. FAB. AMBVST. Kæfo Fabius Ambuftus.
 K. F. A. N. Kæfonis Filius Auli Nepos.
 K. F. AP. N. Kæfonis Filius Appii Nepos.
 K. F. C. N. Kæfonis Filius Caii Nepos.
 K. F. CN. N. Kæfonis Filius Cnæi Nepos.
 K. F. D. N. Kæfonis Filius Decimi Nepos.
 K. FEB. N. Kalendis Februarii Nefaftus.
 K. FEBR. Kalendis Februarii.
 K. FEB. Kalendis Februarii.
 K. F. GN. N. Kæfonis Filius Gnæi Nepos.
 K. F. K. N. Kæfonis Filius Kæfonis Nepos.
 K. F. L. N. Kæfonis Filius Lucii Nepos.
 K. F. M. N. Kæfonis Filius Marci Nepos.
 K. F. M'. N. Kæfonis Filius Manii Nepos.
 K. F. N. N. Kæfonis Filius Numerii Nepos.
 K. F. P. N. Kæfonis Filius Publii Nepos.
 K. F. Q. N. Kæfonis Filius Quanti Nepos.
 K. FR. Kalendis Februarii.
 K. F. SER. N. Kæfonis Filius Servi Nepos.
 K. F. SEX. N. Kæfonis Filius Sexti Nepos.
 K. F. SP. N. Kæfonis Filius Spuri Nepos.
 K. F. TI. N. Kæfonis Filius Tiberii Nepos.
 K. F. T. N. Kæfonis Filius Titi Nepos.
 K. I. Kalendæ Januarii, Junii, Julii.
 KI. Kariffimi.
 K. IA. } Kalendis Januarii, Kalendas Ja-
 K. IAN. } nuarias.
 K. IAN. F. Kalendæ Januarii Faftus.

K. IVL. Kalendæ Julii. Kalendas Julius.
 K. IVN. Kalendæ Junii. Kalendas Junias.
 KK. Kariffimi.
 K. L. Kæfonis Libertus, Kaput Legis.
 KL. }
 KL. } Kalendæ, Kalendis.
 KLD. }
 K. DEC. Kalendis Decembris.
 KLEND. Kalendis.
 K. L. III. Kaput Legis Tertium.
 K. L. IIII. Kaput Legis Quartum.
 KL. NOV. Kalendis Novembris.
 KL. OCT. Kalendis Octobris.
 KL. SEP. Kalendis Septembris.
 K. L. V. Kaput Legis Quintæ.
 KM. Kariffimus.
 K. MA. Kalendis Maii.
 K. MAR. Kalendis Martii.
 K. MAR. N. P. Kalendæ Martii Nefaftus
 Primo.
 K. N. Kæfonis Nepos, Kalendis Novembris.
 Kariffime Nobis.
 K. N. B. Kariffime Nobis Bale, *pro*, Vale.
 K. NOV. Kalendæ Novembris.
 K. OCT. Kalendæ Octobris.
 K. P. Kariffime Parens.
 K. P. R. Kafta Populi Romani.
 K. PR. Kohors Prætoria.
 K. Q. Kalendis Quintilis.
 K. QLS. }
 K. QVINC. } Kalendas Quintilis.
 K. QVINCT. }
 KR. Kariffimus.
 KR. AM. N. Karus Amicus Nofter.
 KR. C. Kartago Civitas. Kariffima Coniux,
vel, Kariffimus.
 KR. M. Kara Memoria.
 K. S. Kalendis Sextilis. Karus Suis.
 K. S. Kalendis Sextilis.
 KS. AM. N. Karus Amicus Nofter.
 K. SEPT. Kalendis Septembris.
 K. SEXT. Kalendis Sextilis.

L.

L Laribus. Latius. Latum. Legavit. Lex.
 • Legio, Libens, Libera, Liber, Liberta,
 Libertus, Libra, Locavit, Locum, Locus,
 Longum, Lubens, Ludus, Lucius, Lucia,
 Luftrum, Quinquaginta, Seftertius, Affis.
 7. Legio, Libertus.
 I. Libertus, Lucia.
 L. A. Libens Animo.
 LA. C. Latini Coloni.
 LACTORAT. Lactoratenfes.
 L. A. D. Libens Animo Dedit, Locus Alteri
 Datus.
 L. ADQ. Locus Adquifitus.
 L. AEL. Lucius Ælius.
 L. AEL. AVR. COMM. AVG. P. FEL. Lu-
 cius Ælius Aurelius Commodus Auguftus
 Pius Felix.

L. AFRA. Lucius Afranius.
 L. AG. *Lex Agraria*.
 L. AIMIL. L. F. Lucius Aimilius Lucii Filius.
 L. AIMILI. M. F. PR. P. Lucius Aimilius Marci Filius Pro Prator.
 L. AN. Lucius Anius.
 L. ANICI. L. F. Lucius Anicius Lucii Filius.
 L. ANTEST. GRAC. Lucius Antestius Grac-
 cus.
 L. AP. Ludi Apollinares.
 L. APRON. IMP. Lucius Apronius Impera-
 tor.
 LAR. Lares, Laurentinalia.
 LAR. AVG. SAC. Laribus Augustis Sacrum.
 L. ARRVTI. L. F. Lucius Arruntius Lucii
 Filius.
 LAT. Latina, Latius, Latitudine, Latum.
 LATIC. Laticlavium, Laticlavialis.
 LAT. P. X. Latum Pedes Decem.
 LAT. P. VIII. S. Latum Pedes Octo Sémis.
 L. AVREL. COMM. AVG. P. FEL. Lucius
 Aurelius Commodus Augustus Pius Felix.
 LAVR. LAVIN. Lauro Lavinium.
 LAVS. IVL. CORINT. Laus Julia Corintus.
 L. AVTRON. P. F. Lucius Autronius Publii
 Filius.
 L. B. Liberta Bona, Libertus Bonus.
 LB. Liberta, Libertus.
 L. BAEB. Lucius Baebius.
 L. BIB. Lucius Bibulus.
 L. B. M. D. Libens Merito Dicitur, Locum
 BeneMerenti Dedit, *vel*, Libertæ, *sen*, Li-
 berto.
 L. B. M. F. Liberto BeneMerenti Fecit, *sen*,
 Libertæ.
 LB. S. Libens Solvit.
 L. C. Latini Cives, Lege Cavetur, Libens Cu-
 ravit, Loco Concesso, Locus Concessus.
 L. CAECIL. L. F. C. N. PR. COS. Lucius
 Cæcilius Lucii Filius Cæii Nepos ProCon-
 sul.
 L. CAECIL. L. F. Q. N. Lucius Cæcilius Lu-
 cii Filius Quinti Nepos.
 L. CAEL. Lucius Cælius.
 L. CAES. Lucius Cæsius.
 L. CALPVRNI. Lucius Calpurnius.
 L. CASSI. Lucius Cassius.
 L. CASSI. L. F. Q. N. Lucius Cassius Lucii
 Filius Quinti Nepos.
 L. CASSI. LONGIN. Lucius Cassius Longi-
 nus.
 L. C. C. J. Locus Datus Decreto Decurio-
 num.
 L. CEN. } Lucius Censorinus.
 L. CENSORIN. }
 L. CIN. Lucius Cincius.
 L. C. MEMMIES. GAL. Lucius Caius Mem-
 mii Gallii.
 L. C. L. Lucii Conlibertus, *vel*, Conliberta.
 L. COEL. } Lucius Cælius.
 L. COIL. }
 L. COSCO. M. F. Lucius Cosconius Marci
 Filius.
 L. COT. Lucius Cotta.
 L. CRASS. L. F. Lucius Crassus Lucii Filius.

L. CVP. Lucius Cuperianus.
 L. D. Larum Divinorum, Libens Dedit, Li-
 bertus Dedit, Locum Dedit, Locum De-
 dicavit, Locus Datus.
 L. D. A. B. M. Libens Dedit Amico Bene
 Merenti.
 L. D. AP. F. Ludos Apollinares Fecit.
 L. DD. Locum Dedit.
 L. D. D. Libens Dono Dedit, Locus Datus
 Decreto.
 L. D. D. C. } Locus Datus Decre-
 L. D. D. COLLEG. } to Collegii.
 L. D. D. D. Locus Datus Decreto Decurio-
 num.
 L. D. DD. Libens Dono Dedit, Libens Dis-
 Dedicavit.
 L. IO. IO. IO. Locus Datus Decreto Decu-
 rionum.
 L. D. D. D. C. I. Locus Datus Decreto De-
 curionum Coloniae Ipsius.
 L. D. D. D. K. IVL. Locus Datus Decreto
 Decurionum Kalendis Julis.
 L. D. D. D. P. Locus Datus Decreto Decu-
 rionum Publice.
 L. D. D. D. S. Locus Datus Decreto Decu-
 rionum Sibi.
 L. D. EX. D. D. Locus Datus Ex Decreto
 Decurionum.
 L. D. D. IIII. VIROR. Locus Datus De-
 creto Sevirorum.
 L. D. D. N. ARARIC. Locus Datus Decre-
 to Nautarum Araricorum.
 L. DIV. Locus Divinus.
 L. DOMIT. GN. F. CN. N. AENOBARB.
 Lucius Domitius Cnæi Filius Cnæi Nepos
 Aenobarbus.
 L. D. P. Libertus Domino Posuit, Locum
 Dedit Publice, Locus Datus Publice.
 L. D. S. Libens De Suo.
 L. D. S. C. Locus Datus Sententia Collegii,
 Locus De Suo Constituit.
 L. D. S. D. Libens De Suo Dedit.
 L. DIVI. Locus Divinus.
 LE. Legio.
 LECTIC. Lesticiarius.
 LECTIST. Lestisternium.
 LECT. ORNAM. ET. PROTECTOR. Lestii
 Ornamentum Et Protectorium.
 L. E. D. Lege Ejus Damnatus, Libens Ei
 Dedit, Locus Ei Datus.
 LEG. Legato, Legatum, Legatus, Legavit,
 Legio.
 LEG. ADI. P. F. Legio Adjutrix Pia Felix,
vel, Fidelis.
 LEGAT. AVG. } Legatus Augusti, Legato
 LEG. AVG. } Augustali.
 LEG. AVGG. NN. Legatus Augustorum No-
 rorum.
 LEG. AVG. LEG. XVI. F. F. Legato Augu-
 stali Legionis Decimæ sextæ Flavix Fi-
 delis.
 LEG. AVG. PR. H. C. Legatus Augustalis
 Provinciae Hispaniæ Citerioris.
 LEG. AVG. PR. PR. Legatus Augusti Pro
 Prator.

LEG. AVG. PR. PR. PROVINC. CILIC;
Legatus Augusti Pro Praetor Provinciae Ciliciae.

LEG. AVG. PR. PR. PROVINC. GALAT.
Legatus Augusti Pro Praetor Provinciae Galatiae.

LEG. GR. V. *Legatus Gratuito Quinquies.*

LEG. I. *Legio Prima.*

LEG. I. ADI. *Legio Prima Adjutrix.*

LEG. I. ADI. P. F. *Legio Prima Adjutrix Pia Felix, vel, Fidelis.*

LEG. I. ADI. P. F. ANT. *Legio Prima Adjutrix Pia Felix Antoniana.*

LEG. I. ADIVT. *Legio Prima Adjutrix.*

LEG. I. ADI. VI. P. VI. F. *Legio Prima Adjutrix Sextum Pia Sextum Fidelis.*

LEG. I. AVG. VI. P. VI. F. *Legio Prima Augustum Sextum Pia Sextum Fidelis.*

LEG. I. ITALIC. *Legio Prima Italica.*

LEG. I. ITAL. VI. P. VI. F. *Legio Prima Italica Sextum Pia Sextum Fidelis.*

LEG. I. MINER. *Legio Prima Minervia.*

LEG. I. MINER. P. F. *Legio Prima Minervia Pia Felix, vel, Fidelis.*

LEG. I. MIN. FI. P. VI. *Legio Prima Minervia Fidelis Pia Victrix.*

LEG. I. MIN. VI. P. VI. F. *Legio Prima Minervia Sextum Pia Sextum Fidelis.*

LEG. I. M. P. *Legio Prima Minervia Pia.*

LEG. I. M. P. F. *Legio Prima Minervia Pia Fidelis, vel, Felix.*

LEG. I. PARTH. *Legio Prima Parthica.*

LEG. II. *Legio Secunda.*

LEG. II. ADIVT. *Legio Secunda Adjutrix.*

LEG. II. ADI. VI. P. VI. F. *Legio Secunda Adjutrix Sextum Pia Sextum Fidelis.*

LEG. II. ADIVT. P. F. } *Legio Secunda Adjutrix Pia Felix, vel, Fidelis.*

LEG. II. AD. P. F. }

LEG. II. A. P. F. ANT. *Legio Secunda Adjutrix Pia Fidelis Antoniana.*

LEG. II. AVG. *Legio Secunda Augusta.*

LEG. II. ITAL. *Legio Secunda Italica.*

LEG. II. ITAL. P. F. *Legio Secunda Italica Pia Fidelis.*

LEG. II. ITAL. P. F. VI. *Legio Secunda Italica Pia Fidelis Ultrix.*

LEG. II. ITAL. VI. P. VI. F. *Legio Secunda Italica Sextum Pia Sextum Fidelis.*

LEG. II. MAC. VI. P. VI. F. *Legio Secunda Macedonica Sextum Pia Sextum Fidelis.*

LEG. II. PARTH. *Legio Secunda Parthica.*

LEG. II. PART. VI. P. VI. F. *Legio Secunda Parthica Sextum Pia Sextum Fidelis.*

LEG. II. PART. VII. P. VII. F. *Legio Secunda Parthica Septimum Pia Septimum Fidelis.*

LEG. II. P. P. F. F. A. *Legio Secunda Parthica Pia Flavia Fidelis Augusta, seu, Felix Fidelis Antonina.*

LEG. II. TRAJAN. *Legio Secunda Trajana.*

LEG. II. TR. FOR. *Legio Secunda Trajana Fortis.*

LEG. III. *Legio Tertia.*

LEG. III. ADIV. *Legio Tertia Adjutrix.*

LEG. III. AVG. *Legio Tertia Augusta.*

LEG. III. CYREN. *Legio Tertia Cyrenaica.*

LEG. III. GALLIC. *Legio Tertia Gallica.*

LEG. III. ITAL. F. GORDIAN. *Legio Tertia Italica Fidelis Gordiana.*

LEG. III. ITALIC. *Legio Tertia Italica.*

LEG. III. PARTH. *Legio Tertia Parthica.*

LEG. III. PARTHIC. P. F. *Legio Tertia Parthica Pia Fidelis.*

LEG. IIII. A. V. *Legio Quarta Augusta Victrix.*

LEG. IIII. CYREN. *Legio Quarta Cyrenaica.*

LEG. IIII. FLAV. *Legio Quarta Flavia.*

LEG. IIII. FL. FEL. *Legio Quarta Flavia Felix.*

LEG. IIII. SCYTA. *Legio Quarta Scythica.*

LEG. IV. *Legio Quarta.*

LEG. V. *Legio Quinta.*

LEG. V. ALAVD. *Legio Quinta Alauda.*

LEG. V. ALAVD. P. FEL. *Legio Quinta Alauda Pia Felix.*

LEG. V. AVG. *Legio Quinta Augusta.*

LEG. V. C. SEVI. *Legio Quinta Caii Sevi.*

LEG. V. MAC. } *Legio Quinta Macedonica.*

LEG. V. MACED. }

LEG. V. MAC. VII. P. VII. F. *Legio Quinta Macedonica Septimum Pia Septimum Fidelis.*

LEG. V. MARC. *Legio Quinta Marcia.*

LEG. V. M. P. *Legio Quinta Macedonica Pia, vel, Marcia.*

LEG. V. M. P. C. *Legio Quinta Macedonica Pia Constans, vel, Marcia.*

LEG. V. PARTH. *Legio Quinta Parthica.*

LEG. VI. *Legio Sexta.*

LEG. VI. AVG. *Legio Sexta Augusta.*

LEG. VI. CLAVD. P. F. *Legio Sexta Claudia Pia Fidelis, seu, Felix.*

LEG. VI. FERR. *Legio Sexta Ferrea, vel, Ferrata.*

LEG. VI. FERR. F. C. *Legio Sexta Ferrea Fidelis Constans.*

LEG. VI. GALLIC. *Legio Sexta Gallicana.*

LEG. VI. VICT. *Legio Sexta Victrix.*

LEG. VI. VICT. P. F. *Legio Sexta Victrix Pia Fidelis.*

LEG. VII. *Legio Septima.*

LEG. VII. CLAVD. *Legio Septima Claudia.*

LEG. VII. CL. GEM. P. FIDEL. *Legio Septima Claudia Gemina Pia Fidelis.*

LEG. VII. CL. P. F. *Legio Septima Claudia Pia Fidelis.*

LEG. VII. CL. VI. P. VI. F. *Legio Septima Claudia Sextum Pia Sextum Fidelis.*

LEG. VII. GEM. FEL. } *Legio Septima Gemina Felix.*

LEG. VII. G. F. }

LEG. VII. G. FEL. }

LEG. VII. GEM. ANT. P. FEL. *Legio Septima Gemina Antonina Pia Felix.*

LEG. VIII. *Legio Octava.*

LEG. VIII. AVG. *Legio Octava Augusta.*

LEG. VIII. AVG. P. F. *Legio Octava Augusta Pia Fidelis, vel, Felix.*

LEG. VIII. C. P. F. Legio Octava Classica Pia Fidelis.
 LEG. VIII. GEM. FEL. Legio Octava Gemina Felix.
 LEG. VIII. HISP. Legio Octava Hispanica.
 LEG. IX. Legio Nona.
 LEG. X. Legio Decima.
 LEG. X. A. } Legio Decima Augusta.
 LEG. X. AVG. }
 LEG. X. FLAV. Legio Decima Flavia.
 LEG. X. FR. ANT. Legio Decima Fretensis Antonina.
 LEG. X. FRET. Legio Decima Fretensis.
 LEG. X. G. Legio Decima Gemina.
 LEG. X. G. A. C. Legio Decima Gemina Augusta Claudia.
 LEG. X. GEM. GORDIAN. Legio Decima Gemina Gordiana.
 LEG. X. GEM. OPT. Legionis Decimæ Geminae Optio.
 LEG. X. GEM. P. F. Legio Decima Gemina Pia Felix, *seu*, Fidelis.
 LEG. X. G. P. Legio Decima Gemina Pia.
 LEG. X. G. V. Legio Decima Gemina Valens, *seu*, Victrix.
 LEG. X. SALVT. Legio Decima Salutaris.
 LEG. X. VENER. Legio Decima Venerea.
 LEG. XI. Legio Undecima.
 LEG. XI. AVG. Legio Undecima Augusta.
 LEG. XI. CL. Legio Undecima Claudia.
 LEG. XI. CL. VI. P. VI. F. Legio Undecima Claudia Sextum Pia Sextum Fidelis, *seu*, Felix.
 LEG. XI. C. P. F. Legio Undecima Claudia Pia Fidelis, *vel*, Felix.
 LEG. XI. G. P. F. Legio Undecima Gemina Pia Fidelis.
 LEG. XII. Legio Duodecima.
 LEG. XII. FOLM. Legio Duodecima Fulminatrix.
 LEG. XII. G. P. FE. Legio Duodecima Gemina Pia Felix.
 LEG. XIII. G. Legio Decimatertia Gemina, *seu*, Germanica.
 LEG. XIII. G. A. Legio Decimatertia Gemina Augusta.
 LEG. XIII. GE. GA. Legio Decimatertia Germanica Galbæ.
 LEG. XIII. GEM. Legio Decimatertia Gemina.
 LEG. XIII. GEM. CAMILL. Legio Decimatertia Gemina Camilliana.
 LEG. XIII. GEM. MIL. Legio Decimatertia Gemina Miliaria, Legionis Decimatertiæ Geminae Miles.
 LEG. XIII. GEM. MV. Legio Decimatertia Gemina Mutiana.
 LEG. XIII. GER. Legio Decimatertia Germanica.
 LEG. XIII. G. F. Legio Decimatertia Gemina Fidelis, *seu*, Felix.
 LEG. XIII. G. FAB. Legio Decimatertia Gemina Fabiana.
 LEG. XIII. G. FE. Legio Decimatertia Gemina Felix.

LEG. XIII. G. GORD. Legio Decimatertia Gemina Gordiana.
 LEG. XIII. G. IMP. C. C. Legio Decimatertia Gemina Imperatoris Caii Cæsaris.
 LEG. XIII. G. IMP. NERON. TIB. Legio Decimatertia Gemina Imperatoris Neronis Tiberii.
 LEG. XIII. G. P. F. Legio Decimatertia Gemina Pia Felix, *vel*, Fidelis.
 LEG. XIII. G. POET. ET. OLIM. Legio Decimatertia Gemina Postovienſium, Et Olmacenſium.
 LEG. XIII. G. VAL. Legio Decimatertia Gemina Valens.
 LEG. XIII. G. VE. AQ. Legio Decimatertia Gemina Vedit Aquilæ.
 LEG. XIII. IVN. Legio Decimatertia Juniorum.
 LEG. XIII. GEM. Legio Decimaquarta Gemina.
 LEG. XIII. GEM. MART. VICT. } Legio
 LEG. XIII. G. M. V. }
 Decimaquarta Gemina Martia Victrix.
 LEG. XIII. GEM. SEV. Legio Decimaquarta Gemina Severiana, *seu*, Severi.
 LEG. XV. APOLLIN. Legio Decimaquinta Apollinaris.
 LEG. XV. C. Legionis Decimaquintæ Centurio.
 LEG. XVI. Legio Decimasexta.
 LEG. XVI. FLAV. Legio Decimasexta Flavia.
 LEG. XVI. FR. Legio Decimasexta Fretensis.
 LEG. XVII. Legio Decimaseptima.
 LEG. XVIII. FIRM. Legio Decimoctava Firmanorum.
 LEG. XVIII. PRIMIG. Legio Decimoctava Primigenia.
 LEG. XIX. Legio Decimanona.
 LEG. XIX. GEM. Legio Decimanona Gemina.
 LEG. XX. Legio Vigesima.
 LEG. XX. BRITANNIC. Legio Vigesima Britannica.
 LEG. XX. G. PROV. H. C. Legio Vigesima Gemina Provinciæ Hispaniæ Citerioris.
 LEG. XX. VAL. VICT. } Legio Vigesima
 LEG. XX. V. V. }
 Valens Victrix.
 LEG. XX. VICT. Legio Vigesima Victrix.
 LEG. XXI. Legio Vigesima prima.
 LEG. XXI. RAP. Legio Vigesima prima Rapacum.
 LEG. XXII. Legio Vigesima secunda.
 LEG. XXII. ANTONINIANA. P. P. F. Legio Vigesima secunda Antoniniana Primigenia Pia Felix, *seu*, Fidelis.
 LEG. XXII. C. F. Legio Vigesima secunda Claudia Felix, *vel*, Constantia Fidelis.
 LEG. XXII. C. V. Legio Vigesima secunda Claudia Victrix, *vel*, Constantia Valtor.
 LEG. XXII. PRIMIG. Legio Vigesima secunda Primigenia.
 LEG. XXII. PRIMIG. P. F. Legio Vigesima secunda Primigenia Pia Felix, *vel*, Fidelis.
 LEG.

LEG. XXII. P. P. F. } Legio Vigesima Se-
 LEG. XXII. PR. P. F. } cunda Primigenia Pia Felix, *vel*, Fidelis.
 LEG. XXII. VIC. Legio Vigesima Secunda
 Victrix.
 LEG. XXIII. Legio Vigesima Tertia.
 LEG. XXIII. GEM. MART. VICTR. Legio
 Vigesimaquarta Gemina Martia Victrix.
 LEG. XXIX. Legio Vigesima nona.
 LEG. XXX. Legio Trigesima.
 LEG. XXX. V. } Legio Trigesima Ulpia.
 LEG. XXX. VLP. }
 LEG. XXX. V. V. Legio Trigesima Ulpia
 Victrix, *vel*, Valens Victrix.
 LEG. XXXV. V. Legio Trigesimaquinta Ul-
 pia.
 LEG. XXXVI. Legio Trigesima Sexta.
 LEG. PRIM. ITAL. VOLVNT. Legio Pri-
 ma Italica Voluntariorum.
 LEG. PROV. Legatus Provinciae.
 LEG. PROV. GAL. NARB. Legatus Pro-
 vinciae Galliae Narbonensis.
 LEG. SS. Legio Supra-scripta.
 LEIB. B. M. Leiberio Bene Merenti.
 L. E. LI. M. C. S. Libens Et Libens Merito
 Cum Suis.
 L. EM. Locus Emptus.
 LEM. LEMONIA, *hoc est Tribus*. Lemuria So-
 lemnia.
 LENT. COS. Lentulus Consul.
 LENT. MAR. COS. Lentulus Marcellinus
 Consul.
 LEP. Lepidos.
 LEP. IMP. Lepidus Imperator.
 L. ET. L. FEC. Libertis Et Libertabus Fecit.
 L. F. Libens Fecit, Locum Fecit. Lucii Filius.
 Lustrum Fecit.
 L. FAB. L. F. HISP. Q. Lucius Fabius Lucii
 Filius Hispaniae Quaestor.
 L. FAB. L. F. HISP. Lucius Fabius Lucii Fi-
 lius Hispaniensis.
 L. F. A. N. Lucii Filius Auli Nepos.
 L. F. AP. N. Lucii Filius Appii Nepos.
 L. FARSVLEI. Lucius Farsuleius.
 L. F. C. Libens Fieri Curavit. Libertis Faciun-
 dum Curavit. Libertus Fieri Curavit, *vel*,
 Locum, *aut*, Lugens.
 L. F. C. N. Lucii Filius Caii Nepos.
 L. F. CN. N. Lucius Filius Cnazi Nepos.
 L. F. D. N. Lucii Filius Decimi Nepos.
 L. F. EGERI. N. Lucii Filius Egerii Nepos.
 L. F. F. OM. M. M. D. S. Libens Fieri Fecit
 Omni Meliori Modo De Suo.
 L. FIL. Lucii Filius.
 L. F. K. N. Lucii Filius Kasonis Nepos.
 L. FLAC. P. F. Lucius Flaccus Publii Filius.
 L. FLAVI. C. F. Lucius Flavius Caii Filius.
 L. F. LG. P. PRVM. IVSSV. DD. Liber Fe-
 lix Legendus Praesidibus Provinciae Ius-
 su Dominorum.
 L. F. L. N. Lucii Filius Lucii Nepos.
 L. F. MAM. N. Lucii Filius Mamerci Nepos.
 L. F. M. N. Lucii Filius Marci Nepos.
 L. F. M' N. Lucii Filius Manii Nepos.
 L. F. N. N. Lucii Filius Numerii Nepos.

L. F. P. N. Lucii Filius Publii Nepos.
 L. F. Q. N. Lucii Filius Quinti Nepos.
 L. F. SER. N. Lucii Filius Servii Nepos.
 L. F. SEX. N. Lucii Filius Sexti Nepos.
 L. F. SP. N. Lucii Filius Spurius Nepos.
 L. F. TI. N. Lucii Filius Tiberii Nepos.
 L. F. T. N. Lucii Filius Titi Nepos.
 L. F. V. F. Locum Filiis Vivens Fecit, *vel*,
 Lugens.
 L. F. VOL. N. Lucii Filius Volusi Nepos.
 L. F. VOLER. N. Lucii Filius Veleronis Ne-
 pos.
 L. F. VOPIS. N. Lucii Filius Vopisci Nepos.
 L. FVRI. CN. F. Lucius Furius Cnazi Filius.
 LG. Legatus. Legavit, Legio.
 L. GELL. Q. F. Lucius Gellius Quinti Filius.
 L. H. Libertus Heres. Locum Hunc, Locum
 Heredum.
 L. H. D. Libens Hoc Dedit. Libertus Heres
 Dedit.
 L. H. F. C. Libertus Heres Fieri Curavit. Lo-
 cum Hunc Fieri Curavit.
 L. H. L. D. Libens Hunc Locum Dedit, *vel*,
 Libertus. Locus Hic Liber Datus. Lugens
 Hunc Locum Dedit.
 L. HOSTIL. MANCIN. Lucius Hostilius
 Mancinus.
 L. HORTEN. L. F. Lucius Hortensius Lucii
 Filius.
 L. S. 00 0 N. Sestertis Novem mille Nu-
 mum.
 L. I. Lex Julia. Locum Instituit.
 LIB. Liber. Liberalia *Liberi Festum*. Libera-
 litas. Liberta. Libertus. Liberti. Libra.
 LIB. ANIM. VOT. Libero Animo Votum.
 LIB. ARK. Liberto Arkario.
 LIB. AVG. Liberalitas Augusti.
 LIB. AVG. II. Liberalitas Augusti Secunda.
 LIB. AVG. III. Liberalitas Augusti Tertia.
 LIB. AVG. VII. Liberalitas Augusti Septima.
 LIBB. Liberta. Liberti. Libertabus.
 LIBB. MER. Liberti Merentes.
 LIB. B. MER. FEC. E. M. Liberta BeneMe-
 renti Fecit Et Mihi.
 LIB. CARISS. Liberta Carissima. Libertus
 Carissimus.
 LIB. COS. Librarius Consul.
 LIBE. } Liberta. Libertus. Libertabus.
 LIBER. }
 LIBERAL. AVG. Liberalitas Augusti.
 LIBER. D. Libere Dedit, *vel*, Donavit, *sen*,
 Dedicavit.
 LIBER. L. F. P. O. M. D. S. Libertus Libens
 Fieri Procuravit Omni Modo De Suo.
 LIBER. ET. SER. FAM. CLAVD. Libertus
 Et Servus Familiae Claudiae.
 LIBHRTIS. LIBHRTAB. QVH. POSTH-
 RISQVH. Libertis LibertabusQue Posthe-
 ritQue. *H. pro E.*
 LIB. ET. HER. Libertus Et Heres.
 LIB. ET. HER. EX. TES. F. Libertus Et He-
 res Ex Testamento Fecit.
 LIB. ET. PROC. PV. Libertus Et Procurator
 Publicus.
 LIB. H. EX. T. Libertus Heres Ex Testamento.

LIB. III. Liberalitas Quarta.
 LIB. LEG. Librarius Legionis.
 LIB. LIB. POST. EOR. Libertis Libertabus
 Posteris Eorum.
 LIB. LIB. P. Q. E. Libertis Libertabus Poste-
 risque Eorum, *vel*, Ejus.
 LIB. LIBQ. POSTQ. EOR. Libertis Liberta-
 busque Posterisque Eorum.
 LIB. N. H. T. S. Libertus Noster Hunc Titu-
 lum Scriptit.
 LIB. OFF. Libertus Offarius. Libertus Offi-
 cinator.
 LIB. PVB. Libertas Publica.
 LIC. Licinius.
 LIC. COR. SAL. Licinius Cornelius Saloni-
 nus.
 LICT. CVR. Lictor Curatus.
 L. I. D. A. Lex Julia De Adulteriis.
 L. III. V. D. P. S. Libertis Tribus Vivens De
 Pecunia Sua, Locus Triumvirorum Decre-
 to Publice Sumtus.
 LIMETA. Limetanus.
 LINAR. Linaria. Linarius.
 L. ITI. Lucius Itius.
 LIV. Quinquaginta quatuor.
 L. IV. } Lex Julia.
 L. IVL. }
 L. IVL. } Lucius Julius.
 L. IVLI. }
 L. IVL. L. F. SEX. N. Lucius Julius Lucii Fi-
 lius Sexti Nepos.
 L. IV. REP. Lex Julia Repetundarum.
 L. K. Lustrum Capitolinum.
 L. L. Laurentium Lavinatum. Libens Lubens.
 Libentissime. Libertis Libertabus. Lucii Li-
 berta, *vel*, Libertus.
 LL. Libentissime. Liberti. Dupondius, *numus*
est Libralis.
 L. }
 L. 7. } Lucii Liberta.
 L. S. Sestertii nota.
 L. LENT. Lucius Lentulus.
 L. LENT. C. MAR. COS. Lucio Lentulo Caio
 Marcio Consulibus.
 L. L. FA. Q. L. Libertis Libertabus Familiis-
 que Libertorum.
 L. LIC. Lucius Licinius.
 L. LICIN. L. F. CRASS. Lucius Licinius Lu-
 cii Filius Crassus.
 L. L. L. Luciorum Liberta, *vel*, Libertus.
 L. L. L. L. I. E. Lucius *duorum* Luciorum Li-
 bertus Iussu Ejus.
 L. L. L. M. M. Libertis Libertabus Locum
 Monumenti Mandavit.
 L. L. L. P. O. M. S. Liberis Libertis Liberta-
 bus Posteris Omnibus Monumento Scripto-
 rum.
 L. L. M. }
 L. L. M. } Libentissime Merito.
 L. L. M. M. }
 L. L. P. Libentissime Posuit. Libertis Liber-
 tabus Posuit.
 L. L. P. E. Libertis Libertabus Posteris Fo-
 rum.

L. L. P. Q. Libertis Libertabus Posterisque.
 L. L. P. Q. E. Libertis Libertabus Posterisque
 Eorum.
 L. L. P. S. Libertis Libertabus Posteris Suis.
 L. L. Q. E. Libertis Libertabusque Eorum,
vel, Ejus.
 L. L. Q. F. Libertis Libertabusque Fecit.
 L. L. Q. P. Q. E. Libertis Libertabusque Po-
 sterisque Eorum, *vel*, Ejus.
 L. L. Q. S. P. Q. S. Libertis Libertabusque
 Suis Posterisque Suorum.
 L. L. RVBRI. Lucii Rubrii.
 L. L. S. Libertis Libertabus Suis.
 LLS. }
 LLS. } Sestertius.
 L. L. SS. Libertis Libertabus Supra Scriptis.
 L. LVC. Q. F. } Lucius Luccius Quinti
 L. LVCC. Q. F. } Filius.
 L. LVCRET. Lucius Lucretius.
 L. LVCVL. EX. S. C. Lucius Lucullus Ex
 Senatus Consulito.
 L. L. V. S. L. M. Libentissime V. Solcepto
 Libero Munere.
 L. M. Legavit Memoriam, *vel*, Monumentum.
 Libens Merito. Libero Munere. Lo-
 cus Monumenti.
 L. MAG. Lucius Magius.
 L. MAN. Lucius Manlius.
 L. MANL. A. F. Lucius Manlius Auli Filius.
 L. MANLI. ACID. Lucius Manlius Accidi-
 nus.
 L. MANLI. PROQ. Lucius Manlius Proqua-
 stor.
 L. M. D. Libens Merito Dedit, *vel*, Dicitur.
 Libertus Monumentum Dedit, *seu*, Liberto.
 Locum Monumenti Dedit.
 L. M. E. Locum Monumenti Elegit.
 L. MEMM. GAL. Lucius Memmius Gallos.
 L. MEMMI. Lucius Memmius.
 L. METEL. CALV. Lucius Metellus Calvus.
 L. METEL. L. F. C. N. Lucius Metellus Lu-
 cii Filius Caii Nepos.
 L. MINVCI. Lucius Minucius.
 L. M. P. Libens Merito Posuit. Locum Mo-
 numenti Posuit.
 L. M. S. Libens Merito Solvit. Locum Mo-
 numenti Sibi.
 L. M. T. F. I. Locum Monumenti Testamento
 Fieri Iussit.
 L. M. V. C. Locum Monumenti Vivens Cu-
 ravit.
 L. MVMMI. L. F. Lucius Mummius Lucii
 Filius.
 L. M. V. S. Libens Merito Votum Solvit. Lo-
 cum Monumenti Vivens Sibi.
 L. M. XXII. P. VIC. Legio Minervia Vigesi-
 ma Secunda Pia Victrix.
 L. N. Latini Nonini. Librarius Notarius.
 Lucii Nepos.
 L. NER. Lucius Nerius.
 L. NVMITORI. Lucius Numitorius.
 L. O. Libertis Omnibus.
 LO. }
 LOC. } Locus.

LOC. SS. *Locus Supraſcriptus. Loca Supraſcripta.*
 LOC. D. EX. D. D. *Locus Datus Ex Decreto Decurionum.*
 LOC. EMPT. *Locus Emptus.*
 LOC. H. S. C. P. S. *Locum Hunc Sepulturæ Conſtituit Proprio Sumtu. Locum Hunc Sibi Conſtituit Pecunia Sua.*
 LOC. I. *Locum Inſtituit.*
 LOC. MA. CCLVIII. IN. C. *Locus Martyrum Ducentum quinquaginta cto In Chriſto.*
 LOC. MON. *Locus Monumenti.*
 LOC. MON. DED. *Locum Monumenti Dedit.*
 LOC. SEPVL. *Locus Sepulturæ.*
 L. O. D. D. D. Q. *Locum Ollarum Duarum Dedit Donavitque. Libertis Omnibus Dedit Donavit Dedicavitque.*
 L. OL. D. *Liberta Ollam Dedit, vel, Libertus*
 LONG. P. LAT. P. *Longum Pedes Latum Pedes.*
 LONG. P. VII. LAT. P. III. *Longum Pedes Septem Latum Pedes Tres.*
 LONG. P. ∞ CLXV. *Longum Pedes Millecentum ſexagintaquinque.*
 L. OPEIM. *Lucius Opeimius.*
 LOVM. *Locum.*
 L. P. *Libens Poſuit. Libertus Poſuit. Loco Privato. Loco Publico.*
 LP. *Libripens.*
 LP. *Lapis.*
 L. PAPI. *Lucius Papius.*
 L. PASSIEN. Q. F. CRISPIN. *Lucius Paſſienus Quinti Filius Crispinus.*
 L. P. C. D. D. D. *Locus Publice Conceſſus Datus Decreto Decurionum.*
 L. P. C. R. *Latini Priſci Cives Romani. Libens Ponendum Curavit Requiſitorium.*
 L. P. C. S. *Locum Ponendum Curavit Sibi.*
 L. P. D. *Locus Publice Datus.*
 L. P. D. D. *Locus Publice Dono Datus. Locus Publico Decreto Datus.*
 L. P. D. D. D. *Locus Publice Datus Decreto Decurionum.*
 L. P. F. F. *Locum Publice Fieri Fecit. Libertus Patrono Fieri Fecit.*
 L. P. F. F. V. A. VI. *Lugens Pater Filio Fecit Vixit Annos Sex.*
 L. P. IN. FRON. XV. *Latum Pedes in Fronte Quindecim.*
 L. PL. *Locus Publicus.*
 L. PLAET. CAEST. *Lucius Platorius Cæſtianus.*
 L. PLAETORI. L. F. Q. *Lucius Platorius Lucii Filius Quæſtor.*
 L. PLANG. PR. VRB. *Lucius Plancus Prætor Urbis.*
 L. PL. DD. N. *Locus Publice Dedicatus Numini.*
 L. PORCI. LI. *Lucius Porcius Licinus.*
 L. PORCIL. *Lucius Porcilus.*
 L. POS. *Lucius Poſthumius.*
 L. POST. A. F. *Lucius Poſthumius Auli Filius.*

L. POST. ALB. *Lucius Poſthumius Albinus.*
 L. POST. SP. F. L. N. ALBIN. *Lucius Poſtuminus Spurii Filius Lucii Nepos Albinus.*
 L. PR. *Loco Privato.*
 L. PR. C. R. *Latini Priſci Cives Romani.*
 L. P. S. *Locum Poſuit Sibi.*
 L. PV. } *Loco Publico.*
 L. PVB. }
 L. P. V. LAT. P. III. *Longum Pedes Quinque Latum Pedes Tres.*
 L. Q. ET. LIB. *Libertiſque Et Libertabus.*
 L. QQ. *Libertus Quinquennalis.*
 L. Q. S. *Locus Qui Supra.*
 L. R. *Lege Rogatur. Locavit Requiſitorium. Locus Religioſus.*
 L. ROSCI. *Lucius Roſcius.*
 L. RVBRI. DOSSEN. *Lucius Rubrius Doſſenſis.*
 L. RVSTI. *Lucius Ruſtius.*
 L. RVTIL. *Lucius Rutilius.*
 L. S. *Laribus Sacrum. Libens Solvit. Locus Sepulturæ.*
 L. S. A. *Libens Solvit Animo.*
 L. SAB. PROC. D. D. *Lucius Sabinus Proculus Dono Dedit.*
 L. SALIN. *Lucius Salinator.*
 L. SAT. } *Lucius Saturninus.*
 L. SATVR. }
 L. SAVE. *Lucius Sauſcius.*
 L. SC. } *Locus Sacer.*
 L. SC. }
 L. SCIP. ASIA. *Lucius Scipio Aſiaticus.*
 L. S. D. *Laribus Sacrum Dedit. Locus Sibi Dedit. Locus Sepulturæ Dedit.*
 L. SEP. *Lucius Septimius.*
 L. SEMP. *Lucius Sempronius.*
 L. SEMP. ATRATIN. *Lucius Sempronius Atratinus.*
 L. SENT. C. F. *Lucius Sentius Cæii Filius.*
 L. SEPT. SEV. PART. AVG. *Lucius Septimius Severus Parthicus Auguſtus.*
 L. SEPT. SEV. PERT. AVG. *Lucius Septimius Severus Pertinax Auguſtus.*
 L. SESTI. PROQ. *Lucius Seſtius Proquæſtor.*
 L. S. L. M. N. *Seſtertii Quinquaginta Mille Numum.*
 L. S. M. C. *Locus Sibi Monumento Cæpit. Locus Sibi Monumenti Conſtituit, vel, Curavit.*
 L. S. M. C. P. *Locus Sibi Monumenti Curavit Ponendum.*
 L. S. P. *Libris Suis Poſuit. Libens Sua Pecunia.*
 L. S. PAL. *Loca Sacri Palatii.*
 L. S. S. *Libertis Supraſcriptis. Locus Sibi Sepulturæ.*
 L. S. S. C. *Locus Sibi Sepulturæ Conſtituit.*
 L. SVR. *Lucius Sura.*
 L. T. *Legavit Teſtamento, vel, Titulum.*
 L. TARI. *Lucius Tarius.*
 L. T. F. I. *Libens Titulum Fieri Juſſit, vel, Libertis. Locus Teſtamento Fieri Juſſit.*
 L. T. F. M. *Libens Titulum Fieri Mandavit, vel, Libertus, Locus Teſtamento Fieri Mandavit.*

L. TITVRI. SABIN. A. PV. Lucius Titurius Sabinus Argento Publico.
 L. TORQVA. Lucius Torquatus.
 L. TORQVAT. III. VIR. Lucius Torquatus Triumvir.
 L. TREBAT. Lucius Trebatus.
 L. V. Libens Vovit.
 LV. Ludus. Ludos. Quinquaginta quinque.
 L. VAL. RF. } Lucius Valerius Rufus.
 L. VAL. RV. }
 L. VAL. RV. TR. PL. Lucius Valerius Rufus Tribunus Plebis.
 LVCAR. Lucaria.
 LVCR. Lucretia. Lucretius.
 LVCR. L. F. Lucretia Lucii Filia.
 LVD. Ludi, Ludus.
 LVD. AP. } Ludi Apollinares.
 LVD. APOLLIN. }
 LVD. CIR. Ludi Circoenses.
 LVD. MART. IN. CIRC. Ludi Marti in Circo.
 LVD. PLEB. IN. CIRC. Ludi Plebei in Circo.
 LVD. SAEC. Ludi Sæculares.
 LVD. SEC. FAC. CVR. Ludos Sæculares Faciendum Curavit.
 LVD. VICT. Ludi Victoriæ.
 L. VER. AVG. ARM. PART. MAX. Lucius Verus Augustus Armeniacus Parthicus Maximus.
 L. VETVRI. Lucius Veturius.
 LVG. P. S. Lugduni Pecunia Signata.
 LVI. Quinquaginta Sex.
 L. VIII. Lustrum Octavum.
 L. VINICI. Lucius Vinicius.
 L. V. L. F. Legio Quinta Libens Fecit.
 L. VOC. Lex Voconia.
 LVPER. Lupercalia.
 LVPER. N. P. Lupercalia Nefastus Primo.
 LV. P. F. Ludos Publicos Fecit.
 L. V. S. Libens Votum Solvit. Locum Viva Sibi, seu, Vivens.
 LVSTR. Lustrum.
 LVSTR. FEC. Lustrum Fecit.
 LVSTR. MISS. Lustrum Missum.
 LX. Sexaginta.
 L. X. G. Legio Decima Gemina.
 L. XX. N. P. Sestertii Viginti Numum Pendit.
 LXX. Septuaginta.
 LXXX. Octuaginta.

M.

M. Maceria. Magister. Magistratus. Magnus. Manibus. Marca. Marcus. Marmoris. Marti. Mater. Maximus. Memoria. Menses. Meus. Miles. Militavit. Militia. Mille. Missio. Milione. Missus. Monera. Monumentum. Mortuus. Mulier. Marca. Muller.
 M. Mille.

M. } Manius.
 W. }
 MA. Massilia.
 M. A. A. Municipium Albæ Augustæ.
 M. ABVRI. GEM. Marcus Aburius Geminius.
 MAC. AVG. Macellum Augusti.
 MACH. F. P. Machinarii Fori Piscarii.
 M. ACILI. Manius Acilius.
 M. ACILI. M. F. C. N. Manius Acilius Manlii Filii Cati Nepos.
 MAE. } Mæcia, hic est, Tribus.
 MAEC. }
 M. AEMIL. LEPID. III. VIR. Marcus Æmilius Lepidus Triumvir.
 MAG. } Magister. Magistratus.
 MAG. }
 M. AEM. Marcus Æmilius.
 MAG. D. D. Magister Domus Divinæ.
 MAG. EQ. Magister Equitum.
 MAG. ET. DECV. Magister Et Decurio.
 MAGG. SEPIN. Magistri Sepinatum.
 MAG. IV. }
 MAG. IVV. } Magister Juvenum.
 MAG. M. }
 MAG. MIL. } Magister Militum.
 MAG. ML. }
 MAG. MVN. Magister Municipii.
 MAG. MVN. RAVEN. Magister Municipii Ravennaris.
 MAGN. PROCOS. Magnus Proconsul.
 MAG. PIVS. IMP. ITER. Magnus Pius Imperator Iterum.
 MAG. QVIN. Magister Quinquennalis.
 MAG. QVINQ. COLL. FABR. TIG. Magister Quinquennalis Collegii Fabrum Tigurnariorum.
 M. A. G. S. Memor Animo Grato Solvit.
 MAG. AVG. Magister Augustalis.
 MAG. VIC. Magister Vici. Magistrum Vicorum.
 MAG. X. VIR. Magister Decemvir.
 MAL. Major.
 M. AIMIL. M. F. Marcus Aimilius Marci Filius.
 M. AIMIL. M. F. L. N. Marcus Aimilius Marci Filius Lucii Nepos.
 M. AIMIL. M. F. Q. N. PROPR. Marcus Aimilius Marci Filius Quinti Nepos Proprætor.
 MALAC. Malacitanus.
 MAM. Mamercus.
 MAM. F. MAM. N. Mamerci Filius Mamerci Nepos.
 MAM. F. M. N. Mamerci Filius Marci Nepos.
 MAN. Manibus.
 MANG. Mango.
 MAN. IRAT. H. Manes Iratos Habeat.
 M. ANT. IMP. Marcus Antonius Imperator.
 M. ANT. IMP. AVG. III. VIR. R. P. C. Marcus Antonius Imperator Augur Triumvir Reipublicæ Constituendæ.
 M. ANT. IMP. III. VIR. R. P. C. Marcus Antonius Imperator Triumvir Reipublicæ Constituendæ.
 M. ANTO. COS. IMP. II. Marcus Antonius Consul

Consul Imperator Quartum.

M. ANTO. IMP. R. P. C. Marcus Antonius Imperator Reipublicæ Constituendæ.

M. ANTON. IMP. Marcus Antonius Imperator.

M^o. AQUIL. M^o. F. M^o. N. Manius Aquilius Mani Filius Manii Nepos.

MAR. Maritus. Marmorum.

MAR. CARISS. Maritus Carissimus.

MARC. AVG. Mercurio Augusto.

MAR. FEC. Maritus Fecit.

MARIT. Marita. Maritæ. Maritus.

MARIT. OP. FAC. CVR. Marito Optimo Faciendum Curavit.

MAR. OLL. D. Marito Ollam Dedit.

MART. Marti. Martia, *legio scilicet*, Martias. Martii.

MART. CAR. MONET. Marti Carnæ Monetae.

MART. PAC. Marti Pacifico.

MART. VICT. Marti Victori.

MART. VLTO. Marti Ultori.

MARTVS. Marcius.

MART. VLT. Mars Ultor.

MAT. Mater.

MAT. AVGG. MAT. SEN. MAT. PAT. Mater Augustorum Mater Senatus Mater Patriæ.

M. ATIL. Marcus Atilius.

M. ATILI. A. F. CALATIN. Marcus Atilius Auli Filius Calatinus.

M. ATIL. M. F. L. N. Marcus Atilius Marci Filius Lucii Nepos.

MAT. MAT. Mater Matris.

MAT. P. FEC. ET. S. ET. S. P. Q. E. Mater Pissima Fecit Ex Sibi Ex Suis Posterisque Eorum.

MATR. Matralia.

MAT. SS. Mater Supra-scriptorum.

M. AVR. Marcus Aurelius.

MAVR CAES. Mauritania Cæsariensis.

M. AVRELI. Marcus Aurelius.

MAVRITAN. CAES. Mauritania Cæsariensis.

M. AVR. M. F. FAB. Marcus Aurelius Marci Filius Fabia.

MAX. Maxima. Maximus.

MAX. CS. Maximus Cæsar.

MAX. ET. VRB. COS. Maximo Et Urbano Consulibus.

MAX. POT. Maximus Pontifex.

MAXX. Maximi.

M. B. Memoræ Bonæ. Merenti Bene. Mulier Bona. Municipium Bergomatium.

M. B. Mulier Bona.

M. BARBAT. Q. P. Marcus Barbatas Quæstor Propagator.

M. BAEBI. Q. F. TAMPIL. Marcus Bæbius Quinti Filius Tampilus.

M. B. M. Marito Bene Merenti, *vel*, Matri.

M. B. M. F. Marito Bene Merenti Fecit, *vel*, Matri.

M. C. Memoræ Causa. Monumentum Constituit, *vel*, Curavit.

M. C. Mille Centum.

M. CAECIL. Q. F. Q. N. Marcus Cæcilius

Quinti Filius Quinti Nepos.

M. CAL. } Marcus Calidius.

M. CALID. }

M. CAL. I. Municipium Calagurris Julia.

M. CALPVRN. L. F. Marcus Calpurnius Lucii Filius.

M. C. D. Memoræ Causa Dedit, *vel*, Donatum.

M. CIC. Marcus Cicerō.

M. C. F. Memoræ Causa Factum, *vel*, Fecit.

Monumentum Curavit Faciendum.

M. C. I. Municipium Calagurris Julia.

M. CIPI. M. F. Marcus Cipiū Marci Filius.

M. C. L. Marci Conlibertus, *vel*, Conliberta.

M. CLAVD. M. F. MARCEL. Marcus Claudius Marci Filius Marcellus.

M. C. T. Monumentum Curavit Testamento.

M. C. V. Monumentum Curavit Vivens.

M. D. Manu Divina. Merenti Dedit. Militum Dacorum. Monumentum Dedit, *vel*, Dedicavit.

MD. Mandatum. Mille quingenti.

M. D. D. Monumentum Dono Dedit. Merenti Dono Dedit, *vel*, Dedicavit.

M. DIG. Memoria Dignus.

M. D. M. Magnæ Deum Matri. Merenti Dedit Monumentum.

M. D. M. I. Magnæ Deum Matri Idææ, *vel*, Iliidi.

M. D. M. ID. Magnæ Deum Matri Idææ.

M. D. M. SACR. Magnæ Deum Matri Sacrum.

M. D. O. Marito Dedit Ollam.

M. D. SVO. FEC. Monumentum De Suo Fecit.

M. E. Memoriam Erexit, *vel*, Monumentum.

Mortuus Est.

ME. Menfes. Mecum.

MECV. Mecum.

ME O. Medicus. Medius.

MEDIC. COH. VI. PR. Medicus Cohortis Sextæ Prætoris.

MED. OCVLAR. Medicus Ocularius.

MEDITR. Meditrinalia.

M. EGN. Marcus Egnatius.

MEL. COH. IIII. PRAE. Miles Cohortis Quartæ Prætoris.

M. E. M. Municeps Ejus Municipii, *vel*, Municipis.

M. E. M. D. D. E. Municipibus Ejus Municipii Dare Damnas Esto.

MEN. } Menenia, *Tribus scilicet*.

MENEN. }

MENS. Mensa. Mensis. Menses. Mensibus.

MENSES. VNDECI. DIES. DODICI. Menses Undecim Dies Duodecim.

MENSIS. SEPTE. Menses Septem.

M. EQ. Magister Equitum.

MER. } Mercator. Mercurius.

MERC. }

MERC. ET. AVG. Mercurialis Et Augustalis.

MERC. SACR. Mercurio Sacrum.

MERCVR. AVG. SACR. Mercurio Augusto Sacrum.

MERCVR. R. } Mercurio Reduct.
 MERCVR. RED. }
 MERCVRIS. Mercurii, hoc est dii.
 MERETI. Merenti.
 MERK. Mercatus. Mercurialis.
 MERK. D. Merkedonius Dies, idem ac, Mercedinus.
 MER. S. Mercurio Sacrum.
 MERV. AN. XXXVIII. Meruli Annis Tringintavem.
 MES. Mensis. Menses.
 M. ET. C. L. Marci Et Caili Liberta.
 MEVAN. NAT. Mevatus Natus.
 ME. V. D. XX. Mecum Vixit Dies Vigniti.
 M. F. Marci Filius. Monumentum Fecit.
 Mater Filio.
 M. FABI. C. F. Marcus Fabius Caili Filius.
 M. FABRIN. Marcus Fabrinus.
 M. F. A. N. Marci Filius Auli Nepos.
 M. F. A. N. Manii Filius Auli Nepos.
 M. FAN. C. F. Marcus Fanios Caili Filius.
 M. F. AP. N. Marci Filius Appii Nepos.
 M. F. AP. N. Manii Filius Appii Nepos.
 M. F. C. Memoriam Fieri Curavit. Merenti Faciendum Curavit. Monumentum Fieri Curavit.
 M. F. C. N. Marci Filius Caili Nepos.
 M. F. C. N. Manii Filius Caili Nepos.
 M. F. CN. N. Marci Filius Cnaci Nepos.
 M. F. CN. N. Manii Filius Cnaci Nepos.
 M. F. D. N. Marci Filius Decimi Nepos.
 M. F. D. N. Manii Filius Decimi Nepos.
 M. F. ET. REST. Memoriam Fecit Et Restituit.
 M. F. I. Monumentum Fieri Iussit.
 M. F. K. N. Marci Filius Kasonis Nepos.
 M. F. K. N. Manii Filius Kasonis Nepos.
 M. F. L. Monumentum Fieri Legavit.
 M. FLACC. Marcus Flaccus.
 M. F. L. N. Marci Filius Lucii Nepos.
 M. F. L. N. Manii Filius Lucii Nepos.
 M. F. MAM. N. Marci Filius Mamerti Nepos.
 M. F. MAM. N. Manii Filius Mamerti Nepos.
 M. F. M. N. Marci Filius Marci Nepos.
 M. F. M. N. Manii Filius Manii Nepos.
 M. F. N. N. Marci Filius Numerii Nepos.
 M. F. N. N. Manii Filius Numerii Nepos.
 M. FONTEL. Manius Fontecius.
 M. FOVRI. L. F. Marcus Furios Lucii Filius.
 M. F. P. Monumentum Fieri Procuravit, vel Fecit Publice.
 M. F. P. N. Marci Filius Publici Nepos.
 M. F. P. N. Manii Filius Publici Nepos.
 M. F. Q. N. Marci Filius Quinti Nepos.
 M. F. Q. N. Manii Filius Quinti Nepos.
 M. F. SER. N. Marci Filius Servii Nepos.
 M. F. SER. N. Manii Filius Servii Nepos.
 M. F. SEX. N. Marci Filius Sexti Nepos.
 M. F. SEX. N. Manii Filius Sexti Nepos.
 M. F. SP. N. Marci Filius Spurii Nepos.
 M. F. SP. N. Manii Filius Spurii Nepos.
 M. F. TI. N. Marci Filius Tiberii Nepos.
 M. F. TI. N. Manii Filius Tiberii Nepos.

M. F. T. N. Marci Filius Titi Nepos.
 M. F. T. N. Manii Filius Titi Nepos.
 M. FVL. Marcus Fulvius.
 M. FVL. Q. F. FLAC. Marcus Fulvius Quinti Filius Flaccus.
 M. BVEVI. M. F. Marcus Fulvius Marci Filius.
 MG. Magis. Magister.
 M. GEL. Marcus Gellius.
 M. G. L. Q. Memor Gratis Libertatis Quæsitæ.
 MG. M. Magister Militum.
 MG. MN. Magister Municipii.
 MGN. PIVS. IMP. Magnus Pius Imperator.
 M. H. Monumentum Hoc, Muller Honesta.
 M. H. AD. H. N. T. Monumentum Hoc Ad Heredes Non Transsit.
 M. H. E. Mihi Heres Esto.
 M. HEL. Marcos Helvius.
 M. H. E. N. R. } Monumentum Hoc Ex-
 M. H. EX. N. R. } terum Non Recipit, vel Extraneum.
 M. HERENNI. Marcus Herennius.
 M. H. EX. T. H. N. S. Monumentum Hoc Ex Testamento Heredes Non Sequuntur.
 M. H. F. C. Monumentum Heres Fieri Curavit. Monumentum Hoc Faciendum Curavit.
 M. H. H. S. Monumentum Hoc Heres Sequitur.
 M. H. H. N. S. Monumentum Hoc Heres Non Sequitur.
 M. H. N. S. Monumentum Heres Non Sequitur.
 M. H. P. Monumentum Heres Posuit. Memoriam Hanc Posuit.
 M. H. S. F. Monumentum Hoc Sibi Fecit.
 M. H. S. M. Monumentum Hoc Sibi Mandavit.
 M. I. Matri Idææ, vel, Idæi. Maximo Jovi. Militiæ Jus. Monumentum Iussit.
 MI. Militavit.
 M. I. F. PETIT. Militiæ Jus Filiis Petitori.
 MIICVM. Mecum, duplici I pro E.
 MIIIS. Menses. Mensibus.
 MIIIS. VII. DIIB. XI. Mensibus Septem Diebus Undecim.
 MIL. Miles. Militavit.
 MIL. AL. Miles Ala. Miles Alarius.
 MIL. CLASS. Miles Classis.
 MIL. CL. PR. RA. Miles Classis Prætoris Ravenatis.
 MIL. COH. Miles Cohortis.
 MIL. COH. X. IV. VRB. Miles Cohortis Decimæ Juvenum Urbanorum.
 MIL. COH. XI. VRB. Miles Cohortis Undecimæ Urbanæ.
 MIL. DVPL. Miles Duplarius, vel, Duplarius.
 MIL. FRV. } Miles Frumentarius.
 MIL. FRVM. }
 MIL. IN. COH. Militavit In Cohorte.
 MILIT. Militari. Militavit. Milites.
 MILITAVET, pro, Militavit.

MILIT. CL. PR. ANTONINIAN. RAVENN. *Militi Classis Prætoriz Antoninianæ Ravennatis.*
 MIL. CL. PR. MIS. *Militi Classis Prætoriz Misenatis.*
 MIL. K. PR. *Miles Kohortis Prætoriz.*
 MIL. LEG. *Miles Legionis.*
 MIL. LEG. SS. *Miles Legionis Supra scriptæ.*
 MILLS. } *Milites.*
 MILSS. }
 MIL. SS. *Miles Supra scriptus.*
 MIN. *Minerva, Minucia; hoc est Tribus.*
 MIN. AVG. *Minerva Augusta.*
 MINER. FAVT. *Minervæ Fautrici.*
 MINER. P. F. *Minervæ Pætæ Felicis, hoc est legionis.*
 MINER. VICT. } *Minervæ Victrici.*
 MIN. VIC. }
 MINER. SANCT. *Minervæ Sanctæ.*
 MIRO. *Mirobrigenis.*
 MIS. } *Missus, Missione.*
 MISS. }
 M. JUNI. *Marcus Junius.*
 M. JUNI. SILAN. *Marcus Junius Silanus.*
 M. JUVENTI. T. F. T. N. *Manius Juventius Titi Filius Titi Nepos.*
 M. K. *Moneta Karnuntensis.*
 M. L. *Marci Libertus. Merito Libens. Miles Legionis. Monumento Legavit.*
 M'. L. *Manii Libertus.*
 ML. *Malum.*
 M. LAETORI. PLANCIAN. *Marcus Lætorius Plancianus.*
 ML. CL. PR. RA. *Miles Classis Prætoriz Ravennatis.*
 M. L. D. *Merito Libens Dedit. Monumenti Locum Dedit.*
 M. L. D. D. *Merito Libens Dedicavit, vel, Dono Dedit. Monumenti Locum Dono Dedit.*
 M. L. D. D. D. *Monumenti Locus Datus Decreto Decurionum.*
 M. LEPID. IMP. ITER. PROCOS. III. VIR. R. P. C. *Marcus Lepidus Imperator Iterum Pro Consul Triumvir Reipublicæ Constituendæ.*
 M. LEPID. M. F. *Marcus Lepidus Marci Filius.*
 M. LEP. L. ARR. COS. *Merito Lepido Lucio Arruncio Consulibus.*
 M. LEP. L. NON. COS. *Marco Lepido Lucio Nonio Consulibus.*
 M. LEP. T. STAT. COS. *Marco Lepido Tito Statio Consulibus.*
 M. LIVI. M. F. *Marcus Livius Marci Filius.*
 M. LOLLI. M. F. *Marcus Lollius Marci Filius.*
 ML. PR. *Miles Prætorianus.*
 MLS. *Miles.*
 MLT. } *Milites.*
 MLTS. }
 M. LVCILI. RVF. *Marcus Lucilius Rufus.*
 M. L. VII. G. F. *Miles Legionis Septimæ Geminæ Fidelis, vel, Felicis.*
 M. M. *Magnæ Matris. Meritus Memoriz.*

Municipium Mediolanense.
 MM. *Memoriz. Meritissimo.*
 M'. MANILI. *Manius. Manilius.*
 M. MARC. *Marcus Marcellus.*
 M. MARCEL. M. F. M. N. *Marcus Marcellus Marci Filius Marci Nepos.*
 M'. MAX. M. F. *Manius Maximus Marci Filius.*
 M. MESSAL. M'. F. *Marcus Messala Manii Filius.*
 M. M. ET. 3 L. *Marcorum duorum Et Caiæ Libertus.*
 M. METTI. *Marcus Mettius.*
 M. M. F. *Marito Monumentum Fecit, vel, Matri, seu, Merenti. Monumentum Fecit.*
 M. M. HONOR. *Meritus Memoriz Honoratus.*
 M. MIL. *Magister Militum.*
 M. MINAT. SABIN. PR. Q. *Marcus Minatius Sabinus Proquaestor.*
 M. MINVC. P. F. Q. N. *Marcus Minucius Publii Filius Quiriti Nepos.*
 M. M. L. *Marcorum Libertus duorum scilicet.*
 MM. L. *Memoriz Loco.*
 M. M. M. L. *Marcorum Libertus, hoc est trium.*
 M. M. P. *Marito Monumentum Posuit, vel, Matri, seu, Merenti. Monumentum Posuit.*
 M. M. S. S. V. *Memoriz Suorum Vivens.*
 M. M. T. F. *Marito Merens Titulum Fecit, vel, Matri, aut, Monumentum Memoriam Titulum Fecit, seu, Meritissimo.*
 M. MVTIL. PR. P. *Marcus Mutilus Prætor.*
 M. N. *Marci Nepos. Mæo Nomine. Millia Numum.*
 M'. N. *Manii Nepos.*
 MNT. *Moneta.*
 M. O. *Matri Optimæ. Marito Optimo.*
 MON. *Moneta. Monumentum.*
 MON. AVG. *Moneta Augusti.*
 MONET. *Moneta. Jumo scilicet.*
 MON. H. M. N. S. *Monumentum Hæres Meus Non Sequitur.*
 MONIM. *Monimentum.*
 M. O. P. *Marito Obsequens Posuit.*
 M. OPEIM. *Marcus Opeimius.*
 M. OPEL. SEV. *Marcus Opelius Severus.*
 MORT. *Mortua, Mortuus.*
 M. OST. P. *Moneta Ostiæ Percussa.*
 M. P. *Maiuro Pulo, De Coloribus Equorum. Memoriam Posuit. Nilile Passus. Monumentum Posuit, vel, Procuravit.*
 W. P. *Mulier Pessinâ.*
 M. P. C. *Memoriam Poni Curavit. Monumentum Ponendum Curavit.*
 M. P. II. *Millia Passum duo.*
 M. PLAETOR. CEST. *Marcus Plætorius Cæstianus.*
 M. PLAVTI. L. F. *Marcus Plautius Lucii Filius.*
 M. PBLICI. LEG. PROPR. *Marcus Publicius Legatus Proprætor.*
 M. POP. *Marcus Popilius.*
 M. POPILI. M. F. *Marcus Popilius Marci Filius.*

M. POS. Memoriam Posuit, *vel*, Monumentum.
 M. P. V. Millia Passum Quingque. Monumentum Posuit Viven, *vel*, Memoriam.
 M. PVER. DOM. AVG. Magister Puerorum Domus Augustae.
 M. P. VI. Millia Passum Sex.
 M. P. XI. Millia Passum Undecim.
 M. R. Manro Rufo, *de Coloribus Equestrum*.
 Municipium Ravennas, *vel*, Ravennatium.
 MR. } Municipium Ravennatium.
 MR. }
 MR. CON. B. M. P. Maritus Conjugi Bene Merenti Posuit.
 M. S. Manibus Sacrum. Merito Solvit, *Mylia Superior*. Municipi Sui.
 MS. Majestati. Mensis.
 MS. Menses.
 M. S. A. Moneta Sacra Augusti.
 M. SAC. AVGG. ET. CAESS. NN. Moneta Sacra Augustorum Et Caesarum Nostrorum.
 M. S. C. Monumentum Sibi Constituit.
 M. SCAVR. AED. CVR. Marcus Scaurus Aedilis Curulis.
 M. S. D. Municipi Sui Dedit.
 M. S. D. D. Municipis Sui Decreto Decurionum. Municipibus Suis Dono Dedit.
 M. SEMP.
 M. SEMPRON. } Marcus Sempronius.
 M. SERGI. Marcus Sergius.
 M. SERVIL. C. F. Marcus Servilius Caii Filius.
 M. SILA. Marcus Silanus.
 M. S. P. Memoriae Suae Posuit. Monumentum Sibi Posuit, *vel*, Suae Pecunia.
 M. S. S. E. H. N. S. Monumentum Sive Sepulcrum Exterum Heredem Non Sequitur, *vel*, Monumentum Supra scriptum.
 M. S. S. H. N. S. Monumentum Sive Sepulcrum Heredem Non Sequitur, *vel*, Monumentum Supra scriptum.
 M. TREBO. Marcus Trebonius.
 M. TVLLI. Marcus Tullius.
 M. V. Manibus Universis.
 MV. Municipium.
 M. VALER. M. F. M. N. Marcus Valerius Marci Filius Marci Nepos.
 M. VAR. Marcus Vargunteus.
 MV. AVG. BILBIL. Municipium Augusta Bilbilis.
 MV. CAL. Municipium Calagurris. Municipium Calagurritanum.
 MV. E. M. Municeps Ejus Municipii.
 M. VI. Menses Sex.
 MVL. Mulier.
 MVL. B. Mulier Bona.
 M. VLP. HA. Marcus Ulpius Hadrianos.
 MVN. Monere. Municeps. Municipium.
 MVN. AVG. CAD. Municipium Augustum Gaditanum.
 MVN. CAL. IVL. Municipium Calagurris Iulia.
 MVNC. TAR. LIB. Municipii Tarvisini Libertus.

MVN. EBOR. Municipium Eborense. Municipices Eborenses.
 MVNIC. CAER. Municipium Caeretanum. Municipices Caeretani.
 MVNIC. CAERIT. Municipices Caerites.
 MVNIC. CONSABVR. Municipices Consaburense. Municipium Consaburense.
 MVNIC. ET. INCOL. Municipices Et Incolae.
 MVNICIBVS. Municipibus.
 MVNICIP. AMMAI. Municipium Ammatanum.
 MVNICIP. ARRETI. Municipices Arretini. Municipium Arretinum.
 MVNICIP. PRIVER. Municipices Privernates. Municipium Privernate.
 MVNICIP. SALACIEN. Municipices Salacenses. Municipium Salacense.
 MVNICIP. TOLLENTIN. Municipices Tollentini. Municipium Tollentinate.
 MVNIC. NOMENT. Municipices Nomentani. Municipium Nomentanum.
 MVNIC. NVMANAT. Municipices Numantes. Municipium Nomanate.
 MVNIC. SASSIN. Municipices Sassinates. Municipium Sassinatense.
 MVNIC. STOBE. Municipium Stobe.
 MVNIC. VRGAVONEN. Municipices Urgavonenses. Municipium Urgavonense.
 MVNN. Municipices.
 MVNP. Municeps. Municipium.
 MVN. RAVEN. Municipices Ravennates. Municipium Ravennate.
 MVN. SASS. Municipices Sassinates. Municipium Sassinatense.
 M. VOLTEI. M. F. Marcus Volteius Marci Filius.
 MV. TVR. Municipium Turiense.
 M. X. Menses Decem.
 M. X. D. II. Menses Decem Dies Duo.

N.

N. Nam. Nazione. Natus. Nefastus Dies.
 N. Nefrendes. Nepos. Neptunus. Nigro. Nomen. Nonae. Nolter. Numerarius. Numerator. Numeria. Numerius. Numerus. Nummus.
 N. Nepos. Nolter. Numero. Numum.
 NA. Natus. Nazione.
 N. AGR. AM. P. XV. Numerator Agri Ambitus Pedes Quindecim.
 NAHART. Nahartium.
 N. APR. Nonis Aprilis.
 NAR. Narbonensis.
 NAT. Natta cognomen. Nazione. Natus.
 NAT. ALEX. Nazione Alexandrinus.
 NAT. DEL. Nazione Delmata.
 NAT. GAL. Nazione Gallus.
 NAT. LVD. SECVL. VIII. OBIT. SEQVENT. Natus Ludis Secularibus Octavo Obit Sequentibus.
 NAT. PAN. Nazione Pannonicus.
 NAT. SRVS. Nazione Syracusanus.

NAV. Navis. Navicularius. Nauta.
 NAVIC. Navicularius.
 N. B. Nigro Badio de *Coloribus Equorum*. Numeravit Bivus, hoc est, Vivus.
 NB. Nobilis, Nobis.
 NB. Nobis.
 NB. G. Nobili Genere.
 NBL. Nobilis.
 N. C. Nobilis Cæsar, vel, Nobilissimus.
 NC. } Nunc.
 NC. }
 N. C. A. P. R. Nobis Concessum A Populo Romano.
 N. C. M. M. Numerius Caius Marci duo.
 N. D. Numini Dedicatum.
 N. D. D. Numini Dono Dedit, vel, Dedicavit.
 N. D. F. E. Ne De Familia Exeat.
 NEG. } Negotiator.
 NEGOT. }
 NEG. VIN. Negotiator Vinarius.
 NEP. Nepos. Neptis. Neptunalia. Neptunus.
 NEP. RED. Neptuno Reduci.
 NEP. S. } Neptuno Sacrum.
 NEP. SAC. }
 NEPT. } Neptunalia. Neptunus.
 NEPTVN. }
 NEPTVN. AVG. Neptuno Augusto.
 NER. Nero. Nerva.
 NERI. Q. VRB. Nerus Quaestor Urbanus.
 NER. TRA. Nerva Trajanus.
 NESCI. Nescianensis.
 N. F. Numerii Filius.
 NF. Nefastus Dies.
 N. FABI. C. F. Numerius Fabius Caii Filius.
 N. FABI. M. F. Numerius Fabius Marci Filius.
 N. F. A. N. Numerii Filius Auli Nepos.
 N. F. A. NA. Nobili Familia Natus.
 N. F. AP. N. Numerii Filius Apuleii Nepos.
 N. F. C. N. Numerii Filius Caii Nepos.
 N. F. CN. N. Numerii Filius Cnæi Nepos.
 N. F. D. N. Numerii Filius Decimi Nepos.
 N. F. K. N. Numerii Filius Kæsonis Nepos.
 N. F. L. N. Numerii Filius Lucii Nepos.
 N. F. M. N. Numerii Filius Marci Nepos.
 N. F. M'. N. Numerii Filius Manii Nepos.
 N. F. N. Nobili Familia Natus.
 N. F. N. N. Numerii Filius Numerii Nepos.
 N. F. P. N. Numerii Filius Publii Nepos.
 N. F. Q. N. Numerii Filius Quinti Nepos.
 N. F. SER. N. Numerii Filius Servii Nepos.
 N. F. SEX. N. Numerii Filius Sexti Nepos.
 N. F. SP. N. Numerii Filius Spurii Nepos.
 N. F. TI. N. Numerii Filius Tiberii Nepos.
 N. F. TI. N. Numerii Filius Titi Nepos.
 N. F. VOL. N. Numerii Filius Voleronis Nepos.
 N. F. VOP. N. Numerii Filius Vopiscii Nepos.
 N. G. N. Nobili Genere Natus.
 N. H. V. N. AVG. Nuncupavit Hoc Votum Numini Augusto.
 N. I. Nomine Ipsi. Numinis Iussu.
 N. I. D. Nomine Ipsi Dedit. Numinis Iussu Dedicavit.
 N. IIII. Numero Quatuor.
 NIMF. SACR. Numinis Sacrum.

N. I. O. T. Numini Jovis Optimi Tonantis.
 N. K. Nigro Kæso. De *Coloribus Equorum*.
 N. L. Non Lique. Numerii Libertus.
 N. L. M. F. ET. TV. Nobis Locum Monumenti Fecit Et Tumulum, vel, Nostrum, aut, Novum.
 N. L. N. Nobili Loco Natus.
 N. LON. P. X. Non Longe Pedes Decem.
 N. L. P. H. DD. Nostr Locum Publice Hic Dedicatus, vel, Nobis.
 N. MACR. Nonius Macrinus.
 N. ME. VI. Natus Menfes Sex.
 N. M. N. S. Novum Monumentum Nomine Suo.
 N. MONVM. Novum Monumentum.
 N. M. Q. Numini Majestatique.
 N. M. Q. E. D. Numini Majestati Que Ejus Devotissimus.
 N. N. Nobili Nepos. Numerii Duo.
 NN. } Nostrum.
 NN. }
 NN. AVGG. Nostrum Augusti.
 NN. AVGG. IMP. Nostrum Augusti Imperatores.
 NNR. Nostrorum.
 NO. } Nostrum.
 NO. }
 NOB. Nobilis. Nobili.
 NOBB. Nobiles.
 NOBB. CAESS. Nobiles Cæsares.
 NOB. C. Nobilis Cæsar.
 NOEMBRES. Novembris.
 NOB. F. N. Nobili Familia Natus.
 NOB. G. N. Nobili Genere Natus.
 NOBILISS. AC. BEATISS. Nobilissimus Ac Beatissimus.
 NOBILISS. CAES. COS. PROCOS. Nobilissimus Cæsar Consul Proconsul.
 NOBILIT. AVG. Nobilitas Augusti.
 NOB. P. Nobilis Puer.
 NOBR. Novembris.
 NOMEMBRES. Novembris.
 NON. } Nonas. Nonis.
 NON. }
 NON. AP. } Nonis Aprilis.
 NON. APL. }
 NON. APR. }
 NON. APRIL. }
 NON. IAN. Nonis Januariis.
 NON. TRAS. H. L. Non Transfugas Hunc Locum.
 NOR. Nostrorum.
 NOS. Nostrum.
 NOT. ECC. ROM. Notarius Ecclesie Romanæ.
 NOV. Novembris.
 NP. Nefastus Dies.
 N. P. Nefastus Primo. Nomine Proprio.
 N. P. C. Nomine Proprio Curavit.
 NQ. Namque.
 N. R. Nazione Romanus. Nigro Rufo.
 N. R. Nazione Ravennas.
 NR. Nero.
 NR. CL. Nero Claudius.

N. RHOD. ET. ARAR. Nautæ Rhodani Et Araris.
 N. S. Nomine Suo, Non Sequitur. Novum Sepulcrum. Numerii Servus.
 N. S. Non Sequitur.
 NS. Noster.
 NS. Numerius, Numerus.
 N. S. H. M. Non Sequitur Heredes Monumentum.
 N. T. Numen Tutelare. Novum Tumulum.
 N. T. M. Numini Tutelari Municipii.
 N. TRAN. H. L. Non Transilias Hunc Locum.
 N. V. Numero Quinque.
 N. V. FIL. Nostræ Urbis Filio.
 NVM. DOM. AVG. Numini Domus Augustæ.
 NVMVL. Numularius.
 N. V. N. D. N. P. O. Neque Vendetur Neque Donabitur Neque Pignori Obligabitur.
 NVP. Nuptiæ.
 N. V. H. INF. S. Neminem Volumus Hoc Inferri Sepulcro.

O.

O. Officium. Olla. Omnis. Optimus. Optio.

O. Ordo. Ostendit.

⊕. Apósito nomini Militis, ipsum defunctum indicat.

OA. Omnia.

⊕. AN. Mortuus Annorum.

OB. Obiit Obryzum.

OB. Obediens.

OB. AN. L. Obiit Anno Quinquagesimo.

OB. CIV. S.

OB. CIV. SER. } Ob Cives Servatos.

OB. C. S. }

OB. H. } Ob Honorem.

OB. HON. } Ob Honorem.

OB. HON. AVGVR. Ob Honorem Augustatus.

OB. HON. AVGVST. Ob Honorem Augustalitäts.

OB. HON. II. VIR. Ob Honorem Duum Viratus.

OB. M. E. Ob Merita Ejus.

OB. MER. DEDER. Ob Merita Dederunt.

OB. M. P. ET. C. Ob Merita Pietatis Et Concordiæ.

OB. R. B. G. S. P. Q. R. Ob Res Bene Gestas Senatus Populique Romanus.

OBSEQUENTISS. Obsequentissima. Obsequentissimus.

OB. SIS. Obryzum Sisciz.

O C. Ordo Clarissimus.

O.

OCCIS. } Occisus.

OCCIS.

OCCVB. Occubuit.

OCR.

OCRIC. } Oculana. Tribu.

O. C. S. Ob Cives Servatos.

OCT. Octavianus. Octavo. October.

OCT. KAL. NOBR. Octavo Kalendas Novembris.

OCVL. Oculnius.

OCVL. CAR. VERG. Oculnius Carisius Vergilius.

OD. Ordo.

O. D. S. M. Optime De Se Merito.

O. E. B. Q. C. Olla Ejus Bene Quiescant Condita.

OF.

OFF. } Officiarius. Officinator.

OFF.

OFFIC. MON. Officinator Monetæ.

OFFIC. MONET. ARGENTAR. Officinator Monetæ Argentarius.

OFFIC. TESSERARIOR. Officinator Tesserariorum.

OFF. MON. Officinator Monetæ.

O. P. N. D. Opus Fecit Numini Devotus. Omni Fide Numini Dedicat.

O. H. F. Omnibus Honoribus Functus.

O. H. IN. R. S. F. Omnibus Honoribus In Republica Sua Functus.

O. H. S. S. Olla Hic Sita Sunt.

O. L. Ollam Legit, vel, Locavit.

OL. Olla.

OL. D. D. Ollam dono Dedit.

OL. D. D. Q. Ollam Dedit Dedicavitque.

O. LEG. Optio Legionis.

O. LIB. LIB. Omnibus Libertis Libertabus.

OL. III. Ollæ Tres.

OLL. III. D. D. Ollas Quatuor dono Dedit, seu, Dedicavit.

O. L. O. C. Opere Locato Opere Conducto.

O. M. Optime Merito. Optimo Maximo.

OM. Omnes. Omnibus.

O. M. D. S. Optime Merito De Se.

OMNIB. H. IN. RE. S. F.

OMNIB. H. IN. RE. P. SVA. FVNC. } Omnibus Honoribus In Republica Sua Functus.

OMNIB. HONORIB. M. F. Omnibus Honoribus Municipii Functus.

OMN. IN. RE. P. HON. FVNC. Omnibus In Republica Honoribus Functus.

O. M. S. Optimo Maximo Sacrum.

OMS. Omnibus.

O. M. T. Optimo Maximo Tonanti.

OM. V. F. Omnibus Vivens Fecit.

ONA. Omnia.

O. N. F. AD. H. S. N. LX. MIL. D. F. D. I. P. Omnes Nobis Faciunt Ad Sexcentios Nummum Sexaginta mille Decurionum Fide Dividendos In Publico.

O. O. Ordo Optimus.

OO. Omnes. Omnino.

OO. Omnino.

⊕. Defunctis.

O. P. Optimus Princeps. Optimus Puer.

OP. Oppidum. Opiter. Oportet. Optimus. Opus.

OP. Oppidum.

OP. Opus.

OPAL. Opalia.

O. P. D. Olla Publice Data.

OP. DOL. *Opus Doliare, seu, Dolatum.*
 OP. ET. S. P. *Optimæ Et Sanctæ Patronæ.*
 Optimo Et Sancto Patrono.
 OP. EX. FIG. *Opus Ex Figulina.*
 O. P. F. *Optimo. Patri Fecit, vel, Patrono.*
 OPIC. *Opiconsiua.*
 OPIF. *Opifera.*
 OP. M. } *Optimo. Maximo.*
 OP. MAX. }
 OpP. } *Oppidum.*
 O. }
 OP. PRIN. *Optimo Principi.*
 OPT. *Oportet. Optimus. Opeio.*
 OPTIM. *Optima. Optimus.*
 OPTIO. 7. *Optio Centuriz.*
 OPT. MAX. *Optimus Maximus.*
 OPT. P. } *Optimo Principi.*
 OPT. PRIN. }
 OPVS. DOL. EX. FIG. *Opus Dolatum Ex*
 Figulina.
 OR. *Ordo. Ornamentum. Ornatus.*
 ORD. *Ordo.*
 ORD. DEC. *Ordo Decurionum.*
 ORD. DERTOS. *Ordo Dertosianorum.*
 ORDO. BARC. *Ordo Barcinonensium.*
 ORDO. CLVS. *Ordo Clusnorum.*
 ORDO. FELTR. *Ordo Feltrinorum.*
 ORDO. ILLIBER. *Ordo Illiberitanorum.*
 ORDO. LACT. *Ordo Lactoratensium.*
 ORDO. MENTESAN. *Ordo Mentefanorum.*
 ORDO. MYN. EPOR. *Ordo Municipii E-*
 poredienfis.
 ORDO. NES. *Ordo Nescanensium.*
 ORDO. SPOL. CONLOC. *Ordo Spoletino-*
 rum Conlocavit.
 ORD. RET. *Ordine Retrogrado.*
 ORN. *Ornamentum. Ornamenta.*
 ORNAM. DECVR. *Ornamenta Decuriona-*
 lia.
 ORN. FLAMIN. EXORN. *Ornamentis Fla-*
 minicis Exornatus.
 OR. SEPT. *Ordo Septempedanorum.*
 OR. V. *Oris Quinque.*
 OSS. } *Ossarium.*
 OSSAR. }
 OSSON. *Ossonienfes.*
 OST. *Ostia. Ostium.*
 OT. *Defuncta. Defunctus.*
 OTIM. *Optimæ.*
 O. V. *Optimo Viro.*
 O. V. D. *Optimo Viro Dedit.*
 OVF. *Oufentina. Tribus.*
 OVF. MED. *Oufentina Mediolano.*
 O. V. F. *Optimo Viro Fecit.*

P.

P. *Pallus. Pater. Patria. Pecunia. Pedes.*
 P. *Perpetua. Perpetuus. Pissimus. Pius.*
Plebs. Pontifex. Posuit. Potestas. Potesta-
te. Præfex. Prætor. Fridic. Princeps. Pro.
Provincia. Publica. Publice. Publicus. Pu-

blia. Publius. Puer.

P. } *Pupilla.*
 b. }
 P. Primus.
 PA. *Papia. Pater. Tribus. Patricius.*
 PACE. AVG. PERP. *Pace Augusti Perpetua.*
 PACE. P. R. *Pace Populi Romani.*
 PA. DIG. *Patricius Dignitas.*
 PAEDAG. PVEROR. *Pædagogus Puero-*
 rum.
 PAE. ET. ARR. COS. *Pato Et Asio Consu-*
 libus.
 P. AEG. *Præfectus Aegypti, vel, Præfex.*
 P. AEL. *Publius Aelius.*
 P. AEL. AVG. LIB. *Publius Aelius Augusti*
 Libertus.
 P. AEL. IVLIAN. *Publius Aelius Julianus.*
 P. AEL. P. F. *Publius Aelius Publius Filius.*
 P. AF. *Præfectus Africæ, vel, Præfex.*
 PA. E. *Pater Filio. Patri Filius.*
 P. A. F. A. *Postulo An Fias Auctor.*
 PAL. *Palatina. Tribus. Palatia. Sollemnia.*
 PALAT. } *Palatina. Tribus.*
 PALATIN. }
 PALMYR. *Palmirenus.*
 PALMYR. MAX. *Palmirenus Maximus.*
 PANN. *Pannonia.*
 PANT. *Pantominus.*
 PAP. *Papia. Tribus.*
 PAPIR. *Papiria. Tribus.*
 PAR. *Parens. Parilia, qua & Palilia. Parthi-*
 cus.
 PAR. AR. AD. *Parthicus Arabicus Adiabe-*
 nicus.
 PAR. B. M. F. H. P. M. *Parentibus Beneme-*
 ritis Filius Hoc Posuit Monumentum.
 PAR. CARIS. FAC. CVR. *Parenti Carissimo*
 Faciundum Curavit.
 PARETES. *Parentes.*
 PAR. FEC. } *Parentes Fecerunt.*
 PAR. FECR. }
 PAR. INF. P. *Parentes Infelicissimi Posue-*
 runt.
 PAR. MOER. *Parentes Mœrentes.*
 PAR. MOER. FIL. MER. P. C. *Parens Mœ-*
 rens Filio Merenti Ponendum Curavit.
 PAR. OP. B. M. *Parenti Optimo BeneMe-*
 renti.
 PART. *Parthicus.*
 PART. ARAB. ADIAB. *Parthicus Arabicus*
 Adiabenicus.
 PARTH. *Parthicus.*
 PARTH. MAX. } *Parthicus Maximus.*
 PART. MAX. }
 PAT. *Pater. Patricius.*
 PAT. COL. *Patronus Coloniz.*
 PAT. E. *Pater Ejus.*
 PAT. F. P. F. *Pater Filio Ponit Fecit, vel, Pa-*
 tri Filius.
 PAT. OPT. F. ET. S. *Patri Optimo Fecit Et*
 Sibi.
 PAT. PAT. *Pater Patriæ.*
 PATR. *Patricius. Patronus.*
 PATR. B. M. S. P. *Patrono BeneMerenti Se-*
 pulcrum Posuit.

PATR.

PATR. COL. Patronus Coloniz; *vel*, Collegii.
 PATR. COL. ARIM. Patronus Coloniz Ariminensis.
 PATR. COL. FABR. ET. CENT. Patronus Collegii Fabrorum, Et Centonariorum.
 PATR. COL. CVR. R.P.II.VIR.MVNICIP. PROC. AVG. VIAE. OST. ET. CAMP. Patronus Coloniz Curator Reipublice Duum Vir Municipii Procurator Augustalis Viar Ostie Et Campanae.
 PATR. COL. IVL. AVG. PARM. Patronus Coloniz Juliz Augustae Parmae.
 PATR. MVNICIP. HYDRVNTINOR. Patronus Municipii Hydruntinorum.
 PATRO. COLL. FABR. COL. APVL. Patronus Collegii Fabrorum Coloniz Apuliz.
 PATRON. CIVIT. ASCVL. Patronus Civitatis Aesculi.
 PATRON. COL. Patronus Collegii, *vel*, Coloniz.
 PATRON. MVN. Patronus Municipii.
 PATR. PERAG. CVR. Patronus Peragendum Curavit.
 PATR. REATIN. Patri Reatino.
 PAT. SIG. LIB. D. POSVER. Pateram Signum Libero Devoti Posuerunt.
 P. AVG. Publicus Augur.
 PAVL. Paula, Paulus.
 P. BLAS. Publius Blasius.
 PBLC. Publicus.
 P. B. M. Patri Bene Merenti, *vel*, Patrono, *sen*, Posuit.
 P. B. M. F. Patrono Bene Merenti Fecit.
 P. C. Patres Conscripti. Patronus Coloniz, *vel*, Collegii, *sen*, Corporis. Ponendum Curavit. Praefectus Corporis. Publice Curavit.
 P. C. Post Consulatum.
 PC. Procurator.
 P. CANIDI. P. F. Publius Canidius Publii Filius.
 P. C. ET. S. AS. D. Ponendum Curavit Et Sub Aescia Dedicavit.
 P. C. ET. S. ASC. DDC. Ponendum Curaverunt Et Sub Aescia Dedicaverunt.
 P. CI. Frater Ciliciz.
 P. C. L. Publius Cornelius Licinus.
 P. C. L. Publii Conlibertus.
 P. CL. Praefectus Classis.
 P. CL. R. Praefectus Classis Ravennatis.
 P. C. N. Posuerunt Communi Nomine.
 P. CORNELI. Publius Cornelius.
 P. COR. SAL. Publius Cornelius Saloni-nus.
 P. COS. Post Consulatum.
 P. C. O. S. V. T. I. Ponendum Curavit Ossuarium Sibi Vivens Testamento Institutum.
 PC. PRAET. Praefectus Praetorio.
 PC. PRT. Praefectus Praetorio.
 P. C. R. Ponendum Curavit Requitorium.
 P. CREPV. Publius Crepusius.
 P. C. S. A. D. Ponendum Curavit Sub Aescia Dedicavit.
 P. D. Patricius Dignitas. Publice Dedit.

P. D. D. Publice Dedicatum. Posito Decreto Decurionum.
 P. D. S. Proposita Data Scripta. Posuit De Suo.
 P. D. S. M. Posuit De Suo Monumentum. Publice Dedit Sibi Monumentum.
 PD. XL. Pedes Quadraginta.
 P. E. Posteris Eorum, *vel*, Ejus. Publice E-rexit.
 PEC. } Pecunia.
 PED. }
 PED. Pedes.
 PED. CXVS. Pedes Centum Quindécim Se-mis.
 PEDISQ. Pedisequa. Pedisequus.
 PED. Q. BIN. Pedes Quadrati Bini.
 PEG. } Peregrinus.
 PEG. }
 PEQ. Pecunia. Pecunia.
 P. EQ. M. Publico Equo Meruit.
 PER. Perpetuus. Permissu. Peregrinus. Per-tinax.
 PER. AVG. Permissu Augusti. Perpetuus Augustus.
 PERM. Permissu.
 PERM. CAES. AVG. P. M. Permissu Caesa-ris Augusti Pontificis Maximi.
 PERM. DIV. AVG. COL. ROM. Permissu Divi Augusti Colonia Romulea.
 PERM. DIVI. AVG. MVNIC. ITAL. Per-missu Divi Augusti Municipium Italicense.
 PERP. Perpetua. Perpetuus.
 PERT. Pertinax.
 P. EX. R. Post Exactos Reges.
 P. F. Pater Filio. Patri Filius. Pia Fidelis. Pia Felix. Ponere Fecit. Praeunte Filio. Pu-blice Fecit. Publii Filius.
 PF. Praefectus.
 P. FALC. Q. F. Publius Falco Quinti Filius.
 P. F. A. N. Publii Filius Auli Nepos.
 PF. ANN. Praefectus Annona.
 P. F. AP. N. Publii Filius Appii Nepos.
 PF. AVG. Praefectus Augustalis.
 P. F. AVG. Pius Felix Augustus.
 P. FABR. Praefectus Fabrum.
 P. F. C. N. Publii Filius Caii Nepos.
 P. F. CN. N. Publii Filius Cnaei Nepos.
 P. F. D. Pater Filio Dedit. Patri Filius Dedit.
 P. F. D. N. Publii Filius Decimi Nepos.
 P. FEL. Fius Felix.
 P. F. F. Pater Filio Fecit. Patri Filius-Fecit.
 P. F. I. Publice Fieri Jussit.
 P. F. INV. AVG. O. M. S. Pio Felici Invicto Augusto Optimo Maximo Sacrum.
 P. F. K. N. Publii Filius Kaesonis Nepos.
 P. F. L. N. Publii Filius Lucii Nepos.
 P. F. M. Patri Filius Merens. Pater Filio Me-renti.
 P. FM. Pater Familias.
 P. F. M. N. Publii Filius Marci Nepos.
 P. F. M. N. Publii Filius Manii Nepos.
 P. S. M. S. I. L. P. Pater Filio Monumentum Sua Impensa Libens Posuit, *vel*, Patri Fi-lius.
 P. F. N. N. Publii Filius Numerii Nepos.
 P. F. O.

P. F. O. *Pater Filio Optimo. Pio Felici Optimo.*
 PF. P. *Præfectus Prætorio.*
 PF. P. II. *Præfectus Prætorio Iterum.*
 P. F. P. N. *Publii Filii Publii Nepos.*
 P. F. I. Q. C. *Publice Fecit Ponendumque Curavit.*
 P. F. Q. N. *Publii Filii Quinti Nepos.*
 P. F. ROMAN. *Publicæ Felicitati Romanorum.*
 P. F. SER. N. *Publii Filii Servii Nepos.*
 P. F. SEX. N. *Publii Filii Sexti Nepos.*
 P. F. SP. N. *Publii Filii Spurii Nepos.*
 P. F. TL. N. *Publii Filii Tiberii Nepos.*
 P. F. T. N. *Publii Filii Titi Nepos.*
 P. F. V. *Pius Felix Victor.*
 PF. V. *Præfectus Urbis.*
 PF. VI. G. *Præfectus Vigilum.*
 P. F. VOLER. N. *Publii Filii Voleronis Nepos.*
 P. FVRI. SP. F. *Publius Furius Spurius Filius.*
 P. GAL. *Præfectus Galliarum, vel, Præfes.*
 P. GALB. *Publius Galba.*
 P. GALB. AE. CVR. *Publius Galba Ædilis Curulis.*
 P. GL. *Præfectus Galliarum.*
 P. H. *Positus Hic.*
 P. H. C. *Ponendum Hic Curavit. Prætor Hispaniæ Citerioris. Provincia Hispania Citerior.*
 P. H. E. *Positus Hic Est.*
 P. HISP. *Prætor Hispaniarum.*
 P. H. M. N. H. *Posteri Hoc Monumentum Non Habeant. Posuit Hoc Monumentum Nomine Heredis.*
 P. I. *Princeps Juventutis. Poni Jussit.*
 PI. *Pius.*
 PIA. M. H. S. E. S. T. T. L. *Pia Mater Hic Sita Est Sit Tibi Terra Levis.*
 P. I. A. V. P. V. D. *Prætozem Judicem Arbitrum Ve Postulo Ut Dcs.*
 PIC. *Picenum. Picentes.*
 PIC. ANN. *Picenum Annonarium.*
 PICH. *Picenum. Picentes.*
 PIC. VRB. *Picenum Urbicarium.*
 PIENT. } *Pientissima. Pientissimus.*
 PIENTISS. }
 PIET. *Pietas.*
 PIGMENTR. *Pigmentarius.*
 PIGNERIB. *Pignoriibus fidelet.*
 PISS. FORTISS. FELICISS. D. N. *Pissimus Fortissimus Felicissimus Dominus Noster.*
 P. II. S. L. *Pondo Duarum Semis Librarum.*
 P. II. S. S. *Pondo Duo Semis Et Triente.*
 P. ILL. *Præfectus Illyrii.*
 P. I. R. *Populus Jure Rogavit.*
 P. I. R. P. Q. I. S. *Populus Jure Rogavit Populusque Jure Scivit.*
 P. I. R. P. Q. I. S. I. F. P. R. E. A. P. *Populus Jure Rogavit Populusque Jure Scivit In Foro Pro Rostris Et Ante Diem Prædie.*
 P. I. S. *Pia In Suos. Pius In Suos. Ponendum Jussit Sibi. Publica Impensa Sepultus.*

P. ISAVRIC. P. F. *Publius Isauricus Publii Filius.*
 PISAVR. PVBLIC. *Pisaurensis Publice.*
 PISCAT. ORIN. *Piscator Orinator.*
 P. I. S. H. S. E. S. T. T. L. *Pius In Suos Hic Situs Est Sit Tibi Terra Levis, vel, Pis.*
 PISS. *Pissima. Pissimus.*
 P. IV. *Poni Jussit. Princeps Juventutis.*
 P. IVD. *Præfectus Judæe.*
 P. IVS. *Poni Jussit.*
 P. K. } *Parens Karissime. Prædie Kalendas.*
 P. KA. }
 P. K. A. *Parens Karissime Ave.*
 P. K. AA. *Parens Karissime Augustorum.*
 P. KAL. *Prædie Kalendas.*
 P. K. Q. K. *Prætor Kandidatus Quæstor Kandidatus.*
 P. L. *Posuit Libens, vel, Lugens. Publii Libernus.*
 PL. *Plebs. Plus.*
 P. L. C. *Pecunia Lugduni Percussa.*
 PLD. *Placidus.*
 PLE. } *Plebs.*
 PLEB. }
 PLEB. VRB. ET. HON. V. *Plebs Urbana Et Honore Ulus.*
 P. LEN. P. F. CN. N. MARCELLIN. *Publius Lentulus Publii Filii Cnæi Nepos Marcellinus.*
 P. LENT. P. F. L. N. *Publius Lentulus Publii Filii Lucii Nepos.*
 P. LENT. P. F. SPINT. *Publius Lentulus Publii Filii Spinther.*
 P. L. F. *Poni Libens Fecit.*
 P. LIC. M. F. P. N. *Publius Licinius Marci Filius Publii Nepos.*
 P. L. L. *Posuerunt Libentissime.*
 P. L. M. *Posuit Libens Merito. Posuit Locum Monumenti, vel, Procuravit.*
 PL. M. *Plus Minus.*
 P. LN. *Percussa Lugduni.*
 P. LON. S. *Pecunia Londini Signata.*
 P. LVGD. *Pecunia Lugdunensis. Percussa Lugduni.*
 P. M. *Passus Mille. Patronus Municipii. Pædes Mille. Plus Minus. Pomifex Maximus. Post Mortem. Posuit Merenti. Posuit Merens. Posuit Monumentum.*
 P. M. DICT. TER. *Pontifex Maximus Dictator Tertium.*
 P. M. III. VIR. ITER. R. P. C. *Pontifex Maximus Triumvir Iterum Reipublicæ Constituendæ.*
 P. M. T. P. IMP. P. P. *Pontifex Maximus Tribunitia Potestate Imperator Pater Patriæ.*
 P. MVCI. P. F. Q. N. *Publius Mucius Publii Filii Quinti Nepos.*
 P. N. *Publii Nepos.*
 PNA. *Pecunia.*
 P. O. *Patri Optimo. Pio Optimo.*
 PO. *Publia Tribus. Posuit.*
 POB. *Publia. Tribus.*
 POETOVIENTS. *Pætovienfens.*
 POL. *Pollia. Tribus.*

POM. Pompeius. Pomptina. *Tribun.*
P. O. M. Parri Optime Merito, *vel*, Patrono.
POMP. Pompeius. Pomponius. Pomptina.
Tribun.
P. O. M. S. Patri Optime Merito Sacrum, *vel*,
Patrono.
POMPT. Pomptina. *Tribun.*
PON. Pontifex.
PON. MAX. Pontifex Maximus.
PONT. Pontifex.
PONT. COL. Pontifex Coloniae.
PONTIF. Pontifex.
PONTIF. Q. Q. Pontifex Quinquennialitius.
PONTIF. Q. Q. II. VIR. COL. Pontifex Quin-
quennialitius Duumvir Coloniae.
PONTIF. SODAL. AVG. Pontifex Sodalitatis
Augustalis.
PONT. MAX. Pontifex Maximus.
PONT. MAX. DICT. PERP. Pontifex Ma-
ximus Dictator Perpetuus.
PONT. SAL. Pontifex Saliorum.
POP. Popillia *Tribun.* Populus.
POP. DED. Populo Dedit.
POPLIF. Populifugium.
POP. ROM. Populus Romanus.
POPV. MINTVR. Populus Minturnensis.
POR. OST. Portua Ostiensis.
PORT. Portunalia.
PORTIC. ET. EXEDR. ET. SIG. AEN.
Porticum Et Exedram Et Signum Aeneum.
PORTIC. F. COIR. Porticum Fieri Coiravit,
hoc est, Curavit.
PORT. OST. Portus Ostiensis.
POS. Posuit. Posi.
POS. MA. DVL. Posuit Marito Dulcissimo,
vel, Matri Dulcissimae.
POS. CON. Posi Consulatum.
POS. ET. D. D. Posuit Et Dedicavit, *vel*,
Dono Dedit.
POSQ. EOR. Posterisque Eorum.
POSS. Posuerunt.
POST. Postea. Posthuc.
POST. CONS. Post Consulatum.
POSVERVM. Posuerunt.
P. O. S. V. I. T. Posuit, *licet punctis diffinitum.*
POT. Potestas.
PO. V. K. AVG. Posuit Quinto Kalendas
Augusti.
P. P. Pater Patriae. Pater Patratus. Pater Pa-
trum. Patrono Posuit. Pecunia Publica.
Perpetuus Populus. Posuit. Praefectus Prae-
torio. Praepositus. Propria Pecunia. Pro
Portione. Pro Praetor. Provincia Panno-
niae. Publice Posuit. Publici duo.
PP. Papiria *Tribun.* Perpetuus. Praeposita.
Praepositus. Posuere. Primpilus. Proposita.
P. P. Perpetua. Proposita.
PP. A. Perpetuus Augustus.
P. PAT. Pater Patratus.
PP. AVG. Perpetuus Augustus.
P. P. B. M. Patrono Posuit Bene Merenti.
PP. C. Patres Conscripti.
P. P. C. Propria Pecunia Curavit.
P. P. DD. Propria Pecunia Dedicavit.
P. P. D. P. Patri Patriae Datum Publice.

Propria Pecunia Dedit Posuit. Perfecit
Donavit Posuit.
P. P. F. Pia Pollens Felix. Legio. Propria Pe-
cunia Fecit.
P. P. F. E. S. E. S. P. Q. E. Propria Pecunia
Fecit Et Sibi Et Suis Posterisque Eorum.
P. P. F. F. Pia Parthica Felix Fidelis. Legio
nempe. Publiorum Filii.
PP. FF. Pii Felices, *de duobus.*
P. P. G. Proposita Gesta.
P. P. GALL. Praefes Provinciae Galliae.
P. P. HISP. C. } Praefes Provinciae Hispan-
P. P. HISP. CIT. } niae Citerioris.
P. P. H. T. Praefes Provinciae Hispaniae Tar-
raconensis.
P. P. I. Posuit Propria Impensa.
P. P. L. Publiorum Liberta, *vel*, Libertus.
P. P. LEG. Primpilus Legionis.
P. P. L. V. Pro Praede Litis Vindicium.
P. P. L. V. Populum Plebem Ve.
P. P. M. Posuerunt Merito.
PPO. Populo.
P. POR. Publii Puer. Publipor.
P. P. P. Pro Pietate Posuit. Propria Pecunia
Posuit.
PPP. Publii, *tres.*
P. P. P. B. M. Propria Pecunia Posuit Bene-
Merenti.
P. P. P. C. Propria Pecunia Ponendum Cu-
ravit.
P. P. P. D. Propria Pecunia Dedit. Publica
Pecunia Ponendum Decrevit.
P. P. P. H. C. Praefectus Praetorio Provinciae
Hispaniae Citerioris. Propria Pecunia Po-
nendum Hic Curavit.
P. P. P. H. T. Praefectus Praetorio Hispaniae
Tarraconensis.
P. P. P. P. P. SVPER. Praefectus Praetorio
Per Provinciam Pannoniam Superiorem.
PPQ. R. Populusque Romanus.
P. PR. Pro Praetor.
P. P. R. V. P. I. C. Pace Populi Romani U-
bique Parta Janum Clusit.
P. PRT. Praefectus Praetorio.
P. P. S. Provincia Pannoniae Superior. Posuit
Pecunia Sua.
P. P. SV. Posuit Pecunia Sua.
P. P. V. C. Praefes Provinciae Viri Clarissi-
mus.
P. P. V. F. Propria Pecunia Vivens Fecit,
vel, Voluit Fieri.
P. P. X. Per Provinciam Decimae, *hoc est* Pro-
curator.
P. P. XII. Pondo Duodecim.
P. Q. Populusque.
P. Q. E. } Posterisque Eorum.
P. Q. EOR. }
P. Q. R. Populusque Romanus.
P. Q. S. V. F. Posterisque Suis Vivens Fecit.
P. Q. X. Pedes Quadrati Decem.
P. Q. XV. Pedes Quadrati Quindecim.
P. R. Populus Romanus.
PR. Pater. Praefes. Praetor. Pridae.
PR. Praetor.

PR. A. *Prætoria Antonia.*
 PRAE. AER. *Præfectus Aërii.*
 PRAE. COH. VII. GALL. *Præfectus Cohortis Septimæ Gallorum.*
 PRAEF. *Præfectus.*
 PRAEF. A. BRACARAVG. *Præfectus Annæ Bracaravgustæ.*
 PRAEF. AEDIL. POT. *Præfectus Aëdilitiæ Potestate.*
 PRAEF. ALAE. I. C. R. *Præfectus Alæ Primæ Civium Romanorum.*
 PRAEF. ANN. *Præfectus Annæ.*
 PRAEF. AVXILIOR. *Præfectus Auxiliorum.*
 PRAEF. AVR. *Præfectus Aurariorum.*
 PRAEF. CLASS. ET. ORAE. MARIT. EX. S. C. *Præfectus Classis Et Oræ Maritimæ Ex Senatus Consulo.*
 PRAEF. CLASS. PRAET. RAVENN. *Præfectus Classis Prætoris Ravennatium.*
 PRAEF. COH. *Præfectus Cohortis.*
 PRAEF. COH. I. PAN. *Præfectus Cohortis Primæ Pannoniorum.*
 PRAEF. COH. PRIM. DAMASC. *Præfectus Cohortis Primæ Damascenorum.*
 PRAEF. EQ. AL. BRITANN. MILIAR. *Præfectus Equitum Alæ Britannicæ Miliaris.*
 PRAEF. EQ. AL. II. PANN. *Præfectus Equitum Alæ Secundæ Pannoniorum.*
 PRAEF. EQ. COH. II. GALLOR. *Præfectus Equitum Cohortis Secundæ Gallorum.*
 PRAEF. F. } *Præfectus Fabrum, vel,*
 PRAEF. FAB. } *Fabrorum.*
 PRAEF. FER. LAT. } *Præfectus Feriarum Latinarum.*
 PRAEF. GERM. *Præfectus Germanorum.*
 PRAEF. I. D. *Præfectus Iuridicundo.*
 PRAEF. LEG. *Præfectus Legionis.*
 PRAEF. M. *Præfectus Militum.*
 PRAEF. ORAE. MARIT. ET. CLAS. S. C. *Præfectus Oræ Maritimæ Et Classis Senatus Consulo.*
 PRAEF. Q. Q. *Præfectus Quinquennalis.*
 PRAEF. V. *Præfectus Urbis.*
 PRAEF. VEHIC. *Præfectus Vehiculorum.*
 PRAEF. VIG. *Præfectus Vigilum.*
 PRAEF. VRB. *Præfectus Urbis.*
 PRAENESTIN. *Prænestinus.*
 PRAEP. *Præpositus.*
 PRAE. PRAES. *Præfectus Præsidii.*
 PRAE. PROVINC. HISP. CITE. *Præfex Provinciae Hispaniæ Citerioris.*
 PR. AER. *Præfectus Aërii.*
 PRAES. *Præfex.*
 PRAES. PROV. TING. *Præfex Provinciae Tingitanæ.*
 PRAET. *Prætor.*
 PRAET. VRB. *Prætor Urbanus.*
 PRAE. VIGIL. *Præfectus Vigilum.*
 PRAE. VRB. *Præfectus Urbis.*
 PR. AID. Q. *Prætor Aidilis Quæstor.*
 PRB. *Presbyter.*
 PRBO. *Presbytero.*

P. R. C. *Post Roman Conditam.*
 P. R. C. A. DCCCXLIIII. *Post Roman Conditam Annis Octingentis Quadraginta Quatuor.*
 PR. CER. *Prætor Cerealis.*
 PR. CER. I. D. *Prætor Cerealis Iuri Dico.*
 PR. CL. *Prætor Ciliciæ.*
 P. R. E. *Post Reges Exactos.*
 PRESB. *Presbyter.*
 P. R. EX. *Post Reges Exactos.*
 PRF. *Præfectus.*
 PRF. PRT. *Præfectus Prætorio.*
 PR. H. C. CV. *Provinciae Hispaniæ Citerioris Curator.*
 PRL. *Pridie, Prima.*
 PRL. *Patri.*
 PRID. *Pridie.*
 PR. I. D. A. } *Præfectus Iuridicundo*
 PR. I. D. AVX. } *Auximi.*
 PRID. ID. DEC. *Pridie Idus Decembris.*
 PRID. K. MAR. *Pridie Kalendas Martias.*
 PRID. K. QVIN. *Pridie Kalendas Quintilis.*
 PRID. N. *Pridie Nonas.*
 PRID. N. APR. } *Pridie Nonas Aprilis.*
 PRID. NON. APR. } *Pridie Nonas Aprilis.*
 PRI. ID. DEC. *Pridie Idus Decembris.*
 PR. II. VIR. *Prætor Duum Vir.*
 PRL. K. *Pridie Kalendas.*
 PRL. KL. MAR. *Pridie Kalendas Martii.*
 PRIM. *Primipilus. Primus. Primum.*
 PRIM. DEGENN. *Primi Decennales.*
 PRIMOP. } *Primopilus.*
 PRIMOPIL. } *Primopilus.*
 PRI. STIP. H. S. E. *Primo Stipendio Hic Siquis Est.*
 PRL. N. *Pridie Nonas.*
 PRINC. IVV. } *Princeps Juventutis.*
 PRINC. IVVEN. } *Princeps Juventutis.*
 PRINC. IVVENT. } *Princeps Juventutis.*
 PRIVER. *Privernum.*
 PRIVIG. PISS. *Privigno Pissimo.*
 PR. IVV. *Præfectus Juventutis, vel, Juvenum.*
 PR. K. *Prætor Kandidatus. Pridie Kalendas.*
 PR. KAL. *Pridie Kalendas.*
 PR. M. S. DD. *Promerito Suo Done Dedit, vel, Dedicavit.*
 PR. N. } *Pronepos.*
 PR. N. } *Pronepos.*
 PRO. *Providentia. Provincia.*
 P. RO. *Populus Romanus.*
 PRO. AVG. *Providentia Augusti.*
 PROC. *Proconsul. Procurator.*
 PROC. ALEX. PELVSI. *Procurator Alexandriae Pelusiæ.*
 PROC. ALIM. VIAE. FLAM. *Procurator Alimentorum Viæ Flaminia.*
 PROC. ALP. ATRECTIANAR. *Procurator Alpium Atrectianarum.*
 PROC. A. RAT. *Procurator A Rationibus.*
 PROC. AVG. *Proconsul Augustalis. Procurator Augusti.*
 PROC. AVGG. E. V. *Procurator Augustorum Egregius Vir.*

PROC. AVG. XX. HERED. Procurator A
 gusti Vicefima Hereditatum.
 PROC. AVG. VIAE. OST. ET. CAMP. Pro-
 curator Augufthalis Viae Otienfis, Et Cam-
 panæ.
 PROC. BYBL. Procurator Bibliothecæ.
 PROCC. Proconfules, Procuratores.
 PROCC. AVGG. Procuratores Auguftorum.
 PROC. AVRAR. Procurator Aurariz.
 PROC. COL. FAN. Procurator Coloniz Fa-
 neftris.
 PROC. DN. NR. Procurator Domini No-
 titi.
 PROC. EOR. Procurator Eorum.
 PROC. FAM. GLAD. Procurator Familiz
 Gladiatoriz.
 PROC. FISC. ASIATIC. Procurator Fisci
 Afatici.
 PROC. IMP. CAES. AVG. PROV. LVSI-
 TAN. Procurator Imperatoris Cafaris Au-
 gufti Provinciz Lufitaniz.
 PROC. METALL. Procurator Metallorum.
 PROCONS. PROV. NARB. Proconful Pro-
 vinciz Narbonenfis.
 PROC. COS. } Proconful.
 PROCOS. }
 PROCOS. } Proconfules.
 PROC. PROV. AFR. Procurator Provinciz
 Africæ.
 PROC. PROV. CRET. CYR. Procurator
 Provinciz Cretæ Cyrenæ.
 PROC. F. P. X. Procurator Per-Provinciam
 Decimæ.
 PROC. RAET. Procurator Retiæ.
 PROC. RAT. Procurator Rationalis, vel,
 Rationum.
 PROC. REG. CALABRIC. Procurator Re-
 gionis Calabricenfis.
 PROC. REG. NOR. Procurator Regionis
 Noricæ, ſeu, Regni Norici.
 PROC. VILLAR. Procurator Villarum.
 PROC. XX. HERED. Procurator Vicefima
 Hereditatum.
 PROC. H. C. Procurator Hispania Citerio-
 ris. Provinciz Hispania Citerior.
 PROM. Promagifter.
 PRO. MAQ. E. D. Promagifter Larium Di-
 vinorum.
 PROMAG. XX. HERED. Promagifter Vi-
 ceſimæ Hereditatum.
 PRON. } Pronepos.
 PRONEP. }
 PROP. Propofita.
 PRO. P. } Proprætor.
 PROPR. }
 PRO. PR. }
 PRO. PRÆ. PROV. PAN. SVPER. Pro-
 prætor Provinciz Pannoniz Superioris.
 PROP. ROM. Propofita Romæ.
 PROPR. PROV. MAC. Proprætor Provin-
 ciæ Macedoniz.
 PROQ. Proquaſtor.
 PROQ. AER. ET. ALIM. Proquaſtor Aë-
 rii Et Alimentorum.
 PROQ. P. Proquaſtor Provinciz.

PRO. S. } Pro Salute.
PRO. SAL. }
PRO. SAL. AVGG. Pro Salute Augustorum.
PROT. Protector.
PROTECT. SCRIB. LIB. Protector Scriba
Librarius.
PROV. Providentia. Provincia.
PROV. DEOR. Providentia Deorum.
PROV. HISP. CIT. Provincia Hispania Ci-
terior.
PROVID. Providentia.
PROVID. DEOR. Providentia Deorum.
PROV. TING. Provincia Tingitana.
PROV. VAL. BYZAC. Provincia Valeria
Byzacene.
PROX. Proxenetæ. Proximus.
PROX. AB. EPIST. Proximus Ab Epistolis.
PR. P. } Præfex Provinciarum. Præfectus Pro-
vinciarum.
PR. PER. Prætor Peregrinus, vel, Peregrin-
orum.
PR. P. F. Primigenia Fia Fidelis, hoc est legio.
PR. PIL. Primipilus.
PR. PR. Præfectus Prætorio. Proprætor.
PR. P. R. E. V. Procurator Privatae Rei E-
gregius Vir.
PR. PR. LEG. IIII. ITAL. Proprætor Legio-
nis Quartæ Italicæ.
PR. PR. LEG. PR. MINERV. Pro Prætor
Legionis Primæ Minervæ.
PR. PR. PANN. INF. Proprætor Pannoniarum
Inferioris.
PR. PR. PROVINC. PANN. Proprætor Pro-
vinciæ Pannoniæ.
PR. PR. PROV. MOES. INF. Proprætor
Provinciæ Mœsiæ Inferioris.
PR. PR. PROV. MOES. SUP. Proprætor
Provinciæ Mœsiæ Superioris.
PR. P. V. Prætorialis Fia Victrix.
PR. Q. Prætor Quinquennalis ProQuæstor.
PR. Q. AER. ET. ALIM. Proquæstor Aerarii
Et Alimentorum.
PR. Q. K. Proquæstor Candidatus.
PR. QQ. Prætor Quinquennalis.
PRR. Prætores.
PR. R. Pro Rostris.
PRS. Posteris, Præfex.
PRS. Præfens. Præfex.
PR. S. Patri Sui. Prætoris Sententia.
PR. SEN. Pro Sententia.
PRS. P. Præfex Provinciæ. Posteris Posuit.
PRS. Q. Posterisque.
PRSS. Præfides.
PRT. Prætorium.
PR. TR. PL. Prætor Tribunus Plebis.
PR. T. Prætor Tutelaris. Pro Tutela.
PR. VIG. Præfectus Vigilum.
P. R. VPILL. P. F. Publius Rupilius Publii Fi-
lius.
PR. VR. } Prætor Urbanus.
PR. VRB. }
PR. VRB. REG. XIII. Prætori Urbano Re-
gio Decimateria.
P. R. V. X. Populi Romani Vota Decennalia.
P.

P. S. Pecunia Sua. *Pec Scilicet, Posteris*
Suis. *Posuit Sibi, Proprio Sumtu, Profer-*
pinae Sacrum, Provincia Sicilia, Publico
Sumtu.
PS. Passus.
P. S'. *Pedum Semis cum Triente.*
P. SABIN. *Publius Sabinus.*
P. S. C. Pecunia Sua Curavit. *Proprio Sumtu*
Curavit, vel, Publico Sumtu.
PS. COHOR. *Præfectus Cohortis.*
P. S. D. N. *Pro Salute Domini Nostri.*
P. SEMP. P. F. TVDIT. *Publius Sempronius*
Publii Filii Tuditanus.
P. SERVIL. M. F. *Publius Servilius Marci*
Filius.
P. S. ET. S. *Posuit Sibi Et Suis.*
P. S. F. *Pecunia Sua Fecit, vel, Proprio Sumtu,*
ant, Posteris Suis.
P. S. F. C. *Pecunia Sua Faciendum Curavit.*
P. SIR. *Præfectus Sirie.*
P. S. O. *Pecunia Sua Ordinavit. Posuit Suis*
Omnibus.
P. S. P. Pecunia Sua Posuit. *Proprio Sumtu*
Posuit.
P. S. P. C. R. *Pecunia Sua Ponendum Curavit*
Requitatorium, vel, Proprio Sumtu, sen, Pu-
blice Sibi.
P. S. POS. *Pecunia Sua } Posuit.*
Proprio Sumtu
P. S. P. Q. P. *Pro Se Proque Patria.*
P. S. P. Q. R. *Pro Se Proque Republica.*
Pecunia Sua
P. S. R. *Proprio Sumtu } Restituit.*
Publico Sumtu
P. SS. *Posuit Supra scriptis.*
P. S. T. Q. H. *Præcipito Sumito Tibique Ha-*
beto.
P. S. V. F. *Pecunia Sua } Vivens Fecit.*
Proprio Sumtu
P. SYR. *Præfectus Syriæ.*
P. T. *Pecunia Treverensis. Percussa Trevisis.*
PT. *Pater, Prætor.*
PT. AVGG. *Pater Augustorum.*
PT. F. *Pater Familias.*
P. TR. } *Pecunia Trevisis.*
P. TRE. }
PTRQ. EOR. *Posterisque Eorum.*
P. T. S. *Posuit Titulum Sibi.*
P. V. *Pedes Quinque. Perfectissimus Vir. Pia*
Vigrix, Legio, Præfectus Vigilium, Præ-
fectus Urbis. Præstantissimus Vir. Primarius
Vir.
PV. *Privatus. Provincia. Publica, Tribu.*
PV. *Provincia.*
P. VATINI. P. F. COS. *Publius Vatinius Pu-*
blii Filii Consul.
PVB. *Publicus. Publica. Publice.*
PVB. CV. *Publice Curavit.*
PVB. } *Publica, Tribu.*
PVB. L. }
PVB. OB. MER. DEDER. *Publice Ob Me-*
rita Dederunt.
PVD. *Pudica. Pudicus. Pudicitia. Pudor.*
PVDIC. *Pudica.*
PVDICISS. FEMIN. *Pudicissima Femina.*

P. VENTIDI. P. F. PROCOS. *Publius Ven-*
tidius Publici Filii Proconsul.
P. V. E. *Ponere Vivens Fecit, Posteris Uni-*
versis Fecit.
PVG. NAR. V. *Pugnarum Quinque.*
PVG. N. VIII. *Pugnavit Octo.*
PV. HO. *Publico Honore.*
P. VI. S. *Pedes Sex Semis.*
PVP. *Pupillus. Pupinia, Tribu.*
PVPIN. *Pupinia.*
P. V. PRAEF. ANN. *Perfectissimus Vir Præ-*
fectus Annona.
PVB. P. R. Q. *Publicus Populi Romani Qui-*
ritum.
PVR. *Purpureus.*
PVRPVR. *Purpurarius.*
P. V. S. T. L. M. *Posuit Voto Suscepto Titu-*
lum Libens Merito.
PVT. CIV. *Puteolana Civitas.*
P. V. V. L. S. *Prout Voverat Libens Solvit.*
P. X. *Pedes Decem, vel, Pondo.*
P. XII. S. *Pedes Duodecim Semis, vel, Pondo.*
P. XX. *Pedes Viginti.*
P. YPSE. *Publius Ypseus.*

Q.

Q. *Qua. Quadrati. Quæro. Quæsitus.*
Quæstor. Quantum. Quartum. Quin-
ta. Quintus. Quinquennalis. Quinquen-
nalitio.
Q. *Qui.*
Q. *Quæstor.*
Q. A. *Quæstor Aedilis.*
Q. AED. PL. PR. *Quæstor Aedilis Plebis Præ-*
tor.
Q. A. IIII. VIR. A. P. *Quæstor Aedilis Quar-*
tum Vir Argentum Publicum.
Q. ALI. } *Quæstor Alimentorum.*
Q. ALIM. }
Q. AM. *Quemadmodum.*
Q. ANN. *Quæstor Annona.*
Q. A. NQ. N. *Quando Ais Neque Negas.*
Q. ANT. BALB. PR. *Quintus Antonius Bal-*
bis Prætor.
Q. ARC. *Quæstor Arcarius.*
Q. ARC. PVB. ET. PEC. ALIMENTAR. *Quæstor Arce Publicæ, Et Pecuniæ Ali-*
mentariæ.
Q. AX. Q. F. *Quintus Axius Quinti Filius.*
Q. B. *Qui Bixit, pro, Vixit.*
Q. B. AN. XXX. *Qui Bixit Annis Triginta.*
Q. B. F. *Qui Bixit Feliciter.*
Q. B. ME. V. } *Quæ Bene Mecum Vixit,*
Q. B. M. V. } *vel, Qui.*
Q. CAEDICI. Q. F. *Quintus Cædicius Quinti*
Filius.
Q. CAEP. *Quintus Cæpio.*
Q. CAS. *Quintus Cassius.*
Q. CATVL. Q. F. *Quintus Catulus Quinti*
Filius.
Q. C. L. *Quinti Conliberta, vel, Conlibertus,*
G 3 Q. C. M. P. I.

Q. C. M. P. I. Quintus Cæcilius Metellus Pius Imperator.

Q. C. P. R. B. Q. Qui Cum Pace Repositi Bene Quescant.

Q. CREPER. Quintus Creperius.

Q. CVRT. Quintus Curtius.

Q. D. Quinquennalis Decurio.

Q. D. E. R. F. P. D. E. R. I. C. Quid De Ea Re Fieri Placuerit De Ea Re Ita Censuerunt.

Q. D. E. R. F. P. D. E. R. L. C. Quid De Ea Re Fieri Placuerit De Ea Re Lege Cavetur.

Q. D. E. R. F. P. D. E. R. V. I. C. Quid De Ea Re Fieri Placuerit De Ea Re Universi Ita Censuerunt.

Q. DES. } Quaestor Designatus.

Q. DESIG. } Quaestor Designatus.

Q. D. R. Qua De Re.

Q. D. R. P. G. V. Qua De Re Peto Gravtatem Vestram.

Q. D. S. S. Qui Dedit Sibi Suis. Qui Dederunt Supraſcripts.

Q. E. Quæ Est. Qui Est.

Q. E. Quæ.

Q. E. D. R. F. P. D. E. R. V. I. C. Quod Ea De Re Fieri Placuerit De Ea Re Universi Ita Censuerunt.

Q. E. VISXE. ANIS. IIII. Quæ Vixit Annis Quatuor.

Q. F. Quæ Fuit. Qui Fuit. Quinti Filius. Quod Factum.

Q. FABI. Quintus Fabius.

Q. FABI. MAX. Quintus Fabius Maximus.

Q. FABI. Q. F. MAX. AIMILIAN. Quintus Fabius Quinti Filius Maximus Aimilianus.

Q. F. A. N. Quinti Filius Auli Nepos.

Q. F. AP. N. Quinti Filius Appii Nepos.

Q. F. D. N. Quinti Filius Decumi Nepos.

Q. F. E. I. S. F. D. C. S. Quod Factum Est In Senatu Ferunt De Consulium Sententia.

Q. F. K. N. Quinti Filius Kæsonis Nepos.

Q. FLAC. Quintus Flaccus.

Q. F. L. N. Quinti Filius Lucii Nepos.

Q. F. M. N. Quinti Filius Manii Nepos.

Q. F. M' N. Quinti Filius Manii Nepos.

Q. F. N. N. Quinti Filius Numerii Nepos.

Q. F. P. D. E. R. I. C. Quod Fieri Placuerit De Ea Re Ita Censuerunt.

Q. F. P. N. Quinti Filius Publii Nepos.

Q. F. Q. N. Quinti Filius Quinti Nepos.

Q. F. SER. N. Quinti Filius Servii Nepos.

Q. F. SEX. N. Quinti Filius Sexti Nepos.

Q. F. SP. N. Quinti Filius Sporii Nepos.

Q. F. T. N. Quinti Filius Titi Nepos.

Q. F. T. N. T. PR. N. Quinti Filius Titi Nepos Titi Pronepos.

Q. F. TI. N. Quinti Filius Tiberii Nepos.

Q. F. VIBI. N. Quinti Filius Vibii Nepos.

Q. FVL. Q. F. FLAC. Quintus Fulvius Quinti Filius Flaccus.

Q. FVLVI. M. F. Quintus Fulvius Marci Filii.

Q. FVNC. Quinquennialitate Functus.

Q. G. V. Quæro Gravtatem Vestram.

Q. HER. ETR. MESS. DECIVS. NOB. CAES. Quintus Herennius Etruscus Medius Decius Nobilis Caesar.

Q. H. HS. S. } Qui Heredes Sunt.

Q. HH. } Qui.

Q. I. S. S. } Qui Infra Scripti Sunt.

Q. II. VIR. } Quaestor Duumvir, H præ duplici linea.

Q. I. S. S. } Qui.

Q. I. S. S. } Qui Infra Scripti Sunt.

Q. IVL. SAL. Quintus Julius Saloninus.

Q. K. Quaestor Kandidatus.

Q. L. Quinti Libertus, vel, Liberta.

Q. L. F. Qui Libens Fecit.

Q. L. S. S. Quem Locum Sibi Suis.

Q. LVTATI. Quintus Lutatius.

Q. LVTATI. Q. F. Q. IN. Quintus Lutatius Quinti Filius Quinti Nepos.

Q. M. Quæ Mecum, Qui Mecum.

QM. Quem. Quoniam.

Q. MARC. Quintus Marcius.

Q. MARCI. L. F. Quintus Marcius Lucii Filii.

Q. MAX. Quintus Maximus.

Q. MAX. AFRICAN. Quintus Maximus Africanus.

Q. MAX. Q. F. Quintus Maximus Quinti Filius.

Q. MAX. VERRVC. Quintus Maximus Verucosus.

Q. MET. } Quintus Metellus.

Q. METE. } Quintus Metellus.

Q. METEL. MACEDONIC. Quintus Metellus Macedonicus.

Q. METEL. Q. F. Q. N. Quintus Metellus Quinti Filius Quinti Nepos.

Q. MINV. Quintus Minucius.

Q. MINVCI. C. F. C. N. Quintus Minucius Cui Filius Cui Nepos.

Q. M. P. Qui Monumentum Posuit.

Q. N. Quinti Nepos.

Q. NASIDI. Quintus Nasidius.

Q. NEM. Quaestor Nemaus.

Q. NONI. SEX. F. Quintus Nonius Sexti Filius.

Q. OCVLNI. L. F. GAL. Quintus Oculnius Lucii Filius Gallus.

Q. PETILI. C. F. Q. N. Quintus Petilius Cui Filius Quinti Nepos.

Q. POMPONI. Quintus Pomponius.

Q. PR. } Quaestor Provincie.

Q. PROV. PONT. ET. BIT. Quaestor Provinciarum Ponti Et Bitunæ.

Q. PR. PR. Quaestor ProPrætor.

Q. PVBL. Quaestor Publicus.

Q. Q. Quinquennalis, Quinquennialitius.

Q. Q. Quinquennalis, Quoque.

Q. Q. Quinquennalis.

Q. Q. Quinquennalis.

Q. Q. COL. Quinquennalis Colonie, vel, Quinquennialitius.

Q. Q. COL. EQ. R. Quinquennialitius Coloniae Eques Romanus.

QQ. COL.

QQ. COL. FABR. OST. *Quinquennialitius Collegii Fabrum Ostie.*
 QQ. CORP. *Quinquennialitius Corporis.*
 Q. Q. II. *Quinquennialitio Iterum.*
 Q. Q. III. *Quinquennialitio Tertium.*
 Q. Q. III. ET. Q. Q. PP. *Quinquennialitio Iterum Et Quinquennialitio Perpetuo.*
 Q. Q. II. ET. Q. III. *Quinquennialitio Secundum Et Quattorio Quartum.*
 QQ. IT. *Quinquennialitius Iterum.*
 Q. Q. L. *Quintorum Libertus, hoc est duorum.*
 Q. Q. L. H. SE. *Quoquovorsum Latitudo Huic Sepulcro.*
 QQ. PATR. COL. *Quinquennialitius Patronus Colonie, vel, Collegii.*
 Q. Q. P. C. *Quinquennialitius Patronus Colonie, vel, Collegii.*
 Q. Q. PER. } *Quinquennialitius Perpetuus.*
 Q. Q. PP. }
 QQ. PRAET. *Quinquennialitius Prætorius.*
 Q. Q. Q. L. *Quintorum Libertos, trimis scilicet.*
 Q. Q. S. S. *Quam Qui Scripti Sunt.*
 Q. Q. V. *Quoquovorsum.*
 Q. Q. VINO. *Quæstor Quinquennialitius.*
 Q. V. IXXX. *Quoquovorsum Vigintiovenum.*
 Q. Q. V. P. L. *Quoquovorsum Pedes Quinquaginta.*
 QQ. V. P. XV. *Quoquovorsum Pedes Quindecim.*
 Q. R. *Quæstor Reipublicæ.*
 QR. *Quare.*
 Q. R. C. F. } *Quando Rex Comitatus*
 Q. REX. C. F. } *Fas.*
 Q. RP. *Quæstor Reipublicæ.*
 Q. S. *Quæ Supra, vel, Qui.*
 QS. *Quasi.*
 Q. S. N. T. E. PR. TR. PL. Q. D. E. V. A. P. PL. V. F. *Quod Si Non Tulerit Eos Prætores, Tribuni Plebis Qui Deinceps Erunt Quod Eis Videbitur Ad Populum Plebemve Ferant.*
 Q. S. P. P. S. *Qui Sacris Publicis Præsto Sunt.*
 Q. S. S. S. *Qui Supra Scripti Sunt. Quæ Supra Scripta Sunt.*
 Q. ST. D. F. *Quando Stercus Delatum Fas.*
 Q. T. CAES. *Quæstor Titi Caesaris.*
 Q. THERM. M. F. *Quintus Thermus Marci Filius.*
 Q. TITI. *Quintus Titius.*
 Q. V. } *Quæ Vixit. Qui Vixit.*
 Q. V. }
 Q. V. A. *Quæ Vixit Annis, vel, Qui.*
 QVAES. *Quæstor.*
 QVAES. DES. *Quæstor Designatus.*
 QVAESS. *Quæstores.*
 QVAE. S. S. S. EX. S. C. *Quæ Supra Scripta Sunt Ex Senatus Consulto.*
 QVAEST. *Quæstor.*
 QVAEST. R. *Quæstor Reipublicæ.*
 Q. V. A. I. *Qui Vixit Annum Unum, vel, Quæ.*

Q. V. A. III. M. II. *Qui Vixit Annos Tres Menfes Duos.*
 Q. V. A. L. M. IIII. D. V. *Qui Vixit Annos Quinquaginta Menfes Quatuor Dies Quinquæ.*
 Q. V. ANN. } *Qui Vixit Annos, vel, quæ.*
 Q. V. ANN. }
 Q. V. A. P. M. *Qui Vixit Annos Plus Minus.*
 QVART. *Quarta. Quartum.*
 QVARACINTA. *Quadraginta.*
 QVATTOR. *Quatuor.*
 QVA. VIXIT. *Quæ Vixit.*
 Q. V. A. XXI. *Qui Vixit Annos Vigintium.*
 Q. VERON. ET. BRIX. *Quæstor Veronæ Et Brixie.*
 QVESCET. *Quiescet.*
 QVESQVI. *Quiescit, vel, Qui Quiescit.*
 Q. V. F. COS. D. E. R. Q. F. P. D. E. R. I. C. *Quod Verba Fecit Consul De Ea Re Quid Fieri Placeret De Ea Re Ita Censuerunt.*
 QVH. *Quæ. H. pro E.*
 QVI. *Quirina. Tribus.*
 QVI. LEGIS. T. V. *Qui Legis Titulum Vale.*
 QVIN. *Quinquatria. Quinquennalis.*
 QVINO. *Quinquatria. Quinquennialitas. Quinquæ.*
 QVINO. MAG. IV. *Quinquennialitius Magister Juvenum.*
 QVINO. PERP. *Quinquennialitius Perpetuus.*
 QVINQVENN. *Quinquennalis.*
 QVINT. *Quintum.*
 QVIR. *Quirina. Quirinalia.*
 QVIRIN. *Quirina. Tribus.*
 QVIR. N. P. *Quirinalia Nefastus Primo.*
 QVIR. R. *Quirinalia Romæ.*
 Q. S. P. F. S. *Qui Sacris Publicis Præsto Sunt.*
 Q. VL. *Quem Vult.*
 QVOD. V. M. S. EX. EA. P. Q. IS. AD. AE. DE. *Quod Vix Munitæ Sint Ex Ea Pecunia Quam Is Ad Ærarium Detulit.*
 QVOD. V. M. S. EX. EA. P. Q. I. S. AD. AE. D. E. *Quod Vix Munita Sint Ex Ea Pecunia Quæ Iussu Senatu Ad Ærarium Delata Est.*
 QVOQ. PED. Q. BIN. *Quoquovorsum Pedes Quadrati Bini.*
 Q. VRB. *Quæstor Urbanus. Quæstor Urbis.*

R.

R. Rationalis. Ravennas. Recta. Recto. Requietorium. Retro. Roma. Romanus. Rostra. Rudera. Rufus.
 R. } *Ruso. De Coloribus Equorum.*
 R. }
 RA. Rationalis.
 RA. O. S. Rationalis Operum Sacrorum.
 RAP. Rapax. *Legio scilicet.*
 RAPAC. Rapacis.
 RAR. Rarissima. Rarissimus.

RAR. F. Rarissima Femina, Rarissimus Filius, *vel*, Frater.
 RARISS. Rarissimi.
 RAT. Rationalis.
 RAT. COP. EXPED. Rationalis Copiarum Expeditarum.
 RATION. Rationalis.
 RAT. S. R. Rationalis Sacrarum Remunerationum, *vel*, Summæ Rei.
 RAV. Ravenna. Ravennaris.
 R. C. Romana Civitas. Romani Cives.
 R. CC. Remissio Ducentiesumæ.
 R. E. Requitiorium Erexit.
 REC. Recondita.
 R. E. C. H. Requitiorium Ejus Curavit Hic.
 REDDEDIT. Reddidit.
 REF. C. Reficiendum Curavit.
 REG. Regio. Regione.
 REG. I. Regio Prima.
 REGIF. Regifugium.
 REG. SACR. Regi Sacrorum.
 REG. X. Regio Decima.
 REG. XIII. Regio Decimaterria.
 REG. XIII. Regio Decimaquarta.
 REL. GER. CAVS. Rei Gerundæ Causa.
 REIP. AECANOR. Reipublicæ Æcanorum.
 REIP. ASSOTAN. Reipublicæ Assotanorum.
 REIP. BERGOMAT. Reipublicæ Bergomatium.
 REIP. CANVSINOR. Reipublicæ Canusinorum.
 REIP. CARTIMITAN. Reipublicæ Cartimitanorum.
 REIP. MANT. Reipublicæ Mantuanorum.
 REIP. NEAP. Reipublicæ Neapolitanorum.
 REIP. SCODR. Reipublicæ Scodrensium.
 REIP. TIF. TIB. Reipublicæ Tifernatium Tiberinorum.
 RELATAST. Relata Est.
 RELIG. AVG. Religio Augusti.
 RELIQ. TESTAM. COLL. FABR. NAVAL. Reliquit Testamento Collegio Fabrum Navalium.
 REMIS. IMPEN. Remissæ Impensæ.
 REM. P. N. Rempublicam Nostram.
 REP. ARVCCIT. Republica Aruccitanorum.
 REPVB. CONSERV. Republica Conservata.
 REQ. Requiescit.
 RESP. AQV. Respublica Aqueusium.
 RESP. LEN. Respublica Lentinensium.
 RESP. MALAC. Respublica Malacitanorum.
 RESP. OSSON. Respublica Ossonabensium.
 RESP. POL. Respublica Polensium.
 RESP. PIS. Respublica Pisarenium.
 REST. Restituit. Restitutum.
 REST. A. CAMB. M. P. XI. Restituerunt A Cambodæno Millia Passum Undecim.
 RET. P. Retro Pedes.
 RET. P. C. Retro Pedes Centum.
 RET. P. XX. Retro Pedes Viginri.
 REX. ARM. DAT. Rex Armenis Datus.
 R. G. C. Rei Gerundæ Causa.
 RG. RAV. Regione Ravennas.

RHAV. Ravenna. Ravennates.
 R. I. Requitiorium Instituit, *vel*, Iulit.
 R. M. Requitiorium Meruit.
 RMS. Romanus.
 R. N. LON. P. X. } Retro Non Longe Pedes Decem.
 R. N. L. P. X. }
 RO. Roma. Romanus. Romilia.
 ROB. Robigalia.
 ROM. Roma. Romanus. Romilia.
 ROM. ET. AVG. Romæ Et Augusto.
 ROM. ET. AVG. COM. ASI. Romæ Et Augusto Communitates Asiæ.
 ROM. FEL. Romæ Felici.
 R. P. Res Publica. Retro Pedes. Romæ Percussa. Romana Pecunia.
 RP. Respublica.
 R. P. ASCVLAN. Respublica Asculanorum.
 R. P. BARC. Respublica Barcinonensium.
 R. P. BARC. ITA. LE. Reipublicæ Barcinonensium Ita Legavit.
 R. P. BOVIAN. Respublica Bovianorum.
 R. P. C. Reipublicæ Causa. Reipublicæ Conservator. Reipublicæ Constituendæ. Retro Pedes Centum.
 R. P. C. C. Reipublicæ Constituendæ Causa.
 R. P. EP. Respublica Eporenium.
 R. P. H. V. Reipublicæ Hujus Vigilantissimo, *vel*, Hujus Urbis.
 R. P. ITALIC. Respublica Italicensium.
 R. P. L. Retro Pedes Quinquaginta.
 R. P. LACTOR. Respublica Lactoratensium.
 R. P. N. Respublica Nostra.
 R. PR. } Res Privata.
 R. PRI. }
 R. P. RICINENS. Respublica Ricinensium.
 R. P. S. D. D. Respublica Sagentinorum Decreto Decurionum.
 R. P. TEANENS. Republica Teanensium.
 R. P. XVIII. Retro Pedes Decem & Octo.
 R. P. XX. Retro Pedes Viginri.
 R. R. Recta Regione. Rejctis Ruderibus.
 R. R. PROX. CIPP. P. CLXXIII. Rejctis Ruderibus Proxime Cippum Pedes Centum Septuaginta quatuor.
 R. R. PROX. P. XIII. Rejctis Ruderibus Proxime Pedes Tresdecim.
 R. S. Romæ Signata.
 RS. Responsum.
 R. S. P. Requitiorium Sibi Posuit.
 R. VE. } Respublica Veronenis.
 R. VER. }
 RVF. Rufus.
 R. XL. Remissa Quadragesima.

S.

S. Sacellum. Sacrum. Scriptus. Semis. Senatus. Sepulcrum. Sequitur. Serva. Servus. Sibi. Si. Sic. Silentium. Singuli. Singulum. Sitn. Situs. Solvit. Stipendium. Sub. Centuria aliquando.

S. Sextus. Centuria.

S. Semis.

S. Uncia.

S. Centuria.

S. Semuncia.

S. Bés.

S. Dextans.

S. Deunx.

S. A. Sub Afcia.

SA. Sua.

SA. Sanguis.

SAB. Sabatina.

SABOREN. Saborenfes.

SAC. Sacerdos. Sacrificium. Sacrum.

SAC. DIS. MAN. Sacrum Dis Manibus.

SAC. DIVAE. AVG. Sacrum Divae Augustae.

SACRED. COOP. IN. OMN. CONL. SVPR. NVM. EX. S. C. Sacerdos Cooptatus In Omnem Collegium Supra Numerum Ex Senatus Consulto.

SACRED. DEL. SOLIS. ELAGAB. Sacerdos Dei Solis Elagabali.

SACRED. PONT. PRAET. SACR. Sacerdos Pontifex Praetor Sacrorum.

SACRED. SOL. INV. M. Sacerdos Solis Invicti Mithrae.

SACRED. IVVEN. MED. Sacerdos Juventum Mediolanensium.

SAC. GENT. MVNICIP. Sacrum Gentibus Municipi.

SAC. MON. VRB. AVGG. ET. CAESS. NN. Sacra Moneta Urbana Augustorum Et Caesarum Nostorum.

SACR. Sacrum.

SAC. Q. Sacerdos Quinquennialitius.

SAC. S. Sacrum Soli.

SAC. SOL. DED. Sacrum Soli Dedit, vel, Dedicavit.

SAC. VG. Sacrata Virgo.

SAC. VRBAN. S. P. Sacerdote Urbano Sibi Praeunte.

S. A. D. Sub Afcia Dedicavit.

SAEC. AVR. Saeculum Aureum.

SAEC. FELIC. Saeculo Felici.

SAG. Saguntum.

SAL. Salus.

SAL. AVG. Salus Augusti.

SAL. GEN. HVM. Salus Generis Humani.

SALON. AVG. Salonina Augusta.

SALVIS. AVGG. ET. CAESS. FEL. KART. Salvis Augustis Et Caesaribus Felix Carthago.

SAN. Sanctae. Sancto. Sanctus.

SANC. SAL. Sanctae Saluti.

SANC. FORTISS. SACR. Sanco Fortissimo Sacrum.

SAP. Sappinia. Tribu.

SA. R. Sacerdos Romae.

SAR. Sarranus.

SARCINATR. Sarcinatrix.

SARM. Sarmaticus.

SAR. MAX. PERS. MAX. Sarmaticus Maximus Perficus Maximus.

S. A. S. Sub Afcia Sacravit. Soli Aram Sacravit.

SAT. Satis. Saturnalia.

SATVR. Saturnalia. Saturnus.

SAVF. Saufeius.

SB. Sibi. Sub.

S. C. Senatus Consulto.

SC. Sicut.

SCA. Sancta.

SCA. }

SCAPT. } Saptia. Tribu.

SCAPHAR. Scapharum.

SED. Secundum.

S. C. D. Senatus Consulto Decrevit.

SCDO. C57L. Secundo Consul.

S. C. D. E. R. I. C. Senatus Consulto De Ea Re Ita Censuit.

S. C. D. S. Sibi Curavit De Suo.

S. C. E. C. Simul Cum. Eo Conditus.

SCE. ECCL. ROM. Sanctae Ecclesiae Romanae.

S. C. FAC. C. } Senatus Consulto Faciunda Curavit.

SCI. Sancti.

SICATE. Sanctitate.

SCIP. IMP. Scipio Imperator.

SCL. Scilicet.

SC. L. Sacrae Largitionis.

SC. L. CM. Sacrum Largitionum Comes.

SCM. } Sanctum.

SCM. }

SC. MM. Sanctae Memoriae, vel, Sacrae.

SCOR. } Sanctorum.

SCOR. }

S. C. P. S. } Senatus Consulto Plebiscitum.

SC. PS. }

SCR. Scriba.

SCR. AEDIL. Scriba Aedititius, vel, Aedilium.

SCR. CVB. Scriba Cubicularius.

SCRIB. LIB. Scriba Librarius.

SCRIB. LIBEL. Scriba Libellorum.

SCRINIAR. Scriniarius.

SCRIN. V. Scriniarii Universis.

SCR. LIBR. Scriba Librarius.

SCS. } Sanctus.

SCS. }

SCIT. Sancti.

SCVARI. Sanctuarium.

SCVT. SCOL. SECVND. Scutarius Scolarum Secundae.

S. D. Sacrum Diis. Sacrum Dedit. Sibi Dedit. Soli Dedit.

S. D. D. Simul Dederunt, vel, Dedicaverunt.

S. D. M. Sacrum Dis Manibus.

S. D. S. Sibi De Suo. Soli Deo Sacrum.

S. D. V. ID. Sepulta Die Quinta Idus, vel, Sepultus.

S. E. Sibi Et. Sita Est, *vel*, Sitos.
 SEBERA. Severa.
 SEBI. Sibi.
 SEC. H. A. G. FEC. Secundus Heres Agens
Gratias Fecit.
 SECVR. Securitas.
 SECVRIT. PERP. Securitas Perpetua.
 SECVR. TEMP. Securitas Temporum.
 SECVS. HER. Secundus Heres.
 SED. S. C. Seditious Sedandae Causa.
 SEGVS. Segusianus.
 SEN. CONS. Senatus Consensu.
 SEP. September.
 SEPT. September, Septimus.
 SEPTERIS. Septembris.
 SEPTENBRES. Septembris.
 SEQ. Sequanus.
 S. EQ. Q. OD. ET. P. R. Senatus Equitaster-
Que Ordo, Et Populus Romanus.
 SER. *Servius nomen, Sergia. Tribu.* Servis.
 Servius. Serva. Servus.
 SER. AC. Servus Actor.
 SER. AEQ. MONET. Servus Aequator Mo-
netae.
 SER. ARK. Servus Arcarius.
 SER. DOLEAR. Servus Doleris, *vel*, Do-
learius.
 SER. F. Servii Filius.
 SER. F. A. N. Servius Filius Auli Nepos.
 SER. F. AP. N. Servii Filius Appii Nepos.
 SER. F. C. N. Servii Filius Caii Nepos.
 SER. F. CN. N. Servii Filius Cnazi Nepos.
 SER. F. D. N. Servii Filius Decimi Nepos.
 SER. FEC. Servus Fecit.
 SER. F. K. N. Servii Filius Kasonis Nepos.
 SER. FLAC. Servius Flaccus.
 SER. F. L. N. Servii Filius Lucii Nepos.
 SER. F. M. N. Servii Filius Marci Nepos.
 SER. F. M'. N. Servii Filius Manij Nepos.
 SER. F. N. N. Servii Filius Numerii Nepos.
 SER. F. P. N. Servii Filius Publii Nepos.
 SER. F. Q. N. Servii Filius Quinti Nepos.
 SER. F. SER. N. Servii Filius Servii Nepos.
 SER. F. SEX. N. Servii Filius Sexti Nepos.
 SER. F. SP. N. Servii Filius Spurii Nepos.
 SER. F. TI. N. Servii Filius Tiberii Nepos.
 SER. F. T. N. Servii Filius Titi Nepos.
 SERG. Sergia. *Tribu.*
 SER. KARISS. Servus Karissimus.
 SER. L. Servii Libertus. Servus Libens.
 SER. LENTVL. GN. F. Servius Lentulus
Gnazi Filius.
 SER. LIB. Servus Librarius.
 SER. OFF. Servus Officiator.
 SER. OFF. FEC. Servus Officiator Fecit.
 SER. PAETIN. M. F. PR. COS. Servius Pa-
etinus Marci Filius Proconsul.
 SER. R. Servus Restituit. Servus Rusticus.
 SER. SVLP. Servius Sulpitius.
 SERT. Sertor.
 SER. TRICLINIAR. Servus Tricliniarca.
 SER. VIC. Servus Vicarius.
 SERV. PECVL. Servus Peculiaris.
 SERVS. Servus.
 S. E. S. O. Sibi Et Sols Omnibus.

S. E. T. L. Sit Ei Terra Levis.
 S. ET. L. L. P. E. Sibi Et Libertis Libertabus
 Posteris Ejus.
 S. ET. L. M. E. Sibi Et Libertis Montimen-
 tum Erexit.
 S. ET. S. Sibi Et Suis.
 S. ET. S. P. Q. E. Sibi Et Suis Posteris *Que Eo-
 rum.*
 SEV. Severus. Sevir.
 SEV. AVG. Sevir Augustalis.
 SEV. PERT. AVG. Severus Pertinax Augu-
 stus.
 SEX. Sexta. Sextus.
 SEX. APVLEI. PR. COS. Sextus Apuleius
 Proconsul.
 SEX. ATIL. M. F. SERRAN. Sextus Atilius
 Marci Filius Serranus.
 SEX. F. Sexti Filius.
 SEX. F. A. N. Sexti Filius Auli Nepos.
 SEX. F. AP. N. Sexti Filius Appii Nepos.
 SEX. F. C. N. Sexti Filius Caii Nepos.
 SEX. F. CN. N. Sexti Filius Cnazi Nepos.
 SEX. F. D. N. Sexti Filius Decimi Nepos.
 SEX. F. K. N. Sexti Filius Kasonis Nepos.
 SEX. F. L. N. Sexti Filius Lucii Nepos.
 SEX. F. M. N. Sexti Filius Marci Nepos.
 SEX. F. M'. N. Sexti Filius Manij Nepos.
 SEX. F. N. N. Sexti Filius Numerii Nepos.
 SEX. F. P. N. Sexti Filius Publii Nepos.
 SEX. F. Q. N. Sexti Filius Quinti Nepos.
 SEX. F. SER. N. Sexti Filius Servii Nepos.
 SEX. F. SEX. N. Sexti Filius Sexti Nepos.
 SEX. F. SP. N. Sexti Filius Spurii Nepos.
 SEX. F. TI. N. Sexti Filius Tiberii Nepos.
 SEX. F. T. N. Sexti Filius Titi Nepos.
 SEX. IVL. Sextus Julius.
 SEX. IVL. C. F. CN. N. Sextus Julius Caii
 Filius Cnazi Nepos.
 SEX. L. Sexti Libertus.
 SEX. NONI. LV. P. F. Sextus Nonius Lu-
 dos Publicos Fecit.
 SEKT. Sextilis. Sextum.
 S. F. Sacris Faciundis, Sibi Fecit, Suis Fecit.
 SF. Satisfecit.
 S. F. S. Sine Fraude Sua.
 SGN. Signum.
 S. H. L. Sibi Hoc Legavit.
 S. H. M. P. C. Sibi Hoc Monumentum Po-
 nendum Curavit.
 S. I. Soli Invisio.
 SIB. L. S. P. E. Sibi Libertis Suis Posteris Eo-
 rum.
 SICIL. Sicilia.
 SIC. V. Sicuti Voluit.
 SICVL. Siculo.
 SIC. V. SIC. X. Sicuti Quinquennalia Sic
 Decennalia.
 SIC. XX. SIC. XXX. Sicuti Vicennalia Sic
 Tricennalia.
 S. I. D. Soli Invisio Dedit.
 S. I. F. P. R. E. A. D. P. Suscepit In Foro Pro
 Rostris Et Ante Diem Fride.
 SIG. Signum.
 SIG. ARG. P. V. Signum Argenti Pondo
 Quinque.

SIG. LIB. Signum Liberi.
 SIGN. } Signifer.
 SIGNIF. }
 SIGN. LEG. Signifer Legionis.
 SIG. PR. SA. Signum Pro Salute.
 SIG. S. P. VOT. VOV. Signum Sua Pecunia
 Votum Vovit.
 SIIIX. Sex, *duplici I. pro E.*
 S. I. M. Soli Inviſto Mithræ.
 SING. Singuli.
 SING. III. N. Singulis Ternos Numos.
 SING. *. II. Singulis Denarios Binos.
 SI. P. P. S. F. Signum Ponere Pecunia Sua
 Fecit, *vel*, Proprio Sumtu.
 S. I. R. Sacrum Junoni Reginae. Sua Impenſa
 Reſtituit.
 SISC. Siſcia.
 SIVIS *pro*, Suis.
 S. IX. Stipendiis novem.
 S. L. Solvit Libens. Sua Laude. Suis Liberis,
vel, Libertis.
 S. LEG. Signifer Legionis.
 S. L. L. P. E. Sibi Libertis Libertabus Poſteris
 Eorum.
 S. L. L. P. Q. E. Sibi Libertis Libertabus Poſ-
 terisque Eorum.
 S. L. L. Q. Sibi Libertis Libertabusque.
 S. L. M. Sibi Locum Monumenti. Solvit Li-
 bens Merito.
 S. L. M. N. Sibi Locum Monumenti Nun-
 civit.
 S. L. M. N. Seſtertis iquinquaginta Mille
 Numum.
 S. L. P. Sibi Libertis Poſteris. Sibi Locum
 Procuravit.
 S. L. Scilicet.
 S. M. Sacrum Manibus. Sibi Monumentum.
 Signata Moneta. Solvit Merito.
 S. MA. Sacra Moneta.
 S. M. A. G. S. Sacrum Memori Animo Gratis
 Solvit.
 S. M. AL. Signata Moneta Alexandriae.
 S. M. A. L. S. Sacrum Memori Animo Libens
 Solvit.
 S. M. AN. O. Sacra Moneta Antiochiæ Obſi-
 gnata.
 S. M. D. Sacrum Matri Deum. Sibi Monu-
 mentum Dedit.
 S. M. K. Signata Moneta Karnuti.
 S. M. KAR. Signata Moneta Kartagini.
 S. M. M. Sacrum Magnæ Matri.
 S. M. NA. Sacra Moneta Nova.
 S. M. N. M. Sacra Moneta Nova Mediola-
 nenſis.
 S. M. P. E. Sibi Monumentum Publice Elegit.
 S. M. P. I. Sibi Monumentum Ponere Juſſit.
 S. M. TR. Signata Moneta Trevis.
 S. M. TR. P. Sacra Moneta Treveris Percuſſa.
 S. M. T. S. Sacra Moneta Trevis Signata.
 S. N. Socii Nominis, *vel*, Sui.
 S. N. L. Socii Nominis Latini.
 S. N. S. Q. Si Negat Sacramento Querito.
 S. O. Suis Omnibus.
 SOCR. P. B. M. Socraui Poſuit Bene Merenti.

SOD. Sodalis.
 SODAL. HADRIANAL. Sodalis Hadrianalis.
 SODAL. TRAIANAL. ET. HADRIANAL.
 Sodalis Traianalis Et Hadrianalis.
 SOD. HADRIA. Sodalis Hadrianalis.
 SOL. Solidus.
 SOLER. S. Solertia Sua.
 SOL. INV. MIT. Soli Inviſto Mithræ.
 SOL. L. M. Solvit Libens Merito.
 SOLO. PVB. S. P. D. D. D. Solo Publico Si-
 bi Poſuit Dato Decreto Decurionum.
 SOL. R. Solo Recepto, *vel*, Relicto.
 SOL. TRIS. Solidis Tribus.
 SOVEIS. Suis.
 S. P. Sacerdos Perpetua. Sibi Poſuit, *vel*, Suis.
 Sua Pecunia. Sumtu Proprio.
 SP. Spectatus. Spectavit. Sportula. Spurius.
 Stipendiorum.
 SP. A. D. VIII. ID. APRIL. Spectatus Ante
 Diem Octavum Idus Aprilis.
 SP. AERA. Spurius Afranius.
 SP. ALBIN. MAG. Spurius Albinus Ma-
 gnus.
 S. P. C. Sua Pecunia Conſtituit. Sumtu Pro-
 prio Curavit.
 SP. CARVIL. SP. F. Spurius Carvilius Spurii
 Filius.
 S. P. C. S. Sua Pecunia Curavit Sibi. Sibi Po-
 ſuit Cum Suis.
 S. P. D. Sua Pecunia Dedit.
 SPD. Supradicti.
 S. P. D. D. Sua Pecunia Donum Dedit.
 S. P. DD. Sua Pecunia Dedicaverunt.
 SPEC. Spectator. Spectavit. Spectatus. Spec-
 ulator.
 SPEC. LEG. Speculator Legionis.
 SPECT. Spectavit. Spectatus.
 SPECTAC. PVGIL. Spectaculum Pugilum.
 SPECV. Speculatores.
 S. P. EIVS. C. C. Q. Q. Solo Privato Ejus
 Collegium Conſenſu Quinquennialitiorum,
 S. P. F. Sua Pecunia Fecit.
 SP. F. Spurii Filius.
 SP. F. A. N. Spurii Filius Auli Nepos.
 SP. F. AP. N. Spurii Filius Appii Nepos.
 S. P. F. C. Sua Pecunia Faciendum Curavit.
 SP. F. C. N. Spurii Filius Caii Nepos.
 SP. F. CN. N. Spurii Filius Cnai Nepos.
 SP. F. D. N. Spurii Filius Decimi Nepos.
 SP. FIL. Spurii Filius.
 SP. F. K. N. Spurii Filius Kaſonis Nepos.
 SP. F. L. N. Spurii Filius Luci Nepos.
 SP. F. M. N. Spurii Filius Marci Nepos.
 SP. F. M' N. Spurii Filius Manii Nepos.
 SP. F. N. N. Spurii Filius Numerii Nepos.
 SP. F. P. N. Spurii Filius Publii Nepos.
 SP. F. Q. N. Spurii Filius Quinti Nepos.
 SP. F. SER. N. Spurii Filius Servii Nepos.
 SP. F. SEX. N. Spurii Filius Sexti Nepos.
 SP. F. SP. N. Spurii Filius Spurii Nepos.
 SP. F. TI. N. Spurii Filius Tiberii Nepos.
 SP. F. T. N. Spurii Filius Titi Nepos.
 SP. ID. APR. Spectatus Idus Aprilis.
 SP. K. APR. Spectatus Kalendis Aprilis.

SP. K. OCTOB. Spectatus Kalendis Octobris.
 SP. L. Spurius Libertus.
 SPL. } Splendidissimo. Splendidissimus.
 SPLENDIDISS. }
 SPL. EQ. R. Splendidissimus Eques Romanus.
 S. P. L. M. Sibi Posuit Locum Monumenti. Signum Posuit Libens Merito.
 S. P. M. Sibi Posuit Monumentum.
 SP. N. Spurius Nepos.
 SP. N. FEBR. Spectatus Nonas Februarii.
 SP. N. IAN. Spectatus Nonas Januarii.
 SPON. Sponsus.
 SPOR. Sportula, Sportulæ.
 SPORT. DIVIS. *. XXVI. Sportulas Divisit Denariorum Viginti sex.
 SPORT. EX. *. CCC. Sportulæ Ex Denariis Tercentis.
 S. P. P. Sua Pecunia Posuit.
 S. P. P. C. Sua Pecunia Ponendum Curavit.
 S. P. P. D. D. Sua Pecunia Positum Dedicavit. Sumtu Proprio Positum Dedicavit.
 SP. POST. L. F. ALBIN. Spurius Postumius Lucii Filius Albinus.
 SP. POST. SP. F. Spurius Postumius Spurius Filius.
 S. P. P. P. Sua Pecunia Publice Ponendum Procuravit. Senatus Populus Plebs Prædestina.
 S. P. P. P. D. D. Sua Pecunia Publice Posuit Dedicavit, vel, Dono Dedit.
 S. P. P. S. Sacra Publicis Præsto Sunt. Sua Pecunia Posuit Sibi.
 S. P. P. S. F. Sua Pecunia Ponere Sibi Fecit. Sumtu Proprio Sic Procuravit Fieri.
 S. P. Q. E. Sibi Posterisque Ejus.
 S. P. Q. L. Senatus Populusque Lanvinus.
 S. P. Q. NOLAN. D. D. Senatus Populusque Nolanus Dono Dedit, vel, Dedicavit.
 S. P. Q. R. Senatus Populusque Romanus.
 S. P. Q. R. CL. V. Senatus Populusque Romanus Clypeum Vovit.
 S. P. Q. R. IMP. CAES. Senatus Populusque Romanus Imperatori Cæsari.
 S. P. Q. R. OB. CIV. SER. } Senatus Populusque Romanus Ob Cives Servatos.
 S. P. Q. R. OB. C. S. }
 S. P. Q. R. OP. PRIN. Senatus Populusque Romanus Optimo Principi.
 S. P. Q. R. PAREN. CONS. SVO. Senatus Populusque Romanus Parenti Conservatori Sui.
 S. P. Q. R. P. P. OB. C. S. Senatus Populusque Romanus Patri Patriæ Ob Cives Servatos.
 S. P. Q. S. Sibi Posterisque Suis.
 S. P. Q. S. C. P. S. Sibi Posterisque Suis Curavit Pecunia Sua.
 S. P. Q. S. P. S. F. C. Sibi Posterisque Suis Pecunia Sua Faciendum Curavit.
 S. P. Q. VLP. TRAIAN. SER. Senatus Populusque Ulpiæ Traianæ Sarmizetuse.
 S. PR. Sub Præfectus.
 S. P. S. C. D. S. Sibi Poni Sic Curavit De Suis.

S. P. S. D. Sua Pecunia Sacrum Dedit.
 S. P. S. T. T. L. Sua Pecunia Sit Tibi Terra Levis, vel, Suis Posuit.
 SPVS. Spiritus.
 S. P. V. T. S. Sua Pecunia Usus Titulo Sui.
 S. Q. D. E. R. A. P. P. L. O. E. COSS. PR. TR. PL. Q. N. S. Q. E. V. A. P. P. V. F. Si Quis De Ea Re Ad Populum Plebem Ve Latius Opus Est Consules Prætores Tribuni Plebis Qui Nunc Sunt Quod Jus Non Sic Rogari Ejus Hac Lege Nihil Rogatur.
 S. Q. S. S. E. Q. I. N. S. R. E. N. L. N. R. Si Quid Sacri Sanctique Est Quod Jus Non Sic Rogari Ejus Hac Lege Nihil Rogatur.
 S. Q. S. S. E. Q. I. N. S. R. E. H. L. N. R. Si Quid Sacri Sanctique Est Quod Jus Non Sic Rogatum Ejus Hac Lege Nihil Rogatur.
 S. R. Sacrarum Remunerationum.
 S. R. L. E. E. I. C. Q. O. R. E. Si Rem Lex Est Ejus Jussu Causaque omnium Rerum Esto.
 S. S. Sacri Scrinii. Sanctissimus Senatus. Sententia Senatus. Sibi Sepulcrum. Sibi Suis. Supra scripti. Supra scriptum.
 SS. Sanctissimus. Sestertius. Suavissimus. Supra scripti.
 S. S. Scrupulorum nota. Sextarii nota. Sestertij nota.
 S. S. } Scrupulorum nota.
 SAT. Satis.
 S. S. C. Secundum Suam Causam. Sibi Suis Curavit.
 SS. C. M. DEN. Sestertijs Centum mille Denariorum.
 S. S. C. M. N. Sestertijs quindecim mille Numum.
 S. S. C. S. D. E. T. V. Secundum Suam Causam sicuti Dixi Ecce Tibi Vindicam.
 S. S. D. Sibi Suis Dedit. Supra scriptis Dedit.
 S. S. E. Sibi Sepulcrum Elegit. Sibi Suis Elegit Sive Sepulcrum Est.
 SS. HH. Sui Heredes.
 SS. IX. N. Sestertijs Novem Numum.
 SS. L. N. Sestertijs Quinquaginta Numum.
 S. S. M. Sibi Suis Monumentum.
 S. S. M. H. Sibi Suis Monumentum Hoc.
 S. SOL. DED. Sacerdos Solis Dedicavit. Sacrum Soli Dedit.
 S. S. P. C. Sibi Sepulcrum Ponendum Curavit. Sui Sumtu Ponendum Curavit. Sibi Suis Ponendum Curavit.
 S. S. P. E. C. R. Sibi Suis Posteris Eorum Constituit Requitorium.
 S. S. S. Sancto Silvano Sacrum. Soli Sanctissimo Sacrum. Supra Scriptæ Summæ. Supra Scripta Sunt.
 S. S. Triginta.
 S. S. T. N. Supra scriptorum Tantum Nomine.
 SSTVP. XVIII. Stipendiis Decem. Novem.
 S. S. V. F. Sibi Suis Vivens Fecit.
 S. S. V. M. N. Sestertijs Quinque mille Numum.
 S. S. XX. N. Sestertijs Viginti Numum.

S. T. Signata Treveris. Sit Tibi.
 ST. Sextus aliquando. Silentii nota. Sententia.
 Stipendium.
 STAD. Stadium.
 STE.
 STEL. } Stellatina. *Tribus*.
 STELL.
 STIB. V. Stipendiis Quinque *B. pro P.*
 STIP. Stipendiorum. Stipis.
 STIP. AN. VI. Stipendiorum Annorum Sex.
 STIP. ARG. Stipis Argentea.
 STL. IVD. Scitibus Judicandis.
 ST. MIS. } Stipendio Missus.
 ST. MISS.
 S. TR. Signatum Treveris.
 STR. A. P. R. Strator A Publicis Rationibus.
 STRR. Stratores.
 S. T. S. B. Sit Tibi Semper Bene.
 ST. SN. Sententia Senatus.
 S. T. T. L. Sit Tibi Terra Levis.
 STVPED. Stipendiorum *V pro I.*
 ST XXXV. Stipendiis Trigintaquinque.
 S. V. Sepulcrum Voluit. Sibi Vivens. Solvit
 Votum.
 SV. Sua. Sumus.
 SVA. PEC. DD. Sua Pecunia Dedicavit.
 SVB. Suburrana. *Tribus*.
 SVB. A. D. Sub Ascia Dedicavit.
 S. V. B. E. E. V. Si Vales Bene Est Ego Va-
 leo.
 SVBPRAEF. CLASS. PR. MIS. Subprae-
 fectus Classis Praetoriae Misensis.
 SVBPRAEF. CLASS. PR. RAVENN. Sub-
 praefectus Classis Praetoriae Ravennatis.
 SVBPROCVR. XX. Subprocurator Vicefi-
 ma.
 SVBROG. Subrogator.
 SVBVRA. Suburrana. *Tribus*.
 SVC. Succussana. *Tribus*.
 SV. COS. Sub Consulatu.
 SV. COS. MER. Sub Consulatu Microbaudis.
 S. VE. C. Senatus Ve Consulato.
 SVF. Suffecti. Suffectus.
 S. V. F. Sibi Vivens Fecit.
 S. V. F. P. D. Sedem Vovit Firmam Primo
 Decennali.
 SVF. P. D. Suffimenta Populo Data.
 S. V. G. E. V. Si Vales Gaudeo Ego Valeo.
 S. V. L. D. Sibi Vivens Locum Dedit.
 S. V. L. Q. Sibi Vivens Libertisque.
 S. V. L. Q. V. V. B. E. E. Q. V. Si Vos Libe-
 ri Vestri Valetis Bene Est Ego Quidem
 Valeo.
 S. V. L. V. V. B. E. Si Vos Liberi Vestri Va-
 lete Bene Est.
 SVM. MAG. Summus Magister.
 SV. O. III. Suis Ollas Tres.
 SVO. S. Suo Sumtu.
 S. V. P. Sibi Vivens Posuit.
 SVP. Subprocurator. Subprinceps.
 S. V. P. HAC. F. Sponsione Utriusque Patris
 Hac Facta.
 SVPROC. AVRARIAR. Subprocurator Au-
 rariarum.
 SVSC. AVG. Susceptori Augusti.

SVSC. EX. VIS. Suscepit Ex Viru.
 SVSC. SOL. L. L. M. Susceptum Solvit Li-
 bentissime Merito.
 SVST. MAN. IRAT. Sustulit Manes Iratos.
 S. V. T. L. H. F. C. Sit Vobis Terra Levis
 Heredes Faciundum Curavere.
 SYARI. Suarii.
 SYMM. ET. BOETIO. V. C. CONSS. Sym-
 maco Et Boetio Viris Clarissimis Consulibus.
 S. XP. Serva Christu.
 S. X. P. Q. R. Salva Crux Populum Quem
 Redemisti, *vel*, Salva Christus.

T.

T. Tantum. Terra. Tibi. Ter. Tita. Titus.
 T. Triarius. Tribunus. Turma. Tutor.
 T. Nomini militi appositum superstes signifi-
 cabat.
 T. Tita. praenomen feminae.
 Θ. Theta. Nomini appositum defunctum si-
 gnificabat.
 TA. Taurum.
 T. A. Taurum Album.
 TAB. } Tabula. Tabularius.
 TABVL. }
 TABVL. A. MVNERIB. Tabularius A Mu-
 neribus.
 TABVLAR. RAT. HEREDIT. Tabularius
 Rationalis Hereditatum.
 TABVL. CYPR. Tabularius Cypri.
 TABVL. P. H. C. Tabularius Provinciae Hi-
 spaniae Citerioris.
 TABVL. REG. PICEN. Tabularius Regio-
 nis Piceni.
 TABVL. XX. HER. Tabularius Vicefima
 Hereditatum.
 T. A. III. M. X. D. XX. Vixit Annis Tribus
 Mensibus Decem Diebus Viginti.
 Θ. AN. Mortuus Anno.
 TAR. Tarquinius. Tarvisinus.
 TARENT. RECEPT. Tarento Recepto.
 TARRAC. Tarraconensis.
 T. AVG. Tutela Augusti.
 TAVROPOL. PVB. CVR. Tauropolium
 Publice Curavit.
 TB. } Tibi. Tribunus.
 TB. }
 TB. D. F. Tibi Dulcissimo Filio.
 TB. D. F. M. Tibi Dulcissimo Filio Meo.
 TB. PL. Tribunus Plebis.
 T. C. Testamento Constituit, *vel*, Curavit.
 T. CA. Titus Carisus.
 T. CAES. IMP. PON. Titus Caesar Imperator
 Pontifex.
 T. CAES. VESP. IMP. PONT. TR. POT.
 Titus Caesar Vespasianus Imperator Ponti-
 fex Tribunitia Potestate.
 T. CARIS. } Titus Carisus.
 T. CARISI.
 T. CAR. OGVL. VER. Titus Carisus O-
 gulinus Vergilius.

T. CLOVLI. Titus Cloulius.
 T. DEID. Titus Deidius.
 T. DEID. IMP. VIL. PVB. Titus Deidius
 Imperator Villa Publica.
 TEG. Tegula.
 T. E. I. EX. H. S. X. Testamento Ejus Jussit
 Ex Seheritiis Decem.
 TEMP. FEL. Temporum Felicitas.
 TER. Terentina. *Tribus*. Terenzarius. Ter-
 minalia. Tertia. Tertium.
 TERENCE. Terentina. *Tribus*.
 TER. N. P. Terminalia Nefastus Primo.
 TERT. Tertium.
 TES. OB. Testitorica Obfignatum.
 TESE. Tefferarius.
 TESSER. LIGNAR. Tefferarius Lignario-
 rum.
 TEST. P. C. Testamento Ponendum Curavit.
 T. F. Testamento Fieri. Titi Filius.
 T. F. A. N. Titi Filius Auli Nepos.
 T. F. AG. N. } Titi Filius Agrippa Ne-
 T. F. AGRIP. N. } pos.
 T. F. AP. N. Titi Filius Appii Nepos.
 T. F. C. N. Titi Filius Caii Nepos.
 T. F. CN. N. Titi Filius Cnati Nepos.
 T. F. D. N. Titi Filius Decimi Nepos.
 T. F. F. Testamento Fieri Fecit.
 T. F. F. S. Testamento Fieri Fecit Sibi, *vel*,
 Titulum.
 T. F. I. Testamento Fieri Jussit, *vel*, Titulum.
 T. F. I. EX. H. V. Testamento Fieri Jussit Ex
 Heredum Voluntate.
 T. F. I. EX. V. H. Testamento Fieri Jussit Ex
 Voluntate Heredum.
 T. F. I. H. F. C. Testamento Fieri Jussit Heres
 Faciendum Curavit.
 T. F. I. H. F. C. Testamento Fieri Heredes Fi-
 deliter Curare.
 T. F. I. H. F. C. H. S. E. Testamento Fieri
 Jussit Heres Faciendum Curavit Hic Situs
 Est.
 T. F. I. S. Testamento Fieri Jussit Sibi, *vel*,
 Titulum.
 T. F. K. N. Titi Filius Kasonis Nepos.
 T. F. L. Testamento Fieri Legavit, *vel*, Titu-
 lum.
 T. FLAMINI. T. F. Titus Flaminus Titi Fi-
 lius.
 T. FLAMINI. T. F. T. N. Titus Flaminus
 Titi Filius Titi Nepos.
 T. F. L. N. Titi Filius Lucii Nepos.
 T. F. M. Testamento Fieri Mandavit.
 T. F. M. N. Titi Filius Marci Nepos.
 T. F. M. N. Titi Filius Manii Nepos.
 T. F. N. N. Titi Filius Numerii Nepos.
 T. F. P. N. Titi Filius Publii Nepos.
 T. F. Q. N. Titi Filius Quinti Nepos.
 T. F. SER. N. Titi Filius Servii Nepos.
 T. F. SEX. N. Titi Filius Sexti Nepos.
 T. F. S. I. Testamento Fieri Sibi Jussit.
 T. F. SP. N. Titi Filius Spurii Nepos.
 T. F. TI. N. Titi Filius Tiberii Nepos.
 T. F. T. N. Titi Filius Titi Nepos.
 THESSAL. Thessalonica, Thessalonicensis.
 T. H. R. Testamento Heredem Reliquit.

THEATR. Theatrum.
 T. I. Testamento Instituit. Titulum Jussit.
 TI. Tiberia. Tiberius.
 TIB. CS. Tiberius Cæsar.
 TIB. D. F. M. Tibi Dulci Filio Meo.
 TIBIC. M. D. M. Tibicen Magne Deum
 Matris.
 TIBVR. Tiburtinus.
 TI. CAES. DIVI. AVG. F. AVG. Tiberius
 Cæsar Divi Augusti Filius Augustus.
 TI. CL. Tiberius Claudius.
 TI. CLAUD. CAES. AVG. P. M. TR. P. P.
 P. IMP. Tiberius Claudius Cæsar Augu-
 stus Pontifex Maximus Tribunitia Potesta-
 re Pater Patriæ Imperator.
 TI. F. Tiberii Filius.
 TI. F. A. N. Tiberii Filius Auli Nepos.
 TI. F. AP. N. Tiberii Filius Appii Nepos.
 TI. F. C. N. Tiberii Filius Caii Nepos.
 TI. F. CN. N. Tiberii Filius Cnati Nepos.
 TI. F. D. N. Tiberii Filius Decimi Nepos.
 TI. FI. Tiberii Filia, *vel*, Filius.
 TI. F. K. N. Tiberii Filius Kasonis Nepos.
 TI. F. L. N. Tiberii Filius Lucii Nepos.
 TI. F. M. N. Tiberii Filius Marci Nepos.
 TI. F. M. N. Tiberii Filius Manii Nepos.
 TI. F. N. N. Tiberii Filius Numerii Nepos.
 TI. F. P. N. Tiberii Filius Publii Nepos.
 TI. F. Q. N. Tiberii Filius Quinti Nepos.
 TI. F. SER. N. Tiberii Filius Servii Nepos.
 TI. F. SEX. N. Tiberii Filius Sexti Nepos.
 TI. F. SP. N. Tiberii Filius Spurii Nepos.
 TI. F. TI. N. Tiberii Filius Tiberii Nepos.
 TI. F. T. N. Tiberii Filius Titi Nepos.
 TIGNARIOR. } Tignarium.
 TIGNVAR. }
 TI. IVL. Tiberius Julius.
 TI. IVL. T. FIL. Tiberius Julius Titi Filius.
 TI. L. Tiberii Libertus.
 TI. N. Tiberii Nepos.
 TI. SEMP. P. F. GRACC. Tiberius Sempro-
 nius Publii Filius Gracchus.
 TI. SEMP. TI. F. N. Tiberius Sempronius
 Tiberii Filius Tiberii Nepos.
 TIT. Titulum. Titulo.
 TI. TI. TI. Tiberii. *Tres*.
 TIT. V. Titulo Vnus.
 TI. VET. Tiberius Veturius.
 T. L. Titi Libertus. Testamento Legavit.
 T. LEG. III. Tribunus Legionis Tertia.
 T. LIB. Titi Libertus.
 T. M. Titulum Monumenti. Testamento Ma-
 davit.
 TM. Terminus. Testamentum.
 TM. Testamentum.
 T. MANL. Titus Manlius.
 TM. D. Testamento Dedit.
 TM. P. Terminum Posuit.
 T. N. Titi Nepos.
 T. N. T. PR. N. Titi Nepos Titi Pronepos.
 TOL. G. Toletanus Genere.
 TONS. Tonfor. Tonfrix.
 TORQ. Torque.
 TORQ. ARMIL. ET. PHAL. Torquibus Ar-
 millis Et Phaleris.

T. P. Terminum Posuit. Titulum Posuit, *vel*,
- Posuerunt.
T. P. C. Testamento Ponendum Curavit, Ti-
tulum Publice Curavit.
T. P. D. Titulum Publice Dedit.
T. P. I. EX. ARG. P. C. Testamento Pon-
iussit Ex Argenti Pondo Centum.
T. P. S. L. Testamento Ponendum Sibi Lega-
vit, *vel*, Titulum.
T. Q. Titus Quinctius.
TR. Traiectus, Translatus, Trisarius. Tribunus.
TR. AE. Tribunus Aferrii.
TRAI. Trajanus.
TRAIA. SARMIZ. PATR. Trajana Sarmizge-
tusa Patricia.
TRANQ. Tranquillitas.
TRANSLAT. Translatus.
TRANSPAD. Transpadanus.
TR. ARDEATN. Territorii Ardeatini.
TRB. Tribunus.
TRB. POT. Tribunitia Potestas.
TRB. VOLVP. Tribunus Voluptatum.
TR. CAP. Tribunus Capitalis.
TR. CEL. Tribunus Celerum.
TR. CLASS. PR. RAVENN. Tribunus Classis
Prætorie Ravennatis.
T. R. E. S. P. R. Terra Regesta E Sua Pec-
unia Restituit, *vel*, Restituerunt.
TREV. CIV. Treverenses Cives.
TRIB. COHH. Tribunus Cohortium.
TRIB. COH. III. ET. VI. PRR. Tribunus
Cohortis Tertie Et Sextæ Prætorianarum.
TRIB. CORP. FOED. Tributarii Corporati
Federati.
TRIB. LATICL. Tribunus Laticlavialis.
TRIB. PL. PR. COS. Tribunus Plebis Pro-
- Consul.
TRIB. POT. Tribunitia Potestate.
TRIB. SVC. Tribus Succollana.
TRIBVNIC. POTEST. Tribunitia Potestate.
TRICENSIM. Trigesimalum.
TRIF. Triumphator.
TRI. MILIT. Tribunus Militum.
TRI. P. Tribunus Plebis.
TRISOMV. Trifonium.
TRIVMP. } Triumphator, Triumphum.
TRIVMPH. } Triumphavit.
TR. LEG. II. Tribunus Legionis Secundæ.
TR. M. }
TR. ML. } Tribunus Militum.
TR. M.L. }
TRO. Tromentina, *Tribus*.
TR. OB. Treviris Obrizzum.
TR. OBS. Treviris Obfignatum.
TROM. } Tromentina, *Tribus*.
TROMENT. }
TR. P. Treviris Percussa, Tribunitia Potestate.
TR. PL. Tribunus Plebis.
TR. PL. DESS. Tribuni Plebis Designati.
TR. PL. PR. Tribunus Plebis Prætor.
TR. PL. ROG. Tribunus Plebis Rogavit.
TR. POT. Tribunitia Potestate.
TR. P. P. P. Tribunitia Potestate Pater Patriæ.
TR. P. S. Treviris Pecunia Signata.

TR. P. VII. IMP. IIII. COS. II. S. C. Tribu-
nitia Potestate Septimum Imperator Quar-
tum Consul Secundum Senatus Consulto.
TR. S. Treviris Signata.
TR. V. CA. } Triumvir Capitalis.
TR. V. CAP. }
TR. V. MON. Triumvir Monetalis.
TRVM. PPP. Trium Publiorum.
T. S. E. Testamento Suo Elegit, Treviris Si-
gnata Est.
T. S. F. I. Testamento Suo Fieri Iussit.
T. S. I. Testamento Suo Instituit.
T. S. T. F. I. Testamento Suo Titulum Fieri
Iussit.
T. T. Titi duo.
T. T. FLL. Titul Flavii duo.
T. T. F. V. Titulum Testamentum Fieri Voluit.
T. T. L. Titorum Libertus *Dnum scilicet*.
Θ. Θ. Defunctis, *duobus*.
T. V. Titulo Usus.
TVB. } Tubilustrium.
TVBIL. }
TVD. }
TVDER. } Tudertinus.
TVDER. }
T. V. F. Titulum Vivens Fecit, Testamento
Voluit Fieri.
TVLL. Tullus.
TVL. H. Tullus Hostilius.
TVR. Turma, Tormarius.
TVRM. II. EQVIT. RO. Turma Secunda E-
quitum Romanorum.
TVT. Tutela.
TVTELAR. S. Tutelaribus Sacrum.
Θ III. Defunctus Vignini Tribus.

V.

V. Vale, Valeo, Vestalis, Vestis, Vester.
V. Veteranus, Victoriatus *numus*, Vir, Vir-
go, Visu, Vivens, Vivum, Viva, Vivus,
Vixit, Volera, Volero, Volulus, Vopiscus.
Voto, Votum, Voviz, Vrbs, Vfus, Vxor.
V. Quinque.
V. Quintum.
V. A. Veterano Assignatum.
V. AED. Viro Edilitio.
V. AET. Virtus æterna.
V. A. F. Vivus Aram Fecit.
V. A. I. D. Vivus Aram Iussu Dedit.
V. A. I. D. XI. Vixit Annum Unum Dies
Undecim.
V. A. L. Vixit Annos Quinquaginta, Voviz
Animo Libens.
VAL. Vale, Valeria, Valerius, Valerianus.
VAL. BYZAC. Valeria Byzacena.
VAL. CS. Valerianus Cæsar.
VALE. Vale.
VALENT. Valentinus.
V. A. L. H. S. E. Vixit Annos Quinquaginta
Hic Situs Est.
V. A. L. M.

V. A. L. M. X. D. III. Vixit Annos Quinquaginta Menses Decem Dies Tres.
 V. A. L. S. Votum Animo Libens Solvit.
 V. A. LV. Vixit Annos Quinquagintaquinque.
 V. A. LX. H. S. E. Vixit Annos Sexaginta Hic Situs Est.
 V. A. M. D. H. Vixit Annos Menses Dies Horas.
 V. A. V. Vixit Annos Quinque.
 V. A. V. M. V. D. XV. Vixit Annos Quinque Menses Quinque Dies Quindecim.
 V. A. IXX. Vixit Annos Decemnovem.
 V. A. X. Vixit Annos Decem.
 V. A. XI. Vixit Annos Undecim.
 V. A. XII. M. II. D. III. Vixit Annos Duodecim Menses Duos Dies Tres.
 V. A. XXX. Vixit Annos Triginta.
 V. B. Vir Bonus.
 V. B. A. Viri Boni Arbitrati:
 V. B. F. Vir Bonæ Fidei.
 V. C. Vale Conjux. Vivens Curavit. Vir Clarissimus. Vir Consularis. Vivus Curavit.
 V. C. } Vir Clarissimus.
 V. C. }
 VC. AFRIC. Vicarius Africæ.
 V. CAL. FEBR. Quinto calendæ Februarii.
 V. C. C. Vir Clarissimus Consul.
 V. C. C. F. Vale Conjux Carissima Feliciter.
 V. C. COR. Vir Clarissimus Corrector.
 V. C. CO. } Vir Clarissimus Consul.
 V. C. COS. }
 V. C. ET. INL. Vir Clarissimus Et Infustris.
 V. CL. Vir Clarissimus.
 V. CL. PR. VRB. Vir Clarissimus Præfectus Urbi.
 V. COS. Quintum Consul.
 V. C. P. Vivens Curavit Ponendum.
 V. C. PF. V. Vir Clarissimus Præfectus Urbi.
 V. C. P. P. Vir Clarissimus Præfectus Prætorio.
 V. C. P. P. HISP. CIT. Vir Clarissimus Præfectus Prætorio Hispaniæ Citerioris.
 V. C. P. T. Vir Consularis Provinciæ Tarraconensis.
 V. C. RECT. PROV. Vir Clarissimus Rector Provinciæ.
 V. D. Vtr Devotus. Vivens Dedit, vel, Dedicavit. Votum Dedit.
 V. D. Vir Doctus.
 V. D. A. Vale Dulcis Anima.
 V. D. D. Votum Dedicatum.
 V. DICT. Vir Dictatorius.
 VDL. Videlicet.
 V. D. V. N. Vale Decus Urbis Nostræ.
 V. D. P. R. L. P. Unde De Plano Recte Legi Possit.
 V. D. P. S. Vivens Dedit Proprio Sumtu. Vivens De Pecunia Sua.
 V. E. Vir Egregius Visum Est.
 VE. Veteranus. Vespertinus.
 VE. COS. Veteranus Consul.
 V. E. D. N. M. Q. E. Vir Egregius Devotus Numini Majestatique Ejus.

V. E. F. Viro Egregio Fecit.
 VEFL. AVG. PP. Veshamen Augusti Perpetuus.
 VEIEN. Veientina. Tribus.
 VEL. Velina. Tribus.
 VE. L. X. G. Veteranus Legionis Decimæ Geminz.
 VENALIC. Venalicius.
 VENAT. Venatio.
 VENEMERENT. Benemerenti.
 VE. PP. Veshamen Perpetuus.
 V. E. PROC. AVG. C. Vir Egregius Procurator Augusti Curavit.
 VESP. Vespasianus.
 VESP. CS. Vespasianus Cæsar.
 VESP. F. Vespasiani Filius.
 VER. Verona. Verum.
 VERB. N. II. Verbeces Numero Duos.
 VER. CAR. OGVL. Vergilius Carifus Ogulnius.
 VEST. Vestalia. Vestalis.
 VEST. N. F. PR. Vestæ Nefastus Prætori.
 VET. Veteranus. Veturia. Tribus.
 VET. AS. } Veterano Assignatum.
 VET. ASS. }
 VET. COH. Veteranus Cohortis.
 VET. ET. IVN. Veteres Et Juvenes.
 VET. EX. OPT. Veteranus Ex Optionibus.
 VET. EX. NVM. FRVM. Veteranus Ex Numero Frumentariorum.
 VET. LEG. Veteranus Legionis.
 VET. PROC. AVG. Veteranus Procurator Augusti.
 V. F. Verba Fecit, vel, Fecerunt. Vir Frugalis. Viro Fidelissimo. Visum Fuerit. Vivens Fecit, vel, Vivus. Voluit Fieri. Votum Fecit.
 V. F. C. Victoriæ Felicitatis Cæsaris. Vivens Faciendum Curavit.
 V. F. D. M. Vivens Fecit Dis Manibus.
 V. FEGER. Viventes Fecerunt.
 V. F. F. Vivus Fieri Fecit.
 V. FF. Viventes Fecerunt.
 V. F. G. Voluerunt Fieri Gratis.
 V. F. H. M. H. N. S. Vivens Fecit Hoc Monumentum Heres Non Sequitur.
 V. F. I. Vivens Fieri Jussit.
 V. F. N. M. N. S. Vivens Fecit Novum Monumentum Nomine Suo.
 V. FR. Vir Fortis.
 V. F. S. Vivens Fecit Sibi. Voluit Fieri Sepulcrum.
 V. F. S. E. CO. S. B. M. Vivens Fecit Sibi Et Conjugi Sux Bene Merenti.
 V. F. S. E. S. Vivens Fecit Sibi Et Suis.
 V. F. S. S. Vivens Fecit Sibi Suis.
 V. H. S. F. M. Vivens Hoc Sibi Fecit Monumentum, vel, Fieri Mandavit.
 V. I. Vir Infustris.
 VI. Sex.
 VI. AN. LX. Vixit Annos Sexaginta.
 VIBAS. Vivas.
 VIBO. Vivo.
 VIC. Vicarius. Vicentia. Vicit. Victor. Victoria. Victrix. Vixit.

VIC. AVG. Victoria Augusti.
 VICC. Victores.
 VIC. CIM. Victoria Cimbrica.
 VIC. DAC. Victoria Dacica.
 VIC. S. I. Vice Sacra Judicans.
 VIC. GER. }
 VIC. GERM. } Victoria Germanica.
 VIC. GERMA. }
 VIC. GERM. P. M. TR. P. V. COS. III. P. P.
 Victoria Germaniae Pontifex Maximus Tri-
 bunicia Potestate Quintum Consul Tertium
 Pater Patriae.
 V. I. C. P. Vir Inlustis Comes Patrimonii.
 VIC. PAR. }
 VIC. PART. } Victoria Parthica.
 VIC. PRAEF. Vicarius Praefecti.
 VIC. S. Vice Sacra, Victoria Sicula.
 VISIC. Vixit.
 VICT. Victor, Victoria.
 VICT. AC. TRIVMPH. Victor ac Trium-
 phator.
 VICT. AETERN. Victoria Aeterna.
 VICT. ASSYR. Victoria Assyriae.
 VICT. AVGG. Victoria Augustorum.
 VICT. BRIT. Victoria Britannica.
 VICT. CAES. Victoria Caesaris.
 VICT. DD. NN. COL. ANTIOCH. Victo-
 ria Domini Nostri Colonia Antio-
 chia.
 VIC. PAR. MAX. Victoria Parthica Maxi-
 ma.
 VICTR. Victoria.
 VIC. VRB. ROM. Vicarius Urbis Romae.
 VI. F. Vivens Fecit, Vivus Fecit, Voluit Fie-
 ri, Votum Fecit.
 VIAM. Vivam.
 VIG. Vigillum, hoc est Cohortium.
 VII. Septem.
 VI. ID. DEC. Sexto Idus Decembris.
 VI. ID. SEB. Sexto Idus Septembris.
 VI. I. IVL. Sexto Idus Julius.
 VII. VIR. EPVL. Septemvir Epulonum.
 VIII. K. OCT. Octavo Kalendas Octobris.
 VIII. VIR. OCTOVR. Octumvir.
 VIII. VIR. AMITER. Octumvir Amiterni.
 VIII. VIR. II. QQ. Octumvir Iterum Quin-
 quennaltius.
 VILIC. Vilicus.
 VIN. Vinalia.
 VIN. F. P. Vinalia Feriae Publicae.
 V. INL. Vir Inlustris.
 VIOL. Violentia.
 VI. R. Sexies Romae.
 VIR. Virgo.
 VIRAL. Seviralis.
 VIR. B. MER. Viro Bene Merenti.
 VIR. C. Vir Clarissimus.
 VIR. DIAN. Virgo Diana.
 VIRG. Virgo.
 VIRT. AETER. AVG. Virtus Aeterna Augu-
 sti.
 VIRT. AVG. Virtus Augusti.
 VIRT. AVGG. Virtus Augustorum.
 VIRT. AVGG. ET. CAES. NN. Virtus Au-
 gustorum Et Caesarum Nostorum.

VIR. V. }
 VIR. VE. } Virgo Vestalis.
 VIR. VEST. }
 VI. ET. S. Sex Et Semis.
 VI. T. X. Vixit Decies.
 VI. V. }
 VI. V. } Sextumvir.
 VIVI. F. S. Vivi Fecerunt Sibi.
 VI. VIR. SEVR. Sexvir, Sextumvir.
 VI. VIR. AQVIL. Sextumvir Aquiliciae.
 VI. VIR. AVG. Sextumvir Augur, vel, Au-
 gustalis.
 VI. VIR. AVG. MAG. IVV. Sextumvir Au-
 gustalis Magister Juvenum.
 VI. VIR. AVG. QVIRIN. Sextumvir Augu-
 stalis Quirinalis.
 VI. VIR. AVG. TERG. ET. POL. Sextum-
 vir Augustalis Tergeste Et Pola.
 VI. VIR. EPOR. Sextumvir Eporediae.
 VI. VIR. ET. AVG. Sextumvir Et Augusta-
 lis.
 VI. VIR. ET. AVG. COM. Sextumvir Et
 Augustalis Comi.
 VI. VIR. FL. AVG. Sextumvir Flamen Au-
 gusti.
 VI. VIR. I. D. PRAEF. FABR. Sextumvir
 Juridicundo Praefectus Fabrum.
 VI. VIR. MVNICIP. PRIVERN. DD. Sex-
 tumviri Municipii Privernatis Dedicave-
 runt.
 VI. VIR. IVN. Sextumvir Juniorum.
 VI. VIR. IVN. HAST. Sextumvir Juniorum
 Hastae.
 VI. VIR. IVN. PONTIF. ET. DECVR. Sex-
 tumvir Juniorum Pontifex Et Decurio.
 VI. VIR. MEDIOL. Sextumvir Mediolani.
 VI. VIR. SEN. Sextumvir Seniorum.
 VI. VIR. SEN. ET. AVG. C. DD. Sextum-
 vir Seniorum Et Augustalis Colouiae Dedi-
 cavit.
 VI. VIR. VRB. Sextumvir Urbanus.
 VIV. SIB. FEC. Vivus Sibi Fecit.
 VIVV. Vivo.
 VIX. Vixit.
 VIX. A. LIX. Vixit Annos Quinquaginta-
 octo.
 VIX. AN. FF. C. Vixit Annos Ferme Centum.
 VIX. AN. III. MENS. XI. DIEB. XV. Vixit
 Annis Tribus Mensibus Undecim Diebus
 Quindecim.
 VIX. ANN. MENS. DIEB. Vixit Annis Men-
 sibus Diebus.
 VIX. AN. XVII. D. XII. Vixit Annos De-
 cemseptem Dies Duodecim.
 VIX. AN. XXII. MENS. XI. D. I. S. Vi-
 xit Annos Vigintiduo Menses Undecim Dies
 Unum Semis.
 VIX. AN. Vixit Annos Triginta.
 VIXIT. Vixit.
 VIXIST. Vixit.
 V. K. APR. Quinto Kalendas Aprilis.
 V. L. A. S. Votum Libens Animo Solvit.
 V. L. M. S. Vivens locum Monumenti Sibi.
 I Votum

Votum Libens Merito Solvit.
 V. L. P. Votum Libens Posuit.
 V. L. S. Vivus Legavit Sibi. Votum Libens Solvit.
 V. L. S. M. Vivens Locum Sibi Monumenti. Votum Libens Solvit Merito.
 V. M. Vir Magnus. Vivens Mandavit. Volens Merito.
 V. M. F. M. Vivens Monumentum Fieri Mandavit.
 V. M. III. D. X. Vixit Menses Tres Dies Decem.
 V. M. II. S. X. D. V. Vixit Menses Decem Dies Quinque, *duplici II pro E.*
 V. M. M. Votum Magnae Matri.
 V. M. S. Voto Merito Suscepto. Votum Merito Solvit.
 V. MVN. Vias Munivit.
 V. M. X. D. X. Vixit Menses Decem Dies Decem.
 V. M. XI. Vixit Menses Undecim.
 V. N. Quinto Nonas.
 VNGVENT. Unguentarius.
 VNV. Unum.
 VXX. Uxor.
 VO. Volero. Votinia. *Tribus.* Volutus.
 VO. DE. Vota Decennalia.
 VOL. Volcanalia. Voltinia. *Tribus.* Volutus.
 VOLC. Volcanalia.
 VOLER. Volerus.
 VOLER. F. VOLER. N. Voleri Filius Voleri Nepos.
 VOL. F. VOL. N. Volusi Filius Volusi Nepos.
 VOLK. Volkano.
 VOLT. Voltinia. *Tribus.* Volturalia.
 VOLTIN. Voltinia. *Tribus.*
 VONE. Bone.
 VOP. Vopiscus.
 V. OP. Vir Optimus.
 VO. SOL. L. ET. LI. M. C. S. Votum Solvit Libens Et Libens Merito Cum Suis.
 VOT. Votinia. *Tribus.*
 VOTA. SOL. PRO. SAL. P. R. Vota Soluta Pro Salute Populi Romani.
 VOT. E. Voti Ergo.
 VOT. E. CVR. Voti Ergo Curavit. Votum Ergi Curavit.
 VOT. P. SVSC. PR. SAL. ET. RED. I. O. M. SAC. Vota Publice Suscepta Pro Salute Et Reditu Jovi Optimo Maximo Sacra.
 VOT. QQ. MVL. T. X. Votis Quinquennialibus Multis Decennialibus.
 VOT. SOL. DECEN. Vota Soluta Decennalia.
 VOT. SOL. DIBVS. INFER. L. M. Vota Soluta Dis Inferis Libens Merito.
 VOT. SOL. LIB. MER. Voto Soluta Libens Merito.
 VOT. SVSC. DEC. Vota Suscepta Decennalia.
 VOT. SVSCEP. DECENN. III. Vota Suscepta Decennalia Tertium.
 VOT. V. Votis Quinquennialibus.
 VOT. V. MVL. T. X. Votis Quinquennialibus

Multis Decennialibus.
 VOT. X. Vota Decennalia.
 VOT. XX. Vota Vicennalia.
 VOT. XXX. Vota Tricennalia.
 VOT. XXX. M. XXXX. Vota Tricennalia Multis Quadragenalia.
 V. P. Vicarius Praefecti. Vir Patricius. Vir Perfectissimus. Vivens Posuit. Votum Posuit. Urbis Praefectus. Utriusque Pannoniae.
 V. P. Vir Perfectissimus.
 V. P. COM. Vir Perfectissimus Comes.
 V. POS. Vivus Posuit, *vel,* Vivens.
 V. P. P. P. Vir Perfectissimus Praefectus Praetorio.
 V. P. P. P. H. Vir Perfectissimus Praefectus Praetoris Hispaniae.
 V. P. P. P. H. T. } Vir Perfectissimus Praefectus Praetoris Hispaniae Tarraconensis.
 V. P. P. P. HISP. TARR. }
 V. P. P. P. N. MT. D. N. M. QVE. E. Vir Perfectissimus Praefectus Praetorio Norici Mediterranei Devotus Numini Majestati-que Ejus.
 V. P. P. PR. Vir Perfectissimus Praefectus Praetorio.
 V. P. PR. Vir Perfectissimus Praefectus.
 V. P. PRAESIDE HH. Viro Perfectissimo Praefide Hispaniarum.
 V. P. R. Vota Pro Reditu.
 V. PR. } Vir Praetorius.
 V. PRAE. }
 V. P. RAT. S. R. Vir Perfectissimus Summae Rei.
 V. PR. RE. CE. Vota Pro Reditu Caesaris.
 V. PRO. A. LXI. Vixit Prope Annos Sexaginta unum.
 V. P. S. Vivens Posuit Sibi.
 V. QVAES. Vir Quaestorius.
 V. R. Votum Reddidit. Urbs Roma. Urbis Romae. Uti Rogas.
 VRB. Urbanus. Urbs.
 VRB. C. Urbs Condita.
 VRBISAL. Urbisalia.
 VRN. MARMOR. MOESTISS. POS. Urnam Marmoream Moestissima Posuit, *vel,* Moestissimus.
 V. S. Vice Sacra. Vivens Sibi. Votum Solvit. Voto Solemni. Voto Suscepto.
 V. S. A. L. Voto Suscepto Animo Libens.
 V. S. A. L. P. Voto Suscepto Animo Libens Posuit.
 V. S. C. Voto Suscepto Curavit.
 VS. CS. Vespasianus Caesar.
 V. S. DD. Voto Suscepto Dedicavit.
 V. S. D. M. Vivens Sibi Dedit Monumentum.
 V. S. DON. DEDIT. Voto Suscepto Donum Dedit.
 V. S. D. S. L. M. Vivens Sibi De Suis Locum Monumenti. Voto Suscepto De Suis Libens Merito.
 V. S. E. S. F. Vivens Sibi Et Suis Fecit.
 V. S. E. H. T. H. N. S. Vivens Sibi Elegit

Hoc Titulum Heredes Non Sequitur.
 V. S. ET. S. PO. Vivens Sibi Et Suis Posuit.
 V. S. F. Vivens Sibi Fecit. Universi Sic Fecerunt.
 V. S. F. I. Vivens Sibi Fieri Jussit.
 V. S. I. } Vice Sacra Judicans.
 V. S. IC. }
 V. S. I. F. Vivens Sibi Jussit Fieri.
 VS. IP. Vespasianus Imperator.
 V. S. L. Vivens Sibi Legavit. Votum Solvit Libere.
 V. S. L. A. Votum Solvit Libens Animo, *vel*, Voto Suscepto.
 V. S. L. A. P. C. Voto Suscepto Libens Animo Ponendum Curavit.
 V. S. L. D. B. P. Voto Suscepto Libens Dea Bonae Posuit.
 V. S. L. D. D. D. Vivens Sibi Locus Datus Decreto Decurionum, *vel*, Votum Solvit Loco Dato.
 V. S. L. L. Votum Solvit Libentissime.
 V. S. A. M. Votum Solvit Libentissime Merito.
 V. S. L. L. M. Vivens Sibi Legavit Locum Monumenti. Votum Solvit Libentissime Merito.
 V. S. L. L. M. M. Votum Solvit Libentissime Merito.
 V. S. L. M. Vivens Sibi Locum Monumenti. Votum Solvit Libens Merito. Voto Soluta Libero Munere.
 V. S. L. M. H. D. S. P. Vivens Sibi Legavit Monumentum Hoc De Sua Pecunia.
 V. S. L. M. P. Vivens Sibi Locum Monumenti Posuit. Voto Suscepto Libens Merito Posuit.
 V. S. L. P. Vivens Sibi Locum Posuit. Voto Suscepto Libens Posuit.
 V. S. M. Vivens Sibi Monumentum. Voto Suscepto Merito. Votum Solvit Merito.
 V. S. N. T. L. P. Vivens Sibi Novum Tituli Locum Posuit.
 V. S. P. Viva Sibi Posuit, *vel*, Vivus.
 V. S. P. L. D. D. D. Vivens Sibi Posuit Loco Dato Decreto Decurionum. Voto Suscepto Posuit Loco Dato Decreto Decurionum.
 V. S. P. L. L. M. Voto Suscepto Posuit Libentissime Merito.
 V. S. PRAEF. ANN. Vir Sapiens Praefectus Annona.
 V. S. S. Vivens Sibi Statuit. Voto Suscepto Solvit.
 V. S. S. L. M. Voto Suscepto Solvit Libens Merito.
 V. S. S. L. M. S. D. EX. PRIM. Voto Suscepto Solvit Libens Merito Sacerdos Dea Ex Primis.
 V. S. T. L. M. Voto Suscepto Tulit Libens Merito.
 V. T. Ufus Titulo.
 V. T. F. Ufus Titulo Fecit.
 V. T. F. I. Ufus Titulo Fieri Jussit.
 VTRICL. CORP. ARELAT. Utricularius Corporis Arelatenfium.

V. TRIVMPH. Vir Triumphalis.
 V. V. Valens Victrix. Virgo Vestalis. Votum Vovit. Voverunt.
 V. V. Virgines Vestales.
 V. V. C. C. Viri Clarissimi.
 V. V. CC. Virgines Vestales Clarissimae.
 VV. CC. Viri Clarissimi.
 VV. CC. COSS. } Viri Clarissimi Consules.
 VV. CC. CONSS. }
 V. V. F. Vivus Vivens Fecit.
 VV. F. } Viventes Fecerunt.
 VV. FF. }
 V. V. L. Virginis Vestalis Locus.
 V. V. LIB. Virginum Vestalium Liberta, *vel*, Libertus.
 V. VL. COR. Victori Ultori Coruscatori.
 V. V. M. } Virgo Vestalis Maxima.
 V. V. MAX. }
 V. V. OSCA. Urbs Victrix Osa.
 VV. S. D. M. Viventes Sibi Dederunt Monumentum.
 VX. } Uxor.
 VX. }
 VX. B. M. F. H. S. E. S. T. T. L. Uxor Bene Merenti Fecit Hic Sita Est Sic Tibi Terra Levis.
 VXO. C. L. B. P. Uxori Carissimae Locus Bene Positus.
 VXO. D. Uxor Dedit. Uxori Dedit.
 VX. PIENTISS. Uxor Pientissima.
 VX. S. F. C. Uxori Suae Faciendum Curavit.

X.

X. Decem. Decima. Decimus, *praeomen aliquando*. Denarii *nota*.
 X. Mille.
 * } Denarii *nota*.
 * }
 * }
 X. ANNALIB. Decennalibus.
 XC. Nonaginta.
 * C. Denariis Centum.
 * CCC. Denariis Centis.
 * C. XX. Denariis Centum Viginti.
 X. DIBSS. Decem Diebus.
 X. E. } Decimae Erogator.
 X. ER. }
 XI. Undecim.
 * I. Denarium Unum.
 > ICC. Mille Sexcentum.
 * II. Denarios Binos.
 * III. Denarios Ternos.
 XIII. Tredecim.
 XII. K. MAR. Duodecimo Kalendas Martias.
 XIII. K. F. Decimoquarto Kalendas Februarii.
 XIV. Quatuordecim. Decimumquartum.
 X. K. OCT. Decimo Kalendas Octobris.
 XIX. Decemnovem. Undevigesimo.
 * L. Denariis Quinquaginta.

XL. Quadraginta.
 X. MILL. Decem Millia.
 X. P. Decem Pondo.
 X. P.

Christus.

X. PS. } Decem Passus.
 X. PSS. }

XRM. Christum.

X. V. Decem Vir.

*. VII. D. Denarios Septem mille quingen-
 tos.

X. VIR. AGR. DAND. Decem Vir Agris
 Dandis.

X. VIR. AGR. DAND. ADTR. IVD. De-
 cemvir Agris Dandis Adtribuendis Judican-
 dis.

XV. VIR. SAC. FAC. } Quindecimvir Sacris
 XV. VIR. S. F. } Faciundis.

X. VIR. STLIT. IVD. } Decemvir Siliti-
 X. VIR. STLITB. IVD. } bus Judicandis.

XV. V. S. F. Quindecimvir Sacris Faciundis.

XX. ANNALIB. Vicennialibus.

XXCIIIX. Mille Octuaginta octo.

XX CDXXCVI. Duomillia quatuorcen-
 tum octuaginta sex.

XX CDXXCVIII. Duomillia quatuorcen-
 tum octuaginta octo.

XX DCCCL. Duomillia octocentum quin-
 quaginta.

XX DC. LVIII. Duomillia Septemcentum
 quinquaginta octo.

CL. Octuaginta unum.

XX. HER. Vigesima Hereditatum.

XXIIIX. Duo de Triginta.

XX. P. QVOQVOVERS. Viginti Pedes Quo-
 quoverfus.

XXXIIII.

 IIII. } Triginta Quatuor.

XXX. P. IN. F. Triginta Pedes In Fronte.

XXX S. S. Trigesimo Stipendio Sepultus.

XXX CCC. XXCV. Termille Tercentum
 octuaginta quinque.

XXX CDIX. Termille quatuorcentum no-
 vem.

XXX ICCCXXCIIIX. Termille septemcen-
 tum octuaginta octo.

X. YRO. Decem Viro. *Y pro V.*

Z.

ZESV. Jesu scilicet.

ZZC. Triginta.

FINIS

401/47583

Annotationes ad

Marmora Oxoniensia

Pag. 291. Διδοῦχαι τῷ Ὑπέρβαν.
Ἰδοῦχαι ~~πρὸς~~ Μυρτιάδων. Titonus
alique editores, ubi et ampl. in
p. 186. κονδύλακον vertunt. Et
omnino perperam ex particula
πὲν et veri nomine proprio
conflarunt nomen plane
ignotum Græcæ. i. divi-
sim πὲν Διδάκων. Ἰναρῖδα. πὲν
Διδάκων — εἶναι δὲ καὶ αὐ-
τὸν εἶναι.

In Appendix pag. 287 n. 1 ubi exstat et
quidam transscriptus ex Hermone
male videtur excepta et depravata
tam secundum quammodum titulum
formulam ita leg. Διονύσιον ἢ
ναυτοῦ τοῦ Θεολόγου Βυζαντίου ἢ
ἐκ τῆς Θεοῦ πατρὸς.

Pag. 284 n. cxxix. pro T. ΛΟΥΔΙΟΣ leg. T.
ut in Edib. Chant. l. h. v. notat.
Eodem Not. p. 14

De usu articuli Graeci inter duo
propria nomina geminose caput
posita, ab aliis plura notavi in
Hesperid. hic pag. 131. n. cxxx
i. e. memoratur Metrodorus soluisse
pro fratre uliano suo ὀνὶ τοῦ
Ἀλκινοῦ Μόχου τοῦ Μόχου τοῦ
ΑΛΥΜΕΙΟΥ ΑΥΣΙΜΑΧΟΥ Moscho Mos.
hic in Alymei & Aysimachi pra.
ita vero si accipere volumus, necesse
est leg. Λόρετ ΑΛΥΜΕΙΟΥ τοῦ
ΑΥΣΙΜΑΧΟΥ. At Graeci in Monu-
mentis rarissime abavi nomen
memorant, multo magis certe in
hoc semi-Christiano Monumento soli-
tum. Hic est ab aliis utique in fide
titulorum corruptum ΑΛΥΜΕΙΟΥ nomen
nichil est. leg. ΚΑΛΟΥΜΕΝΟΥ. et
ita videtur esse a Chantlars edit.
tum pag. 89. edit Herm. Oxon. est.

Exemplum ubi haec usus articuli non
glorietur est p. 101. n. xxv. ubi pro
Ἰαίου Ἰαίου τοῦ Ἰαυροῦ
καὶ Τρογυρῆς Κοῦ τοῦ Ἰαυροῦ
voss. sed posterioris aliquando
videtur in scriptis acerbis.

